

Say Sắc

Lưu Tiêu Xuyên

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Về Tác Giả](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 19\(tt\)](#)

[Chương 20](#)

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Về Tác Giả

Lưu Tiểu Xuyên sinh năm 1960 tại tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc: Sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học đã làm công nhân in trong tám năm, rồi làm biên tập viên cho một tờ tạp chí ở thành phố Mi Sơn, hiện đang làm việc tại Trung tâm Nghệ thuật truyền hình Vân Nam.

Các Tác Phẩm Đã Xuất Bản:

- *Dịu dàng,*
- *Hơi thở thời đại,*
- *Say sắc...*

* Năm 2004, *Say sắc* được nhận Giải thưởng Văn học của Hội Nhà văn Thượng Hải .

* Năm 2004, *Dịu dàng* được nhận Giải thưởng Bạc của Hội Liên hiệp Văn học nghệ thuật Trung Quốc.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 1

Chuyến Xe Đường Trường

Vào một buổi sáng đẹp trời trung tuần tháng Tư, chiếc xe khách màu đỏ từ Lạc Sơn đến, chỉ có lèo tèo dăm bảy khách lên xe, sau đó xe chạy theo hướng Mi Sơn tiến vào địa phận huyện Nhân Thọ. Nhân Thọ có số dân khoảng một triệu người, trong đó 90% là nông dân. Mảnh đất này chính là chứng nhân lịch sử đã từng chứng kiến hai cuộc khởi nghĩa nổi tiếng của Vương Ba, Lý Thuận. Khách đi xe có thể nhìn thấy cả một dải lăng tẩm, những dãy nhà tranh, nhà mái ngói và nhà xây cấp bốn đơn sơ giản dị. Nông dân đang chăm sóc mùa màng trên đồng ruộng. Rau cải đang vào mùa thu hoạch còn lúa mạch thì chưa chín. Cảnh tượng trải dài một màu vàng xanh. Một con sông chảy qua đục ngầu phù sa, càng tôn thêm vẻ đẹp của cỏ cây và đất trời. Đường sá mấp mô, nhiều ổ gà, một vài hành khách luôn miệng ca cẩm, có lẽ họ quen đi đường cao tốc rồi. Phần lớn khách ngồi yên không nói gì, người lắc lư chao đảo. Đương nhiên trong số này cũng có nhiều người quen đi đường cao tốc nhưng họ không ta thán, bởi vì nếu vậy cuộc sống sẽ có nhiều điều phải ta thán quá.

Chuyến xe có trên hai mươi hành khách, trong đó trên một nửa lên xe từ Lạc Sơn. Bên cuối cùng là huyện Nhân Thọ, nhưng một số khách vẫn chưa xuống xe, họ còn đi tiếp đến các vùng xa xôi hẻo lánh. Nơi đó có thể vẫn thuộc địa phận huyện Nhân Thọ, cũng có thể là địa phận của Nội Giang. Chỗ giáp ranh hai huyện vẫn thấy nhiều lăng tẩm nhấp nhô.

Nếu chiếc xe này chạy trên đường cao tốc thì không thể gọi là xe đường trường. Bởi vì với lộ trình 100 km chỉ cần một tiếng đồng hồ. Từ Lạc Sơn đến Mi Sơn chỉ mất nửa tiếng đồng hồ. Nhưng đây từ Mi Sơn đến Nhân Thọ đã mất hai, ba tiếng đồng hồ. Nếu tắc đường, tắc xe thì phải nửa

ngày chứ chẳng chơi.

Đã mười một giờ trưa, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, chiếc xe vẫn lúc chạy, lúc dừng. Đường nhiều xe quá, xe khách, xe hàng, xe công nông, xe con nối đuôi nhau chen chúc, khả năng ùn tắc giao thông có thể xảy ra bất cứ lúc nào, người lái xe quyết định cho xe đi đường vòng, đi theo đường làng. Có khách thuộc đường nói đi như thế này là kéo dài thêm ba mươi cây số nữa, chắc chắn trưa hôm nay không thể đến nơi được.

Lái xe không nói gì. Anh là người trầm tính, có nhiều kinh nghiệm. Không ai trách móc anh ta. Cô bán vé trẻ tuổi luôn dịu dàng giải thích cho khách.

Đường làng tương đối bằng phẳng, chỉ tội hơi hẹp và bụi bặm. Xe đi chậm. Máy nông dân đội mũ cỏ rơm đứng ven đường có người đang vạch quần đứng đái ngay ven đường. Một chú trâu đang ăn cỏ ở đằng xa. Bầu trời trong xanh. Mặt trời rọi le lói trên đỉnh đầu.

Bốn bề yên lặng, cảnh huyên náo ồn ào vừa rồi đã tan biến.

Nhưng rồi chỉ vài phút sau trong xe lại nhộn nhịp hẳn lên kể cả những người không quen biết cũng vui vẻ trò chuyện cùng nhau. Có người từ lúc lên xe chẳng nói câu nào, quả thật không sao chịu nổi. Bụng đói cồn cào, lại ngồi mãi không nói thật chẳng khác gì một khúc gỗ, một bức tượng câm. Bên ngoài, trời nắng chói chang, mùa Xuân chưa bước sang mùa Hạ, nhưng thời tiết đã như mùa Hạ thực sự. Bầu trời trong sáng, cảnh sắc đa màu, rộng mở như vậy cho dù có là khúc gỗ cũng phải lên tiếng. Một người đàn ông có giọng nói Sơn Đông làm nghề buôn bán hoa quả đến Nhân Thọ để tìm hiểu tình hình làm ăn. Anh ta thao thao bất tuyệt kể về các hoa quả, cứ làm như mình đã được ăn tất cả các loại trái cây trên đời này. Cô bán vé đứng dựa vào thành xe hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, mấy người ở Nhân Thọ vui quá cười tít mắt, xem ra họ đều là nông dân, trồng cây ăn quả. Hoa quả ở Nhân Thọ ngon có tiếng khắp Tứ Xuyên. Một bà lão nói chen vào, bà không thích ăn quả tì bà, vì hạt của nó rất to, một cân tì bà chỉ có hai lạng thịt. Mua làm gì? Mua hột hay thịt của nó? Câu nói của bà lão

làm mọi người được một trận cười no nê. Người đàn ông Sơn Đông nói: Nếu bà lão xót tiền thì bảo con cháu nó mua cho. Bà lão bảo: Con trai nó mua về, con dâu đóng cửa lại ăn hết rồi đem kính biếu tôi toàn hội. Mọi người lại càng cười to, người đàn ông Sơn Đông cũng bật cười.

Bà lão hơi mặc cảm, mọi người cười, riêng bà thì không, trái lại còn tỏ ý bất bình. Một cọng cỏ từ cửa xe bay vào rơi đúng vào mái đầu bạc phơ của bà lão, một cô gái ngồi bên cạnh lấy tay phủi đi cho bà. Một người đàn ông ngồi cạnh cửa xe nhìn thấy nghĩ bụng chắc họ không phải là hai mẹ con.

Người này ngủ suốt, chỉ khi tiếng cười vang lên, anh ta mới tỉnh dậy. Anh mặc chiếc áo sọc nhiều màu, tuổi chừng ba sáu ba bảy gì đó, nhìn bề ngoài rất bình thường. Khi đi xe đường trường anh thường có thói quen hay ngủ. Thói quen này không tốt rất dễ bị mất trộm. Một lần đi tàu khi đang ngủ say, kẻ trộm đang lục lọi túi thì anh tỉnh giấc. Anh nhìn trừng trừng vào mặt tên kẻ cắp nói: Tao cũng không mang nhiều tiền đâu, nếu mày cần, tao sẽ cho một nửa. Tên kẻ cắp đứng ngậy người rồi lủi thủi chuồn thẳng.

Người đàn ông này có khuôn mặt gầy guộc, lông mày rậm đen, môi hồng hào. Người không béo nhưng chắc nịch, có được thân hình như vậy là nhờ anh thường xuyên tập tạ tay hàng ngày. Anh làm việc ở một nhà xuất bản tại Dung Thành, hôm nay đến Nhân Thọ thăm một người bạn học.

Anh ngáp dài rồi đưa mắt nhìn ra cửa xe. Anh ngấm nhìn ánh nắng mặt trời, đồng ruộng bao la, lũy tre làng, cỏ cây hoa lá... Anh nở nụ cười đôn hậu. Ở thành phố không bao giờ nhìn thấy những cảnh như vậy. Đồng ruộng đẹp như gấm như hoa khiến anh nghĩ tới một cuốn sách của Trương Vĩ. Cô gái ngồi phía trước cũng nhìn ra cửa sổ. Anh ngấm nhìn phía sau cô ta. Đây cũng là một thói quen giống như ngủ trên xe vậy. Cô gái mặc chiếc áo nhung cổ bẻ lộ rõ đường nét của cổ.

Người đàn ông Sơn Đông tiếp tục nói chuyện với bà lão, hỏi tại sao con trai không biếu quà cho bà. Bà lão bảo nhà có hai cô con gái, chăm sóc đứa này thì không chăm sóc nổi đứa kia. Có tiền thì chăm sóc cả hai, không có tiền thì chăm sóc một. Bà rất thành thật, nói ra những chuyện đau lòng khiến người nghe có cảm giác đó chỉ là những chuyện hi hữu trên đời. Bà bảo người già không còn khéo mồm khéo miệng bằng lũ trẻ. Trước đây bà cũng

có những tháng ngày sung sướng nhưng bây giờ thì phải nhường lại cho lớp trẻ thôi. Chúng nó đóng cửa lại ăn, nhai gau gáu, bà cứ phải giả vờ điếc không nghe thấy. Nói đến đây, bà lão cười còn người nghe thì không thể cười được.

Xe leo dốc, đường gấp khúc lắc rất mạnh. Bên ngoài vẫn là đồng ruộng và ánh nắng mặt trời. Sắp đến vụ thu hoạch, chỉ vài ngày nữa là đồng ruộng bát ngát màu vàng. Một số hộ nông dân vẫn gặt hái theo kiểu thủ công, tuy có mệt một chút nhưng gặt kỹ. Tháng Năm nắng sẽ như lửa thiêu, người làm việc ngoài đồng có thể cảm nhận được cả sự chuyển động của không khí. Người gặt lúc giơ cao, lúc hạ thấp bó lúa, tiếng kêu rào rào...

Người đàn ông mặc áo sơi nhiều màu thấy cảnh đồng ruộng lại hiện lên trong trí tưởng tượng của mình, anh đã từng đi gặt lúa. Khi còn học cấp hai, anh đã từng về nông thôn giúp đỡ bà con, thường là độ nửa tháng, thu hoạch xong mới trở về trường.

Cô gái mặc áo nhung cổ bẻ lấy một quả táo, gọt sạch rồi đưa cho bà lão. Bà lão bảo: Con gái ăn đi. Cô gái trả lời: Con có đây rồi. Cô lại lấy một quả nữa, lúc đó bà lão mới ăn, xem ra răng bà lão còn khỏe lắm, nhai gau gáu. Người đàn ông ngồi ở hàng ghế sau nhìn cô gái gọt táo, bỗng anh nghĩ tới Lý Ngọc Hòa: Cô gái...

Người đàn ông nghĩ lung tung đó có tên là Triệu Ngự. Anh đã đọc cuốn tiểu thuyết Tình yêu ngọt ngào, ấn tượng rất sâu sắc với nhân vật trong truyện. Khi ở nhà, anh thường lơ đãng, hôm nay đi trên xe đường trường, anh sốt ruột nhìn đồng hồ trên tay, đã quá mười hai giờ rồi. Bụng hơi đói, anh cũng muốn ăn táo nhưng không tiện hỏi xin. Tuy nhiên anh hiểu rằng nếu mình ngỏ lời, cô gái sẽ mời ngay, rất có thể còn gọt vỏ hẵn hoi rồi mới đưa cho anh.

Trong cuộc sống, có một số việc là có thể hoặc không thể. Ngỏ lời cũng được, không cũng được, không theo một khuôn mẫu nào hết. Triệu Ngự muốn ăn táo, hai người đàn bà ngồi phía trước nhai táo, vừa thơm, vừa giòn, anh không chịu nổi, nuốt nước bọt hoài. Táo ngon thật, thơm thật! Ở nhà thì bỏ thối, ra đường mới thấy quý. Bà lão vừa ăn vừa cười, mấy sợi tóc bạc bay cả vào mặt cô gái. Bà lão hạnh phúc quá, Triệu Ngự nghĩ như vậy.

Xe dừng ngay trước mấy căn nhà mái bằng bên đường.

Cô bán vé nói với mọi người, ở đây có một quán ăn, món ăn rất ngon, phục vụ rất chu đáo. Nếu khách nào muốn ăn thì nộp năm đồng, ăn xong, xe chạy tiếp. Cô bán vé đưa ra hai chai rượu vừa nói vừa cười. Nhìn khuôn mặt khả ái của cô, cánh đàn ông lấy tiền ra. Bà lão nói: Năm đồng bằng tiền hai sọt rau rồi đấy. Tôi chỉ cần ăn một cái bánh bao chay là đủ, già cũng phải có một tí vào ruột mới yên. Cô gái mặc áo nhung nói: Chúng ta cùng đi ăn, bà nhé! Cô gái nộp mười đồng. Bà lão chỉ nói: Cô giống con gái tôi quá, hôm nay tôi nhờ phúc của cô. Khi Triệu Ngự nộp tiền, cô gái quay đầu lại cầm lấy tiền nộp giúp anh.

Hơn hai mươi hành khách lần lượt xuống xe. Quán ăn rất sạch sẽ, vừa đủ chỗ cho ba bàn ăn. Cô bán vé đưa tiền cho chủ quán. Cả cô và lái xe đều nộp tiền. Người đàn ông Sơn Đông nói đùa: Cô việc gì phải nộp tiền, cứ ăn, chúng tôi có ý kiến gì đâu. Cô gái bán vé cười bảo: Tôi ăn ghé lỡ các anh không đi xe tôi nữa thì chết, lại mang tiếng là ăn ghé.

Mọi người cười rộ lên, không khí rất vui vẻ. Cùng ngồi với nhau trên xe mấy tiếng đồng hồ, họ đã trở thành một tập thể. Những người đàn ông trao đổi danh thiếp cho nhau, còn chị em thì hơi e dè không dám trao đổi danh thiếp với cánh đàn ông, nhưng cũng chuyện trò cởi mở, tiếng nói cười rộn rã.

Triệu Ngự đi vệ sinh. Khi qua đường, anh gặp cô gái mặc áo nhung, anh gật đầu chào, có ý ngưỡng mộ. Cô gái trẻ đáp lại lịch sự bằng nụ cười. Cô có đôi mắt to, mũi dọc dừa, áo nhung màu lam, quần màu vàng nhạt. Chủ hàng đang tíu tít làm các món ăn, Triệu Ngự đứng trên đường hút thuốc. Hai đầu đường không thấy có xe ô tô, chỉ có nông dân đi bộ và vài ba chiếc xe đạp qua lại. Bên đường là rặng cây cao thẳng tắp. Ánh nắng rọi chiếu trên đầu in hình xuống mặt đất. Tuy vẫn đang độ mùa Xuân, nhưng ánh nắng thật gay gắt. Triệu Ngự nhớ lại những ngày tháng Năm về nông thôn gặt hái giúp bà con. Nước da anh đen sạm, hệt đi mấy cân, uống nước chè bằng bát to, ăn thịt miếng thái to. Năm đó, bà con bần cố nông đã gánh hàng thùng nước chè đặc quánh ra đồng cho học sinh uống. Uống nước bằng ống bương, mỗi người một cái, ai nấy đều ngửa cổ tu ừng ực thật mát họng. Sau

đó, ai là người đem nước ra đồng? Chỉ có thể là những cô gái, họ gánh nước ra đồng, đầu đội mũ rơm, ngồi trên bờ ngắm nhìn các chàng trai đang vung tay liềm gặt lúa. Bộ mặt hốc hác dưới chiếc mũ rơm, chiều tà, các chàng trai ngả mình trên đồng rạ ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, thở hít không khí của đất trời và mùa màng. Quang cảnh khác thường ấy làm người ta cảm thấy vui vui, một niềm vui ngấm vào da thịt, ai cũng thấy dễ chịu. Nhưng không hiểu vì sao cảnh đó lại xa lạ với rất nhiều người, thậm chí còn không dám nghĩ tới. Sự dễ chịu ấy có ý nghĩa gì? Dễ chịu quá, ngày nào cũng dễ chịu thì còn gì để nói nữa...

Hút được vài hơi thuốc, trong đầu Triệu Ngự đã hiện về rất nhiều thứ: cảnh tượng mùa màng, đạo lý, tình cảm, tất cả đã hòa vào làm một dưới ánh nắng ban trưa. Cô gái mũi dọc dừa từ trong nhà vệ sinh đi ra, qua đường nhựa rồi vào quán ăn, ngồi xuống cạnh bà lão tóc bạc phơ. Ngồi kế bên cô là người đàn ông Sơn Đông. Ngồi cùng bàn còn có mấy nông dân người Nhân Thọ đang rót rượu uống suông. Trước mặt người đàn ông Sơn Đông cũng để một cốc rượu, chủ quán chưa kịp đem thức ăn lên, Triệu Ngự cũng chưa vội, anh muốn hút xong điếu thuốc. Anh ngồi cùng với cô bán vé, anh lái xe và một số người khác.

Triệu Ngự nhìn ra đầu đường nghĩ bụng: Không biết những cô gái gánh nước ra đồng năm xưa nay đang làm gì?

Cô bán vé ngồi đối diện nói to: Ăn cơm thôi. Triệu Ngự ngồi vào mâm. Rau xào, thịt kho, cơm nóng được đưa lên. Triệu Ngự ăn ba bát cơm và húp một bát canh. Anh muốn uống độ nửa cốc rượu nhưng người ngồi cùng bàn chẳng ai uống cả. Mấy người ngồi bàn bên đang cụng ly với nhau như những người bạn quen thân. Bà lão cũng uống một ly nhỏ, còn cô gái áo nhung thì đang xới cơm.

Triệu Ngự rời khỏi chỗ ngồi, lại châm thuốc lá hút. Một chiếc xe công nông đi qua, từ từ giảm tốc độ. Xem ra, cửa hàng này rất có duyên, lái xe qua đường đều là khách quen của họ, hoặc là xuống xe ăn cơm hoặc cho xe đi chậm lại.

Triệu Ngự vừa hút thuốc vừa đi ra chỗ bóng râm. Chiếc xe công nông đã đi xa rồi, mặt đường đã trở lại yên tĩnh. Anh đã ăn no, ăn xong hút thuốc để

được hưởng những giây phút thần tiên. Mặt trời rọi chiếu vào anh, hơi nóng. Anh mặc chiếc áo sợi đan, đôi khi mùa Đông anh cũng mặc nó. Anh có mấy chiếc áo sợi, đều nhiều màu, nhưng không chiếc áo nào trùng màu cả. Tất cả đều do các cô gái nhà quê đan hộ. Triệu Yến cũng nhờ đan một cái, định đan cho Triệu Cao nhưng đan đến nửa chừng thấy Triệu Ngự mặc vừa nên lại để cho Triệu Ngự. Triệu Ngự rất thích cái áo này vì màu sắc hài hòa, thân áo do Triệu Yến đan còn cổ áo do cô gái nông thôn đan. Mùa Xuân mặc áo mới lại rất vừa. Cả hai người đàn bà đều vui mừng ra mặt, riêng Triệu Cao thì làm toáng lên. Triệu Yến vội nói để cô đan cho cháu cái khác, đẹp hơn của bố cháu nhiều.

Năm 2001, Triệu Cao vừa tròn mười tuổi.

Triệu Ngự tìm đến bóng cây, tựa lưng vào thân cây. Chiếc xe khách đậu trên đường nắng như đổ lửa rọi thẳng vào nó, chắc nóc xe nóng lắm. Mấy hành khách uống rượu đã bắt đầu ăn cơm. Cô gái áo nhung ngồi gọt táo, cô vẫn gọt cho bà lão một quả. Anh chàng người Sơn Đông tỏ ý cũng muốn ăn táo, cô gái cười, lắc đầu bảo hết rồi. Bà lão khàng khái bố đôi quả táo đưa anh ta một nửa, anh ta vui ra mặt, ăn một miếng hết một nửa, miệng luôn khen táo thơm quá. Triệu Ngự đứng bên gốc cây cười. Lúc đó, anh đã ăn no, lại uống thêm một bát nước canh, thế là đủ lắm rồi, lại đang hút thuốc nên không nuốt nước bọt nữa.

Triệu Ngự lên xe trước, ngồi ngay cạnh cửa sổ. Cô gái cũng lên xe, đưa mắt nhìn Triệu Ngự định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô gái cũng ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Cô tết tóc ngăn buộc một cái nơ hồng, hai tay thực vào túi áo, trông rất có duyên.

Triệu Ngự đưa mắt nhìn sang phía khác, nhìn đằng sau người ta khó coi quá.

Quả nhiên trên xe nóng hơn trước, khách lần lượt lên xe lại càng nóng hơn. Người đàn ông vẫn ca cẩm về đường sá, luôn miệng kêu nóng đề nghị lái xe mở máy điều hòa. Lái xe bảo xe chạy sẽ mát. Người đàn ông tiếp tục ca cẩm, nguyên rủa ông trời: mới tháng Tư mà đã nóng thế này, mùa Hè chịu sao nổi? Anh ta sờ lên trán, mồ hôi đầy tay. Có người đang đi vệ sinh nên mọi người phải ngồi chờ trên xe. Người đàn ông hay ca cẩm luôn nhìn

đồng hồ, đi gì mà lâu thế, để có đến chín phút rồi còn gì. Anh ta có ý muốn mọi người tập trung sự chú ý vào hướng nhà vệ sinh nhưng chẳng ai hưởng ứng nên lại càng cảm thấy nóng hơn.

Cái nắng khá gay gắt khiến người ta có cảm giác mùa Hè đang đến gần. Trên đồng ruộng, bà con nông dân đều đội mũ rơm.

Triệu Ngự tuy mắt nhìn những chiếc mũ rơm, nhìn dáng dấp sau lưng cô gái nhưng tâm tư thì lại để ở nơi khác. Lần này đi Nhân Thọ, anh định đến một nơi có tên là Cầu Khê. Anh rất có ấn tượng với Cầu Khê, ở Thành Đô rất nhiều quán ăn treo biển "Cá mè Cầu Khê". Cá mè Cầu Khê nuôi ở đồng bằng Xuyên Tây, cũng giống như quả tì bà ở Văn Cung vậy, rất nổi tiếng. Triệu Ngự có người bạn học thời cấp hai tên là Vương Đông hiện là giáo viên ở đó, đã mấy năm liền mời anh nhưng anh chưa đi được. Tháng Tư được nghỉ mấy ngày, anh quyết định đi một chuyến. Sáng sớm, anh lái xe đến Mi Sơn, cha anh khuyên nên đi xe khách vì đường đi Nhân Thọ rất xấu. Anh rất tiếc vì xe đơn vị cho anh mượn còn mới toanh, đành phải nghe lời bố để xe lại.

Dự kiến ban đầu là đến Cầu Khê ăn cơm trưa, nhưng xe hàng phải đi vòng vèo mấy tiếng đồng hồ làm lỡ cả kế hoạch. Xe đường trường đi rất chậm, lắc la lắc lư cứ như xe đi vãn cảnh.

Xe cứ chạy ùng đỉnh, không nhanh cũng không chậm. Gió thổi làm không khí mát dịu hơn. Tóc trắng của bà lão tung bay. Bà là người nhà quê nên không sợ nắng gió. Phía sau mái tóc ngắn của cô gái, gió thổi mát rượi. Không ai nói gì, quá nửa số khách trên xe đã thiu thiu ngủ.

Vừa tỉnh giấc đã đến Nhân Thọ. Triệu Ngự xuống xe, mua một chai nước suối. Khoảng mười phút sau, xe đi tiếp về thị trấn Cầu Khê, chỉ lèo tèo vài người lên xe. Triệu Ngự đứng dưới bến thấy người đàn ông Sơn Đông bắt tay tạm biệt cô gái áo nhung và đưa cho cô một tấm danh thiếp. Không thấy bà lão đâu cả, có lẽ bà đã xuống xe dọc đường.

Triệu Ngự đi dạo một vòng, muốn mua chút quà cho con Vương Đông. Khi xách mấy túi quà lên xe thì thấy cô gái áo nhung cũng lên xe. Triệu Ngự gật đầu chào. Cô gái áo nhung cười hỏi: Anh cũng đi Cầu Khê à? Bên cạnh cô còn trống chỗ ngồi, nhưng Triệu Ngự do dự. Anh vẫn ngồi phía sau cô gái,

sát cửa sổ.

Triệu Ngự mời cô ăn lê, cô cầm lấy, mỉm cười cảm ơn.

Chiếc xe này xấu hơn xe trước, mùi xăng sặc sụa. Xe vừa nổ máy, mùi xăng đã bốc lên rất khó chịu. Lái xe là người Nhân Thọ, xe chạy rất nhanh, gió mát rượi. Vừa ra khỏi thị trấn, xe chạy theo một con đường làng khác, xóc rung bần bật. Suốt dọc đường anh lái xe trẻ tuổi cứ lảm nhảm như đấm vào tai hành khách. Anh ta nguyên rủa cảnh sát giao thông, người sửa đường, cục quản lý đường, cục công an, thôn trưởng, xã trưởng, thị trưởng tuốt tuột cả một lượt. Anh ta giận cá chém thớt, trút hết cơn bực tức lên đầu hành khách, giống như một quả khinh khí cầu càng xì ra nhiều hơi càng tốt. Ngoài việc ra oai một chút quyền lực của lái xe, anh ta chẳng còn gì hết. Có lẽ anh ta đã quên rằng chiếc vô lăng trong tay anh ta chính là một thứ quyền lực anh có thể lái như bay trên con đường đầy ổ gà bất chấp mọi cảm giác của hành khách. Không ai trách móc, vì chiếc vô lăng nằm trong tay anh ta, cũng như chiếc côn gỗ nằm trong tay cảnh sát, chiếc triệu đồng nằm trong tay trưởng thôn. Anh chàng lái xe bực bội như vậy là có lý do: Quanh năm phải lái chiếc xe cà tàng, chẳng có tiền đồ gì cả. Nếu đổi cho anh làm cảnh sát hoặc trưởng thôn cầm chiếc côn gỗ hoặc chiếc triệu đồng trên tay thì có lẽ anh sẽ hết bực tức.

Triệu Ngự nghĩ vậy, cười thầm. Quyền lực nhỏ bé quá không thể giúp anh ta được gì hơn. Anh nguyên rủa những người có quyền lực là cốt để mọi người có ấn tượng về sức mạnh của quyền lực. Quyền lực ghê gớm thật, nó thọc tay vào mọi lĩnh vực nhiều quá. Người ta đã biến nó thành một môn học môn "vật lý vi quan".

Anh chàng lái xe ca cầm suốt dọc đường mà chẳng ai thèm hưởng ứng, chán rồi, anh ta uể oải cho xe đi chậm lại. Xe đi qua liền mấy đoạn đường khúc khuỷu, khách trên xe lắc lư như con lật đật. Bên ngoài, ánh nắng chói chang, bùn đất biến thành màu vàng thẫm, tương phản với màu xanh lá cây, giống như một bức tranh sơn dầu hỗn tạp. Triệu Ngự hơi xúc động, cảnh sắc làng quê thật đắm say lòng người. Rất có thể đất đã thay nhén sự bần cùng, nhưng cảnh sắc vẫn mãi mãi tỏa ngát hương thơm, bốn mùa vẫn rất nên thơ.

Hơn mười hành khách người nào trông cũng uể oải, nhìn cách ăn mặc thì biết phần lớn họ là nông dân. Áp lực cuộc sống khiến họ trở nên khắc khổ. Đất không liên quan gì đến ý thơ, mặt trời chỉ là mặt trời sưởi nắng đồng ruộng. Khi niềm vui được mùa đã dần dần đi vào quên lãng, thì diện mạo hân hoan của người nông dân cũng không còn nữa. Triệu Ngự xúc động trong lòng, anh thở dài. Còn cô gái thì thò đầu ra cửa xe thưởng ngoạn. Xe đỗ lại, anh chàng lái xe đi vệ sinh. Buồn quá, bị đau bụng, anh ta quay đầu lại cười, buông ra một câu như vậy. Điều bộ cười của anh ta trông thật dễ thương.

Triệu Ngự cũng xuống xe, mùi xăng trên xe khó chịu quá. Anh đứng sang ven đường ngắm nhìn cảnh làng mạc xa xa. Một con chó nằm sưởi nắng bên đường nhìn anh rồi cụp mắt lại. Hai chị nông dân đang làm đồng cạnh đó, họ không đội mũ rơm. Một người đàn ông quẩy gánh nước qua đường... Cô gái áo nhung cũng xuống xe, tay cô vẫn cầm quả lê Triệu Ngự cho. Hai người đứng cách nhau khoảng hơn chục bước, nên nói chuyện hơi xa một chút. Không nói thì bất lịch sự họ gật đầu chào nhau, rồi nhìn ra cánh đồng. Trước mặt họ là cánh đồng trải dài như tấm thảm vàng và xung quanh là nhà cửa san sát.

Khi đến Cầu Khê đã là bốn giờ chiều, xe dừng lại bên đường thị trấn nhỏ. Một cô gái đi từ hiệu may ra, tay cầm tấm biển nhỏ viết hai chữ Triệu Ngự. Những người nông dân xuống xe đọc chữ trên tấm biển cười hô hố. Một nông dân trẻ mặc quần âu nói: Tôi là Triệu Ngự. Cô gái cầm tấm biển vội chạy đến làm anh ta không nhận được cười. Các nông dân khác cũng cười ran. Ngồi trên xe suốt ngày buồn quá, họ tìm cách thư giãn.

Cô gái cầm tấm biển mặt đỏ bừng, lầu bầu vài câu rồi thôi. Ai cũng có thể là Triệu Ngự. Cô gái áo nhung đi qua quay đầu nhìn Triệu Ngự còn ở trên xe. Triệu Ngự đang lấy hành lý. Cô gái lên xe xích lô đi. Khi xuống xe Triệu Ngự chỉ còn kịp nhìn theo bóng hình khuất dần của cô.

Người đàn bà đi đón Triệu Ngự chính là vợ Vương Đông, tên là Lương Ngọc Cầm. Cái tên rất dễ nhớ nhưng không nhiều như cái tên Vương Đông. Hồi đầu ở lớp, Vương Đông rất ít nói, mãi một năm sau Triệu Ngự mới quen Vương Đông. Những người đàn ông ít nói thường hay chọn nghề giáo

viên. Anh vốn là một học sinh giỏi, chỉ tội nhà nghèo nên tốt nghiệp cấp hai xong, anh vào ngay trường sư phạm của địa phương. Lúc đầu anh dạy ở trường làng sau được điều lên thị trấn. Vì đang bận lên lớp nên anh bảo vợ ra bến xe đón khách ở thành phố về chơi.

Chữ Vương Đông rất đẹp, chữ viết trên tấm biển cho Ngọc Cầm là do chính tay anh viết, không ngờ lại trở thành trò cười ở bến xe. Nữ chủ nhân tiệm may là bạn của Ngọc Cầm, hai người bàn luận mãi về hai chữ Triệu Ngự. Ngọc Cầm chưa gặp Triệu Ngự bao giờ nhưng đã được nghe kể về Triệu Ngự từ mấy năm trước, Triệu Ngự đã trở thành thành viên vắng mặt trong gia đình chị. Năm ngoái sau nhiều năm xa cách Vương Đông có đi Thành Đô thăm bạn học cũ, Triệu Ngự giữ anh ở lại một đêm. Khi trở về nhà, anh đã kể hết cho vợ nghe. Nói đến con gái tiểu thương, không biết nên hình dung thế nào cho đúng. Ngọc Cầm mở to mắt gắng sức tưởng tượng nhưng vẫn không hình dung ra. Thôi thì trăm nghe không bằng mắt thấy, Ngọc Cầm bảo đức lang quân mời vợ chồng Triệu Ngự về Cầu Khê chơi để người trong thị trấn được ngắm nhìn. Lúc đầu Triệu Ngự nhận lời bảo đến Mông một tháng Năm sẽ cho cả vợ về, nhưng nghe nói đường xấu, vợ anh lại hay say xe, nên đổi lại đi sớm và đi một mình.

Ngọc Cầm ăn cơm trưa xong ra ngay tiệm may ở bến xe báo tin cho bạn mình biết Triệu Ngự sắp đến. Thực ra chẳng cần phải báo, vì tấm biển cầm trên tay và nụ cười tươi trên môi chị cũng đã nói rõ tất cả. Người bạn gái họ Trịnh, tên đầy đủ là Trịnh Thái Ưc mà bà con trong thị trấn thường gọi là Trịnh thợ may. Ngọc Cầm mặc bộ quần áo đẹp nhất của mình, tùm tùm cười bước vào tiệm may, cô bạn đã hiểu ý ngay. Không cần hỏi Triệu Ngự là ai, vì cái tên đó chị đã được nghe từ lâu rồi, kể cả khuôn mặt đẹp như tiên giáng trần của vợ Triệu Ngự. Chị cười nói với Ngọc Cầm: Bạn cầm tấm biển này để đi sân bay đấy à? Cô bạn Trịnh thợ may khác với Ngọc Cầm ở chỗ chị ta đã từng đi máy bay. Năm đó khi ở thành phố về người ta mua vé máy bay cho chị. Đương nhiên chuyện đó Ngọc Cầm cũng biết từ lâu rồi. Ngọc Cầm nói: Mình không quen anh ấy, anh ấy cũng không quen mình, có tấm biển này đỡ mất công tìm. Cô bạn cười bảo: Hàng ngày cậu đều nhắc tên anh ấy, hôm nay anh ấy đến thật, cậu không cần hỏi thăm nữa đâu. Nói

xong chị bỏ thước đo phấn xuống bàn, cầm tấm biển ngắm nghía rồi lại nói: Chử ông chồng cậu đẹp quá đấy. Ngọc Cầm nói: Chử đẹp thì được cái gì? Liệu có đổi được một khoản tiền không. Cô bạn thợ may nói: Đức ông chồng nhà cậu tốt số đấy, được mọi người tôn trọng. Ngọc Cầm nói: Đó chỉ là hư danh thôi.

Ngọc Cầm đang phấn khởi lại chuyển sang chuyện chồng con, bất giác chị thở dài. Chị bạn thợ may lại cầm lấy thước đo đo, vạch vạch trên tấm vải. Đây là một cửa hàng cũ chật hẹp, chỉ có vài chiếc máy, các cô thợ may đang cặm cụi làm việc, bận đến mức không ngẩng đầu lên được. Ngoài cửa hàng này ra, chị thợ may họ Trịnh còn có một quán ăn chuyên cá mè giao cho người anh em quản lý. Ở thị trấn Cầu Khê, chị là người năng nổ, kiếm được khá nhiều tiền, có thể tùy tiện tiêu pha. So với chị, Ngọc Cầm túng thiếu hơn. Lúc đầu họ là hai hoa khôi của thị trấn, Ngọc Cầm lấy chồng là giáo viên, còn chị lấy chồng là cán bộ của thị trấn, hai nhà tương đối môn đăng hộ đối. Trịnh Thái Ưc là người Quảng Đông đến rồi trở thành thợ may. Lúc đầu chỉ hai bàn tay trắng về sau mới khấm khá dần.

Ngọc Cầm đứng trong tiệm may luôn ngóng nhìn ra bến xe.

Chị nói lúc đầu Triệu Ngự định lái xe đến, khi đến Mi Sơn lại chuyển sang đi xe hàng, nếu không thì đã đến nơi rồi. Cô bạn thợ may bảo: - Chắc anh ấy xót xe của nhà. - Chị ta cũng nhìn ra bến xe, sau đó quay lại bảo Ngọc Cầm: Chồng cậu kỳ lạ thật đấy khách của mình mà lại bảo vợ đi đón. Ngọc Cầm nói: Anh ấy bận lên lớp. Nếu anh ấy có thời gian thì mình đi làm gì. Cô bạn thợ may lại nói: Cậu ăn mặc tươm tất thế này, vui vẻ là thế, việc gì phải ra đây sớm thế, chiều người ta mới đến kia mà. Ngọc Cầm bảo: Cậu nói gì, mình không hiểu. Cô bạn thợ may cũng cười: Chính mình cũng không hiểu.

Hai người nói đùa nhau một lúc thì chiếc xe khách đến, Ngọc Cầm ra khỏi tiệm may cố ý làm ra vẻ bình thường. Cô bạn cũng ngừng tay, chị trông thấy Triệu Ngự nhưng cảm thấy Triệu Ngự không giống như trong trí tưởng tượng, chị cũng trông thấy cô gái trẻ mặc áo nhung, chị nghĩ bụng: Cô gái này có tướng mạo phong lưu đây. Chị chưa gặp cô ta lần nào, không biết cô gái này đến thị trấn làm gì. Thị trấn Cầu Khê hẻo lánh, dân cư thưa thớt rất

ít khách đến.

Ngọc Cầm và Triệu Ngự nhận ra nhau, họ hồ hởi bắt tay nhau, Ngọc Cầm đón lấy hành lý và đưa tấm biển cho Triệu Ngự. Hai người đi trên đường phố của thị trấn nhỏ, Ngọc Cầm luôn chào hỏi hết người này đến người khác, ai cũng đổ dồn con mắt vào Triệu Ngự. Triệu Ngự không cảm thấy gì, cứ mang tấm biển tên mình một cách hài hước. Buổi chiều thị trấn vắng tanh vắng ngắt, bên đường có người chơi bài, vài con chó đứng nghênh ngang giữa đường, bỗng nhiên rượt đuổi lẫn nhau, hoạt náo hơn cả người. Khi qua một ngôi nhà xây, Ngọc Cầm giới thiệu đây là cơ quan chính quyền thị trấn. Triệu Ngự nhìn thấy một người đàn ông trông có vẻ như một công nhân đang hút thuốc trong sân, thái độ tỉnh bơ. Đi vào một hẻm nhỏ, rồi qua một cái chợ bán nông sản, vắng vắng nghe thấy tiếng đọc bài, thì ra đó là trường học. Ngọc Cầm bảo Vương Đông dạy ở trường này. Họ ở trong làng, cách thị trấn nhỏ vài cây số nhưng không thuận đường, không tiện ngồi xe xích lô. Nói đến đây Ngọc Cầm đỏ bừng mặt, ở nhà quê thật xấu hổ quá.

Hai người ra khỏi thị trấn nhỏ, men theo đường ruộng. Đường ruộng quanh co khúc khuỷu kéo dài về phía trước như thông đến tận chân trời. Hai bên đều là ruộng lúa, trên đường không thấy một bóng người. Triệu Ngự đi thấy phát sợ, anh nghĩ bụng giá đổi vợ Vương Đông thành cô gái bán hàng thì tốt biết mấy, nếu không, đổi thành Triệu Yến cũng tốt, Triệu Yến sẽ mặc quần bò nhảy tưng tưng... Đi được khoảng hai cây số, Ngọc Cầm bảo cô áy náy vì đã để anh phải đi trên đoạn đường này, nhưng Triệu Ngự lại bảo: Tôi thích đi đường bờ ruộng. Ngọc Cầm cho rằng anh hơi khách sáo. Người ở thành phố lớn đời nào lại thích đi đường bờ ruộng, ngay cả xe xích lô còn không đi được nói gì đến xe ô tô. Chị nói: Lẽ ra làng cũng định đầu tư xây một con đường nhựa, nhưng quá nửa làng không chịu đóng tiền nên lại thôi. Triệu Ngự nói: Nếu có đường nhựa thì bà con ra thị trấn tiện quá rồi còn gì. Ngọc Cầm nói: Bình thường thì không sao nhưng trời mưa thì khổ lắm. Vương Đông cứ phải xắn quần móng lợn đến trường. Em cứ phải ngồi chết gí trong nhà không dám ra khỏi cửa, buổi trưa ăn đông dài vậy...

Thấy Ngọc Cầm nói như vậy, trong đầu Triệu Ngự bỗng thoáng hiện lên

hình ảnh Vương Đông chân tay đầy bùn. Nếu mưa liên tiếp mười ngày, nửa tháng thì còn khổ hơn, đi ra ngoài, về nhà chân tay đều bê bết bùn. Với người nhà quê, đường bờ ruộng và đường nhựa khác nhau nhiều lắm.

Nhưng Triệu Ngự lại nghĩ khác, nếu cho anh lựa chọn thì anh sẽ chọn đường bờ ruộng. Đường bờ ruộng là một phần của tự nhiên, dưới ánh mặt trời, đường bờ ruộng trực tiếp đi vào giấc mộng. Anh có thể đi vài chục cây số, thậm chí cả trăm cây số từ sáng sớm đến chiều tà, càng đi càng phấn chấn. Đi dưới trời sao dày đặc, dưới màn đêm bao phủ để lắng nghe những âm thanh tự nhiên. Đường nhựa không thể có những thứ như vậy. Đường nhựa phẳng và cứng giống như một người vừa liêu lĩnh vừa thô bạo. Những thứ thực dụng bao giờ cũng thế. Nhưng thế nào gọi là thực dụng? Tâm hồn lơ đãng là không thực dụng, lo toan có tác dụng nhất định, suy nghĩ kỹ càng là rất thực dụng. Quan niệm thực dụng ở thế kỷ hai mươi có thể còn thô ráp, nào là công nghiệp hóa, thông tin hóa, toàn cầu hóa, hóa hết cái này đến cái kia, đó là những quan niệm của trường phái sinh vật cần gọt giũa vứt bỏ cái hư, lấy cái thực, cần gạn đục khơi trong.

Triệu Ngự cười, mới đi được vài ba cây số mà trong anh đã hiện lên rất nhiều thứ. Anh nghĩ rất nhiều song có thể quy lại một câu là định vị toàn cầu. Suy cho cùng nghĩ về những cái đó cũng rất tốt, nghĩ về đường bờ ruộng lại nghĩ đến toàn cầu hóa, nghĩ về thành thị và nông thôn, về người giàu và nông dân. Miền quê bao la, ý thơ và nghèo khó cùng xuất hiện... Ngọc Cầm đi bên cạnh nói: Sắp đến rồi, sắp đến rồi, chỉ một lát thôi. Chị chỉ tay về phía những căn nhà mái ngói ở đằng xa. Trước nhà có cây ăn quả sau nhà có lũy tre xanh. Nếu những ngôi nhà này đổi sang chỗ khác sẽ trở thành những biệt thự đáng giá cả trăm triệu đồng.

Một lão nông đứng ở ngoài đồng, Ngọc Cầm gọi là bác Tam. Chị kể cho Triệu Ngự nghe, mấy hộ lân cận đều là họ hàng nhà Vương Đông. Chị đưa tay vuốt nhẹ mớ tóc bay trên mặt rồi nói tiếp bố mẹ Vương Đông ở chung với con trai cả. Anh con trai lại đi học ở huyện nên ở nhà thường chỉ có hai ông bà.

Sắp đến gần ngôi nhà ngói, con chó trong sân ngoe nguẩy đuôi mừng tíu tít, nó biết tiếng chân của chủ nhân. Triệu Ngự bước vào cổng, con chó mực

giương mắt nhìn, do dự không biết có nên sửa vài tiếng không. Sau đó nó tỏ ra hiền hòa, biết rằng đó là khách quý của gia đình. Sân rất rộng, quét dọn khá sạch sẽ. Trên cánh cổng có một đôi câu đối do Vương Đông viết, đó là câu thơ của Đỗ Phủ:

Hoa tươi mời gọi khách đến nhà.

Đôi tay giang rộng đón bạn ta.

Triệu Ngự đọc đi đọc lại mãi hai câu này.

Ngọc Cầm pha trà hỏi Triệu Ngự thích ngồi ở hành lang hay ở ngoài sân, Triệu Ngự bảo cho ngồi ngoài sân. Anh ngồi trên chiếc ghế đẩu, mặt trông ra cổng, con chó mực đi đi lại lại, còn Ngọc Cầm thì ân cần niềm nở. Lúc này Triệu Ngự mới để ý thấy Ngọc Cầm rất giống Vương Phúc Lệ hai mươi năm về trước. Vương Phúc Lệ đóng vai phụ nữ nông thôn trong vở Con trâu trăm tuổi, một quả phụ đầy túi nhục, đắng cay và nước mắt. Lúc đó Triệu Ngự mới mười sáu tuổi, rất mê vai diễn, nhìn mãi không biết chán. Sau đó Vương Phúc Lệ số phận rui ro, biến mất trong đám những cô gái xinh đẹp. Anh thấy tiếc cho số phận của chị. Vương Phúc Lệ, Lương Ngọc Cầm...

Bầu trời trong xanh, ánh nắng ban chiều rọi chiếu những tia nắng yếu ớt xuống đồng ruộng. Có một hàng cây lúp xúp, bên cạnh một cây cổ thụ, dưới gốc cây là bãi tha ma, cạnh bãi tha ma là đồng ruộng, nông dân đang nói chuyện ở gần đó.

- Điều kiện chúng em ở đây rất kém, thật không phải. - Ngọc Cầm nói.
- Ở đây rất tốt, tôi rất thích ở nhà quê. - Triệu Ngự đáp.
- Được cái không khí trong lành anh ạ.
- Phong cảnh ở đây cũng rất nên thơ.
- Bãi tha ma ở ngoài kia chướng mắt quá, để em đóng cổng lại.
- Không cần đâu. Bãi tha ma có sao đâu, bãi tha ma cũng là một loại phong cảnh.
- Khi mới đến ở, em rất sợ, đêm đến không dám ra cổng. Bây giờ thì quen rồi. Bà con nông dân ở đây bảo ra cổng thấy bãi tha ma sẽ sống trăm tuổi.
- Thật không? Một trăm tuổi thì tốt quá còn gì.
- Sống đến một trăm tuổi có mà buồn chết đi.

- Chắc chị không phải là người nhà quê?

- Bố mẹ em đều ở trên thị trấn. - Ngọc Cầm đỏ bừng mặt, đầu hơi cúi xuống. Sau đó, chị ngẩng đầu lên nói tiếp: - Lẽ ra bọn em sống ở tập thể nhà trường nhưng anh Vương Đông không đồng ý, phải góp những mấy vạn đồng. Lương của anh ấy không kham nổi khoản tiền mua nhà nên đành phải ở nông thôn vậy.

- Ngôi nhà này tốt lắm, tôi nói thật đấy. Anh chị ở đây yên tĩnh hơn ở tập thể nhà trường.

Ngọc Cầm thở dài, đứng ngẩn hồi lâu. Cuộc sống không chiều lòng người, chị nguyên là cô gái ở thị trấn, khi lấy chồng lại về nông thôn. Trên có già, dưới có trẻ, đời sống khó khăn, một năm không may nổi vài bộ quần áo mới, chẳng bù cho cô bạn Trịnh thợ may. Lúc đầu là hai bông hoa của thị trấn, mới chỉ có một năm mà đã khác nhau một trời một vực, một đẳng thì phôi phới trẻ ra, một đẳng thì ưu tư sầu não. Không biết những tháng ngày tẻ nhạt sẽ kéo đến bao giờ, chị lại thở dài trước mặt khách. Cái nhà này cố nhiên là có ưu điểm, sân vườn rộng rãi, nhà kiên cố, có ti vi, tủ lạnh còn hơn khối nhà trên thị trấn, nhưng năm tháng qua đi, chị đã như không nhìn thấy những thứ đó nữa. Chị chỉ biết rằng do hoàn cảnh eo hẹp chị không dám mơ đến bộ quần áo thời trang, đến những hóa mỹ phẩm đắt tiền, thật khó mà nằm mơ, mà xúc động, mà phấn chấn, đến ngay cả ngày tết cũng thấy uế oải... Chị hơi hổ thẹn với những bí mật nhỏ của mình, ví dụ như hôm nay chẳng hạn, chị mặc chiếc áo cánh tím, nếu Triệu Ngự ở chơi độ hai ngày, chị phải thay một bộ quần áo khác thì còn mặt mũi nào mà nhìn khách nữa, nhớ lại những năm tám mươi... đi trên con đường bờ ruộng vừa rồi, chị rất khó chịu, chưa thể sửa thành đường nhựa có khác nào như những sai lầm mà chị đã từng mắc phải.

Ngọc Cầm muốn dốc bầu tâm sự với khách của chồng, mặt chị lại đỏ bừng. Xem ra không thể tâm sự được, vì nếu tâm sự sẽ lộ hết bí mật. Chị rót nước, mời thuốc Triệu Ngự. Triệu Ngự cúi nhìn đồng hồ. Ngọc Cầm nói:

- Thông thường thì sáu giờ tối Vương Đông mới về. Vương Đông là giáo viên chủ nhiệm nên rất bận.

Đúng lúc đó có tiếng điện thoại, Ngọc Cầm vào phòng nhắc máy nghe. Nói

được vài câu, chị gọi Triệu Ngự vào. Triệu Ngự bước vào phòng, đại để đây là phòng ngủ, đơn giản nhưng sạch sẽ, giường trải ga hoa rất đẹp. Ngọc Cầm đưa ống nghe cho Triệu Ngự. Vương Đông xin lỗi, bảo sẽ đạp xe về ngay đưa Triệu Ngự lên thị trấn ăn lẩu cá mè. Triệu Ngự nói: - Không cần đâu để tôi và chị nhà đi lên cũng được.

- Như thế cũng được, tôi đã đặt chỗ rồi, đi ngay đi. - Vương Đông nói.

Triệu Ngự đặt máy xuống bước ra khỏi phòng, đứng ở phòng khách. Ở nhà quê người ta gọi phòng ăn, phòng ngủ và phòng khách gần giống nhau. Giữa phòng là một ti vi màu 24 inch, phía trước kê một bộ sa lông, cạnh tường là chiếc tủ lạnh. Ngọc Cầm đứng bên cạnh cười bảo:

- Nhà em mới mắc điện thoại hồi trước tết, bưu điện ưu tiên giáo viên không thu phí lắp đặt.

- Có nhiều gia đình mắc điện thoại không? - Triệu Ngự hỏi.

- Ít thôi, cả làng chỉ có vài nhà. Trên thị trấn thì khoảng một phần năm số hộ có điện thoại. - Ngọc Cầm trả lời.

Ngọc Cầm làm ra vẻ như mình đã điều tra kỹ. Triệu Ngự cười, và không có ý điều cốt. Ai cũng có thể giới cảm giác của riêng mình, xem nhẹ cái này, coi trọng cái kia. Hai người bước ra khỏi cổng, Triệu Ngự thấy trên tay Ngọc Cầm cầm chiếc đèn pin. Chị nói:

- Lúc nữa về trời tối.

- Đi đêm thì phải có đèn pin. - Triệu Ngự đồng tình.

- Anh ở thành phố chắc không cần dùng đến thứ này.

- Ở thành phố đã có đèn điện.

- Chỗ nào đèn điện cũng sáng trưng.

Triệu Ngự nghĩ thầm trong bụng nếu Ngọc Cầm là đàn ông tất sẽ nói chỗ nào cũng đèn xanh đèn đỏ mập mờ nhấp nháy. Triệu Ngự nói:

- Đúng thế, chỗ nào đèn cũng sáng trưng. Khi nào nghỉ hè, mời anh chị lên thành phố chơi.

- Cám ơn, cám ơn. - Ngọc Cầm đáp.

Đến đầu đường bờ ruộng, Ngọc Cầm đứng lại nhìn về một hướng khác. Chị đề nghị đi đường tắt, qua bãi tha ma đến rặng cây bên kia. Triệu Ngự tán thành. Hai người đi men bờ ruộng theo hướng mặt trời lặn. Hương lúa trên

đồng tỏa thơm ngào ngạt. Đi đến rặng cây, Triệu Ngự đi chậm lại. Ngọc Cầm cũng chậm bước, họ bước trên thảm cỏ lẫn đá lổn nhổn. Đây là bãi tha ma cũ, chỗ này một ngôi mộ, chỗ kia một ngôi mộ, cũng có một vài ngôi mộ mới. Triệu Ngự ngửi thấy một mùi khang khác, thoang thoang hương thơm. Chim hót ríu rít trên cành cây, Triệu Ngự ngẩng đầu lên nhìn.

Đi hết rặng cây, tiếp tục đi về phía mặt trời. Triệu Ngự nói với Ngọc Cầm: Mặt trời ở đây không giống mặt trời ở thành phố. Ngọc Cầm cười. Hai người kẻ trước người sau đi miết. Thi thoảng Ngọc Cầm lại nói vài câu, chẳng lẽ cứ im lặng thì vô duyên quá. Triệu Ngự vừa trả lời, vừa nghe tiếng gió thổi. Đi men theo bờ ruộng có cái khổ là phải luôn dán mắt nhìn xuống đường nếu sơ ý sẽ bị ngã, phong cảnh chỉ xuất hiện trong ánh mặt trời yếu ớt. Anh nhìn đôi giày cao gót của Ngọc Cầm. Giày màu trắng, áo màu tím đi trên đất thó và cỏ xanh. Triệu Ngự lại nghĩ đến Vương Phúc Lệ. Phụ nữ nông thôn đi giày cao gót trông cũng đẹp ra phết, nhưng lại dễ bị bám bùn đất. Đôi giày cao gót của Ngọc Cầm xem ra cũng rất đẹp, chị đi có vẻ chắc chắn lắm. Một đôi giày như vậy có thể sẽ lấm đầy bùn, không còn bóng nhoáng nữa. Mặt trời đã ngả về tây, gió trên đồng thổi vi vu như tiếng sáo từ xa vọng lại, các nhà đã lên đèn. Cảnh vật mấy nghìn năm vẫn như xưa, Triệu Ngự thốt lên một câu như vậy. Khi đến một cây cầu khỉ, Ngọc Cầm quay lại dặn anh hãy cẩn thận. Gió thổi tung mớ tóc của chị, chị đi cẩn thận từng bước trên chiếc cầu khỉ. Cuộc sống của chị không thiếu gì niềm vui, chỉ ân hận là mình luôn mang một quan niệm cũ. Khi nói về quan niệm bao giờ chị cũng thấy vui. Triệu Ngự châm thuốc hút, mắt hết nhìn đồng ruộng, lại nhìn đôi giày cao gót của Ngọc Cầm.

Vương Đông đã đứng chờ ở đầu phố. Anh mặc bộ comple, thắt cravat. Cách ăn mặc khác hẳn với chiếc áo nhiều màu, quần khía và giày thể thao của Triệu Ngự. Cả ba đi trên đường phố Cầu Khê. Tiệm may của cô bạn vẫn chưa đóng cửa, chị vẫy tay chào Ngọc Cầm và nhìn Triệu Ngự. Chị nói với Ngọc Cầm: - Các bạn cứ đi trước đi, mình đóng cửa hàng xong sẽ đến. - Chị nhìn Vương Đông cười.

Vương Đông mặt mũi khôi ngô, ăn mặc chỉnh tề, rất xứng đôi với Ngọc Cầm. Anh là người ít nói. Ngọc Cầm trách anh để khách phải đi lại vất vả,

anh chỉ cười. Anh có khuyết điểm sắp xếp không chu đáo, khi thấy vợ phê bình, anh tiếp thu ngay. Dọc đường, có rất nhiều người gọi anh là thầy giáo, trò chuyện với anh, mời anh hút thuốc, Ngọc Cầm thấy vậy lòng cũng vui vui.

Thị trấn nhỏ vẫn vắng tanh, mấy chú chó buổi chiều nhìn thấy, vẫn đang nô đùa, có hai chú cắn nhau kêu ăng ăng. Một con sông nhỏ chảy qua thị trấn, nước sông đã gần cạn, đây là con sông nổi tiếng ở Cầu Khê. Trước đây dòng sông lấp lánh, nước êm đềm chảy qua, bây giờ lòng sông đã cạn, nó đã trở nên yên ắng hơn, vắng đượ hơn, vì thế cá mè Cầu Khê trở nên hư danh. Nhưng Triệu Ngự không nghĩ nhiều về nó, nghĩ cũng chẳng ích gì. Ven sông có một cây cổ thụ trông thật dễ chịu. So sánh giữa cây và nước, xem ra cây bền vững hơn. Vương Đông nói mười năm về trước ở thị trấn Cầu Khê có trên mười cửa hàng bán lấu cá mè, bây giờ chỉ còn vài hàng. Ngọc Cầm nói có lẽ cá mè chính hiệu chỉ còn ở nhà hàng của cô bạn họ Trịnh, còn các cửa hàng khác thì toàn là cá nuôi trong lồng.

- Cái tên Trịnh thợ may nghe cũng hay hay đấy nhỉ, có phải là biệt hiệu không? - Triệu Ngự hỏi.

Ngọc Cầm nói: - Tên đầy đủ của chị ấy là Trịnh Thái Ưc, khi mở tiệm may, bà con quen gọi là Trịnh thợ may. Bây giờ chúng ta đến ăn ở quán lấu cá mè của chị ấy đấy.

- Tại sao lại không gọi chị ấy là Trịnh cá mè nhỉ. - Vương Đông cười nói.

- Cá mè chính hiệu chứ? - Triệu Ngự hỏi.

- Chị ấy là nhà thiết kế thời trang ở thị trấn này đấy. - Ngọc Cầm nói.

- Thế nào cũng có lúc tôi gọi chị ấy là Trịnh thiết kế. - Vương Đông nói.

- Thế là một lúc chị ấy có ba cái tên liền: Trịnh thợ may, Trịnh cá mè, Trịnh thiết kế. - Ngọc Cầm rất vui nói.

Nói chuyện được một lát thì cả ba người đã đến cửa hàng. *Lấu cá mè Cầu Khê*, một tấm biển kẻ năm chữ trông rất hấp dẫn. Khi bước chân vào quán, Triệu Ngự sửng sốt: Thì ra là cô gái mặc áo nhung mà mình đã quen trên xe lúc sáng.

Cô gái đi với một phụ nữ trung niên, cô nhìn Triệu Ngự cười.

Bước vào quán, Triệu Ngự nghĩ: Một ngày mà gặp nhau đến ba lần.

Nhưng sự việc không quá ba lần, nếu quá thì chắc sẽ chuyển sang hướng khác. Sự chuyển hướng thần bí sẽ từ sự tích lũy của lượng trở thành sự nhảy vọt của chất...

Tiệm ăn rất ồn ào, mấy người đàn ông có vẻ như là cán bộ bắt tay nhau ríu rít. Ngọc Cầm đứng ở đầu cầu thang ra hiệu cho Triệu Ngự lên gác. Ngồi trên gác có thể nhìn thấy cây cổ thụ ven sông. Phòng VIP có máy điều hòa, khách ra vào tấp nập. Vương Đông nói với Triệu Ngự:

- Ở Cầu Khê ngoài cá mè ra, tôi chẳng còn món gì khác để đãi ông.
- Bình thường, chưa bao giờ chúng em đặt chân đến đây, đắt lắm. - Ngọc Cầm nói.

Vương Đông lườm vợ, chị biết là mình đã lỡ lời, mặt đỏ bừng, cúi gằm mặt không nói gì.

Vương Đông thích uống rượu Kiếm Nam Xuân nhưng Triệu Ngự lại thích uống rượu khác. Triệu Ngự nói thật lòng, nhưng Vương Đông không tin. Ngọc Cầm đứng cạnh chông nói chen vào vài câu nhưng càng nói mặt càng đỏ nên thôi. Cô nhân viên phục vụ tùm tùm cười, chờ quyết định cuối cùng của hai người. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, một người ăn vận rất thời trang, cổ đeo lưng lẳng chiếc điện thoại di động bước vào, chị nói:

- Thôi hai vị đừng tranh nhau nữa, ta uống Kiếm Nam Xuân. Hôm nay tôi chiêu đãi.

Người phụ nữ đó là chị Trịnh thợ may.

Ngọc Cầm đứng dậy giới thiệu Triệu Ngự, hai người bắt tay. Tay Trịnh thợ may thon thả, dao kéo vẫn chưa làm mất đi sự mềm mại của bàn tay. Chị mở to mắt nhìn Triệu Ngự nói tôi đã được nghe đại danh của anh từ lâu rồi. Thấy bạn nói thế, Ngọc Cầm lại đỏ bừng mặt. Triệu Ngự trầm nghĩ: Chị ta cũng chất phác dễ thương đấy chứ. Trịnh thợ may nói với Vương Đông:

- Anh đã kê giúp tôi tám biển, ân oán rõ ràng, hôm nay tôi phải trả ơn anh mới được.

Vương Đông từ chối mãi không xong đành chịu. Bốn người ngồi vây quanh lò lẩu, quả nhiên cá tươi thật.

Vương Đông từ lượng bình thường còn cô bạn họ Trịnh thì uống thoải mái, khi cạn ly với Triệu Ngự, mỗi người uống cạn một chén. Ngọc Cầm

ghé sát vào tai bạn hỏi nhỏ:

- Sao không bảo ông chồng cùng đi?

- Kệ ông ấy. - Trinh thợ may bảo.

Một lát sau, một người đàn ông vào mời thuốc, nói năng ra vẻ cán bộ đó chính là đức ông chồng của Trinh thợ may. Vương Đông mời anh ngồi, anh đưa mắt nhìn vợ nhưng chẳng thấy vợ nói gì nên lại lui ra, trông chẳng khác gì một anh hầu bàn. Ngọc Cầm che miệng cười.

Trinh thợ may lại cụng ly với Triệu Ngự, qua câu chuyện cho thấy chị cũng là người khá sành sỏi, ví dụ như chè Quảng Đông, vịt quay Bắc Kinh, tháp Minh Châu phương Đông của Thượng Hải, chị đều nói vanh vách. Những chuyện như vậy thì Ngọc Cầm chịu chết không chen vào được câu nào. Chị nhìn Triệu Ngự, muốn khách của mình tỏ ra biết nhiều hơn thế nhưng thấy Triệu Ngự chỉ ngồi nghe không nói nên chị hơi thất vọng. Chị nghĩ: Có lẽ những người hiểu biết nhiều bao giờ cũng khiêm tốn, không thích phô trương chẳng.

Ngọc Cầm và Trinh thợ may hiểu nhau đến từng chân tơ kẽ tóc: Một người thì nghèo, một người thì chán ghét chồng. Những người có máu mặt ở thị trấn này đều là bạn của Trinh thợ may, chồng chị vốn là một anh chàng nghèo, nhờ có chị mới được mở may mở mặt đôi chút. Trinh thợ may than thở với Ngọc Cầm về cái vô tích sự của ông chồng: Suốt ngày khô khan, đêm cũng khô khan. Nhân cơ hội này Ngọc Cầm khoe với Trinh thợ may: Vương Đông ngoài việc kiếm tiền, còn có một khả năng khác, ý muốn nói về chuyện chăn gối. Trinh thợ may nghe xong ngẩn người; Ngọc Cầm được một trận mừng thầm. Trong một năm, hai người phụ nữ xấp xỉ tuổi nhau này bao giờ cũng phải nổi loạn vài lần mới xong, phải cởi hết quần áo, lỏa lồ thân thể lên giường cho thỏa cơn thèm khát mới xong. Vương Đông biết ý hai người nhưng không nói gì. Hôm sinh nhật 30 tuổi của Ngọc Cầm, Trinh thợ may tặng chị một cái nhẫn. Có điều sự điên khùng của hai người đàn bà cũng chỉ có giới hạn, cái chính vẫn phải do người đàn ông chủ động. Để khoe thể mạnh của mình, Ngọc Cầm luôn đề cao Vương Đông nhằm kích động sự hưng phấn của bạn mình, cô bạn Trinh thợ may nửa đùa, nửa thật:

- Để hôm nào tớ sẽ đi với đức ông chồng cậu một hôm, thử xem cái "khoản kia" của ông ấy đến đâu. - Ngọc Cầm không giận, chỉ khẽ phun nước bọt vào trán bạn mình.

Cuộc sống ở thị trấn nhỏ là như vậy, có một số việc nếu bạn không làm thì cảm thấy thiếu. Ngược lại, làm rồi sẽ biết tất cả. Những điều không cần nói tự nó cũng sẽ biết nói. Trịnh thợ may nói với Ngọc Cầm rằng hôm nào có điều kiện, tớ sẽ đi với đức ông chồng bạn một hôm, Ngọc Cầm cũng chỉ khẽ phun nước bọt vào trán bạn rồi thôi, coi như không có chuyện gì xảy ra. Nước bọt còn đọng trên mặt, chị ta cũng chẳng thèm lau, Ngọc Cầm lại phải lau cho bạn. Tối hôm đó, nhậ nhệ rất khuya, mãi đến canh ba, Vương Đông mới đưa vợ về nhà.

Khi về Ngọc Cầm ra trước, để Triệu Ngự ở lại ra sau với Trịnh thợ may.

Hôm nay Vương Đông rất vui, anh uống nhiều, khuôn mặt sáng sủa, điểm thêm đôi má ửng hồng chẳng khác gì một cô gái xinh đẹp. Còn Ngọc Cầm thì đã quen với bộ mặt đó rồi, khi ngắm nhìn anh, chị lại nhớ đến câu nói của Trịnh thợ may: Khi nào có điều kiện, tớ sẽ... thử xem sao. Chị luôn tay tiếp thức ăn cho Triệu Ngự. Cái đĩa trước mặt Triệu Ngự luôn đầy ắp thức ăn, chị không giục khách ăn, mà tự tay lấy thêm một đĩa nữa. Triệu Ngự cũng uống rất nhiều, môi đỏ chót, lông mày rậm đen. Bất giác Ngọc Cầm nghĩ: Không biết vợ anh ta là người như thế nào? Mình muốn xem mặt một tí cho biết.

Triệu Ngự vui đầu vào ăn, hương vị lẩu cá ngon thật, giá mà có vợ ngồi kề bên thì hay biết mấy. Đúng lúc đó, tiếng điện thoại réo vang, đúng là của vợ rồi. Vợ anh hỏi thăm Vương Đông, sau đó, anh đưa máy cho Ngọc Cầm, Ngọc Cầm xúc động đứng dậy, chị nói trong máy rất muốn mời bạn về thăm quê chúng tôi nhưng chỉ hiềm một nỗi đường xá ở Nhân Thọ tồi quá, thật vậy. Máy lại được chuyển đến tay Triệu Ngự rồi đến Trịnh thợ may.

Ngoài cửa có tiếng nói to của một người đàn ông, tiếng giày đi đi lại lại trên sàn giống như một trạm gác lưu động. Trịnh thợ may chau mày: Người đàn ông đó chính là ông chồng cán bộ của chị, một nhân vật nhỏ, bí thư kiêm chủ tịch thị trấn. Anh dạo mãi ngoài phòng ăn, muốn vào nhưng không thấy vợ gọi nên không dám gõ cửa. Nói chung những cán bộ nhỏ

bao giờ cũng hay tự ti, Trịnh thợ may nghĩ như vậy, đây cũng chính là kinh nghiệm của chị. Chị không bao giờ để anh vào, hai tay khúm núm mời thuốc lá, trông ngứa cả mắt.

Người đàn ông đi lại bên ngoài một lúc rồi biến mất. Trịnh thợ may thở phào nhẹ nhõm. Chị đoán chắc ông chồng sẽ thở dài vì không được bén mảng đến cửa phòng. Mấy năm trước, Trịnh thợ may đã có ý định ly hôn nhưng nhiều khó khăn quá nên chưa thực hiện được. Nếu người đàn ông tuy địa vị thấp hèn nhưng có sức khỏe, biết phát huy đầy đủ sức khỏe vào việc... thì còn được, đằng này lại... Trịnh thợ may đành phải sống với anh cho qua ngày, chứ còn biết làm thế nào, vả lại, ở thị trấn nhỏ làm gì có tình yêu. Việc làm tình vụng trộm thì đâu chả có, muốn làm tình với ai mà chả được, nhưng... buồn thay, cuộc sống là như vậy.

Trịnh thợ may tâm niệm: đã chơi thì phải chơi thật xả láng. Chị nâng cốc nói với Triệu Ngự:

- Trước lạ sau quen, lần sau anh sẽ làm khách của tôi.
- Cám ơn, tôi đã là khách của chị rồi còn gì. Tôi rất cảm động về sự nhiệt tình của chị. - Triệu Ngự đáp.
- Nếu anh thật sự là khách của tôi thì đừng khách sáo. - Trịnh thợ may mỉm cười.
- Triệu Ngự, không nên khách sáo với chị ấy. - Vương Đông cười bảo.
- Mai em sẽ ở nhà làm cơm khoản đãi anh. - Ngọc Cầm nhìn chồng rồi nói với Triệu Ngự.
- Như vậy là tốt nhất - Triệu Ngự nói.
- Không mời tôi à? - Trịnh thợ may nói.
- Mời chứ, sao lại không mời? Cậu đến sớm giúp mình một tay. - Ngọc Cầm nói.
- Tôi cũng biết nấu món ăn. - Triệu Ngự nói.
- Không được, anh cứ chờ ngồi ăn thôi. - Ngọc Cầm nói.
- Ba người cùng làm chắc chắn sẽ rất ngon. - Trịnh thợ may nói.
- Tài nấu nướng của tôi cũng được lắm đấy. - Triệu Ngự nói.
- Để em thưởng thức tay nghề của anh xem sao? - Trịnh thợ may nói.
- Không biết xấu hổ à, chỉ thích thưởng thức của người khác thôi - Ngọc

Cầm nói.

- Thì phải thường thức xem nó như thế nào chứ? Cậu không muốn thường thức à? - Trịnh thợt may đang rót rượu, ngẩng mặt lên nói.

- Chị còn bận công việc làm ăn... - Triệu Ngự nói.

- Khách quý từ thành phố về chơi, đóng cửa một vài ngày có sao đâu.

- Nói đi nói lại mãi, bây giờ khách quý thuộc về cậu rồi đấy. - Ngọc Cầm cười bảo.

- Điều đó có gì đáng trách đâu, bình thường thì cái gì cũng là của chung hai đứa, sao bây giờ lại so đo đến thế.

- Ai so đo nào? Chẳng qua mình chỉ muốn phân biệt rõ ai là chính, ai là phụ thôi.

- Anh ấy là khách của cậu, được chưa? Hôm nay là khách của cậu ngày mai là khách của cậu, mãi mãi là khách của cậu, hài lòng chưa?

Hai người phụ nữ nói đùa nhau tới số, xem ra ngày thường họ vẫn thế, đã thành thói quen rồi. Vương Đông ngồi bên cạnh chỉ cười. Triệu Ngự chỉ tập trung vào ăn và uống, trong lòng cảm thấy sung sướng. Được người khác tôn trọng là sung sướng nhất. Trong cuộc sống của anh không thiếu gì sự tôn trọng, sự tôn trọng của Thành Đô, của Mi Sơn, của những người đàn ông và đàn bà, trong đó, tỉ lệ đàn bà nhiều hơn một chút. Rõ ràng phụ nữ có cảm tình với anh nhiều hơn. Anh không phải là nhà lãnh đạo không phải là ông chủ, càng không phải là người đàn ông đẹp trai phù hợp với trào lưu thời đại, mà chỉ là một thư sinh. Có điều anh là người có đôi mắt tinh đời, đầu óc luôn tinh táo. Những việc anh làm không có gì là kinh thiên động địa, nhưng bất cứ việc gì anh cũng không hề chùn bước. Như thế là cân bằng, nụ cười ôn hòa, lời nói, cử chỉ ôn hòa. Nói theo cách khác là hàm súc. Tiết trời tháng Tư đẹp, đi về nông thôn là hay. Nhưng ngồi trước mặt anh lại là một phụ nữ còn hay hơn, cái mũi chị ta vểnh lên mỏng như chiếc áo the...

Say sắc. Triệu Ngự uống hai chén vẫn chưa thấy say nhưng uống đến chén thứ ba thì thấy ngay hiệu quả của nó. Uống thế thôi anh ngồi hút thuốc. Khói thuốc lan tỏa giống như những đường gấp khúc nào đó, tự nhiên những bộ quần áo mỏng tanh cứ nhảy múa trong đầu anh, cô ta mặc quần gì

nhỉ? Anh nhớ lại. Anh nhìn rõ khuôn mặt kiều diễm, hàm răng đều đặn chẵn chẵn của Trịnh thợ may, mồm miệng như tép nhảy đúng với dáng dấp của một kẻ phong trần ở thị trấn nhỏ. Không nhiều. Có lẽ trước đây tương đối nhiều, nhưng bây giờ thì không nhiều. Điểm không nhiều về phong trần còn sót lại trên khuôn mặt kiều diễm của chị. Chị tự làm khổ mình, một mình mở hai cửa hiệu, không phải dựa vào cái này hoặc cái kia mà chỉ tại đức ông chồng phải nấp bóng mình. Kinh tế hoàn toàn độc lập, điều này rất quan trọng. Đồng thời cũng ngăn chặn bớt được những cái chị đã học được ở các thành phố miền duyên hải, cái xu thế phong trần. Có lẽ bảo chị hơi phong trần một chút là không thỏa đáng, chẳng qua chị chỉ có vẻ hơi phong trần thôi. Cuộc sống buồn tẻ ở thị trấn nhỏ đến con chó cũng sinh lười nhác, những phụ nữ khá giả đôi chút vẫn không mất đi sự diễm tuyệt đó.

Ngọc Cầm lại là một dạng người khác, giống như Vương Phúc Lệ mười năm về trước, sức dài vai rộng. Chị hơi oán hận về đường hôn nhân nhưng rất hâm mộ Trịnh thợ may. Chị luôn dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ nhưng không thấy bóng dáng một con lợn hoặc con gà. Chị rất ghét đường bờ ruộng. Những ngày mưa chị vác ghế ra mái hiên ngồi đan áo, chị muốn tâm sự, tâm sự rì rầm như những hạt nước mưa rơi tí tách. Chị muốn mình mãi mãi trẻ đẹp thời thiếu nữ, nhưng năm tháng trôi đi, nhan sắc cũng tàn phai dần. Chị nghĩ rằng sớm muộn gì cũng phải kiếm lấy một nghề phụ, chăn nuôi gà vịt chẳng hạn. Người phụ nữ ở thị trấn đã biến thành nàng dâu ở nông thôn. Chị dần nhận ra rằng niềm vui sẽ vơi dần, cuộc sống không thể nào khác được. Vương Đông hàng tháng vẫn lĩnh lương đều, một vài năm lại lên một bậc lương, suy cho cùng, chị vẫn hơn nhiều phụ nữ khác...

Triệu Ngự ngồi hút thuốc, suy nghĩ quanh hai người phụ nữ, suy nghĩ về con đường của họ. Đường nét mà anh vạch ra rất có lý, không hề mang tính ngẫu nhiên, nhất là đối với Ngọc Cầm. Với chị, thời đại là cái gì đó lớn mạnh đủ sức cuốn hút tình cảm của chị, còn sau này sẽ ra sao thì rất khó nói. Vương Đông trước sau chỉ cười, ai mà biết được anh đang nghĩ gì. Mỗi ngày anh có đến năm, sáu tiết giảng bài, là chủ nhiệm lớp nên khi tan học về nhà, anh chỉ muốn ăn cơm rồi leo lên giường...

Đừng nghĩ nữa, Triệu Ngự tự nhủ. Bây giờ thì tâm hồn thoải mái, mình đến

đây để đem lại niềm vui cho họ. Trưa mai còn ăn một bữa cơm nữa, vẫn bốn người. Sau đó mình sẽ ra về, ngồi vài giờ xe là về đến Mi Sơn, buổi tối đánh xe về Thành Đô. Mình sẽ kể lại cho vợ nghe về phong cảnh ở Cầu Khê, về đường bờ ruộng, về Ngọc Cầm và Trịnh thợ may.

Khi uống hết chai rượu Kiếm Nam Xuân, Trịnh thợ may vẫn còn cao hứng. Chị muốn uống cho thật thỏa thích, uống cho thật say mềm. Nhưng Triệu Ngự không uống được nữa, nếu uống thêm e rằng sẽ loạn ngôn mất. Ngọc Cầm ra sức can ngăn, phản đối uống say và có ý trách ngậm sự quá đà của Trịnh thợ may. Trịnh thợ may đành cất chai rượu đi và lấy hai tút thuốc lá Trung Hoa Bài đưa cho Triệu Ngự và Vương Đông mỗi người một tút. Chị cười bảo đây là lòng thành của tôi. Triệu Ngự cảm ơn rồi rít.

Bốn người bước xuống lầu, tiếng giày nện trên sàn gỗ kêu lộp cộp. Người đàn ông đầu tóc chải mượt đứng đợi đã lâu cung kính mời thuốc rồi lần lượt bắt tay từng người, kể cả vợ mình. Trịnh thợ may ghé sát vào tai chồng bảo: Anh mắc bệnh thần kinh rồi à. Người đàn ông lùi sang một bên, nhìn vợ bước ra khỏi cửa hàng, môi vẫn nở nụ cười tươi, khuôn mặt rạng rỡ. Mấy cô phục vụ lấm lét nhìn trộm bà chủ.

Đèn đường tối om, người đi lại không nhiều. Trịnh thợ may đưa mọi người đến một nơi khiêu vũ, xem ra chị rất nhiệt tình. Hai người phụ nữ thay nhau hát, Vương Đông thì vùi đầu chọn bài. Triệu Ngự ngồi uống trà xem hai người nhảy múa. Họ vui lắm. Khi Trịnh thợ may mời Triệu Ngự nhảy, trông chị rất đoan trang, chị biết vị khách đến từ thành phố lớn không thích ồn ào. Chị nhìn thẳng vào mắt Triệu Ngự, Ngọc Cầm giả vờ đằng hắng một tiếng, hai người đã hiểu ý nhau, bụng đều mừng thầm. Một lúc sau, họ rời khỏi nơi khiêu vũ, đi bộ ra đến chợ rồi chia tay nhau. Trịnh thợ may bắt tay Triệu Ngự nói: - Hẹn mai gặp lại.

Trịnh thợ may quay người đi, bóng hình khuất dần trong đêm tối. Ngọc Cầm không hiểu vì sao, cười khúc khích.

Họ đi qua cái chợ nhỏ bé ra đến đường bờ ruộng, Ngọc Cầm soi đèn pin cho khách. Đêm tối ở nhà quê thật mênh mông, trên đầu trời sao lấp lánh. Triệu Ngự bỗng thốt lên một câu: - Lâu lắm rồi chưa chứng kiến cảnh này. Hồi còn nhỏ, anh có cảm giác rất mạnh về đêm, anh hiểu rất rõ câu nói chia

nắm ngón tay ra mà chẳng nhìn thấy ngón nào. Anh nuốt một bụm không khí lạnh, đồng ruộng xung quanh trải dài một vệt đen ngòm. Ánh đèn pin lấp loáng rọi chiếu trong đêm tối mênh mông. Thịnh thoảng Ngọc Cầm lại quay đèn pin về phía Triệu Ngự, chị sợ khách không trông thấy đường. Nhưng vị khách này lại thừa hiểu rằng đi đường dựa vào kinh nghiệm vẫn tốt hơn dựa vào đèn pin. Kinh nghiệm đi đêm của nông dân là cứ nhìn chỗ nào trắng thì đi, vừa chắc chắn, vừa nhanh.

Khi về đến nhà, Ngọc Cầm mở tủ lạnh lấy hoa quả. Triệu Ngự nói: Ta nên ngồi ngoài sân. Đêm mát thế này chắc mai trời lại nắng to đây. Hai người đàn ông ngồi hút thuốc, còn người đàn bà thì ngồi trên chiếc ghế đẩu gọt trái cây. Gọt xong, chị đứng dậy nói với Triệu Ngự: Các anh cứ ngồi chơi, tôi xin phép đi ngủ trước đây. Đến gần nửa đêm Triệu Ngự và Vương Đông mới đi ngủ.

Khi lên giường, Triệu Ngự lấy cuốn tiểu thuyết *Tồn tại và thời gian* ra đọc. Lúc tắt đèn đi ngủ, trong đầu anh cứ vấn vương mãi một câu: Người mù vẫn có thể nhìn thấy đêm tối.

Sáng hôm sau tinh dậy, mặt trời vẫn chưa mọc. Bên ngoài cửa sổ là một rừng tre, hôm qua anh chưa để ý tới. Vương Đông đã dậy, đun nước và làm bữa ăn sáng ở dưới bếp. Một chú gà đã mổ đặt trên thớt. Ông giáo viên của nhân dân cần mẫn và chăm chỉ là thế. Triệu Ngự ra ngoài dạo vài vòng, khi trở vào đã thấy mọi thứ bày la liệt trên bàn. Ngọc Cầm đang trách chồng bảo gọi chị dậy sớm lại không gọi, để chị ngủ quên mất. Anh không đánh thức vợ vì chính anh cũng suýt ngủ quên.

Vương Đông ăn vội bát cơm sáng rồi đi ngay, hôm nay học sinh phải ôn tập. Lúc sắp đi, anh dặn vợ tiếp khách cho chu đáo, Ngọc Cầm bảo: - Anh dặn hơi thừa đấy.

Triệu Ngự và Ngọc Cầm ngồi vào bàn ăn sáng. Chú chó mực nằm ngoài bậu cửa. Ăn xong, Ngọc Cầm thu dọn bát đĩa, còn chủ động châm lửa cho Triệu Ngự hút thuốc. Làm xong mọi việc, chị lại trở ra ngồi đối diện với Triệu Ngự.

- Chắc đêm qua anh không ngủ được? - Ngọc Cầm nói.

- Ngủ rất say, một mạch đến tận sáng. - Triệu Ngự nói.

- Hàng ngày em đều ngủ đến tám, chín giờ sáng, dậy cũng chẳng có việc gì.
- Vương Đông vất vả quá.
- Anh ấy vất vả thật. Hiệu trưởng nhà trường đã gặp anh ấy, muốn bố trí anh ấy làm chủ nhiệm hướng dẫn.
- Làm chủ nhiệm hướng dẫn càng vất vả hơn.
- Ý của hiệu trưởng là muốn giảm bớt giờ lên lớp cho anh ấy, nhưng anh ấy không đồng ý.
- Anh ấy muốn kiếm thêm tiền. - Nói đến tiền, Ngọc Cầm im lặng. Chị thở dài.
- Cái nhà này của chị rất phù hợp, đừng nói đến người thị trấn mà ngay cả người thành phố cũng phải thèm muốn.
- Thực ra, em cũng vất vả lắm, vất vả theo cách khác. Có một số chuyện em không tiện nói với anh. Anh cứ nhìn cô Trịnh thợ may thì biết.
- Chị Trịnh thợ may là người tương đối giàu có.
- Tiền tiêu xài một tháng của cô ấy bằng cả năm của em.
- Sao chị không thử buôn bán một cái gì đó?
- Làm ăn bây giờ cũng khó lắm, vả lại, em cũng không có vốn.
- Chị thử suy nghĩ xem, nên chẳng nuôi gà vịt, hoặc trồng cây ăn quả.
- Em lớn lên ở thị trấn, học xong cấp ba thì lấy chồng về đây. Con gái nhà quê bây giờ ít theo nghề nông lắm. - Ngọc Cầm nói.

Triệu Ngự ngồi hút thuốc nghĩ bụng: Con gái không làm nghề nông nhưng đàn bà thì phải làm. Đàn bà nông thôn không làm ruộng thì làm cái gì? Có điều Ngọc Cầm luôn cho mình là người thị trấn nên rất khó thay đổi. Hàng ngày chị tiếp xúc với Trịnh thợ may, với cán bộ, với các ông chủ, chị đã quen với hơi thở thời đại với thành phố lớn, với những cái xuất hiện trên ti vi. Nhan sắc chị còn bao nhiêu nữa đâu, chị muốn hưởng thụ. Hôn nhân chẳng qua chỉ là sự trao đổi. Có lẽ chị đã thấy rõ công thức này kể từ ngày đi lấy chồng. Ngày nào cũng dậy muộn, đầu óc lúc nào cũng đầy ắp những hóa mỹ phẩm, mặc cho ông chồng phải thức khuya dậy sớm dầu dãi nắng mưa. Cô gái xinh đẹp chăm làm trong vở *Con trâu trăm tuổi* biến đi đâu rồi?

Triệu Ngự cảm thấy rất khó nói chuyện, muốn hóa giải một vấn đề thời đại

đâu có phải là chuyện dễ. Đêm qua Vương Đông đã thổ lộ với anh về những điều trần trở. Anh ngậm đắng nuốt cay kiếm tiền nuôi con ăn học, cho vợ chi dùng nhưng vẫn lực bất tòng tâm. Anh thấy hổ thẹn với Ngọc Cầm. Chính quan niệm về lối sống như vậy của Ngọc Cầm đã ảnh hưởng đến anh. Giá Ngọc Cầm thực tế hơn một chút thì còn đỡ, đằng này lại ngày càng phát triển hơn lối sống đó. Chị so bì với Trịnh thợ may, Trịnh thợ may so bì với người thành thị, người thành thị so bì với người Mỹ, vậy người Mỹ so bì với ai? Họ so bì với khoảng không vũ trụ chẳng?

Ngọc Cầm muốn lên thị trấn mua đồ ăn, Triệu Ngự nói:

- Ở nhà đã mổ gà rồi, không cần mua thêm gì nữa đâu.

- Em biết anh thích ăn món kho tàu, hôm qua em đã đặt trên thị trấn rồi. À này, anh ăn măng xào hay đậu rán?

- Ăn đậu rán, chị chu đáo quá đấy, sau này chị lên chơi Thành Đô, tôi cũng phải hỏi Vương Đông trước xem chị thích ăn gì mới được.

- Có đến tám, chín năm nay em chưa đi Thành Đô, rất muốn đi chỉ sợ làm phiền anh thôi. - Ngọc Cầm mặt đỏ bừng nói.

- Phiền gì đâu, bất quá chỉ thêm hai đôi đũa.

Ngọc Cầm băng qua đường tắt lên thị trấn Cầu Khê, Triệu Ngự đứng dưới gốc cây nhìn theo bước chân thoăn thoắt của chị trên con đường mòn giữa cánh đồng xanh bạt ngàn. Một ông lão quần áo rách rưới dắt một con trâu đi đến, Triệu Ngự phát hiện ra một điều kỳ lạ: mắt ông lão rất có hồn. Triệu Ngự mời thuốc, ông lão cầm lấy ngay. Ông không xem nhãn hiệu gì mà đưa thuốc lên mũi ngửi. Ông đi đôi giày bộ đội cũ, không bít tất. Quần xắn đến đầu gối, bên cao bên thấp. Ông hỏi Triệu Ngự: Anh là khách của Ngọc Cầm à? Triệu Ngự gật đầu. Ông lão ngẩng đầu lên à một tiếng rồi cao giọng nói: Ngọc Cầm có phúc lắm đấy. Ông lão cười rồi nói như hát: Mộ tổ an táng chu đáo con cháu hưởng phúc suốt đời. Ông đến gần Triệu Ngự nhìn anh rồi gật đầu nói: Tôi nói để anh biết, anh đồng chí trẻ ạ, mộ tổ nhà anh cũng kết lắm đấy. Còn như lão Vương tôi đây thì không được, cơm chẳng đủ ăn, áo chẳng đủ mặc, mộ tổ ở trên núi chưa phát.

Ông lão họ Vương nói vài câu rồi dắt trâu đi, Triệu Ngự đứng ngăn người hỏi lâu. Ông lão nghèo rớt mùng tơi lại gọi mình là đồng chí, đại khái mới

ăn cơm nhà nước được vài ngày. Tại sao ông lão biết rõ đến thế, ông lão tinh đời thật.

Mặt trời rọi chiếu xuống cánh rừng, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Một mùa bội thu sắp đến gần, hoa màu tốt tươi vậy mà nông dân vẫn nghèo. Ông lão kia... Triệu Ngự đóng cổng lại rồi đi vào rừng. Lên khỏi một con dốc, anh thấy bóng hình Ngọc Cầm ở đằng xa, mặt trời hắt nắng vào chiếc áo màu tím của chị. Anh đi xuống một đoạn đường bờ ruộng mới cảm nhận hết được ánh nắng mặt trời. Buổi chiều ngồi xe đường trường về Mi Sơn, ánh nắng gay gắt sẽ rọi chiếu xuống nóc xe. Liệu có trường hợp nào làm vui lòng người được không. Làm gì có được? Triệu Ngự nghĩ.

Anh lẩn tránh ánh nắng, đi vào rừng trúc. Càng đi càng thấy sâu thăm thẳm, bóng râm che khuất mặt trời, không khí mát rượi. Lác đác có vài ngôi mộ, chữ viết trên bia đã mờ. Ở hai đầu rừng thừa thớt vài hộ dân, ở giữa là một con đường, bước đi êm như ru.

Đường trong rừng. Triệu Ngự nghĩ. Đã có cuốn tiểu thuyết có tên là *Đường trong rừng*. Đường trong rừng thật nên thơ. Triệu Ngự đi từ đầu này sang đầu kia, trầm ngâm suy nghĩ. Một triết gia người Mỹ đã từng nói: Ý thơ cần phải trở thành tiêu chuẩn để làm thước đo cuộc sống của nhân loại. Triệu Ngự nghĩ: Đường như tất cả bậc thầy nhân văn đều nhấn mạnh đến ý thơ, tại sao lại như vậy? Cuộc sống của nhân loại đi chệch ra ngoài ý thơ là điều dễ thấy. Sự điên cuồng của kỹ thuật đã đạt tới đỉnh điểm của vật hóa, lượng hóa. Tự nhiên biến thành hàng tồn kho. Đường nhiên ý thơ là tốt, nhưng về bản chất, ý thơ luôn cự tuyệt mọi thứ lượng hóa. Ý thơ từng tồn tại như một thực thể khách quan cũng giống như không khí, mặt trời, còn bây giờ thì huyền hoặc khó hiểu quá: Đường như nó đã mất đi nhịp điệu vốn có của mình và có lẽ vĩnh viễn mất đi. Nhìn lại lịch sử loài người thì thấy: không phải mọi thứ đều giữ được những cái tốt đẹp nhất của mình. Giá trị biến thành giá cả: một biệt thự có giá đến bạc tỉ.

Triệu Ngự hút liền một mạch mấy điếu, ruột gan như có cái gì đang sôi lên, phải chăng đó là ý thơ? Cần phải thực tế mới được. Cũng như ông lão chần trêu vừa rồi, áo không đủ che thân nhưng vẫn đầy ắp tiếng cười trong sáng, ông lão gọi anh là đồng chí, nhưng không quên kể khổ về mình. Ông lão

còn khen Ngọc Cầm.

Triệu Ngự ngồi trước một ngôi mộ, mắt nhìn về khoảng trống trong rừng. Ở đây có thể làm bãi thi chạy một trăm mét, cũng có thể làm nơi nhảy múa được: Có thể nhảy múa nhẹ nhàng giữa các ngôi mộ. Đương nhiên cũng có thể dùng làm nơi hội họp, họp đội sản xuất chẳng hạn. Cũng có thể ngồi đọc sách, suy tư, hóng mát, nói chuyện yêu đương...

Triệu Ngự đang chăm chú ngắm nhìn rừng trúc thì bỗng nghe thấy có tiếng người gọi tên anh, anh giật thót người. Vừa quay đầu lại đã thấy Trịnh thợ may đang tiến vào rừng. Người đàn bà này đã mặc bộ quần áo khác: quần bò, áo sơ mi cộc tay, chị túm túm cười bước tới và nói:

- Từ xa em đã thấy có bóng người ở trong rừng, thì ra là anh. Anh ngồi trước mộ không sợ xúi quẩy à?

- Dân làng ở đây có sợ không?

- Không sợ, có điều đây là những mộ vô chủ. Trước đây nơi này thường dùng để hội họp, đấu tố, người ngồi chật ních xung quanh mộ, hò hét, hô khẩu hiệu.

- Ở đây đã tổ chức vũ hội bao giờ chưa? - Triệu Ngự hỏi.

- Nông dân họ không nhảy múa đâu. Ở thị trấn mới có chỗ, nếu anh thích tối nay em sẽ mời anh đi. - Trịnh thợ may nói:

- Cám ơn lòng tốt của chị, chiều nay tôi phải về rồi.

- Lâu lắm anh mới về đây chơi, sao không ở lại thêm vài ngày cho vui.

- Lần sau đến Cầu Khê, tôi sẽ ở vài ngày.

- Tiếc quá, thật lòng em muốn giữ anh ở lại đây chơi vài ngày.

- Tôi biết. Xin cám ơn. - Triệu Ngự nói.

- Thế thì rất tốt. - Trịnh thợ may nói.

Hai người ra khỏi rừng trúc, men theo đường bờ ruộng, ánh mặt trời rọi chiếu sau lưng họ. Suốt dọc đường, Triệu Ngự im lặng không nói gì. Trịnh thợ may nhìn những đám cỏ bên đường, bất giác thấy hồi hộp. Chị chẳng có lý do gì để hồi hộp cả, mồ hôi lấm tấm trên trán chị. Vào buổi sáng tháng Tư đẹp trời này, tâm hồn trống trải của chị đã được ánh nắng mặt trời sưởi ấm.

- Tôi có một việc, nhưng chưa tiện nói với chị. - Triệu Ngự khai mào trước.

- Anh cứ nói đi, có gì là không tiện. - Trịnh thợ may mắt sáng lên:
- Thôi để khi khác sẽ nói. Để tôi nghĩ kỹ lại xem, có gì tôi sẽ gọi điện cho chị. - Triệu Ngự trầm ngâm một lát rồi nói với Trịnh thợ may.
- Cần gì phải nghĩ nữa, anh cứ nói ngay bây giờ đi. Em nghe anh nói đây.
- Tối qua tôi đã nghĩ đến việc này. Vương Đông nói với tôi rất nhiều chuyện. Anh ấy có những bản khoản, lo nghĩ. Tiền lương của anh ấy không đủ chi tiêu cho gia đình. Chị có thể giúp đỡ anh ấy một phần được chăng, chẳng hạn như để chị Ngọc Cầm đến làm việc ở chỗ chị...
- Thì ra anh định nói về chuyện ấy. - Trịnh thợ may mặt đỏ bừng. - Em và Ngọc Cầm là bạn thân của nhau, cùng lớn lên, chẳng lẽ em lại để cho bạn mình làm thuê cho mình hay sao?...
- Theo tôi chẳng có vấn đề gì. Nếu chị ấy không bằng lòng thì tôi sẽ thuyết phục chị ấy. Chị ấy ngồi ở nhà một mình buồn lắm, nên đi làm cho vui.
- Anh tốt bụng quá, lo cho bạn bè chu đáo đến thế là cùng. - Trịnh thợ may thở dài đáp.
- Tâm tư của Vương Đông dù không nói ra tôi cũng biết.
- Anh có con mắt tinh đời thật đấy, đã nhìn ra ngay vấn đề. - Ngừng một lát, Trịnh thợ may lại nói: - Vương Đông có tâm tư thật nhưng còn một số việc anh ấy vẫn chưa biết.
- Việc gì? Có thể cho tôi biết được không?
- Việc này em chỉ nói riêng cho anh biết thôi. Có mấy ông chủ lớn rất mê Ngọc Cầm. Em thì không thích bọn họ, vì họ đều là người mới phát lên. Họ luôn theo đuổi em và Ngọc Cầm, nói năng những lời nhảm nhí, lúc nào cũng tâng bốc chúng em là hoa khôi của Cầu Khê, trong đó có vài người đã trắng trợn bảo với chúng em rằng ly hôn đi để lấy họ. Em trả lời rằng: Các anh là đồ khốn nạn. Đúng thế, em có thiếu gì tiền đâu. Nhưng Ngọc Cầm thì khác, bạn ấy hơi dao động, bảo em góp ý kiến, em trả lời rằng, việc đó cậu tự quyết định lấy. Đây là việc mới xảy ra cách đây ba ngày. Anh đến vừa đúng lúc.
- Vương Đông là một người tốt, nếu Ngọc Cầm bỏ anh ấy chắc gì đã được hạnh phúc.
- Em mở cửa hàng có nguyên tắc riêng của mình: Không tuyển người họ

hàng, bạn bè thân thích. Cửa hàng phải thực sự phát triển tốt, đó là tiền đề. Em còn muốn vươn tới Thành Đô, anh giúp em một tay nhé.

- Cám ơn, chị đã nói thẳng thắn. Tôi cứ tưởng chị sẽ từ chối.

- Em chưa quen ai ở Thành Đô, anh phải giúp đỡ em nhé.

- Không có vấn đề gì.

- Em sẽ tranh thủ đến Thành Đô sớm. Quán cá ở Cầu Khê em giao cho người nhà kinh doanh, nếu thất bại ở Thành Đô thì còn có đường lui. Anh có thể thuê giúp em một cửa hàng ở đó được không?

- Ở Thành Đô làm ăn được lắm.

- Anh cũng là con người hào hiệp.

- Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau.

- Giúp đỡ lẫn nhau, em rất thích nghe câu nói này. Anh khác hẳn với bọn nhà giàu kia. Tối hôm qua em có một cảm giác rất đặc biệt, tuy mới gặp nhưng đã cảm thấy như quen thân lâu rồi. Rất tiếc là anh lại phải về ngay.

- Lần sau đến, tôi sẽ ở lâu hơn. - Triệu Ngự nói.

- Liệu sẽ đợi đến bao giờ? Một ngày ở cái thị trấn này cũng buồn chết đi được. Thôi, ta không nói chuyện này nữa.

Hai người lúc đi, lúc dừng lại, chỉ có mấy trăm mét đường bờ ruộng mà đi hết mấy chục phút đồng hồ. Ngọc Cầm đã làm xong mọi thứ, mấy lần chạy ra gốc cây ngóng đợi. Chị mặc chiếc tạp dề trông giống hết một phụ nữ nông thôn, không ai còn nhận ra là phụ nữ ở thị trấn nữa. Khi Triệu Ngự và Trịnh thợ may bước đến gần, chị liếc nhìn Triệu Ngự cười rồi trách yêu bạn mình:

- Chuyện gì mà nhiều thế, nói cả buổi không xong.

- Chuyện về cậu đấy, không phải chuyện của cậu thì làm gì phải nói lâu đến thế!

- Cậu lại nói gì về mình thế? Chắc lại nói xấu mình với khách phải không?

- Cậu cứ hỏi anh ấy sẽ biết, mình có nói xấu cậu hay không? - Trịnh thợ may chỉ vào Triệu Ngự nói.

- Cái mồm loa mép dài của cậu, ai mà chả biết.

- Chúng mình khen cậu vừa đẹp vừa đảm.

- Mình bì sao được với bạn, mỗi ngày một bộ quần áo... - Ngọc Cầm nói.

Hai người phụ nữ, tranh nhau nói, Triệu Ngự đến ngồi trên chiếc ghế mây uống trà. Họ vui vẻ nói cười rồi cùng nhau vào bếp làm cơm trưa. Ngọc Cầm chạy ra chạy vào, bận bịu tíu tít, chị muốn làm một bữa ăn ngon để khoản đãi Triệu Ngự kéo anh ấy lại cười cho thì chết. Triệu Ngự bước vào bếp, thấy chị luôn chân luôn tay, anh thầm nghĩ: giá cứ như thế này mãi có phải tốt không. Cuộc sống ở nông thôn hạnh phúc thế này cần gì phải tìm ai nữa. Hoặc giả nếu có muốn, thì hãy biến sự ham muốn ấy thành động lực làm giàu cho mình. Triệu Ngự nghĩ: Sống trên mảnh đất vừa phì nhiêu, vừa nghèo túng này, việc làm giàu rất có ý nghĩa, nó không giống cách nghĩ viển vông của người thành thị.

Triệu Ngự đứng trong bếp nói: - Để tôi nhóm bếp cho.

Trịnh thợ may đưa cho anh một cái cặp than dài. Nhóm lò ở đây hơi khác: Có hai cái lò, một bên cho củi vào, còn bên kia cho rơm vào. Phải nhóm cho thật đều củi mới cháy, nếu không biết nhóm, bếp sẽ tắt ngay, khói sẽ bốc lên mù mịt. Vì Triệu Ngự chưa quen nên chẳng những không nhóm được bếp, trái lại đã làm cho bếp tắt ngóm, hai người phụ nữ được một trận cười đến chảy nước mắt. Ngọc Cầm đứng bên bàn thái đậu phụ, còn Trịnh thợ may thì nhóm bếp. Chị vừa nhóm bếp, vừa hướng dẫn cho Triệu Ngự. Ngọc Cầm bảo:

- Cậu đã trở thành sư phụ rồi đấy. Thôi, làm cho mình món xào đi. Còn Triệu Ngự, anh giúp một tay cho củi vào bếp. - Chị lại nói tiếp, - Cậu làm cho mình mấy củ hành.

- Tớ cũng là khách, sao cậu cứ sai tớ làm hết việc này đến việc khác - Trịnh thợ may nói.

- Ai coi cậu là khách? - Ngọc Cầm đáp.

- Cứu tôi với - Trịnh thợ may cười, gào to.

Ngọn lửa trong bếp làm ửng hồng cả ba khuôn mặt.

Vương Đông vừa ở trường về, Triệu Ngự đã kéo ngay anh vào phòng khách. Ngọc Cầm vẫn đang dọn cơm nước ở ngoài hè, chị nói với Trịnh thợ may: Không biết hai ông tướng lại đang to nhỏ chuyện gì, cậu đã nói gì về mình với Triệu Ngự?

Mãi đến khi đức ông chồng bước ra với thái độ niềm nở chị mới yên tâm.

Nhưng vẫn cứ thắc mắc, không biết Triệu Ngự đã nói gì về mình? Tại sao anh ấy không nói thẳng với mình...

Cơm đã dọn xong, bốn người cùng ngồi vào bàn uống rượu. Thức ăn đầy ắp trên bàn, nấu cơm bằng bếp lửa ngon thật. Chú chó mực gặm xương dưới gầm bàn. Mặt trời giữa trưa rọi chiếu xuống sân, ánh nắng gay gắt.

Triệu Ngự vừa ăn, vừa uống, luôn miệng khen ngon. Thấy ông lão lúc sáng dắt trâu qua cổng, Vương Đông đứng lên mời ông lão vào nhà cùng ăn. Ông lão miệng nói cảm ơn, chân vẫn chậm bước đánh trâu đi. Đi được một đoạn khá xa, ông lão lại cất giọng: Ăn không đủ no, mặc chưa đủ ấm, mộ tổ trên rừng vẫn chưa phát!

Triệu Ngự lại một phen ngỡ ngàng, anh định chạy theo hỏi ông lão một câu, nhưng rồi lại thôi. Những chuyện ngọt bùi, cay đắng có nói ra cũng bằng không. Tốt nhất, không nên nói trong bữa ăn. Triệu Ngự rút ra hai trăm đồng nhờ Vương Đông chuyển giúp để biếu ông lão, hoặc mua giúp một vò rượu, vài tút thuốc lá. Rượu và thuốc đều là thứ ma túy, để ông lão được tận hưởng sung sướng vài ngày.

Ăn cơm xong, Triệu Ngự lên đường trở về Thành Đô. Vương Đông uống say quá, leo lên giường ngủ, buổi chiều anh còn có giờ lên lớp. Hai người phụ nữ tiễn Triệu Ngự ra bến xe Cầu Khê, suốt dọc đường cứ lấy tay che nắng. Trịnh thợ may nói:

- Hôm nay trời nắng to quá, rát cả tay, lẽ ra phải đem theo ô mới phải.

Ngọc Cầm lặng thinh, nhà chị chỉ có ô đi mưa, chứ không có ô che nắng. Triệu Ngự đội nắng đi trên đường bờ ruộng dài tới bảy, tám cây số, không nói gì. Trịnh thợ may tuy uống rất nhiều rượu nhưng bước chân vẫn vững vàng, người vẫn tỉnh táo. Suốt dọc đường chị luôn miệng hát, như muốn xua đi nỗi trống trải của đồng quê. Chị hát say sưa, khiến Ngọc Cầm cũng vui lây nói: - Cậu cứ để cho nắng rọi đúng vào người, lo gì, cậu đã có kem bảo vệ da rồi kia mà.

- Mình biết tống ra rồi, cậu muốn cho da mình đen sạm lại chứ gì. - Trịnh thợ may nói.

- Nếu có đen sạm lại thì cậu cũng là hạt trân châu đen.

- Thì mình là hạt trân châu đen, còn cậu là hạt trân châu trắng...

Triệu Ngự ngắm nhìn ngôi trường ở phía xa, ngôi nhà cao bốn tầng, tường quét vôi trắng, tương phản với ánh nắng mặt trời. Đó là trường của Vương Đông. Hai người đàn bà bước đi thoăn thoắt họ càng đi càng nhanh... Triệu Ngự chiêm thuốc hút.

Xe đi Thọ Nhân đã đậu ở bến Cầu Khê, Triệu Ngự lên xe, Ngọc Cầm mua vé đưa cho anh, kèm theo một chai nước khoáng. Trinh thợ may bắt tay anh rồi quay về tiệm, chị lại ngồi vào bàn, lấy thước, kéo ra, tiếp tục công việc của mình. Vừa ngẩng đầu lên, chị nhìn thấy Triệu Ngự thò đầu ra cửa xe. Chị nở nụ cười, xe bắt đầu chuyển bánh. Ngọc Cầm đứng trên bến xe, nhìn theo chiếc xe đang chạy xa dần rồi khuất hẳn.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 2

Lâm Hạnh Hoa

Triệu Ngự ngồi trên xe được một lúc, khi xe vào cua một đoạn đường gấp khúc thì anh tỉnh dậy, trước mắt anh là những màu vàng khác nhau: màu vàng của lúa, của bùn đất. Con đường Cầu Khê khó tránh khỏi những màu như vậy, nhưng đó là chuyện sau này. Mười người khách trên xe ngồi lắc lư. Triệu Ngự ngáp dài rồi lim dim đôi mắt, nhưng chỉ một lát sau anh choàng tỉnh dậy. Anh nhớ đến Trịnh thợ may. Hình ảnh người chồng Trịnh thợ may lại hiện lên trong trí tưởng tượng: Một cán bộ nhà quê đầu chải mượt, luôn nở nụ cười thường trực trên môi, nhưng họ tên anh ta là gì Triệu Ngự không biết vì Trịnh thợ may không giới thiệu. Người đàn bà này ghê gớm thật. Thực tế người chồng chỉ là một tay sai không hơn không kém, chính chị ta đã đặt chồng mình vào vị trí ấy. Đúng là hôn nhân mỗi người một vẻ, Triệu Ngự nghĩ vậy. Năm nay không thiếu gì chuyện lạ.

Hôn nhân của Ngọc Cầm do chính chị tạo nên nhưng thời thế lại tạo nên quan niệm của chị. Không thiếu gì những người đàn bà như chị. Nhiều người còn ghê gớm hơn chị nhiều, hết bay nhảy chỗ này đến chỗ khác, riêng chị thì chưa. Thà rằng đừng bay nhảy còn hơn. Nhưng độ vài ba năm nữa dù có muốn bay nhảy cũng đành chịu. Người đàn bà thường dựa vào vẻ đẹp làm vốn quý, song cái vốn ấy cũng chỉ có hạn..

Triệu Ngự vắt tay trên ghế, anh cảm thấy tâm trạng mình phức tạp quá. Anh đã phán đoán thời cuộc một cách vô thức. Anh mới chỉ về Cầu Khê một ngày, biết được chút ít chuyện về bạn mình: Vương Đông bận tít tít suốt ngày. Ông lão Vương nghèo kiệt xác nhưng vẫn sống yêu đời. Đằng sau khuôn mặt khả ái của Ngọc Cầm ẩn chứa một nỗi niềm thương xót, Trịnh thợ may muốn đến Thành Đô làm ăn, bỏ lại phía sau thị trấn nhỏ buồn tênh.

Triệu Ngự nhìn ra cửa xe, anh nhớ đến một câu thơ: Tâm sự mênh mang tựa biển trời. Cuốn truyện tối qua đọc đã viết: Con người sống ở trên đời toàn những lo toan trăm trở. Lo toan, làm lụng vất vả, toan tính. Những người bàng quan cũng lo toan, một dạng lo toan không trọn vẹn. Có lẽ những việc Triệu Ngự lo toan đều chỉ là những việc thêm dấm thêm ớt, chưa đủ làm nên một tiếng sấm. Nhưng cuộc sống thường nhật là thế, làm gì có nhiều tiếng sấm như vậy. Những bi hài kịch thường ngày có bao giờ nghe thấy âm thanh đâu.

Ai đã nghe thấy âm thanh? Triệu Ngự nghĩ. Âm thanh là gì? Nó phát ra như thế nào? Ai nghe? Hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu làm anh thêm bối rối. Suy nghĩ và nhớ nhung...

Chiếc xe đi đến một đoạn đường nhựa, chạy êm như ru, tốc độ nhanh hẳn lên, cây cối hai bên đường vun vút trôi qua. Hình ảnh một phụ nữ đứng trên ban công tầng hai xuất hiện rồi chỉ trong nháy mắt đã biến mất. Không có duyên phận gặp lại nữa rồi. Khi lên xe Triệu Ngự đã có ý nhìn khắp lượt, cũng có một người mặc áo nhung nhưng cái mũi thì chẳng giống chút nào. Người con gái có đặc điểm như vậy mà anh đã quen hôm trước bây giờ ở đâu? Chắc mãi mãi sẽ không gặp lại nhau nữa.

Trước cửa quán lẩu của Trịnh Thọ may, anh thấy như có người đang nhìn mình, anh quay đầu lại, thì ra duyên số cũng chỉ có đến thế. Có lẽ cùng tâm trạng như vậy, khi lên xe, cô ta sẽ đảo mắt qua một lượt, cũng sẽ tự hỏi mình: Bây giờ anh ấy đang ở đâu? Cô ta sẽ tìm cho mình một chỗ ngồi và nghĩ tiếp: Anh ấy đã ở chỗ khác rồi...

Ba giờ chiều, Triệu Ngự về đến Nhân Thọ, hai mươi phút sau thì chuyển xe đi Mi Sơn. Nếu không có gì thay đổi thì khi về đến Mi Sơn, anh có thể ăn cơm chiều với Tưởng Vận, Quân Trị Bình và Hỷ Nhi, tối sẽ lái xe về Thành Đô.

Triệu Ngự nhận được điện thoại của Tưởng Vận, hỏi rằng tối có muốn ăn lẩu dê không. Triệu Ngự nói:

- Mình đang ở Nhân Thọ, không biết dọc đường có bị tắc xe không.
- Chúng mình sẽ đợi cậu về Mi Sơn rồi cùng đi ăn. - Tưởng Vận nói.
- Không phải đợi đâu.
- Cậu làm sao thế? Tại sao lại không đợi? Nếu canh ba cậu về đến đây, mình sẽ đưa cậu đi ăn đêm.
- Quân Trị Bình đang làm gì?
- Tôi đã bảo là sẽ đưa cậu đi ăn đêm, việc gì phải nhắc đến Quân Trị Bình nhiều thế.
- Thôi được mình sẽ liên hệ lại sau.
- Tối nay ta gặp nhau nhé.

Triệu Ngự tắt máy, đi dạo một vòng quanh bến xe. Xa xa có một quảng trường, một pho tượng về cổ nhân nào đó đứng sừng sững. Thạch Lỗ cũng là người Nhân Thọ, sinh ở một làng nào đó của Nhân Thọ. Sau đó Thạch Lỗ phát điên, Triệu Ngự đã nhìn thấy bức ảnh phát điên của ông ta, ấn tượng rất sâu sắc, trình độ nghệ thuật rất điêu luyện. Phạm Cao mưu giết Cao Canh không thành, liền tự cắt tai mình. Mi Cô suýt nữa bị ba người đồng hành treo cổ. Cố Thành chém vợ mình. Hải Minh Uy dùng súng săn giết người của bố trước đây bắn vào đầu mình... Một bé gái bán hoa hồng đi tới, bé vừa đi vừa rao: Một bông hoa hồng... Triệu Ngự nghĩ: Một bông hoa hồng là một bông hoa hồng, là một bông hoa hồng.

Triệu Ngự đứng hút thuốc, một tay thọc vào túi quần. Anh rất hoạt bát, tuy nhiên trong lòng có chút tiếc nuối. Có những việc chưa hề biết tới, khi đụng phải mới biết, nhưng có những việc không biết thì người ta lại tưởng tượng ra. Nó cứ ẩn hiện trong đầu bạn. Triệu Ngự nhìn thấy chiếc xe màu đỏ đi vào bến, có lẽ vẫn là chiếc xe hôm qua mình đi. Khoảng mười phút sau, anh lên xe về thành phố Nga Mi Sơn. Muốn đến Nga Mi Sơn thì phải đi qua Mi Sơn, hai địa danh này, người nơi khác rất dễ nhầm lẫn. Triệu Ngự quyết định đi chiếc xe màu đỏ.

Trên tay vẫn còn nửa điếu thuốc lá đang hút dở. Lên xe không được hút thuốc lá, vì mọi người rất ghét mùi thuốc lá. Nhưng anh muốn lên xe ngủ một giấc, khi tỉnh dậy xe sẽ đến Nhân Thọ. Anh cảm thấy rất khó thực hiện vì như có một điều gì báo trước, hôm nay sẽ bị nghẽn xe. Anh nhìn ánh

nắng mặt trời, thấy không khí oi bức mùa Hè đã đến. Nếu bị tắc xe dọc đường xe sẽ bị phơi nắng nóng như lửa đốt.

Triệu Ngự lên xe, chọn một chỗ ngồi gần cửa xe. Hành khách lần lượt lên xe. Vẫn là anh lái xe ngày hôm qua, anh ta đang tranh thủ thời gian hút thuốc. Cô nhân viên bán vé vẫn với giọng ngọt ngào: Mời lên xe, mời bà con lên xe, xe đi Mi Sơn và Nga Mi Sơn đây.

Xe đường trường, xe đi gần tới tấp ra vào bến, bụi cát mù mịt. Triệu Ngự lại càng khẳng định thêm điềm báo của mình: Nhất định sẽ bị tắc xe. Cô nhân viên bán vé nói to: Một phút nữa, một phút nữa xe sẽ chạy. Triệu Ngự nhắm mắt đang định ngủ.

Xe đã nổ máy, dường như vừa nổ máy xe đã lắc lư. Một bóng đen dừng lại trước mặt anh. Con đường thì còn biết đi đi lại lại, nhưng bóng đen thì đứng yên bất động. Có tiếng hỏi: Ồ, chỗ này chưa có người ngồi à? - Triệu Ngự mở to mắt, anh đưa tay sờ soạng. Anh nghĩ: Có lẽ mình ngủ mê. Cô gái áo nhung, mũi dọc dừa đang mỉm cười đứng trước mặt anh. Cô gái ngồi xuống, Triệu Ngự bàng hoàng giật mình. Đây rõ ràng là người thật việc thật chẳng những anh nhìn thấy rõ vẫn cái áo nhung và cái mũi dọc dừa, mà còn nhìn thấy cả mái tóc ngắn, chiếc quần màu vàng và đôi dép cao gót của cô. Triệu Ngự mở to mắt.

- Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây. - Cô gái nói.

- Tôi cũng không ngờ. - Triệu Ngự nói.

- Đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau. - Cô gái nói.

Triệu Ngự nghĩ thầm trong bụng: Việc bất quá tam... Nhưng miệng lại nói:

- Hôm qua, tôi nhìn thấy cô ở Cầu Khê, tôi cứ tưởng hôm nay...

- Em cũng thế, thật không ngờ... - Mặt cô gái hơi ửng hồng. Cô kể cô có một người chị họ ở Cầu Khê: - Hàng năm em vẫn đi thăm chị ấy. Cửa hàng lẩu hôm anh vào, em cũng đến rồi, hình như bà chủ họ Trịnh thì phải, bà ta còn trẻ lắm, bà ta là bạn của anh à?

- Hôm qua tôi mới quen, chị ấy là bạn của vợ bạn học tôi. Cô vừa từ Cầu Khê đến phải không?

- Sáng nay em đi Nhân Thọ có chút việc. Cả chị họ em cùng đi, chúng em vừa chia tay nhau xong. Em lên xe này, còn chị ấy lên chiếc xe hôm qua

chúng ta đã đi.

- Hôm qua chúng ta cũng đi chiếc xe này.

- Đúng thế, em cũng nhận ra ngay, vẫn chiếc xe màu đỏ, vẫn anh lái xe và cô bán vé hôm qua.

- Một sự trùng hợp lý thú.

- Lý thú thật đấy. Em xin phép được hỏi: Anh họ tên gì?

- Tôi họ Triệu, Triệu Ngư.

- Em họ Lâm, Lâm Hạnh Hoa.

- Lâm Hạnh Hoa, cái tên này hình như tôi đã bắt gặp ở đâu đó, có lẽ trong một cuốn phim thì phải.

- Em cũng nhớ lại xem, à, em nhớ ra rồi. Hôm qua khi xuống xe em thấy một chị cầm tấm biển có viết hai chữ Triệu Ngư. - Cô gái Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

- Chị ấy là vợ của bạn tôi, vì chưa biết tôi nên phải cầm tấm biển.

- Như thế có nghĩa là lần đầu tiên anh đến Cầu Khê phải không?

- Vâng, lần đầu tiên.

- Em đã đến Cầu Khê nhiều lần rồi.

Lâm Hạnh Hoa vừa đẹp gái, vừa cười mở, cô tự giới thiệu mình công tác ở Cục Du lịch tỉnh, được biệt phái thường trực ở Nga Mi Sơn đã gần bốn năm rồi. Gia đình cô ở Thành Đô. Chồng làm gì, ở đâu, cô không nói vì thấy không cần thiết. Một người con gái gặp một người đàn ông hà tất phải giới thiệu chồng mình làm gì. Đây chỉ là trường hợp quen nhau giữa đường, có quan hệ gì đặc biệt đâu, sau này lại ai đi đường người nấy.

Triệu Ngư bỗng nhớ tới nhà xuất bản Ngày nay ở một thành phố nào đó, khi người giám đốc muốn tìm hiểu lý lịch của một ai đó, thì trước hết giới thiệu cho nhau biết họ tên, đơn vị công tác, sau đó giới thiệu về tuổi tác, thu nhập, sở thích, tình hình sức khỏe... Nhưng đó là công việc của nhà xuất bản khi muốn tuyển nhân viên, còn trường hợp này thì khác, chỉ mới quen biết sơ sơ trên xe giữa một người đàn ông và một người đàn bà, thì làm sao có thể kể cho nhau nghe một cách cụ thể như vậy được. Nếu một người nói ra, thì chắc hẳn người kia sẽ bảo rằng mình đã gặp một người mắc bệnh thần kinh. Sự gặp nhau tình cờ giữa người đàn ông và người đàn bà, ban

đầu chỉ cần giới thiệu họ tên, đơn vị công tác là đủ lắm rồi, còn những tình tiết cụ thể sẽ để từ từ sau này tìm hiểu.

Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa mới gặp nhau đã bắt chuyện, đó là sự thật. Nói một cách khác, họ đều có ý tốt và thiện cảm với nhau. Nói chuyện có nghĩa là giao lưu, nhưng trước khi nói chuyện, họ đã giao lưu với nhau rồi, giao lưu qua nụ cười. Triệu Ngự đã từng đứng bên đường gật đầu chào cô, và mấy tiếng sau, khi ở Cầu Khê, cô cũng đã mỉm cười chào anh. Triệu Ngự còn mời cô ăn lê, còn nhớ cả việc cô ăn như thế nào, mớ tóc ngắn của cô bay trong gió ra sao. Chính vì có tiền lệ ấy rồi, nên bây giờ gặp lại nhau, họ nói chuyện rất tự nhiên, nói một thôi một hồi đến cả chục phút. Chiếc xe đường trường ra khỏi huyện Nhân Thọ, xe bắt đầu lắc mạnh. Họ nói chuyện với nhau không ngắt, hết chuyện này đến chuyện khác. Ví dụ Triệu Ngự nói màu bùn đất ở Cầu Khê vàng khè như màu vàng của lúa chín. Lâm Hạnh Hoa lại nói cô rất lấy làm lạ. Theo cô được biết thì bùn đất ở Cầu Khê có ba màu, một là màu vàng, hai là màu đỏ và ba là màu đen. Chỉ đi bộ chục cây số, màu bùn đất đã khác hẳn. Hai người đã nói với nhau về những vấn đề thuộc về địa chất học, thổ nhưỡng học, mặc dầu hiểu biết có hạn nhưng câu chuyện vẫn rất sôi nổi. Từ chuyện cấu tạo địa chất của hệ Long Xuyên Sơn đến phong cảnh, du lịch, mùa màng bội thu nhưng nông dân vẫn nghèo v.v... Hết đề tài này đến đề tài khác, không còn biết đâu là điểm đầu và điểm cuối của từng câu chuyện, cứ như chúng chỉ là một câu chuyện đã được sắp xếp trình tự từ lâu rồi. Ngoài ra, cách trò chuyện của hai người cũng rất hợp nhau, Lâm Hạnh Hoa thì nói không biết mệt, còn Triệu Ngự thì vểnh tai nghe. Xe lắc rất mạnh, hình như nó dừng lại, hành khách đều ngó cổ ra cửa xe, thì ra đường mấp mô, nhiều ổ gà quá, ai cũng nhăn mặt, lúng búng oán trách con đường, duy chỉ có Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa là thản nhiên như không, lắc thì kệ lắc, xóc thì kệ xóc, dường như những chuyện đó chẳng liên quan gì đến họ. Họ vẫn chuyện trò với nhau về ba vấn đề của nông nghiệp: nông thôn khổ thật, nông thôn nghèo thật, nông thôn nguy hiểm thật. Điều bất ngờ đối với Triệu Ngự là ở chỗ Lâm Hạnh Hoa là bạn đọc cuồng nhiệt của tạp chí, cô hiểu biết khá rộng. Vì thế, đề tài nói chuyện khá đa dạng và như không hẹn mà gặp, cả hai đều cảm thấy

mình đã thu hoạch được nhiều kiến thức mới, nhiều điều bổ ích.

Có lẽ do nói chuyện quá lâu, do trong xe ồn ào quá, hoặc do nguyên nhân khác như ánh nắng chiếu xiên vào xe, ngồi mãi một tư thế sinh mỗi mệt, nên họ đã dừng nói chuyện, dừng nói chuyện một cách vô nguyên cớ. Triệu Ngự nhìn ra ngoài xe, còn Lâm Hạnh Hoa nhìn về phía trước, nghe một người đàn ông ngồi ở hàng ghế trên đang nói chuyện với anh lái xe. Lúc này họ ngồi xiêu vẹo, nói chuyện thao thao bất tuyệt, còn bây giờ ai nấy đều ngồi ngay thẳng như hai người không quen biết nhau. Muốn nói chuyện tiếp, phải có cái cớ gì đó để mào đầu. Lúc này họ cảm thấy khó thật, chẳng khác gì cái trò bịt mắt bắt dê, cứ tưởng người đó đứng trước mặt mình, đưa tay ra vỗ lại vỗ hụt. Chủ đề nói chuyện không biên giới, đã trở thành hư không.

Nhưng có lẽ trạng thái im lặng đó không thể kéo dài được một phút. Kể cả Triệu Ngự lẫn Lâm Hạnh Hoa đều rất khó nhất trí với các hành khách trên xe, cùng quan tâm đến những vấn đề mà mọi người cùng quan tâm. Họ trở thành từng nhóm, một người, hai người, nhưng suy nghĩ lại để ở nơi khác. Hoặc giả suy nghĩ cùng ở một nơi, nhưng chẳng ai hé răng. Từ chỗ trao đổi bằng lời đến chỗ im lặng, từ chỗ im lặng đến chỗ bắt đầu lại câu chuyện là cả một quá trình bế tắc. Thật vậy, họ rất khác thường khác với những người ngồi cùng xe. Chiếc xe đường trường chạy qua một thị trấn nhỏ bản thủ, nhà cao tầng và nhà mái bằng nhấp nhô lộn xộn, các cửa hàng bày la liệt những mặt hàng giá rẻ, đó đây từng tốp vài ba cư dân ngồi túm tụm trò chuyện, mắt lơ lảo. Một khách ngồi bên cạnh vẻ mặt giương giương tự đắc nói, tôi đoán không sai, chỉ mười phút nữa thôi, xe sẽ bị tắc nghẽn, vì ở đầu phố nhỏ kia đường xấu lắm. Anh lái xe không nói gì, chỉ quay lại lờm anh ta một cái. Những hành khách ngồi phía sau tỏ vẻ bất mãn, lẩm bẩm chửi thề một câu gì đó. Lâm Hạnh Hoa bưng miệng cười. Triệu Ngự bắt gặp cái nhìn của cô nhưng vẫn ngồi yên không nói.

Xe đã ra khỏi thị trấn nhỏ, nhưng đường càng tệ hại hơn, một đoạn dốc nhỏ mấp mô, hai bên đều là rãnh ổ gà, dù lái xe có kinh nghiệm đến mấy cũng không thể tránh được. Xe cứ lắc lư hoài, chốc chốc hành khách lại như cái lò xo bật tung người lên. Ai nấy đều cố bám chặt vào ghế ngồi, không để

cho mình bị văng ra. Đây là một thử thách với lái xe, Triệu Ngự nghĩ. Anh chăm chú nhìn tay lái của lái xe. Bỗng Lâm Hạnh Hoa chồm lên người anh, cô cười bất đắc dĩ. Triệu Ngự nói: Cô ngồi vào phía gần cửa xe đi.

Hai người đổi chỗ cho nhau, xe lại lắc mạnh, Lâm Hạnh Hoa ngồi lên đùi Triệu Ngự. Cũng chẳng sao cả, ngồi lên đùi rồi lại ngồi xuống là được. Hai người lại ngồi ngay ngắn, tay bám chặt vào thành ghế.

Xe lắc mạnh một hồi rồi êm dần. Xe đi với tốc độ rất chậm, vì hai bên đường rất nhiều xe qua lại, cái nọ nối đuôi cái kia. Cửa xe phải đóng chặt, nếu không bụi bặm sẽ ùa vào. Mặt trời trở thành một màu vàng nhạt sau lớp bụi. Trong xe rất nóng bức, có người mở cửa xe để thở hít không khí nhưng lại đóng lại ngay. Thực ra người này đã hít vào cổ mình một hộp không khí mới chứa đầy bụi bặm. Xe đi nối đuôi nhau, khả năng ùn tắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Người đàn ông vừa dự đoán ban nãy ngồi im như hến, vì nếu nói tiếp e rằng sẽ gây phiền nộ cho mọi người.

Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa bám chặt tay trên thành ghế, giống như hai người cưỡi ngựa. Lâm Hạnh Hoa hơi lỏng tay một chút, nói một câu gì đó, thì bánh xe đã sa vào một cái ổ gà, làm cô suýt bị ngã ngựa. Cô không dám lơ là nữa. Cô nói với Triệu Ngự: Chiếc xe này chẳng khác gì chiếc xe ngựa bốn bánh.

Triệu Ngự quay sang nhìn cô. Cô lại nói tháng Tám năm ngoái, ở thảo nguyên Nha Giang, cô bị một chiếc xe ngựa va phải, hôn mê đến mấy phút. Cũng may là vào tháng Tám cây cỏ ở thảo nguyên mọc rậm rạp, nếu không thì cô đã bị chấn thương sọ não rồi. Cô đã từng đi qua rất nhiều thảo nguyên như Tân Cương, Nội Mông, Cam Túc, Thanh Hải, Cam Mãn, A Bối, hai châu tự trị của Tứ Xuyên, cô đã từng cưỡi đủ các loại lừa ngựa. Cô cho rằng cưỡi ngựa phải có kỹ thuật, nếu không sẽ bị nó hất tung xuống đất. Hôm đó cô cưỡi một con ngựa cao to, đã rất cẩn thận nhưng không ngờ vẫn bị nó hất tung xuống đất.

Lâm Hạnh Hoa nói về tai nạn mình gặp phải, mà Triệu Ngự nghe cũng toát cả mồ hôi. Triệu Ngự nhìn cái mũi dọc dừa của Lâm Hạnh Hoa, liên tưởng như cô đang ngồi trên ngựa ra roi quất mạnh. Anh liên tưởng đến những cỗ nhân xưa một mình một ngựa, đi hàng ngàn dặm, nhưng chưa được tận mắt

chứng kiến, hôm nay mới được cô gái kể cho nghe về câu chuyện cưới ngựa.

Lâm Hạnh Hoa nói, cô có nhiều cơ hội đi các tỉnh, mỗi năm cũng có vài ba tỉnh mời đi chơi, nhưng không nhất thiết phải đi tất cả. Những năm về trước, cô đi rất nhiều nơi, nhưng hai năm nay thì đã ít hơn. Năm ngoái cô bị tai nạn, điều đó đã giúp cô hạn chế rất nhiều tính hiếu kỳ của mình. Có điều ông chồng luôn cổ vũ cô hãy dũng cảm đi đến những nơi sơn thủy hữu tình của Tổ quốc.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hạnh Hoa nhắc tới chồng mình, Triệu Ngự cũng không muốn nhân cơ hội để hỏi thêm, mà chỉ hỏi có phải chị là hướng dẫn viên du lịch không? Lâm Hạnh Hoa nói chị không học chuyên ngành hướng dẫn viên du lịch, sau khi thử đưa khách đi vài lần, thấy có thể làm được. Còn công việc cụ thể của chị hiện nay là phụ trách văn phòng đại diện.

- Cô có phải là trưởng văn phòng đại diện không? - Triệu Ngự hỏi.

- Em là phó văn phòng. - Lâm Hạnh Hoa trả lời.

Triệu Ngự cười. Phó văn phòng đại diện, chữ in trên danh thiếp rành rành. Nếu Lâm Hạnh Hoa tặng anh một tấm danh thiếp thì hay biết mấy. Cả hai đều là phó đại diện. Lâm Hạnh Hoa hỏi anh tại sao lại cười? Anh trả lời không có gì. Lâm Hạnh Hoa nói: - Không đúng, rõ ràng em thấy anh cười. Khi em nói em là phó văn phòng, anh đã cười. Có phải chức phó văn phòng buồn cười lắm phải không?

- Làm gì có chuyện ấy, vợ tôi cũng làm phó văn phòng. - Triệu Ngự nói.

- Thì ra chị nhà cũng là phó văn phòng. Chị nhà công tác ở đơn vị nào? Chắc không phải là văn phòng thuộc Cục Du lịch chứ?

- Nếu có sự trùng hợp như vậy thì phúc cho nhà tôi quá. Cô ấy làm việc ở công ty điện tín.

- Ở công ty điện tín à, đơn vị đó làm ăn tốt lắm đấy.

- Cũng tạm được, tiền thưởng của cô ấy cao hơn tôi.

- Anh thảng thốt thật đấy, người khác không bao giờ nói tiền thưởng của vợ cao hơn mình đâu.

- Thì có hại gì đâu. - Triệu Ngự cười, nói.

- Đúng thế, chẳng có hại gì cả. Ồ, xe làm sao thế? Sao không thấy chạy?

- Xe đang dừng, có lẽ tắc đường.

Xe đã dừng được một lúc, nhưng vì mãi nói chuyện nên hai người không chú ý, hàng cây hai bên đường không còn lùi lại phía sau nữa. Họ không phải bám chặt vào ghế nữa, lúc ấy họ mới hiểu mọi chuyện xảy ra. Xe đã dừng mà họ vẫn bám chặt vào thành ghế, thật buồn cười quá.

Thực ra không ai để ý đến họ, mọi người ngồi trên xe đều đang bực tức. Lái xe nhân cơ hội này, rút thuốc lá hút rồi xuống xe đứng vào một bóng râm. Cô bán vé an ủi hành khách bằng những lời lẽ mà chính cô cũng không thể tin được. Cánh cửa xe mở ra, trời rất oi bức, đã bốn, năm giờ chiều rồi mà mặt trời vẫn chiếu gay gắt.

Lâm Hạnh Hoa ngó đầu ra cửa xe rồi nói với Triệu Ngự:

- Chắc cả tiếng nữa xe cũng chưa chạy được.

- Mặc xác nó, con người ta có số cả.

- Anh không thấy sốt ruột à?

- Sốt ruột cũng vô ích. Ngay từ lúc lên xe tôi đã có linh cảm hôm nay chắc chắn sẽ bị tắc xe.

- Em cũng chẳng sốt ruột, miễn sao hôm nay về đến Nga Mi Sơn là được. Nhưng vạn nhất tắc xe lâu hơn thì sao?

- Cô đừng nói thế, nếu nói là ứng nghiệm ngay đấy.

- Nhưng em đã nói ra mất rồi. - Lâm Hạnh Hoa cười.

- Thế thì cô hãy đợi nó ứng nghiệm cho mà xem.

Tự nhiên hai người nói nhỏ lại, vì mọi người trên xe dường như chẳng ai nói gì. Lái xe đã bước lên và bảo rằng ở gần đây có nhà vệ sinh tương đối sạch sẽ, ai muốn đi thì đi. Ý của lái xe như muốn nói mọi người hãy đi vệ sinh, quay trở về xe chạy là vừa. Không ai tin vào lời nói của anh ta, chỉ nhìn về phía nhà vệ sinh cách đó vài chục mét. Lái xe rất cuộc vẫn là lái xe, là người có quyền duy nhất trên xe, khi mọi hành khách trên xe đều bó tay, dường như anh ta lại nghĩ ra một cứu cánh, ví dụ anh ta chỉ cái nhà vệ sinh chẳng hạn, đó là một trong những biện pháp của anh ta. Anh ta yên lặng không nói gì là tín hiệu quyền uy của anh ta. Anh ta nói một là một. Ngay cả đến cô nhân viên bán vé cũng tuân lệnh anh ta xuống xe. Anh ta gục đầu

trên vô lăng tranh thủ ngủ. Trên xe chỉ còn lại Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa.

Nhà vệ sinh ở ngay phía sau một thửa ruộng, được xây theo kiểu nhà vệ sinh công cộng, tường quét vôi trắng, trên có kẻ chữ đen: "Nhà vệ sinh". Mọi hành khách đều xuống xe đi về phía nhà vệ sinh, con đường bờ ruộng lở nhõ những người mặc trang phục lòe loẹt. Họ xếp hàng trước nhà vệ sinh, người thì hút thuốc, người thì ngẩng đầu nhìn lên trời. Có người từ nhà vệ sinh bước ra mới kéo quần lên và kéo khóa quần, những người này tỏ ra như mình là người có quyền, chẳng coi ai ra gì hết. Chị em phụ nữ đều phải quay mặt đi, kể cả Lâm Hạnh Hoa ngồi trên xe.

- Em không hiểu tại sao lại có những người như vậy. Anh nhìn ông bụng phệ kia mà xem, người đàn ông khúm núm trước mặt ông ta chắc chắn là thư ký. Nhất định ông bụng phệ sẽ đi vào nhà vệ sinh trước, anh nhìn kia, em nói quả không sai. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Thì ra lãnh đạo khi đi vào nhà vệ sinh cũng vẫn là lãnh đạo.

- Vậy khi lãnh đạo xuống mồ thì sao? - Lâm Hạnh Hoa cười.

- Lại càng là lãnh đạo.

- Khi đã xuống mồ rồi, chưa hẳn đã còn là lãnh đạo, thời thế thay đổi mà anh.

- Dù lãnh đạo có bị ăn đạn đồng, khi chết đi có thể vẫn làm lãnh đạo vì mọi món nợ ông ta đã trả xong.

- Liệu chúng ta có cường điệu quá không?

- Chẳng có gì là cường điệu cả, chúng ta không bao giờ cường điệu về họ, tuy nhiên không phải ai cũng xấu cả, trong họ vẫn có người tốt. Nhìn kia, ông bụng phệ đã ra, anh thư ký đã vào. Có lẽ anh thư ký sẽ đi tiểu tiện rất nhanh, anh ta sẽ cố nén để lại một nửa. Quả nhiên anh ta ra rất nhanh, ồ chúng ta đoán giỏi như thần. Tiếc quá, giá có chiếc máy ảnh chụp lấy vài kiểu thì hay biết mấy.

- Em có máy ảnh, nhưng sắp hết phim rồi. Dù sao cũng phải chụp trộm lấy một kiểu.

Lâm Hạnh Hoa lấy máy ảnh ra, Triệu Ngự cầm máy ngắm, rồi chụp một kiểu. Cảnh tượng thật thú vị. Lâm Hạnh Hoa nói đợi khi nào in ảnh cô sẽ

gửi cho anh một tấm.

Hành khách đi vệ sinh xong, lục tục trở về xe. Anh lái xe tỉnh giấc ngồi thẳng người dậy. Người đàn ông ngồi bên cạnh lái xe mời thuốc và nói cho lái xe biết tình hình tắc đường: Phía trước có một xe công nông bị lật đổ nằm chắn ngang giữa đường. Anh lái xe gật đầu, không nói gì. Người đàn ông nhả khói lên không trung. Anh ta rất đặc chí, tự coi mình là người nắm vững tình hình. Hành khách trên xe đều ngồi ngay ngắn, dường như đang chuẩn bị cho xe xuất phát.

Anh lái xe chẳng nói năng gì, mặt trời vẫn chiếu thẳng vào đầu anh ta, mồ hôi nhuế nhại trên trán, anh ta cũng chẳng thèm lau. Anh ta hiểu rằng rất nhiều hành khách đang chờ anh ta đưa ra một chiêu gì mới. Nhưng anh ta chẳng có cách nào. Cách gì đây? Hôm qua phải đánh xe đi đường vòng, chẳng lẽ hôm nay lại cũng đi đường vòng ư? Đẳng trước, đẳng sau đây ắp những xe, đi làm sao được. Anh ta buồn rầu xuống xe đi quan sát một lượt rồi quay lại trình trọng tuyên bố: Phải hai giờ nữa xe cũng chưa thể lăn bánh được. Nếu trước khi trời tối vẫn chưa thông xe thì chưa biết chừng sẽ phải ngủ qua đêm ở đây. Đề nghị mọi người hãy chủ động liên hệ với các gia đình nông dân để ăn cơm tối. Những khách nào có điện thoại di động thì để lại số gọi, còn khách nào không có thì đừng đi xa quá. Tôi sẽ bóp ba hồi còi làm tín hiệu báo cho mọi người biết là xe sắp chạy. Một hồi còi dài là báo hiệu... phải ngủ lại qua đêm, mọi người cứ yên tâm mà ngủ.

Lái xe nói một thôi một hồi, ai cũng gật đầu. Lời nói từ cửa miệng anh ta, tỏ rõ quyền uy chẳng khác gì một vị tướng đang chỉ huy chiến trận. Anh ta lau mồ hôi trên trán. Khi nói xong, anh ta nở nụ cười. Không khí trên xe ồn ào hẳn lên. Sự phiến toái về tắc xe, giống như một chuyến lữ hành lãng mạn. Mọi người sốt sắng báo số máy di động của mình, đề nghị cô bán vé ghi lại, lúc đó người ta mới phát hiện người nào cũng có máy di động.

Để liên hệ được với nhà dân, hành khách tranh nhau xuống xe tò đi khắp nơi. Họ xuyên qua rừng trúc, vườn cam, vườn quýt tìm vào nhà dân, chỉ còn anh lái xe và cô bán vé ở lại trên xe tiếp tục làm nhiệm vụ của mình. Lâm Hạnh Hoa đi vệ sinh, Triệu Ngự đứng bên đường chờ cô.

Lâm Hạnh Hoa từ nhà vệ sinh bước ra, cô thấy Triệu Ngự đang đứng, tay

đút vào túi quần. Cô cảm thấy người đàn ông này giống như một bức tranh sơn dầu lơ đãng. Lâm Hạnh Hoa nhìn Triệu Ngự, Triệu Ngự cũng nhìn cô. Anh thấy Lâm Hạnh Hoa không giống cái gì hết, mà giống Lâm Hạnh Hoa. Khi hỏi chỗ nào có khách sạn, chủ mục đồng chỉ tay về phía xa. Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa đi qua vườn quýt, rồi men theo đường bờ ruộng đi rất xa vẫn chẳng thấy khách sạn đâu. Bị nắng suốt cả ngày, bây giờ vẫn còn nóng, thời tiết mùa Xuân đã báo hiệu bước sang mùa Hè. Những đám mây vẫn vù trên đầu, có lẽ nay mai sẽ mưa to. Mưa rồi lại nắng, lúa trên đồng sẽ chín. Lâm Hạnh Hoa đề nghị nên tìm một nhà nông dân nào đó, không cần phải khách sạn làm gì, Triệu Ngự cũng nghĩ như vậy. Họ tiến đến một bức tường đất thó, gõ cửa. Một bà lão người gầy guộc bước ra, Lâm Hạnh Hoa giải thích với bà. Bà lão tần ngần một lúc rồi nhếch miệng cười, mời hai người trẻ tuổi vào nhà.

Gia đình nông dân này có cái sân nhỏ, kém xa cái sân nhà Ngọc Cầm. Quanh hàng rào có trồng cam quýt và các cây ăn quả khác. Một con gà mái dắt đàn gà con kiếm ăn ở sân ngõ ngác nhìn khách lạ, miệng kêu chíp chíp. Con chó đốm nằm ở góc tường sủa lên vài tiếng.

Một ông lão từ trong nhà lù lù bước ra, Lâm Hạnh Hoa giải thích lại những lời vừa nói với bà lão, ông lão chẳng nói chẳng rằng, dường như đang suy nghĩ, hết nhìn Lâm Hạnh Hoa, lại nhìn Triệu Ngự.

- Anh chị muốn ăn cơm à? - ông lão hỏi.

- Vâng, chúng cháu đến làm phiền hai bác, - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Phiền cái gì, tôi thu tiền đấy. - Ông lão xoa tay. Thái độ của ông lão rất dứt khoát mắt nhìn chăm chăm vào cái túi của Triệu Ngự đeo trên vai. Ông lão nói tiếp: - Tôi sẽ làm cho anh chị một con gà, giá năm mươi đồng đấy, không mặc cả đâu.

- Được, bác cứ làm cho chúng cháu, gà rang cũng được, giá cả không thành vấn đề, bác đã nói thế, chúng cháu xin trả đủ. - Triệu Ngự nói.

Ông lão không có phản ứng gì về lời nói của Triệu Ngự, chỉ dặn bà lão vào bếp nhóm lửa thổi cơm, rồi chấp tay sau lưng đi ra cổng sau. Tay ông lão dính đầy bùn.

Đôi bạn trẻ đứng giữa sân ngõ ngác nhìn nhau.

Bà lão vội vàng bắt gà, đun nước, cho củi vào bếp. Lâm Hạnh Hoa muốn vào bếp giúp đỡ bà lão một tay, bà lão vội nói: Cô cứ nghỉ đi, cứ nghỉ đi. Dường như bà lão sợ cô giúp đỡ sẽ trừ bớt tiền của mình. Triệu Ngự nói với Lâm Hạnh Hoa: Chúng ta ra ngoài đi dạo một lúc rồi về. Bà lão nói: Đừng đi chơi xa nhé!

Trên tay vẫn cầm thanh củi, bà lão vội theo hai người ra cổng rõ ràng là không yên tâm. Nếu hai người này không quay lại thì bà sẽ giết oan một con gà, biết tính sao.

Mặt trời đã xuống núi, những tia nắng yếu ớt cuối cùng vẫn còn le lói chiếu. Nghe theo lời dặn của bà lão, Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa không dám đi xa, đến trước một thửa ruộng thì dừng lại, quay đầu nhìn làn khói đang lan tỏa trong bếp. Hai người ngồi bên bờ ruộng, một người ngồi duỗi thẳng chân nghỉ ngơi, còn người kia thì vê những hòn đất ném lên không trung. Họ giống như một cặp tình nhân hoặc đôi vợ chồng, có lẽ cả hai đều cảm thấy như vậy nhưng không tiện nói ra. Đúng vậy, biết nói gì bây giờ? Hôm qua họ còn là những người xa lạ, cách đây ba tiếng đồng hồ, họ còn chưa biết họ tên của nhau, thế mà bây giờ đã vai sánh vai ngồi bên bờ ruộng ngắm cảnh hoàng hôn. Nhưng sau hoàng hôn, trời sẽ sập tối... biết tính sao bây giờ? Họ chẳng nói với nhau điều gì, chỉ ngồi ngắm cảnh đồng ruộng và ánh chiều tà. Xa xa có vài nông dân đang cặm cụi làm việc, họ đều là những người đã đứng tuổi.

Triệu Ngự nhận liên tiếp ba cuộc điện thoại của Tưởng Vận, Hỷ Nhi và của vợ. Anh nói sơ qua với vợ vài câu thì điện thoại hết pin. Anh không muốn mượn điện thoại của Lâm Hạnh Hoa. Lâm Hạnh Hoa cũng gọi điện thoại cho đồng nghiệp ở văn phòng thông báo tình hình kẹt xe, rất có thể phải ở lại qua đêm. Sợ sáng mai đi làm việc trễ, cô xin nghỉ phép nửa ngày. Người đàn ông nghe điện thoại có lẽ là chánh văn phòng. Anh trả lời đồng ý và nhắc cô phải chú ý về mặt an toàn. Cô cúp điện thoại rồi nói với Triệu Ngự:

- Có lẽ ông bà chủ không thích chúng ta lắm.
- Đối với người thành phố, họ đều có thái độ đối xử như vậy. Giữa chúng ta và họ có sự khác biệt nhau nhiều quá. - Triệu Ngự nói.
- Một ông cụ bảy mươi, tám mươi tuổi mà vẫn ra đồng làm việc họ vất vả

quá.

- Có lẽ ở vùng này cũng không nghèo lắm, tôi thấy trong nhà có ti vi màu và cát sét. Rất có thể con cái họ đi làm xa, còn các cháu thì đi học. Người già ở nông thôn ít được hưởng hạnh phúc, họ phải cặm cụi làm việc. Báo chí luôn nói đến xóa đói giảm nghèo, nhưng xem ra chẳng có tác dụng gì mấy. Hoàn cảnh trước mắt của họ chẳng có lấy một chút hy vọng nào. Vất vả lắm mới kiếm được một ít tiền, nhưng nếu ốm một trận lại tay không ngay. Đây là chưa kể đến việc dựng nhà dựng cửa, cưới xin và nuôi con đi ăn học. Người thành thị chúng ta khác hẳn, làm việc ở cơ quan năm nào cũng được tăng lương, nên không thấu hiểu đến nỗi khổ của người khác.

Câu chuyện trở nên nặng nề, Triệu Ngự rất xúc động. Sự xúc động vô nghĩa. Xúc động sông. Nông thôn bao la, đất đai vô tận, sự xúc động đó quá nhỏ nhoi. Nếu như ai cũng xúc động, cũng thấu hiểu nỗi khổ của nông dân như mình thì hay biết mấy. Thực tế lại chẳng như vậy. Vì thế sự xúc động của anh thật đáng buồn cười.

Triệu Ngự trầm ngâm suy nghĩ.

Mặt trời đã khuất núi, màn sương đang ập tới, trên đường hàng trăm xe nối đuôi nhau bất động, Lâm Hạnh Hoa nhận được điện thoại của lái xe nói rằng có mấy anh cảnh sát giao thông đến rồi lại bỏ đi ăn cơm. Xem ra đêm nay chưa thể thông xe được, đề nghị hành khách tìm chỗ ngủ, nhưng chú ý đừng ngủ say quá.

Lâm Hạnh Hoa nói với Triệu Ngự: Chúng ta về thôi, em đã ngủ thấy mùi thịt gà rừng rồi đấy.

Lúc ăn cơm, ông lão ngồi nhắm rượu với một bát rau, mắt nhìn sang chiếc bàn có bày thịt gà rán. Gà do ông nuôi được, mỗi con nặng hai, ba cân ông bán năm mươi đồng, như thế cũng được. Xưa nay khách vãng lai vẫn vào nhà ông ăn cơm. Xe hỏng là một việc tốt, khách thành thị sẽ phải đến gõ cửa nhà ông. Năm ngoái cũng có một đôi nam nữ đến nhà ông, họ mặc cả rất kỹ, cuối cùng một con gà trống chỉ bán được ba mươi đồng, hôm đó trời mưa, cô gái đã tiện tay đem đi của ông mất một chiếc ô... Ông lão mắt lim dim ngồi uống rượu nhìn màn đêm đang dần dần buông xuống. Mái hiên không mắc đèn, giá điện ở nông thôn còn cao lắm, nạn mất trộm bóng đèn

lại xảy ra phổ biến. Triệu Ngự mời hai ông bà cùng ăn, nhưng ông lão lắc đầu xua tay, thái độ lạnh tanh. Triệu Ngự đặt bát đĩa xuống, đưa tiền trả ông lão, lúc đó ông lão mới hơi nhếch mép cười. Lâm Hạnh Hoa xẻ một nửa thịt gà đưa sang bàn ông lão, lúc đó không khí mới dễ chịu hơn.

Ông lão mời Triệu Ngự uống một chén rượu. Triệu Ngự uống xong khen ngon, ông lão vui vẻ hẳn lên, bắt đầu trò chuyện. Ông họ Uông, con trai và con dâu đều đi làm thuê ở Mi Sơn, cháu nội thì học ở trường chuyên trên huyện, sau ba năm học lại vào một trường gì đó. Tiền tiêu nhiều quá, mỗi năm phải chi đến mấy nghìn. Hai vợ chồng già chỉ trông vào nguồn thu từ đồng ruộng, ốm đau bệnh tật đều trông vào đấy cả. Ngày nào không đi làm coi là gặp nạn, chẳng trông cậy được vào đâu.

Ông lão uống rất nhiều rượu, Triệu Ngự chuyển sang bàn ông hầu rượu. Trời tối không trông thấy mặt người. Triệu Ngự bỗng nhớ tới ông lão ở Cầu Khê, xem ra ông lão họ Uông này còn nghèo hơn ông lão họ Vương rất nhiều. Bà lão hỏi họ có cần bật đèn không, Triệu Ngự trả lời: Vẫn trông thấy.

Ông lão nói: Chúng tôi có thói quen với đêm tối rồi. Trong làng có người dùng đèn dầu. Dùng đèn dầu có mất tiền không? Vẫn mất tiền.

Ông lão đột nhiên vui vẻ nói thêm: Anh chị nghỉ lại qua đêm tôi chỉ lấy mỗi người mười đồng thôi. Giường chiếu sạch sẽ lắm, con dâu tôi vừa mới về, nó cũng học tập thành thị, dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ lắm.

Triệu Ngự không nói gì, anh nghĩ: Đã có cảnh sát giao thông đến, chắc đêm nay sẽ về được Mi Sơn. Lâm Hạnh Hoa ngồi yên không nói gì.

Ăn cơm xong, Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa bước vào nhà, ông lão bảo bà lão bật ti vi. Theo thói quen, nhà không bật đèn, vì bật ti vi đã đủ sáng lắm rồi. Ti vi chỉ tiếp sóng đài Trung ương và đài Mi Sơn. Ông lão hút thuốc lá cuộn và mời Triệu Ngự hút thuốc lá điếu. Ông kéo Triệu Ngự vào thăm phòng ngủ của con dâu, quả nhiên phòng rất ngăn nắp, đèn điện sáng trưng. Lâm Hạnh Hoa vội giải thích cô và Triệu Ngự không phải là vợ chồng, chỉ là bạn bình thường thôi. Ông lão cười khà khà, Lâm Hạnh Hoa lại bổ sung: Cháu nói thật đấy, chúng cháu chỉ là bạn thôi. Lâm Hạnh Hoa không tiện nói ra cô và Triệu Ngự mới chỉ quen biết nhau trên xe, một người đàn ông

và một người đàn bà mới chỉ quen nhau sơ sơ, thì làm sao lại có thể ngủ cùng phòng được?

- Tôi không cần biết anh chị có phải là vợ chồng không, nhà tôi chỉ có một chiếc giường này thôi. - Ông lão nói trong men rượu - Năm đó tôi mua cho con trai chiếc giường này hết năm mươi sáu đồng. Anh chị xem gỗ tốt đáo để, đánh véc ni cũng bóng đấy chứ. Nếu là vợ chồng thì anh chị nằm chung, không phải vợ chồng thì anh chị mỗi người quay đầu về một phía. Chiếc giường này tôi mua đã hơn ba mươi năm rồi. Anh chị thử nằm xem, còn chắc đáo để đấy.

- Con dâu bác ít về nhà à? - Lâm Hạnh Hoa hỏi.

- Nó cũng về luôn. Bọn trẻ bây giờ, chỉ thích vui chơi suốt đêm, khi về đến nhà không hé răng nửa câu, ngủ say như chết. - Ông lão cười đáp.

Lâm Hạnh Hoa vừa buồn cười, vừa đỏ mặt. Ở cạnh tường có một chiếc đi văng, cả cô và Triệu Ngự đều để mắt tới. Khi trở ra phòng ngoài, Lâm Hạnh Hoa hỏi hết chuyện này đến chuyện khác nào là sản lượng một mẫu ruộng được bao nhiêu thóc? Tự mình làm lấy hay phải thuê? Có nghề phụ không? Thuế má ra làm sao? Tiền phân bón hết bao nhiêu? Một tháng ăn mấy bữa thịt? Cán bộ nông thôn có tham nhũng không? Lâm Hạnh Hoa hỏi như một cán bộ cải cách năm mươi năm về trước. Đợi Lâm Hạnh Hoa nói hết câu, Triệu Ngự bảo:

- Tôi đi ra ngoài một chút.

- Anh cứ đi đi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Cô tưởng Triệu Ngự đi vệ sinh.

Triệu Ngự đi ra khỏi cổng rồi men theo đường bờ ruộng. Bầu trời trăng sao vắng vặc, nhưng đồng ruộng thì chẳng có lấy một chút gió. Cảm giác nóng nực ban ngày không còn nữa, ánh nắng mặt trời đã chìm sâu trong lòng đất. Tiết trời tháng Tư vẫn làm cho da dẻ mát dịu. Xa xa trên đường, ánh đèn pin lấp loáng. Dưới đồng ruộng, thỉnh thoảng có vài tiếng ếch kêu.

Triệu Ngự bước lên đường nhựa.

Duyên kỳ ngộ, anh nghĩ.

Một ngôi sao băng từ trên trời rơi xuống rồi lặn tắt về phía nam. Bầu trời sao không phải là điều kỳ ngộ. Lúc này trong tâm hồn người đàn ông không

nghĩ gì nhiều, chỉ có hai chữ kỳ ngộ. Kỳ ngộ không phải là một câu hoàn chỉnh, mà chỉ là một từ đơn. Anh không dám nghĩ sâu về sự kỳ ngộ, vì sợ nghĩ sâu sẽ có chuyện.

Anh ngược nhìn bầu trời đầy sao, không suy nghĩ gì nữa.

Anh ngắt một bông lúa sắp chín đưa lên miệng để thưởng thức mùi thơm của lúa. Anh bóp nát một cục đất. Anh hút thuốc. Anh lắng nghe tiếng gió vi vu từ đồng ruộng thổi đến, rõ ràng đây không phải là tiếng ếch kêu. Anh không nghĩ gì hết.

Nhưng anh cảm thấy mình đã ngồi ở đây quá lâu. Một ngôi sao trên trời từ từ chuyển động từ đông sang tây, đột nhiên tỏa sáng, rồi lại mờ đi... chẳng khác gì một vật bay không nhìn rõ, người đàn ông ngồi trên đất không thể nào nhìn thấy được. Ban đêm mát thật, anh nghĩ. Cái mát dễ chịu của một đêm mùa Xuân. Ánh đèn pin trên đường vẫn lấp lóe, còn ô tô thì không bật đèn. Tình hình này chắc phải ngủ qua đêm mất thôi.

Triệu Ngự định hút xong điếu thuốc thì quay về. Đúng lúc đó anh nghe thấy tiếng động ở phía sau, thì ra Lâm Hạnh Hoa đã đến.

Cô tiến sát đến bên anh bảo rằng trời tối quá không nhìn rõ mặt người, phải nhìn theo đốm thuốc lá đến đây. Cô nhìn lên đường nhựa thấy ánh đèn pin lấp loáng, cô nói với Triệu Ngự: Yên tĩnh quá.

Triệu Ngự đứng dậy, vươn vai vài cái.

Lâm Hạnh Hoa nói hai ông bà già đã đi ngủ cả rồi, khi ra đến cổng cô còn nghe thấy cả tiếng ngáy. Hai ông bà già làm lụng suốt ngày, tối đến là đi ngủ ngay, rất ít xem ti vi. Lâm Hạnh Hoa thở dài, Triệu Ngự liếc nhìn cô. Cả hai đều liếc nhìn nhau trong đêm tối.

Lâm Hạnh Hoa không nói gì, chiếc áo nhung của chị chỉ còn cách chiếc áo nhiều màu của Triệu Ngự mười centimét. Một khoảng cách cần thiết vừa đủ để cô quay người ngắm nhìn đồng ruộng.

Triệu Ngự vẫn nhìn lên trời, trong đầu vẫn phảng phất chùm sao vừa nhìn thấy lúc nãy. Nhưng khi vừa vút mẫu thuốc lá đi, anh lại quên ngay.

- Chúng ta về thôi, bà lão đã đun nước rửa chân cho anh em mình rồi đấy. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Họ bước vào sân, rồi vào căn phòng của mình, bước đến chỗ có công tắc

đền, bước đến một khoảng cách không thể gần hơn được nữa. Trong phòng có một chậu đựng nước bằng gỗ màu đen xem ra đã cũ lắm rồi. Lâm Hạnh Hoa ngồi lên chiếc ghế thấp trước chậu nước. Cô cời bút tất ra rồi đưa bàn chân nòn nà của mình vào chậu nước, cô nhẹ nhàng khua chân... Triệu Ngự ngồi trên đi vắng, nhìn đôi chân của Lâm Hạnh Hoa đang khua trong nước, bụng thầm nghĩ đôi chân mới đẹp làm sao. Lâm Hạnh Hoa nói: - Sao anh còn ngồi ngăn người ra thế, lại đây mà rửa chân đi.

- Cô cứ rửa trước đi, rửa xong tôi sẽ rửa. - Triệu Ngự nói.

Lâm Hạnh Hoa chỉ vào một chiếc ghế thấp khác, Triệu Ngự không có phản ứng gì. Lúc đó anh ngây người như phỗng. Cuộc sống kỳ lạ thật, anh ngây người ra là phải. Anh suy nghĩ miên man. Đêm đầu tiên giúp anh và người con gái đã bắt đầu từ cái chậu rửa chân này đây. Anh nhớ lại cái đêm đông mưa bão hôm nào, chân tay anh bối rối... Còn hôm nay, là đêm mùa Xuân, ở miền thôn dã, tiếng ếch kêu ồm ộp...

- Ngâm chân dễ chịu quá. - Cô luôn miệng giục Triệu Ngự: - Để lâu nước sẽ lạnh đấy.

Ý của Lâm Hạnh Hoa muốn nói là cô đang ngâm chân trong nước nóng, đang hưởng thụ cái thú ngâm chân trong cái chậu cổ lỗ sĩ của nhà quê. Cô luôn miệng bảo Triệu Ngự hãy thưởng thức xem. Phải tranh thủ kéo nước nguội mất. Nếu để nước nguội, sẽ mất hết cảm giác thú vị. Nhưng đôi chân Triệu Ngự vẫn bất động, như đã chôn chặt xuống đất. Có lẽ anh đang do dự: có nên thử nếm trải mùi vị ngọt ngào một tí không. Anh cúi mặt xuống như một người đang trong cơn buồn ngủ.

Lâm Hạnh Hoa quên mất rằng chính cô và Triệu Ngự đều đã được hưởng thụ như nhau. Anh ngắm nhìn đôi chân và bộ giò thon thả của cô. Và phía trên đùi là... Thế là đủ rồi, đủ lắm rồi, anh say lắm rồi... Anh hiểu rằng một khi bốn cái chân cùng cho vào một cái chậu thì sẽ như thế nào. Thà rằng cứ đứng trên bờ mà xem còn hơn, nếu đưa chân vào chậu thì khác nào như truyền thuyết đã nói: Không cần hái hoa, hoa đã sà vào lòng mình rồi. Lâm Hạnh Hoa không nghĩ ra điều đó, vẫn bảo: Anh cời giày ra đi.

Thấy không thể thoái thác được nữa, Triệu Ngự liền cời giày, ngâm chân vào nước. Lâm Hạnh Hoa hỏi:

- Anh thấy dễ chịu không?

- Dễ chịu lắm. - Triệu Ngự đáp.

Tất nhiên là dễ chịu rồi, chậu gỗ khác hẳn chậu sứ, càng khác chậu nhựa. Thành chậu màu đen, loại chậu chỉ dùng ngâm chân vào năm mười năm trước, thậm chí là trước ngày giải phóng. Nó có thể cùng một lúc chứa được bốn cái chân, nhưng nay thời thế đã khác bốn cái chân của hai người đàn ông và đàn bà vốn không quen biết cùng cho vào trong chậu để hưởng thụ cái thú của nước nóng, của chậu và đương nhiên của nhiều thứ khác nữa, có thể khẳng định là như vậy.

- Anh thấy dễ chịu không? - Lâm Hạnh Hoa luôn miệng hỏi.

Đại để sau mười phút, ngâm chân xong Triệu Ngự ra sân vườn vai vãi cái.

Khi quay vào phòng lại gặp một vấn đề mới, Lâm Hạnh Hoa vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu, ngược mắt nhìn anh. Ngủ như thế nào đây, cô đợi Triệu Ngự đề xuất ý kiến. Triệu Ngự chỉ vào chiếc đi văng nói:

- Tôi ngủ ở đây.

- Không được, như thế không công bằng. - Lâm Hạnh Hoa lắc đầu.

- Như thế mới công bằng, cô là nữ.

- Chúng ta chơi oẳn tù tì, ai thắng sẽ ngủ đi văng.

- Thế cũng được, nhưng phải có quy định rõ ràng, nếu tôi thắng hai lần liền thì coi như thắng cuộc, còn cô phải thắng ba lần liền. Nếu cô không đồng ý thì đổi ngược lại, thua thì ngủ đi văng, tôi vẫn phải thắng ba lần liền.

- Thế cũng được, cứ để nguyên như cũ.

- Nghe khẩu khí của cô cứ như cô là cao thủ. - Triệu Ngự cười bảo.

- Hãy cứ thử xem, chỉ cần anh thắng em một lần, em xin phục sát đất.

- Rồi cô sẽ được chứng kiến.

Nói xong, hai người vào cuộc, một người đứng cạnh giường, một người ngồi trên đi văng, tập trung chú ý, mắt mở to rồi không hiểu vì sao khoảng cách giữa hai người cứ nhích dần lại nhau. Chơi đến mấy chục lần, tay đã mỏi mà vẫn bất phân thắng bại. Lâm Hạnh Hoa mặt đỏ bừng nói:

- Chúng mình làm thế này sợ ảnh hưởng đến ông bà lão thì bất tiện quá.

Cô đã nói với ông bà lão rằng mình với Triệu Ngự chỉ là bạn bình thường, thế mà đêm hôm khuya khoắt thế này vẫn còn cười đùa... Đồng hồ đã chỉ

đúng mười giờ, nhưng sao lại có cảm giác như đã khuya lắm rồi. Hai người cùng rót nước uống, cuộc chiến không lời lại bắt đầu, ai cũng muốn giành phần thắng. Chiếc áo nhung của Lâm Hạnh Hoa luôn luôn rung động, bên trong là chiếc áo lót màu cánh sen, Triệu Ngự đâu có để ý đến chi tiết này, anh chỉ chú ý đến những kéo, những dùi, những nắm tay và xòe bàn tay... Kéo thì thua nắm đấm nhưng lại là khắc tinh của giấy. Lâm Hạnh Hoa luôn xòe lòng bàn tay để chế ngự nắm đấm của Triệu Ngự, sau đó cô cố ý xòe lòng bàn tay lần nữa thì Triệu Ngự lại ra cái kéo, thế là cắt được giấy. Lâm Hạnh Hoa liếc nhìn Triệu Ngự thấy anh chuẩn bị ra cái kéo, cô cũng ra cái kéo. Thế là vẫn bất phân thắng bại. Lâm Hạnh Hoa tủm tủm cười, ý muốn lên giường... Cô nói:

- Đã sáng lập kỷ lục rồi đấy, ở đơn vị em vẫn chơi nhưng chưa gặp địch thủ nào như anh.

- Gặp đối thủ rồi hả? - Triệu Ngự nói.

- Nguyên tắc đề ra tuy có lợi cho anh nhưng em mới là người thắng cuộc.

- Cô ghê thật đấy. Tôi cứ tưởng phụ nữ phản xạ chậm.

- Anh tuy là nghiệp dư nhưng xem ra cũng khá đấy.

- Vậy cô là tay chơi chuyên nghiệp à? - Triệu Ngự cười bảo.

- Ở cơ quan chúng em vẫn hay chơi với nhau, oản tù tì đi nấu cơm, rửa bát, đi chợ, trực văn phòng... Trình độ của em thuộc loại trung bình, cứ tưởng thắng anh dễ dàng, em sẽ ngủ đi vắng nhưng không ngờ... Thôi, em mỏi tay lắm rồi.

- Chơi bằng tay trái cũng được.

- Tay trái em vụng lắm, em chưa thắng bằng tay trái lần nào.

- Nào, ta tiếp tục, nhất định phải phân rõ thắng thua.

Lâm Hạnh Hoa bảo cứ cho là cô thắng có được không? Triệu Ngự không chịu. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Em thích ngủ đi vắng.

- Tôi cũng thích ngủ đi vắng.

- Một cái đi vắng làm sao có thể ngủ hai người được, hơn nữa anh lại là đàn ông?

- Tôi thích ngủ co người lại.

- Anh là người đàn ông khó tính quá.
  - Khó tính ở chỗ nào? - Triệu Ngự hỏi.
  - Người Thượng Hải bảo thế là khó tính. Em có một người bạn ở Thượng Hải, vẫn hay nói thế này là dễ tính, thế kia là khó tính. Khó tính ở đây có nghĩa là rắc rối. Triệu Ngự, anh rắc rối thật đấy.
  - Tôi thấy mình chẳng có gì là rắc rối cả, chỉ có cô là rắc rối thôi.
  - Em rắc rối ở điểm nào?
  - Vì cô đồng chí Lâm Hạnh Hoa không chịu ngủ trên giường.
  - Nhưng anh cũng không chịu lên giường, tại sao anh không tự hỏi mình?
  - Tôi chả có gì đáng nói cả.
  - Em cũng thế, em dần dần, làm sao bì được với anh.
  - Cô mà dần ư? Nói thao thao bất tuyệt, nói đâu ra đấy.
  - Hay là chúng ta thức đêm, ngồi nói chuyện vậy. - Mắt Lâm Hạnh Hoa sáng lên.
  - Bây giờ là mười giờ rưỡi, còn những bảy, tám tiếng nữa mới sáng. - Triệu Ngự nhìn đồng hồ.
  - Mới mười giờ rưỡi thôi à, em cứ tưởng đã khuya lắm rồi. Ai mà thức được bảy, tám tiếng đồng hồ? - Lâm Hạnh Hoa lè lưỡi.
  - Cô thì có thể được, còn tôi thì chịu chết. Cô là người học rộng biết nhiều. Có điều tôi xin bảo đảm, tôi không nghe sót một câu nói nào của cô đâu. Tôi khẳng định như vậy.
  - Thôi đi, việc gì phải thế, dù có nói chuyện được thâu đêm thì cũng chẳng ai ngốc nghếch mà làm như vậy, chân tay em mệt mỏi lắm rồi.
- Lâm Hạnh Hoa đứng dậy vươn vai, khua chân múa tay vài cái. Họ ngồi cùng một tư thế trên thành giường, ngồi rất lâu thế mà đùi không ê ẩm mới lạ chứ. Quả thật là hơi ngốc nghếch, chỉ có những người đàn ông, đàn bà ngốc nghếch mới ngồi như vậy, quên cả sự ê ẩm, anh một câu, chị một lời không lúc nào ngắt, có lẽ họ định nói chuyện thâu đêm thật. Lâm Hạnh Hoa nói, bảy tám tiếng thì dài quá, ý muốn nói độ bốn, năm tiếng thì không có vấn đề gì, còn Triệu Ngự bảo có thể nghe rành mạch từng câu nói của cô là có ý nói rất thích nghe những điều cô nói. Họ ngẫm liên tưởng đến trò chơi oẳn tù tì ban nãy khi hai người cùng ra cái kéo, đối chiếu với tình

huống lúc này: Không những họ cùng ngồi với nhau, mà còn muốn cùng... với nhau.

Lâm Hạnh Hoa với chiếc áo nhung màu lam, thân hình thon thả mũi dọc dừa đứng bên ngọn đèn nói với Triệu Ngự:

- Hay là ta cứ nằm lộn đầu đuôi như ông già nói và mặc nguyên quần áo đi ngủ.

- Tôi không tranh luận với cô nữa, tôi ngủ đi vắng. - Nói là làm ngay, anh ra đi vắng năm, lấy tay làm gối, hai chân duỗi thẳng, mắt liếc nhìn Lâm Hạnh Hoa.

- Anh Triệu Ngự, anh phong kiến quá đấy, anh vẫn mang tư tưởng nam nữ thụ thụ bất thân.

- Cô hơi nặng lời rồi đấy, cô Lâm Hạnh Hoa ạ. Chúng ta cùng ăn một mâm, cùng rửa chân một chậu, sao gọi là thụ thụ bất thân được?

Lâm Hạnh Hoa nghĩ đến một câu nói nhưng chưa thể nói ra được. Làm sao có thể nói ra câu này được? Cùng ăn một mâm, cùng rửa một chậu, tiếp theo phải là... cùng ngủ một giường. Cô muốn nói tránh ra là mặc nguyên quần áo đi ngủ, nhưng mặc nguyên quần áo thì cũng vẫn là ngủ cùng giường, nếu lẫn lộn giữa hai từ này thì sẽ xảy ra phiền phức. Bản thân từ ngủ cùng giường không đề cập đến từ để nguyên quần áo, mà có nghĩa ngược lại. Nhân câu nói của Triệu Ngự là cùng ăn, cùng rửa một chậu mà Lâm Hạnh Hoa kịp phanh lại, mặt cô đỏ ửng.

Lâm Hạnh Hoa lên giường, tung chăn ra đắp, cô hỏi Triệu Ngự có lạnh không, Triệu Ngự bảo không lạnh. Một lát sau cô lại bảo: đêm sẽ lạnh đấy. Cô cởi chiếc áo nhung ném cho Triệu Ngự, chiếc áo như có cánh bay thẳng vào người Triệu Ngự, hơi ấm, mùi thơm của cô lan tỏa khắp người Triệu Ngự. Triệu Ngự hít thở một hơi thật sâu. Niềm say đắm không phải từ trên trời rơi xuống, mà chính từ chiếc áo nhung...

Hai người, một người thì mặt đỏ ửng, còn người kia thì say đắm, họ tắt đèn đi ngủ. Đã có màn đêm che chở không việc gì phải lo lắng về sự say đắm và đỏ mặt của mình. Họ lại tiếp tục thì thầm hồi lâu rồi mới nằm yên. Khoảng nửa đêm thì họ ngủ.

Khoảng một tiếng sau, Triệu Ngự trở mình và tỉnh giấc, suýt nữa thì anh

ngã xuống đất. Khi định thần lại, anh tự hỏi mình đang nằm ở chỗ nào đây. Ở trên giường, Lâm Hạnh Hoa cũng vừa tỉnh giấc, cô mơ màng chứ không ngủ ngon như Triệu Ngự.

Cô ngồi dậy, vuốt lại mái tóc, bật đèn rồi hài hước mời Triệu Ngự lên giường:

- Anh đừng nhút nhát như thế.

Cuối cùng Triệu Ngự cũng thỏa hiệp, rời đi văng trèo lên chiếc giường kiểu cổ, người anh lắc lư như một kẻ mộng du hoặc con ma men rượu, chỉ cách có vài bước chân mà cứ như đi mấy chục năm. Quả thật anh cũng hơi ngại ngại, ai lại ngủ chung với một cô gái như thế này...

Lâm Hạnh Hoa tắt đèn, đẩy cho anh cái gối. Hai người cùng đắp chung chăn, việc hai đùi áp sát vào nhau là điều khó tránh khỏi. Thỉnh thoảng tiếng ếch nhái lại kêu ộp oạp, ai mà ngủ được họ đều thao láo mắt, không nói năng gì. Tim đập thành thịch, hồi hộp vô cùng, không dám trở mình động đậy chân, chiếc giường thoải mái bỗng đầy ắp những chuyện thiếu tự nhiên... Triệu Ngự nghĩ kể ra câu "nam nữ thụ thụ bất thân" cũng có cái lý của nó, Khổng Tử nói như vậy vì đích thân ông đã thể nghiệm qua. Trước hết Khổng phu tử cảnh giác với chính mình. Tử Lộ nghi ngờ ông mê công chúa của Vệ Linh, ông thề độc rằng nếu tôi có những ý nghĩ bệnh hoạn thì xin trời tru đất diệt tôi, trời tru đất diệt tôi.

Triệu Ngự mỉm cười trong đêm tối. Thánh nhân đã dạy: Tôi chưa thấy một người háo đức nào bằng những kẻ háo sắc. Anh lẩm bẫm câu đó hai lần. Sự ngang ngược của lão phu tử thế mà lại hay, đứng trước đàn bà, ông thường ghét cay, ghét đắng. Rất khó chiều đàn bà, nói đúng hơn rất khó gần đàn bà. Tư Mã Thiên rất hiểu tâm tư của Khổng Tử, đã tốn rất nhiều giấy mực để miêu tả về cảnh Khổng Tử gặp công chúa.

Nghĩ đến đây, thấy lòng mình thanh thản: Thánh nhân như thế đã đành còn mình cả đời chỉ một lần có hành động bất chính có gì đáng nói đâu. Nhưng trong thực tế, ngay cả câu nói không chính đáng, anh cũng chưa hề nói ra. Có điều anh vẫn thấy hồi hộp và xúc động. Đùi phải của anh áp sát vào đùi trái của Lâm Hạnh Hoa, cả hai cái đùi đều bất động chẳng khác nào hai khúc gỗ. Nếu có ai đó quan sát thật kỹ thì mới thấy hai cái đùi hơi rung

động. Cả hai đều yên lặng, đều đang trải qua những thử thách chưa từng gặp. Cảm thụ của Lâm Hạnh Hoa không sao tả xiết nhưng không tiện nói ra, còn Triệu Ngự thì không thể nào khác được đành phải suy nghĩ tiếp:

Khổng Tử ở nước Vệ hơn một tháng trời, vì nhàn rỗi, ông liền đi dạo phố để cầu vận may. Nàng công chúa kiều diễm ngồi trên kiệu đi qua phố. Nàng khàng khái nói: Tôi chưa thấy ai trọng đức hơn sắc đẹp đến thế. Dân chúng trên đường phố bàn tán xôn xao về vẻ đẹp của mỹ nhân, Khổng Tử vừa đi vừa suy nghĩ: Mỗi ngày ta phải xem lại mình ba lần, đây là lần đầu tiên.

Ông nghĩ đến cây liễu rủ, xem ra nó còn cứng cáp hơn mình, vì thế ông quyết định: Phàm những điều gì thất lễ đều không nên làm... Triệu Ngự nghĩ: Không biết nàng công chúa đẹp đến chừng nào? Tại sao Khổng lão phu tử phải răn mình như thế.

Chắc hẳn vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng công chúa hai ngàn năm trăm năm về trước sẽ là một trong bốn mỹ nữ đẹp nhất từ cổ chí kim. Có điều tiếng tăm để lại của nàng chẳng hay ho gì, đã làm thánh nhân phải khốn đốn, mang tiếng xấu.

Sắc đẹp của nàng đã làm khuynh đảo cả Khổng Tử, đến nỗi ông phải đưa ra những lời thề độc. Vợ Tôn Kiện Quân cũng là một người đẹp, có lẽ khi viết tiểu thuyết, anh đã dựa vào cốt truyện người đàn bà đẹp làm cảm hứng sáng tác của mình.

Trong đêm khuya, ôn lại chuyện xưa, Triệu Ngự cảm thấy đùi phải của mình dễ chịu hơn, thực ra nói hai đùi áp sát vào nhau vẫn chưa hoàn toàn chính xác vì nó còn khoảng cách giữa hai lớp quần, như thế thì gọi là áp sát sao được? Có điều kỳ lạ là khi Triệu Ngự vừa nhắc đùi lên thì đùi của Lâm Hạnh Hoa cũng có phản ứng ngay, cô trở mình, thế là hai cái đùi rời xa nhau.

- Cô chưa ngủ à? - Triệu Ngự hỏi.

- Chưa, còn anh?

- Tôi chưa ngủ.

- Hình như có một con muỗi.

- Đúng, hình như có một con muỗi.

- Một con muỗi nhỏ xíu làm hai chúng ta không ngủ được. - Lâm Hạnh

Hoa nói.

- Con muỗi này độc ác thật đấy.
- Anh đang nghĩ gì thế? - Lâm Hạnh Hoa hỏi.
- Tôi đang nghĩ về con muỗi. - Triệu Ngự đáp.
- Nghĩ về nó làm gì? - Lâm Hạnh Hoa cười.
- Tôi nghĩ có lẽ nó đã bay đi rồi. Nó nghe thấy chúng ta nói chuyện nên đã bay đi rồi.
- Khi nào chúng ta buồn ngủ, nó lại đến. - Lâm Hạnh Hoa lại nói.
- Nó chuyên môn quấy rối chúng ta. - Triệu Ngự nói.
- Nó không muốn cho chúng ta ngủ. - Một hồi lâu, Triệu Ngự không nói gì, Lâm Hạnh Hoa hỏi:
  - Anh buồn ngủ rồi à?
  - Hơi buồn ngủ thôi, còn cô thì sao? - Triệu Ngự đáp.
  - Em chỉ sợ con muỗi lại đến quấy rầy chúng ta.
  - Cô cũng bắt đầu nghĩ đến muỗi rồi đấy. - Triệu Ngự cười.
  - Thôi anh ngủ đi.
  - Tôi vừa nhớ ra một việc, cô có muốn nghe không?
  - Muốn, anh nói đi.
  - Chúng ta dậy thôi, tôi không ngủ nữa đâu, ngồi tán dóc một lúc rồi sẽ hay.
  - Thế cũng được. - Lâm Hạnh Hoa đồng tình.

Cả hai ngồi dậy, lưng tựa vào thành giường, tung chăn ra, sẵn sàng trong tư thế nói và nghe. Đây là chiếc giường kiểu cũ nên cả hai thành giường đều có thể tựa lưng được. Lâm Hạnh Hoa muốn bật đèn nhưng bật đèn thì sáng quá, sợ sẽ khó thể hiện hết tình cảm, giá có một ngọn đèn dầu thì tốt hơn, thể hiện tình cảm sẽ tế nhị hơn. Nghe và nói trong đêm khuya ở nông thôn thì ngồi bên ngọn đèn dầu vẫn tốt hơn. Đêm tối vẫn hay hơn ánh sáng, không nhìn thấy, cũng không sờ thấy, sự truyền cảm cũng ý nhị hơn. Lâm Hạnh Hoa ngồi dựa thoải mái vào thành giường, Triệu Ngự không nhìn rõ mặt cô, chỉ thấy lơ mờ cái bóng: ánh mắt và sự tưởng tượng sẽ hình thành diện mạo của cô. Thực ra, ánh mắt của họ đều nhìn thấu màn đêm.

Trước khi bắt đầu, Triệu Ngự suy nghĩ mình sẽ nói gì đây?

Còn Lâm Hạnh Hoa đang chờ đợi điều gì? Tất cả đều chưa có lời giải, đó là

những bí mật không lời giải của hai người trong chuyến đi này.

Triệu Ngự chưa kịp nói thì điện thoại di động của Lâm Hạnh Hoa đã đổ chuông, cả hai đều giật bắn người. Lái xe báo cho họ biết, xe sắp khởi hành, nội trong mười phút, họ phải về xe ngay.

Thế là họ lập tức rời khỏi giường, đi giày, chỉnh sửa lại quần áo.

Triệu Ngự rút trong túi ra một trăm đồng đặt lên bàn. Lâm Hạnh Hoa bảo phải báo cho ông bà lão một tiếng chứ? Triệu Ngự nói không kịp đâu, chúng ta đi thôi.

Hai người bước ra sân, con chó mực sủa ầm ĩ. Có tiếng mở cửa đánh kẹt một cái, ông lão từ trong buồng bước ra, ông chỉ mặc chiếc quần xà lỏn.

Triệu Ngự nói:

- Xe sắp chạy rồi, chúng cháu không muốn làm mất giấc ngủ của hai bác.
- Để tôi mở cổng cho. - ông lão nói.
- Tiền phòng chúng cháu để ở trên bàn. - Lâm Hạnh Hoa nói.
- Việc gì phải trả tiền phòng. Anh chị khách sáo quá đấy. - Ông lão cười bảo.

Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa men theo đường bờ ruộng đi được một quãng khá xa, bỗng nghe thấy tiếng nói to của ông lão: Hai đồng chí tốt bụng quá, chúc thượng lộ bình an.

Lúc lên xe, Triệu Ngự thấy Lâm Hạnh Hoa mắt rơm rớm lệ.

Xe từ từ khởi động, lúc đi, lúc dừng. Trong xe tiếng nói ồn ào ai cũng tranh nhau kể những chuyện đêm qua, nào là ăn cơm tối ra sao, giường ngủ như thế nào. Người thì xách làn đầy hoa quả, người thì đôi gà mái quê, đúng là sự bội thu của những lữ khách lãng mạn, thậm chí có người đưa chú mèo trắng ra khoe. Lái xe vẫn yên lặng, anh ta mỉm cười: Quyết sách dứt khoát của mình đã biến cái bất lợi thành cái có lợi, hành khách ai cũng vui vẻ.

Chỉ một lúc sau, trong xe trở lại yên tĩnh, đã hai, ba giờ sáng rồi, những người đang dở giấc ngủ lại tiếp tục ngủ. Xe đã đến đoạn đường bằng phẳng, chạy êm như ru, tốc độ khá nhanh.

Triệu Ngự không kể tiếp câu chuyện còn dang dở, Lâm Hạnh Hoa cũng không hỏi lại, họ đều ngủ thiếp đi. Xe đến Long Trấn thì Triệu Ngự tỉnh giấc, thấy hai bên đường đèn điện sáng trưng, anh biết đây là thị trấn nhỏ

có nơi vui chơi nổi tiếng. Lâm Hạnh Hoa ngả người vào anh ngủ, còn tay anh thì ghì chặt lấy cô.

Triệu Ngự giật mình: chết thật, ngủ say quá nên không biết. Rõ ràng mình nằm mê ngủ thấy mùi của cô, đôi môi của mình kề sát cái mũi dọc dừa của cô... nếu chưa tỉnh giấc, biết đâu họ chẳng nằm mê hôn nhau. Anh cố rút tay ra nhưng không được, như vậy càng tốt. Ngủ mê tựa sát vào nhau sao mà kỳ lạ thế, Triệu Ngự định đẩy môi mình ra xa thì Lâm Hạnh Hoa càng ghì chặt lại, cô muốn tận hưởng hơi thở của anh, muốn âu yếm người tình trong mộng.

Đã đến Mi Sơn, khi xe chạy qua cây cầu lớn, Triệu Ngự khẽ rút tay ra, Lâm Hạnh Hoa liền tỉnh giấc. Có người xuống xe, đèn bật sáng, Lâm Hạnh Hoa then đỏ mặt. Triệu Ngự nói:

- Tôi phải xuống xe rồi.

Lâm Hạnh Hoa ngỡ ngác. Khi xe đến đầu hồ, Triệu Ngự đề nghị lái xe dừng lại. Lúc đó Lâm Hạnh Hoa mới tỉnh ra: phút chia tay đã đến. Cô bắt tay Triệu Ngự, xúc động không nói nên lời Triệu Ngự nói: Cô ngủ thêm một lúc nữa đi.

Chiếc xe khách chỉ dừng lại vài phút rồi lại chạy trong màn đêm. Triệu Ngự đứng lại trên đường, Lâm Hạnh Hoa ngoái cổ ra cửa xe, nhưng hai khuôn mặt không còn nhìn rõ nhau nữa.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 3

Múa Đôi Dưới Ánh Trăng

C hiều hôm sau Triệu Ngự lái xe về Thành Đô, buổi trưa cùng ăn cơm với Tưởng Vận, Hỷ Nhi và Quân Trị Bình. Tưởng Vận, Hỷ Nhi đều muốn đãi bạn nhưng mẹ Triệu Ngự lại mời họ về nhà mình. Hai ông bà bận rộn suốt cả buổi sáng. Khi ngồi vào bàn ăn, chỉ một loáng, ông bà đã buông đũa đứng dậy để cho bọn trẻ được tự nhiên hơn. Bố Triệu Ngự từng làm chức phó ở một đơn vị, rất thích nói chuyện với Quân Trị Bình vài câu "tình hình ngày nay" nhưng bà lão không cho nói, cứ kéo ra khỏi bàn. Mẹ Triệu Ngự sáu mươi tuổi, cán bộ hưu trí, tóc đã bạc phơ, trông rất hiền hậu.

Triệu Ngự mặc bộ comple năm ngoái Tưởng Vận tặng. Cravat cũng là quà tặng nhân ngày sinh nhật của anh. Lúc đó vợ anh cũng có mặt. Nhưng vợ anh không biết câu chuyện về bộ comple, Quân Trị Bình cũng không biết. Một câu chuyện nhỏ có liên quan đến tình cảm giữa Triệu Ngự và Tưởng Vận.

Hỷ Nhi hôm nay cũng mặc âu phục, gọn gàng hơn, không còn béo như xưa nữa.

Ăn cơm xong, họ ngồi uống trà, đúng ba giờ chiều thì Triệu Ngự đi. Tưởng Vận đánh xe về đơn vị, tiện đường chị muốn mời Triệu Ngự vào văn phòng của mình. Đây là cơ quan nhỏ thuộc chính quyền thành phố, trước đây ông bố xin cho vào làm nhưng sau chị bỏ việc, quay về kinh doanh thời trang. Tiệm thời trang đóng cửa vào mùa Thu năm ngoái, chị kinh doanh đúng mười năm, từ năm 23 tuổi đến năm 33 tuổi. Hôm khai trương tổ chức khá linh đình, bạn bè đến dự rất đông. Hai vợ chồng Triệu Ngự cũng từ Thành Đô đến, chẳng hiểu làm sao lại trùng hợp đúng vào ngày sinh của Triệu

Ngư, thế là anh được tặng một cái cravat. Chiếc cravat màu đỏ có điểm những đường kẻ xanh.

Bây giờ Tưởng Vận lại trở về đơn vị cũ, vì thế cách ăn mặc cũng khác đi, không còn mặc những bộ thời trang diêm dúa như trước nữa, thay vào đó là những bộ đồng phục của viên chức. Hôm nay chị mặc áo sơ mi xanh, quần bò, đi giày cao gót màu đen. Chị đi đi lại lại trong phòng, đun nước pha trà mời Triệu Ngư uống. Trang phục mùa Xuân, Triệu Ngư nghĩ. Trên bàn làm việc có một chiếc điện thoại màu đỏ, Triệu Ngư đã biết số máy này rồi. Ngày đầu tiên trở lại làm việc, Tưởng Vận đã gọi cho anh tại số máy này. Họ nói chuyện với nhau chừng hai mươi phút, cả hai bên đều kiềm chế.

Khoảng ba, bốn giờ chiều, anh lại lên đường. Anh lái chiếc xe bốn chỗ ngồi, đây là chiếc xe do chính giám đốc nhà xuất bản Lý Tiến cho anh mượn. Lần này đi Mi Sơn lễ ra anh định đi xe hàng. Buổi tối hôm đó, Lý Tiến nửa đùa, nửa thật ra lệnh cho anh: Lấy xe của tôi mà đi. Tối hôm đó Triệu Ngư cùng ăn với Lý Tiến tại một cửa hàng gần đó, Tôn Kiện Quân biết tin, liền chạy đến ngay. Họ ngồi với nhau đến tận 11 giờ đêm. Vợ Tôn Kiện Quân gọi điện đến, họ nói với nhau rất lâu, không biết về chuyện gì nhưng xem ra Tôn Kiện Quân có vẻ không vui.

Triệu Ngư không biết gì, hay nói đúng hơn là không muốn hỏi bạn mình. Trong đời sống có những chuyện thà rằng không biết còn hơn, kể cả những chuyện của vợ con cũng vậy.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường cao tốc để lại đồng ruộng dưới ánh nắng mặt trời. Ngọc Cầm và Trịnh thợ may quả thật giống như tên của một cuốn tiểu thuyết. Những bông hoa đẹp của thị trấn Cầu Khê. Cả hai người phụ nữ này đều không cam chịu số phận, nhất là Trịnh thợ may, chị ta đang định tiến quân về Thành Đô. Trịnh Thái Ước, cái tên cũng đẹp lắm chứ, sau này không nên gọi chị là Trịnh thợ may nữa. Nhưng Trịnh thợ may là người ở thị trấn nhỏ, nên tính tình vẫn dễ dãi, gọi chị là gì cũng được. Trịnh cá mè, Trịnh thiết kế...

Xe đi qua Long Trấn, để lại phía sau cảnh làng mạc đồng quê, một lão nông vác cái bừa trên vai đang đi trên một chiếc cầu Lâm Hạnh Hoa... Triệu Ngự giảm tốc độ, một đám mây lớn đang vần vũ trên đầu, trời tối sầm lại. Hôm qua nắng như đổ lửa, rất có thể đêm nay sẽ mưa và biết đâu lại chẳng có sấm mùa Xuân. Ở bình nguyên Xuyên Tây, thường hay có sấm vào mùa Xuân. Tiếng sấm mùa Xuân làm kinh động mọi nhà, chó sủa, mèo kêu. Chó thì giật mình thon thót, còn trai gái thì lại tao ngộ gặp nhau... Lâm Hạnh Hoa.. Ngày mai mình sẽ phải gọi điện cho Vương Đông, nhờ cậu ấy làm cho vài câu thơ mới được.

Qua trạm thu phí Tân Kinh, Triệu Ngự cho xe chạy với tốc độ 120 km/giờ. Khi đến Dung Thành, xe vòng vèo qua mấy dãy phố rồi dừng lại trước cổng một trường tiểu học. Con trai Triệu Ngự đang học lớp năm ở đây, anh đưa xe đến đón con, ngày thường nó vẫn đi xe công cộng về nhà. Anh gọi điện cho vợ hỏi tối nay ăn gì, vợ trả lời anh lái xe mệt, tối nay cả nhà đi ăn hiệu cho vui. Triệu Ngự lại hỏi định ăn gì, chị cười trả lời: Em muốn ăn lẩu cá mè. Triệu Ngự lại hỏi: Còn muốn ăn gì nữa không? Vợ trả lời: Còn, nhưng tối phải để cho con nó đi ngủ sớm một chút. Lần này anh đi Cầu Khê có gì vui không? Triệu Ngự nói nhiều chuyện lắm, chỉ sợ khi leo lên giường, anh lại quên hết mất thôi. Chị vợ bảo quên làm sao được, dù đêm khuya đến đâu anh cũng phải kể cho em nghe.

Hai người nói cười một hồi rồi cúp điện thoại.

Xe của Triệu Ngự đỗ cách trường khoảng vài chục mét, một người đàn bà xinh đẹp đang đứng ở bên đường. Triệu Ngự xuống xe rồi đi về phía chị. Người đàn bà quay mặt lại, nở nụ cười hiền hậu. Chị là vợ của Tôn Kiện Quân.

Chị đến đón Tôn Tiểu Minh, con vợ trước của chồng. Tôn Tiểu Minh vẫn ở với Tiểu Đào, thỉnh thoảng về với bố độ một, hai ngày. Đôi khi Tôn Kiện Quân cũng đánh xe đến đón, tiện thể đón luôn Triệu Cao con của Triệu Ngự. Chị bạn nói với Triệu Ngự, tôi thường đi xe công cộng đến đón cháu.

Hôm nay có xe của anh, tôi và cháu đi nhờ xe của anh vậy. Khi nói chuyện, chị để lộ hàm răng trắng muốt. Năm xây dựng với Tôn Kiện Quân, chị mới 19 tuổi, bây giờ đã 25 tuổi, bằng tuổi với Triệu Yến. Chị mặc chiếc áo màu xanh thẫm, đôi giày đầy bụi. Gặp Triệu Ngự chị rất vui, nhưng chỉ thoáng một cái, niềm vui dường như đã biến mất. Triệu Ngự thấy chị hao hao giống Ngọc Cầm.

Nhưng người phụ nữ nghèo khổ này lấy Tôn Kiện Quân cũng chẳng hạnh phúc gì. Tôn Kiện Quân hơn chị 12 tuổi, có người bảo rằng khoảng cách tuổi tác như vậy là tốt. Chị nói, nhiều lúc Tiểu Đào bận, tôi vẫn đi đón cháu cho chị ấy. Tiểu Đào ở khu Đông Thành, mỗi lần đi đón cũng mất cả tiếng đồng hồ. Triệu Ngự nói: Có lẽ... công tác ở nhà xuất bản cũng hơi bận.

Tuy nói thế, nhưng Triệu Ngự biết rõ, công việc của Tiểu Đào không có gì là bận lắm, hơn nữa chị lại có xe riêng, nếu bận chị còn có thể nhờ ông cụ đi đón hộ. Kể từ khi ly hôn, Tiểu Đào vẫn sống độc thân. Chị rất bực mình với Nam Tử vì cứ dăm ba ngày, Nam Tử lại gây sự với chị một lần. Nam Tử nói:

- Tôi rất hợp với Tôn Tiểu Minh, cháu Tiểu Minh cũng rất thích chơi với con trai Tôn Tiểu ân của tôi.
- Tuy chúng cùng bố khác mẹ, nhưng vẫn là chị em với nhau. - Triệu Ngự đáp.
- Tôn Tiểu Minh cứ gọi tôi là mẹ kế. - Nam Tử mặt đỏ gay.
- Chuyện đó có gì đâu, miễn là dặn Tiểu Minh đừng cho Tiểu Đào biết là được.
- Tôi không cho phép nó gọi tôi như vậy, trẻ con hay quên quá đã dặn kỹ rồi mà nó vẫn gọi như vậy.

Hình như Nam Tử muốn nói nhiều chuyện với Triệu Ngự. Đúng lúc đó, Triệu Cao từ trong trường chạy ra, nó ôm chầm lấy bố. Nó rất vui khi thấy bố nó có chiếc xe ô tô đẹp, nó tíu tít gọi các bạn ra xem. Tôn Tiểu Minh cũng chạy ra, nó bắt chước Triệu Cao, cũng sà vào lòng Nam Tử, cũng thân thiết như mẹ đẻ của mình.

Triệu Ngự đưa Nam Tử về nhà, rồi quay xe đưa con về trước cổng nhà mình và bảo với con trai tự đi một mình lên gác.

- Ừ, bố bế con lên. - Triệu Cao nói.

- Con lớn rồi, đi một mình được mà. - Triệu Ngự nói.

- Con chưa nghe mới lên mười tuổi đã bảo lớn rồi.

- Từ lúc lên năm tuổi bố đã thấy con lớn rồi.

- Con không tin, ai bảo năm tuổi là lớn!

- Năm con lên năm tuổi, con đã biết đi lấy hoa quả cho mẹ, chạy lên chạy xuống cầu thang đến mấy lần.

- À, con nhớ ra rồi, con chạy lên chạy xuống năm lần. Con là con trai năm tuổi đã lớn. - Triệu Cao nói.

- Bây giờ con đã mười tuổi, chỉ khoảng hai phút là đã leo lên đến tầng năm, có đúng thế không? - Triệu Ngự nói.

- Đúng thế, con bắt đầu leo cho bố xem. - Triệu Cao nói.

Nói xong Triệu Cao chạy như bay lên gác, chiếc cặp sau lưng lủng lẳng như một quả núi nhỏ. Hai phút sau Triệu Cao đã lên đến tầng năm. Thăng bé giống mẹ nó quá. Trước đây, Triệu Ngự vẫn công nó lên lầu, nhưng sau anh thấy làm thế không đúng. Triệu Cao và Tôn Tiểu Minh ngồi cùng bàn, hai đứa chơi rất thân với nhau. Năm ngoái nhân sinh nhật Triệu Cao, Tôn Kiện Quân tặng Triệu Cao một cái tàu hỏa chạy bằng pin, anh quý nó lắm, muốn sau này hai nhà làm thông gia với nhau.

Triệu Ngự đi mua cá mè, anh bỗng nhớ tới Nam Tử. Bà mẹ nhỏ này thường rất vất vả, chị đã sinh cho Tôn Kiện Quân một đứa con trai. Như thế, phải hạnh phúc lắm mới phải, nhưng tại sao trong lời lẽ của chị lại khác hẳn, dường như có uẩn khúc gì đó. Nhưng Triệu Ngự lại lắc đầu: Mình nghĩ vợ vẫn quá, Tôn Kiện Quân bây giờ không còn là Tôn Kiện Quân ngày trước nữa, anh chỉ vui đầu vào sáng tác, nghiên cứu nhân tình thế thái, ít quan tâm đến người vợ trẻ tuổi, làm cho chị buồn rầu. Triệu Ngự về đến nhà, đang định làm cá thì nhớ đến Trịnh thợ may, anh lập tức gọi điện hỏi cách làm lẩu cá mè. Trịnh thợ may nói một thôi một hồi mười tám loại thành phần và nhấn mạnh rằng: cá phải thật tươi, phải mổ ở ngoài chợ rồi mới đem về nhà. Tuy Trịnh thợ may nói vậy, nhưng những bí quyết cần thiết thì

lại không phổ biến. Triệu Ngự hiểu ý thôi không hỏi thêm nữa.

Vợ Triệu Ngự đi làm về, vừa bước vào nhà đã ngửi thấy các mùi gia vị. Triệu Cao từ trong phòng chạy ra, vui mừng như một chú chó con, hôn lên má mẹ rồi bảo bây giờ đến lượt bố mẹ hôn nhau đi. Vợ Triệu Ngự hôn lên má chồng một cái kêu đánh chụt. Triệu Ngự bảo con trai:

- Con đi làm bài đi, làm bài xong thì ăn cơm.

Triệu Cao vẫn đứng ở cửa bếp, nó bảo con muốn xem bố mổ cá. Vợ Triệu Ngự nhìn con cá nói:

- Ồ, sao anh mua con to thế này?

- Con này được hai, ba cân đấy, anh đã học được bí quyết làm lẩu cá mè ở Cầu Khê rồi, chỉ sợ ngon quá, ăn không đủ thôi - Triệu Ngự nói.

- Người vụng về như anh, dù có làm ngon đến mấy thì ba người cũng không ăn hết được con cá này.

- Bố mẹ mời cô Triệu Yến đến ăn cho vui. - Triệu Cao bảo.

- Con đi mời cô đi. - Nghe mẹ bảo Triệu Cao liền ba chân bốn cẳng chạy đi ngay.

Chị vợ hôn lên môi chồng một cái, nhưng lại nói:

- Mồm anh toàn mùi cá mè thôi.

Khi Triệu Yến vừa bước vào nhà, thấy vợ Triệu Ngự đang mặc tạp dề cho chồng. Triệu Yến nói:

- Để em làm với, không lao động ăn sẽ mất ngon.

- Cô bóc cho mấy củ hành, băm nhỏ rồi cho vào bốn cái bát giúp tôi. - Triệu Ngự nói.

Hai người phụ nữ cùng bóc hành, cho vào bốn cái bát nhỏ. Nồi lẩu sôi sùng sục. Triệu Ngự bỏ cá vào nồi rồi cho hương liệu vào mùi thơm phưng phức. Một lúc sau, họ ngồi vào bàn ăn. Triệu Ngự ăn rất nhanh, con trai thấy thế cũng bắt chước bố, hễ thấy bố gắp một miếng, nó cũng gắp một miếng. Còn hai người phụ nữ vẫn ăn thong thả. Chị vợ nói: - Sao ta không uống một chén rượu cho vui?

Triệu Ngự vội đứng dậy lấy một chai rượu đỏ và ba chiếc cốc, đặt trước mặt mỗi người một cái. Triệu Cao thấy nó không có cốc liền ồm ồm lên, mẹ nó bảo:

- Để mẹ lấy cho một cái cốc nhỏ, trẻ con chỉ được uống một ít thôi.

Triệu Ngự thấy thế, đưa cho con trai cái cốc lớn nhưng chỉ rót một tí rượu, còn cái cốc nhỏ thì rót đầy rượu, anh nâng cốc:

- Nào, bố con mình cùng uống, bố uống cốc nhỏ, con uống cốc to.

Triệu Cao vui lắm, nó chạm cốc với bố. Cả bốn người cùng nâng cốc, nhưng thực ra cốc của hai người đàn bà đều chưa rót rượu. Họ nhìn nhau cười. Cá ngon, rượu ngon, người đẹp, Triệu Ngự trong lòng rất vui, anh châm một điếu thuốc lá hút.

Triệu Yến kể chuyện: Gần đây ông Tào bảo vệ cứ khăng khăng đòi bỏ vợ. Ông già nhà quê đã đi tìm gặp lãnh đạo mấy lần. Lý Tiến đành phải tiếp. Khi ông già bảo vệ ra về, Lý Tiến cười khà khà. Khi về nhà anh kể lại cho vợ là Tề Hồng nghe, chị cũng cười rữ ra. Của đáng tội, ông Tào từ nhà quê ra thành phố cũng đã được mười năm rồi, ông ta có quyền được đòi hỏi sống như người thành phố. Triệu Yến đang nói thì dừng lại vì thấy Triệu Cao đang đong tai nghe, còn Triệu Ngự thì vẫn ngồi yên hút thuốc. Vợ Triệu Ngự nói:

- Ông Tào năm nay cũng đến sáu mươi rồi còn gì.

- Ngoài sáu mươi rồi nhưng hai năm nay thấy ông ta vừa hoạt bát vừa trẻ hẳn ra. - Triệu Yến nói.

- Ông ấy cũng là người tốt bụng, hễ nhà ai có việc gì, ông ấy cũng sà đến giúp đỡ.

- Ông ấy giúp đỡ đều có động cơ riêng, không lấy lòng thì kết thân sao được.

- Tại sao phải như vậy?

- Ông ta thường hay đến cái nhà có bảy nguyên đơn, chỉ một việc nhỏ cũng chạy đi chạy lại mấy lần.

- Cháu cũng biết cái nhà bảy nguyên đơn ấy. - Triệu Cao nói.

- Thôi, không nói về chuyện ông Tào nữa, chúng ta cạn chén! - Triệu Yến nâng cốc nói.

Vợ Triệu Ngự vẫn thấy bồn chồn, chị nghĩ: Không hiểu tại sao ông Tào lại đến khu nhà bảy nguyên đơn...

Khi còn trẻ, vợ Triệu Ngự đã quen ông Tào, chị có ấn tượng rất tốt về ông

này, nhưng hễ nhắc tới ông Tào, Triệu Ngự không bao giờ hưởng ứng. Vợ Triệu Ngự còn nhớ chồng đã nói một câu: "Ông Tào là người hay trục lợi", nhưng chị quên không hỏi kỹ. Hôm nay nghe Triệu Yến nói cũng có ý như vậy.

Ăn xong, Triệu Yến ra ngồi ở phòng khách, còn Triệu Ngự thì vào bếp dọn dẹp. Thấy hai người đàn bà thì thầm to nhỏ với nhau Triệu Ngự cứ tưởng họ đang nói chuyện về lão Tào. Dọn dẹp xong, khi vào phòng khách anh mới biết họ đang tính kế làm ăn. Đầu năm nay, số phụ nữ đan len ở thành phố giảm hẳn nhưng họ lại tỏ ra thích thú, chiếc áo len màu mận tím của Triệu Yến và chiếc áo len màu tro vợ anh mặc đều là áo đan, kiểu cách khác hẳn áo bán trên thị trường. Ngoài ra, Tề Hồng cũng là một tay đan giỏi, mỗi lần ba người ngồi với nhau, họ nói chuyện suốt ngày về áo len.

Triệu Ngự đưa con trai đi ngủ xong, trở lại phòng khách thì Triệu Yến đứng dậy cáo từ ra về, hai vợ chồng tiễn Triệu Yến ra tận cổng.

Triệu Ngự ngồi xem ti vi nhưng cứ nhấp nhòm quan sát mọi cử động của vợ. Chị vợ giặt xong mấy cái áo rồi đem phơi ở đầu hè. Máy giặt tự động nên giặt xong thì cũng gần khô, phơi xong, chị lau nhà, chị nghĩ chồng đã mệt rồi, nên để anh nghỉ ngơi. Chị lau hết phòng ngủ, phòng học của con và phòng khách. Vì lao động chân tay, chị đã thấm mệt, má đỏ ửng. Tiết trời tháng Tư nhưng rất nóng, mồ hôi nhuế nhại. Chị cởi chiếc áo len ra rồi cởi chiếc quần nhưng, trên người chỉ còn chiếc áo lót và chiếc quần lót rồi đến ngồi lên đùi chồng, giăng lấy điều thuốc lá đang hút dở trên môi chồng hút một hơi. Theo báo chí thì thuốc lá đã hút dở, nồng độ nicôtin sẽ tăng gấp đôi. Điều kỳ lạ là trước khi vút mẩu thuốc đi chị còn rít thêm một hơi nữa rồi mới... đi tắm, chị nói với Triệu Ngự nhưng Triệu Ngự chỉ gật đầu, vẫn ngồi yên tại chỗ, anh ngắm nhìn bộ giò nồn nà của vợ mình... đúng lúc đó, trên ti vi xuất hiện một cô gái trẻ trong mục quảng cáo, anh liền tắt ti vi.

Anh đứng dậy đi vào phòng sách.

Chị vợ lau dọn nhà cửa xong, cởi quần áo đi vào nhà tắm. Vòi nước cao áp chảy ào ào như mưa rào. Bên ngoài vẫn không thấy có động tĩnh gì, hình như chồng chị đang tập tạ ở hành lang thì phải. Sau tết, anh thường tắm nước lạnh, tắm xong lấy khăn lau thật mạnh đến đỏ cả da. Năm nay, trọng

lượng cơ thể anh tăng ba cân, cơ bắp đều phát triển.

Chị vợ nhắm mắt lại hưởng thụ dòng nước chảy qua ngực, qua lưng. Tối qua chị cũng tắm cả nửa tiếng đồng hồ, nên hôm nay chỉ cần tắm mười phút là đủ, hoặc chỉ ba phút cũng đủ... có lẽ chồng cũng sắp tập xong rồi.

Chị đang định gọi thì thấy có một bóng người bước vào. Tắm gương trên tường nhìn không rõ lắm, người đó đã đến sau lưng, ôm ghì lấy chị chẳng khác gì chuyện tình vụng trộm trong tiểu thuyết. Người đó nói: Tối nay ta tắm nước nóng...

Chị không nói gì, chị đã thấy hưng phấn. Triệu Ngự ghì chặt lấy vợ hai tay anh ghì mạnh hơn bất cứ dòng nước nào, nhưng trong đam mê, anh không quên nói đùa vợ: Em có muốn nghe kể chuyện nữa không? Vợ anh bảo thôi không nghe nữa.

Không muốn nghe thì thôi vậy, hơi nước bốc lên mù mịt, hai người chìm đắm trong làn hơi nước, các ngón tay giống như các binh khí, còn thân hình thì uốn éo như sợi mây song... Triệu Ngự nói đùa: Binh khí chắc vẫn chưa đủ thỏa mãn em đâu. Thế rồi, hai người lại ghì chặt lấy nhau, đắm chìm trong đam mê... Triệu Ngự đóng vòi nước nóng rồi mở một van nước khác. Thế rồi bế thốc vợ vào giường. Đèn bật sáng, chiếc giường trông giống như một bãi chiến trường của những năm năm mươi, tiếng rên rĩ lại tiếp tục, cuộc chiến càng sôi động hơn...

Quan hệ vợ chồng là chuyện bình thường, nhưng lần này thì hơi khác. Đầu óc Triệu Ngự trống rỗng, anh không chế thời gian, khi vui thú với vợ, anh như một người tiết chế tình dục, nếu đưa cho anh một cuốn sách, anh vẫn có thể đọc được. Thời gian, thời gian, thời gian... anh tạo ra thời gian nhưng tâm hồn lại tập trung vào một thời gian khác. Anh như người ở dưới nước ngoi lên bờ, làm mưa làm gió chán rồi lại trở về với thực tại và cố tìm ra một khoảng trống trong bận rộn để uống một hớp nước mát...

Hoan hỉ xong rồi, ắt phải nhường cho chuyện khác, Thương Nữ để tay lên gối. Đúng lúc đó ngoài trời vang rền tiếng sấm, rồi dần dần đổ mưa. Sấm Xuân, chần gối, chuyện trò, một đêm thỏa mãn đày ắp. Ngọc Cầm, Trịnh thợ may, cá mè Cầu Khê, ông lão họ Vương... Thương Nữ say mê nghe chồng kể, đã hai lần chị phải xuống giường rót nước cho chồng uống. Triệu

Ngư nhắc nhở vợ khuya rồi, nghỉ đi để mai còn đi làm. Chị bảo cứ nói chuyện đến mười hai giờ...

Mười hai giờ, Triệu Ngư bỗng sực nhớ mười hai giờ đêm hôm trước... ba chữ Lâm Hạnh Hoa lại hiện lên trong đầu anh, dường như bóng hình cô đang lảng vảng đâu đây rồi sà vào lòng anh. Anh liếc nhìn cặp mắt sáng ngời của vợ. Chuyện này không thể cho vợ biết được, không thể kể cho vợ biết câu chuyện giữa anh và Lâm Hạnh Hoa, câu chuyện từ ba giờ chiều hôm trước đến ba giờ sáng hôm sau. Không cần thiết.

Mười hai giờ đèn tắt, sau cơn hoan lạc, thân thể rã rời, họ ngủ say như chết. Mưa rơi tí tách ngoài sân, trong lúc nửa tỉnh nửa say, Triệu Ngư cứ tưởng tiếng ếch kêu.

Hôm sau Triệu Ngư còn được nghỉ nên mãi chín giờ sáng mới dậy. Trời đã tạnh nhưng bầu trời vẫn u ám. Ăn xong bát mì, anh ra phòng khách ngồi hút thuốc, uống nước, vợ đi làm rồi, tha hồ mà hút thoải mái, thêm một ít nicôtin có gì đáng sợ đâu. Triệu Ngư có một triết lý kỳ quặc, khác hẳn với bạn bè: nếu đến năm bảy mươi tuổi mà có tiền thì sẽ hút thuốc phiện giải trí như bọn thanh niên bây giờ. Cuộc đời phải luôn có những giây phút rực cháy, những hoạt động cuồng nhiệt như đêm hôm qua chẳng hạn; cuộc đời phải mang đậm ý thơ như đêm hôm kia chẳng hạn. Nhưng cuộc đời cũng có thể ví như que củi không cháy trong bếp, nó làm cho bạn luôn phải khóc than suốt suốt. Phúc Kha đã nói một câu rất hay: Không phải ai cũng có thể trở thành nhà nghệ thuật, song mỗi con người đều có khả năng tạo nên một tác phẩm nghệ thuật của đời mình.

Triệu Ngư đứng trước thềm ngắm nhìn những đóa hoa hồng đang nở rộ, những đóa hoa hồng còn mang trên mình cả những giọt nước mưa. Sáng nay không có ánh nắng mặt trời, vẫn muốn mưa. Lâm Hạnh Hoa. Lâm Hạnh Hoa... chắc giờ này cô đã đi làm. Buổi trưa cô lại chơi trò oản tù tì với đồng nghiệp. Không biết tối qua cô có nghe thấy tiếng ếch kêu không?

Triệu Ngư đi đi lại lại trong phòng rồi đi ra hành lang, dường như ở ngoài đó có ai muốn thì thầm với mình thì phải, trời âm u thế mà lại đáng yêu. Ý thơ đầy ắp trong đầu, nụ cười huyền bí. Ý thơ vẫn nguyên vẹn. Hôm qua thì lười nhác, còn hôm nay thì hăng hái. Lát nữa, anh sẽ đi phố mua thức ăn,

tay xách cái làn như một cán bộ già. Đang trong suy nghĩ miên man bỗng tiếng chuông vang lên ba hồi dài.

Kể từ khi gia đình anh lắp đặt hệ thống chống trộm, anh không còn được nghe tiếng gõ cửa công cốc nữa.

Khi nghe thấy tiếng chuông, Triệu Ngự cứ tưởng là Triệu Yến đến. Tại sao hôm nay cô lại không đi làm nhỉ?

Nhưng người đứng ngoài cửa lại là lão Tào, lão mặc quần Âu, áo jacket đi giày đen bóng lộn.

- Chào Trưởng phòng Triệu, anh đã ăn cơm chưa?

- Cứ gọi tôi là Tiểu Triệu. Bác có việc gì thế?

- Thấy xe anh ở sân, tôi biết là anh có nhà.

- Có việc gì, xin mời bác vào nhà.

- Tôi sợ bẩn sàn nhà anh.

Mặc dầu quen nhau lâu rồi, nhưng thường ngày gặp lão Tào, Triệu Ngự chỉ chào hỏi sơ sơ. Mùa hè năm ngoái, khi đi làm về, Triệu Ngự thấy lão Tào đang đứng ở phòng khách, dưới sàn để một quả dưa hấu thật to, Thương Nữ đang nói chuyện với lão, rót nước, mời thuốc và mời lão ở lại ăn cơm tối với gia đình. Vừa thấy Triệu Ngự về, lão đứng dậy cáo từ. Hình như giữa hai người đàn ông có chuyện gì đó thì phải. Thực ra, Triệu Ngự đã bỏ qua sự việc đáng ngờ năm trước, còn lão Tào thậm thụt lén lút nhớ lại chuyện xưa. Triệu Ngự hỏi vợ xem lão đã đến nhà mấy lần, Thương Nữ nói ba lần. Triệu Ngự nói: "Lần sau đừng cho lão vào phòng". Thương Nữ rất ngạc nhiên tại sao chồng lại có thái độ với khách như vậy. Chị hỏi nhưng Triệu Ngự không trả lời.

Nhìn bề ngoài, lão Tào tỏ ra rất lịch sự, lão tháo giày để ở ngoài, đi bít tất không vào nhà. Vì lão là khách nên Triệu Ngự rót nước mời, chưa kịp lấy thuốc, lão đã nhanh nhẩu đưa ra một bao Ngọc Khê.

Cách hút thuốc của lão Tào cũng rất độc đáo. Môi mím chặt vào đầu lọc cứ như hút thuốc bằng răng vậy. Ngửa xem răng, người xem miệng, miệng lão Tào khác hẳn, vừa có thể ăn, uống, nhai. Những nếp nhăn trên mặt dường như vẫn giống mười năm về trước. Người Mi Sơn gọi như vậy là tốt lão. Triệu Ngự nghĩ đến một khuôn mặt khác, chị Hà ở khu vực bảy nguyên

đơn, những năm gần đây chị trẻ ra trông thấy. Hai khuôn mặt này có liên quan gì đến nhau đây? Chị Hà tuổi đã ngũ tuần, lão Tào đã ngoại sáu mươi... nghĩ đến đây Triệu Ngự đã phần nào hiểu rõ lý do lão đến nhà mình.

Lão Tào nhắc đến chuyện năm nào Triệu Ngự cho lão chiếc ti vi màu, mời lão đi ăn nhà hàng, đến nay lão vẫn còn xúc động. Người nhà quê quen thói dây cà ra dây muống, nói mãi chưa hết, Triệu Ngự liền cắt lời, đề nghị lão nên đi thẳng vào vấn đề. Lão vò đầu suy nghĩ xem nên mở đầu câu chuyện như thế nào. Lão đằng hắng một tiếng xem như mở đầu câu chuyện. Tiếp đó, như người đọc quyết tâm thư, lão lần lượt nhắc đến tên giám đốc các trường phòng và những người lãnh đạo khác. Triệu Ngự kiên nhẫn ngồi nghe.

Lão Tào làm bảo vệ đã được mười năm. Ở nhà quê, lão không phải là người cam phận, nay ra tỉnh phải thích nghi với sự thay đổi của thời cuộc. Lão có tâm tư, có chuyện muốn nói, nhưng vì là bảo vệ nên từ lâu lão vẫn bị mọi người xem nhẹ. Dường như chỉ khi nào các đồng chí trong cơ quan đi ra, đi vào qua cổng, lão mới tồn tại. Ngoài ra, coi như không có lão. Lão có tâm sự hoặc có chuyện gì cũng chẳng sao. Lão giống như một cái cây mọc ở ngoài cổng sắt chỉ khác ở chỗ biết cử động, biết ăn, biết nói. Nhưng bỗng nhiên thời gian gần đây, lão trở thành đối tượng bàn tán của cả cơ quan, ngay cả Triệu Yến khi ăn cũng nói chuyện về lão. Nhìn bề ngoài, dường như lão chẳng có chuyện gì đáng nói, ai ngờ lão ngấm ngấm chuẩn bị kế sách rất khẩn trương, tranh thủ từng phút một. Cuộc sống vốn là dòng nước chảy xiết. Có lẽ mấy hộ ở khu phố 77 Cát Thăng chỉ có một người duy nhất là Triệu Ngự biết lão không rảnh rỗi chút nào. Nhưng Triệu Ngự không muốn tìm hiểu đến tận chân tơ kẽ tóc chuyện của lão.

Hôm nay lão đến nhà trình bày, Triệu Ngự cũng thấy mùi lòng. Lão ngồi trên đi vắng trông ra dáng người thành thị lắm. Tinh thần và sức khỏe của lão khá sung mãn, lão muốn vui, muốn sống như một người thành thị đích thực. Nói cụ thể hơn, lão muốn chạy đến khu nhà bảy nguyên đơn. Tốt nhất là có được một căn hộ ở đó, chứ không phải chỉ có một cái giường đơn ở ngoài cổng như bây giờ.

Triệu Ngự không còn lạnh nhạt với lão nữa, lão thấy thoải mái hơn, ngả người về phía sau, nhưng chỉ một lát, lão lại ngồi nghiêm túc như ban đầu, vẻ cung kính. Triệu Ngự thấy buồn cười không hiểu nổi.

Lão Tào cứ quay đi quay lại mãi, giọng khàn khàn, lúc nói to lúc thì thầm. Có một chuyện khiến lão đứng ngồi không yên: Giám đốc cho biết, đã mấy lần vợ lão ở nhà quê ra gặp lãnh đạo làm âm ỉ lên, rất có thể sẽ quyết định cho lão thôi việc, về quê. Con người ta cũng như một lớp vỏ cây, lão Tào mà về quê thì coi như hết đời. Lão còn tâm sức đâu mà nghĩ đến chuyện đi nhuộm tóc nữa, chẳng lẽ cứ để tóc trắng xóa như đôi bít tất lão đang đi hay sao? Giấc mộng mười năm ở thành phố bỗng chốc trở thành tay trắng. Lão sẽ chóng già đi, bệnh tật sẽ hoành hành, chưa biết chừng chỉ vài ba năm lão lăn ra chết cũng nên.

Nghĩ đến đây, Triệu Ngự nhận lời sẽ báo cáo với giám đốc cơ quan.

Lão cười khì khì rồi lại nói thêm đến tám chín phút nữa, Triệu Ngự nghĩ sao lão Tào giống vợ lão Vương trong *Thủy Hử* thế?

Lão Tào làm bảo vệ lâu năm, biết rất rõ về mọi người, mối quan hệ giữa ai với ai trong cơ quan như thế nào, lão đều biết cả. Lão có đôi mắt khá tinh tường, như một cảnh sát điều tra, lão biết tường tận mọi bí mật và những uẩn khúc của từng người kể cả việc sắp xếp nhân sự trong cơ quan. Nhưng lão luôn giữ mồm, giữ miệng, quá lắm chỉ nói chuyện với chị Hà ở khu bảy đơn nguyên là cùng.

Tên đầy đủ của chị Hà là Hà Tiểu Na, kém lão mười một tuổi chồng chết năm ngoái, trước đó chị phải xin nghỉ việc để ở nhà chăm sóc chồng. Lão Tào thường đến giúp đỡ chị rồi sau đó tỏ ra yêu thích chị khi đứng trước mọi người lão thường gọi là bà Hà, nhưng sau lưng lại gọi là Tiểu Na. Hà Tiểu Na, cái tên mang đậm màu sắc thành thị. Khi lão Tào mới đi làm, Tiểu Na không bao giờ để ý đến lão, lão chỉ dám nhìn trộm từ phía sau, nhưng mười hai năm đã trôi qua, bây giờ tình hình đã khác, lão đã nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng yêu của Hà Tiểu Na... Lão vòng vo trình bày với Triệu Ngự mọi chuyện. Triệu Ngự vẫn ngồi yên hút thuốc.

Thực ra, Triệu Ngự vẫn nghe nghiêm túc, chỉ khác Lý Tiến ở chỗ là anh không cười. Nhưng lão Tào lại cảm thấy anh coi thường, không thích thú

nghe lão trình bày. Cái tên Hà Tiểu Na cứ được lặp đi lặp lại mãi, Triệu Ngự chú ý đến cách phát âm của lão, chú ý đến sự xúc động của lão khi nói đến cái tên đó, môi lão run run. Tình yêu ư? Có thể lắm. Ai dám bảo rằng lão Tào bảo vệ lại không được tận hưởng tình yêu? Bị ảnh hưởng bởi lão, Triệu Ngự không gọi là chị Hà nữa, mà gọi cả tên Hà Tiểu Na.

Lão Tào vẫn ngồi vắt vẻo trên sa lông. Lợi dụng lúc Triệu Ngự cúi xuống rót nước, lão liếc trộm vào phòng ngủ. Trên tường có treo một bức ảnh đen trắng của Thương Nữ. Trước mặt Thương Nữ bao giờ lão Tào cũng làm bộ dạng như một ông già, luôn tỏ ra quan tâm đến Thương Nữ, không chỉ một lần mà đã vài lần lão đưa tay xoa lên lưng Thương Nữ. Có điều đó chỉ là sự thể nghiệm rất hân hữu, đời nào lão dám bõm xớm với Thương Nữ? Đến nhà Thương Nữ, ngồi trên sa lông Thương Nữ vẫn ngồi hàng ngày, nhìn trộm ảnh Thương Nữ, chân đi bít tất dẫm trên sàn nhà lão đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi, hơn nữa Tiểu Triệu vẫn là Tiểu Triệu năm xưa, lão cảm thấy như mình đã có viên thuốc an thần...

Sự xúc động của lão bỗng chốc trở nên hưng phấn, lão bước vào nhà vệ sinh cẩn thận đóng cửa lại, đi tiểu tiện. Phòng vệ sinh nhà Thương Nữ khá rộng, bốn bức tường đều lát gạch men. Mọi đồ dùng trong nhà vệ sinh đều xa lạ với lão, cái gì lão cũng thấy như có mùi thơm.

Từ phòng vệ sinh bước ra, lão lảo đảo như người say rượu. Chỉ trong vòng hai phút đồng hồ, lão cảm thấy như mũi mình đã hít thở no đủ mọi mùi thơm trong nhà vệ sinh. Lão uống một hớp nước khoáng và liên tưởng đến cái cốc mà Thương Nữ vẫn thường uống, lão thấy hạnh phúc quá... Như một người được uống thuốc an thần, lão sung sướng thay đổi cách xưng hô: Lão không gọi là Trưởng phòng Triệu nữa, mà gọi là Tiểu Triệu giống như năm nào khi mới đến Dung Thành, Tiểu Triệu còn đang ở trong nhà kho của đơn vị, lúc đó Thương Nữ dắt chiếc xe đạp đến tìm anh. Hôm thì mặc áo tím, hôm khác lại mặc Âu phục hoặc chiếc quần bò, quần nhung... lão vẫn nhớ như in.

Tất nhiên lão không bao giờ kể chuyện này cho Triệu Ngự biết, mà luôn giấu kín trong lòng vì rằng việc đó không có liên quan gì đến Triệu Ngự nhưng cũng là... một cô gái trong con mắt lão.

Lão hút xong điếu thuốc rồi đứng dậy cáo từ ra về.

Buổi trưa Triệu Ngự kể cho vợ nghe về chuyện lão Tào và Hà Tiểu Na:
Thương Nữ hỏi:

- Hà Tiểu Na nào? - Triệu Ngự cười trả lời là chị Hà ở khu bảy nguyên đơn chứ còn ai nữa.

- Té ra chị Hà là Hà Tiểu Na à. - Thương Nữ nói.

- Lão Tào luôn miệng nhắc đến cái tên đó, anh cũng chẳng nhớ ra, mình vẫn quen gọi là chị Hà nên đã quên khuấy đi cái tên Hà Tiểu Na. Hồi anh mới về nhà xuất bản, chị ấy là phó phòng phát hành, về sau chuyển sang làm công tác công đoàn, chị ấy là người rất năng động, tác phong nghiêm túc. Đến bây giờ chị ấy khoảng năm mươi tuổi.

- Lão Tào yêu chị ấy thật à?... - Thương Nữ hỏi.

- Không thật thì giả chắc. Lão Tào đã nói hàng loạt vấn đề giữa lão và Hà Tiểu Na. - Triệu Ngự cười.

- Thế còn vợ con lão ở nhà quê thì sao?...

- Điều đó thì có khó gì, lão ta sẽ biết xoay xử, lão đang làm bảo vệ ở cơ quan, tất lão sẽ biết cách giải quyết vấn đề.

- Nếu cho lão về quê thì thật là bất công vì dù sao lão cũng làm bảo vệ trên mười năm rồi, lão cũng có quyền được hưởng đãi ngộ.

- Kể ra lão Tào cũng chăm chỉ đấy chứ, ngoài việc làm bảo vệ lão còn hốt rác, dọn dẹp mọi thứ, có việc nào lão từ nan.

- Một người sáu mươi tuổi như lão mà luôn nhiệt tình giúp đỡ hết nhà này đến nhà khác. Chắc anh còn nhớ, mùa hè năm ngoái, lão đã đem đến nhà mình một quả dưa hấu thật to?

- Ờ, ờ.

- Anh ở cái gì? - Thương Nữ hỏi.

- Em có ấn tượng tốt với lão, thì nên trình bày giúp lão đi. - Triệu Ngự nói.

- Việc của đơn vị anh, em nhúng tay vào làm gì? Nếu không phải là vợ anh, chắc hẳn em sẽ có ý kiến. Vì Lý Tiến không ở trong tập thể nên không biết rõ tình hình về lão Tào. Người ta vất vả bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại đối xử tàn tệ như vậy được sao, muốn dùng thì dùng, không muốn thì quăng ra sọt rác hay sao?

- Anh cũng nghĩ như vậy. Nếu anh nói không được, thì em nên nói để ông Lý Tiến hiểu rõ hơn về tình hình lão ta. Là chỗ người nhà, em nói sẽ khách quan hơn.

- Anh thuyết phục được ông ấy, em tin là như vậy.

- Chính lão Tào đã nhắm đúng điểm này, lão có con mắt tinh đời thật đấy - Triệu Ngự cười, bảo.

- Không tinh đời thì làm sao sống nổi ở cái đất này. - Thương Nữ nói.

Triệu Ngự ngáp dài. Thương Nữ đi vào nhà vệ sinh, khi trở ra, âu yếm chồng, đã quên khuấy đi chuyện lão Tào.

Buổi chiều, trong lúc Thương Nữ chuẩn bị đến cơ quan làm việc đang đứng ở cửa thường trực chờ Triệu Ngự đánh xe ra, lão Tào vội lau sạch chiếc ghế mời chị ngồi. Thương Nữ liếc nhìn phòng bảo vệ thấy phòng chia làm hai gian, gian ngoài là để giao nhận công văn và tài liệu, gian trong là phòng ngủ, gian nào cũng sạch sẽ, gọn gàng, ngăn nắp chẳng giống nơi sống độc thân của một ông già chút nào. Lão Tào đứng ngay bên cạnh. Thương Nữ liếc nhìn thấy tóc lão đen nhánh, chị thấy hơi buồn cười. Lão Tào nói:

- Trưởng phòng Triệu đã đánh xe ra rồi, trông thật khí thế.

Xe đi rồi, lão Tào vẫn đứng như trời trồng ngoài cổng nhìn theo bóng hình Thương Nữ.

Lão Tào có thói quen đứng ở cổng, những lúc không đứng ở cổng, lão thường chỉ quanh quẩn trong hai gian phòng. Phòng bảo vệ ngày càng giống như một gia đình, có hơi hướng của đàn bà. Một lần, bà vợ ở nhà quê ra thăm lão, thấy khang khác, hôm sau bỏ về ngay. Trên chiếc giường của lão, Hà Tiểu Na đã có một đêm mất ngủ, đã để lại dấu ấn, cuộc sống bảo vệ của lão đã bắt đầu sang trang mới.

Cát Thăng là một đường phố nhỏ, từ đầu phố đến cuối phố chỉ dài 300 mét. Số nhà 77 là khu tập thể của nhà xuất bản, tương đối yên tĩnh. Lão Tào đứng ở cổng, giữa hai cây ngô đồng, mùa hè lão mặc quần soóc, mùa đông mặc quần dài, lão thường xuyên có mặt ở đây, đứng như trời trồng, nhìn xa cứ tưởng là người đàn ông nào đó đang tập khí công. Lão có thói quen nhìn bóng nắng đoán người và đoán không sai bất kỳ một ai. Lão rất thánh tai, nhanh mắt, nhận ra người và người đứng hơi người, ngay cả mắt cú vọ và

mũi chó cũng không thể so sánh được với sự nhạy cảm của lão. Khi có mưa, bão, mọi người đều chạy tìm nơi trú ẩn, riêng lão vẫn đứng trơ trơ nhìn mưa bão truy đuổi những người thành phố, coi đó là thú vui riêng của lão. Lão có một câu nói cửa miệng: Người nhà quê cái gì cũng làm được. Hồi mới ra thành phố, lão đội chiếc mũ dạ, đến nay có thể cho vào bảo tàng được rồi nhưng lão vẫn treo trên tường. Lão đã từng làm kế toán của thôn, chiếc mũ dạ chính là niềm vinh quang nhỏ nhoi của lão. Còn một cái kính, lão vẫn để ở nhà quê. Thực ra, mắt lão vẫn rất tốt, nhưng làm kế toán thôn thì phải đeo kính mới tỏ ra mình là người có quyền lực.

Lão Tào khoanh tay đứng trước cổng chính, mắt nhìn sang phía đối diện, quan sát hai bên đường. Phía đối diện là một số nhà hàng ăn uống, cửa hàng tạp hóa, cửa hiệu nhỏ. Các chủ quán đều là những người quen thuộc, hàng ngày vẫn nhìn thấy lão Tào, chủ hộ số nhà 77 và xe cộ ra ra vào vào. Các chủ quán bên kia đường thấy lão hay đứng một mình, lúc ít khách thường chạy sang nói chuyện tào lao với lão. Lão quay lại hỏi chủ quán và những chị em giúp việc rồi dần dần trở nên thân thiết, lão cắt tóc chỉ mất một nửa giá tiền, song chính lão lại là người tuyên truyền cho chị em. Với sự cố sáy của lão, Thương Nữ cũng đã có lần đến đây cắt tóc.

Trong trường hợp bình thường, lão Tào thường nhìn sang bên đối diện, thỉnh thoảng mới liếc sang hai bên. Các chủ hộ bên nhà 77 không phải ai cũng có máu mặt, cũng có những công nhân nghỉ việc, những cụ già nghỉ hưu lương thấp, họ đều là những người cạnh tranh với lão, báo cáo ngầm với cơ quan về lão nhưng lãnh đạo đều nói: Đừng có đùa, đã mấy ai chăm chỉ và chịu thương chịu khó như lão, bằng bất cứ giá nào cũng truy đuổi bọn trộm cắp. Những nhận xét của lãnh đạo đến tai lão, lão cảm động đến rơi nước mắt, nhưng cũng từ đó, lão đâm ra xem thường một số người: họ chẳng qua chỉ là những người buôn thúng bán mẹt, gặp họ mình việc gì phải chào trước. Những người này khi có việc nặng nhọc vẫn phải nhờ vả lão

Lương lão mỗi tháng một nghìn đồng, tính theo hai tư giờ một ngày, mỗi giờ lão cũng thu nhập được một số tiền công ba đôi giày của những thợ đánh giày. Có điều mỗi nghề đều có lệ riêng của nó, nếu sau mười một giờ

khoản lệ phí sẽ không phải là nhỏ. Tuy những người buôn thúng bán mẹt không phải trả khoản tiền này vì họ thường về sớm. Không có tiền thì làm gì có sinh hoạt ban đêm? Còn những người đi sinh hoạt ban đêm thì có ai tiếc một vài đồng đâu. Thậm chí một vài đồng chí còn tỏ ra rất hào hiệp. Lão còn nhớ như in, sau tết năm ngoái, có mấy hôm Thương Nữ về muộn, đều cho lão mỗi lần năm, sáu đồng, có hôm cả chục đồng.

Lão Tào có con mắt lợi hại thật, con mắt mà người ta thường gọi là giác quan thứ sáu. Mắt nhìn nghiêng trở thành mắt nhìn thẳng, mắt nhìn thẳng lại biến thành mắt xanh, chỉ trong nháy mắt là mọi việc đã đâu vào đó. Cán bộ lãnh đạo nhà xuất bản nói chung đều đeo kính. Do số lượng cán bộ lãnh đạo không nhiều lại thường ngồi trong xe nên họ thường đeo kính râm. Lão Tào có một đôi kính râm mua có ý để tặng cho Thương Nữ vì đôi mắt điều hâu của lão thì cần gì phải đeo kính.

Mỗi khi đi làm về, Thương Nữ thường đi xe đạp, trước đây là xe màu đỏ, bây giờ là xe màu trắng. Chị thích đi xe đạp để giữ eo và rèn luyện cơ bắp. Thương Nữ dắt chiếc xe đạp đi vào cổng nhà số 77, không sao tránh khỏi con mắt soi mói của lão Tào. Chẳng những về ngoại hình, tiếng nói, hơi người của Thương Nữ lão đều đã biết từ lâu. Trong con mắt lão Thương Nữ là bông hoa đẹp, chỉ cần chị có việc phải đứng ở cổng đợi con đi học về hoặc đợi chồng là lão đã vội đem ghế ra để sau lưng chị, rồi tiến lại gần giương đôi mắt cú vọ và cái mũi ra ngửi. Mặc dầu Thương Nữ chỉ đi lướt qua, cái mũi của lão cũng đã ngửi thấy, lão cảm thấy như một luồng gió thoảng qua. Nói là luồng gió thơm thì không chuẩn xác, thực ra lão đã ngửi thấy hơi trong cơ thể Thương Nữ không thể lẫn vào đâu được, diện mạo của Thương Nữ đã in sâu trong tâm trí lão.

Mùa hè năm 1989, lão Tào bảo vệ kho của đơn vị, kho này nằm ở một ngõ hẻm không có tên ở ngay cạnh con đường lớn Thục Đô. Khi mới về nhà xuất bản, Triệu Ngự được Lý Tiến chia cho một gian phòng ở cạnh đó, lão trở thành hàng xóm của Triệu Ngự. Phòng của Triệu Ngự ở vào một nơi yên tĩnh trong phố phường nhộn nhịp, sân có trồng cây ngô đồng, đằng sau nhà có cây cao bóng mát. Lần đầu tiên Thương Nữ đến đây, chị mặc bộ váy liền áo, đi xe đạp màu đỏ. Tính đến tháng Chín, Thương Nữ đã đến đây

nhiều lần, chị thường mặc quần bò, áo sơ mi kẻ hoa, thắt lưng da. Lão Tào ngắm Thương Nữ rất kỹ và phát hiện tình hình mới về Thương Nữ: Chị đã chia tay với phóng viên có tên là Tôn gì đó, liên tiếp ba ngày liền chị đến gõ cửa nhà Triệu Ngự, nhưng cửa đều đóng im ỉm. Thương Nữ đến vào lúc hoàng hôn, ngồi ở cổng bảo vệ đợi mãi. Lão Tào đang xem ti vi nhưng chốc chốc lại nhìn trộm khuôn mặt của Thương Nữ, lão ngầm so sánh Thương Nữ với diễn viên trong ti vi xem ai đẹp hơn, lão thấy Thương Nữ vẫn đẹp hơn. Lão kể cho Thương Nữ nghe về câu chuyện chiếc ti vi: Lý Tiến cho Triệu Ngự, rồi Triệu Ngự cho lại lão, giọng lão rất xúc động, làm Thương Nữ cũng xúc động lây. Chiếc ti vi 14 inch, chứ có phải đồ chơi rẻ tiền đâu, Thương Nữ lăm bằm trong miệng. Khi chị đang nóng lòng ngồi chờ, thì đôi mắt lão lại luôn luôn liếc nhìn trộm, năm đó lão mới năm mươi tuổi, sức khỏe cường tráng chẳng kém gì thanh niên. Đợi mãi không được, Thương Nữ đành dắt xe đi, lão đứng ngoài cổng dán mắt nhìn theo. Lão còn nhớ như in vào buổi tối lần thứ ba, Thương Nữ mặc chiếc quần nhung màu vàng bò, áo sơ mi màu tím. Chị đợi mãi đến tận chín giờ tối. Khi chị vừa đi khỏi thì Triệu Ngự về, lão phê bình Triệu Ngự sao lại để một người con gái phải ngồi đợi mình suốt như thế... Lão kể cho Triệu Ngự nghe tình hình mà lão năm được về Thương Nữ. Triệu Ngự nghe xong, không nói liền đi vào nhà. Những ngày sau đó không thấy Thương Nữ đến nữa. Lão nói với Triệu Ngự: - Anh, anh... - lão cho rằng Triệu Ngự đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt, Thương Nữ sẽ chẳng bao giờ đến nữa. Con gái thành thị vừa đẹp, vừa là người cùng đơn vị, Tiểu Triệu không nên bỏ lỡ... lão rút ra kết luận: Tiểu Triệu là anh chàng ngốc, về mặt đạo đức thì khá đấy, nhưng đối với con gái thì lại... lão thở dài tiếc cho Tiểu Triệu: Thật đáng thương cho Thương Nữ. Triệu Ngự vẫn im lặng, quay vào nhà bật đèn lên, lão nói với một câu: "Ngốc quá đấy..."

Thương Nữ không đến nữa, lão Tào thấy thương cảm.

Vào một đêm tối trời, lão đóng cửa vào nhà xem ti vi. Khi xem xong, lão đi vệ sinh, tiện đường lão gõ cửa nhà Triệu Ngự rủ anh cùng sang xem, không ngờ vừa nghe lão nói xong, Triệu Ngự đã đóng sầm cửa lại. Đồ ngốc... lão lại lăm bằm. Lão tiếp tục xem tập hai, bỗng nghe thấy tiếng chuông xe đạp

ở ngoài cổng. Lão quen tiếng chuông này hơn Tiểu Triệu nhiều. Thương Nữ đã đến, chị mặc quần bò, áo sơ mi tím... Lão Tào bật đèn, vừa đánh tiếng, vừa chăm chú nhìn: quần bò thẳng tắp, bộ ngực căng tròn, trông dễ thương quá. Lão nói: "Hôm nay Tiểu Triệu có nhà đấy...", vừa nói, lão vừa đưa tay đỡ chiếc xe đạp của Thương Nữ rồi mở cổng. Thương Nữ đi vào sân rồi đến phòng của Triệu Ngự, lão Tào tim đập thành thịch. Đúng lúc đó Tiểu Triệu đã tắt đèn đi ngủ, nên vừa vào đến giữa sân, Thương Nữ đã đứng lại, lão Tào nghĩ: Anh chàng này lại bỏ lỡ mất thời cơ rồi. Lão hồi hộp theo dõi xem Thương Nữ đi tiếp hay quay lại. Tâm tư lão rất phức tạp, vừa hy vọng, vừa không hy vọng: hy vọng là Thương Nữ và Tiểu Triệu thành vợ thành chồng, nhưng lại cầu mong rằng Thương Nữ đừng bao giờ rơi vào tay bất cứ người đàn ông nào, kể cả Tiểu Triệu. Tốt nhất Thương Nữ chỉ nên là một nàng tiên thường xuyên đến ngồi bên cổng bảo vệ của lão... Thương Nữ đứng tần ngần ở giữa sân độ vài phút. Lão cũng chỉ mong có thể thôi. Dưới ánh đèn, lão ngắm nhìn chiếc quần bò, rồi ngắm nhìn chiếc áo màu tím, lão không thể nào quên được hình ảnh này của Thương Nữ, lão mơ tưởng biết đâu sẽ có một ngày, lão cùng nàng lên giường...

Thương Nữ tiếp tục đi về phía trước, lão thấy thất vọng, nhưng ngay lập tức lão lại thấy hy vọng, song có điều hy vọng này chỉ là sự biến tướng của dục vọng. Con mắt cú vọ của lão cứ nhìn xoáy vào Thương Nữ. Thương Nữ gõ nhẹ tay vào cửa, đèn trong nhà bật sáng, cửa mở ra, lúc đó Tiểu Triệu chỉ mặc một chiếc quần đùi... Lão Tào cảm thấy choáng váng, đôi mắt cú vọ nhắm nghiền lại. Đến khi mở mắt ra, lão thấy Thương Nữ đã vào nhà Trực giác đã mách bảo lão: đôi nam nữ này vẫn khăng khít với nhau.

Lão Tào ngồi xem phim, mà tâm thần bất ổn. Lão nghĩ: Té ra anh chàng gốc cũng có mưu đồ ra phết, ban ngày thì không nhận ra, nhưng ban đêm thì lộ rõ hết chân tướng. Lão không thể ngồi xem được nữa, lão tắt ti vi đi ra ngoài, lão soi mói nhìn vào cửa sổ nhà Tiểu Triệu.

Đàn ông nhà quê thường có thói xấu hay rình mò nghe trộm. Người này nghe trộm chuyện của người kia. Tất nhiên anh nghe trộm nhà tôi thì tôi cũng chẳng buồn tha nhà anh. Đàn ông có vợ rồi đi nghe chuyện vợ người khác rồi về hướng dẫn cho vợ mình, đây là cách họ thường làm để nâng cao

kiến thức trong tình dục. Thói quen này là một thói xấu cần được xóa bỏ. Vào những đêm tối trời, họ thường ghé tai sát vào tường nhà người khác để nghe trộm. Với những cặp vợ chồng già thì không nói làm gì, nhưng với những cặp tân hôn thì thế nào cũng bị nghe trộm. Là cán bộ của thôn, lão thường hay lén đến nhà một phụ nữ xinh đẹp để nghe trộm...

Vào một đêm mùa Thu năm 1989, lão đánh liều nghe trộm chuyện của Thương Nữ. Hôm ấy, Thương Nữ mặc quần bò sát người, đẩy cửa bước vào phòng Tiểu Triệu, lão rón rén đến gần, dán mắt vào khe cửa sổ thấy Thương Nữ ngồi ở mép giường, còn Tiểu Triệu quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn. Ngọn đèn trong nhà rọi chiếu rõ hai khuôn mặt nhưng chẳng thấy họ động tĩnh gì. Lão Tào bần chồn: Sao họ chưa làm gì nhỉ? Tại sao anh chàng gốc Tiểu Triệu không tụt quần ra?

Lão quay vào nhà, đứng trước ti vi nghĩ mãi không thông. Rõ ràng họ có tình ý hần hoi. Khi còn ở ngoài cổng thì hấp tấp vội vàng, tại sao vào nhà rồi lại yên ắng, không hành động... Lão rút ra kết luận: Người thành phố thiếu cởi mở, chẳng giống người nhà quê chút nào, ví dụ như lão chẳng hạn, đã yêu thì cần gì phải nói nhiều, cứ làm bég đi là xong.

Từ tối hôm đó trở đi, ngày nào Thương Nữ cũng đến. Hễ nghe thấy tiếng chuông xe đạp, lão lại thò đầu ra, cổ lão như có lò xo. Lão bước ra khỏi cửa, mặt mày hớn hờ đỡ lấy chiếc xe và cố tình chạm vào tay Thương Nữ, rồi tiến thêm một bước xoa nhẹ lên lưng Thương Nữ một cái. Về mùa Hè lão không dám làm thế, nhưng mùa đông thì vô tư. Hơn nữa, lão là "bác Tào", còn Thương Nữ chỉ là cô gái trẻ ngang tuổi con lão, đây chẳng qua chỉ là sự biểu hiện tình cảm chân thật của một ông lão nhà quê chứ có gì ghê gớm đâu. Vào một buổi hoàng hôn tiết trời mùa Thu, Thương Nữ từ trong căn phòng nhỏ bước ra dọn dẹp bếp núc, lão Tào đưa thớt và rau cho Thương Nữ... và nhận từ tay Thương Nữ một bát thịt kho, mấy khúc cá rán, lão chạy vào nhà lấy một quả táo to dúi vào tay Thương Nữ. Có một lần, nhằm đúng lúc Thương Nữ đang cao hứng (sự say sưa mơ hồ của phụ nữ trong tình yêu) lão mời Thương Nữ uống một cốc rượu suông. Thương Nữ đi rồi, lão cầm cốc rượu Thương Nữ uống dở uống liền ba hớp, giả vờ bắt chước người trong phim đi lảo đảo như người say nhưng thật ra lão chẳng

say gì hết.

Thương Nữ và Tiểu Triệu nói mãi với nhau về tình yêu nhưng vẫn chẳng đi đến kết quả nào: một kết quả như lão Tào mong đợi. Qua mấy lần rình mò nghe trộm, lão cảm thấy chán ngắt, lão bưng miệng ngáp dài. Tính cách người thành thị lạ thật, cứ nói mãi, nói mãi, cứ ngồi mãi ở thành giường mà không lên giường. Người thì mặt nóng ran, người thì mắt sáng lên, giá cứ lên giường có phải mọi chuyện sẽ xong không? Lão Tào rất muốn cố súp cho Tiểu Triệu: đường đường là một đấng nam nhi, hãy hành động đi thôi. Nhưng đây là Tiểu Triệu, khi đã đóng cửa rồi chỉ biết nói, nói đi nói lại mãi, vòng vo tam quốc mãi, chẳng lẽ không thấy mệt hay sao? Lão ngáp dài, cười nhạt rồi bỏ đi. Nghe trộm không khoái bằng xem ti vi, người đẹp trong ti vi chưa kịp hôn đã...

Thương Nữ và Tiểu Triệu nói chuyện với nhau suốt từ mùa Hạ sang mùa Đông, làm lão Tào thất vọng. Tối nào cũng vậy, Thương Nữ ngồi đến tận mười một giờ đêm rồi Triệu Ngự lại tiễn cô đạp xe về nhà. Những ngày mưa gió, cô đội ô đi trên con hẻm nhỏ giữa mưa gió bão bùng khiến lão Tào cảm thấy thương tâm. Vào một buổi chiều tà, cô đội mưa đến cổng, quần áo ướt sũng, trong phòng lão Tào có lò sưởi, lão kéo tay cô vào nhà ngồi hong khô quần áo. Lão nói: - Cô xem, ướt hết rồi còn gì?

Thương Nữ nói: - Cháu chỉ sợ bị cảm thôi.

Lão Tào đưa hai tay sờ lên chiếc quần nhung mềm mại của Thương Nữ, hai cái đùi thon thả, đôi giày cao gót... lão thấy rung động trong lòng, sờ lên gối một chút là đùi và trên đùi là... Thương Nữ không hiểu ý lão, vẫn ngồi yên trên ghế, cảnh tượng đó khiến lão si mê gần như phát điên. Thương Nữ sấy khô quần áo xong, đứng dậy đi vào sân rồi quay đầu lại nói lời cảm ơn lão không kịp quay lại lấy ô đã vội gõ cửa phòng của người tình. Thực ra cửa không khóa, cô đẩy mạnh một cái, cánh cửa mở toang, tiếng đóng cửa vừa nhanh vừa mạnh... Lão Tào ngây người nhìn theo. Cái ngây người của lão có ngụ ý: lão đang bồi hồi xúc động. Lão đã năm mươi tuổi rồi, nếu không thì...

Tối hôm đó, uống rượu xong, lão lại đi nghe trộm. Mùa Đông khác hẳn mùa Thu, lại có mưa, mưa là cái cố giữ người ở lại, cô gái Thương Nữ

đáng yêu kia, chắc cô ta... sẽ không về đâu? Rèm cửa đã che kín, bên ngoài mưa rơi tí tách, bên trong tiếng nói thì thầm, bóng cây ngô đồng, bóng lão Tào. Lão đứng yên không nhúc nhích dưới gốc cây như một bóng ma. Khi trở về phòng, lão chịu không nổi bật cười, lão ngồi lên chiếc ghế ban nãy Thương Nữ đã ngồi, lão day thật mạnh xuống ghế... lão cười khoái trá rồi buột miệng: nói mãi, nói mãi, Tiểu Triệu đúng là anh chàng ngốc. Lão lải nhải nói đi nói lại suốt mấy lần, lão hưng phấn đến tột đỉnh nhưng lại lo cho Tiểu Triệu: cứ ngồi nói suông mãi không sợ Thương Nữ chán bỏ ra về à? Sao mà ngốc thế cứ ra tay đi, gạo sẽ thành cơm...

Mười một giờ đêm, Thương Nữ cầm ô ra về, Triệu Ngự tiễn Thương Nữ đi qua ngách phố nhỏ, ra đến đường Thục Đô thì gọi taxi. Ngày hôm sau trời vẫn mưa bão, Thương Nữ đến bằng xe công cộng, tay vẫn cầm ô, lão Tào vội liếc nhìn quần cô, nhưng đáng tiếc quần chỉ hơi ướt một tí. Thương Nữ chào lão. Lão cười rồi bỗng sán lại gần ghé sát vào tai Thương Nữ nói nhỏ: - Mưa gió, lạnh giá thế này, tối nay cô đừng về nữa, nếu Tiểu Triệu không giữ cô ở lại, tôi sẽ phê bình cậu ấy.

Câu nói của lão Tào có thể coi là đòn đột kích bất ngờ đầu tiên đối với Thương Nữ, lão đã thành công, mặt Thương Nữ đỏ gay.

Lão trở về phòng cười thầm một mình, lại chuẩn bị đi nghe trộm. Nhưng Thương Nữ không làm theo lời lão, của đáng tội Thương Nữ cũng muốn ở lại nhưng không biết nên mở đầu như thế nào? Triệu Ngự lại tiễn cô ra về, lão Tào nói: - Tiểu Triệu ơi, đêm hôm khuya khắt thế này, sao lại để cho cô ấy về? - Tiểu Triệu chỉ cười không nói gì.

Giấc mộng nghe trộm của lão coi như không thành, nụ cười vụng trộm của lão trở thành nụ cười mỉa mai: Tiểu Triệu nhút nhát như một con thỏ đế. Lão quay vào uống rượu rồi ngồi xem phim. Thương Nữ tối nào cũng đến, lão chớp đúng thời cơ, sờ nhẹ vài cái vào người Thương Nữ. Thương Nữ mặc áo mùa Đông nên lão cố ý ấn tay mạnh hơn vào người Thương Nữ. Tất nhiên, nếu có mặt Triệu Ngự, lão không bao giờ làm như vậy. Thương Nữ không phát hiện ra chi tiết này.

Cuối năm 1989, hai người đưa nhau về quê ở Mi Sơn, mãi sẩm tối mới trở về Thành Đô thì gặp phải một cơn mưa to bão lớn. Lão Tào đang ngồi bên

lò sưởi xem ti vi bỗng thấy đèn bên nhà Tiểu Triệu bật sáng. Nhưng ánh đèn ấy không còn tính khêu gợi lão nữa, bất quá họ chỉ dám hôn nhau là cùng. Chín giờ, lão sang gõ cửa nói với Triệu Ngự: - Tôi đi ngủ đây, hai người cứ...

Thương Nữ đỏ bừng mặt, còn lão thì cười thâm, cái cười có hàm ý, mang tính kích động. Lão biết chắc hai người sẽ chẳng dám làm gì nên mới kích động như thế. Lão quay về phòng ngủ, sáng sớm hôm sau, nghe thấy tiếng mở cổng, lão bật dậy thì thấy Thương Nữ dắt tay Tiểu Triệu đi ra. Lão nghĩ ngay: chắc tối qua việc phải đến đã đến...

Suốt mấy ngày sau, trong đầu lão luôn mường tượng cảnh làm tình của đôi bạn trẻ. Lão cố hình dung dáng người, chiếc quần nhung, đôi giày cao gót của Thương Nữ... lão ân hận mãi, vì đã rình mò suốt bao đêm mà lại để sống mất đêm họ động phòng. Trong cái sân nhỏ chỉ có ba người, hai người thì lên giường, còn một người thì xem trộm. Lão thầm nghĩ như vậy, lão nhìn Thương Nữ và nở nụ cười ma mãnh như muốn nói cho Thương Nữ biết lão cũng là người biết cách làm tình. Lão đã có công ở chỗ đã nói với Thương Nữ sẽ phê bình Tiểu Triệu, khuyến khích họ chặn gối trước khi cưới, giải quyết ngay mâu thuẫn chủ yếu. Lão nhìn Thương Nữ bằng nụ cười tinh tế, tuy không nói nhưng đôi mắt cú vọ của lão như đã nói lên tất cả, Thương Nữ cảm nhận được điều đó, mặt đỏ bừng thâm kính trọng lão, cô thường mời lão ăn táo, thỉnh thoảng lại đưa cho một bát thịt, lão vui lắm, ngày càng tỏ ra si mê Thương Nữ.

Vào một ngày tháng Giêng năm sau, mọi chuyện đã đủ để lão đi vào sử sách, lão đã tận mắt chứng kiến cảnh Thương Nữ mình trần như nhộng. Hôm đó lão rình nghe trộm thì một việc bất ngờ xảy ra, không phải bằng tai, mà là người trần mắt thịt, như một chiếc máy ảnh, lão chụp được một bức tranh sẽ mãi mãi không phai mờ trong tâm trí lão. Mình trần như nhộng lại ở trong trạng thái vận động chẳng khác gì ngọn sóng triều dâng trong đêm Đông giá lạnh. Lão chịu không nổi, hết quỳ xuống rồi lại đứng lên, dán đôi mắt cú vọ vào sát khe cửa thưởng ngoạn cảnh đôi bạn trẻ làm tình, người lão cũng rung lên bần bật... Tiểu Triệu mở cửa đi tiểu, Lão Tào lẩn trốn nhưng vẫn nghe thấy tiếng đi tiểu xè xè dưới gốc cây ngô đồng.

Tiểu Triệu quay vào phòng, lão cũng về nhà, uống liền một hơi hết nửa chai rượu rồi leo lên giường, mắt đau đáu nhìn lên trần nhà tối om như mực. Hôm sau lão ra quét sân, thấy vết nước tiểu còn đọng lại dưới gốc cây ngô đồng hết như dấu vết lão nằm mê. Mãi tận mười giờ sáng mới thấy Triệu Ngự mở cửa đi chợ, liếc nhìn lão bằng con mắt lạnh lùng. Thương Nữ đang nhóm bếp nhưng lão không dám đến tán dóc.

Việc lão tận mắt chứng kiến Thương Nữ đã đi vào sử sách, kể từ hôm đó, cửa sổ nhà Triệu Ngự luôn buông rèm kín mít. Thậm chí lão không dám nhớ lại cảnh hôm đó nữa, lão càng không yên tâm về cái nhìn lạnh nhạt của Tiểu Triệu. Lão trở nên đạo đức hơn, cảm thấy xấu hổ với Tiểu Triệu. Tuy lão đã từng làm cán bộ thôn, có chiếc mũ dạ, từng đeo kính, cũng biết làm người phải sống có nguyên tắc. Tiểu Triệu đã cho lão chiếc ti vi màu, thế mà lão lại đi rình mò trộm, tận mắt chứng kiến cảnh Thương Nữ trần truồng... tội nghiệp quá, lão quyết chí cải tà quy chính. Để lấy lòng Tiểu Triệu, lão lấy mấy quả dưa vợ vừa đem ở quê ra biếu Tiểu Triệu. Tiểu Triệu vốn là con người độ lượng, dần dần cũng bỏ qua chuyện cũ. Vào mùa Xuân năm sau, căn phòng nhỏ của Triệu Ngự đã biến thành một căn phòng mới, việc qua lại giữa hai bên đã được khôi phục như cũ. Những khi Triệu Ngự đi công tác vắng, Thương Nữ thường đem ghế ra cửa ngõ, lão luôn giữ bộ mặt nghiêm túc, tỏ ra mình là người đứng đắn.

Hai năm sau, thành phố dấy lên cao trào kinh tế mới, tiền tài và dục vọng lại bùng phát khắp phố phường. Lão Tào chấp tay đứng ở cổng bảo vệ, mắt nhắm nghiền cảm thụ không khí của thời đại. Lão biết rất nhiều những chuyện trong phố phường: con gái nhà này đi kiến ăn ở Quảng Đông, ông già nhà kia đi chơi gái bị bắt quả tang ở khách sạn, bị phạt mấy nghìn đồng không dám lấy biên lai thu tiền. Từng nếm trải những sự việc như vậy lão cũng dần dần hiểu ra. Qua mấy năm làm bảo vệ, lão cũng dành dụm được chút ít lương vốn. Đàn ông ở thành thị ai cũng sính đeo một cái túi trên vai, lão Tào cũng không phải là ngoại lệ. Lão cũng mua một cái túi màu da bò, ăn mặc chỉnh tề nhìn xa trông giống hệt như một Hồng vệ binh già. Những người hàng xóm nói đùa lão, hỏi trong túi đựng những gì, lão bảo: một khẩu súng.

Quả nhiên lão Tào ngoài năm mươi tuổi có một khẩu súng thật và còn lấp đầy đạn. Vợ lão từ nhà quê ra, lão đẩy vợ về ngay trong ngày. Bà con hàng xóm lại trêu chọc lão, lão bảo: già rồi, hết đạn để bắn rồi. Hàng xóm bảo chưa hết đâu, ông không thích nhả đạn đấy thôi. Người nói đùa lão là một phụ nữ, mắt lão sáng lên, cứ như đạn đã lên nòng. Chị phụ nữ không chịu nổi cái nhìn soi mói của lão, vội rút lui.

Ký ức vốn bị đóng kín của lão lại từ từ được mở ra, lão lại nhớ đến cảnh Thương Nữ không mặc quần áo, cảnh làm tình ngoạn mục, lại như đang được ăn một bữa tiệc lớn. Lão thầm nghĩ thường ngoạn cảnh đó dưới ánh trăng có khác nào như Cổ Thụ đi vào kho báu trong Hồng lâu mộng. Một lần nữa, lão lại tham dự vào những việc trăng gió, tuy không phải là người trong cuộc nhưng không lạc hậu, không bị người cười chê. Dù có bám sau đội ngũ cũng vẫn tốt, vì đội ngũ này là do những người thành thị tạo nên một điều mà nông dân sẽ không bao giờ theo kịp. Hết năm này, qua năm khác, lão dành dụm tiết kiệm, hầu bao cũng đã kha khá. Người đàn bà bị lão nghe trộm năm nào chỉ nhìn đôi giày cũ rách dưới chân lão, mà không nhìn vào chiếc mũ dạ mới trên đầu lão. Tình thế bây giờ khác rồi, người đàn bà kia không dám nhìn lão, thậm chí không dám ra khỏi cổng... lão đã thắng lợi trở về Dung Thành đem theo nhiều trái dưa ngon để tặng Thương Nữ. Triệu Cao con trai của Thương Nữ đã lớn, lão dạy nó trèo cây, mua kẹo, Thương Nữ thấy vậy trong lòng rất vui, riêng Triệu Ngự thì không nói gì. Triệu Cao chạy vào phòng, Thương Nữ cũng vào theo, lão Tào vội vàng lấy ghế mời chị ngồi. Đôi khi Thương Nữ cũng ngồi, là chiếc ghế, ngồi vào cũng có sao đâu. Hơn nữa, ngồi ghế cũng rất dễ chịu vì lão đã cố ý làm chiếc ghế hợp với khổ người của chị. Tuy chỉ là chiếc ghế mây đơn giản, nhưng trong con mắt lão lại không đơn giản chút nào. Từng sợi mây đều mang dấu ấn lịch sử của nó, đều có hơi người của Thương Nữ, nó luôn vấn vương trong tâm hồn lão. Nó sẽ mãi mãi đọng lại trong tâm khảm lão như một bức tranh sống động.

Vào lúc giao thời giữa mùa Xuân và mùa Hạ năm đó, lão lại giở cái trò cũ hai ba năm về trước: vỗ vào lưng hoặc vào tay Thương Nữ. Dù Thương Nữ mặc trang phục mùa Xuân hay mùa Hè lão cũng cố tìm cách sờ cho được

vào người chị một vài cái. Có điều chuyện nghe trộm đã cơ bản chấm dứt, vì sau khi cưới, Triệu Ngự đã có hai phòng, phòng trong là phòng ngủ. Nếu lão muốn rình mò trộm thì phải trèo lên bức tường ở phía sau, mà trèo lên cũng không phải là dễ, lỡ sẩy chân sẽ toi mạng như chơi. Hơn nữa, làm như vậy cũng hơi quá đáng, chẳng ra thể thống gì nữa. Lão vừa là người lớn, vừa là bạn hàng xóm láng giềng, kẻ nhà Thương Nữ có việc gì cũng chạy sang giúp đỡ ngay. Những ngày Triệu Ngự đi công tác là những ngày lão thấy dễ chịu nhất, cái sân nhỏ trở thành một thiên đường. Lão sẽ công kênh Triệu Cao trên cỗ đạo chơi khắp phố, còn Thương Nữ thì đứng ở cổng và ngồi ở chỗ thường ngày lão vẫn ngồi để xem ti vi. Và lão còn đi chiếc xe đạp hàng ngày Thương Nữ vẫn đi để biểu diễn kỹ thuật cho Triệu Cao xem. Triệu Cao thích lắm, còn Thương Nữ thì chỉ lo lão ngã xe, vì lão đã ngoài năm mươi tuổi rồi. Lão hồ hởi nói: Hồi ở sân kho nhà quê, lão cũng đi xe đạp và nhặt được một cái kim.

Thương Nữ rất thích nghe lão kể những chuyện về nhà quê. Mỗi khi thấy lão đứng ở ngoài cổng, Thương Nữ đều mời lão vào nhà ngồi chơi trên sa lông, còn Thương Nữ thì ngồi trên giường nghe lão kể chuyện. Ông cán bộ nhà quê năm nào luôn tỏ ra mình là người hiểu biết rộng, lúc nào cũng ba hoa xích thố kể hết chuyện này đến chuyện khác. Thương Nữ nghe rất vô tư, không hề có chuyện đề phòng. Chớp đúng thời cơ, lão quan sát kỹ phòng ngủ nhà Thương Nữ, ngắm nghía mãi chiếc giường và tấm ảnh Thương Nữ treo trên tường. Ôi, cô gái... suýt nữa thì lão buột miệng nói tiếp ba chữ... hoặc nói một cách nôm na: ước gì có một ngày nào đó, Thương Nữ sà vào lòng lão và...

Khi Triệu Ngự đi công tác về, lão lại co mình trong phòng ngắm nhìn sang căn phòng có ba nhân khẩu kia. Khuôn mặt lão rạng rỡ, ban ngày lão như một ông già đáng kính nhưng ban đêm thì đôi mắt cú vọ lại mở to, liếc nhìn ánh đèn bên nhà đối diện. Chính vì thế mà lão kê chiếc giường vào chỗ dễ quan sát nhất, ở ngay cửa sổ đúng vào chỗ dễ nhìn thấy Thương Nữ nhất. Mỗi khi nhìn thấy bóng Thương Nữ dưới ánh đèn, lão đều vui như mở cờ trong bụng song cũng có đôi chút mặc cảm. Ông trời thật chẳng công bằng chút nào, sao không cho mình đầu thai vào một gia đình danh giá ở thành

thị để lão giải quyết vấn đề của mình: lên giường cùng... Mùa hè, Thương Nữ thường mặc váy hoặc quần đùi đi vào nhà vệ sinh, lão thường đứng nấp vào một chỗ nghe trộm tiếng tiểu tiện của chị và cho rằng đó là tiếng lão thích nghe nhất trong đời mình. Lão nằm trên giường cao hứng nghĩ: giá có Thương Nữ nằm bên cạnh thì hay biết mấy...

Mùa Đông năm ấy đã đi vào sử sách, đến mùa Hè lại càng đậm nét hơn. Vào một ngày thượng tuần tháng Bảy, trời nắng chang chang, tối đến trăng sao vắng vặc. Lão Tào bắc một cái chõng ra giữa sân, tay phe phẩy chiếc quạt nan ngồi uống nước trà và hút thuốc lá. Bên trái là chiếc cổng sắt lớn, bên phải là nhà Tiểu Ngư. Ba cây ngô đồng mọc thẳng hàng trước nhà, cửa sổ nhà Thương Nữ mới thay một tấm rèm hoa. Ánh trăng dần dần lên cao, treo lơ lửng dưới bóng cây phía sau nhà. Lão Tào không thích ngắm trăng, chỉ thích ngắm cái cửa sổ có rèm hoa và có quạt trần. Gian phòng của lão cũng có một chiếc quạt bàn vợ lão mới đem ở nhà quê ra, vì thế ngoài việc xem ti vi, lão cũng có quạt bàn nhưng lão không thích quạt bàn, mà rất ưa quạt trần vì quạt trần đều gió, tiếng kêu ù ù. Suốt trong mùa Hè, những lúc nhàn rỗi, lão lại để mắt ngắm nhìn chiếc quạt trần nhà Thương Nữ. Lão ngồi trên chõng nhưng mắt luôn nhìn sang nhà Thương Nữ, cái mà lão có thể nhìn thấy được cũng chỉ là hai thứ đèn điện và quạt trần. Không thể nhìn đèn điện mãi được, vì nhìn sẽ hại mắt, còn nhìn quạt trần thì không sao, hơn nữa, dưới quạt trần còn có bóng người... lão vừa phe phẩy chiếc quạt nan vừa nghĩ. Lão không nghe được nhiều, nếu nói về sức tưởng tượng thì lão thua hẳn nhà văn Tôn Kiện Quân. Trong ký ức lão lúc nào cũng chỉ quanh quẩn hình ảnh trần truồng như nhộng...

Vào một đêm thượng tuần tháng Bảy, trời oi bức không một chút gió, chiếc quạt trần chạy liên tục, lão Tào dạo đi dạo lại trong sân. Thương Nữ mở cửa đi ra nhà vệ sinh, chị mặc chiếc quần đùi xanh, chào lão. Lão mỉm cười, liếc nhìn trộm hai cái đùi Thương Nữ. Không ngờ đúng lúc đó, Tiểu Triệu bước ra, lão vội mời Tiểu Triệu hút thuốc lá. Hai người đàn ông đứng dưới gốc cây ngô đồng, Thương Nữ từ nhà vệ sinh đi ra. Cả ba người nói với nhau vài câu về thời tiết rồi Tiểu Triệu và Thương Nữ quay vào nhà, đóng cửa lại. Tiếng đóng cửa thật khó nghe, nó không vui tai như tiếng mở

cửa: chỉ một tiếng kêu đánh kệt là có một người... từ trong nhà bước ra. Lão nằm trên chõng ngăm nhìn trời đất, thỉnh thoảng ngoái cổ lại nhìn chiếc quạt trần nhà Thương Nữ. Đêm đã khuya, lão bê chõng vào nhà rồi tắt đèn đi ngủ, nhưng lão có ngủ đâu, đôi mắt cú vọ vẫn đau đáu nhìn sang ánh đèn, quạt trần và cửa sổ nhà Thương Nữ... Tất cả những cái đó đã trở thành phong cảnh hàng ngày của lão, trở thành thứ không thể thiếu được trong giấc mộng của lão. Hình ảnh Thương Nữ dưới ánh đèn không có gì xa lạ với lão, cái mũi lão đã quen thuộc, kể cả đôi mắt và cái mồm. Lão nhớ như in mọi hình ảnh về Thương Nữ...

Vào những tối nóng nực, lão trần trọc trên giường. Chiếc quạt bàn hết tắt lại chạy, phát ra những tiếng kêu chối tai, cánh quạt bị hỏng. Xem ra quạt trần vẫn hơn, lão nghĩ, tuy ít gió nhưng mát đều. Trước ngày Đại cách mạng văn hóa, lão là học sinh trung học thuộc thành phần trung nông lớp dưới. Lão lẩm bẩm trong miệng rồi ra ngoài đi tiểu. Trăng sao vắng vặc mà vẫn để đèn. Lão vừa tiểu tiện, vừa thấy buồn, trở vào phòng lão cứ lẩm bẩm: ngủ thôi, ngủ thôi. Ý lão muốn nói là Triệu Ngự và Thương Nữ nên đi ngủ thôi. Lão cởi quần dài vứt trên đầu giường rồi nằm xuống cạnh cửa sổ mắt vẫn nhìn sang chiếc quạt trần bên nhà đối diện. Một lúc sau lão đã đi vào giấc nồng. Đúng lúc đó, lão nghe thấy có tiếng động nhẹ, lão mở mắt thì thấy Thương Nữ mặc quần đùi đứng ở ngoài sân. Chắc hôm nay Thương Nữ ăn nhiều canh quá? Lại đi nhà vệ sinh. Lão đưa tay dụi mắt, rồi mở to đôi mắt cú vọ.

Thương Nữ trở lại giữa sân, giơ chân múa tay làm vài động tác thư giãn, Tiểu Triệu mặc quần đùi từ trong nhà bước ra cũng vươn vai làm mấy động tác, các khớp kêu răng rắc. Hai vợ chồng trẻ dắt tay nhau đi về phía nhà vệ sinh, sau đó trở lại sân đứng ngăm nhìn bầu trời. Thương Nữ đứng bên chõng, Tiểu Triệu chỉ tay lên trời nói với vợ cái gì đó, cả đôi vợ chồng đều ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy trăng sao, lão lẩm bẩm: trên trời có cái quái gì mà xem?

Lão trở mình rồi ngồi dậy. Căn phòng của lão tối om, ở ngoài nhìn vào chẳng thấy gì hết. Hai khuôn mặt ở ngoài sân hết nhìn trời lại nhìn nhau, miệng Thương Nữ như một đóa hoa tươi thắm, răng trắng muốt. Lại sắp có

vở diễn mới, thế mà người nghe trộm vẫn nằm chết dí ở xó nhà mình, lão nghĩ: người nhà quê cũng biết hôn, nhưng không hôn lâu và mạnh như người thành thị. Lão so sánh giữa người nhà quê và người thành thị, tâm hồn lão bồn chồn, chân tay như nổi gai ốc. Ánh trăng rọi chiếu như một tấm gương, mọi động tác hôn nhau giữa Tiểu Triệu và Thương Nữ trông rõ mồn một. Hai cái bóng di chuyển trên sân lúc lù, lúc tiến chẳng khác gì những động tác múa. Tuy không có âm nhạc nhưng rất giống một vở kịch câm trong truyền thuyết. Trong khi đó, tâm hồn lão lại có tiết tấu rõ ràng, thứ tiết tấu làm thức dậy niềm đam mê trong cơ thể, lão bồn chồn bò từ đầu giường xuống cuối giường để tìm góc nhìn thích hợp nhất.

Xem ra đôi bạn trẻ ở ngoài sân vẫn chưa muốn đi ngủ, ánh trăng đã đem lại cho họ cảm giác khó tả. Họ buông nhau ra, nói vài câu gì đó, rồi lại ôm chặt lấy nhau, tạo nên một bức tranh sinh động trước mắt lão. Tiếng giày cọ xát trên mặt đất càng kích động tiết tấu trong con người lão. Lão quan sát kỹ từng động tác của Thương Nữ: bước chân, cái lưng thon thả, bộ ngực căng phồng. Tại sao Tiểu Triệu lại không... ngay đi, lão nghĩ. Tiểu Triệu một tay ghì chặt vào lưng Thương Nữ, tay kia để sát vào đùi Thương Nữ. Bấm!... Lão Tào bỗng hồi hộp nghĩ, lão giật bắn người lên. Hình ảnh bộ ngực căng tròn, khuôn mặt như hoa của Thương Nữ lại lờn vờn trong đầu lão, lão lại nhớ đến cảnh Thương Nữ trần truồng mấy năm về trước, lão đột nhiên bám mạnh vào đùi mình, kết quả cái bám tay chẳng có cảm giác gì hết ngoài cái đau. Lão nghĩ đến một giấc mơ làm tình thực sự với Thương Nữ, lão coi bàn tay của Tiểu Triệu đặt trên đùi Thương Nữ như chính bàn tay mình, lão sẽ véo một cái rồi làm tình. Lão kiên nhẫn chờ đợi màn kịch sẽ tiếp diễn, nhưng đôi bạn trẻ không làm gì hơn ngoài sự ôm hôn thăm thiết. Tiểu Triệu lại chỉ tay lên trời, lão nhìn Thương Nữ, niềm đam mê lại bốc lên: giá mà trường hợp này rơi đúng vào mình thì... Toàn bộ hình ảnh về Thương Nữ lại một lần nữa khắc sâu trong ký ức của lão, từ ham muốn dục vọng đã trở thành cảm nghĩ tốt đẹp. Nhưng chính lão cũng không rõ điều lão muốn là tốt đẹp hay không. Lão chỉ là người rình mò nghe trộm, chỉ muốn được tận mắt chứng kiến cảnh làm tình của người khác. Còn trong thực tế, Thương Nữ hôn chồng mình là chuyện thường tình, chứ có gì

đâu.

Thực ra trong đêm hôm đó chẳng có chuyện gì là đặc biệt cả hai vợ chồng Triệu Ngự đi vệ sinh, thấy cảnh trăng sao, gió mát, ngẫu hứng vui vẻ một chút thôi. Đó cũng là cảnh bình thường trong cuộc sống hạnh phúc. Trăng sáng như gương, trời sao dày đặc, đôi vợ chồng trẻ thăm thiết bên nhau. Lão Tào nhìn trộm cứ tưởng phong ba bão táp sắp nổi lên... Rõ ràng lão đã si mê quá mức không tưởng. Lão cứ nghĩ rằng mình là Tiểu Triệu, cứ nghĩ mọi hành động của Tiểu Triệu là của chính mình, và Thương Nữ sẽ sà vào lòng lão. Lão bồn chồn, chuyển từ tư thế này sang tư thế khác, hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại nằm, lão bồn chồn và cảm thấy mình hạnh phúc như một con chuồn chuồn.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 4

Một Mũi Tên Và Một Khẩu Súng

Năm 1995, lão Tào cùng đại đội binh mã nhà xuất bản di chuyển về số nhà 77 phố Cát Thăng. Lão lại treo chiếc mũ ni lên tường. Lão phát hiện ra một loại dầu, hể bôi trên tóc rồi đội mũ sẽ chẳng khác gì mái bằng được lớp mái tranh. Mùa Đông lão mặc áo jacket, mùa Hè lão mặc áo sơ mi, quần soóc. Nhà rộng hơn, trước đây chỉ có một phòng, nay được hai phòng. Trong nhà có quạt trần, chiếc quạt trần do Thương Nữ cho khi dọn nhà đi nơi khác. Nhà mới của chị lắp điều hòa nên cho lại lão chiếc quạt trần cũ. Đêm đến, lão ngắm nhìn chiếc quạt trần quay tít cho đến khi ngừng chạy mới thôi. Lão tìm hiểu các hộ mới đến, tổng cộng có năm mươi sáu hộ, tất cả đều dưới quyền quản lý của lão: Sáu giờ sáng mở cửa, mười một giờ tối đóng cửa. Một mình lão bảo vệ suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ, vợ lão sợ lão không kham nổi, phải bỏ từ nhà quê ra để giúp đỡ thêm cho lão, nhưng lão không nghe. Lão lấy lý do vợ lão đã lớn tuổi, mặt đầy vết nhăn, nếu ra ở cùng lão sẽ làm mất giá trị của lão. Lão luôn giục vợ về quê, còn bà vợ được lão đưa cho ít tiền thì mừng ra mặt, ngủ lại một đêm, hôm sau về quê, khoe với bà con thôn xóm. Hàng ngày, lão mặc sơ mi, quần soóc đứng ở ngoài cổng, các chủ quán ở phía đối diện chạy sang nói đùa lão: đêm qua chắc bác Tào xung phong rồi chứ? Lão bảo già cả rồi còn xung phong cái gì? Chủ quán lại đùa: súng của bác còn tốt lắm, còn ra chiến trường được, một đêm thừa sức đánh hai trận. Lão chẳng nói gì, chỉ cười khi khi. Chủ quán lại tiếp tục đùa: Bác Tào ơi, tôi đoán bác phải là người thiện xạ lắm, chắc chắn mỗi viên đạn là một quân thù. Lão Tào cười ha hả, để lộ hàm răng chắc khỏe.

Một khẩu súng cũ. Lão Tào suy nghĩ, lão chỉ có thể ngồi xung phong, còn niềm đam mê thực sự phải là lên giường. Lão chăm chăm nhìn chiếc quạt trần

rồi suy tưởng, mấy năm làm bảo vệ cũng hay lắm chứ, chỉ thiếu chút nữa là Thương Nữ đã trở thành con gái lão, lão sẽ được sờ tay, vuốt lưng Thương Nữ. Về mùa Đông lão thường đốt lò sưởi để Thương Nữ sưởi hai bàn tay ngọc, lão sẽ ngồi kể chuyện cho Thương Nữ nghe... Nhưng bây giờ Thương Nữ đã dọn nhà đi chỗ khác, chị chuyển lên tầng năm khu đơn nguyên ba, chính lão đã đến đó lau sạch toàn bộ cầu thang của đơn nguyên ba. Vào các buổi sáng và buổi chiều, khi tan tầm lão thường ra đứng ở cổng lớn để được ngắm nhìn dung nhan Thương Nữ. Thương Nữ chính là phong cảnh để lão ngắm nhìn hàng ngày, có thể nói lão ngắm nhìn quanh năm không biết chán. Tuy cảnh tượng ở cái sân có cây ngô đồng sẽ mãi mãi không còn nữa, nhưng qua nhiều năm làm việc ở thành phố, lão đã học được cách nhìn về phía trước. Mối quan hệ giữa lão và Thương Nữ đã ngày càng trở nên mật thiết: Lão là hàng xóm cũ của chị. Mỗi khi bà vợ ở nhà quê đem ra vài quả dưa, lão đều đem tặng Thương Nữ. Có người hỏi lão tại sao phải làm thế, lão trả lời vì tôi là hàng xóm cũ của cô ấy. Thương Nữ cũng nhận thấy thiện cảm đó của lão, đôi lúc chị cũng ra cổng ngồi chơi một lát, ngồi lên chính cái ghế mây mà trước đây chị đã từng ngồi. Chiếc ghế mây đã từng đi vào ký ức của lão Tào, nhưng chị không ý thức được điều đó, cứ thản nhiên ngồi. Thế nào gọi là hàng xóm cũ? Chiếc ghế mây đó đã đủ để chứng minh: hai vợ chồng trẻ đã cùng ngủ trên một giường, còn Thương Nữ đã cùng ngồi trên một chiếc ghế của lão...

Lão Tào đã chôn chặt hình ảnh Thương Nữ trong lòng mình, trong cơn ngủ mê, lại luôn nghĩ Thương Nữ đã lên giường cùng mình. Ban ngày lão tìm đủ mọi cách để được lân la đến gần tầng năm đơn nguyên ba, còn ban đêm thì lại mở to đôi mắt cú vọ nhìn ánh đèn của tầng năm. Thương Nữ sẽ mãi mãi nằm trong giấc mơ của lão, sẽ mãi mãi là niềm hưng phấn trong mỗi đêm của lão. Lão đi sâu tìm hiểu về những mối nghi ngờ trong đời sống của Thương Nữ, lão phát hiện có hai người đàn ông họ Tôn, lão đã nhiều lần ướm hỏi Thương Nữ mong tìm ra những chuyện riêng tư trong lòng Thương Nữ, nhưng mỗi khi hỏi, Thương Nữ chỉ cười. Lão mặc gì, ăn gì Thương Nữ đâu có để ý. Dưới con mắt của Thương Nữ, lão chỉ là một bảo

vệ không hơn không kém, chỉ là một ông già nhà quê ra tỉnh kiếm ăn. Dù lão có thể này thế kia thì rốt cuộc lão cũng vẫn chỉ là lão Tào, không để lại ấn tượng gì sâu sắc trong lòng Thương Nữ.

Lão suy sụp tinh thần, bâng khuâng lo lắng: không biết nên triển khai mối quan hệ này như thế nào cho tốt. Qua nhiều năm làm bảo vệ, lão cũng dành dụm được vài vạn đồng, có một quyển sổ tiết kiệm gửi ở ngân hàng công thương. Lão thấy đã đến lúc phải cần đến khoản tiền này rồi. Nửa đêm lão vùng dậy, lấy quyển sổ tiết kiệm ra. Lão mân mê quyển sổ, miệng lầm bầm: Cả đời mới có được số tiền này, coi như mình đã có một cơ số đạn nhất định. Có hai loại đạn: sổ tiết kiệm là một loại đạn, con người lão là một loại đạn khác. Sự tích lũy nhiều năm cũng chỉ nhằm mục đích, nuôi quân mấy nghìn ngày, dùng binh trong một lúc. Vậy khẩu súng của lão định chĩa vào ai? Chĩa vào Thương Nữ thì không được rồi, nếu lão định bắn vào Thương Nữ thì viên đạn sẽ ngoặt sang một hướng khác, sẽ ngừng bay ở giữa đường. Nói một cách đơn giản, viên đạn sẽ rơi vào chỗ không người, hay nói một cách thiết thực hơn, Thương Nữ chỉ là thế giới ảo tưởng của lão. Lão phải đi tìm một cái đích nào đó thực tế hơn, để viên đạn của lão bắn ra sẽ khai hoa kết trái.

Vào một ngày nào đó, tháng nào đó, năm nào đó, lão mon men đến đơn nguyên bảy. Lão để mắt đến Hà Tiểu Na. Lý do: Một là Tiểu Na đã từng một thời là bông hoa đẹp, hai là Tiểu Na đã có những rạn nứt trong cuộc sống. Lão vừa là con cú vọ, vừa là con nhặng: con cú vọ có thể bay lên lướt xuống, còn con nhặng thì có thể bám chặt lấy chỗ rạn nứt. Hà Tiểu Na nguyên là một nhân vật xuất sắc của nhà xuất bản, ngoài nhược điểm cận thị, chị là một bông hoa hoàn hảo. Chị gốc người Thành Đô, ăn mặc lúc nào cũng chỉnh tề, đeo đôi kính lộ rõ vẻ một nữ trí thức. Cũng như Thương Nữ, chị rất chăm chỉ tập luyện, nên vẫn giữ được thân hình cân đối của một phụ nữ trung niên. Chị là người sống thoải mái, tâm hồn rộng mở, mọi người đều yêu quý chị. Chị có một người chồng cũng rất được mọi người tôn kính, anh cũng đeo kính trắng, là sinh viên đã tốt nghiệp ở trường đại

học Thanh Hoa, hiện là cán bộ cấp huyện, tuy tiền và quyền đều có hạn, nhưng anh vẫn yêu quý vợ như ngọc như vàng. Hai vợ chồng đã trải qua đám cưới bạc, chuẩn bị đón mừng đám cưới vàng, tưởng chừng hai người sẽ sống hạnh phúc bên nhau cho đến ngày đầu bạc răng long. Nhưng đột nhiên chồng chị đổ bệnh. Anh bị bệnh ung thư tiền liệt tuyến, phải đi bệnh viện phẫu thuật và điều trị, nhưng xem ra kết quả không mấy khả quan. Thế rồi anh được đưa về nhà, chữa trị theo phương pháp dân gian, kể cả việc ăn đầu vịt sống máu còn chảy ròng ròng. Lý Tiến thấy vậy, liền dẫn Triệu Ngự và một số người đến thăm anh. Anh khóc thảm thiết và với giọng bi quan, anh gửi vợ cho tổ chức. Lý Tiến thông cảm nói có thể để chị Hà Tiểu Na nghỉ hưu sớm để chăm sóc cho chồng.

Tuy đã được về nghỉ nhưng Hà Tiểu Na mệt đến đứt hơi, suốt ngày đi tìm thuốc thang cho chồng, kể cả trên báo chí, trên ti vi, bất cứ ai mách bảo điều gì, chị cũng làm ngay. Lão Tào nói lão có quen một ông thầy thuốc nam, nghe nói đã ba đời làm nghề thuốc, có thể chữa được tứ chướng nan y. Hà Tiểu Na thúc lão đưa mình đi tìm, vượt qua hết núi lại sông, mất cả nửa ngày mới mời được ông thầy thuốc nam về Dung Thành, ông ta kê đơn bốc cho mấy thang thuốc rất đắt tiền. Ông chồng ngày càng rơi vào tình thế tuyệt vọng, thấy ai bảo gì cũng nghe nhưng bệnh tình vẫn không thuyên giảm, chỉ qua một năm mà trông anh đã khác hẳn, Hà Tiểu Na cũng biến thành một người già nua, mặt mày tiều tụy. Suốt ngày chị sắc thuốc cho chồng, đến nỗi khắp nhà đều đầy mùi thuốc, bản thân chị cũng biến thành người bệnh, chị rất sợ mùi thuốc nam. Lão Tào thấy thế, tình nguyện đem thuốc về nhà sắc hộ chị, sắc xong lại đem đến đơn nguyên bảy. Hà Tiểu Na rất xúc động, bịn bịn ngợi khen khiến lão Tào càng hăng hái hơn, suốt ngày chạy đi chạy lại. Chồng chị coi lão Tào như anh em ruột thịt, lão dìu anh xuống giường, công anh xuống tầng dưới. Đôi khi vào lúc nửa đêm gà gáy, hễ có việc gì khẩn cấp, Hà Tiểu Na không gọi con cái, mà gọi điện cho lão Tào. Gọi vào bất cứ lúc nào, lão cũng đều có mặt ngay, không một lời ca thán. Thậm chí lão còn điều cả bà vợ ở nhà quê ra giúp lão mọi công việc để lão có thì giờ chạy đi chạy lại đến đơn nguyên bảy. Vợ lão không tránh

khỏi bực bội. Nhiệm vụ sắc thuốc và đưa thuốc đến đơn nguyên bày lại do bà đảm nhiệm. Có một lần bà bắt gặp lão đang ngồi vắt chân lên ghế nói chuyện phiếm với Hà Tiểu Na, còn người bệnh nằm trên giường thì ngủ say như một người chết.

Người bệnh ngày càng gầy yếu, xem ra rất gần với tử thần. Còn lão thì khi lên cầu thang, hai bậc chỉ bước làm một, chẳng khác gì một con hổ non đang độ sung sức. Hình ảnh tương phản giữa hai người đàn ông, một người thì sức sống tràn trề, còn người kia thì sắp đi về cõi chết. Hà Tiểu Na vừa chớp mắt bên cạnh giường bệnh, lúc mở mắt ra thấy chồng như một cái xác chết. Chồng chị như một người chìm trong dòng nước, trước khi chìm xuống nước vẫn cố kéo theo cả chị. Lý trí tuy đã mất tăm hơi, nhưng bản năng thì lại hiện lên trên mặt nước. Hà Tiểu Na ngày càng xa lạ với chồng mình, chị phát sợ. Người đàn ông đang hướng về cái chết, dường như đã thay đổi hoàn toàn, ẩn hiện đâu đó một khuôn mặt khác lạ. Chị đã chuẩn bị sẵn mọi điều kiện cần thiết, nhưng mọi cử động trước lúc lâm chung của anh đã khiến chị bối rối không biết nên làm như thế nào. Người đàn ông nằm bất động trên giường, luôn cúi gắt, bằng sức cùng kiệt của mình, anh trách oán chị rồi lại sai chị làm đủ mọi việc. Trước khi cho anh uống thuốc, chị phải uống một hớp, như thế mới gọi là đồng cam cộng khổ. Tâm nguyện của anh nhiều vô kể, nhưng chỉ một nguyện vọng đơn giản thôi cũng đủ làm chị phải thất điên bát đảo. Đúng vậy, người đàn ông trước lúc chết vẫn muốn đem theo cả vợ. Trên khuôn mặt của chị chỉ còn đọng lại một chút màu hồng, nhưng anh cũng biến nó thành màu trắng nhợt, anh khẽ mỉm cười với chị.

Mùa Đông sắp đến, trong nhà càng nặng nề không khí chết chóc. Lão Tào thường xuyên đến gõ cửa, lão đem đến không khí bùng bùng sức sống, để xua đi cái không khí nặng nề. Hà Tiểu Na vội vàng mở cửa mời lão vào nhà, đón tiếp lão bằng những nụ cười đôn hậu. Do bản năng, đôi mắt chị dần dần rời xa giường bệnh và dồn sự chú ý vào lão Tào. Còn lão thì chớp thời cơ, nở nụ cười đầy ý tứ. Mỗi lần lão đến đều áo quần bảnh bao, mỗi

ngày một bộ khác nhau. Bộ mặt nhợt nhạt nằm trên giường bệnh, bất lực nhìn lão nhưng không có cách nào đuổi lão đi được. Muốn thể hiện sự bức bối cũng cần phải có sức lực, hơn nữa lão lại đang bưng bát thuốc cho anh. Nhưng anh đã sức cùng lực kiệt, chân tay không thể cử động được nữa, chỉ đưa đôi mắt mệt mỏi lạng lẽ nhìn lão. Anh là người Thành Đô, tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, là cán bộ cấp huyện, là chồng của Hà Tiểu Na suốt ba mươi năm nay. Còn lão Tào thì là cái thứ gì? Lão chỉ là một anh nhà quê thô kệch, là con chó đứng canh cổng không hơn không kém. Nói một cách khác, khi còn khỏe mạnh, anh chỉ cần giơ ngón tay một cái cũng đủ để lão sợ phát khiếp sợ đến vãi đái ra, chạy mất tăm. Nhưng ý nghĩ đó trong đầu anh chỉ lóe lên như một tia chớp rồi vụt tắt ngay, anh lại hôn mê, mắt nhắm nghiền. Lão Tào và Hà Tiểu Na vội vàng ra phòng khách.

Những ngày tháng đó tình nghĩa ân ái vợ chồng luôn níu kéo Hà Tiểu Na, luôn muốn ném vứt chị vào một nơi mà chị không muốn đến. Còn lão Tào thì lại muốn kéo chị trở lại, động viên chị nên ăn uống nhiều cho có sức khỏe, nên rũ bỏ mọi ưu phiền về tư tưởng. Con người ai cũng phải chết một lần, dù cho người chồng ra đi trước, chị vẫn phải sống. Những câu nói mộc mạc của lão xem ra rất có lý, Hà Tiểu Na đã nghe theo lời lão, chị duy trì thường xuyên ăn hoa quả, uống sữa bò, ăn trứng gà, hàng ngày chị làm các món ăn ngon, mong sao hương vị thơm ngon của bữa ăn sẽ át cái mùi thuốc đắng sợ trong nhà. Chị lén lút ăn giấu chồng, chẳng khác gì việc bồi dưỡng là một tội lỗi. Khuôn mặt chị dần dần ửng hồng trở lại, cách ăn mặc của chị cũng dần dần trở lại nếp xưa, thấy lão Tào gật đầu khen, chị cảm thấy hơi khó xử: lẽ ra mặt chị phải trắng nhợt, tóc rối bù mới phải. Hàng ngày nhìn người chồng sức lực suy kiệt nằm trên giường đang đợi thần chết đến đón mà chị lại vô tư là không phù hợp. Ban ngày, gian nhà vẫn thắp đèn sáng trưng nhưng vẫn bao phủ bầu không khí chết chóc. Lọ hoa tươi trên bàn sẽ nhanh chóng khô héo, nhanh chóng đổi màu trông chẳng khác gì một đóa hoa dưới địa ngục. Hà Tiểu Na phải có bộ mặt đau khổ, phải chuẩn bị sẵn một dòng nước mắt vô tận mới đúng. Thế nhưng, mỗi khi lão Tào đến bầu không khí chết chóc trong nhà đã giảm đi một nửa. Người đàn ông nằm

trên giường và người đàn ông ngồi dưới đất đang ngăm thách đấu với nhau, sự sống và cái chết đang hòa quyện vào nhau. Vào một buổi chiều, người bệnh đã dùng hết sức bình sinh của mình hất đổ bát thuốc. Hà Tiểu Na khóc rống lên, vội vàng chạy lại, còn lão Tào thì nhặt những mảnh bát vỡ vứt đi, rồi lúi thủi ra ngoài.

Sau khi hất đổ bát thuốc được vài ba ngày thì người chồng của Hà Tiểu Na ra đi. Thi thể được đặt trên giường, Hà Tiểu Na buồn rầu khôn xiết. Ký ức cuộc sống vợ chồng êm đềm trong bao nhiêu năm luôn hiện về trong tâm trí Tiểu Na. Trước khi chết, anh đã trách móc, giày vò chị. Ấn ý sâu xa trong anh là muốn đem theo chị về chốn hoàng tuyền. Chết chóc là cái gì đó rất ghê sợ, song nó cũng tạo thành một cảm giác lôi kéo nào đó. Cái chết đã khiến anh còn có ham muốn kéo cả vợ đi theo mình. Đây quả thật là sự giáo quyết, biến ảo khôn lường. Sự phục vụ tận tình, nói lên tình nghĩa vợ chồng trong suốt mười mấy tháng của Hà Tiểu Na cũng đồng thời là một cuộc đấu tranh, nếu không có lão Tào đến giúp một tay, thì chưa biết Hà Tiểu Na có đứng vững được không, đây là một ẩn số.

Chồng chị đã trở thành cái xác không hồn, cái gì cần kết thúc đã kết thúc. Người chết không thể sống lại được nữa, anh đã trở thành một khúc gỗ, một vật vô tri vô giác, anh sẽ hóa thành đồng bùn hoặc đồng tro. Xác chết nằm đó tuy không có gì đáng sợ, nhưng nó lại hội tụ những tháng ngày chị sống êm đềm bên anh, làm chị nhớ lại những kỷ niệm không bao giờ quên trong cuộc sống lứa đôi. Nước mắt chị giàn giụa, chị đau khổ và vô vọng...

Cả hai người đàn ông đều đã ra đi, căn nhà trở nên lạnh lẽo. Sau khi chồng chết, Hà Tiểu Na lại bắt đầu son phấn. Chị bỏ đôi kính cận ra, thử dùng hóa mỹ phẩm trang điểm lại khuôn mặt của mình. Chị chưa đầy năm mươi tuổi, nên quyết không cam chịu trở thành bà Hà Tiểu Na, mà vẫn phải là chị Hà tiểu Na. Hơn nữa, chị ngồi trong nhà đã lâu, chịu đựng gian khổ đã nhiều nên hàng ngày chị phải đi ra ngoài cho khuây khỏa, chị đến phòng bảo vệ của lão Tào ngồi lên chiếc ghế mà trước đây Thương Nữ vẫn ngồi. Lão Tào ân cần lau sạch ghế mời chị ngồi nhưng yên lặng không nói gì. Vào những

ngày thường, ở phòng bảo vệ giống như một câu lạc bộ nhỏ, nhiều người đến đây chơi cờ chơi mạt chược, Hà Tiểu Na hòa mình vào không khí vui chơi đó. Chồng chị chết vào cuối mùa Thu, thấm thoát bây giờ đã là mùa Đông, lão Tào về quê đem ra một con chó rồi mổ chiêu đãi mọi người trong cơ quan. Hôm đó Hà Tiểu Na ăn rất nhiều thịt chó, người nóng ran. Hôm sau, chị mặc chiếc áo nhung cổ bẻ, chiếc quần ống thẳng đi ra chợ mua thức ăn, chị hỏi lão Tào muốn ăn gì. Lão bảo mua giúp tôi ít củ cải. Lão khen chị ăn mặc thế này đẹp lắm, đẹp hơn chiếc áo bông chị vẫn mặc thường ngày. Hà Tiểu Na cười, đồng ý với cách nhận xét của lão. Thấy chị cười, lão lại bảo nếu chị mặc chiếc áo nhung với chiếc quần nhung kẻ thì còn đẹp hơn nhiều. Hà Tiểu Na hơi ngạc nhiên vì khi thử quần áo chị cũng đã có ý định như vậy, không ngờ lão lại là một chuyên gia chuyên nghiên cứu về quần nhung.

Kinh nghiệm của lão Tào đến từ Thương Nữ. Trong suốt mười năm qua lão luôn để mắt tới cách ăn mặc của Thương Nữ, nhất là quần nhung. Lão đã thuộc lòng trong bụng, Thương Nữ đã mặc tổng cộng hai mươi chiếc quần nhung gồm bốn màu: xanh lam, vàng bò, màu đỏ và màu cà phê. Lão ngắm nhìn khuôn mặt Thương Nữ và chiếc quần chị mặc. Năm ngoái Thương Nữ mặc chiếc áo gió màu trắng đục, tuy có đẹp thật nhưng nó lại che lấp mất một phần chiếc quần nhung. Chiếc áo bay theo gió, làm chiếc quần nhung lúc ẩn lúc hiện. Nhìn chính diện tuy thấy cũng đẹp, nhưng nhìn phía sau thì cũng bình thường. Lão nói với Thương Nữ vài câu, sau đó Thương Nữ không mặc chiếc áo gió nữa, mà mặc áo ngắn bình thường. Lão thích lắm, chẳng khác gì chưa uống đã say: mặc quần nhung đẹp lắm, Thương Nữ mặc quần nhung khác gì ông mặt trời vừa mọc...

Thương Nữ đẹp như bông hoa, nhưng dù có gan to đến mấy lão cũng không dám đưa tay sờ vào đùi chị. Lão khuyến khích Hà Tiểu Na mặc quần nhung là có ý muốn biến niềm đam mê của lão thành hành động thực tế. Hà Tiểu Na mua thức ăn cho lão mua cả mấy chục cái củ cải, lại còn mua cả thịt cho lão, nhưng không lấy tiền. Lão bảo: - Làm thế này không tiện, chị

đã mất công lại mất cả tiền...

Buổi chiều, lão nấu củ cải với thịt rồi xúc ra một bát đem đến đơn nguyên bậy. Hà Tiểu Na cũng không từ chối, chị nói bác cứ để giúp trên bàn. Chị nếm thử một miếng thịt rồi gật đầu khen ngon. Chị đang bận nấu nướng trong bếp, chị nói:

- Bác ngồi chơi, lát nữa cùng ăn cơm với tôi.

- Như thế sợ bất tiện. - Lão nói.

Hà Tiểu Na cười bảo có gì là bất tiện đâu, bác ngồi xuống đi.

Lão Tào vẫn không dám ngồi, Hà Tiểu Na phải kéo lão ngồi xuống lão mới dám ngồi, nhưng lại nói tôi chỉ ngồi chơi một lát thôi phòng bảo vệ không có người trông.

- Bác cứ ngồi mười phút cũng chẳng sao, sắp đến giờ tan tầm rồi, kẻ trộm nào dám bén mảng đến mà sợ? - Hà Tiểu Na nói.

Lão nghe theo lời chị ngồi xuống, cùng ăn cơm với chị. Hà Tiểu Na rót cho lão một cốc rượu từ bình rượu trước đây chồng chị vẫn uống, nắp bình rượu để lâu, bụi bặm đã bám đầy. Phòng ăn xinh đẹp bàn ăn lịch sự, khuôn mặt điềm đạm, đôi tay thon thả của Tiểu Na đã khiến lão Tào mất đi sự linh hoạt thường ngày, lão chỉ biết cúi đầu ăn không dám liếc nhìn trộm. Hà Tiểu Na nhìn lão bỗng bật cười. Lão không dám ngẩng mặt lên, vẫn cúi đầu hỏi chị cười gì thế?

Đúng mười phút, lão đứng dậy cáo từ ra về, lão uống nốt cốc rượu. Hà Tiểu Na bảo lão đem cả bình rượu về mà uống, lão từ chối bảo như thế không tiện, quả thật không tiện chút nào. Hà Tiểu Na lại cười, lúc nào bác cũng luôn mồm bảo không tiện, thật buồn cười quá. Thôi thế cũng được, lần sau bác lại đến đây uống rượu, tôi sẽ làm thêm cho bác vài món nhắm. Lão Tào bước ra cửa, nói với Hà Tiểu Na:

- Không cần nhiều món ăn đâu, chỉ rang cho tôi ít lạc là đủ.

- Được, tôi sẽ rang cho bác một (ra lạc thật to. - Hà Tiểu Na nói.

Trở về phòng bảo vệ, lão lại tiếp tục uống rượu, hai chân gác lên chiếc bàn mặt chực.

Mấy ngày sau, Hà Tiểu Na mặc chiếc quần nhung kẻ, áo nhung cổ bẻ, đúng

kiểu cách của một phụ nữ thành thị. Lão Tào nhìn thấy, miệng lắp bắp. Ý của Hà Tiểu Na là định đến để nghe lão khen vài câu, nhưng thấy lão chỉ ấp úng, nên chị chỉ ngồi một lát rồi đứng dậy đi ra phố. Lão đứng ở cổng lớn nhìn theo bóng hình chị. Lão lẩm bẩm: Trông Hà Tiểu Na hao hao giống Thương Nữ: Cũng chiếc quần nhung kẻ, chiếc áo nhung cổ bẻ. Lão bất giác nghĩ: Hà Tiểu Na ăn diện thế này mình sánh sao cho kịp. Thường ngày, ngoài chiếc áo jacket, lão chỉ có chiếc áo len và chiếc áo đại cán. Mỗi khi đi ngủ lão lại cởi vắt trên đầu giường. Khi về quê, lão đi đôi giày da, đầu chải mượt trông cũng ra vẻ lắm, nhưng khi trở lại phố Cát Thăng, lão vẫn chỉ là một ông già nhà quê không hơn không kém. Lạ thật, tại sao vẫn có cái cảm giác... lão tìm cách đối phó. Buổi chiều, có người đến chơi cờ ở phòng bảo vệ, lão nhằm đúng cơ hội này, đi ra phố, lão nghiêng răng bỏ ra một nửa tháng lương mua bộ complê và chiếc cravat do Thượng Hải sản xuất.

Buổi tối, lão đóng chặt cửa, mặc thử bộ complê. Lão đi đi lại lại trong phòng, xem ra rất khí thế, chỉ tiếc là không có gương soi, lão đành phải nhìn vào cửa kính. Ngày hôm sau lão diện bộ complê, nhưng không thắt cravat mà thay bằng chiếc áo len cổ lọ. Cổ lão dài, mặc complê cũng tiện, khi gặp lãnh đạo không cần phải cúi rạp mình như trước nữa. Chỉ đứng thẳng người, khẽ gật đầu, mỉm cười là được. Chủ quán ở phía đối diện đùa lão có phải đạn đã lên nòng rồi không? Lão chỉ cười không trả lời, lão quay người đi, nghĩ bụng: một khẩu súng cũ...

Hôm đó trời quang mây tạnh, ăn cơm trưa xong Hà Tiểu Na xuống sân sưởi nắng mặt trời, khi nhìn thấy lão Tào complê chỉnh tề, chị trở mắt nhìn. Lão cũng đem chiếc ghế mây Thương Nữ vẫn thường ngồi ra ngồi ở cạnh cổng. Hà Tiểu Na nói:

- Bác Tào ơi, bác mặc bộ complê này trông đẹp lắm, rất hợp với bác đấy, nhưng tại sao bác không mua cravat?
- Người nhà quê cần gì phải thắt cravat! Mời chị ngồi, hôm nay trời đẹp quá... Lần đầu tiên tôi mặc complê, chị đừng cười tôi nhé - Lão Tào trả lời.
- Lẽ ra bác phải mặc complê từ lâu rồi, bác ra thành phố để có đến mười năm rồi còn gì? - Hà Tiểu Na nói.

- Mười hai năm rồi.
- Ồ, mười hai năm rồi kia à? - Hà Tiểu Na gật đầu.
- Mười hai năm rồi, nhưng tôi vẫn là một anh nhà quê.
- Ai dám bảo bác là nhà quê? Bác thử soi gương xem có giống người nhà quê không?
- Tôi không có gương. Không biết tôi mặc thế này có khó coi lắm không - Lão Tào cười bảo.
- Lát nữa bác đến nhà tôi soi gương mà xem. - Hà Tiểu Na cười bảo.
- Chỉ sợ soi vào gương lại thấy một ông nhà quê thật sự. Sau này chị đừng gọi tôi là bác Tào nữa, mà nên gọi là anh nhà quê cho tiện. - Lão Tào thử đùa.

Câu nói đùa của lão đã thành công, Hà Tiểu Na mím môi cười. Chị thầm nghĩ: Lão Tào này thế mà hóm hình ra phết.

Hà Tiểu Na ngồi trên chiếc ghế mây, còn lão đứng bên cạnh chị. Một ông lão ở nhà đối diện đang tùm tùm cười, lão làm ra vẻ như không biết gì. Hà Tiểu Na ngược nhìn bầu trời trong xanh, rồi tự nói với mình: Thực ra thì người thành phố có gì đáng kiêu ngạo lắm đâu.

- Người nhà quê chịu được khổ cực. - Lão Tào nói.
- Người nhà quê có rất nhiều ưu điểm, hiền lành, chất phác, tiết kiệm...
- Người nhà quê khỏe mạnh. Tôi không dám nói chuyện khác nhưng riêng chuyện gánh một trăm cân, tôi dám thi với bọn trẻ thành phố. Tôi chỉ cần một chiếc áo len là có thể chịu được cả mùa Đông. Chị cứ thử sờ tay tôi mà xem, đang nóng ran lên. đây này. - Lão Tào vội bổ sung.

Lão Tào đưa bàn tay ra trước mặt Hà Tiểu Na, Hà Tiểu Na khẽ sờ vào quả nhiên thấy hơi ấm. Ngoài ra, bàn tay của lão không thô ráp như bàn tay của những lão nông. Lão đã ra thành phố lâu ngày, trước khi ra thành phố, lão lại là cán bộ thôn, ít phải làm công việc đồng áng. Cho nên bàn tay lão đã trở thành bàn tay của người thành thị từ lâu rồi, nếu Hà Tiểu Na không sờ vào thì làm sao biết được tay lão nóng?

Hà Tiểu Na sờ vào bàn tay lão, thấy có hơi ấm, chị buột miệng khen lão. Ngược lại, lão khen bàn tay của Tiểu Na đẹp, cũng có hơi ấm. Cả bốn bàn tay đều có hơi ấm. Đúng lúc đó có người đi tới, lão Tào cuống quýt chào

hỏi và lấy ghế ra. Một lúc sau, một tốp người kéo nhau đến, người thì chơi mạt chược, người thì đan áo len, lão Tào quay vào phòng xem ti vi. Trong phòng bảo vệ có một giá sách báo, Hà Tiểu Na bước vào xem báo, lão Tào vội vàng vịn nhỏ âm thanh ti vi. Khi Hà Tiểu Na đặt tờ báo xuống nhìn vào màn hình ti vi, lão lại cho âm thanh to lên. Hà Tiểu Na nói:

- Bác Tào ơi, sao bác khách sáo thế.

Tuy Tiểu Na nói vậy, nhưng qua ánh mắt và nụ cười, chứng tỏ chị rất hài lòng về việc làm của lão. Lão nói:

- Nên thế, nên thế.

Câu nói của lão thật bụng. Hai người ở trong phòng, một người thì hài lòng, một người thì nên thế, song những người xung quanh, ra ra vào vào mà không hề để ý đến.

Hà Tiểu Na ngồi một lúc rồi đứng dậy ra về.

Lão dán mắt nhìn theo chiếc quần nhung kẻ, nghĩ bụng không biết chị ta về nhà làm gì. Lão cứ tưởng chị sẽ ngồi đây cả buổi chiều.

Một nửa giờ sau, Hà Tiểu Na gọi điện cho lão, bảo lão đến chơi có chút việc cần nhờ. Như một mũi tên rời khỏi cung, lão ba chân bốn cẳng chạy đến ngay đơn nguyên bảy. Trên đường đi mũi tên đó nghĩ: Không biết có việc gì đây?

Chiếc bóng đèn trong phòng ngủ của Hà Tiểu Na bị hỏng, ngoài ra, chị còn muốn kê lại cái tủ, đưa cái tủ ở phòng chồng chị sang phòng khác. Chị đã suy nghĩ nên để nguyên trạng phòng ngủ của chồng như cũ nhưng sau thấy không ổn: nếu để nguyên thì không thể nào xua tan được âm khí trong nhà. Việc chồng mất đi, chỉ nên ghi tạc trong lòng, không để phát tán trong không khí, làm chị bị ám ảnh suốt đêm ngày. Lão Tào nói với chị:

- Theo tôi cũng nên kê lại, thay đổi lại cách sống.

Đồ đạc trong tủ rất nhiều, phải xếp từng thứ ra giường rồi mới khiêng được. Lão cởi bộ comple ra, cuốn chiếc áo len vào ngang lưng, rồi ghé vai vào công cái tủ to đùng, Hà Tiểu Na đỡ nhẹ bên cạnh điều chỉnh phương hướng. Chị đã sống trong khổ đau suốt mấy ngày rồi, bây giờ có lão đến, chị thấy nguôi ngoai đôi chút. Trong nhà có người đàn ông cũng vẫn tốt hơn, tuy Hà Tiểu Na có con trai, nhưng chị chủ trương đem bức ảnh của bố

nó treo trên tường phòng khách... Chỉ một loáng lão Tào đã làm xong mọi việc, nét mặt vẫn tươi cười, không có dáng vẻ gì mệt mỏi. Hà Tiểu Na pha cho lão một cốc sữa nóng, lão uống một hơi hết sạch, rồi lau mồm nói:

- Sữa ngọt thật.

- Tôi pha thêm cho bác một cốc nữa nhé. - Hà Tiểu Na nói.

Cốc thứ hai, lão uống một hơi hết nửa cốc rồi đưa cho Hà Tiểu Na, chị cũng không câu nệ, uống luôn. Lão lại nói đùa:

- Chị không sợ mất vệ sinh à?

- Mất vệ sinh cái gì, bác khỏe mạnh sạch sẽ thế kia sao lại tự cho mình là mất vệ sinh... - Hà Tiểu Na nói.

Lão chẳng những không mất vệ sinh, mà còn sạch sẽ, lão có giày da, đầu chải bóng mượt, diện comple nghiêm chỉnh. Lão lại mới đi làm vệ sinh răng, răng trắng muốt, lại chắc khỏe, nha sĩ cứ khen mãi bộ răng của lão. Chỉ cần có bộ răng tốt là cái gì cũng có, kể cả ăn, cắn, hôn đàn bà, mà nhà quê thường gọi là hôn môi... Hà Tiểu Na khen lão là sạch sẽ vệ sinh, nhưng lão cảm thấy không được sạch lắm, vì lão vừa vác chiếc tủ, vừa nhìn trộm chiếc quần nhưng chị mặc trên người. Nhìn trộm là gian tà rồi. Có lẽ Hà Tiểu Na không biết ý của lão hoặc không để ý. Là một người phụ nữ trong đơn vị, chắc chắn chị không bao giờ nhìn trộm lão.

Lão Tào sạch sẽ vệ sinh, trong khi lao động, đã làm cho mình bị bẩn. Kê xong chiếc tủ, lão lại dọn dẹp, vệ sinh, bụi bặm bám đầy mặt lão. Dọn dẹp hết trong nhà, từ phòng này đến phòng khác, lão lại ra mái hiên quét dọn tiếp, bụi bặm bám đầy người lão, mồ hôi đã ướt thấm áo may ô. Những việc cần làm lão đều làm, nhưng những việc không cần làm lão cũng vẫn làm như lau tường, quét trần nhà, lau sàn... Lão vừa là người lao động, vừa là nhân viên kiểm nghiệm. Ý nghĩa kiểm nghiệm ở đây là: Nếu lần này làm chưa thật tốt, thì lần sau sẽ đến làm tiếp. Lão Tào mỗi hồi nuể nhại, bụi bặm khắp người, định cáo từ ra về và không quên nở nụ cười tươi trên môi. Hà Tiểu Na rất cảm động, chị tiễn lão ra đến cửa rồi ngần ngừ nói một câu:

- Bác Tào ơi, bác tắm đi rồi hãy về, đợi về nhà mới tắm trông bất tiện lắm.

- Tắm ở nhà chị ư? Việc này. . . việc này. . . - Lão Tào nói .

- Bác đừng việc này việc kia nữa, tắm một cái có làm sao đâu.

- Nhưng tôi không mang quần áo lót.
- Ở nhà tôi có, hãy còn mới nguyên, bác mặc vừa đấy.
- Việc này. . . việc này. . .
- Bác làm sao thế? Ngượng nghịu cái gì kia chứ. - Hà Tiểu Na cười bảo.
- Ai ngượng nào? Ủ thì tắm... - Lão Tào nói.

Lão đi vào phòng tắm để bộ complê và chiếc áo len ở ngoài, khi bước vào cửa phòng tắm, lão không quên nhe răng cười với Tiểu Na, có ý nói tôi mạo muội, thô lỗ, mong chị thông cảm. Nói một cách khác, ý lão muốn nói như thế này thì bất tiện quá. Một người đàn ông lại đến tắm ở nhà một người phụ nữ độc thân thật không phải nhé. Nếu chuyện này hở ra các đồng chí trong đơn vị sẽ đánh giá lão như thế nào? Rồi chỉ qua một đêm, cả năm mươi sáu hộ trong khu tập thể này sẽ dị nghị ra sao...

Lão bước vào phòng tắm, còn quay cổ lại cười. để lộ hàm răng vừa trắng vừa chắc khỏe. Hàm răng chẳng qua cũng chỉ là một góc của núi tuyết, lão còn có thân hình rắn chắc... hãy cứ đợi đấy mà xem. Hà Tiểu Na ở bên ngoài dặn lão phải mở nước nóng ra mà tắm, lão ở trong đáp ra:

- Tắm nước nóng làm gì, tôi chỉ cần tắm nước lạnh là xong. Trưởng phòng Tiểu Triệu quanh năm tứ thời đều tắm nước lạnh...
- Bác bì thế nào được với người ta? - Hà Tiểu Na bảo. Tiểu Triệu mới hơn 30 tuổi, - nhưng lão lại bảo:
- Được, hôm nay tôi sẽ thi với Tiểu Triệu. Hà Tiểu Na vội bảo đừng có nói đùa, hôm nay trời lạnh đấy, hãy cẩn thận kéo bị cảm lạnh đấy. Lão Tào nói:
- Có cảm tôi cũng không cần uống thuốc.

Tuy miệng nói thế nhưng trong bụng cũng sợ cảm, liền mở vòi nước nóng. Hà Tiểu Na thấy lão dùng nước nóng, chị đã yên tâm, chị quay vào phòng ngủ tìm bộ quần áo lót cho lão, đây là bộ quần áo lót của chồng chị để lại. Người đã mất, nhưng vật thì còn, vật còn đây, nhưng người thì... Hà Tiểu Na cầm bộ quần áo lót trên tay, nhưng lòng lại nghĩ: như thế này là có tội. Phải chăng quần áo lót là báo hiệu của cuộc sống mới? Chị gõ cửa, lão Tào mở cửa ra, chị đút bộ quần áo lót vào khe cửa, không khí ấm áp trong hơi nước lan tỏa, mang theo cả mùi vị cơ thể của con người khỏe mạnh. Bất giác Hà Tiểu Na đi ra mái hiên đứng ngắm người. Dưới nhà, tiếng đánh mặt

chợc ồn ào, những người đánh mặt chợc đã làm bảo vệ thay cho lão Tào. Lão Tào từ trong nhà tắm bước ra, chỉ mặc bộ quần áo lót, để lộ cái thân hình chắc nịch, mặt đỏ hây hây. Hà Tiểu Na nói:

- Bác mặc áo len vào đi.

- Tôi đang nóng như lửa đây này, nếu không tin chị cứ thử sờ vào tay tôi mà xem. - Lão Tào nói.

Lão đưa tay ra, Hà Tiểu Na không thể dừng được, chị sờ vào tay lão, quả nhiên thấy ấm thật.

- Tay chị hơi lạnh, - lão nắm lấy hai bàn tay Hà Tiểu Na nói tiếp: - Chị ít vận động quá, máu không lưu thông được.

Hà Tiểu Na gật đầu, mắt nhìn đi nơi khác. Chị ngầm thừa nhận lão Tào quả có thân hình khỏe mạnh, và cảm thấy rằng có một cái gì đó đang tiến gần đến chị...

Lão Tào mặc quần áo, trông người lão thật vạm vỡ. Lão tiếp tục xem lại đèn ở phòng khách, sau đó lão đi đi lại lại trong phòng, làm những động tác thị phạm cho người phụ nữ thiếu vận động, hết đứng lên lại ngồi xuống khiến Hà Tiểu Na cảm thấy lão như một người điên, đồng thời cũng hơi xúc động: quả thật lão cũng tốt với mình đấy chứ. Trên đời này có biết bao nhiêu đàn ông, nhưng thử hỏi đã có ai tốt hơn lão?

Hà Tiểu Na lại đứng ngăn người, lão vội vàng mặc quần áo rồi cáo từ ra về. Ra đến cửa lão xiết chặt tay Hà Tiểu Na, mỉm cười phong cách đỉnh đạc chẳng khác gì một cán bộ nhà nước.

Cả hai người đều quên một việc: chiếc bóng đèn trong phòng ngủ. Có lẽ quên chỉ là nguyên nhân bên ngoài, còn nội tâm thì vẫn nhớ như in. Lúc ăn cơm tối, lão đã nhớ tới chuyện cái bóng đèn nhưng án binh bất động, chờ Hà Tiểu Na gọi điện. Trời đã tối, nhà nhà đã lên đèn, ánh trăng đã chênh chênh trên đầu. Có mấy người đến chơi phòng bảo vệ rủ lão chơi mặt chợc. Tuy đã ngồi vào chơi, nhưng lão luôn nghĩ sẽ đứng dậy bất cứ lúc nào. Lão đang chờ điện thoại, luôn sốt ruột nhìn sang đơn nguyên bảy, phòng ngủ của Hà Tiểu Na vẫn tối om om. Lão đoán chắc Hà Tiểu Na đang ngồi xem ti vi ở phòng khách, xem xong sẽ mò vào phòng tối đi ngủ. Làm gì mà phải khổ sở thế? Lão nghĩ. Cứ gọi một cú điện thoại có phải là sẽ

xong ngay không?... Lão chấp tay đi đi lại lại trên sân, nóng lòng chờ đợi, lão không tránh khỏi hồi hộp, cách đi đứng lại giống hệt như một anh cán bộ nhà quê. Cái sân khá rộng, chiếm cả một khu trống quanh tập thể nhà cao tầng, khác hẳn với cái sân nhỏ có cây ngô đồng năm nào. Lão bỗng nhớ đến Thương Nữ, rồi lại nhớ đến một cô gái xinh đẹp ở nhà quê. Quê lão có một cái sân rất rộng, vừa dùng phơi thóc lúa, vừa dùng làm nơi hội họp, là địa điểm tốt cho các đôi nam nữ gặp nhau. Lão có một ước mơ: sẽ cùng cô gái đẹp nhà quê ra sân nằm trên đồng rạ ngắm nhìn cảnh trăng sao. Nhưng lão Tào hôm nay đã khác hẳn lão Tào ngày xưa, Thương Nữ là mộng tưởng, còn cô gái đẹp nhà quê là lý tưởng, song gần gũi và thực tế hơn phải là Hà Tiểu Na, lão đang đợi Hà Tiểu Na gọi điện.

Mãi đến lúc trăng đã lên đến đỉnh đầu, Hà Tiểu Na mới gọi điện cho lão, chị hỏi vài câu về chuyện đánh mặt chược rồi mới nói đến chiếc bóng đèn. Ý của chị là tối nay không làm phiền lão nữa, ngày mai nhờ lão đến sửa cho một chút. Vì bóng đèn lắp trên trần nhà, muốn thay phải bắc ghế lên giường, một người không thể làm được, vì ghế lung lay không vững. Lão Tào nói:

- Tôi sang ngay bây giờ, chỉ hai phút là thay xong thôi.

- Cứ để đến mai cũng được, tôi chịu tối một đêm cũng không sao. - Hà Tiểu Na nói.

- Nếu ở phòng khác thì còn được, nhưng ở phòng ngủ thì không được, ban đêm bất tiện lắm. Tôi sẽ đến ngay.

- Thế thì... bác đến đi. - Hà Tiểu Na nói.

Máy điện thoại của bảo vệ đặt ở phòng trong, ngay trên đầu giường của lão. Lão từ phòng trong bước ra, giả bộ như không có chuyện gì, lão liếc nhìn bàn mặt chược rồi đi ngay. Từ phòng bảo vệ đến đơn nguyên bảy chỉ có vài trăm mét, lão thung thình bước đi, vừa ngắm nhìn trăng sao, tiện tay ngắt một búp cây non cho vào miệng nhai. Đây là thói quen của người nông dân, nhai một cái búp non cảm thấy có vị ngọt trong miệng. Như một viên đạn và một mũi tên lão nhanh chóng có mặt ở đơn nguyên bảy. Hà Tiểu Na nói: Bác vào nhà đi.

Nghe giọng nói ngọt ngào, lão ba chân bốn cẳng bước vào nhà, lão thầm

nhủ: Ta đã đến đây rồi.

Lão bước vào nhà, Hà Tiểu Na mời lão ăn quýt, ừ thì ăn quýt. phòng khách sáng trưng, sàn nhà bóng lộn, đương nhiên đây là công lao của lão, nhưng lão không kể công. Lão là con người thật thà chất phác, là người đàn ông chăm chỉ lao động, lão không bao giờ kiêu căng hoặc kể công ra miệng. Chỉ cần Hà Tiểu Na sống vui vẻ là lão hài lòng lắm rồi. Câu nói "nên làm" của lão, đã được lão thực hiện, lão đã đến là phòng khách, phòng ngủ phải sáng, chiếc tủ phải được đặt ở chỗ khác... lão đứng ăn quýt, Hà Tiểu Na nói:

- Bác cứ ngồi xuống mà ăn, ở phòng bảo vệ đã có người chơi mạt chược trông nom giúp rồi, đừng sợ.

- Hãy thay cái bóng đèn trước đã. - Lão nói.

Lão bước vào phòng ngủ đứng lên trên chiếc ghế gỗ, Hà Tiểu Na giữ chân ghế cho lão. Khi chiếc ghế bị rung, lão nói:

- Chị giữ chặt hơn một tí.

Hà Tiểu Na cố giữ chặt hai chân ghế ba phút, rồi năm phút trôi đi, tay người đàn bà đã tê dại, còn người đàn ông thì như đang biểu diễn xiếc. Xoáy chiếc bóng đèn trên trần nhà không phải là chuyện dễ, loay hoay mãi vẫn không tháo được, lão nói ren của nó bị lờn rồi.

Lão nói ren bị lờn tất nhiên là ren sẽ lờn. Hà Tiểu Na nói:

- Hãy nghỉ một lát, có gì ngày mai làm cũng được.

Lão bảo để tôi cố thêm một phút nữa xem sao. Nhưng một phút đã biến thành ba phút, chiếc bóng đèn vẫn là bóng đèn, tháo mãi vẫn không được. Dại để là lão nên mạnh tay một chút, nhưng lão cố ý nhẹ tay. Hà Tiểu Na không thể giữ được ghế nữa, lão đành phải xuống. Hà Tiểu Na rót cho lão một cốc nước, lão tỏ vẻ bực mình nói:

- Nếu bóng đèn không sáng thì đêm nay tôi sẽ không về.

Câu nói của lão thật vô lý, không về thì ở đây làm gì... trừ phi lên giường. Trong đêm tối, Hà Tiểu Na bưng miệng cười. Bên cạnh giường có một chiếc đi văng, lão ngồi phịch xuống vẻ bực bội, còn Hà Tiểu Na thì ngồi ở thành giường. Phòng ngủ chỉ nhờ ánh sáng của phòng khách chiếu vào, nhưng nó lờ mờ, hai người cũng không thể nhìn rõ mặt nhau. Lão ngồi yên

lặng, đang tìm cách giải quyết. Người lao động thường hay động não. Lão đã nghĩ ra cách rồi: Không cần dùng đến sức mạnh của lão, chỉ cần Hà Tiểu Na làm cũng được, cũng không cần đến ghế, chỉ cần lão công kênh Hà Tiểu Na lên là được. Đây là cách giải quyết tốt, nhưng chẳng lẽ lão lại công kênh Tiểu Na lên hay sao. Hà Tiểu Na nói:

- Việc này. . . - lại đến lượt Tiểu Na nói việc này. - Thực ra chuyện cũng chẳng có gì đáng nói, trong lao động việc anh công kênh tôi hoặc tôi công kênh anh cũng là chuyện thường tình. Lao động là lao động, việc người đàn ông và người đàn bà công kênh nhau cũng chỉ là việc của những người lao động.

Thế là hai người lao động lên giường. Tuy nhiên sự lên giường ở đây là để giải quyết công việc, khi tháo giày ra cả hai đều hồi hộp. Lão Tào đứng vững như người trong mộng, không cần dùng đến sức lực lắm, lão cũng công kênh được Tiểu Na lên. Cái trò dùng người làm thang như thế này vốn không xa lạ với lão chỉ có điều, lão cảm thấy lần này như mình đang làm xiếc. Cảm giác rời khỏi mặt đất của Tiểu Na... Ồ, lao động tập thể cũng hay thật. Đã có thân hình rắn chắc của lão làm thang, chị hoàn toàn yên tâm, chị từ từ nhẹ tay tháo chiếc bóng đèn ra. Như không hện mà gập, cả hai đều thốt lên: Tốt quá rồi, thắng lợi rồi. Lão nhẹ nhàng đặt chị xuống giường, lấy bóng đèn mới xong, lão lại công kênh chị lên. Lão có cảm giác như nghe được tiếng nói trong bụng chị, những tiếng thì thầm như người đang đọc sách. Lão ghé sát tai vào bụng Tiểu Na, đúng là chỉ cách có một lớp áo bông. Lúc đầu Tiểu Na mặc áo nhung nhưng vì lao động nên chị mặc áo bông, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng toát. Vì thấy lão cứ áp sát tai vào bụng nên chị đã phân tán tư tưởng, một công việc đơn giản mà loay hoay mãi mới làm xong, chị bảo lão cho chị xuống, nhưng lão vẫn cứ ôm chặt lấy chị, xem ra lão đã lú lẫn mất rồi, tai cứ áp sát vào bụng chị. Tiểu Na nói:

- Bác cho tôi xuống.

Lúc đó chị đã tỏ vẻ hơi bực. Nhưng lão Tào vẫn cứ lặng thinh. Một người thì đứng lơ lửng trên đầu, còn người ở dưới thì mê mẩn, cảnh tượng đó thật nên thơ khiến lòng người say đắm. Trong khi đó ti vi ở phòng khách vẫn

mở, tiếng chơi mạt chược ở phòng bảo vệ vẫn nghe rõ mồn mọt. Ánh sáng yếu ớt từ phòng khách le lói chiếu vào một góc tường của phòng ngủ, các chỗ khác vẫn tối om. Lẽ ra cần phải làm việc gì đó trong bóng tối, đạn của lão đã lên nòng, không nhân cơ hội này mà ra tay còn đợi đến bao giờ nữa? Hơn nữa lão đã nghe rõ tiếng nói trong bụng chị, điều đó chứng tỏ chị cũng đang có khát vọng. Lão đặt chị xuống, tay lão rời khỏi bụng chị, bỗng nhiên lão mất thăng bằng làm cả hai người đều ngã lăn ra giường. Lao động đã kết thúc cuộc vận động lại bắt đầu sang một trang mới. Lão sờ tay vào bộ phận nhạy cảm nhất của Hà Tiểu Na. Tiểu Na đẩy tay lão ra, đẩy đi đẩy lại mãi hai, ba lần, cuối cùng sà vào lòng lão. Vừa rời hai người đàn ông và đàn bà kẻ đứng trên, người đứng dưới, bây giờ đã biến thành hai người quấn quýt, ghì chặt lấy nhau. Sự kìm nén bấy lâu nay của Tiểu Na như tức nước vỡ bờ, hai người vội vàng cởi quần áo, cởi thật nhanh, cởi hết, cởi đến mức trần như nhộng, chân tay cuống quýt. Cuộc sống vốn như một nếp nhăn lớn, lúc này được giãn nở, hai nếp nhăn lớn hòa thành làm một. Lão Tào như người đang cơn đói, chiếc van hưng phấn suốt mười năm đã được mở ra, nước chảy lênh láng...

Mười một giờ đêm, lão Tào lặng lẽ rời khỏi phòng của Tiểu Na, mấy người chơi mạt chược đã lần lượt ra về. Lão run rẩy rút một điếu thuốc lá hút, quay đầu nhìn lại đơn nguyên bảy thấy phòng của Tiểu Na vẫn bật đèn sáng. Ôi hưng phấn lại gặp hưng phấn, làm gì có đoạn kết thúc. Nhớ lại cảnh những cô gái đẹp trong ti vi, lão cảm thấy nhàm chán. Dù có đẹp đến mấy, cũng không sánh bằng ánh đèn trên tầng lầu kia. Vừa về đến sân, lão quay mặt vào bức tường tè ngay một bãi. Suốt mười hai năm ra thành phố, lão vẫn có thói quen đi tiểu tiện ở bức tường ngoài cổng, hoặc ở gốc cây. Đàn ông đứng tiểu tiện ở gốc cây là chuyện bình thường, chẳng phải trường phòng Tiểu Triệu vẫn hay tiểu tiện ở gốc cây ngô đồng đó sao? Đêm nay trăng sao thật đẹp nó rọi chiếu lên lão, rọi chiếu lên khuôn mặt tự hào của lão Mười hai năm trời thật không phải là chuyện dễ dàng, số nhà 77 Cát Thăng, năm mươi sáu hộ trong thành phố, thế mà lão cũng chen chân vào được. Một căn phòng bảo vệ, một khẩu súng cũ, một viên đạn gào thét. Đồng chí Hà Tiểu Na, đồng chí đã thỏa thích chưa, đồng chí còn chưa biết

hết được sự lợi hại của lão Tào này đâu, lão sẽ làm cho đồng chí đã chết đi sẽ phải sống lại...

Lão chấp tay đi quanh sân một vòng, rồi trở về phòng bảo vệ gọi điện đến đơn nguyên bảy mời Tiểu Na xuống ăn trứng ốp lết.

Hà Tiểu Na đang ngồi tựa vào thành giường đọc sách, chị vừa đọc vừa nhớ lại. Đã hai năm rồi, có lẽ không chỉ là hai năm, hôm nay chị mới có một lần. Niềm vui sướng đã chờ đợi bấy lâu nay đã làm chị cảm động đến rơi nước mắt. Con người chị đã như bỏ đi, không còn là chị trước đây nữa. Lão Tào, ôi lão Tào.. . chị không tắt đèn, cố ý chờ điện thoại của lão. Chị có linh cảm tình yêu vụng trộm sẽ dành cho một người tình nhỏ. Nhưng trận cuồng phong vừa rồi đâu phải là mối tình vụng trộm... Chị nhắc máy điện thoại nói với lão Tào: Bác sang đây, tôi sẽ pha sữa nóng cho bác uống.

Lão phóng như bay lên tầng ba, ôm chầm lấy Tiểu Na hôn lấy hôn để, còn tâm sức đâu mà nghĩ đến uống sữa nữa. Hai cốc sữa nóng đã dần dần nguội lạnh, nhưng hai cái mồm, vẫn chụm vào nhau, say sưa không biết chán. Lão bắt chước Tiểu Triệu, đã hôn thì phải hôn ra trò, răng phải khít vào nhau. Quần áo lại được cởi ra, cơn cuồng dục lại nổi sóng... Nhưng dù mãi đến đâu lão cũng vẫn nhớ đến cánh cổng: ngộ nhờ đêm hôm có ai lần mò vào thì... một sẽ đồn mười, chẳng hay chút nào, Hà Tiểu Na gật đầu, thể hiện đồng ý. Lão mặc quần áo bước ra cửa và nói với Hà Tiểu Na: - Lát nữa, cô xuống chỗ tôi ăn trứng ốp lết... - người đàn ông hám sắc không quên dặn lại một câu, Hà Tiểu Na không lắc đầu, chứng tỏ đã đồng ý.

Hà Tiểu Na mặc quần áo chỉnh tề, tô điểm lại nhan sắc rồi xuống phòng bảo vệ ngồi ăn trứng. Lão Tào lại đưa đến cho Tiểu Na một niềm vui sướng bất ngờ, chỉ một lần là chị như người lên cơn nghiện ngay.

Chị mong muốn được lão tiếp tục âu yếm, nhưng vì chị ngồi trên ghế, lão không tiện sà vào. Ngồi một lát, chị đứng dậy ra về trong lòng hơi thất vọng, thầm trách lão Tào chưa thỏa mãn đủ cơn khát của chị. Lão Tào nói: Để tôi đưa cô về.

Ánh trăng đẹp, như một vần thơ, rất khêu gợi tình cảm, lão Tào đưa Tiểu Na về đến cổng. Tiểu Na hôn lão một cái, lão hôn lại Tiểu Na đến mười cái. Người đàn bà thấy mặt mày sa sầm, liền bước lên cầu thang trở về phòng.

Cả năm mươi sáu hộ trong khu tập thể đều đã tắt đèn, hai người lúc đi, lúc dừng lại, Hà Tiểu Na nói: Ngày mai...

Lão Tào cướp lời: Hôm nay... - hai ý nghĩ không hẹn mà gặp, hai tín hiệu lại trùng khớp với nhau. Dưới ánh trăng, lão Tào lại thể hiện tình yêu, lão bắt chước Triệu Ngự chân cũng rê đi rê lại lúc tiến lúc lùi và có cảm giác Hà Tiểu Na chính là Thương Nữ. Người đàn bà năm mươi tuổi lúc thì hai chân chạm xuống mặt đất, lúc lại co một chân chẳng khác gì một cô gái trẻ đang độ vào xuân. Lão Tào cứ nhùng nhằng mãi với Tiểu Na ở cầu thang. Cuối cùng chịu không nổi, lão bế thốc Tiểu Na về phòng bảo vệ, thực hiện một trận "đánh đêm" chưa từng có. Nhưng lão nghĩ không việc gì phải vội vã, nhất định sẽ "chiến đấu" rồi, phải thật bình tĩnh, "chiến đấu" một trận thật ra trò cho thỏa mãn cơn khát vọng tình dục. Lão đã chờ đợi giây phút này bao nhiêu năm rồi, Tiểu Na cũng đã sẵn sàng... Lão lão đảo như người say rượu. Lão ghì chặt lấy Tiểu Na, sung sướng run lên, cuồng si trong tình ái đến mức chỉ còn thấy tiếng Tiểu Na khe khẽ rên rỉ, lão như mèo gập mỡ, như hùm beo gập thỏ non, ăn sống nuốt tươi con mồi, tắm mình trong bão táp đam mê, một cơn cuồng phong tình dục... Lão vốn là một con sâu rượu, vừa say rượu, vừa say tình, đêm nay ánh trăng đẹp quá. Nằm trên bụng Tiểu Na, lão hết hôn lại cắn, lại dí mũi vào người Tiểu Na người. Lão ngẩng mặt lên nhìn tầng năm, muốn gọi Thương Nữ một tiếng. Lão đã say rồi nhưng lão tham lam quá. Một người bảo vệ như lão cũng có được niềm vui sướng hôm nay... Đúng lúc lão đang còn mê, suy nghĩ miên man thì đèn các hộ kế bên bật sáng nhưng lão không việc gì phải chạy trốn, không việc gì phải đứng nấp vào nhà vệ sinh như năm nào, tình yêu đã đem lại cho lão niềm tự hào, đại trượng phu phải biết lên mặt với đời chứ. . .

Hôm đó, đúng như lão dự định trước, lão đã đánh một trận đẹp chưa từng có. Trời đã sắp sáng, Tiểu Na mới chịu ra về.

Nếu nói rằng lão Tào đã được thưởng thức vị ngọt thì phải chăng Tiểu Na đã từng nếm trái vị đắng? Việc mở đầu đã làm say đắm lòng người có khác gì viết đoạn mở đầu bài văn, làm xong phần mở đầu, tất nhiên sẽ dễ dàng thực hiện phần còn lại, hễ có thời cơ là lão lại chạy sang đơn nguyên bảy. Hà Tiểu Na như trẻ lại, da dẻ hồng hào, nét xuân phơi phới. Dần dần mọi

người không còn gọi chị là bà Hà Tiểu Na nữa, chị đã trở lại đời thường trong lòng mọi người. Nếu chồng chị ở dưới tuổi vàng biết chuyện này thì hoặc là mắng nhiếc hoặc là gửi điện chúc mừng chị. Âm dương cách trở đôi đường, dù chồng chị có biết hay không cũng chẳng làm sao. Điều chị cần lo đối phó là đứa con trai, con gái và sự đánh giá của đơn vị. Nếu việc này vỡ lở tin sẽ lan truyền khắp thiên hạ ngay. Không riêng gì lão Tào đến nhà chị, mà chị cũng đến phòng của lão Tào. Mùa Đông ở phòng bảo vệ khác hẳn mùa Hè, ít người đến, tương đối vắng vẻ, cứ lén lút mò vào rồi lại lén lút ra về. Dần dần Tiểu Na nghiệm thấy không những chỉ là niềm vui thú của một người đàn bà mà thậm chí còn cảm thấy niềm vui như ở tuổi dậy thì. Nhưng cho dù món ăn có ngon đến đâu cũng phải để lại cho đối phương một bát hoặc khi đã ngồi kề bên nhau, chưa kịp động đũa thì phải động tay trước, như vậy hương vị tình yêu mới nồng say, mới rục rứa, các món ăn mới mát ruột, mát gan.

Trước hết, Hà Tiểu Na phải có quyết tâm, không sợ những lời dị nghị. Nếu lão Tào bỏ vợ chị sẽ lấy lão. Chỉ cần sự có mặt của chị là vị trí bảo vệ của lão sẽ vững như kiềng ba chân. Hơn nữa, lão cũng có bảo hiểm xã hội, bảo hiểm y tế... tất cả đều là vấn đề thực tế. Hà Tiểu Na hơi hé mở ý nghĩa của câu chuyện, thần kinh nhạy cảm của lão đã lập tức nắm bắt được càng nhiều tin tức. Lão đã nắm vững thời cơ để hành động, trước hết lão phân tích lời hay lẽ phải với vợ, nếu không xong lão sẽ lạnh nhạt bỏ rơi, cắt nguồn cung cấp kinh tế. Tết đến, lão không về nhà, lão đã có nhà ở thành phố, phòng bảo vệ chính là nhà của lão, kề liền ngay đơn nguyên bảy. Ban ngày lão đứng gác cổng, đêm đến lại lén lút sang nhà Tiểu Na, vừa có rượu uống, vừa có thú vui đương nhiên lão vẫn còn đạn, đủ để lão ung dung sống ở nơi thành thị.

Sau tết, vợ lão ở nhà quê ra, vừa khóc vừa làm âm ỉ tại phòng làm việc của Lý Tiến - giám đốc nhà xuất bản. Chiêu này thật lợi hại, lão bị vợ quấy rối rất lo sẽ mất chân bảo vệ. Dọa dẫm vợ không xong, hôm nay Lý Tiến cho gọi lão lên nói chuyện. Mặc dù công việc rất bận rộn song Lý Tiến cũng đã thu xếp nói chuyện với lão ba lần, nghe lão trình bày về lý do xin ly hôn, lý do trong quá trình làm việc giữa lão và Hà Tiểu Na đã nảy sinh tình yêu

như thế nào. Lý Tiến cười, vui vẻ vỗ vào vai lão. Tuy vậy lão vẫn rất lo lắng. Lão vừa lo lắng vừa thán phục: như thế mới là nghệ thuật lãnh đạo, ông ấy vui vẻ nói chuyện với mình, nghe mình trình bày không sót một câu. Lão Tào rơi vào tình thế khó xử: ly hôn vợ tất phải rời khỏi cơ quan, đã đi rồi làm gì còn có tình yêu, liệu một người đàn bà gốc gác thành thị như Hà Tiểu Na có chịu lấy một người nhà quê như lão không? Phòng bảo vệ là căn cứ địa của lão, nơi đó có thể giúp lão đánh du kích, ngắm nhìn Thương Nữ... Phòng bảo vệ là tiền đề, nếu để mất tiền đề này cuộc sống mới sẽ biến thành cuộc sống cũ, lão sẽ không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa, thà rằng chết quách đi còn hơn. Cái chính bây giờ là phải nhờ vào sự trợ lực của Hà Tiểu Na, không ngờ Tiểu Na cũng lại có vấn đề: Con trai, con gái chị đã phong thanh biết tin. Anh con trai dứt khoát về nhà ở với mẹ, quyết cho lão Tào một trận. Lão trợn tròn mắt. Tình yêu sao mà lảm chuyện rắc rối đến thế. Không thể đưa thịch kho lên đơn nguyên bảy được nữa rồi, đêm đến trăng sao có đẹp đến mấy cũng khó lòng mà đủ đờn. Lão nghĩ đến nát óc mới tìm ra được một nơi hẹn hò bí mật, nhưng khi gặp, Hà Tiểu Na chỉ bưng mặt khóc, chẳng nói gì.

Tình yêu gặp trở ngại lại càng phải thể hiện tình yêu rõ nét hơn. Lão cố bám lấy cái chân bảo vệ, tạo dựng dư luận, làm cho hình ảnh của mình sáng sủa hơn, lão sắm chiếc cravat tơ tằm màu kim tuyến trông rõ oách. Con trai Hà Tiểu Na xuất hiện đúng lúc, lão không lảng tránh, bốn con mắt trân trân nhìn nhau. Chàng trai trẻ trông rất hung hãn, lão Tào tay chấp sau lưng, mắt như tia chớp điện, mũi phập phồng, anh hung dữ thì tôi cũng hung dữ, trên đời này có ai sợ ai đâu? Cậu là người thành thị à? Người thành thị có gì ghê gớm lắm đâu? Lão đã chuẩn bị để cãi nhau: nhất định phải sống mái một phen, tiện thể lão cũng muốn nói ra nhiều điều để các đồng chí trong cơ quan cùng nghe. Cũng may, con trai Tiểu Na chỉ găm ghè một lúc rồi bỏ đi, không thềm cãi nhau với lão. Ý định cãi nhau của lão không thành, để tìm lối thoát cho tình yêu, biến tình yêu thành hiện thực, lão quyết định: Đến nửa đêm sẽ gọi điện cho Tiểu Na, ôn lại mối tình nồng thắm để kéo Tiểu Na lại gần mình hơn. Có một lần suýt nữa lão đã thành công: Tiểu Na đã mặc quần áo định đi thì thấy con trai lạnh lùng đứng ở phòng khách.

Hai người đàn ông thách đố nhau, Tiểu Na lại bị kẹt vào giữa. Chồng chị tuy đã mất nhưng cái gậy quyền lực lại rơi vào tay con trai. Chàng thành niên sức khỏe dồi dào, nói năng trôi chảy, anh phân tích điều phải trái cho mẹ nghe, cố gắng đẩy lão Tào trở về vị trí cũ của lão, không cho phép lão được lai vãng đến nhà, chỉ chôn chân ở phòng bảo vệ thôi; đồng thời tìm cách gần gũi, gắn bó với mẹ, cố kìm hãm trái tim hồi xuân của mẹ. Anh tìm gặp những bạn cũ của bố mời về nhà chơi bài với mẹ cho vui và giới thiệu đối tượng cho mẹ. Ngày càng có nhiều người đứng tuổi lui tới nhà Tiểu Na, lão Tào trợn tròn mắt, há hốc mồm. Mấy người chủ quán ở mặt phố đối diện rì rầm bàn tán: xem ra những người đến đây không ai bằng được lão Tào.

Thực ra, Tiểu Na làm gì không hiểu, chị đã chịu khổ với chồng thế là đủ lắm rồi, chồng mất đi, chị đã đến với lão Tào. Không ngờ con trai đáo để đến thế, nó muốn bóp chết cuộc sống mới vừa nhen nhóm của chị, nhìn lão Tào bằng con mắt khinh bỉ. Khuôn mặt con trai giống hệt bố nó, từ ánh mắt, giọng nói đến động tác tay y hệt như bố nó. Bức ảnh của chồng đã treo trở lại ở phòng khách, bốn con mắt của hai bố con dường như lúc nào cũng theo dõi chị. Chẳng những theo dõi nhất cử nhất động, mà còn theo dõi cả tâm tư, tình cảm của chị. Chị vừa ra khỏi cái lồng chim lại bị nhốt ngay vào cũi chó, cuộc sống mới chỉ như bông hoa chớm nở đã bị lụi tàn. Tính cách của người nữ trí thức lại bị đóng khung trong truyền thống cũ. Chị lại đứng trước một cuộc chiến lâu dài, nếu lão Tào không chịu bỏ cuộc thì sẽ khó cho lão, vì lần này khác hẳn lần trước...

Giữa mùa Xuân năm 2001 , lão Tào vẫn quyết chí theo đuổi tình yêu. Tình yêu càng bị công kích, bị miệt thị và né tránh, lão càng yêu say đắm hơn. Lão quyết tâm đưa tình yêu vượt qua phong ba bão táp, đi tới bến bờ. Lão ý thức được rằng phải kiên trì không được lơ lửng. Kiên trì sẽ có hy vọng, nếu lơ lửng sớm muộn Tiểu Na cũng sẽ rơi vào tay một ông già khác ở thành phố. Đúng thế, ở thành phố có rất nhiều những ông già như lão, nhưng đều chỉ là hư danh, chưa ai biết ăn vụng như lão. Lão đã sáu mươi tuổi nhưng chẳng khác gì chàng trai ba mươi tuổi, nửa đêm gà gáy đều có thể ôm ấp Tiểu Na, gheo nguyệt chơi hoa dưới ánh trăng. Lão có sức khỏe

dồi dào, có tâm đức, mọi việc đều rất chu đáo... ưu điểm của lão đếm không xuể. Quy tụ những ưu điểm đó lại, người ta gọi là ưu thế. Các ông già thành thị thay nhau đến rồi lại đi, nhưng bì sao được với ông già nhà quê như lão. Khi Tiểu Na đi phố, lão thường nở nụ cười hiền hậu với chị, ý nói chị cần có tấm lòng rộng mở hơn. Một hôm, nhằm đúng lúc không có ai, lão hỏi: Bóng đèn ở phòng ngủ chưa bị hỏng à? Hà Tiểu Na xấu hổ đỏ bừng mặt, lão tiến lại gần nói: Khi nào hỏng nhớ gọi tôi nhé!

Tiểu Na gật đầu rồi vội rảo bước. Lão bước ra cổng nhìn theo chiếc quần nhung của chị. Một chủ hiệu ở phố đối diện nói với lão:

- Bác Tào ơi, đừng nản lòng, hãy dũng cảm như người xung phong giữa trận tiền đi.

- Người ta bình hùng tướng mạnh, còn tôi thì đơn thương độc mã. - Lão nói.

- Bác đừng sợ, chúng tôi ủng hộ bác. - Chủ hiệu nói.

- Chúng tôi đều nhất trí cho rằng bác và bà Hà rất xứng đôi. Chúng tôi chờ ăn kẹo vui của bác đấy. - Một chủ hiệu khác lại nói.

- Xin đa tạ, đa tạ. - Lão Tào chấp tay.

- Tuy bác đơn thương độc mã, nhưng bác lại cười ngửa quý, tay cầm khẩu súng cũ. - Chủ hiệu cười bảo.

Mùa xuân năm 2001, lão Tào rất tự hào về khẩu súng cũ. Cái chuôi của nó có tình yêu, có hôn nhân, làm thức dậy giấc mộng thành thị trong lòng lão. Đáng tiếc viễn cảnh tốt đẹp đó chẳng tồn tại được bao lâu, đến tháng Ba, hoa tươi đã nở rộ, chó sủa, mèo kêu, lão Tào đành phải xếp xó khẩu súng cũ của mình. Khẩu súng cũ phải xếp xó đến bao giờ, chính lão cũng không hiểu. Con trai Tiểu Na đã sắp xếp đâu vào đó cả rồi, ba mẹ con cùng sống chung với nhau, luân phiên nhau túc trực. Cục diện đã trở nên rõ ràng: Đây là cuộc đấu tranh chỉ tốn công vô ích, liệu Hà Tiểu Na có kiên trì được không? Liệu có dao động không, có chấp nhận lão Tào này không? Lão không dám chắc lắm. Thay bóng đèn lại hóa ra có tình yêu, có thể vài ba năm hoặc dăm bữa, nửa tháng, tình yêu sẽ lụi tàn. Lão liên tưởng đến thời đại ngày nay, thời đại có những thay đổi rất nhanh, ai dám chắc điều gì. Hơn nữa, tình yêu là tình yêu, khẩu súng cũ là khẩu súng cũ. Lão liếc nhìn

ngôi nhà năm tầng, lão nhìn thấy Thương Nữ như một đóa hoa hồng, ôi mùa Xuân đẹp để biết bao! Mỗi ngày lại có một mặt trời...

Mấy ngày Triệu Ngự đi Cầu Khê, suy đi tính lại mãi, rất có thể do buồn phiền quá, lão chuyển hướng suy nghĩ sang một người đàn bà nhà quê trẻ hơn: Úc Kim Hương.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 5

Nam Tử

S ắp đến ngày Mồng một tháng Năm, đường phố Dung Thành tưng bừng không khí ngày lễ lớn, các cửa hiệu đều được sửa sang, tăng thêm nguồn hàng chuẩn bị cho đợt mua bán kéo dài cả tuần lễ. Nhân ngày lễ, Tôn Kiện Quân mời Lý Tiến và Triệu Ngự đến nhà chơi. Năm giờ chiều, hai chiếc xe đi đến công viên Tà Xuyên, trên xe của Lý Tiến có cả Triệu Yến, cô đã được Thương Nữ hẹn trước đến chơi mặt chược. Tôn Kiện Quân xuống nhà đón khách, anh mặc bộ comple màu nâu, tay dắt cậu con trai Tôn Ân chưa đầy năm tuổi. Tôn Ân rất giống mẹ là Nam Tử, nét mặt khôi ngô, da trắng trẻo, ít nói, dường như thiếu hoạt bát. Con trai Thương Nữ là Triệu Cao vừa gặp bạn đã nói: Trông cậu chẳng giống con trai chút nào. Tôn Ân cười khàn khàn, Triệu Cao liền sờ lên mũi nó. Tôn Kiện Quân chỉ vào Thương Nữ nói với con trai: Con chào cô đi. Thăng bé chạy lại sà vào lòng Thương Nữ, trông nó giống như một con búp bê xinh đẹp.

Lý Tiến nói: Lại đây bác bế một chút xem nào.

Thương Nữ cười bảo: Anh ở nhà bế mãi rồi vẫn chưa đủ hay sao? - Năm ngoái Tề Hồng sinh một bé gái, lấy họ của bố mẹ đặt tên cho con là Lý Tề, tên thường gọi là Tề Tề. Bé gái rất nhanh nhẹn hoạt bát, mỗi khi đi làm về, Lý Tiến đều bế nó suốt. Điều anh chưa mãn nguyện lắm là đời vợ trước cũng sinh cho anh một bé gái. Giá mà có thêm một thằng cu thì thật tuyệt. Tề Hồng là con gái độc nhất, bố mẹ chị ở Hàng Châu cũng mong chị sinh một bé trai. Nhưng chính sách hiện nay không cho phép, nên cán bộ cơ quan sinh hai con là điều khó thực hiện. Có điều Tề Hồng còn trẻ, sau này sẽ tính thêm cũng chưa muộn.

Khi làm mẹ, Tề Hồng hơi béo ra, da đỏ hây hây, thừa sữa nuôi con, Tề Tề bú không hết, Lý Tiến phải bú bớt cho con, sợ bỏ đi lãng phí. Bí mật ấy Tề

Hồng chỉ nói với Thương Nữ, Thương Nữ nói: Lúc đầu Triệu Ngự cũng...

Hai người đàn bà còn thủ thỉ với nhau cả chuyện chần gối, tất nhiên là những chuyện tâm sự kín đáo, không thể cho người khác biết được. Khi lên gác, Thương Nữ khoác tay Tề Hồng, còn Triệu Yến thì dắt Triệu Cao, phía sau ba người đàn bà là ba người đàn ông, không kể hai đứa trẻ con. Nam Tử đang đứng ở cửa đón khách, chị mặc chiếc váy hoa. Khi đến gần, Triệu Yến quan sát rất tỉ mỉ rồi nói với Triệu Ngự: Cái váy đẹp quá.

Nói về mặc váy, giữa Triệu Yến và Triệu Ngự có một câu chuyện nhỏ, mà người bên cạnh không bao giờ hiểu được. Trước ngày mặc váy họ thân nhau như hai anh em ruột, sau khi mặc váy người đàn ông mới thực sự nhận ra rằng trước mặt mình là người đàn bà. Sau đó, mỗi lần gặp cả hai đều tìm cách lảng tránh nhau, chỉ mỗi khi tình cờ như hôm nay, họ mới lại giáp mặt nhau và nhớ đến chuyện mặc váy.

Nam Tử làm khá nhiều món ăn, trong đó có món cá sốt chông chị thích ăn, món đậu xào lòng, món thịt gà luộc Triệu Ngự và Lý Tiến thích ăn, ngoài ra còn nhiều món khác trong đó có món gan rán Thương Nữ rất thích ăn. Thương Nữ khen:

- Gan rán ngon quá, rất thơm.

- Để hôm nào đến nhà cô, tôi sẽ ăn thử các món cô làm xem sao. - Tôn Kiện Quân nói.

- Tôi sẽ đãi anh món lẩu cá mè, món này Triệu Ngự mới học được cách làm ở Cầu Khê đấy. - Thương Nữ nói.

- Tôi không cần biết cách làm như thế nào, chỉ cần chính tay cô làm thôi. - Tôn Kiện Quân nói.

Nam Tử đứng ở cửa bếp nghe hai người nói chuyện. Chông chị và Thương Nữ đều thao thao bất tuyệt, món ăn ngon, chuyện càng rôm rả. Nam Tử mỉm cười, chị vẫn đứng ở cửa bếp để giúp đỡ chông. Tôn Kiện Quân nói:

- Nam Tử, em lên mở chai và rót rượu đi. - Nam Tử bước lên nhà thấy chông hỏi Thương Nữ: - Có cần cho thêm một ít hành hoa không?...

Cả mấy người ngồi quanh bàn ăn, họ không uống nhiều rượu, chỉ một chai là đủ. Lý Tiến là người lớn tuổi hơn, lại là lãnh đạo nên Tôn Kiện Quân mời anh nâng cốc trước. Triệu Yến cũng uống, mới chỉ một cốc, mặt cô đã đỏ bừng, Thương Nữ mời cô thêm một cốc cô từ chối nhưng Tôn Kiện Quân đứng dậy ép cô phải uống cốc thứ hai. Tề Hồng không uống rượu, chị uống sữa chua, sữa sẽ giúp cho da chị mịn màng hơn. Chị dồn sự chú ý của mình vào hai thằng bé, biết đâu một ngày nào đó chị lại chả mang theo hai đứa trẻ một trai một gái về Hàng Châu, bố mẹ chị sẽ sung sướng biết nhường nào. Nam Tử lại xuống bếp làm thêm món canh cá. Triệu Ngự buông đũa chờ Nam Tử lên.

- Không phải đợi, cứ ăn đi. Món gan phải ăn lúc nóng, Thương Nữ, sao cô không ăn đi... - Tôn Kiện Quân nói.

Khi nhắc đến Nam Tử, Triệu Ngự đã nhảy từ Nam Tử này sang Nam Tử khác: Nam Tử trong Luận ngữ mà Khổng Tử đã nói đến. Triệu Ngự nói với Tôn Kiện Quân:

- Nếu lấy Nam Tử làm đề tài để viết một cái gì đó có lẽ sẽ rất có ý nghĩa.

- Tôi đang có cái ý ấy, - Tôn Kiện Quân cười, - hàng ngày nhắc đến tên vợ mình, bỗng một hôm thấy hai chữ đó thân thương quá, nghĩ kỹ mới nhớ ra đó là tên trong Luận ngữ. Tôi lập tức tìm sách đọc lại, kể cả cuốn *Gia phả nhà Khổng Tử* của Tư Mã Thiên.

- Hình như chưa có ai viết về đề tài này thì phải. - Triệu Ngự nói.

- Người ta có ý né tránh vì đó là bậc hiền triết. - Lý Tiến nói.

- Việc gì phải né tránh, miễn là đừng động đến cái cần né tránh, chứ có gì đâu. - Triệu Ngự nói.

- Khổng Tử đã dạy rồi, Thánh nhân còn phải né tránh thì làm sao hậu sinh lại không né tránh? - Tôn Kiện Quân nói.

- Đọc *Luận ngữ* tôi có cảm giác vấn đề sắc hơn hai nghìn năm trước đã rất cận kề, việc Thánh nhân lánh tránh chỉ là sự làm chậm lại quá trình mà thôi. Khổng Tử nói về sắc đẹp, về quan hệ giới tính chỉ ở góc độ cá nhân của ông thôi, việc coi sắc và đức là một chính là đã xã hội hóa vấn đề rồi. Trong một cuốn *Luận ngữ* mà mấy lần nhắc tới giới tính cho thấy Khổng Tử muốn né tránh nhưng không né tránh nổi. - Triệu Ngự nói.

- Có lẽ ông còn nói đến các câu khác nhưng đã bị các đệ tử lược bỏ đi. - Lý Tiến nói.

- Rất có thể lắm. Các đệ tử đã lược bỏ bớt đi một ít, về sau người khác lại tiếp tục bỏ bớt, cho đến khi cả dân tộc đều nói về sắc đẹp thì việc né tránh dường như không còn nữa. - Tôn Kiện Quân nói.

- Sau đời Đường, ngay cả giới Phật giáo cũng đã phá lệ. - Lý Tiến nói.

- Đến đời Tống còn khủng khiếp hơn, dường như cách nhìn cũ đều không còn nữa. - Tôn Kiện Quân nói.

- Thảo nào trong phong trào Ngũ Tứ, người ta đả đảo đạo Khổng. Sau đại cách mạng văn hóa, Mao Trạch Đông phê phán Lâm Bưu, phê phán Khổng Tử cũng có lý. - Lý Tiến nói.

- Mao Trạch Đông đã trích dẫn lời của Lỗ Tấn để chỉ ra những cái độc hại trong văn hóa của Trung Quốc. - Triệu Ngự nói. - Tôi nghĩ rằng nếu hồi đó Khổng phu tử không phản đối sắc đẹp và giới tính để cho nó thâm nhập vào tư tưởng triết học thì có lẽ tình hình sẽ khác đi. Khổng Tử đã quá cường điệu về sự cân bằng xã hội, đề cao quá mức vấn đề đạo đức, kìm hãm ham muốn cá nhân, và nhiều quy ước hà khắc quá. Phương hướng tư duy của ông là một dạng phản động, bất kể đó là sự phản động sâu sắc. Khổng Tử là bậc hiền triết nhưng không phải là nhà triết học. Kể từ sau Lão Tử, Trung Quốc chưa có một nhà triết học nào theo đúng nghĩa của nó. Giáo sư Trần Gia ương ở Đại học Bắc Kinh đã khẳng định như vậy. Triết học là của phương Tây, còn trước mắt, chúng ta mới chỉ là anh học trò nhỏ.

- Suy nghĩ của người Trung Quốc còn bị xã hội ràng buộc quá nhiều hơn nữa hiểu biết không sâu, không đầy đủ. - Tôn Kiện Quân nói.

- Chẳng những không có khả năng nhìn xa trông rộng mà còn không nhìn rõ cả tầm gần. Đó chính là hiện tượng bị che khuất bởi hai tầng. - Triệu Ngự nói.

- Vấn đề thật nghiêm trọng. - Lý Tiến nói.

- Nam nữ thụ thụ bất thân, phá lệ một chút cũng không được, điều đó chứng tỏ sức mạnh của sắc to lớn đến chừng nào. Khổng Tử rất ngại tiếp xúc với đàn bà, kể cả vợ mình, đại khái không ai chịu nổi với những nguyên tắc sống của ông. Ông rất định kiến với phụ nữ, từ định kiến sinh ra

oán trách, về điểm này có thể khẳng định được. - Triệu Ngự nói.

- Chẳng những không được quan hệ, mà nhìn nhiều cũng là phạm quy, là thiếu lịch sự. - Tôn Kiện Quân nói.

- Những quy định của Khổng Tử đáng sợ thật. Tất cả những người có mặt hôm nay đều phạm tội cả. Khổng Tử đã nâng những điều thể nghiệm đau khổ của mình thành những điều cấm kỵ là lẽ phải rồi cột lên đầu người khác. - Triệu Ngự cười bảo.

- Anh nói có lý lắm. - Triệu Ngự gật đầu nói.

- Khó khăn lắm tôi mới chen vào được một câu đây, xin cảm ơn sự khen ngợi của các anh. - Triệu Yến mặt đỏ gay nói.

- Vậy cậu giải thích như thế nào về tình hình hiện nay? - Lý Tiến nói với Triệu Ngự.

- Đây cũng là một kết quả của việc sống thiếu chuẩn mực. - Triệu Ngự nói. Do đặt sai vị trí nên đã từ cực đoan này nhảy sang cực đoan khác. Hơn nữa, dù đã xuất hiện những tư tưởng có sức mạnh, cũng không thể truyền bá cho mọi người được, ý đồ của giới thương nhân ngày nay là muốn thôn tóm tất cả. Họ muốn biến ý chí con người thành một khuôn mẫu sống nhiều màu sắc đến từng chi tiết của ham muốn, còn các nhà chính trị lại muốn lợi dụng chúng, hai sức mạnh đó hợp lại với nhau thành một dòng chảy chủ đạo, vì thế tư tưởng và nghệ thuật chỉ có thể mon men vận động ở bên ngoài. Gần đây các học giả phương Tây đã đề ra khẩu hiệu là phải đi sâu vào cốt lõi của vấn đề phải tạo nên sự đối lập mạnh mẽ giữa chính trị và thương mại. Đối lập không phải là mặt phản diện, mà là sự kiềm tỏa lẫn nhau giữa thế lực này với thế lực kia. Có điều khi thực hiện lại gặp muôn vàn khó khăn. Ở Trung Quốc lại càng không thể được ngay cả khẩu hiệu cũng không có.

- Triệu Ngự có thể lên bục giảng rồi đấy. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Anh Triệu Ngự có thể đào tạo nghiên cứu sinh được rồi đấy, em tình nguyện ghi tên đầu tiên. - Triệu Yến nói.

- Hàng ngàn diễn đàn không bằng một trang báo hôm nay. Cái diễn đàn do Khổng Tử xây dựng đã truyền bá được hơn hai nghìn năm rồi, nhưng cho tới nay có còn linh nghiệm nữa đâu. - Triệu Ngự nói.

- Nói gì thì nói, các nước Tây Âu vẫn là đại bản doanh của tư tưởng. Tư

tưởng xuất phát từ châu Âu, rồi lan truyền sang các nước lớn như Mỹ, Nga... - Tôn Kiện Quân nói.

- Có lẽ chúng ta đã đi quá xa rồi, trong khi đó tư tưởng vẫn giậm chân tại chỗ. Tư tưởng ở ngay bên chúng ta mà chúng ta không nhìn thấy, chúng ta đã lạc hậu hàng trăm năm rồi. Năm ngoái có một ông thầy thuộc phái trừu tượng của Pháp đến thăm Bắc Kinh, mấy vị giáo sư của Viện Mỹ thuật trung ương đi tháp tùng ông ta, xem ông ta vẽ, nhưng chẳng hiểu gì cả. Tranh trừu tượng ở phương Tây đã có lịch sử hàng hai trăm năm rồi, còn ở Trung Quốc mới chỉ có từ hai mươi, đến ba mươi năm nay. - Triệu Ngự nói.

- Vấn đề nghiêm trọng thật, xem ra lĩnh vực nào cũng thế cả, triết học, khoa học, nghệ thuật, thể chế chính trị... đều tồn tại vấn đề. - Lý Tiến nói.

- Những vấn đề Triệu Ngự nêu lên, có nói ba ngày ba đêm cũng chẳng hết. Mời các vị ăn đi. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Thôi ta ăn thôi. - Lý Tiến nói.

- Sao chưa thấy Nam Tử lên? - Triệu Ngự nói.

- Cô ấy đang làm cá, cá tươi nấu canh ngon lắm. - Tôn Kiện Quân nói.

- Sao anh không nói sớm để em giúp chị một tay. - Thương Nữ nói.

- Chắc cũng sắp xong rồi. Mời các vị uống rượu đi. - Tôn Kiện Quân nói.

- Anh đúng là người theo chủ nghĩa đàn ông. - Thương Nữ nói.

- Thì tôi cũng đã xuống bếp làm mấy món ăn rồi còn gì! Thế món gan rán này không hợp với khẩu vị của cô à? Tất nhiên tôi không bằng Triệu Ngự, nhưng bảo tôi theo chủ nghĩa đàn ông thì oan cho tôi quá. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Cũng có gia trưởng một chút. - Tề Hồng nói.

- Sao nói về Nam Tử mà lại dội cả lên đầu tôi. Hôm nay tôi là chủ mà các vị chả nề mặt chút nào, sao các vị không phê bình Nam Tử. - Tôn Kiện Quân cười nói.

- Không có Nam Tử thì làm gì có món canh cá? Không có Nam Tử thì chúng ta cũng không thể nói về Khổng Tử được. - Lý Tiến cười bảo.

- Anh đến Cầu Khê thăm bạn, mà tư tưởng lại hướng về thời Xuân Thu chiến quốc, đề cập đến cả nhân vật Nam Tử của đức Khổng Tử, xin hỏi vì sao? - Triệu Yến nhìn Triệu Ngự nói.

- Câu hỏi hay lắm. Thương Nữ, cô có thấy không, đức ông chồng cô nói tràn giang đại hải, làm chúng tôi mê hồn, bỏ qua hết cả những vấn đề mang tính thực tế. - Lý Tiến nói.

Câu hỏi của Triệu Yến làm cho Triệu Ngự nhớ lại những kỷ niệm trong chuyến đi. Ba chữ Lâm Hạnh Hoa dường như đang hiện hữu tại bàn ăn, anh thanh minh không có gì đặc biệt trong chuyến đi này, tôi có thói quen hay suy nghĩ viển vông. Thương Nữ nói: - Đúng, anh ấy hay suy nghĩ lung tung, từ cổ chí kim, từ đông sang tây...

- Vấn đề chính là ở chỗ hay suy nghĩ lung tung đấy. Những người Triệu Ngự sùng bái đều có vấn đề cả đấy. Thương Nữ, cô cần đề cao cảnh giác. - Tôn Kiện Quân ngắt lời.

- Chưa biết chừng trên đường đi Triệu Ngự đã gặp một người nào đó, tim đập mạnh, hồi hộp quá nên mới chuyển sang chuyện Nam Tử. - Tôn Kiện Quân nói.

- Anh đã bắt đầu viết tiểu thuyết rồi đấy. - Triệu Ngự cười bảo.

- Vừa rồi bảo anh là chủ nghĩa đàn ông, anh đã khéo chuyển hướng sang Triệu Ngự... - Thương Nữ nói.

Mọi người đều cười. Nam Tử bưng canh cá lên, hỏi mọi người nói chuyện gì mà vui thế. Triệu Yến nói:

- Đang nói chuyện về chị đấy.

- Tôi có chuyện gì đáng nói đâu? - Nam Tử cười bảo.

Mọi người lại cười rộ, Nam Tử chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Thương Nữ kéo Nam Tử ngồi xuống cạnh mình. Nam Tử vừa ngồi xuống lại đứng lên ngay nói:

- Tôi xin mời mọi người một ly rượu.

- Chị cứ ngồi ăn đi đã, lát nữa sẽ rót rượu. - Thương Nữ nói.

- Không sao, tôi không đói. - Nam Tử nói.

Tôn Kiện Quân định nói nhưng lại thôi, ý anh muốn Nam Tử rót rượu cho mọi người. Lý Tiến nói:

- Cô Nam Tử, tôi xin kính cô một ly. Các món ăn thịnh soạn hôm nay đều là công lao của cô. Tôi xin cạn chén trước, còn cô thì tùy ý.

- Tôi cũng làm mấy món ăn thế mà đã bị lãnh đạo xô toẹt hết cả công lao. -

Tôn Kiện Quân nói.

- Không đâu, món nào cũng ngon cả. - Thương Nữ nói.

- Thế là đèn trời vẫn soi sáng, Thương Nữ, xin cảm ơn câu nói của cô, dù thế nào tôi cũng xin cạn chén với cô. - Tôn Kiện Quân đứng dậy nói.

Rượu đã tam tuần, Triệu Ngự bỗng đề cập đến vấn đề lão Tào. Đây là vấn đề nghiêm túc, không khí trở nên sôi nổi. Tôn Kiện Quân không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Triệu Yến liền giải thích tường tận cho anh nghe. Còn Tề Hồng với tư cách là vợ giám đốc nhà xuất bản nên không tiện nói. Thương Nữ rất thông cảm với lão Tào, chị nói, lão Tào làm việc tốt đấy chứ. Triệu Ngự cũng bảo:

- Lão làm bảo vệ bao nhiêu năm nay, bây giờ cho thôi việc đúng là một cú sốc lớn.

- Loại người như lão Tào sống cô độc rất dễ bị xúc động. Chỉ cần lão làm việc tốt, còn việc có sai sót một chút về mặt sinh hoạt cũng chẳng sao. - Tôn Kiện Quân nói.

Khi nói Tôn Kiện Quân đưa mắt nhìn Thương Nữ. Dù bất cứ trường hợp nào, anh cũng tôn trọng ý kiến của Thương Nữ. Nếu Thương Nữ sai, thì anh cũng sai. Nhưng sai cũng không quan trọng, cái chính là anh cần nhất trí với ý kiến của Thương Nữ. Ngày dài đêm thâu, đương nhiên Thương Nữ sẽ hiểu ra. Đó chính là cách Ngu Công chuyển núi, ngày ngày đào bới không ngừng, làm cho thượng đế cũng phải xúc động. Thượng đế của Tôn Kiện Quân không phải ai khác, mà chính là Thương Nữ.

Tôn Kiện Quân nhìn Thương Nữ, Thương Nữ cũng nhìn anh. Nhưng khi anh đang nói Thương Nữ nhìn anh đó là lẽ thường tình. Không thể coi đây là tín hiệu đưa mắt tống tình. Người đưa mắt tống tình phải là Tôn Kiện Quân, anh luôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Thương Nữ. Những năm trước đây anh sống ít buông thả hơn, nhưng kể từ năm ngoái khi đi lễ ở đền Tam Tô với Thương Nữ, cánh cửa tâm hồn anh đã rộng mở, đã tìm thấy con đường tuần tự nhi tiến. Chỉ trong hai mươi giây xúc động con tim, anh đã bước đầu đặt được nền móng. Con đường anh tìm thấy dù chỉ là con đường nhỏ, còn lắm thác ghềnh, chưa phải trời quang mây tạnh, vẫn phải lần mò đi trong đêm tối nhưng rõ ràng nó sẽ đưa anh đến với Thương Nữ.

Đó là điều anh khẳng định. Anh nhìn Thương Nữ lúc này cũng có nghĩa là anh đang đi: Anh lại lên đường. Anh đang muốn rút ngắn khoảng cách. Thương Nữ không lùi có nghĩa là sự tiến lên của anh có kết quả, đi một bước là được một bước. Thương Nữ nhìn anh, anh coi đó là sự cố vũ. Người khác cũng nhìn anh nhưng rõ ràng hoàn toàn khác với cái nhìn của Thương Nữ. Tôn Kiện Quân nâng cốc, lòng tràn ngập niềm vui...

Trên bàn ăn còn có một cặp mắt khác theo dõi sự khác thường của Tôn Kiện Quân. Chị gấp thức ăn vào bát, mặt hơi ửng hồng. Chị được mệnh danh là người phụ nữ hạnh phúc sống giản dị. Khách trong bữa ăn không ai để ý đến sự theo dõi của chị.

Triệu Ngự đang gấp cá cho hai đứa trẻ, anh liếc nhìn Nam Tử. Trái lại, Thương Nữ đang suy nghĩ về chuyện lão Tào bảo vệ đang muốn nghe ý kiến của Lý Tiến. Lý Tiến nói:

- Nếu lão Tào không đòi ly dị vợ, sự việc sẽ rất đơn giản, lão vẫn sẽ làm bảo vệ chẳng cần thay ai cả.

- Chưa chắc bác Tào đã bỏ vợ được đâu, hai người con của chị Hà Tiểu Na canh chừng bác ấy như canh chừng kẻ trộm. - Triệu Yến nói.

- Ông Tào vốn là kẻ trộm, kẻ trộm có hạng là đẳng khác. - Tôn Kiện Quân nói.

- Tại sao tôi lại quỳên khuấy đi cái tên Hà Tiểu Na nhi? - Thương Nữ nói.

- Em chỉ nhớ chị Hà thôi nên quên mất cái tên Tiểu Na. - Triệu Ngự nói.

- Cách xưng hô tuy là chuyện nhỏ nhưng trong đó lại có học vấn đấy. - Tôn Kiện Quân nói. - Ví dụ chúng tôi gọi cô là Thương Nữ, nhưng ở công ty Điện tín người ta: gọi cô là Chủ nhiệm Thương.

- Cái tên Chủ nhiệm Thương nghe chối tai quá, dù có gọi là Cục trưởng Thương hay Bộ trưởng Thương cũng không hay bằng cái tên Thương Nữ. - Lý Tiến bảo.

- Gọi theo thói quen thôi mà, cách xưng hô thế nào mà chả được - Tề Hồng nói.

- Tên gọi và cá tính con người có liên quan đến nhau. - Triệu Ngự nói.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. - Tôn Kiện Quân nói.

- Lạ thật, vừa rồi cậu chẳng gọi Chủ nhiệm Thương là gì. - Lý Tiến nói.

- Tôi không gọi là Chủ nhiệm Thương, làm gì có chuyện phân tích rạch ròi như vậy? Nếu gọi Chủ nhiệm Thương không hay thì ta cứ gọi là Thương Nữ. - Tôn Kiện Quân nói.

- Cậu biện luận giỏi đấy, thật không hổ danh nhà báo lớn. - Lý Tiến cười nói.

- Đang nói chuyện về lão Tào bỗng lại chuyển sang bình luận về cái tên của tôi là thế nào? - Thương Nữ cười, nói.

- Tôi cũng bị rơi vào trường hợp như cô. Vừa rồi nói về Nam Tử cũng chụp cho tôi cái mũ theo chủ nghĩa đàn ông. - Tôn Kiện Quân nói.

- Thế mà gọi là chụp mũ à? - Lý Tiến nói.

- Không phải thì thôi có sao đâu. Chúng ta hãy nghe xem Nam Tử có ý kiến ra sao. - Thương Nữ nói.

- Cô Thương Nữ ơi, tôi cứ tưởng cô và tôi đều cùng một cảnh ngộ... - Tôn Kiện Quân cười, thở dài.

Mọi người đều đổ dồn con mắt về Nam Tử đợi chị phát biểu xem chị đánh giá thế nào về lời nói và việc làm hàng ngày của Tôn Kiện Quân. Kể từ lúc ngồi vào bàn ăn, Nam Tử chẳng nói năng gì, cứ như không có chị ngồi ở đó. Nhưng đột nhiên lại yêu cầu chị phát biểu làm cho đức ông chồng bị cụt hứng. Chị tần ngần, mặt đỏ bừng. Chị nói:

- Tôn Kiện Quân, anh ấy... đối xử với tôi rất tốt, tôi nói thật đấy.

- Cô đã thấy chưa? Lãnh đạo đã có kết luận, tôi có thể bỏ cái mũ rồi chứ? - Tôn Kiện Quân cười, nói với Thương Nữ.

- Tôi cảm thấy chị Nam Tử chưa nói thật lòng. - Thương Nữ nói.

- Tôi cũng thấy thế. Chị Nam Tử, chị cứ nói thật, chúng tôi sẽ đứng về phía chị. - Lý Tiến nói.

- Thế này thì tôi trở thành Hoàng Thế Nhân mất rồi, cuộc gặp mặt hôm nay trở thành hội nghị đấu tố tôi rồi. - Tôn Kiện Quân nói.

Mọi người đều cười. Triệu Cao đã được xem phim *Bạch Mao Nữ*, nó cười khanh khách. Tôn Ân cũng cười khi khi để lộ hàm răng đều đặn trắng muốt. Nam Tử cũng cười, một nét thoáng cười cốt sao khách vui vẻ là được còn chị có cười hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Cười xong, mọi người lại chuyển sang đề tài lão Tào. Triệu Yến nói:

- Lão Tào có tâm, Hà Tiểu Na có ý nhưng một số người thiếu công bằng cho rằng họ không xứng đôi, một người như Hà Tiểu Na ai lại đi lấy một ông bảo vệ...

- Đúng là bệnh thành kiến. - Thương Nữ nói.

- Trong thời gian chồng ốm, chị Hà Tiểu Na đã vất vả nhiều rồi. Chị ấy không muốn làm người hầu hạ nữa, lão Tào rất phù hợp với chị ấy. - Triệu Ngự nói.

- Họ thường xuyên gặp nhau nên lâu ngày nảy sinh tình cảm. - Triệu Yến nói.

- Ông già ấy trông cũng khỏe khoắn, tinh thần cũng tốt. - Tôn Kiện Quân nói.

- Vào một buổi tối, khi tôi về nhà thấy hai bóng người đi vào đơn nguyên bảy, họ đi nhanh như vận động viên chạy một trăm mét. - Triệu Yến cười, nói.

- Cô có khuếch đại hay không đấy? - Thương Nữ cười, nói.

- Không khuếch đại đâu, nếu ở địa vị tôi thì cũng phải đi nhanh như vậy. - Tôn Kiện Quân nói.

Tôn Kiện Quân nhìn Thương Nữ có ý muốn nói: Tốc độ lão Tào đến với Tiểu Na nhanh như người chạy một trăm mét. Thương Nữ không hưởng ứng câu nói đó nhưng trong bụng cũng nghĩ như vậy. Kể ra nếu chồng chị không ngồi ở đây thì chị đã tranh luận với Tôn Kiện Quân về nội dung chạy một trăm mét có phải là khuếch đại không. Có lẽ sẽ thảo luận khá lâu, sẽ nảy sinh nhiều ý khác... Mắt Tôn Kiện Quân đã trở nên có hồn, anh nhìn chăm chăm vào đôi đũa trên tay Thương Nữ. Anh giận mình không thể biến thành đôi đũa. Ai có thể hiểu được đôi mắt của anh đang muốn nói gì? Liệu Thương Nữ có hiểu không? Liệu có ai nữa chỉ chăm chú nhìn vào đôi đũa và đôi tay như anh lúc này không? Chẳng có ai cả, ngoài anh. Anh là người hưởng lạc độc nhất vô nhị trong bữa ăn hôm nay, anh vui đến mức say đắm. Nhưng thực ra, anh đã quên mất một đôi mắt, không để ý đến một người.

- Công bằng mà nói giữa lão Tào và Hà Tiểu Na ai cũng có thể mạnh và điểm yếu riêng của mình. Thế mạnh đã va phải điểm yếu, đồng thời lại có

thế bù đắp được cho điểm yếu của đối phương. - Triệu Ngự nói.

- Anh đúng là có tầm nhìn hơn em nhiều, khả năng bao quát cũng khá đấy. Em chịu thua rồi, sau này sẽ còn phải học tập anh nhiều - Triệu Yến cười, nói.

- Anh chị là hàng xóm của nhau, gõ cửa nhà thầy lúc nào chẳng được, ra cửa này, vào cửa kia có gì đâu, chắc lúc đầu cô bỏ quên ông hàng xóm phải không? - Tôn Kiện Quân nói.

- Làm gì có chuyện ấy, ngày nào chả gặp nhau. - Triệu Yến nói.

- Cô gặp một ông thầy giỏi rồi đấy. - Tôn Kiện Quân nói.

- Thầy với trò cái gì, bất quá tôi hơn cô ấy vài tuổi. - Triệu Ngự nói.

- Đặc điểm của ông thầy này là chứa trong bụng đầy những học vấn nhưng lại rất khiêm tốn. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Tôi vừa nghe anh Lý Tiến nói về Triệu Ngự và Triệu Yến, cứ tưởng hai người là anh em ruột. - Tề Hồng nói.

- Họ còn thân hơn cả anh em ruột đấy chị ạ. - Thương Nữ nói.

- Còn hơn anh em ruột nhiều, anh em kiêm thầy và trò. Thế thầy có gõ cửa nhà trò bao giờ không? - Tôn Kiện Quân nói.

- Gõ chứ, sao lại không? Thầy giáo đến kiểm tra bài làm của học sinh mà. - Triệu Yến cười, nói.

- Thế học sinh mời thầy ăn gì? - Tôn Kiện Quân nói.

- Mời thầy ăn kem. - Triệu Yến tủm tỉm cười. Cô vừa nói vừa nhìn Triệu Ngự. Mùa hè năm ngoái, họ đã đóng cửa lại ăn kem nhưng kem lại rơi xuống sàn. Triệu Ngự thì nhìn mớ tóc dài của cô, còn cô thì kinh ngạc nhìn lông chân Triệu Ngự... Triệu Cao gào lên: - Con muốn ăn kem.

- Nhà mình có kem không? - Tôn Kiện Quân hỏi Nam Tử.

- Để em xuống nhà mua. - Nam Tử nói.

- Chị không phải mua đâu, Triệu Cao nó đùa đấy. Không phải mùa hè, làm gì có kem. - Thương Nữ nói.

- Sắp đến tháng Năm rồi, mùa Đông cũng vẫn có người ăn kem đấy. - Tôn Kiện Quân nói.

- Con ăn kem. - Triệu Cao lại gào lên.

Tôn Ân cũng nũng nịu đòi ăn. Nam Tử đứng dậy, Triệu Ngự nói với con

trai:

- Con trai lớn rồi, muốn ăn gì ra phố mà mua lấy. Con dắt em Tôn Ân cùng đi, mỗi đứa chỉ ăn một cái thôi, mua xong về ngay nhé!

Được bố đồng ý, Triệu Cao dắt ngay Tôn Ân xuống nhà. Nam Tử lại ngồi xuống. Triệu Yến đang thao thao bất tuyệt, mặt đỏ ửng, cô nói:

- Câu chuyện hôm nay hơi lạ một chút, rõ ràng là đang nói về lão Tào mà lại ngoặt sang chuyện khác. Ai chủ mưu đấy?

- Tôi đấy. Tôi chẳng thích gì cả nên phải lái sang chuyện khác cho vui. Không ngờ lái hết chuyện này sang chuyện khác, cuối cùng lại rơi đúng vào đầu mình. - Tôn Kiện Quân.

- Chúng tớ đến nhà cậu họp để phê bình cậu đấy, - Lý Tiến nói, - để nghe Nam Tử tố cáo cậu đấy, không ngờ Nam Tử lại bênh vực cậu chẳng khác gì Bạch Mao Nữ biện hộ cho Hoàng Thế Nhân. Vấn đề là ở chỗ nào nhỉ? Lý Tiến nhìn Thương Nữ, Thương Nữ lắc đầu ra hiệu không biết, chị nói:

- Là lãnh đạo, chắc anh phải biết chứ.

- Tôi cũng tối dạ lắm, đề nghị lãnh đạo chỉ giáo cho. - Tôn Kiện Quân nói. Mọi người đều nhìn Lý Tiến, anh uống một hớp rượu rồi chậm rãi nói:

- Sở dĩ Hỷ Nhi không dám phản kháng Hoàng Thế Nhân là vì không có Đại Xuân đứng ở sau lưng.

Mọi người cười rộ, Nam Tử đỏ cả mặt.

Tuy Lý Tiến nói đùa nhưng cũng có lý do của nó. Nam Tử là người duy nhất trong bữa ăn không nói gì, chị là người bị động, người nữ chủ nhân thiếu hẳn tư thế làm chủ. Còn Lý Tiến vẫn cái tác phong quen thuộc của người lãnh đạo, luôn quan sát tình hình. Ông chủ thì với bộ comple màu nâu, phong độ đỉnh đạc nói:

- Hỷ Nhi luôn được Đại Xuân hỗ trợ, hay thật. Đại Xuân tham gia Bát lộ quân, có súng cầm cờ hồng trên đồn điền nhà họ Dương.

Câu nói cứ như một bài thơ, Thương Nữ nghe thấy sướng tai, chị bưng miệng cười.

- Tôi xin hỏi anh. Nếu thật sự có một Đại Xuân xuất hiện thì anh sẽ tính sao? - Triệu Ngự ngẩng đầu lên nói với Tôn Kiện Quân.

- Thì Hoàng Thế Nhân sẽ chịu bó tay. - Tôn Kiện Quân cười, trả lời. Ngừng

một lát, anh nói tiếp: - Nếu quả thật có Đại Xuân xuất hiện thì Tôn Kiện Quân tôi sẽ muốn hợp suốt theo kiểu này.

Triệu Ngự ngồi yên. Không khí tạm lắng xuống, một sự im lặng mơ hồ. Tề Hồng nói:

- Càng nói càng như thật. Vừa rồi chẳng qua Lý Tiến chỉ nói đùa, nhưng ai là Hoàng Thế Nhân, ai là Bạch Mao Nữ đây? Tán gẫu một chút cho vui thôi mà, ví dụ như lão Tào chẳng hạn.

- Nhắc đến lão Tào, tôi thấy ngoại hình của lão hơi giống Dương Bạch Lao.

- Triệu Yến nói.

- Hơi giống thật, chỉ có cái đầu bé hơn thôi. - Tề Hồng nói.

- Dương Bạch Lao thù sâu, khổ cực nhiều, còn lão Tào thì khác hẳn, sinh ra tại nước Trung Quốc cũ nhưng sống dưới chế độ cờ đỏ - Lý Tiến nói.

- Cũng vẫn có chỗ giống nhau, một người thì chứa đầy hận thù, một người thì chứa đầy hoóc-môn. - Triệu Ngự nói. Thương Nữ lườm chồng. Triệu Ngự nói tiếp: - Dương Bạch Lao khổ cực suốt đời lúc nào cũng chỉ là một nghèo, hai khó. Còn lão Tào thì tích lũy, quyết tâm trở thành người thành phố. Vừa rồi Tôn Kiện Quân nói chí phải, loại người như lão Tào bắn đạn lên trời nhiều quá đấy.

- Loại người ấy càng nực cười hơn chúng ta nhiều. - Tôn Kiện Quân nói.

- Bây giờ hết kịch rồi, chúng ta nghỉ giải lao một chút. - Lý Tiến nói.

- Lão Tào đang án binh bất động. - Triệu Yến nói.

Tôn Kiện Quân tiếp lời: - Nhưng khi đã động thì sẽ rung chuyển cả núi rừng.

Tôn Kiện Quân uống một hớp rượu, rồi lại nhìn Thương Nữ. Năm ngoái, khi ở đền Tam Tô, anh đã tìm Thương Nữ, nếu gặp thì có lẽ cũng trời rung đất chuyển...

Nam Tử ngồi xuống, sau đó đi vào bếp. Ăn cơm xong, mọi người quay ra đánh mạt chược. Tôn Kiện Quân xoa tay nói với Thương Nữ:

- Hôm nay đến địa bàn của tôi, tôi nhất định phải thắng cô.

- Anh nhất định phải thắng thì tôi cũng đành phải chịu thôi, vì đây là địa bàn của anh. - Thương Nữ nói.

- Tôi không cần thắng ai cả chỉ cần thắng một mình cô thôi. - Tôn Kiện

Quân lại bảo.

- Cũng đành vậy, để xem ai thắng ai. - Thương Nữ cười.

- Tôi khẳng định là sẽ thắng, phải thắng cô một lần thật đích đáng. - Tôn Kiện Quân cũng cười nói tiếp.

Tôn Kiện Quân nói liên tiếp mấy chữ thắng, anh liên tưởng đến những nốt nhạc. Khi nói đến câu cuối cùng, tay anh bỗng va vào tay Thương Nữ, cả hai đều như bị điện giật. Lúc đó Thương Nữ chỉ thoáng nghĩ, nhưng sau này mới nghĩ ra. Cùng ngồi đánh mạt chược còn có Lý Tiến và Triệu Ngự. Tề Hồng thì giúp đỡ Nam Tử dọn dẹp, xong việc hai người ra phòng khách ngồi chơi, xem ti vi. Triệu Ngự cứ ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ khác, lúc thì nhìn ti vi, lúc thì nhìn vào bàn mạt chược.

Đêm hôm đó, họ chơi mạt chược mãi đến tận một giờ sáng. Cả bốn người thắng thua không nhiều, Thương Nữ và Tôn Kiện Quân coi như hòa, Tôn Kiện Quân chỉ thắng chị một ít nhưng cũng coi như đã thắng Thương Nữ.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 6

Điểm Tối

C hiều ngày mồng một tháng Năm, Nam Tử ở nhà một mình. Tôn Kiện Quân bước ra khỏi nhà nói rằng đến nhà xuất bản có việc. Anh không phải trực đêm, buổi chiều đến cơ quan chủ yếu chỉ để sửa bài. Cậu con trai Tôn Ân thì ông bà nội đã đón về nhà chơi rồi. Theo kế hoạch Nam Tử sẽ về quê thăm gia đình vài ngày. Ông cụ thân sinh ra chị là giáo viên ở làng đã mấy lần gọi điện hỏi có kế hoạch gì trong ngày nghỉ hay không. Tôn Kiện Quân nói trong thời gian nghỉ lễ anh bận sửa bài nhưng có thể dành ra một ngày để đánh xe đưa Nam Tử về. Nam Tử không để chống đưa về vì đường xa và khó đi, đi tàu hỏa tiện hơn. Tôn Kiện Quân mua vé giường nằm cho chị và dặn đi đường phải cẩn thận; anh đưa chị một nghìn đồng về biếu bố mẹ để các cụ chi dùng trong ngày lễ. Sự chăm lo chu đáo của chồng làm Nam Tử rất cảm động. Chuyển xe lửa khởi hành từ sáng sớm, hôm sau đến huyện lỵ vào buổi chiều, từ huyện lỵ đi ô tô tiếp khoảng hai tiếng đồng hồ là về đến nhà. Tôn Kiện Quân đã về quê hai lần bằng ô tô, lần đầu khi mới cưới nhau, lần thứ hai vào cuối năm ngoái, cả nhà ba người cùng đi.

Nam Tử giặt quần áo, lau sàn, dọn dẹp nhà cửa. Trước khi đi, chị phải thu xếp nhà cửa cho thật gọn gàng. Sàn nhà lát bằng gỗ đánh véc ni màu hồng thắm, chị lau rất cẩn thận. Thông thường mỗi tuần lau một lần, nếu có khách thì sau khi khách ra về, Chị lại lau qua phòng khách. Giặt quần áo nhẹ nhàng hơn, lau sàn vất vả hơn. Nam Tử lần lượt lau từ phòng này sang phòng khác. Sàn nhà sáng bóng như gương có thể nhìn rõ bóng hình chị, mớ tóc dài xõa xuống, chị đưa tay hất nhẹ về sau, lau mặt, ngồi nghỉ ngay trên sàn.

Nam Tử ngắm nghía, phòng khách rộng khoảng bốn mươi mét, phòng ngủ

ba mươi mét. Đây là nhà của chị. Mấy năm trước chị là bảo mẫu của cái gia đình này, bây giờ chị là chủ. Nữ chủ nhân cũ đã dọn đến một nhà ở đầu phố. Vì thế, suốt một thời gian dài, chị vẫn cảm thấy hơi là lạ: Tại sao lại thế nhỉ? Ai gây nên nông nỗi này, có phải Tôn Kiện Quân, chồng chị gây nên không? Có lẽ do cả hai chăng? Số phận đã đùn đẩy chị đến gia đình này, Tôn Kiện Quân đã làm thay đổi cuộc đời chị. Khi còn làm bảo mẫu, chị không bao giờ dám hé răng, vì nếu sự việc vỡ lở sẽ rất phiền cho chị. Mắt chỉ dám nhìn xuống chân mình, nếu nhìn xa hơn, ngắm nghĩa căn phòng hay bức tường cũng có nghĩa là "lạ ông tôi ở bụi này". Chị không hài lòng lắm với công việc dọn dẹp của mình nhưng nếu người bảo mẫu cứ thường xuyên ra vào các phòng tất bà chủ sẽ để ý, chỉ một cử chỉ tế nhị ấy thôi mà đến nay Nam Tử vẫn chưa nghĩ ra. Càng nghĩ càng thấy lạ... Từ một thân phận yếu hèn, chị đã trở thành thân phận khác, cứ như từ mặt đất bay lên mây xanh trong khi mình chưa đủ lực. Có một bàn tay đã nâng chị lên và giúp chị đứng vững. Đó là bàn tay của phu quân. Có được bàn tay như vậy chị không cần phải nghĩ gì nữa.

Nam Tử kết hôn đã được sáu năm, chị vốn là một cô gái nhà quê ăn mặc theo một thành thị hôm nay. Vài ba năm đầu, chồng chị chọn mua cho chị, Tôn Kiện Quân là ông vua có hạng về lựa chọn quần áo, anh rất chú ý đến việc trang điểm cho vợ mình. Quần áo thường là màu tối, không lòe loẹt. Chị mặc loại quần áo này vừa làm nổi thể hình lẫn dung nhan trông rất bắt mắt. Nam Tử giống như một thiên tiểu thuyết do ông chồng bố cục trên giấy, chủ đề do anh quyết định, tình tiết do anh triển khai, kết cục do anh hư cấu. Nam Tử là cuốn tiểu thuyết dài khoảng ba vạn chữ, một vạn chữ nói về năm đầu tiên sau khi kết hôn. Tôn Kiện Quân đã hoàn thành cuốn tiểu thuyết với chị, trí tưởng tượng đã quá mệt mỏi, việc đưa chị đi phố ngày càng ít hơn, việc lựa chọn quần áo cho chị cũng thưa dần, trong khi đó, mỗi lần đi phố, Nam Tử chi tiêu cũng ngày càng ít hơn. Ký ức về nhà quê của chị còn sâu sắc lắm. Một nghìn đồng đối với nhà quê là một khoản tiền lớn, chị thấy xót xa lắm. Song, có điều chồng chị đã thiết kế ắt hẳn đã tính kỹ rồi, nhưng chị vẫn chỉ mua những mặt hàng giá rẻ có gắn nhãn mác

giả của loại đất tiền, chồng chị vô tâm cứ tưởng là hàng chính phẩm, khen lấy khen để. Mặc quần áo màu sáng là ước muốn của chị, là tiến thêm một bước, cốt lõi của chị vẫn là một cô gái nhà quê, cho nên những màu sắc tự nhiên gần như là bản năng của chị. Điều đáng tiếc là dù màu sẫm hay màu sáng ông chồng cũng chỉ liếc qua. Việc khen chỉ là khách sáo. Tôn Kiện Quân cũng rất khách sáo với Thương Nữ, nhưng hai sự khách sáo ấy khác hẳn nhau, theo hai chiều hướng trái ngược nhau. Khách sáo với vợ là sự nhượng bộ, còn khách sáo với Thương Nữ là biến cách tiến công, là sự tích lũy để chờ thời cơ tiến công.

Nam Tử mặc chiếc quần hoa vải cotton ngồi trên sàn nhà, la o động mệt mỏi, mặt chị đỏ ửng, bên cạnh là tấm giẻ lau và xô nước. Lau xong năm phòng phải cần đến chín xô nước. Kể từ ngày về đây, chị đã lau khoảng gần một trăm lần. Con số đó không ai biết. Chỉ khi nào chồng ra khỏi nhà, chị mới lau, khi chồng về sàn đã sạch như lau như li. Lao động là bốn phận của chị. Chồng chị rất bận, anh bận làm việc, sáng tác, bận các công việc khác nữa. Người chồng có được một gia đình ấm cúng thì người vợ cũng thấy hả hê. Một khi sự dễ chịu đã trở thành thường nhật thì sự hả hê cũng dần dần mất đi. Đúng là thời gian có thể bào mòn tất cả.

Thời tiết tháng Năm hơi nóng, mồ hôi đã làm mớ tóc dài của chị dính chặt vào cổ, Nam Tử lấy tạp dề lau mồ hôi rồi lại tiếp tục lau sàn. Nhìn bóng hình in xuống sàn nhà, quả thật chị còn rất trẻ. Rất nhiều phụ nữ trong thời đại ngày nay, tuy chỉ mới 25 tuổi nhưng trông đã già, tâm hồn đã đầy rẫy những nếp nhăn, tuy miệng cười tươi nhưng bụng đầy toan tính trái ngược hẳn với tuổi thanh xuân, trên thực tế họ đã bước vào hoàng hôn, khoảng cách giữa họ với chiếc quan tài không còn xa lắm. Còn sự trẻ trung của Nam Tử thì chứng cứ rành rành, chị đã 25 tuổi nhưng vẫn sống như ở tuổi mười sáu, mười chín. Ký ức thời thiếu nữ, sự nghèo khổ và niềm vui sướng là những món ăn nuôi dưỡng chị. Tôn Kiện Quân đúng là ân nhân của chị, giúp chị thoát khỏi cảnh nghèo khổ. Chị đã vứt bỏ sự nghèo khổ, giữ lại niềm vui sướng, chôn chặt trong lòng những chuyện dĩ vãng. Cậu con trai Tôn Ân ngày càng khôn lớn. Trong chị hiện chỉ có hai điều: một là niềm

vui của người phụ nữ, hai là niềm tự hào được làm mẹ.

Nhưng...

Nam Tử lau đến gian phòng cuối cùng, phòng sách của chồng. Bên ngoài phòng sách là một sân thượng lớn được vây quanh bằng một lớp kính mờ. Ở đó có một chiếc ghế da, Tôn Kiện Quân vẫn thường ngồi đọc sách hoặc ngắm trời đất. Bên cạnh bao giờ cũng có một cốc nước trà do Nam Tử pha. Nói chung chị ít vào phòng sách của chồng, không ngồi lên ghế da của chồng. Đôi khi Tôn Kiện Quân ngồi trong phòng sách gọi điện thoại, cười thoải mái, còn chị vẫn ngồi ở phòng khách xem ti vi. Vậy phòng sách có gì làm chị phải xa lánh? Chị cũng không rõ. Chỉ biết rằng năm đó tại phòng sách này đã xảy ra một trận chiến đấu, Tiểu Đào đã xé vụn tấm ảnh của Thương Nữ, tát Tôn Kiện Quân một cái.

Tôn Kiện Quân là người ôn hòa, đối xử với phụ nữ lại càng ôn hòa hơn. Lần đầu tiên và cũng là trường hợp ngoại lệ, khi bị Tiểu Đào tát, anh đã chỉ tay vào mặt Tiểu Đào. Có lẽ với Nam Tử sẽ không có chuyện đó xảy ra. Kết hôn đã mấy năm rồi, bàn tay ấy đã từng vuốt ve chị không biết bao nhiêu lần, chị biết lắm chứ. Mùa Hè năm ngoái, Nam Tử ngủi thấy mùi nước hoa trong phòng sách, cả ở ngoài sân thượng nữa. Chị mới ra khỏi nhà vài tiếng đồng hồ, vậy mùi nước hoa ở đâu ra? Sàn nhà sạch bóng sao lại có nhiều vết chân đến thế? Và ngoài sân thượng kia...

Có một số chuyện Nam Tử muốn để cho nó qua đi, chẳng nên nghĩ ngợi làm gì. Dường như trong phòng sách có điều gì bí mật thì phải. Đôi khi chồng vừa về đến nhà gọi vợ một cú điện thoại rồi lại đi ngay, đi đâu cũng không nói cho chị biết, chỉ vuốt nhẹ lên má chị một cái rồi vội vàng đi ngay. Đối với chồng, gia đình là nơi anh có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, còn chị thì cứ quanh quẩn ở nhà suốt ngày này qua tháng khác theo yêu cầu của chồng. Đã sáu năm rồi. Nếu tính cả thời gian còn làm bảo mẫu thì vừa tròn bảy năm. Từ bảo mẫu trở thành người yêu, từ yêu đến chần gối cùng nhau, cuộc sống của Nam Tử đã đi theo một trình tự cố định. Một cảm giác hoàn toàn yên tâm, không còn phải lo cơm ăn áo mặc nữa. Chị về thăm bố mẹ, giúp đỡ bố mẹ và họ hàng thân thích. Không còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng

Nam Tử đang có cuộc sống rất hạnh phúc. Chồng chị vừa là ân nhân vừa là bạn đời, hạnh phúc giống như một sợi dây thừng cột chặt lấy chị. Chị đã không ra khỏi nhà lâu lắm rồi. Chồng ra khỏi nhà làm những việc gì, chị đều không biết. Hạnh phúc đã che lấp tầm nhìn của chị. Chị là con gái một gia đình nghèo nên phải sống theo sự sắp đặt của người khác...

Nhưng kể từ năm ngoái, cuộc sống lại có thêm một rào cản mới, hạnh phúc bắt đầu lung lay, cái vỏ ngoài rắn chắc bắt đầu rơi rụng. Tôn Kiện Quân ngày càng bay nhảy nhiều hơn, Nam Tử ngày càng rơi vào tình cảnh chết cứng, quan hệ trở nên hờ hững. Việc gì cũng phải có giới hạn của nó, tức nước ắt phải vỡ bờ. Hạnh phúc rõ ràng đã có sự nghi ngờ, điểm tối trở nên sáng, cái lô cốt vững chắc do chồng thiết kế đã bị thời gian mài mòn để lộ ra một phòng tuyến...

Nam Tử lau nhà xong, mồ hôi ướt đẫm cả áo trong. Đã bốn giờ chiều, chị làm lụng suốt ba tiếng đồng hồ. Đến năm giờ, chị nổi lửa làm cơm, nếu Tôn Kiện Quân không về phải gọi điện báo trước lúc năm giờ, từ trước vẫn như thế, Nam Tử đã quen nếp rồi. Đã quá bốn giờ rồi, Nam Tử cứ quanh quẩn bên máy điện thoại.

Hôm nay anh ấy lại sai hẹn rồi.

Nam Tử ra khỏi phòng sách, chị đã nghĩ đến một số chuyện, nói cách khác không phải là nghĩ nữa mà cái vỏ ngoài của hạnh phúc đã bị lung lay thật rồi, một số cảnh tượng hiện lên trong sâu thẳm ký ức của chị, ví dụ như mùi nước hoa vào mùa hè năm ngoái chẳng hạn. Chị ngẩng nhìn phòng sách bằng con mắt khác xưa kể cả tủ sách, chiếc bàn làm việc, máy vi tính... dường như có cái gì đó đang che khuất mắt chị. Hôm qua nhà làm cơm mời khách, chồng chị cứ dán mắt vào Thương Nữ, hai người nói chuyện với nhau say sưa lắm, chị cứ phải cúi gằm mặt xuống, lẽ ra chị nên ngẩng mặt lên mới phải.

Nam Tử cởi quần áo đi vào nhà tắm, bộ ngực căng tròn rung rinh như sóng biển phập phồng. Phòng rộng thênh thang nhưng chẳng có ai ở nhà, chị thoải mái đi lại tự nhiên, đôi chim bồ câu nhún nhảy như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Hồi ở nhà quê chị đi chân đất ra đồng, suốt ba tháng không đi giày. Tháng

Năm, chị xắn quần móng lợn vào rừng hái củi, ra đồng cấy lúa. Chị là cô gái nhà quê đẹp người, tốt nết, đã quen với việc chân lấm tay bùn. Chị là bông hoa đẹp đã từng làm cho các chàng trai ở làng bên say như điếu đổ, ai cũng muốn làm chồng chị. Mẹ chị có bệnh, bố đi dạy học, còn chị vừa đi học, vừa đi làm. Chị đã thi đỗ vào trường trung học trọng điểm của huyện, học được một học kỳ thì phải nghỉ học. Đó là vào cuối mùa Đông, sắp sang mùa Xuân, mẹ chị nằm trên giường bệnh ho khù khụ, nước mắt giàn giụa, còn bố chị thì sang nhà hàng xóm uống rượu say khướt, giậm chân đấm ngực thình thịch... cũng may năm đó nhà chị không có ai chết, thế là hạnh phúc lắm rồi. Cả nhà thoát chết. Nam Tử lau khô nước mắt, chẳng nói chẳng rằng, vác cuốc đi luôn. Mùa Xuân đã đến, nước suối mát mẻ, hoa rừng nở rộ. Ánh nắng le lói chiếu xuống cánh đồng một màu vàng nhạt. Nhà nông có cái khổ nhưng cũng có cái sướng, các thiếu nữ làm việc dưới bầu trời trong xanh vui nhiều hơn là buồn. Bệnh của mẹ chị ngày càng thuyên giảm, bố chị không uống rượu nữa, anh trai chị đã có việc làm. Nhưng bốn nhân khẩu trong nhà vẫn sống đạm bạc, nghèo khổ.

Vào vụ thu hoạch năm đó, có một chàng trai cầm liềm sáng loáng bước vào ruộng lúa nhà chị. Anh ta tên là Ninh Cường, bạn học cấp hai của Nam Tử, người làng Ninh Câu, nhà cũng nghèo như gia cảnh nhà chị. Anh không dám gặp bố Nam Tử. Chàng trai nghèo yêu cô gái nhà nghèo xem ra khó thành công. Song đôi trai gái vẫn sát cánh bên nhau gặt lúa, họ lao động rất hăng say. Anh trai biết chuyện liền lấp liếm cho em gái nói rằng mình thuê anh ta gặt, chỉ ăn một bữa cơm, tiền công vài ba đồng, không đáng gì. Ông bố bán tén bán nghi: thợ gặt gì mà trẻ thế này? Có điều ở nhà quê rất nhiều người nghèo, nên chuyện đó cũng không lấy gì làm lạ. Đến vụ thu hoạch năm sau, chàng trai lại đến, trông lớn hẳn lên, ra dáng một thanh niên thực thụ. Bố Nam Tử hỏi, mặt anh ta đỏ bừng. Nhưng cũng may là cái liềm trong tay anh tỏ ra rất thành thạo trong công việc gặt hái. Qua được cửa ải ông bố, chàng trai rất xúc động, anh làm một mạch đến tận chiều. Mộng mơ say đắm dưới ánh nắng mặt trời, tay liềm đưa nhanh, tiếng kêu sột soạt. Khi mặt trời đã khuất núi, bà mẹ Nam Tử đem cơm ra đồng, anh chàng ăn như hổ báo... cũng may là mọi người xung quanh không ai để ý. Ăn xong,

họ nghỉ ngơi, các chàng trai, cô gái ngả mình trên các thảm cỏ, bầu trời im lặng để lúa đôi thì thầm... Trời sập tối, chàng trai vội ra về. Nam Tử đứng ngây người nhìn theo...

... Nam Tử nhắm nghiền mắt, mở vòi hoa sen. Dòng nước nóng từ từ lan tỏa xuống mặt, xuống cổ, xuống ngực, xuống lưng... chị vẫn để ý đến tiếng điện thoại. Chuông điện thoại có thể vẫn nghe rõ dù tường chắn, hơi nước mịt mù. Chị còn nhớ cũng vào đúng lúc như thế này năm ngoái, tiếng chuông điện thoại đã quấy nhiễu thần kinh chị, chồng không về, chị nấu cơm cho ai? Con trai Tôn Ân còn nhỏ, nó có ăn uống gì nhiều đâu, tội nghiệp thằng bé, có lẽ sự yếu đuối của mẹ đã lây sang nó... Nếu chồng về muộn thì cũng phải gọi điện báo cho chị biết chứ. Chị ngồi chờ chồng, suy nghĩ mung lung, chị thấy như bàn tay dịu hiền của chồng đang vuốt ve cơ thể của người khác, những nghi kỵ ngày càng tăng, nhất là từ bốn rưỡi đến năm giờ chiều. Trong nửa tiếng đồng hồ đó, Tôn Kiện Quân không hề để ý, anh gọi điện thoại về, Nam Tử nghe xong càng lo sợ.

Hôm nay là ngày lễ Mồng một tháng Năm, ngày đầu tiên trong đợt nghỉ một tuần lễ. Ngày mai Nam Tử về quê.

Nam Tử lấy khăn lau người, vừa lau vừa bước ra khỏi nhà tắm. Chuông điện thoại vẫn chưa lên tiếng. Kim đồng hồ ở phòng khách đã sắp chỉ vào con số năm. Chị nhẹ nhàng bước vào phòng, phấp phồng chờ đợi... chị xuống bếp nhìn qua, mở tủ lạnh rồi lại đóng lại. Chị vẫn vắt trên vai chiếc khăn tắm. Đây là bí mật của chị, khi không có ai ở nhà, tắm xong chị không quen mặc quần áo ngay. Không mặc quần áo, chị thấy thoải mái hơn nhiều. Thời tiết tháng Năm, lúa đã chín vàng. Anh trai chị một mình đảm nhận toàn bộ công việc, giàu giải năng sương, mong sẽ có ngày thoát khỏi cảnh nghèo. Chị dâu đã sinh một đứa con trai bụ bẫm. Bố chị đã được lên lương, thầy giáo ở trường dân lập mấy chục năm nay đã có chính sách mới. Về quê cái từ này đã gọi lại cho chị những kỷ niệm về đồng ruộng và hoa rừng nở rộ.

Trong phòng ngủ có một tấm gương to hình bầu dục, Nam Tử đến đứng trước gương, bỏ khăn tắm ra để lộ hoàn toàn thân hình thon thả, kiêu diễm, đôi mắt dễ thương... Đô thị đã tiếp nhận thân hình như chị. Lúc đầu, Tôn

Kiện Quân mê chị vì hai điều: một là chị thật thà, chất phác, hai là chị nghèo khổ. Người đàn bà sinh ra ở đô thị chẳng khác gì một loại thực vật khó đối phó, đặt họ ở ngoài vòng hôn nhân là dễ giải quyết nhất, còn đặt trong vòng hôn nhân thì phải là mẫu người như Nam Tử. Tôn Kiện Quân đã đem lại hạnh phúc cho chị, coi đó là động lực thúc đẩy của mình, còn Nam Tử là viên đá nhỏ trong lòng bàn tay anh giống như một đóa hoa tươi thắm dành riêng cho anh, dù có tàn lụi thì hương thơm cũng tỏa khắp nhà, không mất đi đâu. Chọn Nam Tử làm vợ, Tôn Kiện Quân tính chỉ cần có chị từ lúc 20 tuổi đến lúc chị sáu mươi tuổi, vì khi đó anh cũng đã già rồi...
Đứng trước gương, Nam Tử mỉm cười, đôi môi khép lại dường như muốn nói chữ không. Ai dám bảo rằng chị không dám nói chữ không? Sự bướng bỉnh đã ăn sâu vào máu thịt của những cô gái nhà quê, người đô thị muốn cải tạo triệt để cái bản tính ấy trong chị xem ra là một việc rất khó. Chị ngắm nhìn mình trong gương không phải là để đánh giá một điều gì viển vông: từ núm vú đến bộ ngực căng tròn, đôi chân thon thả, dáng người cân đối... chị muốn đánh giá tính hiệu quả của chúng trong đời sống đô thị. Sinh mệnh là vô giá, tuyệt đối không thể trở thành vật hóa, lượng hóa hoặc bị xơ cứng. Chị nắm giữ toàn bộ ký ức sinh tồn và mật mã di truyền, sống mãi với tương lai...

Nam Tử lại mỉm cười, khẽ cất tiếng hát, rồi nhặt khăn tắm đem vào buồng tắm. Chị mặc quần nhưng lại để quên xu chiêng ở giường, lại phải chạy ra lấy. Đã năm giờ, chồng sắp về rồi. Ngày mai chị sẽ về quê nghỉ nhân ngày Mồng một tháng Năm, gặp những người thân của mình. Chị đi chân đất xuống bếp, bàn chân hơi lạnh vì nền bếp lát bằng đá hoa cương. Cái lạnh khơi dậy trong ký ức chị con suối quê hương đang róc rách chảy. Tháng Bảy là mùa mưa lũ, nước dâng lên, con suối trở thành dòng sông nhỏ rộng chừng vài mét, chị có thể bơi qua được. Lòng suối toàn những đá, bơi đến giữa dòng, chị có thể đứng trên những tảng đá đó được. Vào tháng Năm, nước suối trong mát, những người nông dân sau một ngày gặt hái trên đồng có thể ra suối rửa mặt, trai gái vờn nước mãi không biết chán...

Năm Nam Tử xa nhà, Ninh Cường lén lút đến gặp chị. Chị trách Ninh Cường trễ nải việc thi cử, Ninh Cường chỉ cười trừ. Thực ra, giữa việc học

hành và tình yêu, anh đều có quyết tâm. Bên sườn núi có một thửa ruộng, hai người vừa leo lên núi thì một cơn mưa ập đến, họ đành phải trú vào chiếc chòi canh lúa tuềnh toàng. Nước mưa chảy theo mái tranh xuống kêu tí tách như những lời thì thầm tâm sự. Chàng trai lúng túng chẳng biết nói gì, cứ ngồi như bụt mọc nhìn trời mưa. Nam Tử nói với chàng trai, có thể sau vụ mùa này em sẽ ra thành phố làm thuê, một người quen của bố em đang liên hệ giúp. Chàng trai vẫn chẳng nói gì, chỉ vặt một ngọn cỏ đưa vào mồm nhai. Trời đã tạnh mặt trời đã lóe lên, họ vội vàng tay liềm xuống ruộng gặt lúa. Nước chảy róc rách dưới chân núi, con suối đang biến thành dòng sông nhỏ, giữa lòng suối nước đã ngập đến lưng người, trong cảnh hoàng hôn, chàng trai chỉ mặc một chiếc quần xà lỏn, Nam Tử cũng quần xắn cao đến gối. Chị mặc chiếc áo hoa rách, ngụp mặt xuống suối rửa mặt, gội đầu. Nước trong xanh in hình chị dưới nước, chị còn thấy cả bóng chàng trai trẻ bên cạnh bóng mình. Đã ba năm họ ngầm yêu nhau nhưng chưa một lần đụng vào người nhau. Thường bao giờ họ cũng đứng cách xa nhau vài mét, bốn con mắt nhìn nhau sáng như những ngôi sao đêm. Nước suối tháng Năm vẫn còn hơi lạnh, họ đứng chôn chân dưới suối hồi lâu rồi mới lên bờ. Ai cũng thấy người phát run, đó là kết quả của nóng lạnh gặp nhau. Tối hôm đó chàng trai không về nhà, ở lại chòi canh lúa cho đến sáng, Nam Tử đem cho anh mấy quả trứng gà luộc. Khi ông mặt trời xuất hiện, chàng trai mới ra về.

Tháng Bảy năm đó, Ninh Cường thi trượt đại học, anh ghi nguyện vọng cao quá. Anh quyết định bố túc một năm để thi vào đại học sư phạm. Câu nói của giáo viên chủ nhiệm lớp làm anh ứa nước mắt: Con nhà nghèo không thể mạo hiểm được! Tháng Chín, Nam Tử nhắn tin: hai ngày nữa cô sẽ ra Thành Đô. Chiều hôm sau, Ninh Cường hẹn gặp Nam Tử ở chòi canh lúa. Vừa gặp nhau, nước mắt chàng trai đã đầm đìa, Nam Tử cũng khóc. Đôi trai gái con nhà nghèo nước mắt giàn giụa, họ áp mặt vào nhau, tâm trạng hết sức đau khổ. Bỗng nhiên Nam Tử cởi phăng áo ra, đôi vú căng phồng như kêu gọi chàng trai, bàn tay quen cầm liềm vội chụp lấy nhưng rồi lại buông ra ngay...

Nam Tử lau rửa vú, chị cảm thấy vú hơi nhức và căng hơn ngày thường.

Nước máy chảy đều đều làm chị bật nhớ ra một cái tên: Ninh Cường. Cách đây đã bảy, tám năm rồi, mà cái tên ấy vẫn còn nguyên sức mạnh. Buổi tối năm ấy Nam Tử tự nguyện hiến dâng cái quý giá nhất của đời mình cho chàng trai, chị yêu chàng tha thiết. Hai người quấn quýt bên nhau đến tận đêm khuya, nhưng chàng trai... Năm sau chàng trai thi đỗ vào một trường đại học sư phạm ở tỉnh khác thì cũng là lúc Nam Tử đã trở thành bảo mẫu của nhà Tôn Kiện Quân, từ đó hai bên mất liên lạc với nhau. Đến khi Ninh Cường dò được tin tức của Nam Tử ở Thành Đô thì chị đã lấy chồng rồi, chồng chị là một phóng viên, cư xử rất tốt với chị, rất hào phóng với gia đình chị. Ninh Cường đau đớn trong lòng, chẳng biết giải bày cùng ai, chỉ còn biết vùi đầu vào việc dùi mài kinh sử. Khi tốt nghiệp, anh được phân về làm giáo viên ở trường huyện quê nhà. Anh không giao du với các bạn gái, chỉ hăng say trong các hoạt động ngoại khóa như chơi bóng đá, bóng rổ cho khuây khỏa nỗi lòng, anh kết thân với một bạn học tốt nghiệp khóa sau, vác máy ảnh đi khắp đó đây chụp các cảnh gạt hái trên đồng. Qua những bức ảnh đó, anh tìm lại hình ảnh của mình. Một hôm, vào buổi chiều Thu, anh ra đứng bên chiếc chòi canh lúa rất lâu, bị cô em gái họ của Nam Tử phát hiện. Mùa xuân năm ngoái, khi Nam Tử về quê thăm bố mẹ, các bạn học cũ tổ chức gặp mặt, một bạn nam nói cho chị biết: Ninh Cường cũng biết tin chị về quê, biết cả chồng chị cũng về nhưng bạn ấy nhất quyết không chịu đến gặp...

Vú của Nam Tử vừa căng, vừa đau, ngực cũng thấy hơi đau. Hai chữ Ninh Cường xuất hiện thật khó mà quên được. Thực ra chị chưa bao giờ quên, mà chỉ là chôn chặt trong đáy lòng. Con người đó lẽ ra phải là... Nam Tử nghĩ như vậy. Chị bỏ thịt vào nồi, món thịt mà chồng chị rất thích ăn. Chị thái củ cải, chuẩn bị làm thêm món xào, rồi rang thêm một ít lạc. Đôi khi chồng chị cũng thích uống rượu nhắm với lạc rang, ăn xong ngồi hút thuốc, uống nước chè. Chị đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi, chị phát hiện mình đi chân đất vội chạy lên nhà đi giày. Chồng chị đã nhiều lần phê bình, bảo phải giữ chân cho ấm. Chồng nói bao giờ cũng có lý vì anh là chồng, anh tên là Tôn Kiện Quân... Nam Tử mỉm cười. Đồng hồ ở phòng khách đã chỉ vào con số năm giờ mười lăm phút, Nam Tử ra đứng ở ban công nhìn

xuống. Việc trông ngóng chồng hoặc con trai về là công việc hàng ngày chị vẫn làm. Chị luôn có mặt ở nhà, chỉ khi nào chồng không đi làm hoặc con trai không đi nhà trẻ thì vợ chồng con cái mới đánh xe đi chơi. Chồng chị thường đi qua công viên, tay xách cặp da màu đen, mặt cúi xuống nhìn đường, đó là cảnh tượng chị bắt gặp hàng ngày, là cảnh tượng làm chị xúc động nhất. Nếu chồng tự lái xe về nhà chị sẽ nhìn thấy anh bước ra khỏi xe, làm những động tác quen thuộc. Giá chồng về vào lúc này thì hay biết mấy, nhưng anh... Nam Tử thoáng nghĩ, mắt vẫn đăm đăm nhìn xuống nhà chỉ thấy anh chàng bảo vệ đi đi lại lại dưới cổng. Tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên, chị chau mày.

Nồi thịt đã nấu xong, Nam Tử lẩm bậm, chị nhắc máy nghe. Đầu bên kia không có tiếng trả lời. Nam Tử hỏi:

- Anh không về à?

Đối phương vẫn không trả lời. Nam Tử suy nghĩ một lát rồi cười bảo:

- Anh định chơi trò bịt mắt bắt dê hay sao đấy, có phải anh đang ở tầng trệt rồi không?

Nam Tử tưởng tượng chồng đang đùa mình vì đã từng có tiền lệ như thế rồi. Có lẽ Tôn Kiện Quân đã về, anh lấy chìa khóa khê mở cửa và gọi điện cho chị, rồi bất thần từ phía sau ôm choàng lấy chị... chị cầm ống nghe nhưng vẫn bị anh đột kích bất ngờ làm chị giật mình...

Đó chỉ là sự tưởng tượng của Nam Tử, sau lưng chị chẳng có ai cả. Từ ngày dọn về đây đã có lần nào chồng chị đùa như vậy đâu, tình cảm đã nhạt dần rồi. Ngôi nhà mới đẹp đẽ, các phòng rộng rãi khang trang đang đối lập với tâm hồn trống rỗng.

Nam Tử quay đầu lại chỉ thấy căn phòng vắng vẻ: sự vắng vẻ đáng sợ như đang sống dưới địa ngục.

- Ai đấy? - Nam Tử hỏi trong điện thoại.

Đối phương vẫn im lặng nhưng có tiếng thở phì phò. Lạ thật. Nam Tử cảnh giác: Chắc không phải anh ấy, không phải người chồng vừa xuất hiện trong tâm trí mình.

Không phải, Nam Tử nghĩ như vậy, chắc chắn là không phải. Nam Tử cứ đinh ninh trong bụng ý nghĩ không thể nhưng đằng sau cái không thể lại rất

có thể là một cuộc tụ họp nào đó. Chỉ nghe tiếng thở phì phò trong máy, chị đoán chắc đó là một người đàn ông. Làm gì mà căng thẳng thế? Nam Tử nảy ra phán đoán thứ hai, đối phương căng thẳng làm mình cũng hồi hộp.

- Ai đấy? - Nam Tử hỏi. - Nếu không nói, tôi sẽ cúp máy.

- ĐỪNG.

Đối phương vừa lên tiếng, chị đã biết đó là ai.

Nam Tử cầm ống nghe mà toát cả mồ hôi.

Năm giờ rưỡi thì Tôn Kiện Quân về, cùng ăn cơm với người vợ trẻ. Ngày Mồng một tháng Năm là ngày lễ, không về nhà thì bất tiện quá. Phan Đình gọi điện mời anh ăn cơm tối, anh nói để ngày mai, trưa mai anh sẽ mời Phan Đình đi ăn cá sinh thái ở nhà hàng, cá sinh thái là dạng như thế nào, anh không nói, chỉ nói là rất hợp khẩu vị. Phan Đình rất thích ăn cá. Tôn Kiện Quân thuộc lòng sở thích của Phan Đình, kể cả sở thích lên giường. Phan Đình là cô gái có tính cách mạnh mẽ, đôi khi còn chủ động hẹn anh. Một người tính cách mạnh mẽ, một người có tính gheo nguyệt trêu hoa, hai tính cách đó gặp nhau càng làm tăng thêm hứng thú chơi bời... Năm ngoái khi đi xem hoa đào ở Long Xuyên về, họ đã từng hôn nhau ở phòng khách nhà Phan Đình. Lần hôn nhau thứ hai là vào mùa hè, coi như lần chính thức mở đầu câu chuyện tình giữa họ. Hôn nhau, rồi các động tác tiếp theo cần có đã xảy ra. Có điều, các động tác thông thường xảy ra khi ăn nhiều hơn, còn lên giường với nhau thì ít hơn. Đây có phải là tình yêu không? Trong đầu Tôn Kiện Quân không hề có từ này, ngay cả lúc cuồng dục với Phan Đình, anh cũng không bao giờ nghĩ đến. Hai người có thiện cảm với nhau, có chung một ham muốn, thế là đủ rồi: những điều muốn nói người kia đều thích nghe, những động tác muốn làm người kia đều ưng thuận. Hà tất phải chết đi sống lại làm gì. Trừ khi có sự chết đi sống lại khác. Trong hai cách chết đi sống lại ấy, Tôn Kiện Quân chọn một và né tránh một. Anh lựa chọn thứ mà Phan Đình cũng lựa chọn, tóm lại là hai ý nghĩ trùng hợp nhau. Cùng đi ăn uống cũng thích, muốn làm gì tiếp theo cũng được. Tiết tấu tình yêu do hai người định đoạt, trăng thanh gió mát hai người cùng tận hưởng. Tôn Kiện Quân về nhà trong tâm trạng vui sướng, nhìn cặp mắt vợ, lại thấy vui hơn. Niềm vui ấy từ đâu mà có, không cần nói Tôn Kiện Quân đã rõ:

ngày lễ anh có mặt ở nhà, vợ anh vui lắm. Nam Tử đặt lên bàn nồi thịt kho, một cốc rượu, một đĩa lạc rang và mấy món ăn hôm qua chưa ăn hết. Tôn Kiện Quân nhấp một hớp rượu, lạc rang vừa thơm vừa giòn, lại thêm mùi vị hấp dẫn của nồi thịt... cuộc sống như thế này thì còn gì bằng, tất cả đều hội đủ.

Tôn Kiện Quân lại uống thêm một hớp rượu. Giữa cái đã biết hết và cái chưa biết hết đều đan xen trong lòng anh. Nhưng anh khác những người đàn ông khác, hay nói đúng hơn anh vừa là người theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng, vừa là người theo chủ nghĩa thực dụng, anh du đang giữa hai thứ đó. Du đang nhiều nên anh đã nhận ra một điều: cái gì mình hướng tới thì nên đặt nó vào trạng thái mơ hồ, không nên vội vã biến cái mơ hồ thành cái rõ nét. Dục vọng tràn lan trên đường phố, đầy rẫy trong chúng sinh, trong đó có anh, nhưng chỉ riêng anh là không vội vàng. Anh thưởng thức cuộc sống như một người sành rượu có hạng. Trong cuộc sống chỗ nào chẳng có nếp nhăn, người ta thường vội vã mở nó ra, cái quý giá chẳng thấy đâu, chỉ thấy toàn nếp nhăn. Anh thích nhất câu nói của người Mi Sơn: Ăn ít mới thấy ngon. Ý nghĩa câu nói ăn ít ngon hơn là ở chỗ: Ăn nhiều cái ngon mới thấy cực ngon. Song nguồn gốc của nó vẫn là ăn ít ngon hơn. Ở Trung Quốc ngày nay ngày càng hiếm những người biết ăn ít ngon hơn. Cái từ tham ăn đã đủ để nói lên cuộc sống hiện tại của nhiều người, đặc biệt là cuộc sống đô thị. Các thành phố nhỏ cũng vậy, như ở Mi Sơn, quê của Triệu Ngự chẳng hạn, quán rượu, quán bia mọc lên nhan nhản. Đối với họ, chỉ cần mở những nếp nhăn ra là xong, chẳng cần biết nếp tẻ là gì, chẳng lẽ để thời gian trôi đi một cách vô vị hay sao. Tôn Kiện Quân bỗng bật cười. Nam Tử lại rót thêm cho anh một cốc rượu, chị không hiểu chồng mình cười cái gì. Chồng đã về, chắc tâm hồn chồng đang vui. Hai vợ chồng chạm cốc, cùng chúc nhau ngày lễ vui vẻ. Niềm vui của Nam Tử là có chồng ở bên, còn niềm vui của chồng thì lại do nguyên nhân khác. Nam Tử không hỏi chồng, có một số việc thấy không cần thiết thì cho qua. Ai cũng có một khoảng tối, có điều sự khác nhau giữa chúng chỉ là lớn hay nhỏ mà thôi. Điểm tối của Nam Tử mới được khai phá gần đây, nguồn gốc sâu xa là từ cú điện thoại đột ngột gọi đến.

Có điều không khí gia đình đầm ấm nên chị chẳng nghi ngờ gì. Điếm tối là ở trong bóng tối, còn không khí hòa thuận thì lại ở chỗ sáng, giữa chúng có giao điểm nhưng nước giếng không hề xâm phạm đến nước sông. Điếm tối tuy tối kỵ với không khí đầm ấm nhưng thiếu nó cũng không được. Nhà có hai vợ chồng, thêm một đứa con là ba, đây là ý đồ của Tôn Kiện Quân từ sáu năm về trước. Anh đã tạo dựng nên gia đình này, mua căn hộ này và có quyền khai phá điếm tối, tuy nhiên anh không bao giờ kể công. Song trong nhà lúc nào cũng tồn tại một quyền lực ngầm, một thứ quyền lực mà anh chưa hề dùng tới. Mãi đến năm ngoái anh mới bắt đầu vận dụng: anh cùng Thương Nữ đi lễ đền Tam Tô, rồi cùng ăn, cùng ngủ và cùng làm những việc như đã làm với Phan Đình... tất cả đều rất thuận lợi. Anh là người đàn ông biết sống chừng mực mà trong thời đại ngày nay, chừng mực cũng có nghĩa là tinh thần trách nhiệm. Ngày mai vợ về quê rồi, anh về nhà ăn cơm tối, ở bên chị vài tiếng đồng hồ. Anh thấy chị rất vui, phấn khởi ra mặt. Vợ đẹp con khôn, ngôi nhà lý tưởng...

Buổi chiều không khí mát dịu, anh ý thức đầy đủ rằng không quá đà, luôn đúng mức mới là Tôn Kiện Quân. Nghệ thuật sống là ở chỗ đó...

Nam Tử đi xuống bếp, chị mặc chiếc váy đầm hoa, khuôn mặt hồng hào trông chẳng khác gì người thiếu phụ trong tranh vẽ của họa sĩ Nga hồi thế kỷ mười chín. Mạnh khỏe, đẹp gái, trẻ trung, hấp dẫn... Tôn Kiện Quân thốt lên những lời khen ngợi vợ mình. Rất hiếm thấy đức ông chồng nào khen ngợi vợ mình như vậy. Nếu bạn coi cuộc sống là nghệ thuật thì cuộc sống mới ban tặng cho bạn những cảnh đẹp. Ngày mai chị phải đi một lộ trình mấy trăm cây số, sẽ ở lại quê dăm ba ngày, tháng Năm, hoa đỏ rực, cỏ xanh rờn, chị sẽ mặc quần bò, váy màu đỏ hoặc màu xanh. Chị đi thăm bà con, họ hàng, đi từ nhà nọ đến nhà kia. Chị là niềm kiêu hãnh của nhà quê. Các chị em ở nhà quê sẽ hỏi chị hết chuyện này đến chuyện khác, các chàng trai sẽ thở ngắn than dài...

Nam Tử bưng lên một đĩa thức ăn và hai bát cơm. Tôn Kiện Quân vẫn còn một nửa cốc rượu, anh ăn hết hạt lạc này đến hạt lạc khác. Lạc bố Nam Tử gửi ở quê ra hơi ít không đủ cho Tôn Kiện Quân ăn. Nam Tử nói:

- Lần này về quê, em sẽ mang nhiều hơn một chút để biếu chị Thương Nữ,

Tề Hồng và Triệu Yến.

Nam Tử nhắc đến tên Thương Nữ rất vô tư. Hôm qua cái tên này đã làm chị cảm thấy khó chịu, hôm nay đã có chút thay đổi. Hơn nữa, Thương Nữ cũng rất tốt với chị. Những chuyện trước đây giữa chồng chị và Thương Nữ chị đã được Tiểu Đào kể cho nghe nhưng chị cũng chẳng để tâm.

- Măng tre ở quê em ngon lắm, nếu tiện, em đem ra một ít, chỉ sợ đi tàu xe phiền toái thôi. - Tôn Kiện Quân nói.

- Em mang được, có phải chuyển xe đâu mà sợ. - Nam Tử nói.

- Khi nào em về đến Thành Đô, anh sẽ đưa xe ra đón.

- Nếu anh bận không ra được, em sẽ thuê xe về nhà.

- Chẳng có gì đâu, anh sẽ ra được. - Tôn Kiện Quân nói.

- Ngộ nhỡ anh đang chơi mạt chược, đi thì lại khuyết một chân. - Nam Tử nói.

- Thì bảo họ đợi một lát, có sao đâu. Xe cả đi lẫn về chỉ khoảng nửa tiếng chứ mấy.

- Không cần đâu anh ạ, thuê xe cũng chỉ mất hơn chục đồng thôi.

- Không phải là vấn đề tiền, em đi vắng suốt mấy ngày, chẳng lẽ anh là chồng không ra đón em được hay sao? Tiện đường anh đón luôn con về, mấy ngày mẹ con không gặp nhau, anh sợ nó nhớ lắm đấy.

- Nó xa em mấy ngày có sao đâu, con ngoan lắm đấy. - Nam Tử cười bảo.

- Tục ngữ có câu mẹ nào con ấy mà. - Tôn Kiện Quân cũng cười, bảo.

- Thế em cũng ngoan à? - Nam Tử hỏi.

- Trẻ con ngoan theo cách của trẻ con, người lớn ngoan theo cách của người lớn. - Tôn Kiện Quân nói.

- Em không phải là người lớn, em là vợ anh, năm nay em đã hai mươi sáu tuổi rồi.

- Năm nay anh tròn ba mươi tám tuổi. - Tôn Kiện Quân nói.

Anh đưa tay vuốt ve đôi má ửng hồng của vợ. Tình cảm giữa hai người vô cùng thâm thiết. Nam Tử dọn mâm bát, còn Tôn Kiện Quân châm thuốc hút. Năm nay Tôn Kiện Quân ba mươi tám tuổi, khi vợ anh ba mươi tám tuổi thì anh sẽ tròn năm mươi tuổi. Liệu lúc năm mươi tuổi sẽ thế nào nhỉ?

Có thể dự đoán trước năm mười tuổi vẫn khỏe mạnh, năm mười tuổi còn quá trẻ so với tuổi s❖%

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 7

Trầm Tư

Vào buổi chiều ngày mùng một, khi thành phố đã lên đèn, đường phố người xe nhộn nhịp.

Triệu Ngự lững thững đi bộ, tay dứt túi quần. Nếu lòng đường không có nhiều xe qua lại, anh cũng rất thích hòa vào dòng người đi dưới lòng đường.

Dòng người nườm nượp như đi trẩy hội. Từ phố Lê Hoa đến phố Cát Thăng khoảng năm cây số, Triệu Ngự đã đi lại trên đoạn đường này cả trăm lần rồi, đi xe đạp cũng có, xe hơi cũng có, đi bộ cũng có. Nếu đi xe hơi thì cả đi lẫn về chừng mười phút, đi bộ khoảng một tiếng. Đôi lúc đi trên đường dài hay ngắn phụ thuộc vào tâm tư.

Đã đến phố Cát Thăng, con đường nhỏ chưa đầy ba trăm mét, Triệu Ngự đã sống ở phố này sáu năm nhưng vẫn chưa có cảm giác gì là quê hương cả. Đi công tác độ dăm bữa nửa tháng về không hề nhìn thấy bộ mặt thân quen nào. Số nhà 77 phố Cát Thăng là mái ấm của anh nhưng mái ấm và quê hương là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Có nhà nhưng không có quê hương. Nhà có ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, hai ban công, hai nhà vệ sinh.

Mái ấm chính là hương thơm của bếp, hoa tươi ở ban công, là giấc ngủ yên tĩnh mỗi đêm, là hàng ngày từ đó đưa con đi học... và còn biết bao chuyện không thể nói hết. Còn quê hương thì không. Liệu có thể gọi ba cái mái ấm ở phố Cát Thăng, phố Lê Hoa và ở Mi Sơn là quê hương được không?

Triệu Ngự lắc đầu. Quê hương vẫn còn thiếu nhiều lắm. Quê hương theo nghĩa đích thực của nó thì vẫn chưa đủ, những mái ấm kia làm sao có thể thay thế được hai chữ quê hương. Phố Cát Thăng người xe đi lại tấp nập: xe hai bánh, ba bánh, bốn bánh và đủ các màu sắc người. Các cửa hàng hai bên đường người ra vào nhộn nhịp, các quán ăn nhan nhản... Đó là cảnh tượng huyên náo của đô thị. Triệu Ngự sức nhớ tới một bức tranh, lòng anh xao xuyến. Hồi đó nhân khẩu còn ít, bây giờ đông quá, mười mấy triệu người đều đồng thanh hô to: Chúng tôi muốn... một bức tranh đô thị... không có sự phân biệt quá mức giữa kẻ giàu và người nghèo, giữa thành thị và nông thôn.

Triệu Ngự đứng lại bên đường suy nghĩ: sức mạnh kiềm chế dục vọng đã biến đi đâu rồi? Lực có, lương tri, tín ngưỡng, ý thơ đủ cả. Nhưng có lẽ các loại sức mạnh trong dân gian phân tán quá nên không thể tạo thành một sức mạnh tổng hợp, không thể kết thành một sợi dây thừng. Hưởng thụ vật chất thì rõ quá đi rồi nhưng còn hưởng thụ về tinh thần xem ra còn quá mơ hồ. Vậy ai là người có thể chứng minh cho sự hưởng thụ tinh thần?

Triệu Ngự bỗng nảy ra một suy nghĩ logic: cũng như thời tiết nắng nóng mãi rồi cũng phải có mưa rào, mưa sẽ tẩy rửa và gột sạch... Triệu Ngự châm thuốc hút và tự cảnh cáo mình không được nghĩ về những điều đó nữa.

Đừng nghĩ nhiều nữa. Tư tưởng cũng giống hệt như một bộ phận tự động, khi đã chuyển động rồi sẽ là vô tận. Hãy quay về với cá thể, với chính tổ ấm của gia đình mình, đừng nên nghĩ nhiều về chuyện thế gian, có ai bảo mình làm đại diện cho mọi người đâu. Trong thế kỷ hai mươi này, thiếu gì người có tiếng nói trọng lượng hơn mình? Tất nhiên hãy thiết thực suy nghĩ về cuộc sống hiện tại của chính mình thì hơn. Hãy xếp những việc "thiên hạ" sang một bên. Hãy xuất phát từ cá thể, hãy lo những việc cho chính mình, hãy đi từ cá thể tự do này đến cá thể tự do khác.

Triệu Ngự rít mạnh một hơi thuốc. Một nữ chủ quán bên đường nhìn anh

chăm chăm. Chị ta suy nghĩ về người đàn ông này, trước hết quan sát cái túi đeo trên vai, sau đó là phán đoán xem thần kinh của anh có bình thường không. Chị ta tự rút ra kết luận: Việc này sẽ có lợi cho mình, người đàn ông này có thể moi tiền được đây, chắc chắn anh ta không phải là người mắc bệnh thần kinh. Hãy buộc anh ta phải nộp tiền ra. Nghĩ vậy, chủ quán đến bên Triệu Ngự:

- Chào anh, mời anh vào thăm cửa hàng chúng tôi.

Triệu Ngự nhìn người đàn bà. Từ cá thể đến cá thể... Triệu Ngự hỏi:

- Chị quen tôi à?

- Cùng là hàng xóm láng giềng, có ai không quen nhau đâu, chỉ có điều không biết tên thôi. Mời anh vào cửa hàng một lát, tôi không dám làm lãng phí thời giờ vàng ngọc của anh đâu. - Nữ chủ quán cười nói.

Hàng xóm láng giềng cùng phố phường, câu nói nghe thật hay, Triệu Ngự nghe rất bùi tai. Anh bước vào cửa hàng. Cửa hàng tuy không rộng nhưng cách bài trí rất hấp dẫn. Có hai cô gái từ trong cửa hàng vội bước ra.

- Anh thấy cửa hàng của tôi thế nào? - Người nữ chủ cửa hàng hỏi.

- Rất đẹp.

- Tôi mở cửa hàng này được hơn nửa năm rồi, hàng ngày vẫn trông thấy anh đi, về qua đây.

- Thật thế ư? - Triệu Ngự nhìn tấm gương treo tường.

- Xin phép được hỏi: quý danh tên là gì. - Chủ cửa hàng nói.

- Tôi họ Triệu.

Nhìn trong gương thấy mình béo hơn năm ngoái, thảo nào Thương Nữ bảo dễ tăng đến ba cân.

- Tôi họ Diệp, anh cứ gọi tôi là Tiểu Diệp cho tiện.

Hai cô gái ngồi bên cười khúc khích.

- Ông chủ Triệu... - Chủ cửa hàng lại nói.

- Tôi không phải là ông chủ. Vừa rồi chị bảo vẫn trông thấy tôi đi làm về kia mà. - Triệu Ngự nói.

- Anh Triệu, anh đã vào đây, nên sửa sắc đẹp một tí, gọi là chiếu cố đến việc làm ăn của cửa hàng tôi, da của anh cần được bảo dưỡng cho trắng hơn... - Tiểu Diệp cười cải chính.

- Để khi khác, hôm nay tôi bận. Vả lại, da tôi... - Triệu Ngư nói.

- Hay anh mát xa một tí cho dễ chịu, hai cô em ngồi đây một cô họ Đào, một cô họ Trương, họ đều từ một vùng quê nghèo Quý Châu đến đây. - Tiểu Diệp nói. Tiểu Diệp vừa nói dứt lời, hai cô gái đã mau mồm mau miệng mời chào: - Đại ca Triệu, mát xa vừa dễ chịu, vừa tốn ít tiền.

Triệu Ngư thấy khó từ chối. Một bà chủ và hai cô gái chèo kéo làm anh thấy khó xử. Ánh đèn sáng trưng, khuôn mặt đầy phấn son của Tiểu Diệp như có sức mạnh hấp dẫn...

- Anh Triệu ơi, anh nên gọi đầu thôi, đầu anh nhiều gà quá. - Tiểu Diệp nói.

- Đại ca Triệu ơi, chúng em có loại đầu gọi đầu chính hiệu, gọi xong là hết gà ngay. - Tiểu Đào nói.

- Chúng em có rất nhiều khách đến một lần lại muốn đến mãi. - Tiểu Trương nói.

- Anh cứ mát xa đi, không tính tiền gọi đầu anh đâu. Hãy để chúng tôi có thể diện một chút, gặp nhau là duyên số cả mà. - Tiểu Diệp nói.

- Quả thật tôi có việc... - Triệu Ngư nói.

- Hôm nay là ngày kỷ niệm Mồng một tháng Năm, anh cho các em nó một cơ hội lao động. Bảo đảm là anh sẽ thấy dễ chịu, tâm hồn thoải mái. Anh Triệu, đại ca Triệu... - Tiểu Diệp nói.

- Liệu mát xa có lâu không? - Triệu Ngư nói.

- Năm mươi đồng, hai giờ. - Tiểu Đào nói.

- Cả Tiểu Đào và Tiểu Trương cùng làm, chỉ cần một tiếng thôi. Một tiếng mát xa toàn thân. - Tiểu Diệp nói.

- Nghe bùi tai quá. - Triệu Ngư cười nói.

- Hai tiếng đồng hồ kêu bính boong. - Tiểu Đào nói.

- Thế nào gọi là kêu bính boong? - Triệu Ngư nói.

- Ba tiếng cũng chẳng ăn nhằm gì. - Tiểu Trương nói.

- Nếu bốn tiếng thì đại ca sẽ hăng máu đấy. - Tiểu Đào nói.

- Anh đừng nghe chúng nói tào lao. Vào giường nằm đi, Tiểu Đào, Tiểu Trương động tác phải nhẹ nhàng nhé! - Tiểu Diệp nói.

Bà chủ vừa ra lệnh xong, Tiểu Đào, Tiểu Trương bắt tay ngay vào việc động tác khá thuần thục và nhẹ nhàng, người thì kéo tay, người thì vén áo, thái độ lả lướt. Đúng là hai con yêu tinh, Triệu Ngự nghĩ. Nhưng hôm nay mình bị mắc bẫy rồi khó mà thoát được, thôi đành chờ một tiếng vậy.

Triệu Ngự đang mát xa thì thấy một người đàn ông xuất hiện. Người đàn ông đó chính là lão Tào. Chủ cửa hàng xem ra có vẻ có mối nới cũ, chào hỏi lạnh nhạt.

Lão Tào thấy Triệu Ngự, đôi mắt cú vọ của lão sáng lên:

- Trưởng phòng Triệu, anh cũng vào đây à?

Lão Tào do dự, không biết có nên bắt tay Triệu Ngự không. Thông thường người cùng cơ quan khi gặp nhau, bao giờ cũng bắt tay. Nhưng lão lại có cảm giác như một người đi tìm gái gặp một người đi tìm gái nên vội rút tay lại. Vợ Triệu Ngự đẹp như hoa như ngọc, thế mà anh lại có mặt ở đây để đứ đờn với mấy cô gái này, thật khó hiểu quá.

- Bác Tào, bác đến đúng lúc quá. Bác vào đây mát xa thay tôi đi - Triệu Ngự nói.

- Cả hai người cùng mát xa đi. - Tiểu Diệp nói. - Tôi mát xa cho bác Tào còn hai cô mát xa cho trưởng phòng đi.

Lão Tào nghĩ thầm trong bụng: Được hai cô gái phục vụ thì sướng quá còn gì. Lão đưa mắt nhìn Tiểu Diệp, người đàn bà này trông cũng được lắm. Tối nay phòng bảo vệ có người đến chơi mạt chược, lão nhàn rỗi chạy ra cửa hàng chơi, còn đang sợ gặp Tiểu Na thì lại gặp ngay Triệu Ngự. Lão Tào nói: - Tôi vào đây cắt tóc cạo râu thôi.

- Nếu mát xa sẽ miễn phí tiền gội đầu. - Tiểu Diệp nói.

- Miễn phí cả công cạo râu và lấy ráy tai. - Tiểu Đào nói.

- Miễn phí hết khoản này đến khoản khác. - Lão Tào cười nói.

- Ở đây chúng tôi phục vụ đa năng nhưng chỉ tính tiền một khoản, năm mươi đồng là trọn gói đấy. Tiểu Đào, Tiểu Trương, sao lại ngây người ra như thế, làm đi chứ! Cứ để lão Tào đấy cho tôi - Tiểu Diệp nói. - Trưởng phòng Triệu, hay chúng ta cùng mát xa đi, chẳng lẽ đến đây rồi lại không

làm. - Lão Tào nói.

- Bác làm đi, tôi không làm đâu. - Triệu Ngự nói và đưa cho chủ cửa hàng năm mươi đồng. Lão Tào vội nói: - Sao lại thế, trưởng phòng, ai lại để trưởng phòng trả tiền như vậy.

- Đến rồi lại đi, thật chẳng ra làm sao. Anh chê cửa hàng chúng tôi không đủ tư cách hay sao? - Tiểu Diệp làm ra vẻ giận dữ.

- Quả thật hôm nay tôi rất bận, xin để khi khác. - Triệu Ngự nói.

- Khi khác chỉ là cái cớ để thoái thác, chúng tôi không cần nghe đâu. - Tiểu Trương, Tiểu Đào tranh nhau nói.

- Được ngắm dung nhan hai cô gái, chắc trưởng phòng thỏa mãn lắm rồi. - Tiểu Diệp cười nói.

Tuy đã trả tiền nhưng Triệu Ngự vẫn không sao ra khỏi được cửa hàng, sức mạnh của ngôn từ làm anh khó xử. Chủ cửa hàng dùng đủ cách để moi tiền. Cách đó gọi là ai đến thì phải bắt ngay, vào thì dễ, ra thì khó. Bước vào cửa hàng là một chuyện, bước vào phòng lại là chuyện khác. Cuối cùng chủ cửa hàng chỉ cần moi được tiền là đạt mục đích rồi.

- Hai cô gái nghèo này tháng nào cũng phải gửi tiền về nhà. Anh xem, chúng toàn ăn mặc những đồ rẻ tiền, đôi giày của Tiểu Đào chỉ bảy đồng bạc. - Tiểu Diệp nói.

Triệu Ngự chau mày nhìn đôi giày của Tiểu Đào.

- Trưởng phòng Triệu, anh... - Lão Tào nói.

- Tôi phải về ngay. - Triệu Ngự nói.

- Nếu hôm nay trưởng phòng không chiếu cố thì trả lời dứt khoát hôm nào sẽ đến chứ! - Tiểu Diệp nói.

- Chúng em thất vọng quá đấy. - Tiểu Đào nói.

- Thật phí cả công gọi anh là đại ca. - Tiểu Trương nói.

Cả hai cô gái đều nhợn mủ lên hót, thái độ rất đanh đá. Lão Tào nói với Tiểu Diệp:

- Trưởng phòng Triệu bận thật đấy, đừng gây khó dễ cho anh ấy nữa.

- Anh ấy về rồi, thôi, để Tiểu Đào, Tiểu Trương mát xa cho bác. - Tiểu Diệp cười đáp.

- Vừa rồi đã thỏa thuận chị mát xa cho tôi kia mà!... - Lão Tào nói.

- Lúc này tôi cũng nói với anh Triệu như vậy. - Tiểu Diệp nhìn theo Triệu Ngự nói.

- Nói một là một, hai là hai. Tiểu Triệu là Tiểu Triệu, lão Tào là lão Tào. Cô nương Tiểu Diệp ơi, hãy trả lại năm mươi đồng cho trưởng phòng Triệu đi. Tôi già rồi, mát xa làm gì, chỉ gọi đầu thôi. - Lão Tào cười bảo.

- Bác chi li quá đấy, ở đây chúng tôi đã từng làm cho những ông già bảy, tám mươi tuổi, càng già thì mát xa càng dễ chịu chứ sao. Người già vất vả mới kiếm được ít tiền, con cháu đến xin xỏ hết, thật chẳng công bằng chút nào. Tại sao lại không dám tiêu pha, hưởng thụ những năm tháng cuối đời? Bác Tào ơi, bác đừng xót ruột, bụng xót thì ăn thế nào được đậu nóng.

- Nóng... đậu nóng à? - Lão Tào hỏi.

- Muốn ăn đậu nóng thì thêm năm mươi đồng nữa. - Hai cô gái đồng thanh đáp.

- Họ nói đùa bác đấy. Đại ca Triệu, anh định bỏ đi thật à? - Tiểu Diệp bảo. Lão Tào cười hì hì.

Nhằm đúng lúc họ đang mãi nói chuyện, Triệu Ngự cáo từ rồi bước ra khỏi cửa hàng. Lẽ ra anh định nán lại nghe họ nói thêm vài câu, nhưng thấy họ nói đến đậu nóng, anh không muốn nghe nữa. Ba người đàn bà trẻ đẹp tại sao lại biến thành miếng đậu nóng?

Triệu Ngự về nhà tưới hoa, từ trên tầng năm, anh nhìn thấy ánh đèn ở phòng bảo vệ, mấy đồng chí về hưu đang chơi mạt chược ở đó. Mấy từ lão đồng chí, đậu phụ nóng, sàng cám lấy gạo... cứ quay cuồng trong đầu óc anh, động tác tưới hoa trở nên chậm chạp. Tiểu Đào, Tiểu Trương, mùa hoa thiếu nữ nở rộ khắp thế giới. Một đội ngũ đông đảo đến từ khoảng trời bao la, len lỏi vào từng căn nhà nhỏ. Tiêu dùng... họ tự biến mình thành những vật phẩm tiêu dùng. Một đời hoa ngắn ngủi mà độ bền của nó còn kém xa chiếc tủ lạnh. Hoa tươi tự nở và tự chà đạp lên mình chắc chắn sẽ có biến cố, sẽ gây sốc trong lòng người. Đã mười năm rồi, có lẽ không phải là mười năm, đã có ai để ý lắng nghe về đội quân hùng hậu này chưa? Đã có ai chủ trương nhổ tận gốc tước tận rễ đội quân này? Mọi người như đã thành thói quen, coi chuyện này là chuyện bình thường. Mười năm là quãng thời gian quá dài, một trăm năm đã thuộc vũ trụ khác.

Triệu Ngự đứng trên ban công, lòng thấy xót xa bồi hồi. Ai đó đã nói một câu rất hay, nơi nào rơi vào bể trầm luân, nơi đó sẽ được cấp cứu.

Triệu Ngự xuống nhà, trở về phố Lê Hoa. Các cửa kính tiệm sửa sắc đẹp đã buông rèm, ánh đèn màu hắt ánh sáng ra bên ngoài, thấp thoáng bóng mấy cô gái trẻ, ý chừng đang bù khú với mấy gã đàn ông. Họ không làm thẹn ai mà là móc túi, dù trẻ hay già họ đều không kiêng nể.

Lão Tào... Triệu Ngự nghĩ. Một ông già sáu mươi tuổi mà còn đam mê sắc đẹp. Lão đã nhằm trúng cô gái Tiểu Diệp, chưa biết chừng lúc này lão đang cười tít mắt, tận hưởng những giây phút hoan lạc. Tiểu Diệp thì khiêu khích còn lão thì cười khì khì. Một người như con cá ngỗng há hốc mồm, còn người kia khư khư giữ chặt hầu bao. Hai bên đều ngầm toan tính, cử chỉ và lời nói chẳng qua chỉ là sự thăm dò. Nhà kinh tế học sẽ gọi đây là mối quan hệ đơn giản giữa cung và cầu, là vấn đề giá thành và lợi ích. Nhưng cái mà Triệu Ngự muốn biết là trong quá trình hai bên tính toán như vậy liệu có xảy ra tai nạn gì không. Triệu Ngự vừa đi vừa nghĩ, đầu óc rối bù cả lên.

Ra đến đầu đường, anh dừng lại chờ cho mấy chiếc xe đi qua. Một người đàn bà từ con đường khác đi đến, nhìn và gọi tên anh. Thì ra là Phạm Băng, bạn thân của chị Tô. Năm ngoái Triệu Ngự quen họ ở vũ trường bên sông Phủ Nam. Chị Tô chỉ là cách xưng hô, tuổi chị không lớn hơn Phạm Băng, chưa đến ba mươi tuổi.

Phạm Băng hỏi anh đi đâu, anh trả lời về phố Lê Hoa. Phạm Băng nói:

- Triệu Ngự, có phải anh có ô tô riêng không?

- Xe của cơ quan đấy.

- Xe của cơ quan càng tốt chứ sao, tại sao anh không đi ô tô? - Phạm Băng cười nói.

- Vừa ăn cơm xong, dạo phố vẫn cảnh một tí thôi.

- Hình như anh thích đi dạo phố một mình thì phải. Lần trước gặp anh ở ngoài vũ trường thấy anh đi xe đạp phóng qua rất nhanh.

- Đó là chuyện năm ngoái.

- Vào đúng dịp tết năm ngoái. Thời gian trôi đi nhanh thật, loáng một cái đã hơn một năm rồi.

Hai người chuyện phiếm, cùng đi một đoạn đường. Bỗng Phạm Băng nói:

- Anh Triệu Ngư ơi, anh là con người rất hay đấy. - Triệu Ngư quay sang nhìn Phạm Băng. Phạm Băng nói tiếp: - Anh là người... Ồ, không biết nói thế nào cho phải nhỉ? Là người có xe nhưng không dùng, có chuyện nhưng không nói ra.

- Tại sao chị biết tôi có chuyện nhưng không nói ra? - Triệu Ngư cười hỏi.

- Tại sao anh không hỏi tôi về chị ấy?

- Chị ấy là ai?

- Anh biết tôi nhắc đến ai rồi còn gì. - Phạm Băng nói.

- Có phải cô muốn nhắc đến chị Tô không?

- Ngoài chị ấy ra, còn ai vào đây nữa? Tôi thấy anh, tôi gọi, lại đi cùng anh, cứ tưởng thế nào anh cũng hỏi thăm chị ấy.

- Tôi có số điện thoại di động của chị ấy.

- Ý anh là không cần phải hỏi thăm qua tôi, có việc gì sẽ gọi điện trực tiếp cho chị ấy phải không?

- Tôi không có ý như vậy. Vừa rồi chị gọi tôi, tôi đã nghĩ ngay đến chị ấy, chỉ chưa nghĩ đến việc hỏi thăm chị ấy thôi.

- Vậy bây giờ anh có muốn hỏi thăm chị ấy không? - Phạm Băng cười hỏi.

- Tối nay các chị không đi khiêu vũ à?

- Anh chỉ hỏi thế thôi ư? Đơn giản quá. - Phạm Băng đáp với vẻ thất vọng.

- Đợi khi nào tôi gặp vấn đề phức tạp sẽ xin thỉnh giáo các chị.

- Tôi khó nhận xét về anh quá. Không biết anh giản dị hay thâm trầm. - Phạm Băng thở dài.

- Cứ nhận xét xấu về tôi cũng được. - Triệu Ngư vừa cười vừa nói.

- Nếu bảo anh là người thâm trầm thì cũng không hẳn. - Phạm Băng nhìn anh nói.

- Chắc cũng không đến mức ấy.

Phạm Băng cười. Hai người men theo hè đường đi về phía trước không hề bận tâm đến cảnh tượng người xe nườm nượp trên đường. Phạm Băng rất vui khi có dịp nói chuyện như thế này, vừa tế nhị lại vừa thoải mái. Tế nhị ở đây không có nghĩa là chỉ nói chuyện nửa vời. Một người phụ nữ ba mươi tuổi lịch thiệp như Phạm Băng, chị thừa hiểu những điều tế nhị ở người đàn ông ở vũ trường, dưới ánh đèn mờ ảo, chị đã được nghe nhiều

lần, thậm chí đã quen tai những lời úp mở của đàn ông, như thế không thể gọi là tế nhị được. Đó là sự tế nhị rất đáng nghi ngờ: nó ẩn chứa những điều hoàn toàn không tế nhị chút nào.

- Thực bụng anh có muốn hỏi thăm chị ấy không? - Phạm Băng cười hỏi.

- Vừa nãy tôi đã hỏi thăm rồi còn gì?

- Ồ, anh chỉ hỏi có đi khiêu vũ không thôi. Tôi và chị Tô cùng nhảy một điệu tập thể rồi ra về, và vừa chia tay cách đây chừng mười phút. Nếu biết gặp anh thì tôi đã kéo cả chị ấy đến đây rồi.

- Tại sao lại chỉ nhảy đến nửa chừng rồi bỏ về? Tôi nhớ mỗi tấm vé vào cửa là mười đồng chứ có ít đâu.

- Bây giờ mới thấy anh hỏi đến vấn đề thứ hai. Tại sao chỉ nhảy đến nửa chừng ư? Rất đơn giản, vì không có bạn nhảy hợp ý.

Triệu Ngự nghĩ: Bạn nhảy hợp ý ư?...

- Anh nên hỏi vấn đề thứ ba đi thôi. - Phạm Băng nói. Không đợi Triệu Ngự trả lời, chị nói tiếp: - Thôi, anh đừng hỏi nữa, tôi cũng ngại trả lời lắm, chuyện của hai người, hà tất tôi phải lo lắng làm gì?

Triệu Ngự nghĩ: Giữa hai người... giữa hai người là thế nào? Có chuyện gì giữa hai người? Triệu Ngự tự vấn mình về ba vấn đề, đầu óc trở nên căng thẳng. Anh vốn là một chuyên gia hay lơ đãng vừa nói chuyện với Phạm Băng vừa tự hỏi mình. Vậy tại sao lại căng thẳng?

- Các chị nhảy tập thể trông rất đẹp. - Triệu Ngự nói.

- Tôi đẹp hay chị ấy đẹp?

- Cả hai chị đều đẹp.

- Tôi thấy anh nói không thật lòng.

- Tôi thấy nhảy tập thể là hoàn chỉnh nhất. - Có điều anh cũng ngầm thừa nhận mình nói chưa thật lòng. Trong vũ trường, hình ảnh chị Tô đẹp như người trong mộng: Ánh đèn lung linh, động tác uyển chuyển, đôi mắt đưa tình... một người đàn ông hút thuốc say đắm nhìn chị, người đó chính là Triệu Ngự. Hôm đó vào mùa Xuân, giữa tháng Hai, chị Tô nhảy một lúc, liền cởi chiếc áo da, chỉ mặc áo sơ mi và quần bò. Chị mỉm cười bước đến bên Triệu Ngự mời anh nhảy. Triệu Ngự lúng túng, chị đã vui vẻ hướng dẫn anh...

Đã đến phố Lê Hoa. Hai người chia tay nhau, Triệu Ngự nói:

- Nhà bố mẹ vợ tôi ở đằng kia.

- Nhà vợ anh? - Phạm Băng hỏi.

Triệu Ngự gật đầu, Phạm Băng nhanh chóng mất hút trong dòng người. Nói đến vợ Triệu Ngự, Phạm Băng chỉ hỏi một câu duy nhất, chứng tỏ chị là người phụ nữ rất thẳng thắn. Chị Tô thì đẹp, Phạm Băng thì thẳng thắn, đây là mối quan hệ bạn bè rất lý thú, nói cách khác là mối quan hệ cộng sinh. Thẳng thắn là liều thuốc tốt để hóa giải vẻ đẹp.

Triệu Ngự cười thầm trong bụng. Sự vật trên đời là vô cùng tận, trong khi đó sự hiểu biết của con người chỉ có giới hạn. Phải chăng chỉ khi nào tận mắt chứng kiến, bạn mới thật sự hiểu biết? Suy cho cùng, phải qua thực tiễn, bạn mới có sự hiểu biết chính xác. Nhưng cái thực tế mà bạn muốn biết lại thiên biến vạn hóa, không biết đâu mà lường, cái thực tế mà bạn nhận chẳng qua chỉ là một tảng đá. Ví dụ: cái búa là công cụ làm việc rõ ràng bạn nắm trong tay cái búa. Nhưng khi búa bị hỏng thì chỉ là vật vô tri vô giác trong tay bạn. Lại ví dụ như cái cửa: cái cửa là để mở ra, đóng vào, khi cửa có vấn đề hoặc đánh rơi chìa khóa thì cái cửa chỉ còn là tấm gỗ hoặc tấm sắt.

Một người Đức ở thế kỷ mười tám đã nói một câu rất có ý nghĩa: Tất cả những cái ta nhận biết đều là tiền đề cho một lĩnh vực càng cao hơn, nó sẽ được nhận biết trong lĩnh vực này. Chính vì có thể nhận biết được nó nên nó mới không phải là cái tối cao.

Triệu Ngự nghĩ: Mình nhận biết về mối quan hệ giữa mình với chị Tô và Phạm Băng nhưng tại sao họ lại không biết về điều này. Họ biết nhưng khác với những điều mình hiểu. Từ đó suy ra mình cũng không hiểu chính mình. Cái mình biết hiện nay khác với cái mình biết sau này.

Bỗng nhiên Triệu Ngự nghĩ: Vậy mình đang ở trạng thái nào, mình đang ở giữa đường. Một người xuất phát từ một điểm khác, chị ta cũng đang ở giữa đường.

Triệu Ngự nghĩ: Việc hai bên tiến lại gần nhau là rất dễ, chỉ cần gọi một cú điện thoại là xong. Nhưng đến gần nhau thì có ý nghĩa gì? Đi bên nhau, đi nhà hàng hoặc đi khiêu vũ có gọi là gần nhau không? Thời đại này rất dễ

gần nhau, gần nhau bằng đủ mọi cách kể cả việc chưa quen nhau. Mọi người vừa gặp nhau lần đầu đã vội xóa bỏ khoảng cách. Gọi là xích lại gần nhau... nhưng thực ra chẳng gần chút nào. Khoảng cách chưa thể vội vã xóa đi được. Khoảng cách đích thực giữa người đàn ông và người đàn bà không thể nào xóa đi được, cái bị xóa chỉ là khoảng cách giả tạo. Hai người cùng tiến đến gần nhau, thậm chí đã chần gối cùng nhau thì khoảng cách vẫn là khoảng cách: gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời. Hai đôi mắt gần nhau nhưng đó chỉ là những tinh thể.

Mùa Thu năm ngoái, Triệu Ngự và chị Tô đã gặp nhau một lần. Triệu Ngự gọi điện cho chị, chị bảo kiếm một nơi nào đó ngồi nói chuyện. Thế là hai người hẹn nhau đến một quán trà ở Phú Nam. Triệu Ngự đến sớm hơn đứng đợi dưới gốc cây, chị Tô đánh ô tô đến. Chị mặc áo sơ mi xanh, môi thoa son đỏ. Đây là lần đầu Triệu Ngự gặp chị giữa ban ngày. Chỉ một cú điện thoại nói với nhau vài câu, thế là họ gặp nhau. Chồng chị thường bay nhảy nay đây mai đó, đứa con bảy tuổi thì gởi ở trường. Bản thân chị tốt nghiệp học viện âm nhạc, hàng năm vẫn đi dạy pianô cho mấy đứa trẻ nhà giàu. Chị có học qua môn múa, đã từng đi biểu diễn múa, chị đặc biệt thích xem kịch, thích xem phim của châu âu. Cuộc sống của chị rất thoải mái, ít khi để thời gian nhàn rỗi vô ích. Mỗi tuần chị và Phạm Băng đến vũ trường vài lần, thả mình trong tiếng nhạc. Chị gặp Triệu- Ngự ở vũ trường. Thành phố Dung Thành có khoảng sáu, bảy triệu dân, nếu tính cả số nhân khẩu lưu động thì vào khoảng mười triệu người, con người là thứ mệt mỏi khiếp sợ nhất, trong cuộc sống chưa hề có tình hữu nghị, rất ít những người có thiện cảm thật sự.

Hôm đó, họ ngồi ở quán trà cả mấy tiếng đồng hồ, bên ngoài người đi lại tấp nập... Câu chuyện giữa hai người luôn bị gián đoạn. Sau đó, chị Tô nhìn về phía rặng cây ven sông, hồi lâu không nói gì, ánh triều dương rọi chiếu trên khuôn mặt chị. Chị nhớ cậu con trai ở trường nội trú. Chị chăm chú nhìn Triệu Ngự, chị muốn thổ lộ tâm tình cùng anh. Triệu Ngự nói: Giam cầm trẻ em như thế không tốt đâu. Anh cố ý dùng từ "giam cầm". Một lát sau, anh lại nói: Những loại trường như thế gọi là trường quý tộc toàn con nhà giàu, bố mẹ học sinh cứ đua nhau đưa con vào trường để mua lấy hư

danh, thật là ngọc ngêch.

Chị Tô cúi gằm mặt xuống, chị nói: - Lúc nộp tiền tôi đã lường lự mãi. - Chị đưa mắt nhìn Triệu Ngự. Tuy mới gặp nhưng họ rất có cảm tình với nhau, sau đó cứ tuần tự nhi tiến, trong mười tháng gặp nhau ba lần kể cả hai lần gặp ở vũ trường. Vào một buổi tối, Triệu Ngự gặp chị và Phạm Băng, anh đã đánh xe đưa họ đi một vòng. Chị Tô không ngờ lại có buổi gặp riêng ở quán trà. Người đàn ông này xem ra có vẻ hơi khác thường, trong anh toát lên một cái gì đó vừa thân thiết vừa có sức hấp dẫn. Hai người ngồi trong quán trà nói chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ. Sau đó họ nói chuyện về Kinh kịch, chị Tô rất xúc động, mắt sáng lên, chị đứng dậy hát một đoạn trong Đả Ngự sát gia, giọng chị bay bổng như cánh chim. Triệu Ngự ngồi hút thuốc thưởng thức giọng ca, chiêm ngưỡng áo quần, thân hình thậm chí cả đôi giày của chị. Anh cũng bốc hứng đứng lên hát mấy câu trong bài Cát Gia Tân: "Đêm trăng thanh gió mát, ngồi ngắm cảnh núi sông, xóm làng chìm trong giấc ngủ...". Chị Tô vỗ tay khen hay.

Kể từ sau ngày gặp nhau ở quán trà, họ chưa gặp lại nhau lần nào. Sau tết, chị Tô có gọi điện cho anh báo tin chị quyết định đến tháng Chín sẽ chuyển trường cho con trai. Khẩu khí trao đổi giữa họ cứ như mới ngồi với nhau ở quán trà vậy.

Ngắm nhìn màn đêm, Triệu Ngự thấy cảm khái: thứ tình cảm trong ký ức sẽ không bao giờ phai mờ, không khí trong phòng trà vẫn đọng mãi trong tâm khảm anh suốt từ mùa Thu đến mùa Xuân. Suốt mấy ngày nay trong anh luôn phảng phất hình ảnh chị Tô. Giọng hát trầm bổng như cánh chim bay, anh lẩm bẫm một mình trong phòng làm việc. Không biết mùa Xuân chị sẽ ăn mặc ra sao? Anh rất thích chị mặc màu xanh, màu vàng, màu tím, màu tro. Chị Tô nói chị đã từng biểu diễn trên sân khấu kịch nhưng không mặc trang phục biểu diễn, vẫn mặc quần áo thường nhật, khán giả rất mến mộ. Triệu Ngự định cuối tháng Ba sẽ mời chị đến một quán trà khác, rộng rãi hơn, nhưng chị và chồng lại đi Thanh Đảo. Tháng Tư anh đi Cầu Khê thì gặp Lâm Hạnh Hoa.

Triệu Ngự về đến nhà bố mẹ vợ, mọi người vẫn đang chơi mạt chược. Thương Nữ chỉ tay vào đồng hồ báo đã chín giờ năm mươi phút. Anh đã về

chậm năm mươi phút, đêm hôm chị rất sốt ruột về anh... Anh ngồi xuống bên cạnh vợ xem vợ chơi bài. Thương Nữ nói:

- Anh chơi đi. - Hai người đổi chỗ cho nhau. Thương Nữ đang thắng, Triệu Ngự vào thay thua liền hai ván. Đánh thêm ván nữa cũng thua. Bà mẹ vợ cười ha hả. Có một ván lẽ ra anh có thể hòa nhưng anh cố ý để thua.

Mười giờ, Tôn Kiện Quân gọi điện đến, hỏi anh có kế hoạch gì trong những ngày nghỉ lễ không. Do đánh mất chược ồn ào, phải gào to trong máy, anh liền đưa máy cho Thương Nữ nghe. Thương Nữ ra ban công vừa nói chuyện vừa tận hưởng vị thơm của hoa nhài. Tôn Kiện Quân đề nghị mấy gia đình đi đến một nơi nào đó ở ngoại thành chơi có thể sớm đi tối về hoặc ngủ qua đêm. Thương Nữ nói đi dã ngoại ngủ qua đêm là ý rất hay nhưng không có túi ngủ. Tôn Kiện Quân cười bảo:

- Không sao, khoang sau xe rộng lắm.

- Phải mua túi ngủ thôi. - Thương Nữ nói.

- Ở chỗ tôi có một cửa hàng bán các đồ du lịch, tôi sẽ mua hộ cô loại túi ngủ tốt nhất.

- Anh cho mượn tiền mua nhé.

- Tiền với nong cái gì, vài cái túi ngủ có đáng là bao.

- Anh liên hệ với Lý Tiến và Tề Hồng trước đi rồi báo tin cho chúng em biết.

- Ngày mai tôi sẽ liên hệ với họ. Thương Nữ, tôi đang rảnh rỗi đây, ta nói vài câu chuyện phiếm có được không?

- Nam Tử đâu? - Thương Nữ hỏi.

- Cô ấy đang xem ti vi, còn tôi vừa tắm xong đang nằm đọc sách. Tôi gọi điện cho Triệu Ngự không ngờ lại được nói chuyện với cô.

- Anh ấy đang chơi mất chược, không tiện trả lời.

- Tôi có nghe thấy tiếng đánh mất chược, tiếc quá, tối qua không thắng nổi cô.

- Anh thắng rồi còn gì?

- Thắng sơ sơ thì tính làm gì, coi như tối qua chúng ta hòa nhé! Hẹn hôm khác sẽ lại thách chiến, nhất định phải thắng cô vài chục điểm mới bỏ, phải giải được mỗi hạn trong đầu mới xong. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Thì ra anh hận lắm à? - Thương Nữ cũng cười.
- Thù sâu oán nặng lắm. Ông trời thật chẳng công bằng chút nào, không cho tôi thắng cô. Ở đâu tôi cũng thất bại. Ví dụ lúc đi lễ ở miếu Tam Tô lại thuộc địa bàn của chồng cô, còn hôm ở nhà tôi thì lại bất tiện. Thương Nữ, cô bảo tôi phải làm thế nào để thắng được cô?
- Có lẽ lần sau chơi, em sẽ thua anh.
- Cô không được giả vờ thua, nếu giả vờ thua thì còn hứng thú gì nữa. Cả hai chúng ta nên chuẩn bị tinh thần cho thật tốt, đấu với nhau một trận thật ra trò xem rốt cuộc ai thắng ai. Ông trời hay đứng về phía cô quá, thật hết cách nói. Tôi sẽ quyết thắng cô một trận thật đích đáng. Thương Nữ, cô chuẩn bị ứng chiến nhé?
- Nghe anh nói, em đã sợ phát khiếp lên rồi. Mai anh liên hệ ngay với anh Lý Tiến đi, có lẽ họ cũng muốn ra ngoại thành chơi đấy.
- Con họ chưa đầy tuổi, chắc gì họ đã đi. Thương Nữ, tôi đã viết quyết chiến thư rồi đấy, cô hãy chuẩn bị mà tiếp chiêu.

Tôn Kiện Quân càng nói càng bốc, như muốn nói thâu đêm suốt sáng. Khi nói đến chữ thắng, tâm hồn anh rạo rức, anh muốn đến ngay bên Thương Nữ. Anh nói liền một mạch đến bảy, tám chữ thắng, thật thỏa thích cái miệng. Một lúc sau, người vợ trẻ lên giường, anh tắt đèn, ôm ghì lấy vợ. Nam Tử cảm động đến rơi nước mắt. Tuy đang vui thú cùng vợ nhưng anh lại mơ về Thương Nữ, bụng anh thầm hỏi: Thương Nữ, em có thấy hạnh phúc, sung sướng không?

Thương Nữ tắt máy trở lại phòng khách, bà mẹ nói:

- Chơi ván này là ván cuối cùng đấy nhé.
- Đánh thêm bốn ván nữa. - Triệu Ngự chạy lại nói.
- Bây giờ đón con về là mười một giờ rồi, ngày mai còn cả một đồng việc ở nhà đấy. - Thương Nữ nói với chồng.

Thế rồi vợ chồng Triệu Ngự đánh xe đưa gia đình Thương Lực về Ma Tử Kiều rồi mới quay xe về nhà số 77 phố Cát Thăng. Lão Tào ra mở cổng nói với Triệu Ngự: Trưởng phòng đã về đấy à? Nói với Triệu Ngự xong lão quay sang nhìn Thương Nữ. Thương Nữ gật đầu chào lão. Cứ nghĩ đến cửa hàng làm sắc đẹp, tinh thần lão lại phấn chấn hẳn lên, chỉ tiếc là lão không

còn cách nào để đến đơn nguyên bảy nữa, không còn cách nào để được tỏ tình dưới ánh trăng nữa. Buổi chiều tối Hà Tiểu Na đi ra phố nhưng lại có con trai đi kèm. Hà Tiểu Na ăn mặc rất chỉnh tề, có lẽ chị lại đi gặp một lão Tào nào đó.

Vừa về đến nhà, Thương Nữ đã nhớ ngay đến giò phong lan do một đồng nghiệp ở công ty tên là Tiêu Lan tặng chị nhân dịp sinh nhật năm ngoái. Khi tặng giò phong lan, Tiêu Lan chỉ nói sơ sơ là bạn chị mua hộ giò phong lan này ở Vân Nam. Thương Nữ không hiểu được giá trị của phong lan nên nhận ngay. Mấy hôm sau, Triệu Ngự nói với chị giò phong lan ấy đắt tiền lắm đấy. Thương Nữ nói: - Làm gì có chuyện ấy, nếu đắt tiền thì đời nào bạn ấy lại tặng em? - Giò phong lan có bốn cái mầm, lá non xanh biếc, trông chẳng có gì hấp dẫn cả, nhưng Tiêu Lan bảo thế nào sang năm cũng ra hoa. Khi ra hoa nếu để trong phòng ngủ, hương hoa sẽ ngát ngào.

Triệu Ngự tập tạ tay, mồ hôi nhễ nhại. Hai vợ chồng chuẩn bị đi ngủ. Theo thói quen, hai người cùng đi tắm, cùng kỳ cọ cho nhau. Thương Nữ chợt nhớ tới câu nói đùa của chị dâu: Không được lảng nhãng trong khi tắm. Khi tắm xong, Thương Nữ lấy khăn lau người, ông chồng kéo ridô cửa sổ lại. Đèn phòng khách bật sáng, con trai không có nhà nên cả hai người đều mình trần như nhộng, đi lại thoải mái trong phòng. Thương Nữ nói: Chỉ vài ngày nữa là bước sang mùa Hè rồi.

Vào lúc giao thời giữa mùa Xuân và mùa Hạ, người ta có khối chuyện để hỏi nhau và có hỏi tất sẽ có trả lời. Hai vợ chồng hỏi lẫn nhau. Hỏi ở đây bằng một ngôn từ khác: từ cổ đến bụng hoặc bất cứ bộ phận nào trên cơ thể tùy ý. Đề tài cũ lại nảy sinh hứng thú mới. Chiếc giường cũ lại chuyển rung.

Chiếc giường đủ rộng và vững chãi. Vẫn là chiếc giường cưới năm nào. Nói chính xác hơn, trước khi cưới, họ đã chẵn gối với nhau rồi. Vào cái đêm Đông trời mưa tầm tã năm 1990, nước ngoài đường ngập sâu hàng mét, chiếc giường kiên cố đã lần đầu tiên rung lên. Đây là chiếc giường cưới của người khác, trải qua nửa thế kỷ không biết nó đã chứng kiến bao nhiêu cặp trai gái làm tình rồi? Những đôi trai gái của những năm năm mươi hoặc năm bảy mươi đã bao nhiêu lần gửi trọn niềm vui cho nhau trên

chiếc giường này? Song đục vọng chỉ là đục vọng, nó chỉ cố thủ lãnh địa của nó, không mở rộng ra, không biến thành "những chuyện động trời" như hôm nay. Nếu đục vọng được phóng đại lên, nó sẽ trở thành một không gian hết sức vô duyên.

Giường, đèn ngủ, phòng ngủ được sắp đặt đơn giản. Song giường sẽ mãi mãi là chủ đề chính. Chiếc giường cưới mười năm không biết đã chứng kiến mấy nghìn đêm cuồng đục và những ngôn từ về tình yêu...

Thương Nữ vuốt lại mái tóc, thỏ thẻ với đức ông chồng đang thờ hốt hốt:

- Nghỉ một lát đi, anh yêu, anh mệt rồi đấy.
- Xem ra anh hùng cũng khó tránh khỏi mĩ nhân. - Triệu Ngự cười.
- Anh lại nói thế rồi, vẫn cái tính nết ấy, chết vẫn không chịu sửa.
- Đã gọi là tính nết thì khó sửa lắm. - Nói xong anh cười rồi nói tiếp: - Tính nết vẫn như xưa thôi.
- Anh nói tiếp đi, để xem hôm nay anh nói được những gì.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 8

Giữ Mãi Mỗi Tình Đầu

Huyện Cừ nằm ở phía bắc Tứ Xuyên, là một huyện nhỏ, dân số toàn huyện chỉ trên dưới đầu một triệu người, xấp xỉ bằng dân số huyện Nhân Thọ thành phố Mi Sơn. Nhân Thọ thuộc vùng đồng trũng còn huyện Cừ thuộc vùng núi cao rất khan hiếm nước, đất cằn cỗi nhưng không khí trong lành, không bị ô nhiễm. Phong cách của người nghèo ở xứ này rất giản dị, chất phác, bất cứ nơi nào có giếng khơi, ở đó đều có không khí lãng mạn, vui tươi yêu đời, cách thoát nghèo của người dân cũng lạng lẽ khác thường, Nam Tử là một cô gái điển hình, ngày càng có nhiều người rời bỏ quê hương như Nam Tử. Việc đàn ông đi làm thuê kiếm mướn, đàn bà đổ ra thành phố đã trở thành phong trào. Đàn ông kiếm tiền gửi về giúp đỡ gia đình còn đàn bà kiếm tiền để tiêu pha. Đương nhiên cũng có trường hợp ngược lại, như Nam Tử. Câu chuyện Nam Tử lấy chồng, trong làng ai cũng biết. Làng Thí Mã cách huyện lỵ khoảng tám mươi cây số đường rừng. Hôm nay Nam Tử trở về nơi chôn rau cắt rốn, nơi bố mẹ và những người thân của chị đang sống, nơi đã in đậm trong ký ức tuổi thơ và thời thiếu nữ của chị.

Một giờ chiều, Nam Tử xuống tàu, ngồi xích lô về huyện lỵ. Chị mặc chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, chiếc quần có điểm hoa. Chiếc xích lô chở chị đến bến xe ô tô. Người xích lô đòi chị một đồng, chị trả luôn cho anh ta hai đồng. Bốn mươi phút sau có xe đi về làng Thí Mã. Một số hành khách ngồi trong phòng đợi, ông lão đang quét dọn nhưng không phun nước, bụi bay tứ tung vào mặt hành khách. Nam Tử đi trên đường phố của huyện lỵ, lòng tràn đầy xúc động. Chị không phải là người của huyện lỵ, trước đây chỉ học có nửa năm cấp ba ở trường thực nghiệm. Chị vẫn nhớ chủ nhiệm lớp là một giáo viên toán học. Trước khi vào học mấy ngày, chủ nhiệm lớp đã gặp

chị nói rõ ý định phát động một đợt quyên góp lấy tiền ủng hộ chị, nhưng đợt quyên góp ấy chẳng những không đem lại kết quả gì, trái lại làm chị ngượng tím mặt. Phần lớn học sinh cấp ba đều thuộc diện nghèo rất mừng tơi. Sau đó nửa năm, Nam Tử đành cắn răng từ biệt giáo viên chủ nhiệm, từ biệt mái trường thân yêu, trở về quê làm ruộng. Khi ra khỏi cổng trường, nước mắt chị đầm đìa. Về đến nhà mẹ chị đang ốm nặng, bố thì giữa đêm uống rượu say xỉn, anh trai Nam Phàn thì gào thét như điên loạn ngoài đồng...

Bây giờ tình thế đã khác rồi, Nam Tử rất muốn gặp lại giáo viên chủ nhiệm của mình.

Vì là buổi chiều, nên người đi lại trên đường rất thưa thớt, ánh nắng đầu mùa Hạ rọi chiếu xuống khuôn mặt và cánh tay. Buổi sáng, lúc ra đi, Tôn Kiện Quân đã dặn chị phải đem theo kem chống nắng. Khi xuống tàu, chị đã bơi qua một lượt. Chị là người phụ nữ biết nghe lời, tuy nhiên bản thân chị không hề sợ bắt nắng. Ở Thành Đô, vào tháng Bảy, trời nắng như thiêu như đốt nhưng khi ra đường chị cũng không bôi kem, không đội ô. Với chị, ánh nắng có cái gì đó rất gần gũi, thân thương. Ánh nắng ở miền sơn dã vừa long lanh vừa sinh động, nếu che ô thì quả là chuyện nực cười.

Trường thực nghiệm nằm ở cuối một con đường hẻo lánh, trước cổng trường có một cây cổ thụ người ôm không xuể, tán lá sum sê như một cái ô che lấp mặt trời, tỏa bóng râm thoáng mát. Vì nhà trường nghỉ lễ Mồng một tháng Năm cả tuần, nên người bán hàng rong tụ tập dưới bóng cây khá đông. Nam Tử mua một chiếc quạt nan, tiện thể mua luôn một ít dưa để ăn dọc đường ở cổng trường, một ông lão đang khoanh tay đứng nhìn, Nam Tử vẫn nhớ ông lão, đó là ông Giang, bảo vệ. Nam Tử tiến lại gần nói với ông lão cháu là học sinh cũ của trường. Không đợi Nam Tử nói hết, lão Giang đã cắt lời: - Cô vào đi, vào đi, nhà trường cũ rất hoan nghênh cô.

Nhà trường cũ? Nam Tử rất không muốn nghe cái từ này. Học được nửa

năm, chị đã phải khóc suốt suốt từ biệt mái trường này. Vị giáo viên dạy toán, chủ nhiệm lớp chị cũng họ Giang, ông là người thầy giáo có lương tâm, ân cần dạy dỗ, quan tâm chăm sóc đến từng học sinh thân yêu. Tuy Nam Tử phải bỏ học về quê làm ruộng, nhưng ông vẫn nhờ Ninh Cường truyền đạt lời ông: dù khó khăn đến đâu cũng phải kiên trì tự học. Nam Tử hiểu rằng thầy giáo đã chỉ ra con đường tương lai cho mình. Khi đã an cư lạc nghiệp ở Dung Thành, chị vẫn không quên tự học, kể cả những từ tiếng Anh đơn giản. Tôn Kiện Quân rất hài lòng và hoàn toàn ủng hộ chị.

Nhà trường vắng lặng, chỉ có vài đứa trẻ chơi ở ngoài sân. Các giáo viên đang nghỉ trưa. Ánh nắng lộng lẫy chiếu xuống mọi cảnh vật trong khu trường. Nhà trường không thay đổi nhiều lắm. Nam Tử không có thời gian đi thăm thầy giáo chủ nhiệm, chị định hai hôm nữa sẽ rủ các bạn học cũ cùng đi thăm một thể. Chị đưa mắt nhìn về phía nhà ở tập thể, thấp thoáng thấy một bóng người bên khung cửa sổ. Ninh Cường.

Chiều hôm qua, Ninh Cường gọi điện thoại, lặp ba lặp bốn chẳng nói lên lời nhưng vẫn làm chị nhớ lại cảnh tượng năm nào. Đại khái Ninh Cường cũng biết tin chị về quê.

Nam Tử dạo quanh một vòng, ngắm nhìn lớp học trước đây mình đã ngồi nghe giảng. Giữa cơn đường nhỏ thông sang hai dãy nhà mái bằng là một cái sân, ở đó có mấy cây cổ thụ, trong đó có một cây rất to. Giữa hai cây to có chằng một sợi dây thừng để phơi quần áo. Nam Tử đến gần nhìn vào sân. Vừa định quay đi bỗng thấy bóng người xuất hiện. Một người mặc áo sơ mi màu sẫm, tay bê chiếc chậu giặt tiến về phía bể nước. Nam Tử giật thót tim vì người đó chính là Ninh Cường.

Ninh Cường mở vòi nước, ngồi xuống giặt quần áo. Anh không ngẩng đầu lên.

Nam Tử đứng nhìn một hồi rồi quay đầu đi.

Bốn giờ chiều, Nam Tử ngồi xe khách về đến địa phận làng Thí Mã. Chị

cảm động đến rơi nước mắt... Hoa rừng nở rộ, suốt dọc đường toàn là hoa. Ai dám bảo nhà quê là xấu? Trời xanh mây trắng, cây lá tốt tươi, hoa khoe màu rực rỡ, cảnh sắc đồng quê như một bức tranh thủy mặc. Xe dừng ở bên sườn núi, chỗ có con đường nhỏ, Nam Tử xuống xe. Đây là một chiếc xe cũ kỹ, suốt đường lắc lư như con lật đật, bò lạch bạch trên đường nhả khói đen mù mịt. Những cánh hoa rừng hai bên đường cũng phải lắc đầu.

Nam Tử men theo đường nhỏ xuống núi, chị ngắt mấy bông hoa rừng đưa lên mũi ngửi. Chị bước thoăn thoắt trên con đường mòn, thân hình kiều diễm như đang nhảy múa. Tình cảm của người thiếu nữ rộn lên trong tâm hồn chị, chị liên tưởng đến một bóng hình kiều diễm khác, bóng hình của mười năm về trước. Mười năm trước, khi chị vừa bước vào cấp ba, tương lai rực rỡ như đồng ruộng tháng Năm. Trong lớp có một bạn trai tên là Ninh Cường bảo chị hãy tự giới thiệu họ tên của mình. Ở trong lớp, Ninh Cường chỉ chăm chú làm bài, hễ có ngẩng đầu lên thì ngoài việc nhìn lên bảng đen, anh chỉ nhìn Nam Tử. Điều này Nam Tử đã dần dần phát hiện ra. Nam Tử cũng luôn nhìn lên bảng, chăm chú nghe lời thầy giảng, chị không muốn phụ công bố mẹ, nhưng đôi khi trên bảng đen vẫn thấy phảng phất một khuôn mặt. Trong kỳ nghỉ hè, Ninh Cường đã mạnh bạo hẹn với Nam Tử cùng về. Nhà Ninh Cường ở Ninh Câu, chỉ cách làng Thí Mã một dãy núi. Các chàng trai làng Ninh Câu thường hay bàn tán nhiều về các cô gái bên làng Thí Mã. Từ nhỏ, Ninh Cường đã hay qua lại làng bên. Khi vào học cấp ba, Nam Tử lại là bạn cùng lớp, anh cho rằng đó là sự sắp xếp của số phận. Quả thật từ đó trở đi, Nam Tử đã làm thay đổi số phận của anh. Khi ngồi trong lớp Nam Tử chưa bao giờ quay người nhìn về phía anh, nhưng anh vẫn tin chắc rằng trong tâm hồn hai người đang nảy nở một tình yêu trong sáng. Anh lao vào học tập, hăng say rèn luyện thân thể trên sân trường... Anh thích thú phát hiện ra rằng tuy bề ngoài Nam Tử tỏ ra thờ ơ với mình nhưng kỳ thực, trong sâu thẳm cõi lòng, Nam Tử đang ủng hộ mình. Cứ mỗi tháng được nghỉ học một ngày, anh và Nam Tử lại có dịp đồng hành. Họ hẹn gặp nhau ở bến xe rồi cùng mua vé lên xe. Chỉ mong sao con đường rừng núi quanh co khúc khuỷu sẽ kéo dài vô tận để xe khỏi

dừng lại. Chiều chủ nhật phải trở về trường, Ninh Cường ra tận đầu con dốc nhỏ chờ Nam Tử. Vào mùa Đông gặp lúc trời mưa, gió rừng thổi ào ào, Ninh Cường phong phanh một chiếc áo mỏng đứng co ro nhìn xuống chân núi... Nam Tử đang cầm chiếc ô, đi trong bùn lầy tới và hỏi anh chờ đã lâu chưa, anh chỉ trả lời vừa mới đến, thực ra anh đã đợi từ lâu cái rét đã làm da thịt anh tím bầm. Anh nép mình vào chiếc ô của Nam Tử, thật hạnh phúc biết bao, anh muốn chắn hết gió lạnh muốn che chở tất cả cho Nam Tử...

Nam Tử mãi miết cắm đầu đi, xuyên qua một cánh rừng rồi đến một gốc cây cổ thụ. Trước mắt chị đã hiện ra chiếc chòi canh lúa tuềnh toàng năm xưa. Chị dừng chân, vuốt lại mái tóc. Lần này về quê chị có mang theo máy ảnh, chị quyết định chụp cái chòi canh lúa. Có lẽ sang năm nó sẽ bị dỡ bỏ cũng nên. Nó đứng sừng sững trên sườn dốc, hứng chịu nắng mưa, bão tố suốt bao tháng ngày... Cái chòi dột nát này đã chứng kiến mỗi tình đầu của chị, thời gian vẫn chưa xóa nhòa, phong ba bão táp vẫn chưa làm mất dấu vết của nó. Chị đã có kế hoạch, ngày mai sẽ đến đây chụp vài kiểu ảnh.

Nam Tử đã về đến nhà, mọi người đều có mặt đông đủ. Bàn bè vốn là hàng xóm láng giềng nghe tin chị về đều rủ nhau đến thăm. Người lớn thì tíu tít thăm hỏi, trẻ con thì lăng xăng chạy ngoài sân, chú chó vàng thì ve vẩy cái đuôi. Trong nhà, người đứng người ngồi chật ních, phải kê mấy dãy ghế ra sân mà vẫn chưa đủ, các ấm trà tỏa hương thơm ngào ngạt. Ông bố vốn là người ít nói, chỉ tủm tỉm cười. Ở trường ông hút thuốc cuộn, về nhà ông hút thuốc điếu, còn anh trai Nam Phàn chỉ hút thuốc Lào nhưng hôm nay anh lại mua hai bao "Hồng Mai", rút hết điều này đến điều khác mời mọi người. Chị dâu thì bận rộn công việc bếp núc nào giết gà, mổ cá, khói bếp lan tỏa như một đám mây. Nam Tử rất muốn xuống bếp đỡ đần chị dâu một tay nhưng không sao bứt ra khỏi được đám đông. Bà mẹ thì hết ngấm nhìn con gái lại nhìn mọi người. Cả nhà đông vui nhộn nhịp, nhưng cái năm ấy... Ôi, thôi không nên nhắc đến cái năm ấy nữa. Bệnh phổi của bà đã thuyên giảm nhiều rồi, con gái vẫn đều đặn gửi thuốc về cho bà.

Nhà đã xây mới, bảy gian nhà ngói. Bể chứa nước cũng được xây mới, nắp bể bằng thép i nốc sáng loáng. Ngoài vườn chỉ chút những cây ăn quả, nào táo, nào đào, nào lê... rõ ra dáng một gia đình khá giả có thể gọi là tiểu chủ được rồi. Nam Tử trở thành trụ cột của gia đình, một bà chủ vắng nhà, bố và anh trai thường nghe lời khuyên của chị. Chị bảo trồng táo thì gia đình trồng táo. Mấy năm trước, Tôn Kiện Quân đã mua cây giống từ viện nông nghiệp của tỉnh về trồng, năm ngoái đã cho vụ thu hoạch đầu tiên. Táo rất thơm và ngọt, mỗi cân bán được mười đồng. Vào mùa thu hoạch, bao giờ chú chó vàng cũng nhe bộ răng nhọn hoắt nằm canh chừng ở ngoài vườn. Nhưng những quả táo quý giá ấy phần lớn lại để biếu bà con thân thuộc hết, vì thế Tôn Kiện Quân lại phải mua các cây giống về để Nam Phàn phổ biến kinh nghiệm cho các hộ cùng trồng. Theo một người bà con cho biết thì dân làng đã nhất trí sang năm sẽ bầu Nam Phàn làm trưởng thôn...

Cơm nước đã dọn xong, hai dãy bàn dài được kê sát nhau ở ngoài sân, kéo dài ra tận cổng, tất cả bà con dân làng đi qua đều được mời vào. Ánh triều dương nhàn nhạt le lói chiếu trên nắp bể nước sáng lấp lánh. Đàn ông uống rượu trắng, uống bằng cốc nhỏ thì chẳng bõ bèn gì, ông bố liền chuyển sang uống bằng bát. Nam Tử nhìn bố, ông chìa ba ngón tay ra hiệu: chỉ ba bát thôi. Uống rượu giải sầu rất dễ bị say, nhưng uống rượu vui thì dường như càng uống càng bốt. Sở dĩ ông bố chỉ uống ba bát là vì Nam Tử đã quy định như thế, lệnh cấm của Nam Tử còn có hiệu lực hơn cả ý kiến của lãnh đạo. Nam Tử nói với bố:

- Hôm nay phá lệ, bố có thể uống bốn bát.
- Đã phá lệ thì phải cho uống thêm một bát nữa. - Một người bà con nói với Nam Tử.
- Không được. - Nam Tử nói.

Người nhà quê uống rượu khác hẳn với người thành thị. Ở thành thị uống rượu hoàn toàn theo một nội dung khác hẳn: cấp trên nâng cốc, mọi người lần lượt đứng dậy cùng ly rồi ngồi xuống làm quen với nhau, nói đủ mọi thứ chuyện từ làm ăn đến việc gia đình, cơ quan. Thôi thì thưởng vàng hạ

cám, chuyện gì cũng có, họ chỉ lấy rượu làm vui, chứ không say sưa túy lúy. Còn ở nhà quê thì khác: rượu bày la liệt, có người say mềm, có người nửa tỉnh nửa say, nôn thốc nôn tháo vẫn uống, uống lắm sinh nát rượu, sinh cãi nhau... Hôm nay được mọi người cổ vũ, Nam Tử cũng uống một bát, mặt đỏ gay. Một cô bạn gái nói:

- Chỉ tiếc là đào đã ra hoa, nếu không tôi sẽ thi sắc đẹp với cô một phen.
- Tôi thì nước non gì, - Nam Tử cười bảo, - hôm kia nhà tôi làm cơm thết khách, có mấy chị tên là Thương Nữ, Tề Hồng, Triệu Yến đến dự, họ đẹp hơn tôi nhiều, chứ tôi thì thắm vào đâu.
- Tôi cũng đã được nghe kể con gái ở Dung Thành đẹp lắm, tôi cũng định hôm nào sẽ ra tỉnh ngắm xem cho thích mắt. - Cô bạn gái nói.
- Xem xem cái gì, không khéo đi xem về mắt lại lác xệch đi đấy. Anh chồng trợn mắt lên bảo.
- Sao anh ích kỷ thế, cánh đàn bà con gái chúng tôi ngắm nhau một chút có sao đâu, chỉ có các anh mới bị lác mắt.
- Tại cô hay nhìn tôi đấy, cô nhìn bức tường kia kìa... - Anh chồng mặt đỏ bừng đáp.

Mọi người cười rộ lên. Chú chó vàng gặm xương dưới gầm bàn, con chó mực bên nhà hàng xóm cũng chạy sang, hai con chó tỏ ra rất thân thiết với nhau. Hai con, một vàng, một đen, không những là hàng xóm của nhau mà còn là một con đực một con cái, chúng vừa gặm xương, vừa âu yếm nhau. Đàn ông ngồi trên bàn thì vui với bát rượu, dưới gầm bàn hai con chó quẩn quýt lấy nhau rồi dắt nhau ra vườn tìm nơi thổ lộ tình yêu. Mặt trời đã xuống núi, hoàng hôn đang đến gần, khói bếp các nhà đã tỏa ra nghi ngút. Cánh phụ nữ rời khỏi bàn ăn, còn cánh đàn ông thì vẫn cao hứng, rượu vào lời ra, uống hết bát này đến bát khác, mãi đến tận đêm khuya mới chịu về. Nam Tử ra vườn đứng dưới gốc cây táo gọi điện thoại cho chồng. Tôn Kiện Quân bảo đang ăn cơm với mấy người bạn. Nhưng chị nghe thấy ở đầu dây bên ấy rất yên tĩnh, chỉ có vài tiếng ễnh ương kêu. Chị đang vui bỗng trầm hẳn xuống. Chồng chị không hỏi gì thêm liền cúp máy. Nam Tử đứng lặng người hồi lâu, màn đêm dần dần bao phủ lấy chị.

Đêm hôm đó, Nam Tử ngủ với mẹ, hai mẹ con nói chuyện mãi tới tận

khuya. Mẹ hỏi thăm tình hình chồng, con, chi tiêu hàng ngày, kể cả chuyện tương cà mắm muối. Mẹ muốn biết chàng rể đối xử với con gái mình ra sao. Nam Tử kể tỉ mỉ cho mẹ nghe, mẹ vừa nghe vừa gật đầu, bà rất vui vì hạnh phúc của con gái. Nam Tử nói chị đang có kế hoạch kiếm một việc làm gì đó để tăng thêm thu nhập gia đình. Bà mẹ nói bảo thế thì tốt quá. Khi bà mẹ đã chìm sâu trong giấc ngủ, Nam Tử vẫn thao thức đưa mắt nhìn lên trần ngôi nhà cũ thân yêu của mình.

Buổi sáng hôm sau, mấy người bạn học cũ đến chơi, họ đều là người làng cả. Mọi chuyện từ thời thơ ấu lại được tái hiện, từ việc chăn trâu, cắt cỏ, gặt hái, nô đùa trên núi, mò cua bắt ốc... nỗi ưu phiền đêm qua của Nam Tử đã tan biến mất. Cơm trưa vẫn hai dĩa bàn dài ngoài sân, các chai rượu được thay bằng các hũ rượu. Dân nhà quê không bao giờ so đo tính toán, họ thích uống rượu trắng tự nấu bằng gạo nếp, rất ghét uống rượu chai mua ở cửa hàng vì rượu giả quá nhiều. Cơm rượu vừa được dọn ra thì một người bạn đẩy cổng bước vào, trên tay bê một bình rượu rần. Bình rượu này tuy mua ở cửa hàng nhưng hoàn toàn khác hẳn. Đây là loại rượu năm nào đài truyền hình cũng quảng cáo, giá gần một trăm đồng. Nam Tử hồ hởi đón bạn. Anh chàng này cũng là bạn học cấp ba của chị tên là Đỗ Hải. Đỗ Hải bao thầu hai nhà ăn của hai trường trên huyện, đầu tóc và giày bóng mượt, rõ ràng anh chàng đang làm ăn khấm khá.

Đỗ Hải ngồi vào chỗ rồi rót rượu rần ra mời mọi người. Anh chàng này là một chuyên gia khéo mồm, khéo miệng, Nam Tử từ chối không uống, nhưng anh vẫn đưa ra đủ lý do rót một cốc đặt trước mặt Nam Tử rồi nói với mọi người:

- Chúng ta quảng cáo cho loại rượu rần này như thế nào nhỉ?
- Bạn uống một cốc, tôi cũng sẽ uống một cốc, cứ như thế uống cho đến khi nào mặt đỏ như quả mận chín thì thôi. - Một cô bạn nói.
- Bạn uống một cốc, mình uống một cốc, khi nào bạn say mềm, mình sẽ đưa bạn về. - Đỗ Hải cười nói. Cô bạn gái lâm vào thế khó xử, rượu chưa nhấp vào môi, mặt đã ửng hồng. Đỗ Hải lại nói: - Bạn một bát, mình một bát, như vậy là mẹ vợ đã trao cho mình chiếc ô rồi đấy nhé.

Mọi người đều cười rộ lên. Theo tục lệ nhà quê, mẹ vợ thường trao cho

chàng rể tương lai chiếc ô. Đỗ Hải vừa nhập cuộc đã pha trò làm cô bạn gái lâm vào cảnh khóc dở mếu dở. Song vì đều là bạn học của nhau nên có quá trơn một tí cũng chẳng sao. Đỗ Hải định pha trò tiếp nhưng ngại có Nam Tử ngồi kế bên nên lại thôi, nếu không mọi người sẽ lại được một trận cười no. Trước mặt Nam Tử, cậu ta không dám bừa bãi quá. Hôm nay cậu là khách "không mời mà đến", cậu vốn là người làng nhưng nhà lại ở trên huyện. Khi còn học cấp ba, quan hệ giữa cậu với Nam Tử, Ninh Cường chỉ ở mức bình thường. Cậu bỏ học, lấy việc kiếm tiền làm nguồn vui.

Một bữa cơm liên hoan, uống hết hai chai rượu rần, khách lục tục ra về, Nam Tử tiễn các bạn ra tận cổng. Đỗ Hải cố ý ngồi nán lại, nói với Nam Tử:

- Ngày mai mình định tổ chức cuộc gặp mặt các bạn học cũ, mời bạn cùng tham gia.

- Nhất định mình sẽ có mặt, mình cũng rất muốn gạt thầy giáo chủ nhiệm cũ. - Nam Tử nói.

- Thế bạn có muốn gặp bạn học cũ không?

- Muốn chứ, sao lại không?

- Thế thì tốt rồi, chỉ sợ bạn không muốn thôi.

Biết câu nói của Đỗ Hải có ẩn ý nhưng Nam Tử không tiện hỏi thêm.

Trống ngực Nam Tử đập thành thịch, có lẽ là do uống rượu. Chị thấy chân tay bủn rủn, liền vào giường nằm ngủ. Khi tỉnh dậy thấy đầu hơi váng, chị rửa mặt bằng nước lạnh, lập tức thấy người nhẹ nhõm hẳn đi. Chị cầm máy ảnh đi ra cổng, chỉ nói với mẹ mình rằng muốn chụp vài bức ảnh phong cảnh quê hương.

Nam Tử men theo con đường nhỏ hôm qua rồi đi vào rừng. Con đường này chị đã đi từ nhỏ nên thuộc nó như lòng bàn tay. Mặt đường đổ một lớp xỉ than, hai bên đường là đồng ruộng. Việc thu hoạch mùa màng chỉ trông chờ vào mấy ngày này, đài khí tượng nói rằng thượng tuần tháng Năm chỉ có một trận mưa nhỏ, những ngày còn lại trời nắng hoặc chỉ có mây vần vũ nhưng không mưa. Nam Tử không thể đợi đến mùa thu hoạch được vì sáng nay Tôn Kiện Quân gọi điện hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, hai vợ chồng đã thống nhất với nhau, ngày mồng năm, chị sẽ trở về Thành Đô.

Nam Tử băng qua đồng ruộng đến một chiếc cầu, dưới chân cầu nước chảy róc rách nghe thật vui tai. Nếu đi theo dòng nước chảy sẽ đến làng Ninh Câu bên kia dãy núi. Con sông nhỏ này, vào tháng Năm bao giờ cũng ngập nước, đến tháng Bảy thì mực nước mênh mông như một con sông lớn, nước sâu quá đầu người nhưng vẫn có thể nhìn rõ những tảng đá dưới đáy sông. Sở dĩ Nam Tử chẳng thích thú gì con sông Phủ Nam mà người Thành Đô thường tự hào chính là vì con sông này. Nó quanh năm chảy qua xóm làng, chẳng có tên gọi, nhưng vẫn có sóng vỗ bờ, còn sông Nam Phủ ở Thành Đô thì quanh năm làm gì có sóng.

Hôm nay Nam Tử mặc quần bò, áo sơ mi trắng, đây là cách ăn mặc bình thường của người dân thành phố nhưng với nông thôn thì lại là sang trọng. Buổi sáng có một bạn học cũ đưa tay vuốt ve chiếc áo sơ mi và chiếc quần bò của Nam Tử bảo rằng may đẹp quá, chất liệu vải tốt quá.

Quang cảnh làng quê vào lúc năm giờ chiều thật êm đềm, gió im phăng phắc. Nam Tử men theo con đường nhỏ trái xỉ than ra đường cái lớn vào rừng. Một chiếc xe tải lướt qua, khói bụi mù mịt. Nam Tử đứng lại, mắt nhìn về phía thôn trang dưới chân núi. Chị rất muốn ngả mình bên bãi cỏ để ngắm nhìn trời mây, nhưng không được, sẽ bẩn hết quần áo, ngày mai còn phải dự họp mặt bạn học cũ...

Ninh Cường, cái tên ấy lại xuất hiện trong đầu chị. Chắc hẳn hôm qua anh buồn lắm. Ninh Cường hơn chị một tuổi, căn cứ vào điều kiện hiện nay, việc anh tìm đến với một cô gái ở thành thị không có gì là khó, nhưng anh... Nghĩ đến chuyện này, Nam Tử rất bực mình.

Nam Tử bực với Ninh Cường mặc dù đã tám năm nay họ không hề có tin tức về nhau. Hôm trước Nam Tử bất ngờ nhận được điện thoại của Ninh Cường, còn hôm qua khi đi qua trường cũ chị đã nhìn thấy bóng hình Ninh Cường lúi thúi một mình ngồi giật bên bể nước. Chị đứng ở lưng chừng dốc, bên cạnh chiếc cột điện đang kêu ro ro, suy nghĩ về vấn đề tình duyên của Ninh Cường, càng nghĩ chị càng thấy bực mình. Chị dự định ngày mai gặp mặt, chị sẽ phê bình Ninh Cường thật gay gắt. Nhưng liệu ngày mai Ninh Cường có đến không? Ngộ nhỡ anh không đến thì sao? Đây là một vấn đề khác ngoài vấn đề hôn nhân. Cả hai vấn đề được đặt ra cho Nam Tử

trong một buổi chiều dưới nắng vàng rực rỡ trên lưng chừng dốc.

Nam Tử đứng ngây người ngắm nhìn chiếc chòi canh lúa. Chiếc chòi cách chị chỉ vài chục mét, phía sau chòi tối om om. Chị tiến lại gần, chọn góc độ rồi chụp vài kiểu ảnh về chiếc chòi. Chiếc chòi canh cũ nát đến thảm hại do sự có mặt của chị, do ánh mặt trời rọi chiếu đã làm cho nó trở nên ảm áp lạ thường. Chị đến đây với ý định chụp vài kiểu ảnh làm kỷ niệm để nhớ lại những dấu ấn mỗi tình đầu thuở nào, cái ngày mưa to gió lớn ấy Ninh Cường ngậm một ngọn cỏ đứng bên chòi canh dốc bầu tâm sự với chị. Tình yêu ở tuổi mười tám thật cuồng nhiệt. Chị định hiến dâng cái quý giá nhất trong đời cho Ninh Cường, tay Ninh Cường đã ghì chặt lồng ngực chị nhưng bỗng nhiên rút lại như bị lửa bỏng. Anh không dám đụng vào áo quần chị, không dám thưởng thức vị thơm của bông hoa vừa chớm nở. Nam Tử mặt đỏ bừng...

Cánh cửa chòi canh nửa khép nửa mở, phía trước là một bãi cỏ Nam Tử rào bước tới đó, ký ức xưa lại hiện về khiến tim chị đập thành thịch. Dây điện chằng chịt trên cột đèn, mạng nhện chằng như mắc cửi, Nam Tử định tránh mấy chỗ có mạng nhện chằng, vừa lùi lại phía sau mấy bước bỗng phát hiện thấy một người ngồi lù lù trong bụi cỏ như đang ngủ gật, chị sợ quá rú lên một tiếng, định bỏ chạy. Chị vội vợ lấy một cái gậy cạnh chòi làm vũ khí tự vệ, bỗng chị đứng sững lại... Người đó chính là Ninh Cường.

- Bạn... - Nam Tử nói.

- Bạn... - Ninh Cường nói.

Ninh Cường nhìn chiếc máy ảnh trong tay Nam Tử, làm Nam Tử then đỏ mặt.

Chàng có khuôn mặt gầy đét nhưng rất cương nghị. Đó là người đàn ông cứng rắn, nét ưu tư thường xuất hiện trên khuôn mặt, năm tháng qua đi đã dạy cho anh biết cách đối phó với mọi tình huống.

- Bạn làm mình sợ chết khiếp đi được. - Nam Tử nói.

- Xin lỗi, có lẽ vừa rồi mình đang ngủ gật.

- Mình đoán có lẽ bạn đang mơ tưởng đến điều gì.

- Khi nào mình mở mắt thì mới nằm mơ.

- Bạn đến đây làm gì? - Nam Tử hỏi.

- Chẳng làm gì cả, mình vừa xuống xe, muốn đi dạo một chút nên đến đây. Nam Tử đến bên bức tường, ở đó có một cái hang to hơn cái cửa sổ. Trên nền gạch có một đống tro. Từ cửa hang nhìn ra, cảnh làng mạc dưới chân núi hiện rõ mồn một, kể cả cái vườn nhà Nam Tử. Nam Tử quay người lại nói với Ninh Cường:

- Bạn đứng yên nhé, để mình chụp cho bạn hai kiểu ảnh.

Nam Tử đưa máy lên chụp, lấy toàn cảnh làng mạc, ruộng đồng. Sau đó, để máy tự động, hai người chụp chung với nhau một kiểu. Hai người vai sát vai trông rất nên thơ. Chụp xong, họ chẳng biết nói gì cùng nhau.

Gió đã nổi lên, đám cỏ trước mặt bay lá lướt. Có lẽ tối nay sẽ có mưa.

- Tình hình của bạn thế nào, mọi chuyện đều tốt cả chứ? - Nam Tử hỏi.

Ninh Cường gật đầu. Anh không hỏi lại Nam Tử vì biết rằng có hỏi cũng bằng thừa.

Chàng trai này buổi trưa đi xe về đến đây, định về quê ở Ninh Câu nhưng chẳng hiểu sao lại quyết định xuống xe ở đầu làng Thí Mã. Hoa rừng nở rộ đã làm thay đổi ý nghĩ của anh. Người đàn ông buồn phiền thường thức gió rừng thật dễ chịu biết bao. Đến bên chòi canh, anh có cảm giác như đã về đến nhà mình. Ở đây có những cái anh cần nhớ lại. Anh bứt một cọng cỏ đưa vào mồm nhai, mắt ngắm nhìn phong cảnh núi rừng. Anh nhìn về làng mạc, nhìn rõ cả cảnh tượng trong sân nhà Nam Tử, mọi người đang ăn cơm, uống rượu. Anh hút hết điếu thuốc này đến điếu khác, chăm chú dõi nhìn ai đó mặc chiếc áo sơ mi trắng đi đi lại lại trong sân. Đúng lúc đó, Nam Tử quay mặt về phía anh nhưng anh nhìn không rõ lắm. Giá mà có chiếc kính viễn vọng thì hay biết mấy. Khi thấy Nam Tử nâng cốc rượu, anh phì cười vì anh biết rõ Nam Tử vốn rất sợ rượu. Nam Tử đi vào nhà vệ sinh, lúc ra bế nước rửa tay, lấy chiếc khăn mặt mới màu đỏ tươi lau tay rồi trở về chỗ ngồi cũ ghé sát tai nghe cô bạn gái nói cái gì đó chị mím miệng cười... Ninh Cường lại cười. Anh đã quá quen với nụ cười của Nam Tử rồi, suốt ba năm trời, dù ở lớp học, ngồi trên xe hoặc đi làm ngoài đồng nụ cười hồn nhiên, đáng yêu đó vẫn có sức quyến rũ anh. Học ở đại học bốn năm, về quê ba năm, anh vẫn xác nhận trên đời này không có nụ cười nào đẹp hơn nụ cười của Nam Tử. Tuy đã nhiều năm xa cách, cũng có những nụ

cười khác đến với anh, nhưng anh không hề mấy may xúc động, chàng sinh viên vật lý ngày càng rơi vào trạng thái duy mỹ. Cái đẹp ẩn hiện ở khắp mọi chốn, mọi nơi, sự buồn phiền đẹp đẽ... thậm chí cái đẹp có cả trên tấm lưới của mạng nhện. Ninh Cường nhìn xuống cái sân dưới chân núi cho tới khi trong sân không còn một bóng người, mẹ Nam Tử bước ra mái hiên bậm môi gọi đàn gà về ăn. Anh cảm thấy chân mình như bị tê dại, liền ngồi xuống đất. Anh lẩm bẩm nói một mình. Anh đã biết hạnh phúc là thế nào. Hạnh phúc chính là... Nam Tử ăn cơm dưới chân núi, còn anh thì ngồi trên núi ngắm nhìn chị. Anh tựa lưng vào cột điện, mắt mở to nhìn không chớp rồi không biết đã gục xuống ngủ tự lúc nào...

- Ngày mai Đỗ Hải định tổ chức họp mặt các bạn học sinh cũ bạn đã biết tin chưa? - Nam Tử nói.

- Sáng nay bạn ấy có đến chỗ mình.

- Bạn có định tham gia không?

- Tại sao lại không, cùng là bạn học với nhau, hơn nữa lần này lại có cả bạn về tham dự.

- Mình có cảm giác nếu hôm nay không gặp bạn ở đây, chắc ngày mai bạn sẽ không đi.

- Làm gì có chuyện ấy?

- Vì bạn nói với Đỗ Hải rằng để ngày mai xem sao đã.

Ninh Cường mím môi cười, Nam Tử đã đoán đúng. Xa cách đã tám năm trời mà vẫn còn đoán đúng tâm tư của nhau. Nhớ tới hồi đó, khi mối tình đầu vừa chớm mở, hai cặp mắt và tâm tư luôn bắt gặp nhau. Ninh Cường luôn nhìn trộm phía sau, còn Nam Tử thì cố tập trung nhìn lên tấm bảng đen... đến năm chia tay nhau hai đôi mắt của họ mới hoàn thành việc thay đổi cách nhìn: họ đường đường chính chính nhìn thẳng vào mặt nhau. Họ có chung một cái chòi canh lúa, ở đó đã trở thành người chứng giám cho mối tình của họ. Chị đã vẫy gọi, mời chào anh, còn anh thì rụt rè, chỉ dám ôm chặt lấy chị, hôn lấy hôn để. Xét hoàn cảnh lúc bấy giờ, việc miêu tả cái hôn còn quá hạn chế. Hôn chỉ là một động tác bình thường, chỉ là sự vận động bình thường của răng và lưỡi, nhưng hôn đến mê mê, đến đỉnh điểm của xúc động nội tâm thì gọi là bình thường sao được? Cái buổi chiều mùa

Thu năm ấy, quãng thời gian quần thảo bên nhau suốt mấy tiếng đồng hồ ấy và tất cả những tình tiết năm ấy đã cự tuyệt mọi sự miêu tả. Mà đã cự tuyệt thì có nghĩa là thâm kín. Đã tám năm rồi, có một thứ vẫn niêm phong kín mít, có một trạng thái trước sau vẫn được giữ nguyên.

Ninh Cường ngược nhìn bầu trời ngoài cửa hang, Nam Tử đứng phía sau anh. Một lát sau, chị vỗ tay vào vai Ninh Cường: - Về thôi - chị nói.

Họ dắt tay nhau đi trên đường làng, những sợi dây điện đen ngòm vẫn kêu vo vo. Gió đã ngừng thổi. Một lão nông đang cặm cụi làm việc. Một chiếc máy bay lướt qua trên bầu trời phát ra tiếng rít chổi tai. Lúa vàng rục rĩ, những nông dân đi gặt sắp sửa trở về làng, nhà trường sắp sửa cho học sinh nghỉ để về giúp đỡ công việc đồng áng cho gia đình. Ninh Cường dạy ở trường trung học thực nghiệm nên không được nghỉ, chỉ ngày cuối tuần mới được về giúp đỡ gia đình. Anh là tay thợ gặt cừ khôi, đã từng đi gặt thuê từ thuở thiếu thời. Anh rất thích được chụp một tấm ảnh cảnh mình đang gặt lúa. Anh dừng lại bên đường ngắm nhìn đồng lúa chín vàng. Nam Tử đứng bên cạnh anh. Nam Tử, cái tên đẹp đẽ như ánh sáng huy hoàng đang hiện hữu trước mặt anh. Chị đã trở về, trở về làng Thí Mã thân yêu của chị với khuôn mặt và áo quần trắng bong. Hai ngày nữa, chị sẽ rời khỏi nơi đây, nhưng xem ra chị vẫn lưu luyến không muốn rời. Cuốn phim trong máy đã chụp hết, họ vẫn không muốn rời nhau cho dù ai cũng riêng phận nấy cả rồi.

Chiếc máy bay lại bay vòng trở lại, đôi cánh bạc phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời. Một chiếc xe khách từ từ chạy đến, Ninh Cường lên xe và nói với Nam Tử rằng: Sáng mai mình chờ bạn ở chỗ này. Nam Tử gật đầu, cánh cửa xe khép lại.

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, Nam Tử đã tỉnh giấc, chị dậy đi dạo một vòng quanh làng. Thời tiết vẫn giống hôm qua, gió thổi vù vù, chân tay cảm thấy hơi lạnh. Chị vừa đi vừa tập, gặp người làng lại chào hỏi. Chẳng ai coi chị là người xa lạ cả, họ đều vồn vã hỏi: Chị Nam Tử về từ bao giờ thế? Anh chàng thợ xây nổi tiếng họ Hồ mời chị ăn kẹo, anh ta bị thọt chân, nhưng kiên quyết không đi nạng. Ở đầu làng có một rặng cây liễu dưới bóng cây người ta lát xi măng nhẵn bóng, hình như làng có đại hội bầu cử

gì đó, mấy trăm con người đều tụ tập về đây, anh bí thư chi bộ thôn đang gân cổ gào to trong máy phóng thanh... Nam Tử tủm tỉm cười nghĩ bụng: chồng mình làm nghề viết văn lẽ ra nên về đây mới phải.

Khoảng tám, chín giờ sáng, khi mặt trời đã le lói chiếu, Nam Tử mới lên đường. Trên sườn núi xuất hiện một người mặc quần áo sẫm màu nước biển, không còn nghi ngờ gì nữa, đích thị là Ninh Cường rồi. Làng Thí Mã có biệt danh là Tiểu Bình Xuyên nằm chếch dưới chân núi, hình thành một độ dốc nhất định. Nam Tử tiến về phía trước, khuất dần trong đồng ruộng. Khi bước lên núi, bóng hình màu trắng của chị lại lộ rõ mồn một. Trên con đường đất vàng khè, màu trắng, màu lam hòa thành một khối.

- Sao bạn đến sớm thế? - Nam Tử nói.

- Bạn cũng đến sớm. - Ninh Cường nói.

- Bạn đã ăn sáng chưa?

- Mình ăn rồi, còn bạn?

- Mình đã ăn một bát mì.

- Mình ăn hai chiếc bánh bao.

- Bánh bao nhà bạn làm lấy à? - Nam Tử hỏi.

- Ủ, mẹ mình làm. Bánh vừa to, vừa trắng, vừa thơm.

- Tiếc quá, mình chưa được ăn loại bánh bao ngon như thế bao giờ.

- Lần sau về, mình mời bạn đến nhà mình chơi, mình sẽ mời thêm vài bạn nữa đến.

- Nhất định rồi, bạn cũng sang nhà mình chơi nhé, hôm qua anh trai mình vừa nhắc đến bạn đấy. Bạn còn nhớ anh ấy không?

- Anh Nam Phàn.

Làm sao Ninh Cường có thể quên được mọi người trong gia đình Nam Tử? Khi Nam Phàn đem hoa quả lên huyện bán, Ninh Cường đã mời Nam Phàn ăn cơm. Năm ngoái, táo nhà Nam Phàn được mùa, Ninh Cường còn tìm mối bán giá cao cho Nam Phàn, lái buôn cũng vừa lòng, hy vọng năm nay sẽ tiếp tục hợp tác. Những chuyện đó Ninh Cường đều dặn Nam Phàn đừng cho Nam Tử biết. Còn tin tức Nam Tử về thăm nhà lần này thì chính Nam Phàn báo cho Ninh Cường biết. Buổi chiều mồng một tháng Năm Ninh Cường thử gọi điện cho Nam Tử. Anh muốn ra bến xe đón Nam Tử. Nhưng

khi điện thoại được nối thì anh lại ấp úng chẳng nói được gì...

Xe khách đã đến, hai người bước lên xe, cùng ngồi một hàng ghế. Áo Ninh Cường có mùi xà phòng thơm. Mùi thơm đó rất đỗi quen thân với Nam Tử, năm đó... Ôi, cứ năm đó mãi. Chị quay mặt đi, đóng kín cửa xe lại. Ninh Cường ngấm nhìn phía sau lưng Nam Tử, những điều anh nhìn thấy cũng chính là những điều anh nghĩ thấy, ôi cái năm đó! Suốt đêm qua anh không sao ngủ được. Cứ tưởng trời đã sáng, anh vội vùng dậy, ngờ đâu ánh trăng vẫn vằng vặc... tiếng gà vừa cất tiếng gáy canh một, anh đã xuống khỏi giường giúp mẹ làm bánh bao. Anh uống một bát canh trứng, ăn hai cái bánh bao rồi lên đường Làng Ninh Câu ở dưới chân núi gồm vài chục hộ dân. Trên con đường ngoằn ngoèo quanh co, Ninh Cường phải đi bộ suốt hai tiếng đồng hồ mới thấy một chiếc xe từ phía sau đi tới, anh không cần phải đi xe nữa. Anh vừa đi vừa hát, hát mỗi mồm, khát nước lại uống một hụm nước khoáng. Tiếng hát lạnh lạnh vang xa, vang vọng cả đến một vùng non xanh nước biếc. Sự hưng phấn cô đơn, anh là người biết rõ tâm trạng này hơn ai hết. Anh ngồi lại bên lề đường khi bình minh vừa tỉnh giấc, mắt dõi nhìn về phía nhà Nam Tử. Chốn xưa cũ, anh nghĩ. Mười năm trước anh cũng ngồi đợi ở chỗ này trong mưa to gió lớn. Đến mùa thu hoạch, anh lại từ đây xuống núi, tay cầm liềm sáng quắc. Bây giờ họ lại cùng ngồi trên xe, vai sát vai nhau, nhưng dường như tình thế đã khác xưa, họ lại phải tận điểm xuất phát mới. Xe đi về đâu? Có đi về hướng mái nhà ấm cúng không?...

Cuộc gặp mặt các bạn học cũ được tổ chức tại một khách sạn, Đỗ Hải mời thầy giáo chủ nhiệm và khoảng mười bạn học cấp ba cũ đến dự. Một phòng hội nghị xinh xắn được trang hoàng đầy hoa tươi và trái cây, phía trên là tấm băng rôn "Hội nghị gặp mặt cựu học sinh cấp ba khóa học 1995". Đỗ Hải đứng lên tuyên bố lý do rồi giới thiệu về mình. Sau đó anh mời giáo viên chủ nhiệm lên phát biểu. Thầy giáo chủ nhiệm tuổi chừng ngoài năm mươi, tóc đã điểm bạc, ông đã từng dạy các học sinh thi đỗ vào trường Đại học Phúc Đáng và trường Đại học nhân dân Bắc Kinh. Lớp của Đỗ Hải chỉ có hai người thi đỗ vào trường đại học trọng điểm, một trong hai người đó chính là Ninh Cường. Thầy giáo chủ nhiệm muốn Ninh Cường phát biểu

một vài ý kiến, nhưng Đỗ Hải lại giới thiệu Nam Tử phát biểu. Nam Tử đã lấy chồng ở thành phố, đã trở thành một bà chủ cỡ bự, chị nên đại diện cho các bạn nữ ở lớp phát biểu thì hơn. Tuy Nam Tử chỉ học cấp ba có nửa năm, nhưng chị là một nữ sinh duyên dáng, có sắc đẹp có khí chất. Xã hội ngày nay thường nói rằng nam nhi dựa vào chí lớn, con gái dựa vào nhan sắc, không đi học mà vẫn có cuộc sống tốt đẹp, đó chính là Nam Tử. Đỗ Hải giới thiệu một thôi một hồi, mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Nam Tử đứng lên phát biểu vài câu ngắn gọn, quả thật chị cũng chẳng có gì để phát biểu. Một bạn nam sinh làm nghề kinh doanh thức ăn gia súc và một bạn nữ sinh kinh doanh cửa hàng điện lạnh tranh nhau phát biểu, không khí thật sôi nổi. Đỗ Hải tuyên bố, trưa nay ăn cơm mọi người đều phải uống rượu. Sau cơm trưa còn ăn cơm chiều, buổi tối hoạt động văn nghệ, anh đã thuê địa điểm biểu diễn của khách sạn rồi.

Lúc ăn cơm trưa, Nam Tử nói chị muốn trở về làng Thí Mã ngay nhưng bị các bạn học cũ phản đối. Ninh Cường không tỏ thái độ gì, anh không muốn nói nhiều trước mọi người. Nam Tử đành phải gọi điện thoại cho chồng, Tôn Kiện Quân nói em cứ ở lại chơi thêm một ngày nữa, đến mừng sáu tháng Năm anh sẽ ra ga đón em. Nam Tử cúp máy, Đỗ Hải nói: - Chúng tớ chưa được uống rượu mừng của bạn, hôm nay bạn phải đứng lên mời rượu mọi người nhé.

Nam Tử từ chối, nhưng mọi người không nghe, bắt chị uống bằng được. Thêm sau vài lần nâng cốc, mặt Nam Tử đỏ gay, chị xua tay ra hiệu mình không thể uống được nữa. Mọi người thấy thế bảo Đỗ Hải, thôi tha cho Nam Tử. Đỗ Hải bảo: - Nam Tử uống được chứ có ai ép bạn ấy đâu. Trưa nay có thể tha cho bạn ấy, nhưng buổi chiều nhất định phải uống, uống cho thật say, chúng ta sẽ dìu bạn ấy lên giường ngủ một mạch đến sáng. Mình đã trao đổi với giám đốc khách sạn rồi, họ sẽ dành cho chúng ta một phòng tiêu chuẩn.

- Đỗ Hải ơi, bạn có hay thuê phòng ở khách sạn không? - Một bạn học hỏi.
- Bạn Đỗ Hải, bạn kể cho chúng mình nghe về chuyện làm ăn của bạn đi. - Một bạn học khác nói.
- Bạn thích mình kể về chuyện gì? - Đỗ Hải cười hỏi. - Kể về chuyện uống

rượu mừng đám cưới được không. Được, mình bắt đầu kể nhé, các bạn hãy vênh tai mà nghe, chuyện là như thế này: Có một bà mỗi cố se duyên kết tóc cho một đôi nam nữ, sau nhiều lần thuyết phục, cuối cùng đôi trai gái đã đi đến động phòng. Trong bữa tiệc mừng, có vị khách đã hỏi bà mỗi bà làm thế nào để đôi trai gái đó trở thành vợ chồng? Bà mỗi bảo rằng có gì phức tạp đâu, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, thế thôi.

Mọi người cười rộ lên, riêng Nam Tử và Ninh Cường chỉ đưa mắt nhìn nhau không cười. Anh bạn ngồi kế bên ghé sát vào tai Nam Tử nói vài câu gì đó rồi há hốc miệng cười to. Anh ta hích vào người Nam Tử bảo tại sao cậu không cười? Ha ha ha, ối... bụng tở... điệu bộ của anh ta làm Nam Tử phải bật cười: Chuyện thật không đơn giản chút nào, ha ha, ối dào, cái bụng của tôi... - Bà mỗi làm điệu bộ khiến Nam Tử phải bật cười.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi uống nước, theo lệ thường, sẽ chơi mạt chược. Nam Tử không biết chơi, Đỗ Hải hết sức ngạc nhiên: Người Thành Đô mà lại không biết chơi mạt chược. Thầy giáo chủ nhiệm cũng không chơi, ông thoái thác rồi ra về. Nam Tử nói với Ninh Cường:

- Mình muốn đến nhà thầy giáo chơi một lát, bạn có đi với mình không?

Ninh Cường gật đầu. Đỗ Hải nói:

- Các bạn nhớ về đúng giờ để ăn cơm tối đấy nhé. Nếu trong ba vị thiếu bất cứ người nào, chúng mình cũng không ăn trước, dù đói cũng vẫn ôm bụng ngồi chờ.

- Nhất định chúng tôi sẽ đến. - Thầy giáo chủ nhiệm nói.

Hôm nay thầy giáo chủ nhiệm không được vui lắm, Đỗ Hải biết điều đó nhưng không nói ra. Anh là người hay sĩ diện, bỏ tiền ra tổ chức họp mặt bạn học cũ không ngoài mục đích phô trương thanh thế, việc thầy giáo chủ nhiệm đến dự rất quan trọng.

Ba thầy trò ra khỏi khách sạn, đi bộ về trường. Khách sạn nằm ở ngoại ô, liền kề ngay chân núi. Đây là một huyện lỵ nhỏ, tương đối yên tĩnh, người qua lại trên đường cũng ít, chẳng giống như ở Thành Đô, biển người nườm nượp. Dọc đường thầy giáo chủ nhiệm luôn mồm chào hỏi, dường như mọi người trong huyện đều quen biết thầy. Cũng có một vài người chào hỏi Ninh Cường, họ gọi anh là thầy. Nam Tử hơi ngạc nhiên: Thì ra Ninh

Cường đã trở thành thầy giáo. Suốt từ hôm qua, chị vẫn luôn miệng gọi anh là Ninh Cường, chưa hề nghĩ tới việc anh đã có một tên gọi cao quý hơn: Thầy giáo Ninh Cường. Chị cố thử gọi một câu thầy giáo Ninh Cường xem sao, nhưng vừa máy môi đã lại tuôn ra gọn lỏn hai chữ Ninh Cường.

Thầy giáo chủ nhiệm nói cuối học kỳ này, tức là vào tháng Chín Ninh Cường sẽ bắt đầu đảm nhận chức giáo viên chủ nhiệm. Nam Tử liếc nhìn anh rồi lại nhìn giáo viên chủ nhiệm. Hai vị giáo viên chủ nhiệm này cùng có chung một đặc điểm: Nghiêm túc, thực sự cầu thị, thích giúp đỡ mọi người. Điểm khác biệt giữa hai người chỉ là thầy giáo chủ nhiệm nói năng hoạt bát, còn Ninh Cường thì trầm tính, ít nói hơn. Trầm tính, ừ nói hơn ở đây không có nghĩa là đần độn, Nam Tử cảm thấy sự trầm tính của Ninh Cường có điểm hơi giống với sự trầm tính của Triệu Ngự.

Buổi chiều tuy vẫn có nắng, nhưng bầu trời có nhiều đám mây vần vũ, có lẽ sắp có một trận mưa. Nam Tử mua một số tặng phẩm, thầy giáo chủ nhiệm cũng không can ngăn chị. Kể từ khi trong giới học đường có phong trào phong bao, thầy giáo chủ nhiệm tuy không từ chối, nhưng rất ít nhận quà biếu xén mặc dầu học sinh của thầy rất đông. Khi học sinh thực sự muốn tỏ chút lòng thành với thầy, thầy chưa bao giờ từ chối. Cái năm Nam Tử phải bỏ học về nhà làm ruộng, thầy cứ ăn năn mãi: Một cô gái xinh đẹp, rất đổi chăm học mà phải rời ghế nhà trường, thật đáng tiếc quá. Thầy dặn dò Nam Tử phải cố tìm lấy một công việc, phải biết tự lập, không nên nằm bẹp ở xó nhà.

Đôi bạn trẻ ngồi chơi ở nhà giáo viên chủ nhiệm được một lúc thì thầy có khách, họ liền cáo từ ra về. Nam Tử muốn đến thăm nơi ở của Ninh Cường, Ninh Cường nói:

- Chỗ ở của mình tồi tệ lắm.

- Mình phải đến thăm xem chỗ ở của bạn tồi tệ đến mức nào. - Nam Tử cười bảo.

Hai người đi qua sân trường, rẽ trái vào một cái sân. Hai dãy nhà mái bằng trước đây là lớp học, bây giờ dùng để chứa đủ mọi thứ, trông rất ngổn ngang. Kế đó là nhà ở của những giáo viên độc thân. Ở giữa sân là một cây cổ thụ, cành lá sum sê. Khu nhà ở được lát nền xi măng. Có một căn phòng,

cánh cửa vừa hé mở đã thấy một nữ giáo viên trẻ tuổi bước ra, chị nhìn Nam Tử chăm chăm. Ninh Cường giới thiệu: Đó là bạn học cũ của mình, vừa được điều động từ thành phố đến.

Cô giáo trẻ tuổi thân mật bắt tay Nam Tử rồi bước ra khỏi cổng. Nam Tử nhìn theo bóng hình cô giáo.

Phòng ở của Ninh Cường tương đối rộng rãi, đủ ánh sáng. Nam Tử hỏi về cô giáo vừa gặp, Ninh Cường trả lời chị ấy là giáo viên dạy văn, mới về đây chưa được bao lâu. Nam Tử lại hỏi cô giáo đã có bạn trai chưa, Ninh Cường trả lời cũng không rõ lắm. Nam Tử định hỏi tiếp thì Ninh Cường đã đứng dậy đi đun nước pha trà.

Trong lúc Ninh Cường đun nước pha trà, Nam Tử ngồi trước bàn giở tập album ra xem. Thấy thế Ninh Cường liền lấy một tập ảnh nữa đưa cho chị và bảo rằng đây là tập ảnh của một học sinh sắp tốt nghiệp chụp, trong đó tấm ảnh gặt lúa được dán ở trang đầu. Nam Tử hỏi bạn không cho mình xem hết số ảnh bạn đã có chắc hẳn trong đó có bí mật gì phải không? Ninh Cường lắc đầu rồi đi pha trà.

Tập ảnh do chàng học sinh sắp tốt nghiệp chụp dường như rất chú ý đến việc phản ánh cuộc sống của tầng lớp dân nghèo. Cảnh những người nông dân chân lấm tay bùn, vất vả sớm hôm, mồ hôi vã ra như tắm đều được phản ánh bằng những tấm ảnh hết sức sinh động, nó vừa mang tính nghệ thuật, vừa mang tính lịch sử. Nhà nghệ thuật với chiếc máy ảnh trong tay đã cho người xem thấy được một mặt khác của đời sống. Ninh Cường giải thích cặn kẽ cho Nam Tử nghe về người học sinh đáng yêu này, Nam Tử cũng rất có thiện cảm với những tấm ảnh của anh ta. Trên tường cũng có treo một tấm ảnh về cảnh gặt lúa, Nam Tử chăm chú ngắm nhìn và dường như phát hiện ra một điều gì đó. Chẳng phải Ninh Cường cũng đã là một tay thợ gặt giỏi đó sao?

Nam Tử lại chuyển sang đề tài cô giáo vừa rồi, hình như trực giác mách bảo chị điều gì. Phụ nữ nhìn phụ nữ có đến tám, chín phần đúng, chỉ một, hai phần sai. Nhưng Ninh Cường lại đứng dậy đi ra cổng, anh bảo đi mua thuốc lá một tí. Nam Tử thầm nghĩ có lẽ Ninh Cường không muốn nói chuyện này với mình.

Nam Tử tiếp tục giở tập ảnh ra xem, bỗng phát hiện thấy có ảnh của mình: Tấm ảnh chụp chị mặc quần đùi đang đi men theo dòng sông nhỏ. Đây chính là tấm ảnh chị tặng cho Ninh Cường ở chòi canh lúa vào mùa Thu năm ấy. Ninh Cường đã phóng to gấp đôi, trông rất đẹp. Nam Tử xúc động ngẩn người hồi lâu...

Có tiếng chân Ninh Cường ở ngoài cổng, Nam Tử vội gấp quyển sổ ảnh lại. Nhưng khi vừa vào đến nhà, Ninh Cường đã hiểu ra ngay.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau, người này tiếp lời người kia tho tho bất tuyệt, nói mãi rồi chẳng còn chuyện gì để nói nữa.

Ninh Cường bật ti vi lên xem thấy hai người dẫn chương trình đang nói gì đó. Các trai tài gái đảm đã mời một lô những học giả đầu tóc bạc phơ đến dự, phòng họp lộng lẫy, chỗ ngồi sang trọng, những câu hỏi đáp đần độn đã biến những học giả trở thành những học sinh tiểu học. Ninh Cường tìm kênh khác rồi tắt máy.

Cánh cửa phòng bên lại mở, cô giáo trẻ tuổi đã về, đôi giày cao gót của cô nện lộp cộp trên đất. Nam Tử vừa quay đầu lại đã bắt gặp ngay cặp mắt của cô đang nhìn mình.

Hai người ngồi đối diện nhau, vẫn chuyện như pháo ran. Gió thổi rung động cành cây kêu rào rào, Nam Tử vuốt lại mái tóc, còn Ninh Cường thì châm thuốc hút.

- Bạn nghiện nặng rồi đấy. - Nam Tử nói.

- Khoảng hai, ba ngày một bao. - Ninh Cường nói.

- Bạn không biết hút thuốc sẽ có hại đến sức khỏe hay sao? - Nam Tử nói.

- Biết chứ. - Ninh Cường nói.

- Sau này nên hút ít đi thôi, rượu cũng nên uống ít thôi. - Nam Tử nói.

- Tối nay Đỗ Hải đã chuẩn bị sẵn bốn, năm chai rượu rồi đấy.

- Bạn ấy định bảo mình đi chúc rượu, bắt đầu từ thầy giáo chủ nhiệm, mỗi người phải uống một cốc.

- Có lẽ bạn ấy nói đùa thôi, tuy buổi trưa nói thế nhưng buổi chiều sẽ quên ngay thôi.

- Nếu bạn ấy không quên thì sao? Cứ bắt mình phải uống thật say thì sao?

- Thầy giáo chủ nhiệm sẽ bảo vệ bạn, không để cho họ ép bạn uống nhiều

đâu.

- Bạn cũng phải bảo vệ mình.
- Nếu các bạn ấy rót cho bạn thì cứ đưa hết cho mình, mình sẽ uống hộ bạn.
- Nhờ bạn uống nhiều, say quá thì sao?
- Mình đã từng uống say hai lần rồi, một lần ở sân trường đại học, một lần ở chính nơi đây.
- Bạn say như thế nào? - Nam Tử hỏi.
- Luôn miệng nói lung tung.
- Nói lung tung những gì? Bạn thử kể lại cho mình nghe xem.
- Nói những gì, bây giờ mình quên cả rồi.
- Chẳng lẽ không nhớ một câu nào hay sao.

Ninh Cường nói không nhớ. Nam Tử nói:

- Vô lý, nhất định phải nhớ một vài câu.
- Những câu nói lung tung ấy có ý nghĩa gì đâu? Rượu vào lời ra mà.
- Chính những câu nói lung tung ấy mới có ý nghĩa. Bạn cứ nói đi, chỉ một câu cũng được.
- Quả thật mình quên cả rồi, khi nào nhớ mình sẽ gọi điện nói cho bạn biết.
- Bạn gọi điện thoại ư? Thôi đi, gọi cả nửa ngày, có thấy bạn nói được câu nào đâu.

Ninh Cường ngồi yên. Hàng ngàn vạn lời muốn nói, tại sao bạn ấy lại bảo chẳng nghe được câu nào.

Nam Tử đưa mắt liếc nhìn Ninh Cường, tự nhiên thấy lòng mình xót xa.

- Chúng ta đi thôi. - Ninh Cường nói.
- Các bạn ấy đang chơi mạt chược, chúng ta đến đó sớm làm gì?
- Chẳng lẽ chúng ta ngồi như phỗng ở đây hay sao.
- Ngồi như phỗng thế mà lại hay.

Nam Tử nói không sai, ngồi như phỗng mới hay. Mỗi tình đều khắc cốt ghi xương thế mà lại hay. Họ ngồi với nhau cả hai tiếng đồng hồ, thậm chí là ba tiếng, có chuyện gì thì nói, còn không thì ngồi ngây như phỗng. Thời gian tính từng giây, mỗi giây trôi qua đều vô cùng quý giá, thế mà cứ từng giây, từng giây trôi qua trong chờ đợi, rồi sau đó, họ chia tay nhau. Người ra đi rồi, nhưng ảnh và tâm hồn còn ở lại. Tiếng còi của Ninh Cường vẫn vang

lên trong sân trường, âm thanh còn đọng mãi trên từng cành cây, chiếc lá. Anh vẫn say sưa giảng những bài. vật lý cho học sinh. Về quê anh vẫn ra đồng đi gặt. Trên sân bóng rổ, anh vẫn hăng say chạy. Khi nhận được ảnh của Nam Tử gửi từ Thành Đô về, anh trần trọc, bồi hồi suốt đêm.

Sau đó, họ đi ra phố, mọi con mắt đều đổ dồn vào họ, ai cũng tưởng họ là một đôi uyên ương. Ánh nắng mặt trời bị bóng mây bao phủ, núi rừng tràn về từng cơn gió mạnh, Nam Tử thấy hơi lạnh chân tay co ro. Nếu họ vẫn còn là tình nhân của nhau thì thế nào Ninh Cường cũng ôm lấy Nam Tử, che gió cho chị. Khi đi qua một công trường xây dựng, cát bụi mù mịt, Nam Tử lấy tay che mặt, đi lùi lại phía sau Ninh Cường. Họ chuyển đổi vị trí cho nhau, người đàn ông đi trước để đối phó với gió đông nam, còn người phụ nữ thì hai tay đã nổi da gà, da trắng bệch và lạnh buốt. Chàng trai cũng thấy lòng mình xót xa.

Căn phòng thuê ở khách sạn vô cùng ấm áp, tiệc rượu đã bày ra, năm bạn nữ sinh, trong đó có Nam Tử không ai được từ chối uống rượu. Rượu ngấm vào bụng rồi xông lên mặt, chị em mặt người nào cũng đỏ gay. Do sáu năm về trước, Nam Tử làm lễ cưới chưa có dịp mời bạn bè, nên lần này, các bạn đều yêu cầu chị phải đi mời rượu. Quả nhiên thầy giáo chủ nhiệm đã bảo vệ chị. Thầy dặn, đi chúc rượu mỗi bạn, chỉ nên nhấp môi một tí là được. Đỗ Hải thấy thế liền xách cả hai chai rượu đến trước mặt Nam Tử rồi tạo cơ hội cho chị phải cạn chén. Bất đắc dĩ, Nam Tử phải uống hết. Đến chén thứ hai thì Ninh Cường giằng lấy uống thay. Đỗ Hải nói đùa: - Trông mặt Nam Tử giống Quan Công quá.

Ninh Cường im lặng không nói gì. Mỗi tình đầu ở tuổi mười tám đã hiện lên trong tâm trí chị ở tuổi hai mươi bảy hôm nay. Hôm qua còn ở trên núi, hôm nay đến trường cũ và bây giờ ở khách sạn, mặt chị rạng rỡ, đẹp như hoa, chị luôn dõi nhìn Ninh Cường, như đang cầu cứu anh che chở cho mình. Lúc đầu Ninh Cường ngồi cách Nam Tử một hàng ghế, sau Đỗ Hải và mấy bạn nam xúm vào yêu cầu họ phải ngồi gần nhau. Có bạn cao hứng hét lên: Hai người đều phải cạn chén, uống đi, uống đi. Phòng ăn trở nên lộn xộn, thầy giáo chủ nhiệm muốn can ngăn, khuyên mọi người đừng ép nhau uống nhiều quá nhưng không sao can ngăn nổi. Thầy giáo chủ nhiệm

không còn là chủ nhiệm nữa, mà đã biến thành một thành viên trong số những người đàn ông. Nam Tử và Ninh Cường chẳng qua cũng chỉ là tấm bình phong, là cái cớ để mọi người vui đùa. Về nguyên tắc, các buổi gặp mặt bạn học cũ không được phép ghép người nọ với người kia. Hàng năm chỉ tổ chức một lần, nhưng hôm nay cuộc gặp mặt đã biến thành ngày hội vui, ngày hội của lứa đôi, ngày hội của những cặp tình nhân cũ. Tình bạn đã trở thành một thứ bất chấp tất cả, nói đùa tùy tiện.

Tiệc rượu linh đình xong, mọi người lại chuyển sang phòng ca nhạc. Đỗ Hải đưa một cô gái đến, chuyên nhảy với thầy giáo chủ nhiệm tuổi đã quá ngũ tuần. Thầy giáo chủ nhiệm không biết nhảy, cứ lúng ta lúng túng. Ánh đèn mờ ảo, cô gái trẻ thì tràn đầy nhiệt huyết, hết ngoáy móng lại đẩy lùi thầy giáo khiến ông mệt vã mồ hôi và có cảm giác như mình đang đứng trước cửa địa ngục. Đỗ Hải thấy thế cười ha hả. Một bạn học mắng Đỗ Hải thái độ như vậy là không kính trọng thầy, là bất nhã. Nhưng rượu đã say rồi, nên tiếng cười, tiếng mắng nhau đều hòa thành một khối. Đỗ Hải chạy lăng xăng, hết nhảy với người này lại nhảy với người khác, anh còn cao hứng lôi cả bà chủ sàn khiêu vũ ra nhảy. Anh nói tôi là chủ trò hôm nay, mọi người phải ủng hộ tôi. Anh khoa chân múa tay muốn tỏ rõ mình là người đàn ông thành đạt. Nhưng khi đến trước mặt Nam Tử, anh tỏ ra lễ độ vì dấu sao chồng Nam Tử cũng là một nhân sĩ thành công ở thành phố lớn. Đỗ Hải giục Ninh Cường sao không nhảy đi. Ninh Cường miễn cưỡng cùng nhảy với Nam Tử. Nhảy được một lát, anh trở về chỗ ngồi cũ chẳng khác gì một người ngoài cuộc mặt anh nhăn nhó. Đỗ Hải thầm nghĩ: Anh chàng này gốc quá, rõ là quê cả cục, Nam Tử đẹp như hoa như ngọc thế kia mà không biết tranh thủ thời cơ... Đỗ Hải tiến đến mời Nam Tử nhảy, anh thử đặt tay nhẹ vào eo Nam Tử để thăm dò, nhưng đã thất bại vì thái độ Nam Tử rất nghiêm khắc.

Họ nhảy múa, vui chơi một hồi, có người đã nôn mửa, có người lại nhận được điện thoại của chồng. Bên ngoài, tiếng sấm từ xa vọng lại. Thầy giáo chủ nhiệm đề nghị cuộc gặp mặt kết thúc ở đây hẹn sang năm gặp lại. Đỗ Hải nói: Đề nghị cứ tiếp tục tiếp tục cho đến khi nào chán thì thôi. - Ý anh muốn nói là hãy vui chơi thêm một lát nữa, một lát nữa trôi qua cũng có

nghĩa là trời đã rạng sáng, như thế mới gọi là vui chơi thâu đêm suốt sáng. Anh gọi một cô gái đến song ca với anh, một bài hát trữ tình. Đang say sưa hát, thì tiếng sấm lại nổi lên làm đứt đoạn niềm hưng phấn của Đỗ Hải, anh lấm bầm chửi đổng ông trời. Rõ ràng thầy giáo chủ nhiệm không hài lòng về thái độ của Đỗ Hải. Lại có một nữ sinh nhận được điện thoại của đức ông chồng. Đỗ Hải lầu bầu: Thôi, giải tán, giải tán, cuộc vui đêm nay đến đây là kết thúc... Ai có tiết mục đã đăng ký thì lên hát đi cho xong...

Ninh Cường vẫn ngồi nguyên chỗ cũ. Thầy giáo chủ nhiệm và Nam Tử song ca một bài rồi quay xuống ngồi cạnh Ninh Cường, bóc đưa cho anh một cái kẹo. Anh khách sáo nói: Xin cảm ơn.

Tình yêu đã làm anh đau khổ, anh muốn ngồi cách xa Nam Tử một chút. Ninh Cường nói với Nam Tử:

- Bạn mời thầy giáo chủ nhiệm nhảy đi, mình ngồi nghỉ một lát.

- Nhưng bạn đã nghỉ nhiều rồi. - Nam Tử cười bảo. Ninh Cường lắc đầu, nhìn Nam Tử cười. Con người này vốn dĩ vẫn là như vậy, Nam Tử bỏ đi chỗ khác. Giờ chia tay đã đến, Nam Tử muốn nán lại ngồi với Ninh Cường thêm vài phút nữa vì có thể lần chia tay này sẽ phải đợi vài ba năm nữa cũng chưa chắc đã gặp được nhau.

Nam Tử nhảy với thầy giáo chủ nhiệm được ít phút thì thấy Ninh Cường đã mất hút. Chị định thần nhìn kỹ lại, mãi mới phát hiện ra đôi mắt sáng của Ninh Cường trong bóng tối.

Anh ngồi như bụt mọc trong bóng tối. Tình yêu đã dày vò, làm anh đau khổ, không đường tiến thoái... Quả thật buổi chiều anh rất xúc động bởi một ý thơ, anh như đang sống trong cõi hư vô. Quả thật trong anh đang có cảm giác của mùa Thu, như trong cuốn tiểu thuyết *Mùa Thu trong mùa Xuân* mà anh đã đọc. Anh ngồi trong bóng tối. Anh và bóng tối hết sức gần gũi, thân thiết với nhau. Mười năm về trước, tình yêu của anh đã chớm nở, thế mà bây giờ nó vẫn dậm chân tại chỗ. Tình yêu mãi mãi vẫn là tình yêu, không thể là bất cứ cái gì khác. Buồn phiền là ngoại hình của tình yêu, thương cảm là từ đồng nghĩa của tình yêu. Tình yêu là một vật vững chãi mà anh phải đối phó. Đây là cuộc chiến lâu dài, đối tượng anh cần đánh đổ là chính bản thân mình, nhưng tình yêu trong anh sao cứ trực trặc mãi.

Hàng ngày anh đều không có cảm giác về sự tồn tại của tình yêu. Phải chăng cuộc sống trong nhà trường đã quá đầy đủ, chỉ thiếu tình yêu? Tình yêu ngấm tắp khó tránh khỏi tổn hao. Tình yêu là sự hiện hữu của cái không hiện hữu, nó hiển hiện bằng cách yêu ngấm, nó tán phát trong không khí, bao phủ dày đặc suốt đêm ngày trong con người anh. Thậm chí Nam Tử rất ít xuất hiện trong giấc mơ của anh. Anh là người đàn ông như vậy, một chàng trai trẻ xơ cứng, bằng giá giống như một tác phẩm nghệ thuật. Mọi người có thể nói rằng hình dạng anh là hình dạng của tình yêu. Hai mươi năm qua tình yêu đã bị các ca khúc lưu hành ví như một thứ rác rưởi vứt đầy trên đường phố. Nếp nhăn cực lớn đã hình thành từ mấy nghìn năm nay đã được mở ra, một sự phóng túng đáng sợ. Nhưng Ninh Cường ngồi trong bóng tối có nghĩa là anh đã trở lại với mỗi tình đầu. Anh muốn gìn giữ nguyên vẹn mỗi tình đầu. Nỗi khổ đau, dày vò trong anh không bao giờ đồng nghĩa với sự chán nản. Anh chẳng việc gì phải chán nản, trong suốt bao nhiêu năm nay, anh đã mất Nam Tử bao giờ đâu? Anh vẫn luôn có cái mà anh đã có. Mấy hôm trước, khi gọi điện, anh đã thấy được sự xúc động như thế nào của Nam Tử, niềm hạnh phúc lớn lao đã làm xao xuyến trái tim anh. Họ luôn nhớ đến nhau, mối tình giữa họ lại tươi mới như thuở ban đầu. Tám năm không hề tàn phai, tám mươi năm sau chắc cũng sẽ vẫn thế. Một người đàn ông ngồi trong bóng tối, âm thầm nhìn theo bóng dáng một người đàn bà. Chiếc áo sơ mi trắng, cái quần bò, đôi giày cao gót. Đôi chân nhảy duyên dáng, giọng hát mượt mà uyển chuyển. Quả thật phong cách nhảy và giọng hát của Nam Tử đều không có gì đặc biệt, ở Dung Thành, chị đã cùng chồng và Triệu Ngự đi khiêu vũ nhiều lần. Một cô gái đi như bay trên đường rừng núi khi bước vào sàn nhảy lại mất hẳn đi cái vẻ mềm mại. Chỉ riêng Triệu Ngự là để ý đến điều này, anh phát hiện ở Nam Tử vẫn còn giữ được thói quen cũ, thói quen của người chuyên đi đường rừng. Nam Tử và chị Tô hoàn toàn khác nhau, cứ như hai loài thực vật sống ở hai dải đất khác nhau. Nam Tử luôn để mắt đến chỗ Ninh Cường ngồi, chị thấy mẫu thuốc lá Ninh Cường hút luôn đỏ rực. Buổi chiều chị đã nói với anh rồi, sau này hút ít thôi... chẳng khác gì câu nói của người lãnh đạo, chị có thể làm lãnh đạo của anh. Thầy giáo chủ nhiệm đã nhận biết rõ câu chuyện

của hai người, ông chỉ cười thầm, không khích lệ thêm. Ninh Cường có những nỗi niềm trần trở, anh không sốt ruột sao được? Rõ ràng hôm nay hai người vẫn rất ý hợp tâm đầu. Nhưng thời thế đã đổi thay rồi, có người yêu mà lại khó trở thành vợ chồng... thầy giáo cũ lắc đầu thở dài, ông đã được nghe, được thấy quá nhiều rồi. Thái độ ngênh ngang, kiêu ngạo, tự mãn của Đỗ Hải hôm nay là một ví dụ. Nam Tử nói: Thưa thầy, em nhảy còn vụng về lắm. - Chị lắm tướng thầy giáo lắc đầu là chê chị nhảy vụng. Đỗ Hải đã thuê riêng cho Nam Tử một căn phòng, các bạn trai gái ủa cả vào làm náo loạn một hồi rồi lại đi ra. Những chiếc điện thoại di động thi nhau réo liên tục, điện từ các gia đình gọi đến trong đó có cả điện của vợ Đỗ Hải. Người đàn ông thành công này chỉ nói ba câu sáu điều với vợ rồi cúp máy. Anh ta quay sang nói với Ninh Cường:

- Bạn nán lại một chút thắp tùng Nam Tử nhé! - Ninh Cường lắc đầu.
- Hộp mặt bạn cũ, hộp mặt bạn cũ... - Đỗ Hải ngó nghiêng hết bên phải lại bên trái rồi hạ thấp giọng: - Bạn học ngữ với bạn học có sao đâu. - Mọi người cười rộ lên. Nam Tử không để ý không biết Đỗ Hải vừa nói gì, chỉ thấy anh chàng đang cười tít mắt.

Cuộc gặp mặt sặc sụa men nồng đã bị một cơn mưa to, sấm chớp làm đứt đoạn. Ninh Cường đã ra về. Nam Tử ở lại khách sạn.

Nam Tử ngồi tựa thành giường xem ti vi, ngoài cửa có tiếng động, chị ngoái cổ nhìn. Không có gì khác thường. Điện thoại di động đặt ngay trên gối. Chị biết số điện thoại của Ninh Cường, chị thử gọi xem sao nhưng không thấy trả lời. Lần này về quê chị đã có ý không gặp anh vì nếu gặp sẽ làm anh thêm đau khổ. Nếu cần thiết, chị còn muốn phê bình anh, không cho phép anh sống trong buồn phiền mãi như thế. Nhưng từ hôm qua mới chỉ vên vẹn có hai ngày, chị sinh lưỡng lự, tình cảm dạt dào, thật không biết đối xử thế nào cho phải. Chị đi vào nhà vệ sinh, hành lang không một bóng người. Bên ngoài chớp giật, sấm rền, chị thấy hơi sợ, chị thầm trách anh. Chị gọi điện cho Tôn Kiện Quân, ông chồng bảo rằng đang chơi mạt chược với mấy người bạn. Thương Nữ... chị bỗng nghĩ ngay đến Thương Nữ. Đức ông chồng hỏi chị được vài câu rồi cúp máy. Chị lâu bầu một lúc rồi đi vào nhà tắm.

Chiếc điện thoại để đầu giường vẫn im ắng.

Ở đầu kia của cái thị trấn nhỏ này, có một người khác cũng đang chờ nghe điện thoại. Rõ ràng anh rất điềm tĩnh, không hề có sự lưỡng lự. Khi rời khách sạn, lòng anh rất thanh thản, nói về là về ngay. Đối với anh, không có gì phải lưỡng lự cả. Lưỡng lự chẳng liên quan gì đến anh, cũng như giữa anh và Nam Tử, chẳng liên quan gì hết. Bạn học cũ lâu ngày không gặp, chỉ có thể thôi. Yêu... yêu cũng không thể gọi là một thứ quan hệ, quan tâm và nhớ nhung người khác cũng vậy, không phải là mối quan hệ.

Điện thoại đặt ngay cạnh giường vẫn im ắng.

Mưa ngày càng to, gió thổi mạnh làm các cây cối trong vườn lắc lư như đưa võng. Chàng trai vẫn ngồi hút thuốc, chờ điện thoại, anh đi đi lại lại trong phòng, khuôn mặt đờ đẫn. Một đằng là mưa to gió lớn, một đằng là yên lặng như tờ. Anh rất cần đến sự yên lặng. Yên lặng dường như có thể sờ thấy ngay bên cửa sổ yên lặng đang đồng hành với anh trong căn phòng. Yên lặng ở ngay trên tường, những nông dân gặt lúa mồ hôi nhuế nhại đang mỉm cười nhìn anh yên lặng. Cuối cùng thì anh cũng ngồi xuống, mặc nguyên quần áo lên giường nằm, mắt đăm đăm nhìn lên trần nhà. Tim anh đập thình thịch át cả tiếng sấm rền. Anh nhắm nghiền mắt lại. Có lẽ anh đã chớp mắt được vài giây, khoảng ba hoặc năm giây gì đó. Yên, lặng... sự yên lặng và bão táp trong tâm hồn anh đã hòa quyện vào nhau.

Bỗng nhiên anh chồm dậy với lấy cái ô chạy ra khỏi nhà chẳng khác gì một con tuấn mã, một chiến binh nghe thấy hiệu lệnh xung phong ngoài mặt trận. Bình tĩnh lại, anh thấy người hơi lạnh, anh sức nhớ ra Nam Tử chỉ mặc phong phanh một chiếc áo sơ mi, sáng sớm mai chị đã phải ra xe về làng Thí Mã rồi...

Anh đi như bay trên đường, anh biết có một cửa hiệu bán hàng đến tận đêm khuya, ở đó có bán quần áo, thực phẩm, thuốc lá và sách vở. Cả huyện lỵ này chỉ có duy nhất một cửa hàng đó. Đường phố vắng tanh vắng ngắt không một bóng người, xe xích lô cũng mất hút, chẳng thấy tăm hơi. Sấm chớp không có gì đáng sợ cả, tuy nhiên nó có thể làm rách nát chiếc ô đen trong tay anh. Anh xông vào cửa hiệu làm mấy cô nhân viên bán hàng bị một phen khiếp vía. Họ đang bàn tính với nhau xem có nên đóng cửa sớm

trước giờ quy định không. Theo quy định của công ty, cửa hiệu sẽ mở cửa đến mười hai giờ đêm. Muốn đóng cửa sớm phải báo cáo với giám đốc. Họ đang cười đùa, đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Bỗng một chàng trai đột ngột xông vào làm họ giật bắn người, sau đó lại cười ha hả. Họ nhận ra anh, thầy giáo Ninh Cường ở trường trung học thực nghiệm. Thầy giáo Ninh Cường chưa bao giờ nói chuyện về đường vợ con, điều đó nhiều cô gái trong huyện đều biết. Có lẽ trong số họ cũng có người sùng bái, yêu ngầm anh... Anh vừa thở vừa nói: Cho tôi mua một chiếc áo nhung nữ, - anh còn mô tả khổ người: người vừa vừa, không gầy, không béo.

Các cô gái bán hàng lại được một phen ngơ ngác: thầy giáo Ninh Cường mô tả như vậy thì làm sao mà hình dung ra được cô gái này có thân hình ra sao? Tất nhiên đây là việc tốt, vì một con người như thầy giáo Ninh Cường... Anh có vẻ sốt ruột, vội vã trả tiền, lao ra đường giữa mưa gió rồi mất hút trong đêm tối. Nếu như có một cô gái nào trong số họ đã ngầm yêu anh thì chắc hẳn đêm đó sẽ không sao ngủ được.

Từ cửa hiệu đến khách sạn khoảng chừng ba cây số. Vì tình yêu chàng trai trẻ đã xông pha trong mưa bão, bất chấp nguy hiểm. Thực ra, anh có thể cứ đi đứng đĩnh, không cần phải chạy vì ở khách sạn đã có máy điều hòa, Nam Tử không đến nỗi bị rét. Anh thấy đầu hơi choáng váng. Mưa bão, men rượu, tâm tư... tất cả các nguyên nhân nội tâm và ngoại cảnh đã tác động vào anh. Anh băng qua hai ba ngã tư đường như một chiếc xe hơi, một con tuấn mã, một mũi tên.

Cảm giác chạy trong mưa bão thật thú vị. Có khả năng nấp nhả sẽ được mở ra. Năng lượng vừa được phóng thích vừa được giữ nguyên. Anh là giáo viên vật lý rất sùng bái Einstein nên khi giảng bài cho học sinh về tính vĩnh cửu của năng lượng, anh thường nêu nhiều ví dụ trong đời sống thực tế. Nhưng anh sẽ không nêu lên những ví dụ trong buổi tối hôm nay, có chăng, anh sẽ mượn tên của người khác: một người đàn ông khác chạy trong đêm mưa. Và lại, chưa hẳn anh đã biết trong trường hợp nào năng lượng tình yêu của anh sẽ là vĩnh cửu. Đây đồng thời cũng là vấn đề triết học: vừa phóng thích vừa giữ nguyên vẫn là phép biện chứng của tình yêu. Ninh Cường chạy một mạch như vào chốn rừng hoang, sấm chớp đã soi

đường anh chạy. Xa xa, ánh đèn khách sạn đang lập lòe.

Khi anh gõ cửa phòng của Nam Tử, hình ảnh anh xúc động đưa tấm áo nhung còn in dấu những giọt nước mưa, khi hai người mặt nhìn mặt nhưng mắt vẫn nhắm nghiền thì sấm rền chớp giạt cũng sẽ tan biến mất và biết đâu chuyện gì sẽ xảy ra khi tim anh đập mạnh...

Không ai có thể oán trách anh hoàn thành những việc đang còn dang dở bên chòi canh lúa thần thánh năm xưa.

Chàng trai trẻ đưa tấm áo nhung cho nàng, nói một câu ngắn gọn rồi quay đi. Lúc ấy nàng rất giận, kéo chàng vào phòng, ra lệnh cho chàng cởi hết quần áo ra, lấy khăn tắm đưa cho chàng rồi bằng một giọng ngọt ngào, cởi giày, rót nước, lau đầu cho chàng... Nàng nói: Anh đừng về nữa. Câu nói gọn lỏn, chẳng mang nhiều hàm ý. Ninh Cường ngồi xuống giường theo lệnh của nàng.

Nam Tử tắt ti vi. Trước đó ít phút, chị tắm rửa xong lên giường ngồi xem ti vi. Lúc Ninh Cường gõ cửa, chị chỉ mặc quần bò, áo sơ mi, không mặc xu chiêng. Chị có thói quen khi ở nhà không bao giờ mặc xu chiêng. Còn Ninh Cường khi bước vào phòng theo lệnh của chị, trên người chỉ còn chiếc quần đùi ngắn cũn cỡn. Chị lấy khăn tắm lau khắp người anh. Chị như muốn òa lên khóc. Lúc này, chị là người vợ chưa cưới của anh.

Không có chuyện gì ghê gớm xảy ra, họ có thể ôm chặt lấy nhau bất cứ lúc nào. Lên giường chỉ là động tác đơn giản, hết sức đơn giản. Thượng đế đã trao cho họ giấy chứng nhận được phép lên giường ngoài hôn thú.

Sấm chớp liên hồi, mưa càng to. Hai người chìm trong ân ái, hồi hộp và run sợ. Đèn đã tắt, căn phòng tối om như mực...

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 9

Một Ngày Của Tôn Kiện Quân

T rước ngày mồng ba tháng Năm, nói chính xác hơn là ngày mồng hai tháng Năm, Tôn Kiện Quân vẫn sinh hoạt như thường lệ. Sáu giờ sáng, anh đưa Nam Tử ra ga, quay về lại lên giường nằm thêm một lúc. Mười giờ sáng, anh vào phòng sách ngồi viết tiểu thuyết câu chuyện xảy ra ở một bãi biển. Anh lên kế hoạch viết mười câu chuyện ngắn và hoàn thành trong ba tháng. Hai năm gần đây, tiểu thuyết của anh đã được đăng nhiều trên các tạp chí văn học, dần dần hình thành một lớp độc giả ưa chuộng, trong đó Triệu Ngự là một trong những độc giả ưa thích nhất kể đến là Phan Đình. Thương Nữ cũng đọc nhưng chưa bao giờ trao đổi ý kiến với anh, chỉ khi nào anh được nhận giải thưởng văn học thì mới gửi lời chúc mừng. Quan hệ giữa hai người gặp trở ngại vì chuyện làm tình với nhau hồi trước. Mười hai năm đã trôi qua, nhưng trở ngại đó vẫn còn tồn tại, điều đó chứng tỏ rằng giữa họ vẫn có những nét tương đồng chưa thể hóa giải được. Tôn Kiện Quân cảm thấy rất lý thú về chuyện này.

Mười một giờ, Tôn Kiện Quân nhận được điện thoại của tòa soạn yêu cầu anh đưa bản thảo sớm. Lẽ ra anh sẽ đưa bản thảo vào lúc bốn giờ chiều, nhưng bây giờ phải đưa vào lúc một giờ chiều. Vì thế, anh phải báo cho Phan Đình biết bữa cơm trưa đã hẹn hôm qua sẽ chuyển sang buổi tối. Phan Đình nói buổi tối càng tốt. Trong điện thoại, Phan Đình tỏ ra rất vui, Tôn Kiện Quân rất thích tính cách của người đàn bà này.

Buổi trưa, Tôn Kiện Quân ăn cơm hộp tại tòa soạn, người vợ cũ là Tiểu Đào đến bàn với anh về chuyện cô con gái cưng Tôn Tiểu Minh. Tiểu Đào mới đi mỹ viện, sửa lại mũi dọc dừa, khuôn mặt bầu bĩnh trở thành trái xoan, da dẻ hồng hào như trứng gà bóc. Chức vụ của chị ở tòa soạn cao hơn

Tôn Kiện Quân, chị là phó chủ nhiệm phòng Tổng biên tập. Bạn trai mới của chị cao 1 m 80, cao hơn Tôn Kiện Quân vài centimét. Chị đang suy nghĩ việc kết hôn với anh ta. Có lẽ việc hôn nhân cũng đã đến gần nên chị rất chú ý đến việc sửa sang sắc đẹp. Chị là một phụ nữ đã ba mươi lăm tuổi, thích dùng xe hơi loại sang, thích chơi trò chơi điện tử, thích dùng điện thoại di động loại tân kỳ, thường xuyên hay lui tới các khách sạn sang trọng ở Dung Thành. Chị quen biết hầu hết các nhân vật nổi tiếng trong giới văn nghệ, biết hát những bài hát tiếng Anh, lúc nào cũng đi giày cao gót, cách đi đứng giống hệt như các minh tinh màn bạc, tuy đi đứng mạnh mẽ nhưng vẫn không mất đi vẻ kiêu diễm.

Tiểu Đào cũng ăn cơm hộp. Đặc điểm của đàn bà thời thượng là đôi khi cũng ăn cơm hộp để chứng tỏ rằng họ là những phụ nữ có khuynh hướng bình dân. Tốt nhất là ăn trước mặt mọi người, ăn thật ngon lành giống như người dân Trung Quốc ăn vào những năm bảy mươi của thế kỷ trước. Tiểu Đào bưng hộp cơm đi khắp các phòng rồi ngồi xuống trước bàn của Tôn Kiện Quân. Chị ăn chay, ăn các loại rau xanh. Trước mặt chồng cũ, chị không cần giữ kẽ, chị gắp thịt ở bát Tôn Kiện Quân sang bát mình, mắt luôn nhìn ra cửa vì sợ người khác trông thấy. Chị hỏi câu nào Tôn Kiện Quân trả lời câu ấy, chẳng khác gì cách hỏi đáp giữa cô giáo và học trò. Học trò thì cứ cắm đầu cắm cổ ăn, mùi thịt thơm phưng phức. Tiểu Đào chịu không nổi lại gắp thêm một miếng nữa, chị chọn toàn những miếng thịt nạc. Chị uống nước chè ở cốc của anh. Chị giở một cuốn tạp chí ra xem, bỗng giật mình thấy tên anh ở ngay trang đầu. Trước mặt người chồng cũ, chị không khỏi xót xa trong lòng, chị muốn dùng một thời thượng để đánh gục anh, nhưng anh lại nghĩ khác, anh không cần đến cái một thời thượng đó. Anh không né tránh một thời thượng, chính anh đã vượt ngưỡng của một thời thượng rồi. Mười năm trước anh đã là thời thượng rồi, bây giờ anh là Tôn Kiện Quân đã thay hình đổi dạng. Mẹ của con gái anh đang bới từng cọng rau trong hộp cơm của anh, mùi nước hoa tỏa thơm ngào ngạt. Tiểu Đào khoe chị đang đọc cuốn tiểu thuyết "Nước hoa quen thuộc của đàn bà" do một nữ diễn viên nổi tiếng viết, Tôn Kiện Quân làm thinh không

nói gì. Anh biết còn có một ca sĩ cũng làm thơ và vẽ cái gì đó.

- Cách đây một tiếng, em vừa gặp chị ta ở đường Xuân Yến. - Tiểu Đào nói..

- Cô gặp ai? - Tôn Kiện Quân ngẩng đầu lên hỏi.

- Đừng giả bộ nữa, anh biết tông đi rồi còn gì. - Tiểu Đào cười nói.

- Tôi bận phải sửa bài, đề nghị chủ nhiệm Đào sang phòng khác cho.

- Anh đuổi em à?

- Đâu dám. Hôm nay tôi đuổi cô thì ngày mai cô cho tôi thôi việc mất.

- Liệu em có nỡ làm thế không?

- Dám lắm chứ.

- Vậy em sẽ hành động ngay, sau kỳ nghỉ Mồng một tháng Năm anh sẽ nghỉ việc, hàng tháng nhận một chút sinh hoạt phí. Anh ở nhà viết tiểu thuyết hưởng nhuận bút, nếu không đủ chi tiêu thì bán chiếc xe hơi đi, em hứa sẽ không bắt anh phải chia tài sản đâu.

- Bà chúa của tôi ời, cô định hại tôi đấy à. - Tôn Kiện Quân nói.

- Em gặp cô ta thật đấy, đang đi với một người khác. - Tiểu Đào làm ra vẻ úp mở khiến Tôn Kiện Quân hơi chột dạ: - Trông bộ dạng anh căng thẳng thế kia nên đi ra phố một tí thì hơn.

Tôn Kiện Quân châm thuốc hút.

- Cô ta mặc quần bò đúng không nào? - Tiểu Đào nói.

Tôn Kiện Quân nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ. Ai đi với cô ta nhỉ? Tôn Khánh Hải chẳng?

- Kể cũng lạ thật, nói thật để anh biết nhé, người đi cùng với cô ấy là Lý Tiến... À quên, là Tề Hồng, vợ của Lý Tiến. - Tiểu Đào cười khúc khích. Tôn Kiện Quân rít một hơi thuốc rồi chỉ tay lên đồng bản thảo ở trên bàn.

- Anh hút xong điếu thuốc là em sẽ đi ngay. À này, bao giờ vợ anh về?

- Người ta bảo cô là tiểu nhạỵ bén, còn tôi thì tôn cô là đại nhạỵ bén. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Không có ai ở nhà tha hồ mà vụng trộm nhưng phải cảnh giác kéo vợ bắt được quả tang thì gay. Không khéo lại không kịp mặc quần, cứ tồng ngồng...

- Người đẹp của tôi ời, cô định ăn dấm đến già à? - Tôn Kiện Quân nói.

- Nhà báo lớn, nhà văn lớn thân yêu của tôi ơi, em ăn dấm của anh đấy, không mất giá đâu. Nói để anh biết, chỉ cần một câu thôi, hãy nói thật đi, anh đã ăn năm với cô ta chưa?

- Rồi. - Tôn Kiện Quân gật đầu.

- Hay lắm... Em đi mua thuốc lá đây. - Tiểu Đào nháy cẳng lên.

Người đẹp bước ra khỏi cửa, Tôn Kiện Quân nói với theo một câu:

- Năm 1989.

Năm giờ chiều, Tôn Kiện Quân đến chỗ đã hẹn với Phan Đình. Anh lái chiếc xe hiệu Toyota đời 2000 lúc chạy, lúc dừng. Người ngồi trong xe, xe đi trên đường, xe hơi, xe ba bánh, xe đạp. Qua hai năm nữa sẽ có tàu điện ngầm, sau hai mươi năm nữa, con người sẽ đi làm bằng máy bay, nghĩa là từ trên trời rơi xuống rồi chỉ cần hóa phép một cái là sẽ biến thành xe tăng hoặc người máy. Người chết sẽ đem theo cả đại bác... Ai đã vẽ nên bức tranh thế giới như vậy? Nước Mỹ. Nguyên tố thứ năm sẽ tiến công con người, trái đất màu lam sẽ phải đứng lên tự vệ, sẽ tưởng tượng và thiết kế ra vũ trụ để rồi biến nó thành chiến trường. Trước hết phải giải quyết vấn đề nội bộ của trái đất, phải liệt kê được một danh sách: những nước thuộc thế lực tàn ác... Tôn Kiện Quân cười. Khi bị tắc xe, anh thường hay lơ đãng như một phản xạ có điều kiện. Triệu Ngự không ngớt lên tiếng phản đối bức tranh thế giới kiểu như vậy. Thế giới với nghĩa đích thực của nó phải là một thế giới tốt đẹp. Nếu thế giới biến thành một tấm bản đồ quy hoạch thì nó sẽ bị hủy diệt. Chỉ có thượng đế mới có thể cứu vãn chúng ta: Ai là người may mắn, ai là người xấu số ai là người chứng kiến sự hủy diệt.

Tôn Kiện Quân ngồi trong xe nghĩ: chúng ta không thể sống đến ngày đó được. Có điều rất khó nói, một khi ai đó bấm vào nút cặp hạt nhân thì sẽ bùng lên các nấm khói đen ngòm, bao trùm cả năm châu bốn biển. Người Mỹ sản xuất ra vũ khí hạt nhân, từng dùng vũ khí hạt nhân giết hại nhân loại, nhưng chính họ lại là những người sợ loại vũ khí này nhất. Tôn Kiện Quân suy nghĩ miên man... Dù sao, nghệ thuật cũng phải bắt nguồn từ cuộc sống, vì thế điều cần thiết là phải theo kịp cuộc sống trước mắt cái đã, hãy

cứ đánh xe đến quán ăn đã hẹn để gặp người đẹp cái đã...

Không biết hôm nay Phan Đình có mặc quần bò không nhỉ?

Tôn Kiện Quân đã đoán đúng, nói một cách khác, mọi việc diễn ra đều đúng với ý muốn của anh. Quán ăn rất sang trọng, anh và Phan Đình thường nói đùa: đây là quán ăn riêng của chúng ta. Hai người ngồi đối diện nhau. Phan Đình mặc quần bò, áo nhung kẻ. Đã hơn nửa tháng nay họ chưa gặp nhau, nói chính xác hơn, là hơn hai tuần, khoảng mười tám ngày. Họ thường gọi điện cho nhau, hoặc từ nhà trường gọi đến tòa soạn, hoặc từ tòa soạn gọi đến nhà trường. Họ thường hò hẹn gặp nhau trên điện thoại. Thông thường thì khoảng một, hai hoặc ba tuần họ gặp nhau một lần. Mùa hè năm ngoái Phan Đình và chồng đi nghỉ mát ở một nơi xa, mãi cuối tháng Tám mới trở về Thành Đô, ngay lập tức Phan Đình và Tôn Kiện Quân đã hẹn nhau, họ vui vẻ cùng nhau suốt ba ngày liền. Thế rồi băng đi một thời gian, mãi sau ngày Quốc khánh, họ mới lại gặp nhau. Ngày nghỉ cuối tuần, đi nhà hàng với nhau là hợp tình hợp lý. Đây chính là dịp gặp gỡ tốt nhất giữa Phan Đình và Tôn Kiện Quân.

Người phục vụ đưa thức ăn lên rồi lui ra. Thịt kho tàu, cá bở lò, vài ba món rau. Đã là thân thiết thì cần gì phải phô trương. Chạm cốc, nói thầm, môi rung động... Hai cặp mắt tình tứ nhìn nhau để rồi bất thần môi lại áp sát vào nhau.

Người phục vụ đứng như trời trồng ở ngoài cửa, chỉ khi nào khách gọi mới được vào. Nhiệm vụ của anh ta là phải giữ cho không khí trong phòng luôn được tự nhiên, thoải mái. Tất nhiên anh ta cũng có thế giới nội tâm riêng của mình. Anh ta từ nông thôn ra thành thị, còn có một khoảng cách khá lớn với người thành thị. Thật không sao hiểu hết được về người thành thị, anh ta đã nghe lỏm được đủ mọi chuyện trong phòng kín. Anh ta đứng ở ngoài cửa. Mỗi lần bước vào, lại phải vội vã ra ngay. Nhưng thế nào cũng có một ngày anh ta sẽ ở trong phòng và cũng bị người khác nghe trộm. Anh ta ao ước sẽ có dịp được đưa một cô gái thành thị xinh đẹp như Phan Đình vào một phòng sang trọng của khách sạn, nhưng không phải để ăn uống xa

hoa lãng phí, mà là một buổi hôn lễ đàng hoàng, để rồi sau đó anh ta sẽ cho ra lò hàng tá những đứa con...

Tôn Kiện Quân thích ăn món kho tàu của Mao chủ tịch, còn Phan Đình lại thích ăn cá bỏ lò. Những đôi đĩa đan xen, đụng vào nhau. Đũa, cá, lưỡi, răng, bàn chân dưới gầm bàn... Những cái đó vẫn chưa đủ, còn có nhiều thứ khác, ví dụ như hình dạng của đũa, tính đàn hồi của thịt, độ cứng của răng, sự linh hoạt của đầu lưỡi và gót chân, nói tóm lại còn rất nhiều các thứ khác nữa. Cũng như người phục vụ đứng ở ngoài cửa, Tôn Kiện Quân không việc gì phải vội vàng. Phan Đình vốn là người hay nôn nóng, nhưng rồi cũng quen dần với tính cách của Tôn Kiện Quân. Phan Đình thấy vui vì đã học được phong cách của Tôn Kiện Quân, kể cả tư thế ngồi, đồng thời cũng làm thay đổi được tính cách của Tôn Kiện Quân. Họ đã làm thay đổi tính cách của nhau. Ý nghĩa của việc thay đổi ở đây là họ đã ngấm dần vào nhau như hai giọt nước khác nhau.

Phan Đình nói: Em cũng ăn một miếng thịt kho xem sao.

Tôn Kiện Quân cười. Anh châm thuốc hút.

Bụng đã no, bữa ăn kết thúc. Khi ra khỏi nhà hàng, họ lên xe, Phan Đình cũng không hỏi đi đâu, đi đâu mà chả được. Trên đường họ đã gặp may, toàn là đèn tín hiệu màu xanh. Tôn Kiện Quân nói, nếu gặp phải đèn đỏ, thì ngã ba tiếp theo cũng sẽ là đèn đỏ. Phan Đình nhìn anh qua gương, tùm tùm cười, chị nghĩ bụng: ông tướng này gặp phụ nữ đại để cũng như gặp đèn xanh, không biết đã gặp đèn đỏ bao giờ chưa? Chị cũng mong anh không bao giờ gặp đèn đỏ.

Xe ra khỏi thành phố chạy về hướng bắc, như vậy là đến suối Long Tuyền rồi. Xe lao đi rất nhanh, bốn bánh xe dường như bay trên mặt đất. Nếu Thương Nữ ngồi trên xe chắc hẳn Tôn Kiện Quân sẽ giảm tốc độ xuống còn 80 km/giờ. Anh là lái xe của Thương Nữ, có nghĩa vụ phải bảo đảm an toàn cho Thương Nữ. Còn với Phan Đình thì lại khác, rất khó kiểm chế tốc độ. Có lẽ Thương Nữ và Tôn Kiện Quân có nhiều điểm hợp nhau nhưng cũng có nhiều ẩn ý. Tôn Kiện Quân không tin Triệu Ngự và Thương Nữ

suốt ngày đêm quần thảo nhau, sắt thép cũng còn mệt mỏi, hướng chi con người. Ý định của Tôn Kiện Quân là vào rừng sâu, lột bỏ cái vỏ ngụy trang đi, giành lấy kho báu.

Đi Long Tuyền vào tháng Ba là để chiêm ngưỡng hoa đào, dân Thành Đô đổ về đây rất đông. Vào tháng Năm, đào đã chín, khuôn mặt người sẽ thay thế hoa đào. Xe đã đến đường cao tốc, Tôn Kiện Quân quay đầu lại nhìn Phan Đình, môi người đàn bà lúc mím, lúc mở. Chị đang kể chuyện về ngôi trường của mình, về Vưu Giai. Vưu Giai là bạn thân của Phan Đình và Tôn Kiện Quân. Vưu Giai đã từng cứu sống Phan Đình. Phan Đình vốn có khuôn mặt rất dễ thương, nhưng đã bị một học sinh mười ba tuổi lấy dao rạch một nhát dài, còn bị cậu ta đá cho mấy cái năm lăn trên sân. Cũng may Vưu Giai đã có mặt kịp thời, đưa chị vào bệnh viện. Với tư cách là phóng viên đến phỏng vấn, Tôn Kiện Quân đem theo một bó hoa tươi đặt bên cạnh giường bệnh của Phan Đình. Ngày mười bốn tháng Hai, là ngày tình yêu, Tôn Kiện Quân và Vưu Giai đi chơi ở Đông Cửu, sau đó đội mưa - chạy về khu tập thể. Ngồi một lát, họ chia tay. Cuối tháng Hai năm đó ba người rủ nhau đi chơi ở Long Tuyền, họ ngồi uống trà trong một quán nhỏ của nông dân, Vưu Giai nhận ra rằng mũi tên định chĩa vào chị nay đã chuyển sang hướng khác. Chị lùi thối vào rừng một mình, mặt buồn rười rượi... Buổi tối hôm đó Phan Đình và Tôn Kiện Quân ôm hôn nhau ở ngay phòng khách, mở đầu màn kịch tình yêu, nhưng ngay lúc đó, một cú điện thoại của đức ông chồng từ xa gọi đến đã làm gián đoạn những bước tiếp theo của màn kịch. Khoảng hơn hai tháng sau, nói chính xác hơn là vào đầu tháng Năm, họ đã lên giường với nhau, điều đó chứng tỏ rằng màn kịch đã được tiếp diễn. Đó là chương thứ nhất của màn kịch xúc động lòng người... Đến mùa Hạ năm nay, họ lại biểu diễn tiếp đến bảy, tám lần trao đổi tình ái. Tính đến hôm nay, họ đã chẵn gối cùng nhau ít nhất cũng phải chín hoặc mười lần, ai mà nhớ chính xác được? Có lẽ chỉ có cô gái Vưu Giai là ghi chép đầy đủ về họ...

Buổi tối họ lại ra uống nước trà ở quán nước năm nào, đưa mắt nhìn về nơi họ đã chẵn gối cùng nhau năm trước, nhưng cánh đồng rau bọ ngàn đã biến thành những thửa ruộng lúa chín vàng, nhiệt độ của gió cũng đã lên cao.

Phan Đình ngồi gác chân trong tư thế lịch sự. Tôn Kiện Quân rất xúc động về cách ngồi đó của Phan Đình. Năm ngoái chị mặc chiếc quần nhung màu vàng bò. Quần nhung vốn là loại quần Thương Nữ ưa thích nhất, hôm nay Phan Đình lại mặc giống hệt như Thương Nữ, làm anh cảm thấy rất phiền nhưng cũng rất vui. Trong người đàn bà này lại có hình ảnh của một người đàn bà kia... thật phức tạp quá. Giữa Tôn Kiện Quân và Phan Đình, cả người đàn bà trong con người Phan Đình nữa, mỗi năm anh đã cùng họ vui thú không biết bao nhiêu lần.

Làng quê vẫn là làng quê năm ngoái, nhưng các quán rượu, nhà trọ, nhà rửa xe đã đua nhau mọc lên như nấm. Lá cờ vàng đung đưa trước gió. Đây cũng là cửa hiệu năm ngoái Tôn Kiện Quân đã thuê trọ: Màu vàng có nhiều ẩn dụ. Người ta đã có ý định đổi màu vàng thành màu đỏ. Tôn Kiện Quân nói:

- Màu vàng làm ăn sẽ phát đạt hơn.

- Màu vàng, màu vàng, có thể đẹp đi được rồi đấy, ông chủ lớn ạ - Vưu Giai và Phan Đình ngồi bên cạnh bỗng phì cười: Thì ta Tôn Kiện Quân vốn là một ông chủ lớn, ông chủ lớn đang lấy lòng ông chủ nhỏ... - Chủ quán nói.

Hôm nay, các nhà hàng ở đây vô cùng cảm kích về sự có mặt của Tôn Kiện Quân: Tháng Ba hoa đào nở rộ, lũ khách đến đây đã được sắp xếp chỗ ăn ở đàng hoàng. Cả chủ hàng và người giúp việc đều bận rộn tíu tít. Một chủ quán ghé sát vào tai Tôn Kiện Quân nói nhỏ: ở miễn phí, rửa xe miễn phí... Người vợ chủ quán gật đầu tỏ ý đồng tình với chồng mình. Phan Đình men theo cầu thang phía ngoài đi lên sân thượng. Năm ngoái chị và Tôn Kiện Quân cũng ở nhà trọ này. Chị từ trên đi xuống, Tôn Kiện Quân từ dưới đi lên, khi đến gần nhau họ dừng lại khoảng vài giây. Chỉ vài giây nhìn nhau cũng đủ làm bừng nổ... Phan Đình hồi hộp, tim đập thành thành.

Tôn Kiện Quân ngắm nghĩa tư thế ngồi của Phan Đình. Tối nay họ nghỉ lại đây không về nhà.

Tôn Kiện Quân nhận được điện thoại của Nam Tử từ làng Thí Mã gọi về, anh nói với Nam Tử rằng đang ăn cơm với mấy người bạn. Anh nói qua quýt vài câu rồi tắt máy. Phan Đình liếc nhìn anh.

Mặt trời đã lặn, gió hoàng hôn nhẹ lướt. Đồng ruộng mênh mông. Tôn Kiện Quân rất thích cảnh hoàng hôn nhích lại gần. Người đẹp trong cảnh hoàng hôn, hoàng hôn sau lưng người đẹp. Tiếng người nói, tiếng gà gáy, tiếng ếch nhái kêu. Nếu như Triệu Ngự có mặt ở đây, anh sẽ say đắm đến mức nào, sẽ nảy ra nhiều ý thơ tuyệt vời. Những người đi tìm ý thơ dù ở thành thị, ở nhà cao tầng cũng đều đem lại ý thơ. Quả thật Triệu Ngự đã có cuộc sống rất lý thú. Còn Tôn Kiện Quân thì sao? Tôn Kiện Quân cũng là người có lý, Phan Đình, Tề Hồng cũng đều có lý. Vưu Giai đang đi tìm cuộc sống có lý cho mình, mong rằng chị cũng sẽ tìm thấy nó. Còn Thương Nữ thì sao? Thương Nữ đã mượn lối sống của người khác. Một ký sinh vật xinh đẹp. Chị không cần phải khổ sở đi tìm nó, chỉ cần chìa tay ra là có ngay. Triệu Ngự là dây chuyền sản xuất ra đạo lý, đạo lý lớn, đạo lý nhỏ. Đồ khốn khiếp, Tôn Kiện Quân hứng lên chửi đồng một câu rồi lại ân hận, giữa bạn bè với nhau không nên chửi đồng như thế. Có điều... vợ của bạn không nhất thiết là vợ của bạn, ở đây có vấn đề lịch sử của nó. Nghĩ vậy, anh thấy mình rất có lý, rất vui.

Trời sao vắng vặc. Tư duy dưới ánh trăng... Phan Đình nói gì, Tôn Kiện Quân cũng chăm chăm nhìn vào mặt chị, ngắm nghía chị từ đầu đến chân. Anh rất chú ý nghe. Phan Đình kể: Cậu học sinh năm ngoái dùng dao rạch mặt em, gần đây thường xuyên gọi điện cho em, cậu ấy khóc lóc, xin lỗi em và muốn xin nhận tội trước mặt em. Em đã an ủi cậu ấy nhưng không muốn gặp, thằng ranh ấy đã làm em phải hổ thẹn với mọi người. Nó còn đưa phụ huynh đến khóc lóc, van xin em, mỗi lần nó gọi điện đến trường, các thầy cô đều biết cả. Sau hơn một năm, chú nhóc tiểu học đó đã trở thành một chàng trai cao hơn cả em, hễ gặp em, nó lại quỳ xuống khóc sụt sướt. Em lâm vào tình thế khó xử đỡ nó đứng dậy, nhìn ánh mắt nó biết là nó rất hối hận, em mũi lòng hứa sẽ tha thứ cho nó. Thằng bé mười bốn tuổi đầu như phạm nhân được đặc xá từ khóc chuyển sang cười, nó lấp bắp nói với em... mẹ nó cũng khóc, còn bố nó thì quay mặt đi làm em cảm động quá. Địa điểm gia đình nó mời em ăn cơm cũng rất đẹp, em phải đành lòng nhận nhiều tặng phẩm, vì nếu từ chối, thằng bé sẽ buồn và biết đâu nó lại chẳng quỳ xuống van xin em. Bà mẹ nó ghé sát vào tai em nói, hai tháng nay tính

tình nó đã thay đổi hẳn, không đánh nhau, không xem các phim chướng Hồng Kông, không hút thuốc vụng, không quan hệ với bạn bè nghiện ngập. Nó chỉ có một ý nguyện là đề nghị cô giáo Phan Đình tha thứ cho nó. Nhân cơ hội này, bố mẹ nó động viên nó gọi điện cho cô giáo. Lần đầu tiên gọi điện, người nó run bắn lên... Yêu cầu gặp mặt bị từ chối nó đã tự trách mình, dậm chân dậm tay, đập đầu vào tường. - Phan Đình nói năm ngoái nó đã xin chuyển sang trường khác, hiện là học sinh cấp hai. Điều kỳ lạ hơn là nó đã chủ động ghi tên vào tổ học tập Lôi Phong, nó đã tuyên thệ trước lớp là sau này lớn lên sẽ trở thành một người giống như chú Lôi Phong.

Nghe Phan Đình kể hết câu chuyện, Tôn Kiện Quân lắc đầu nói:

- Không hẳn là như vậy. Hồi đó tôi đến trường phỏng vấn, đã trực tiếp hỏi nó tại sao lại dùng dao rạch mặt cô giáo, nó trả lời, từ lâu nó đã không ưa cô giáo.

- Nó cũng nói với em như vậy, lúc đá em bộ mặt nó rất hung dữ. - Phan Đình nói. - Lạ thật.

- Con người ta thật không sao hiểu nổi, nói thay đổi là thay đổi được ngay.

- Có lẽ nó không còn ghét cô nữa. - Tôn Kiện Quân suy nghĩ trong giây lát rồi nói.

- Anh nói thế là như thế nào? - Phan Đình cười hỏi.

- Nó phải cố gắng đấu tranh với bản thân để không còn ghét cô nữa.

- Anh nói tiếp đi.

- Khi đó cô có xúc động vì nó không? - Tôn Kiện Quân hỏi.

- Lúc đó em vừa dạy xong tiết thể dục, đang nói đùa với một giáo viên thể dục thì bất ngờ gặp nó.

- Giáo viên thể dục ư?

- Chúng em quan hệ với nhau rất tốt. Anh cũng biết đấy, em thích chơi bóng bàn, anh ấy là người chơi bóng bàn khá, khi nhà trường tổ chức thi đấu, em và anh ấy thường đánh đôi với nhau. Lúc nhàn rỗi cũng thường chơi với nhau vài séc.

- Có lẽ vấn đề nảy sinh từ đây. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Ngoài việc chơi bóng bàn, giữa em và anh ấy chẳng có quan hệ gì khác. - Phan Đình nói.

- Có chứ. Khi các bạn chơi bóng bàn đã không để ý đến một khán giả trung thành nhất, anh ta đứng tận đằng xa hoặc đứng trong cửa lớp học theo dõi. Đôi mắt anh ta rục rủa...

- Anh nói gì mà sợ thế. - Phan Đình cười bảo.

- Không phải thế thì tại sao cậu ta lại dám lấy dao rạch mặt cô. Cậu ta căm ghét bộ mặt của cô. Cô đã nói đùa với giáo viên thể dục, một người mà nó đã căm ghét từ lâu, rõ ràng trong con mắt nó chan chứa tình yêu. Đây là bạo lực về tình yêu, giống như những phim truyện nó đã được xem.

- Anh thực sự nghĩ như vậy à?

- Ngoài lý do đó, tôi chưa có cách giải thích nào khác.

- Anh bảo là thằng bé ấy... - Phan Đình nói.

- Yêu ngầm. Rất có thể nó đã yêu ngầm cô từ lâu rồi.

- Nhưng nó là một đứa trẻ con.

- Khi hành thích cô, nó đã mười ba tuổi, cao gần bằng cô.

- Anh ăn phải dấm chua của nó rồi. - Phan Đình cười nói.

- Vâng, thì tôi ăn phải dấm chua. - Tôn Kiện Quân thản nhiên nói.

- Chớ có ăn dấm chua. Em không phải là người phụ nữ lẳng nhăng đâu. Với anh giáo viên thể dục... không thể có chuyện gì xảy ra đâu. - Phan Đình vui vẻ nói.

- Tôi cũng không phải là một người đàn ông gặp bất cứ một phụ nữ nào cũng tít mắt lại.

- Vậy ai là người nói đúng? Anh ăn vụng cái của người ta rồi chùi sạch mép.

- Cô định nói đến buổi tối hôm nay hay sao? - Tôn Kiện Quân cười hỏi.

Phan Đình lắc đầu, lắc một hồi lâu rồi thôi. Hai người nhìn nhau mắt không chớp.

Buổi tối, tiết trời se lạnh, da khô ráo, nhưng biết đâu chỉ một lát sau mồ hôi lại vã ra như tắm, lại phải đi tắm, lau mồ hôi, da dẻ mới trở lại bình thường...

Đúng lúc đó, người phục vụ đưa lên một khay hoa quả, chào hỏi vài câu rồi đi ra. Tôn Kiện Quân để ý thấy người phục vụ không nhìn thẳng vào mặt Phan Đình, chỉ cúi gầm mặt xuống. Có lẽ anh chàng này cũng giống như

cậu hé muốn trở thành chú Lôi Phong thì phải. Hoa thơm mỗi người tận hưởng một chút. Tôn Kiện Quân ngược nhìn bầu trời đầy sao. Phan Đình gọt hoa quả ăn, chị hơi đói. Tôn Kiện Quân đã dặn chủ quán chuẩn bị sẵn thịt bò, các món ăn điểm tâm và một chai rượu nho, cuộc đại chiến sắp diễn ra, lương thảo phải chuẩn bị đầy đủ.

Mùa Thu năm ngoái, họ cũng đánh xe đi hàng trăm cây số, đến một thị trấn nhỏ không rõ tên và ngủ lại đó một đêm, họ đã để lại ấn tượng sâu sắc bên rừng mía bạt ngàn. Chăn gối cùng nhau một đêm, sáng sớm hôm sau trở về Dung Thành, họ còn vào một quán uống vài ly rượu nhẹ rồi mới chia tay. Không gặp thì thôi, nhưng hề gặp nhau thì lại sàm sỡ, đằm say, loạn ngôn... Việc nắm vững tiết tấu nội tâm không phải là chuyện dễ, cả hai đều muốn nỗ lực không ngừng theo hướng đem lại kết quả tốt đẹp. Việc này đã được Tôn Kiện Quân miêu tả trong cuốn tiểu thuyết của anh: Đây là sự tiến bộ thật sự. Tiết tấu tình yêu cũng chính là tiết tấu của tính cách con người. Nếu bạn nắm vững kỹ xảo nó sẽ giúp bạn hạn chế niềm hưng phấn tối đa giữa hai người và chỉ dừng lại ở mức cho phép. Nhưng mặt khác, Tôn Kiện Quân lại nhấn mạnh: Đây là sự vận động cực kỳ khó khăn, chẳng khác gì sa vào thiên la địa võng, dù về mặt lý thuyết, ai cũng muốn tự thể nghiệm mình, nhưng trong đời sống thực tế không ít người đã bị vấp ngã, không sút đầu mẻ trán thì cũng làm thương tổn đến người khác.

Tôn Kiện Quân đã pha trộn giữa lý luận và thực tiễn vào làm một, theo anh quan sát thì Triệu Ngự vẫn đang dừng lại ở điểm này. Rất dễ để nhận ra rằng Triệu Ngự rất yêu Thương Nữ. Nhưng Triệu Yến, Tưởng Vận đều rất yêu anh, nếu nói anh không có phản ứng gì thì không đúng. Chỉ có điều anh vẫn án binh bất động mà thôi. Cả hai người đàn bà này đều không thích hợp với anh, vì anh phải đối mặt với lương tâm. Tôn Kiện Quân đã căn cứ vào lời nói để đoán ra hành động của Triệu Ngự, anh đoán chắc Triệu Ngự cũng có bạn gái khác. Chuyển đi Cầu Khê của Triệu Ngự rõ ràng rất đáng nghi ngờ. Điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Triệu Ngự vừa đi khỏi nhà chắc hẳn Thương Nữ sẽ nhận ra và tạo cho anh nhiều cơ hội tốt. Sách lược của Tôn Kiện Quân là: Một mặt tiếp cận Thương Nữ, một mặt cố vũ Triệu Ngự.

Phan Đình là một ngoại lệ. Không thể nói Phan Đình là vật thay thế Thương Nữ được. Cũng có thể lúc đầu là thế, nhưng về sau thì không. Phan Đình là Phan Đình sống sờ sờ ra đấy. Chị là gái đã có chồng, đã có mái ấm gia đình, như vậy là rất tốt. Chị là con người như vậy, tuy nhiên đôi khi cũng là con người khác hẳn. Việc thể nghiệm với một người đàn bà khác, không nhất thiết cứ phải là Phan Đình, kể cả cô vợ trẻ Nam Tử của anh. Nhưng sự việc cũng không biết đâu nói trước được, rất có thể, một ngày nào đó anh sẽ thể nghiệm Phan Đình như đã thể nghiệm với Thương Nữ. Nhưng mong rằng... Tôn Kiện Quân nghĩ. Anh ngược nhìn ngôi sao Chức Nữ trên bầu trời. Sao Chức Nữ tỏa sáng lung linh, còn sao Ngưu Lang thì mờ mờ ảo ảo, họ cách nhau một dải Ngân Hà. Một khoảng cách cố định. Mỗi năm mất hút một lần. Vào ngày mồng bảy tháng Bảy, giữa lúc nửa đêm khi không có tiếng nói thì thầm...

Họ nên xuống nhà thôi, Tôn Kiện Quân và Phan Đình. Dưới ánh trăng sao chỉ nhìn thấy những nét tiêu biểu trên khuôn mặt của Phan Đình giống như một bức tranh phác họa. Chị gác chân lên. Vẫn một tư thế ngồi như cũ, điều này hình như có liên quan đến nghề nghiệp của chị thì phải. Chị ngồi trong giảng đường giám sát học sinh làm bài tập. Chị đi đi lại lại trong lớp rồi ngồi xuống. Chị không để ý đến tư thế ngồi của mình. Rất may là chị chỉ dạy học sinh tiểu học, nếu dạy học sinh trung học thì sẽ phiền phức to. Ở nhà trường cũng đã phát triển dự vọng. Tôn Kiện Quân đã làm một cuộc điều tra cho thấy các nam học sinh không muốn dừng lại ở tình yêu đơn phương hoặc yêu vụng về yêu thầm, chúng đã trực tiếp viết thư cho các cô giáo trẻ để tỏ tình yêu. Thậm chí có học sinh còn đề xuất những cuộc hẹn hò, bố trí địa điểm gặp mặt cụ thể.

Thời thế đã thay đổi. Vô hình trung Tôn Kiện Quân đã đi quá sâu vào vấn đề này, anh lo lắng cho Phan Đình: Cậu học sinh năm ngoái rạch dao vào mặt chị liệu có tìm cách tiếp cận với chị dưới một dạng khác nữa không. Từ một đứa học trò hung ác, trở thành một phần tử tích cực học tập Lôi Phong, một bước tiến quá dài, điều đó không phù hợp với thực tế cuộc sống. Phải chăng dự vọng đang tiềm ẩn, lại được ngụy trang, để tìm đột phá khâu mới.

Có điều, lúc này không cần đề cập đến chuyện đó. Tôn Kiện Quân đặt một tay lên đùi Phan Đình. Đúng chín giờ tối họ xuống nhà dưới, vào một phòng rồi kéo rèm cửa lại, thế rồi môi và tay bắt đầu làm nhiệm vụ của người lính tiên phong. Họ vừa cởi quần áo, vừa nói chuyện. Phan Đình nếm thử một miếng thịt bò trên bàn. Chị là người phụ nữ hề muốn ăn là ăn ngay, còn Tôn Kiện Quân thì lại là một cao thủ bình tĩnh. Lúc này anh không muốn nghĩ gì khác. Anh khẽ vén rèm cửa sổ nhìn xuống dưới sân bỗng phát hiện một bóng đen đứng bên cạnh chiếc ô tô. Khi bóng đen đó đứng im trông giống hệt như một gốc cây. Tôn Kiện Quân biết rõ ở chỗ đó không hề có cây cối, chắc chắn có một đôi mắt nào đó đang theo dõi.

Anh phát hiện có một thân hình lỏa lồ đang áp sát vào lưng anh. Cuộc chiến đấu đã bắt đầu, cả hai đắm mình trong dục vọng cuồng nhiệt. Họ hôn nhau thắm thiết và...

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 10

Giúp Đỡ Và Giao Lưu

C hiều mừng hai tháng Năm, cả nhà Triệu Ngự về Mi Sơn, đi hết bốn mươi phút đường cao tốc. Theo kế hoạch cũ thì mừng ba mới về, nhưng Hỷ Nhi điện thoại nói rằng rất có thể ngày mừng ba Tưởng Vận và Quân Trị Bình sẽ đi Cửu Trại, Triệu Ngự hỏi ý kiến vợ, Thương Nữ nói thế thì về ngay hôm nay đi. Đã mấy tháng nay không gặp nhau, chị thấy hơi nhớ Tưởng Vận. Triệu Ngự cũng nhớ mấy người bạn cũ ở Mi Sơn, trong đó có Tưởng Vận, thế là hai vợ chồng thu xếp đi ngay, tiện thể đến phố Lê Hoa đón con trai cùng đi.

Dọc đường, Triệu Ngự nhận được một cú điện thoại không quen lắm, thì ra là điện thoại của Trịnh thợ may. Trịnh thợ may nói chị đang trên đường đến Thành Đô. Chị đã quyết định ra thành phố làm ăn, bây giờ đến khảo sát tình hình trước. Nếu điều kiện thuận lợi thì đến mùa Thu sẽ khai trương cửa hàng để người Thành Đô được thưởng thức món lẩu cá mè Cầu Khê chính thống. Thật không may lại đúng lúc Triệu Ngự về quê. Triệu Ngự cũng tỏ ý rất lấy làm tiếc. Anh gọi điện báo cho một người bạn cũng có cửa hàng lẩu để Trịnh thợ may đến gặp anh ta. Sau khi đã liên hệ được với anh bạn của Triệu Ngự rồi, Trịnh thợ may gọi điện cho Triệu Ngự gửi lời cảm ơn, chị nói bạn của anh là một người rất nhiệt tình, giống hệt như anh. Triệu Ngự hỏi thăm tình hình Vương Đông và Lương Ngọc Cầm, Trịnh thợ may cười trả lời: Tôi đã làm đúng theo tinh thần của anh, kể từ ngày mai, Lương Ngọc Cầm sẽ đến làm việc tại cửa hàng của tôi. Triệu Ngự rất vui, anh cảm ơn Trịnh thợ may ríu rít. Hai người cứ cảm ơn nhau mãi, Trịnh thợ may nói khi nào có điều kiện, mời anh lại về chơi Cầu Khê một lần nữa.

- Ai đấy? Sao có vẻ thân mật thế - Thương Nữ cười hỏi.

- Cô Trịnh Thái Ước mà mọi người quen gọi là Trịnh thợ may đấy. Lần trước

anh về Cầu Khê đã quen bà chủ quán này. - Triệu Ngự nói.

- Lần trước anh đã kể chuyện với em về người chủ quán này, nhưng không ngờ hai người lại thân nhau đến thế, nói chuyện vui như tết, cứ làm như xung quanh không có ai.

- Người nhà quê họ mến khách lắm, anh đã ăn cơm với họ hai lần.

- May mà mới ăn cơm với nhau hai lần, nếu ăn đến lần thứ ba thì sao? - Thương Nữ cười bảo.

- Thì sẽ càng thân thiết hơn chứ sao?

- Lần sau anh đi Cầu Khê, em sẽ đi cùng anh.

- Em cũng muốn gặp mặt cô ta à?

Thương Nữ đang định nói, thì cậu con trai ngồi ở phía sau chen vào một câu:

- Khi gặp mặt, mẹ không cần nói gì, cứ giơ khẩu súng lên là bắn ngay.

Triệu Ngự phá lên cười, Thương Nữ cũng cười. Con trai mười tuổi của họ đọc truyện *Thủy Hử* nên thích tính cách của Lâm Sung. Hồi còn nhỏ Triệu Ngự cũng có biệt danh là Lâm Giáo Đầu, Hỷ Nhi là Lỗ Đạt, Quân Trị Bình là Dương Hùng. Vợ Dương Hùng bị lão hòa thượng cướp đi, còn Tướng Vận thì bị Lý Phùng cướp. Một lần suýt nữa Hỷ Nhi buột miệng nói với Tướng Vận, nhưng anh nhanh trí chuyển sang gọi Dương Hùng là Diên Tán.

Xe đến trạm thu phí, Thương Nữ quên bằng không biết lúc này mình định nói gì. Chị liếc nhìn chồng tay đang đặt trên vô lăng. Những chuyện rông dài như thế có thể đề cập bất cứ lúc nào, song cũng có thể bỏ qua ngay lập tức. Những điều nói ra cửa miệng, thực ra chẳng hệ trọng gì, những điều không thể nói ra được mới có vấn đề. Vậy đức ông chồng có điều gì không thể nói ra được không? Thương Nữ bỗng thoáng có ý nghĩ như vậy, nhưng không vì thế mà chị phải lo ngại. Chị không phải lo ngại gì cả. Việc chị lo ngại là việc khác, ví dụ việc học hành của con cái, công việc làm ăn, việc mấy bồn hoa ở ngoài ban công. Niềm vui của chị là đọc sách hoặc chơi mạt chược, là đi chơi xa, là một bữa tiệc thịnh soạn. Song trong đời sống cũng có những chuyện xảy ra ngoài ý nghĩ như việc gặp Tôn Kiện Quân năm

ngoái, hoặc việc Tôn Khánh Hải gọi điện chẳng hạn. Hai người đàn ông họ Tôn quần quýt lấy chị như hai ngôi sao, còn chị và chồng thì vẫn là hai ngôi sao song hành. Tôn Khánh Hải thường gọi điện đến phòng làm việc của chị, còn Tôn Kiện Quân thì lại gửi tin nhắn vào máy di động. Chị không bao giờ kể lại những chuyện này cho chồng nghe. Có chăng chỉ nói sơ sơ rằng Tôn Kiện Quân hỏi chị đã đọc xong cuốn tiểu thuyết *Mặt trời rọi chiếu trên dòng sông* chưa?

Bên ngoài cửa xe là cảnh đường phố Mi Sơn, đường Hoàn Hồ, đường Xích Bích... Tô Đông Pha vốn là người Mi Sơn, các tên đường phố ở Mi Sơn đều do ông đặt ra. Nhà bố mẹ Triệu Ngự ở cảng Lạc Hồng. Từ cảng Lạc Hồng đi về phía tây có một cảng nhỏ mang cái tên rất hấp dẫn: cảng Dưa Hấu, ở đây chuyên bán dưa hấu và lạc rang. Mi Sơn là một thành phố nông thôn, hàng năm có đến hàng vạn người làm nông nghiệp đến đây kiếm sống, không khí vừa nhộn nhịp, vừa hỗn loạn. Cả thành phố đều làm ăn buôn bán, tiếng loa rao bán hàng đến đình tai nhức óc. Năm ngoái, khi Thương Nữ về đây, Tưởng Vận đã đưa chị đi xem khắp một lượt, chỉ cần sơ ý một chút là dẫm ngay phải bãi rác... Một thành phố nhỏ, phát triển với tốc độ cao đương nhiên sẽ nảy sinh nhiều vấn đề. Chỉ vì nơi đây là quê hương của chồng nên Thương Nữ mới coi nó là quê hương của mình.

Nhà cao tầng ở Mi Sơn mọc lên nhan nhản khiến người ta phải giật mình. Khu đô thị mới ở phía bắc xây dựng rất đồ sộ, gần đó có một con sông, không gian thoáng mát, rộng rãi.

Những người giàu có ở khu đô thị cũ đều chuyển về phía bắc, xây nhà ở gần các cơ quan của thành phố. Họ xây dựng nhà san sát bên nhau rất quy củ. Khách đến đây thường gọi khu vực này là khu vực của những nhà triệu phú.

Vừa về đến nhà một lúc thì Hỷ Nhi gọi điện báo rằng anh đã đặt cơm ở một nhà nổi trên sông, đúng năm giờ rưỡi chiều sẽ đánh xe đến đón vợ chồng

con cái Triệu Ngự đi ăn. Mẹ Triệu Ngự lâu bầu:

- Vừa về đến nhà, ngồi chưa ấm chỗ đã lại đi.

- Con ở nhà chơi với ông bà nội nhé. - Triệu Ngự bảo với con trai. - Triệu Cao nói con cũng muốn đi ăn.

- Cháu ở nhà ông sẽ đưa đi chơi ở quảng trường, đi thăm các tượng điêu khắc. - Ông nội nói.

Triệu Cao nhảy cẫng lên, gật đầu ngay. Triệu Ngự bảo con ở nhà đợi bố mẹ ăn cơm xong, sẽ về đưa con đi chơi phố. Thằng nhóc vui mừng ra mặt. Thường ngày Triệu Ngự vẫn huấn luyện nó như huấn luyện một chú chó con.

Đúng sáu giờ chiều, các bạn bè cũ đều có mặt ở nhà hàng nổi ven sông, Quân Trị Bình cũng đến. Anh là đại biểu hội đồng nhân dân ở địa phương, mùa Xuân năm ngoái, khi trúng cử đại biểu hội đồng nhân dân, anh đã gọi điện báo cho Triệu Ngự biết. Anh hơn Triệu Ngự một tuổi. Triệu Ngự hỏi anh còn có tham vọng leo lên cao hơn nữa không, anh trả lời hết khóa này sẽ nghỉ. Quân Trị Bình là người có lối sống phóng khoáng, các cán bộ dưới quyền ai cũng yêu mến. Anh khác hẳn với Lý Tiến. Lý Tiến bây giờ là giám đốc nhà xuất bản, rõ ràng anh đã tự hại mình. Tính cách của anh dẫn đến hiện tượng độc tài ở đơn vị, nếu Triệu Ngự nghe theo lời khuyên của Lý Tiến thì chắc chắn sau này sẽ trở thành người kế cận và tất cũng sẽ đi theo con đường độc đoán chuyên quyền, như vậy sẽ trái với lối sống bản chất của anh. Gọi là độc tài tức là thu tóm mọi quyền lực trong tay, bắt mọi người phải làm theo ý mình. Nguyên tắc của Triệu Ngự là phải duy trì được tính hoàn chỉnh của cá thể không để nó bị lu mờ trong quần thể. Điều này có liên quan đến suy nghĩ triết học của anh. Theo anh, triết học chính là cuộc sống, nó không phải là bất cứ cái gì ngoài cuộc sống.

Quân Trị Bình ăn mặc rất giản dị, riêng chỉ có Hỷ Nhi là diện comple chỉnh tề. Năm ngoái Hỷ Nhi thực hiện kế hoạch giảm béo, giảm được tám, chín ki lô gam. Để đề phòng hiện tượng béo trở lại, anh kiên trì tập luyện trên sân

thượng, đồng thời áp dụng một biện pháp nhằm chống lại sự lười biếng, mua liền một lúc hai bộ comple, nếu trọng lượng cơ thể tăng thì đành phải tặng comple cho người khác. Là người đàn ông sống độc thân, không thiếu tiền, nếu trọng lượng cơ thể giảm tất niềm tin của anh sẽ tăng lên. Anh hy vọng mình sẽ có lối sống khác hẳn để từ nay về sau anh sẽ xuất phát từ chính con người anh chứ không phải xuất phát từ tiền bạc, anh sẽ đến với một người đàn bà làm anh rung động trái tim. Ba người đàn ông ngồi trong nhà hàng du thuyền còn hai người đàn bà thì đi dạo ven sông, họ muốn nói chuyện riêng với nhau. Mặt sông mênh mông, ánh triều dương in hình trên mặt nước. Tưởng Vận mặc quần Âu xanh, áo sơ mi màu hồng đào, cổ đeo dây chuyền vàng, khổ người dong dỏng cao, chân dài đi sóng đôi với Thương Nữ trông rất hài hòa. Chính nhờ có thể hình như vậy nên chị đã mở cửa hàng thời trang suốt mười năm liền, mãi năm ngoái mới trở lại đơn vị làm việc. Chị hơn Thương Nữ một tuổi, sắp ba mươi ba tuổi rồi. Lúc mới trở lại đơn vị, chị ăn mặc rất cầu kỳ, dần dần cũng dễ dãi hơn. Hễ có tiền là chị tiêu xài, không biết để dành bao giờ. Chị vốn là người sống rất chủ động. Hồi đó chị theo đuổi Triệu Ngự còn bây giờ thì khoác tay vợ Triệu Ngự. Thương Nữ mặc jip màu nước biển, cổ đeo chuỗi hạt chân trâu. Tưởng Vận dừng lại ngắm kỹ chuỗi hạt rồi nói với Thương Nữ: - Nước da của bạn thế này mà đeo chuỗi hạt... - Thương Nữ then đỏ cả mặt.

Có một người đàn ông vẫn dõi theo bóng hình của họ, người đàn ông đó chính là Triệu Ngự. Hỷ Nhi nói một câu gì đó, Triệu Ngự quay ngoắt lại nhìn anh chăm chăm.

Hỷ Nhi là phó giám đốc công ty dân doanh, mùa Xuân năm ngoái anh đánh nhau với Lý Phùng một trận như tử. Lý Phùng là phó chủ tịch hội đồng trọng tài của công ty mẹ. Hỷ Nhi tính tình cương trực, từ nhỏ đã thế rồi. Lý Phùng làm tình vụng trộm với Tưởng Vận, bị Hỷ Nhi phát hiện. Hai hôm sau anh tìm Lý Phùng để nói chuyện. Hai người vừa nói với nhau được ba câu sáu điều đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Lý Phùng và ba người đều là bạn học cũ ở trường trung học.

Lý Phùng nguyên là một học sinh đáng thương trong lớp, anh có thể giới nội tâm riêng mà mọi người không biết. Anh thích đào bới hài cốt của những người đã chết, lúc nào miệng cũng lẩm bẩm tỏ ra căm ghét với bất cứ hài cốt của người quá cố nào. Trong suốt thời gian học ở trung học, mọi người đều không gọi anh là Lý Phùng, chỉ gọi anh là "thằng chạy nhanh". Biệt danh này là do Quân Trị Bình đặt. Quân Trị Bình chơi bóng rổ, quả bóng bị văng đi xa, Lý Phùng chạy một mạch mấy chục mét nhặt quả bóng, rồi nhanh như chớp chạy về mép sân, anh không dám ném rổ, vội ném ngay quả bóng cho Quân Trị Bình đang trừng mắt nhìn anh... Ngoài ra, anh còn được bạn bè gán cho một biệt danh khác là "con lạc đà": Anh luôn luôn có nghĩa vụ phải mang cặp sách cho bạn, nhiều nhất là bảy cái cặp sách. Anh có thân hình khỏe mạnh. Sau khi tốt nghiệp, anh là người tỏ ra có tài. Vào làm việc tại một công ty, anh tiến bộ rất nhanh, dần dần leo lên đến chức phó chủ tịch hội đồng trọng tài. Cuối cùng thì cái tên Lý Phùng đã được trả lại cho anh, từ đó trở đi không ai gọi anh là "thằng chạy nhanh" nữa. Anh vừa đẹp trai, lại có tiền, coi vợ chẳng ra gì, anh say mê Tưởng Vận, và đã làm tình vụng trộm với chị. Lý Phùng rất ngạo mạn tuyên bố, nhất định sẽ lấy Tưởng Vận. Khổ một nỗi Tưởng Vận là gái đã có chồng, là vợ của Quân Trị Bình, bạn học cũ của anh. Chính vì thế mà Hỷ Nhi đã nhiều lần cảnh cáo anh trước mặt Tưởng Vận, Hỷ Nhi đã đánh người bạn học cũ và là người hiện đang giữ chức phó chủ tịch hội đồng trọng tài công ty. Sau sự việc này, Lý Phùng đã chủ động dàn hòa với Hỷ Nhi.

Mọi việc xảy ra, Quân Trị Bình chỉ nghe phong thanh, không biết thực hư ra sao, nên không dám tra hỏi vợ.

Triệu Ngự xa quê hương lâu ngày, nên việc xảy ra với Tưởng Vận, anh là người đứng ngoài cuộc. Tưởng Vận thường hay gọi điện đến nơi làm việc của Triệu Ngự, mỗi tuần ít nhất cũng gọi một lần, cho dù chẳng có chuyện gì quan trọng. Khi Triệu Ngự về Mi Sơn, Tưởng Vận rất vui, nhưng khi gặp mặt lại tỏ ra thờ ơ lãnh đạm, rõ ràng là nội tâm và cách thể hiện bên ngoài

trái ngược hẳn nhau. Tưởng Vận rất muốn kết thân với Thương Nữ...

Quân Trị Bình và Hỷ Nhi đang nói chuyện về Điền Tiểu Lan. Điền Tiểu Lan là một cô gái mà Hỷ Nhi vừa quen năm ngoái, nói đúng hơn hai người cùng ở một khu tập thể. Lúc đầu gặp nhau, chẳng ai hỏi ai, họ coi nhau như người không quen biết. Thế rồi một hôm họ bỗng trở thành bạn thân của nhau. Điền Tiểu Lan mắc bệnh mất ngủ, tiếng hát của Hỷ Nhi đã ảnh hưởng đến giấc ngủ trưa của chị, chị sang gõ cửa nhà Hỷ Nhi góp ý kiến, nhưng khi sang thấy Hỷ Nhi sống độc thân, nhà cửa lộn xộn, chị lại thương cảm. Về sau hàng ngày họ lại thường xuyên gặp nhau trên sân thượng, kẻ phơi quần áo, người thu quần áo, lân la chuyện trò rồi trở thành bạn thân lúc nào không biết. Tình tiết câu chuyện rất lý thú. Từ đó trở đi, họ kết thân với nhau, tầng trên tầng dưới luôn gọi điện cho nhau.

- Mình cứ tưởng hôm nay cậu đưa cô ấy đến đây để chúng mình xem mặt kia đấy. - Quân Trị Bình nói.

- Thời cơ chưa chín muồi, hơn nữa hôm nay cô ấy phải trực ở bệnh viện. - Hỷ Nhi nói.

- Cô ấy có đẹp không? - Quân Trị Bình hỏi.

- Đại để trông cũng được, nhưng không đẹp bằng vợ bạn đâu.

- Cậu phải bám chắc đấy nhé, đừng để tuột khỏi tầm tay, phải biến gạo thành cơm kéo lại xôi hồng bỏng không đấy.

- Gạo đã vo sẵn rồi, chỉ chờ nước sôi là đổ vào nồi thôi.

- Đã đun hơn một năm rồi, sao nước vẫn chưa sôi? Cậu kém quá đấy, củi của cậu tồi quá đấy. - Quân Trị Bình nói.

- Nhưng Điền Tiểu Lan là gái đã có chồng. - Triệu Ngự nói.

Đúng lúc đó, bên ngoài nhà nổi có tiếng chân của hai người đàn bà. Quân Trị Bình nói:

- Bất cần biết đến việc Điền Tiểu Lan có chồng hay chưa.

Tưởng Vận bước chân lên nhà thuyền, chị hỏi chồng:

- Các anh đang nói chuyện gì thế? Bất cần chồng của ai?

- Bọn anh đang thảo luận về vấn đề của Hỷ Nhi. Phải giúp cậu ấy tìm ra một phương án. - Quân Trị Bình nói.

- Tại sao mãi nhà hàng không đưa thức ăn lên nhỉ? - Hỷ Nhi nói.

Hai người đàn bà ngồi xuống, Tưởng Vận nói với Hỷ Nhi:

- Hôm nay toàn người thân cả, chúng tôi muốn biết tình hình về anh. Quan hệ giữa anh và Điền Tiểu Lan đã tiến triển đến đâu rồi?

- Vẫn giậm chân tại chỗ. - Hỷ Nhi nói.

- Lần trước anh cũng nói vẫn giậm chân tại chỗ, đến nay đã mấy tháng rồi còn gì? - Tưởng Vận nói.

- Hai người, một ở tầng trên, một ở tầng dưới, cậu phải đi xuống, cô ấy phải đi lên như thế bất tiện quá, định rèn đôi chân hay sao? - Quân Trị Bình nói.

- Anh đừng nói nữa có được không? Hễ cứ mở mồm là nói xiên nói vẹo. - Tưởng Vận nói.

- Cấm lãnh đạo nói à, thật bi thảm quá. Đúng là lãnh đạo gặp phải lãnh đạo... - Quân Trị Bình lắc đầu nói.

Tưởng Vận lườm chông, anh thôi không nói gì nữa. Thương Nữ bưng miệng cười. Chị nhìn Hỷ Nhi, muốn nghe Hỷ Nhi nói. Chị rất có cảm tình với Hỷ Nhi, con người năm ngoái ăn mặc lôi thôi lếch thếch, năm nay đã comple, cravat chỉnh tề. Hỷ Nhi đánh Lý Phùng làm Quân Trị Bình thấy hả lòng hả dạ, Thương Nữ cũng rất thán phục nghĩa cử anh hùng đó của Hỷ Nhi. Chị thầm mong năm nay Hỷ Nhi sẽ có bạn gái.

- Chồng cô ta như thế nào? - Tưởng Vận hỏi.

- Anh ta rất hung dữ, lần nào về họ cũng cãi nhau. - Hỷ Nhi nói.

- Họ có đánh nhau không?

- Có - Hỷ Nhi đáp.

- Vậy anh tính sao bây giờ? Nghe nói họ đánh nhau luôn.

- Cứ để cho họ đánh nhau, tôi càng có cơ để can ngăn. Có điều nhiều lúc họ đánh nhau, tôi không biết.

- Thế tại sao cậu lại biết họ đánh nhau luôn? - Quân Trị Bình cười bảo.

- Nhìn thấy da thịt Điền Tiểu Lan bầm tím, tuy nhiên cô ấy rất gan lì, không bao giờ nói cho tôi biết sự thật. Có hỏi cô ấy chỉ trừng mắt lên không hề khóc. Cô ấy cũng có đánh lại anh ta. Anh ta là bộ đội chuyển ngành, đã có lần tôi nghe thấy anh ta quát: Tao sẽ giết chết mày.

- Đó là thái độ của sĩ quan đối với binh sĩ. - Triệu Ngự nói.

- Tại sao họ không ly hôn nhỉ? - Tưởng Vận nói.

- Có lẽ cũng có nguyên nhân, Điền Tiểu Lan đã có một con gái. - Hỷ Nhi nói.

- Theo mình, giậm chân tại chỗ là hỏng việc, cậu phải chủ động xuất kích mới được. Quan hệ giữa cậu và Điền Tiểu Lan càng khăng khít bao nhiêu cô ấy càng đỡ lo lắng bấy nhiêu. - Quân Trị Bình nói.

- Anh giàu kinh nghiệm quá nhỉ? Tuy nhiên biện pháp anh đưa ra cần xem xét lại. Thương Nữ, phát biểu đi, bạn thấy thế nào? - Tưởng Vận nói với chồng.

Thương Nữ gật đầu. Triệu Ngự nói:

- Hỷ Nhi ơi, sớm muộn gì cậu cũng phải tìm cho được đột phá khẩu.

Quân Trị Bình cười khà khà, anh lại nghĩ đến một chuyện khác.

Đúng lúc đó, nhà hàng đưa thức ăn lên, các món ăn đều chế biến từ cá. Quân Trị Bình rót rượu, năm cái cốc chạm vào nhau để rồi sau đó mặt đều đỏ bừng như mặt trời vừa mọc. Hai người đàn bà mặt cũng đỏ như gấc. Về việc đàn bà uống rượu, Triệu Ngự có cách suy nghĩ riêng của mình: tửu và sắc vốn là những cái không thể tách rời nhau. Rượu vào, người đàn bà trông diêm dúa hơn. Nhưng Triệu Ngự còn không biết đến một điều: có một lần trong trường hợp cần diêm dúa, vợ anh đã uống rất nhiều rượu...

Tưởng Vận chạm cốc với Triệu Ngự nhưng chỉ nhấp môi một chút, chị im lặng không nói gì. Khi thấy Triệu Ngự cạn chén, chị cũng cạn chén, dường như hai người đang biểu diễn một màn kịch câm. Không ai để ý đến chuyện này. Hỷ Nhi hỏi về việc điều động Tưởng Vận, Quân Trị Bình bảo không có vấn đề gì lớn, còn Tưởng Vận thì quay đầu sang phía khác.

Triệu Ngự không biết chuyện này nên cứ nhìn hết người này đến người kia, anh nghĩ: cơ quan của Tưởng Vận cũng được đấy chứ!

Sự việc là thế này: Quân Trị Bình muốn chuyển vợ sang đơn vị công tác khác, một đơn vị sản xuất kinh doanh hàng may mặc. Tưởng Vận thì vô tư, thế nào cũng được, chồng muốn thu hoa dật gấm cho mình, đó là một ý tốt. Hai năm qua, anh luôn có ý sửa chữa sai lầm, có lẽ anh không muốn tiếp tục phạm sai lầm, mỗi lần phạm sai lầm là một lần sửa chữa, không để sai lầm chồng chất như núi nữa. Điều đó cũng ví như dùng cái tẩy để xóa chữ. Việc điều động đang diễn ra thuận lợi thì gặp trở ngại, có kẻ ngáng

đường, vôi vỉnh đút lót. Quân Trị Bình làm việc đã lâu thừa hiểu rằng muốn qua cửa ải hủ bại này dứt khoát phải chi tiền mới xong. Quân Trị Bình về nhà bàn bạc với vợ, Tưởng Vận kiên quyết từ chối. Chị nói: Chúng ta phải vất vả, khổ sở mới kiếm được ít tiền, lẽ nào lại cúng hết vào tay hạng người đốn mạt ấy? - Nhưng sự việc đã đến bước này, Quân Trị Bình cũng không muốn buông xuôi, vẫn tiếp tục giao dịch theo khung giá vợ đã đặt ra. Mấy ngày gần đây, do có thêm tác động ở bên ngoài nên việc có tiến triển hơn. Tưởng Vận không muốn kể với Triệu Ngự. Khi Tưởng Vận nói lại chuyện này với Lý Phùng, anh ta đã giới thiệu với chị một người đàn ông đầy bí ẩn...

Tưởng Vận rời chỗ ngồi đi vệ sinh, đầu óc suy nghĩ miên man, mắt nhắm nhắm nhìn xuống dòng sông. Anh Vĩ... chị sức nhớ ra, một người đàn ông lúc đầu xem ra không có cảm tình lắm, một công an ai nghe tên cũng phải giật mình. Tưởng Vận đã gặp anh ta hai lần nhưng đến nay vẫn chưa biết tên anh ta là gì. Lý Phùng cố làm ra vẻ huyền bí nói với chị: - Anh Vĩ có nghĩa là người anh vĩ đại.

Tưởng Vận đứng thẳng người, đầu gần đụng trần nhà. Chị ngắm mình qua tấm gương treo, chỉ uống có một ly rượu mà mặt chị đã nóng bừng bừng. Người đàn bà đẹp, người đàn bà ba mươi ba tuổi có ý thức tự chủ trước đàn ông... Hồi còn học trung học, chị chơi bóng rổ rất hay, Quân Trị Bình mê chị như điên đảo. Chị đã làm ở cửa hàng thời trang mười năm, các cô gái ưa thời trang rất ngưỡng mộ chị. Nhưng ở cái thành phố đầy rẫy những phức tạp này, ở những đường phố ồn ào huyên náo, những nơi kín đáo, những nhà hàng, khách sạn sang trọng thì... các quan chức, các thương nhân giờ đủ trò cám dỗ, quấy nhiễu. Tưởng Vận đã biết tất cả, vì thế không để mình bị cám dỗ, không để những bàn tay dơ bẩn sờ vào người mình. Chị khác với Thương Nữ: cuộc sống ở thành thị tương đối đơn giản. Đơn giản và phức tạp vốn là hai cực của đời sống đô thị, Thương Nữ muốn đơn giản, đơn giản ở ngay trên tay mình chứ có đâu xa, việc gì cứ phải khư khư giữ lấy cái đơn giản ấy. Sự đơn giản nhẹ nhàng, cuộc sống chẳng khác gì một dòng chảy. Nhưng với một thành phố nhỏ như Mi Sơn, nếu bạn diễm phúc có được khuôn mặt khả ái hoặc bộ giò đẹp thì bạn sẽ không sao nhớ hết

được tên những người muốn làm quen với bạn. Bạn muốn đơn giản nhưng cái xảy ra với bạn lại rất phức tạp...

Tướng Vận trở lại chỗ ngồi, lấy ra một bao thuốc lá thơm. Ngón tay chị tương đối dài, kẹp vào điếu thuốc trông rất điệu. Động tác vẩy tàn thuốc khéo không thể chê vào đâu được. Quân Trị Bình nói bây giờ Tướng Vận nghiện cả rượu, thuốc lá và nước chè, Tướng Vận nói mỗi ngày hút vài điếu cho vui, chỉ nghiện nước chè thôi, không có nước chè là không xong. Ở phía tây đường Xích Bích có một phòng trà tên là phòng trà Tiêu Tương. Phòng trà này vừa thanh lịch, vừa yên tĩnh, Tướng Vận thường hay rủ mấy bạn gái đến đây thưởng thức trà. Chị chậm rãi nhả ra làn khói xanh. Chị nói với Thương Nữ: - Loại thuốc này vừa nhẹ, vừa thơm. Chị lấy một điếu đưa cho Thương Nữ, Thương Nữ cũng hút thử một hơi. Tướng Vận quan sát thấy rằng Thương Nữ trắng muốt.

Ăn cơm xong trời vừa tối, các thuyền trên sông đã lên đèn. Ba người đàn ông và hai người đàn bà rời thuyền lên bờ, đi men theo con đê. Quân Trị Bình hỏi Triệu Ngự muốn đi chơi đâu, Triệu Ngự bảo về nhà bạn nào ngồi chơi cũng được. Tướng Vận nói:

- Về nhà tôi chơi, tôi sẽ đãi anh món bánh chay.
- Ở nhà Triệu Ngự cũng rất thích ăn bánh chay. - Thương Nữ nói.
- Thật thế ư? - Tướng Vận hỏi.
- Lần sau tôi ra Thành Đô sẽ ăn thử bánh chay ngoài đó xem sao. - Chị quay lại nói với Triệu Ngự.

Hai cặp mắt bắt gặp nhau, bánh chay biến thành một nốt nhạc khác. Năm ngoái Triệu Ngự đã phải uống no nước mắt của Tướng Vận, sau đó họ gọi điện cho nhau, cũng nói chuyện về bánh chay nhưng đã tiết kiệm nước mắt hơn. Nước mắt đã được pha lẫn vào nước trà, bánh chay vì thế đã có hương vị mới.

Quân Trị Bình đánh xe đi, còn lại bốn người đứng ở bờ đê. Tướng Vận xích lại gần Thương Nữ, mượn ánh đèn ngắm lại lần nữa chiếc vòng trên cổ Thương Nữ. Triệu Ngự ngoảnh mặt nhìn đi phía khác. Quân Trị Bình đã quay xe trở lại, Tướng Vận mời Thương Nữ lên xe, Hỷ Nhi ngồi cạnh người lái còn Triệu Ngự thì bị hai người đàn bà ép chặt vào góc xe, giày

của anh đụng vào giày của Tưởng Vận. Xe bon bon trên đường, Hỷ Nhi hỏi:

- Đi đâu đây?

- Đã nói về nhà tôi chơi rồi còn gì. - Tưởng Vận nói.

- Hà có gì cứ phải về nhà chị? - Hỷ Nhi nói.

- Ở nhà tôi có bánh chay. - Tưởng Vận nói.

- Nhà chị có bánh chay thì nhà tôi có chè Long Tỉnh. - Hỷ Nhi nói.

- Thế thì đến nhà bạn nhé! - Triệu Ngự nói.

- Triệu Ngự, thật không ngờ anh lại có mối nối cũ, vừa nghe thấy có chè Long Tỉnh là quên ngay bánh chay. - Tưởng Vận nói.

- Đã mấy năm nay, tôi chưa đến nhà Hỷ Nhi, hơn nữa trong căn phòng của bạn ấy đã chớm nở tình yêu, ta thử đến đó xem cái dây phơi quần áo ấy tại sao lại phát huy tác dụng kỳ lạ đến thế. - Triệu Ngự nói.

- Đó không phải là dây phơi quần áo, mà là dây tơ hồng se duyên kết nghĩa.

- Thương Nữ nói.

- Đó là sợi dây se duyên, Hỷ Nhi, cậu nên chằng sợi dây đó từ tầng dưới lên tầng trên thì hơn. - Quân Trị Bình nói.

Mấy người cùng cười vui. Chuyện này có nguyên nhân của nó: Một lần, vào lúc hoàng hôn, Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan cùng lên sân thượng thu dọn quần áo, lúc đi xuống, hai người lén lút chui tọt vào nhà tầng hai, không bật đèn, phòng tối om như mực... Hỷ Nhi bị Quân Trị Bình tra hỏi mãi mới phun ra chuyện này, hôm nay mọi người được một trận cười no. Hỷ Nhi hơi ngượng, đưa tay sờ lên mặt.

Xe chạy đến đường Tô Tử thì dừng lại trước cửa nhà Hỷ Nhi. Hỷ Nhi ở tầng bảy. Đây là lần đầu tiên Thương Nữ đến nhà Hỷ Nhi, chị không ngại leo cầu thang vì hàng ngày chị vận động quen rồi. Hàng ngày Triệu Ngự tập tạ tay, còn chị tập thể dục. Chị bước lên cầu thang khá nhẹ nhàng, còn Tưởng Vận xem ra rất khó khăn, cứ phải níu lấy lưng chị. Ba người đàn ông đi phăng phăng lên gác, còn Tưởng Vận cứ ì ạch đằng sau. Đến chiếu nghỉ ở tầng sáu, họ dừng lại, thở hổn hển. Cả hai người đàn bà mặt đều đỏ bừng, hình như Thương Nữ hơi thẹn. Hỷ Nhi đứng ở cửa chờ khách.

Mọi người vừa ngồi vào phòng một lúc đã vội vác ghế lên sân thượng, nơi

bắt nguồn câu chuyện tình yêu. Sân thượng này cũng như mọi sân thượng khác, có một chiếc bàn đá, trên đặt mấy cốc chè Long Tỉnh. Hai bên trồng hai luống hoa do Hỷ Nhi tự trồng với sự giúp đỡ của Điền Tiểu Lan. Sự có mặt của người đàn bà làm cho cuộc sống trở nên lãng mạn hơn. Điền Tiểu Lan là bác sĩ, đôi khi phải trực đêm, ban ngày ngủ bù. Chàng trai độc thân ở tầng trên lại hay hát hò, khiến chị trăn trọc, vừa muốn ngủ, vừa muốn nghe hát. Chị lên tầng trên góp ý kiến và tò mò quan sát nhà Hỷ Nhi. Từ đó, họ luôn quan sát lẫn nhau. Cây sào và sợi dây phơi quần áo trên sân thượng là đạo cụ tình cảm để họ thường xuyên gặp nhau. Khi trời mưa, một trong hai người không có nhà thì người kia thu dọn tất cả, bất kể là quần áo lót. Hàng xóm trở thành người thân, câu nói đó quả không sai. Thực ra, họ đều là những người đàn ông, đàn bà sống độc thân, giúp đỡ lẫn nhau trong cuộc sống là điều nên làm, ví dụ người này nấu cơm chiều thì người kia thôi không nấu nữa, chỉ cần thêm một đôi đũa là bữa ăn trở nên ấm cúng rồi, hoặc ngày sinh nhật tặng nhau một bó hoa tươi, hoặc lúc có việc gì vui thì dù nửa đêm gà gáy cũng có thể điện thoại cho nhau... tóm lại họ đã trở thành bạn thân thiết của nhau, chỉ còn thiếu một chiếc giường chung nữa thôi, nói cách khác là thêm một cái giường. Chiếc giường ở tầng trên và chiếc giường ở tầng dưới bây giờ ngày nào cũng phải tiêu tốn năng lượng một cách vô bổ.

Thương Nữ ngồi trên ghế mây ngắm nhìn sợi dây phơi quần áo bất giác thốt lên: Đúng là tình yêu có sức mạnh vô biên, đừng nói gì đến sợi dây phơi mà ngay cả bồn hoa cũng có thể dệt nên tình yêu. Chị ngồi cuối sợi dây phơi thường ngọa hương thơm của hoa, một tay vẫn nắm lấy tay Tưởng Vận. Chị thấy tay Tưởng Vận da dẻ mịn màng, ngón tay thon thả... Ánh trăng vắng vặc.

Thương Nữ mặc váy ngắn nên cảm thấy hơi lạnh, Tưởng Vận siết chặt tay chị như muốn truyền hơi ấm sang cho chị. Hỷ Nhi nói:

- Để tôi xuống nhà lấy cho chị chiếc áo khoác...
- Có phải áo khoác của Điền Tiểu Lan không? - Quân Trị Bình cười bảo.
- Làm gì có chuyện ấy? Áo khoác của người ta cất trong tủ rồi. - Hỷ Nhi nói.

Hỷ Nhi chạy ngay xuống nhà lấy lên một chiếc áo khoác, Tường Vận đỡ lấy, khoác vào người Thương Nữ. Hai người đàn bà đẹp dắt nhau đi thăm quanh nhà, Hỷ Nhi vui lắm. Ánh trăng, bồn hoa cây cảnh, sợi dây phơi... mấy người ngồi quanh bàn uống chè Long Tỉnh. Uống xong Hỷ Nhi mời mọi người xuống nhà.

Khi về nhà mình, lúc đi ngủ Thương Nữ quan tâm đến chuyện Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan, chị hỏi chồng hết chuyện này đến chuyện khác. Tuy chưa gặp mặt Điền Tiểu Lan nhưng chị có ấn tượng rất tốt về Điền Tiểu Lan. Chị còn cho rằng Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan sẽ là một cặp vợ chồng hạnh phúc, nhưng hiềm một nỗi chồng Điền Tiểu Lan đang còn sờ sờ ra đó...

Triệu Ngự luôn miệng trả lời vợ, nhưng trong bụng lại luôn nghĩ đến một chuyện khác. Bên cạnh tường kê một cái tủ năm ngăn, mặt tủ có một đôi chân nện kiểu cổ. Cạnh cửa sổ kê một bàn tròn và hai ghế mây. Năm 1987, khi tốt nghiệp đại học ở Bắc Kinh, được phân công về dạy ở Mi Sơn, bố mẹ đã bố trí cho anh ở căn phòng này. Mười lăm năm đã trôi qua nhưng mọi thứ trong phòng vẫn nguyên như cũ. Tháng Năm năm 1989 anh được điều về công tác tại nhà xuất bản ở Thành Đô, tháng Bảy anh về quê thăm bố mẹ, Tường Vận biết tin vội đến thăm, chị mặc chiếc váy đầm mới, ngồi trên ghế mây. Chị ngồi suốt cả buổi chiều. Bố mẹ Triệu Ngự bàn với nhau làm một bữa cơm thịnh soạn mời Tường Vận ở lại ăn cơm với gia đình nhưng Tường Vận từ chối. Triệu Ngự tiễn chị ra về, rồi đứng ngây người nhìn theo bóng hình Tường Vận...

Chiều hôm đó trời mưa to, chỉ một tí nữa là Triệu Ngự đã ôm gọn Tường Vận vào lòng. Trời tối âm u, mưa to gió lớn, điện bỗng nhiên bị tắt, Triệu Ngự đứng dậy sờ cây nện trên nóc tủ, sờ mãi chẳng thấy đâu, Tường Vận tiến sát lại, bốn cánh tay chạm vào nhau, thế rồi hai dòng điện âm dương hút chặt vào nhau, không thể nào gỡ ra được. Hôm đó Tường Vận đến thăm, chị chủ động ôm hôn anh, nhưng anh cố đẩy ra, anh không nỡ phản bội lại bạn bè, vì biết Quân Trị Bình sắp cưới Tường Vận.

Sự việc thật khó lường, Triệu Ngự nghĩ. Anh nghe thấy Thương Nữ nói: Điền Tiểu Lan...

Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan lại ở một tình huống khác, tiến một bước, hoặc

lùi một bước, dù nhiều hay ít đều có thể làm thay đổi tình hình. Nhưng theo anh, Hỷ Nhi cũng không cần phải vội vã lắm. Chồng Điền Tiểu Lan tuy là một gã vũ phu nhưng họ chưa ly hôn nhau. Nếu bây giờ Hỷ Nhi ra mặt đối phó ắt sẽ dẫn đến tình trạng anh vỡ đầu, tôi sút trán, như thế chẳng hay ho gì. Nếu Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan công khai chung sống với nhau ngay lúc này, thì cuộc sống sẽ ra sao, mỗi ngày hai mươi tư tiếng, mỗi năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, liệu họ có thể đối phó được không? Xung đột làm cho tình yêu nảy nở. Triệu Ngự nghĩ Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan càng gần nhau sẽ càng tiến gần đến xung đột. Rất có thể khi xung đột không còn nữa tình yêu lại đứng trước một vấn đề mới. Cuộc sống hàng ngày là thử thách với đàn ông, còn với đàn bà lại dễ thích ứng hơn, trời đã phú cho họ cái đức tính chịu đựng khó khăn.

Triệu Ngự nghĩ: Triển vọng trước mắt của Hỷ Nhi là rất tốt... Anh nhìn vợ, khẽ hôn nhẹ vào môi chị một cái. Anh nhớ lại hình ảnh lúc chiều giữa chị và Tưởng Vận ở bên bờ sông.

Sáng hôm sau Tưởng Vận mời Thương Nữ đi uống trà, còn Triệu Ngự đi chợ mua thức ăn với mẹ. Buổi chiều, anh tự tay nấu nướng, cả nhà cô em gái Triệu Lâm đều kéo đến. Lúc ra đến cửa, mẹ chồng dặn Thương Nữ phải về nhà ăn cơm đấy. Ở nhà, Thương Nữ thường luôn miêng mẹ mẹ, con con, bà lão mát lòng mát dạ lắm, mẹ chồng nàng dâu chẳng khác gì mẹ con đẻ. Thương Nữ biểu bà lão một chiếc áo len mới, chị còn mua nhiều đồ chơi cho bé gái con Triệu Lâm. Suốt nhiều năm nay gia đình luôn sống trong không khí hòa thuận. Gia đình ở phố Lê Hoa, gia đình ở Mi Sơn, gia đình ở số 77, tất cả đều sống trong không khí đầm ấm. Ra khỏi cửa đã có bạn bè mời đi ăn cơm, đi uống trà...

Triệu Ngự và mẹ đi chợ về, hai mẹ con ngồi ở phòng khách nói chuyện với nhau một lúc rồi trở về phòng của mình. Triệu Cao ngủ dậy, ăn quấy và uống sữa đậu nành, nó từ bếp chạy lên phòng khách, rồi lại từ phòng khách chạy vào phòng của bố hỏi xem mẹ nó đi đâu. Triệu Ngự kéo con trai ngồi xuống ghế mây, rồi cùng ăn với con. Hàng ngày, nó rất quấn quýt bên mẹ, nó yêu mẹ hơn bố. Mẹ là thứ nhất, bố là thứ hai... Triệu Ngự giả vờ không vui, thẳng bẻ tần ngần một lát rồi tuyên bố lại: bố mẹ đều là thứ nhất Triệu

Ngư ôm chặt con vào lòng, đôi khi anh cũng muốn có thêm một đứa con gái nữa. Không biết nếu Thương Nữ sinh thêm một đứa con gái nữa thì cuộc sống của họ sẽ ra sao, điều này cả hai đều chưa bàn đến. Triệu Ngư chỉ muốn rằng trong vòng từ ba đến năm năm nữa Thương Nữ sẽ có thai và khoảng tháng Mười gì đó sẽ sinh cho anh một cô công chúa, nếu lại là con trai thì cũng đành vậy, sau này sẽ kiếm hai nàng dâu...

Mười giờ, Hỷ Nhi đến chơi, anh mặc bộ comple màu nâu. Trong tay vị phó giám đốc công ty còn xách một cái làn đi chợ. Anh nói: Vừa rồi gặp Thương Nữ và Tưởng Vận ở ngoài phố, họ bảo đến phố Xích Bích uống trà và rủ anh cùng đi, anh cũng rất muốn đi nhưng còn một nhiệm vụ tối quan trọng nên không đi được. Nói xong, anh cười khà khà khiến Triệu Ngư đoán mãi không ra. Đại để là sáng nay phải ở nhà làm cơm để bồi dưỡng cho Điền Tiểu Lan, tối qua chị phải trực đêm, đồng thời cũng là để ăn mừng nhân ngày Mồng một tháng Năm. Thật trùng lặp với những điều hôm qua Triệu Ngư đã suy nghĩ. Hỷ Nhi ăn mặc rất chỉnh tề khác hẳn với tác phong suồng sã trước đây.

Đúng lúc đó, Tưởng Vận gọi điện thoại, chị tả quang cảnh quán trà Túc Tương với những khóm trúc xanh biếc rất nên thơ, Triệu Ngư thấy thế cũng muốn đến thưởng ngoạn nhưng Tưởng Vận lại bảo trưa nay Quân Trị Bình mời cơm, sau đó chị sẽ mời mọi người đi uống trà. Triệu Ngư nói:

- Hoan nghênh, rất hoan nghênh.

- Buổi chiều, tôi sẽ tháp tùng Thương Nữ đi chơi mát chược, buổi tối sẽ ăn cơm ở nhà anh. - Tưởng Vận nói.

Triệu Ngư cúp máy, lòng thấy vui vui. Hỷ Nhi tỏ ý tiếc vì anh trở tay không kịp. Triệu Ngư cười bảo:

- Bạn đi khỏi nhà sao được, đời nào nàng lại buông tha bạn.

Ngồi một lát Hỷ Nhi ra về, xuống cầu thang vừa đi vừa huýt sáo. Triệu Ngư đã nói đúng, có người sẽ giữ chân Hỷ Nhi.

Không cần biết sẽ vui như thế nào, chỉ cần nhìn vào việc Hỷ Nhi đích thân đi chợ cũng đủ hình dung ra tất cả.

Hỷ Nhi nguyên là họ Vương, nhưng từ nhỏ đã đổi thành Hỷ Nhi. Trong công ty mọi người cũng đã quen gọi là Hỷ Nhi từ lâu rồi. Triệu Ngư kể

rằng năm đó có một tri thức trẻ ở Thành Đô về Mi Sơn lao động, biệt danh là Hỷ Nhi, một chàng trai rất có tài, nổi danh khắp công xã. Anh chàng Hỷ Nhi này mới chỉ lao động ở công xã ba năm, mà tiếng tăm đã nổi như cồn. Kiếm được rất nhiều tiền, nếu muốn lấy vợ cũng không khó, nhưng anh lại nghĩ khác, anh muốn có tình yêu theo đúng ý mình. Năm trước anh rất mê Triệu Nha Chi, năm ngoái lại mê Tưởng Vận, gần đây chịu ảnh hưởng của Triệu Ngự, anh mê một Hỷ Nhi thật sự: Hỷ Nhi trong phim Bạch Mao Nữ. Anh nhớ cả cái tên Mao Tuệ Phương trong phim. Mao Tuệ Phương thì đầy đà, còn Điền Tiểu Lan thì xinh đẹp. Mao Tuệ Phương là sự hóa thân đầy xúc động của nhân vật trong phim, còn Điền Tiểu Lan là một cô gái xinh đẹp, nhưng ẩn sau cái vẻ đẹp bề ngoài ấy lại có những nỗi đau riêng tư. Giữa cái đầy đà của nhân vật trong phim và Điền Tiểu Lan của anh, rõ ràng Điền Tiểu Lan hơi gầy, giá Điền Tiểu Lan béo hơn một chút thì hay biết mấy, anh thầm ước ao như vậy.

Hỷ Nhi ra chợ mua một quả dưa hấu. Nói chuyện yêu đương thì phải có dưa hấu. Trưa nay anh sẽ ăn cơm cùng Điền Tiểu Lan, cơm xong sẽ dắt nhau đi uống trà, về nhà sẽ bổ dưa hấu ăn, tâm sự cùng nhau. Buổi tối cùng lên sân thượng thu dọn quần áo rồi xuống nhà, biết đâu lúc đó đèn lại chằng tối om...

Có một người ở phía sau vỗ vào vai anh, Hỷ Nhi nghĩ chẳng lẽ lại là Điền Tiểu Lan?

Không phải, té ra là Lý Phùng. Hỷ Nhi mặc bộ complê màu nâu, Lý Phùng mặc bộ complê màu tím than, tuy chất lượng như nhau, nhưng nhìn bề ngoài rõ ràng Lý Phùng chiếm thế thượng phong. Hơn nữa anh ta lại là phó chủ tịch hội đồng trọng tài, cấp bậc cao hơn Hỷ Nhi. Anh ta sẽ mãi mãi vẫn là cấp trên của Hỷ Nhi. Lý Phùng đã có vợ con, nhưng vẫn mê mẩn Tưởng Vận, vợ của Quân Trị Bình. Anh ta sẵn sàng bỏ vợ bất cứ lúc nào để theo đuổi Tưởng Vận nếu Tưởng Vận cũng ly hôn với Quân Trị Bình. Thấy Hỷ Nhi đi chợ mua thức ăn, anh tỏ ý thương xót: Mua thức ăn về ngồi ăn một mình, thật vô vị, sao không kiếm lấy một người đàn bà...

- Sao mua nhiều dưa thế, tiếp bạn gái à? - Lý Phùng cười hỏi.

- Tôi mua về ăn một mình thôi. - Hỷ Nhi nói.

- Cậu đừng giấu tôi, mua nhiều thức ăn thế này, để tôi xem nào:Ồ, thịt bò, thịt lợn, thịt gà...
- Tôi mua một lần để ăn cả tuần cho tiện, đỡ phải đi chợ nhiều.
- Cậu hạnh phúc thật đấy, chẳng lệ thuộc vào ai, muốn ăn là ăn muốn chơi là chơi.
- Tôi hạnh phúc thế nào bằng anh được, anh vừa có tiền, lại đẹp trai, lại được nhiều chị em để ý.
- Cậu hơi gầy đấy.
- Gầy càng tốt chứ sao, có tiền cũng chẳng mua được cái gầy này đâu.
- Cậu còn trẻ đấy chứ, mới ba mươi mấy tuổi thôi mà. Nếu sống thoải mái thì sẽ chẳng bao giờ già đâu.
- Người tuy không già, nhưng trái tim sẽ già.Ồ, sao hôm nay anh không đi ô tô?
- Hỷ Nhi ơi, mình nói thật với cậu nhé: Mình có xe ô tô riêng, lại là phó chủ tịch hội đồng trọng tài, ngồi xe mãi cũng thấy chán, mình muốn đi bách bộ cho thư giãn chân tay. Đài truyền hình trung ương thường tuyên truyền rằng mỗi ngày nên đi bộ độ nửa tiếng, nhất là những người như mình. Hỷ Nhi ạ, chỉ có những người như cậu mới mong có ô tô thôi.
- Đúng thế, tôi là người thích ngồi ô tô. - Hỷ Nhi vậy một cái xe ba bánh, anh không muốn phí lời nói chuyện với Lý Phùng nữa. Lý Phùng kéo tay Hỷ Nhi lại nói thêm một câu:
- Hỷ Nhi, cậu có biết mình vừa gặp ai không? Mình vừa gặp Tường Vân, cô ta đang đi với một phụ nữ khác, người này trông rất đẹp gái, không biết có phải vợ Triệu Ngự không? Các cậu có hay gặp người đàn bà này không?
- Anh lại mê tí đi rồi phải không, lại muốn phát huy sức mạnh của đồng tiền phải không? - Hỷ Nhi cười nói.
- Cậu coi mình là hạng người gì? Tuy mình ham gái thật, nhưng chỉ liếc nhìn họ thôi, cũng chẳng chào hỏi gì hết, làm gì có chuyện tán tỉnh. - Lý Phùng nói.
- Anh nên bám sát họ mới phải, biết đâu ông trời lại chẳng mở mắt ra, thưởng cho anh một quả trứng thiên nga.
- Cậu định cho mình là loại cóc nhái hay sao? - Lý Phùng không vui nói.

- Tôi không có ý bảo anh là loại cóc nhái. Anh là bồ câu trắng, là nhân sĩ thành công, là phó chủ tịch hội đồng trọng tài, quyền cao chức trọng, lương cao, lẽ nào lại là cóc nhái được?

Lý Phùng vỗ vai Hỷ Nhi:

- Thôi, cậu cũng nên kiếm lấy một người đàn bà để cùng ăn cho vui, năm nay đời sống đã được nâng cao rồi, ngoài thịt bò, thịt lợn còn có một loại thịt nữa, cậu có biết không?

Một chiếc xe màu xanh lướt tới, Lý Phùng bước lên xe, ngồi bên cạnh người lái, rồi thò cổ ra nhìn Hỷ Nhi xách làn thức ăn đứng bên đường, anh ta cười kiêu ngạo. Hỷ Nhi hơi ngạc nhiên, anh ta nói còn một loại thịt nữa? Phải chăng anh ta định nói đó là thịt người. Thằng cha này giương giương tự đắc quá, sượng quá hóa điên, trong con mắt nó toàn là thịt người. Rất có thể hẳn chưa thôi dan díu với Tưởng Vận, hoặc nếu cắt đứt rồi chắc hẳn lại làm khổ một cô gái khác. Nghĩ tới điều này, Hỷ Nhi thấy đau xót trong lòng. Vì Tưởng Vận, anh đã cho hẳn một trận nên thân, chính anh cũng bị sút đầu mẻ trán, nhưng chẳng lẽ việc làm đó của anh lại trở nên phí công vô ích hay sao?

Hỷ Nhi về nhà làm cơm. Món ăn có đến bảy, tám món khác nhau, trong đó có món đồ xào thịt bò. Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan người ở tầng trên, người ở tầng dưới, nhà nào cũng mắc điện thoại, lại ăn món đồ xào thịt bò, như vậy há chẳng phải là cuộc sống cộng sản chủ nghĩa hay sao? Điền Tiểu Lan đã từng đi bộ đội ở Tây Tạng, chị đã tặng Hỷ Nhi một bức tranh treo tường. Hỷ Nhi mua thêm một bức tranh Mao chủ tịch, cả hai bức tranh đều treo ở phòng khách. Hỷ Nhi sùng bái Mao chủ tịch cho dù những năm tháng cuối đời, ông phạm nhiều sai lầm. Về điểm này, Điền Tiểu Lan có tiếng nói giống anh. Nói chung, các chiến sĩ quân đội đều rất yêu Mao chủ tịch, bởi vì Mao chủ tịch là người có hoài bão lớn. Khi còn ở quân đội, Điền Tiểu Lan quân phục, sao mũ chỉnh tề, súng ngắn ngang hông trông rất hiên ngang. Hỷ Nhi chọn lấy ra một tấm làm kỷ niệm. Anh thầm nghĩ: Một tấm ảnh mang hai ý nghĩa, một ở trên môi, một ở trong trái tim. Có điều trái tim giữa hai người còn chưa thể hiện rõ nét lắm. Dù sao Điền Tiểu Lan cũng là gái đã có chồng, chồng chị đang sống ở Lạc Sơn cách Mi Sơn tám

mười cây số.

Tuy chồng Điền Tiểu Lan ít khi về nhà nhưng đã để lại cho Hỷ Nhi những ấn tượng khá sâu sắc. Không hổ danh là quân nhân, khi lên cầu thang, anh ta bước một bước ba bậc, lúc xuống anh ta đi như chạy. Hỷ Nhi không hề sợ anh ta, khi hai người đàn ông giáp mặt nhau, họ chỉ đưa mắt lờm nhau. Anh ta có cái tên rất khác người: Thiệu Bình. Hỷ Nhi thấy cái tên này như một loại binh chủng đặc biệt gì đó, giữa nửa đêm gà gáy mới về nhà quần thảo vợ như một thằng điên. Điền Tiểu Lan thất đảm kinh hồn, "xong việc" lăn ra ngủ say như chết. Anh ta đột nhập về nhà không theo một quy luật nào, có thể là dăm ba ngày một lần, có khi một tháng cũng nên. Lúc anh ta cao hứng thường hát một mình ông ổng... hết vui lại sinh sự, thượng căng chân, hạ căng tay với vợ. Hỷ Nhi đã từng chứng kiến cảnh Điền Tiểu Lan mặt mũi thâm tím. Thiệu Bình người đẩy đà chắc nịch, mỗi lần lên giường với vợ là một lần tra tấn không thương tiếc làm Điền Tiểu Lan khiếp sợ vô cùng.

...

Món đậu xào thịt bò vừa chín tới, nửa con gà đã được đưa vào nồi luộc. Có lẽ giờ này Điền Tiểu Lan đã dậy rồi? Liệu cô có tự động lên không? Hỷ Nhi cởi giày đi vào phòng ngủ giậm chân ba tiếng. Đó là tín hiệu đã được quy định giữa tầng trên và tầng dưới, như vậy tiện hơn gọi điện thoại. Phòng ngủ của Hỷ Nhi chiếu thẳng xuống tầng dưới là phòng ngủ của Điền Tiểu Lan, vị trí kê giường cũng gần giống nhau. Trước lúc đi ngủ, Hỷ Nhi thích đùa Điền Tiểu Lan bằng cách giậm gót giày ba tiếng: bộp, bộp bộp, âm thanh thật rõ ràng, mang đậm dấu ấn tình cảm. Điền Tiểu Lan dùng cái gậy tre trả lời anh. Một người giậm gót giày ba cái, một người dùng gậy gõ ba tiếng, trò đùa này đã tiếp diễn hơn một năm rồi. Họ ngủ cách nhau một tầng lầu suốt bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông. Tết nguyên đán năm nay họ đã cùng ngồi với nhau, uống hết một chai rượu, sau đó lại ai về nhà nấy. Cứ mỗi lần Hỷ Nhi giậm chân làm ám hiệu là một lần Điền Tiểu Lan có ám hiệu trả lời, sau đó ai nấy thay quần áo, lên giường trùm chăn tiếp tục gọi điện thoại cho nhau đến tận đêm khuya.

Thịt gà luộc xong, Hỷ Nhi chặt hai cái cánh, ý là để cho Điền Tiểu Lan một

cái, anh ăn một cái. Họ sẽ vui vẻ bên nhau, thưởng thức những món ăn do chính tay anh làm.

Cánh cửa đã mở sẵn, Hỷ Nhi đứng dưới bếp sốt ruột chờ tiếng gõ cửa của Điền Tiểu Lan.

Hễ có người bước lên cầu thang là Hỷ Nhi lại đóng tai nghe.

Bước chân rất nhẹ, rõ ràng là cô ấy, có lẽ Điền Tiểu Lan định lặng lẽ bước vào phòng rồi hét lên một tiếng làm Hỷ Nhi phải giật mình.

Bước chân dừng lại ở tầng sáu, hình như đã vào nhà rồi thì phải.

Hỷ Nhi nghĩ: Có lẽ cô ấy vừa ở bệnh viện về, trực đêm xong ngủ ngay tại bệnh viện.

Hỷ Nhi giậm gót giày làm ám hiệu cho tầng dưới, anh đứng ở phòng khách giậm ba tiếng rồi lại vào phòng ngủ giậm ba tiếng, sốt ruột chờ nghe tiếng gậy gõ trả lời, nhưng chờ mãi chẳng thấy gì. Lạ thật, hôm nay cô ấy làm sao thế? Hay còn đang bận trang điểm, thay quần áo? Phụ nữ nhiều chuyện lôi thôi quá thật không thuốc nào chữa được. Hỷ Nhi đứng ở cửa nhà mình rồi bước xuống vài bậc cầu thang, mắt nhìn về cánh cửa màu xanh nhà Điền Tiểu Lan. Nhìn một hồi lâu, anh thấy rất sốt ruột. Cánh cửa kia giống như một khuôn mặt không có cảm tình. Anh và Điền Tiểu Lan đã gắn bó với nhau hơn một năm nay, có lúc nào cô ấy thiếu tình cảm đâu. Cô ấy gặp khó khăn? Ôi..., cô ấy đã có chồng, dù không hòa thuận cũng vẫn là vợ chồng. Là người đàn bà, cô có trực giác rất tốt. Cô đang cố thoát ra khỏi sự ràng buộc để giải phóng trái tim.

Hỷ Nhi mặc sơ mi trắng, cravat chỉnh tề đứng ở chiếu nghỉ giữa tầng sáu và tầng bảy, đầu óc anh suy nghĩ lung tung. Anh vốn là người đàn ông có tính đại khái, rất sùng bái các hảo hán Lương Sơn Bạc. Kể từ năm ngoái, khi bước vào con đường tình ái, anh đã nhận ra rằng mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà là rất tế nhị, trước khi chiếm được trái tim họ đã phải tổn hao khá nhiều công sức. Chỉ khi nào họ thực sự trở thành vợ mình rồi mối quan hệ mới trở nên đơn giản. Mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà cũng chính là mối quan hệ giữa khí quân và khí quân. Từ ngày Hỷ Nhi gặp Điền Tiểu Lan, anh thấy cái tính đại khái của mình đã biến thành tính cẩn thận. Năm ngoái Hỷ Nhi đọc truyện *Thủy Hử*, năm nay đọc *Hồng lâu mộng*. Công

viên Đại Quan trăm hoa khoe sắc, các cô gái ngày càng hấp dẫn, đua nhau vẫy gọi... Cuộc sống của các cô đều nằm trong tầm ngắm của một người đàn ông. Hỷ Nhi là người đàn ông rất có bản lĩnh, chọn mãi, chọn mãi, cuối cùng chọn Điền Tiểu Lan. Hỷ Nhi yêu Điền Tiểu Lan không kém gì Triệu Ngự yêu Thương Nữ, Quân Trị Bình yêu Tưởng Vận. Nói không ngoa, anh còn yêu hơn cả bọn họ. Anh háo hức chờ nếp nhăn mở ra, tưởng anh thô lỗ hóa ra lại tinh tế...

Đúng là hiện tại, Hỷ Nhi đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, anh không lường trước được mọi việc xảy ra. Rõ ràng cô ấy đã về nhưng tại sao cửa vẫn đóng im ỉm, ở trong buồng mãi làm gì? Hỷ Nhi nghĩ: Không muốn lên thì thôi, nhưng ít ra cũng phải báo cho nhau một tiếng để khỏi phải làm nhiều món ăn thế này. Hỷ Nhi định quay người đi lên gác thì thấy có tiếng ho của một người đàn ông ngay trước cửa nhà Điền Tiểu Lan.

Thiệu Bình đã về.

Hỷ Nhi lên nhà, ngồi một mình trước bàn ăn. Anh gấp một miếng thịt gà đã nguội lạnh. Đồ chết tiệt, anh nghĩ. Giá hai người ngồi ăn với nhau thì hay biết mấy, vừa nhắm thức ăn, vừa nhìn nhau, bát đũa thành đôi, cả xương nhả ra cũng thành đôi. Hỷ Nhi bật nút chai rượu, rồi bật ti vi, cuộc sống độc thân của người đàn ông là như vậy, vừa ăn, vừa xem. Hỷ Nhi ngồi quay lưng ra cửa nhưng vẫn chú ý quan sát phía sau. Trưa nay anh đã sắp xếp đầu vào đầy cả rồi, làm rất nhiều món, rõ ràng tự mình gây khó cho mình: thịt bò xào là số một, thịt gà rán là số hai... anh đã sắp xếp cả chỗ ngồi theo kiểu cầu nối giữa tình yêu và yêu, phút mong đợi đang sắp đến gần. Thế mà bây giờ chiếc cầu tình yêu vẫn trống vắng, trên bàn chỉ có thức ăn và thức ăn, chỉ có một mình Hỷ Nhi...

Hỷ Nhi giận lắm. Có người đã bước vào nhà mà anh không hề hay biết.

Người đó chính là Điền Tiểu Lan.

Điền Tiểu Lan mặc áo dài Thượng Hải màu da trời, người tầm thước, không béo, cũng không gầy, trông rất đẹp gái. Buổi sáng chị đi hiệu làm đầu sửa lại mái tóc. Hỷ Nhi ở nhà làm cơm, Điền Tiểu Lan đi sửa sắc đẹp. Đàn bà ai cũng muốn làm đẹp, trông chị như trẻ hẳn ra. Sửa tóc xong, chị ngồi xe ba bánh về nhà rồi rón rén lên cầu thang hết như một công an đặc

vụ. Chị cố ý không gọi điện thoại, chị muốn xuất hiện bất ngờ để Hỷ Nhi trông thấy phải trở mắt.

Quả thật Điền Tiểu Lan đã làm Hỷ Nhi phải sững sốt. Ai chưa kịp quay đầu lại. Điền Tiểu Lan đã tiến sát người anh. Điền Tiểu Lan đang định nói câu gì đó, anh ra hiệu bảo đừng nói. Anh đóng cửa lại rồi chỉ tay xuống tầng dưới, Điền Tiểu Lan đã hiểu ý.

- Mặc xác hẳn, chúng ta cứ ăn đi. - Điền Tiểu Lan nói. Điền Tiểu Lan nâng cốc rượu, nói với Hỷ Nhi: - Em về muộn, xin tự phạt mình một cốc.

- Hôm nay trông em đẹp quá. Lần đầu tiên anh được ngắm em mặc áo dài Thượng Hải. - Hỷ Nhi nói.

- Có đẹp thật không anh?

- Đẹp lắm. Em mặc Âu phục hoặc áo dài đều đẹp.

Ý Hỷ Nhi muốn nói: Em mặc quần áo bơi càng đẹp hơn. Mùa Hè năm ngoái, anh và Điền Tiểu Lan đã đi tắm ở bãi sông. Đây là bãi sông ở Mi Sơn, hai bên bờ là những thửa ruộng ngô bát ngát. Họ bơi mãi đến chiều tối, Điền Tiểu Lan mặc chiếc áo tắm màu đỏ.

- Cám ơn anh. Hôm nay trông anh cũng rất điển trai. Complê cravat đằng hoàng, rất khí thế.

- Món ăn anh nấu có ngon không?

- Ngon lắm.

Hỷ Nhi gắp một miếng thịt gà vào bát Điền Tiểu Lan rồi nâng cốc nói:

- Cám ơn sự có mặt của em. - Hỷ Nhi uống cạn chén rượu.

- Cám ơn anh đã nhiệt tình khoản đãi em - chị cũng uống cạn chén rượu. - Điền Tiểu Lan cười nói.

Hai người chia nhau ăn quả tim gà, Hỷ Nhi nghĩ: Lần sau sẽ mua tim gà về xào...

Họ vừa ăn vừa uống, trong khi đó Thiệu Bình ngồi dưới nhà có thể bụng đã đói meo.

- Ông chồng em... - Hỷ Nhi nói.

- Mặc xác anh ta. - Điền Tiểu Lan đáp.

Điền Tiểu Lan không cần quan tâm đến chồng, nhưng ông chồng lại gọi điện cho chị. Thiệu Bình hỏi chị đang ở đâu, sao không về nhà. Điền Tiểu

Lan nói chị đang ở nhà bố mẹ. Cả anh trai và chị gái đều đến chơi, nhà đông vui lắm. Nếu anh chưa ăn cơm thì về đây ăn luôn thế, đi xe chỉ vài phút là đến chứ mấy. Thiệu Bình nói:

- Ngại xuống nhà lắm.

- Có bánh bao ở trong tủ lạnh đấy. - Điền Tiểu Lan nói.

- Cô định cho tôi ăn bánh bao nguội à? - Thiệu Bình nói.

- Ai để anh ăn bánh nguội, trừ phi anh thích.

- Tôi muốn ăn, muốn ăn bánh bao nguội của cô. - Thiệu Bình nói.

- Mặc xác hẳn, ăn thôi. - Điền Tiểu Lan cúp máy, nói với Hỷ Nhi.

Chị lại uống hết chén rượu nữa, Hỷ Nhi vẫn cầm đôi đũa trên tay, chưa hề động đậy.

Thiệu Bình muốn ăn bánh bao nguội của chị, anh thường gọi đôi vú chị là bánh bao nóng, mong chị là bánh bao nguội. Không những anh hay sờ, mà còn cắn. Hễ cứ về nhà là anh sinh sự, không cãi cọ, không quần thảo vợ là không xong. Anh đã nuôi cái tính xấu ấy từ khi còn ở bộ đội, phải quần thảo thể xác vợ thật nhiều mới thỏa cơn dục vọng.

Thiệu Bình lại gọi điện thoại, anh nói:

- Tôi muốn ăn món cá mè do chính tay cô nấu.

- Đợi chiều em về sẽ nấu. - Điền Tiểu Lan nói.

- Tôi muốn ăn vào trưa nay. - Thiệu Bình nói.

- Anh gọi điện xuống cửa hàng ở dưới nhà, bảo họ đem lên cho một suất. - Điền Tiểu Lan nói.

- Làm gì có món cá, chỉ có nước đá thôi. - Thiệu Bình nói.

- Thế thì em, đành chịu bó tay thôi, bây giờ em không về được đâu - Điền Tiểu Lan nói.

- Sao ở chỗ em yên ắng thế? - Thiệu Bình nói.

- Em ở phòng khách, anh không nghe thấy tiếng ti vi à? - Điền Tiểu Lan nói.

- Có nghe thấy, có phải ti vi nhà anh chàng bồ bịch với cô không. - Thiệu Bình cười nói.

Điền Tiểu Lan chau mày, cúp máy. Điền Tiểu Lan nói với Hỷ Nhi:

- Ta cứ ăn đi thôi, thức ăn nguội hết cả rồi.

- Ngộ nhỡ anh ta sang bên nhà bố mẹ thì sao?... - Hỷ Nhi nói.

- Hẳn không sang đâu. - Điền Tiểu Lan nói.

Nhà bố mẹ Điền Tiểu Lan ở đường Tô Từ, nếu Thiệu Binh định đến thì chỉ vài phút là đến được nhưng anh sẽ không bao giờ đến, vì anh đối xử rất tệ bạc với Điền Tiểu Lan nên cả nhà đều ghét bỏ anh. Anh trai Điền Tiểu Lan còn định đánh cho Thiệu Binh một trận, đánh cho chừa cái thói quân phiệt đi mới thôi. Thiệu Binh tuy có thói ngông cuồng, nhưng cũng biết giữ mình, không đại gì mà chui đầu về đó. Tuy nhiên chứng nào vắn tật đó, mỗi lần về nhà anh lại hành hạ Điền Tiểu Lan làm chị đứng ngồi không yên.

- Em uống rượu nữa nhé. - Hỷ Nhi mời.

- Được ta uống tiếp. - Điền Tiểu Lan nói. Hai người lại cụng ly.

- Em ăn thức ăn đi. - Hỷ Nhi nói.

- Chúng ta cùng ăn.

Hỷ Nhi gắp cho Điền Tiểu Lan một miếng thịt gà, Điền Tiểu Lan lại gắp cho Hỷ Nhi một miếng thịt bò. Hai người nhìn nhau cười. Cuộc sống là như vậy. Thịt gà và thịt bò vẫn chưa đến độ chín tới. Họ đã quan hệ với nhau hơn một năm nay, nhưng ngoài việc ăn cơm, tĩa hoa, phơi quần áo, gọi điện thoại lúc đêm khuya, nện gót giày và gõ gậy làm ám hiệu, họ chưa hề để xảy ra bất cứ việc gì. Họ mới chỉ dừng lại ở mức nhìn nhau bằng ánh mắt thiện cảm. Điền Tiểu Lan chưa hề thổ lộ hết những điều thầm kín trong lòng, ngược lại, Hỷ Nhi cũng không đi sâu thêm. Đây có lẽ là mối quan hệ tốt nhất giữa hai người. Hỷ Nhi yêu say đắm Điền Tiểu Lan, Điền Tiểu Lan cũng yêu say đắm Hỷ Nhi, nhưng họ cũng chỉ dừng lại ở bước cùng ăn, cùng nhìn nhau cười.

Thiệu Binh ở tầng dưới bụng đã đói meo, trong khi, ở tầng trên thì ăn uống lu bù, giữa hai tầng chỉ cách nhau một sàn bê tông. Thiệu Binh đành nhịn đói leo lên giường ngủ. Điền Tiểu Lan đi vệ sinh. Chị đã bật sẵn ti vi, Hỷ Nhi ngồi xem bỗng đưa mắt nhìn theo chiếc áo dài Thượng Hải của Điền Tiểu Lan. Cô ấy đẹp thật, đẹp hơn mức mình tưởng tượng. Mùa Hè năm ngoái, khi đi tắm ở bãi sông, anh đã dạy Điền Tiểu Lan tập bơi. Lúc màn đêm buông xuống, lẽ ra anh đã... với Điền Tiểu Lan... nhưng sau đó mọi việc vẫn chưa hề diễn ra.

Điền Tiểu Lan trở về bàn ăn. Có tiếng người bấm chuông ở cửa.

Hỷ Nhi nghi ngờ: Ai bấm chuông thế nhỉ?

Nhìn qua khe cửa, anh hốt hoảng khi thấy Thiệu Bình đứng ở ngoài. Anh quay lại ra hiệu cho Điền Tiểu Lan. Tiếng chuông lại vang lên, Hỷ Nhi cao giọng hỏi:

- Ai đấy?

- Người quen đây. - Người đàn ông đứng ngoài cửa nói.

Hỷ Nhi vừa mở cửa ra, Thiệu Bình đã định xông vào. Hỷ Nhi ngăn lại, không muốn để Thiệu Bình vào nhà. Thiệu Bình nhìn Hỷ Nhi hỏi:

- Anh ở nhà một mình à?

- Tôi đang ăn cơm, có việc gì không? - Hỷ Nhi nói.

- Anh có chèo cho tôi xin một gói, tôi ngại xuống nhà quá. - Thiệu Bình nói.

- Việc gì phải xin xỏ, anh đợi tôi một lát. - Hỷ Nhi nói.

- Anh không mời tôi vào nhà à? - Thiệu Bình nói.

- Nhà cửa bề bộn quá, vâng mời anh vào. - Hỷ Nhi nói.

Thiệu Bình tuổi khoảng bốn mươi trở lại, nguyên là bộ đội xuất ngũ. Anh đã đóng quân ở Tây Tạng trên mười năm, anh là thượng tá, sư đoàn phó. Anh vốn là một quân nhân chính hiệu, chỉ phải mỗi tội tính cách dở quá. Khi trở về địa phương, tính cách ấy lại phát triển bừa bãi, nên mọi người xa lánh anh. Người Lạc Sơn và Mi Sơn thường nói với nhau rằng anh chàng này không coi trời đất ra gì, chỉ sợ người Lạc Sơn chúng ta thôi.

Thiệu Bình bước vào nhà, đảo mắt nhìn khắp lượt, anh chú ý đến hiện tượng: thức ăn trên bàn, ti vi và cánh cửa buồng ngủ khóa chặt.

Điền Tiểu Lan trốn trong phòng ngủ an toàn, chị còn nhớ mang theo đôi đũa và cái cốc uống rượu. Chị ngồi ghếch chân lên đi văng cạnh giường. Tiện thể chị ngấm phòng ngủ của Hỷ Nhi. Phía trước giường là đôi giày da, có lẽ Hỷ Nhi đã dùng đôi giày này làm ám hiệu cho chị. Chị còn thấy một chiếc quần lót vứt cạnh chiếc gối, ga trải giường màu trắng, trên ga dường như không có một dấu vết gì đáng khả nghi...

- Chỉ có một mình anh sao mua nhiều thức ăn thế này? - Thiệu Bình ở phòng ngoài nói.

- Người ta vẫn gọi tôi là chiếc thùng không đáy, lo gì nhiều, chỉ sợ ít quá

thôi. - Hỷ Nhi nói.

Thiệu Binh nghĩ: Chắc thằng cha này định trả thù những tháng ngày đói khổ hay sao. Anh ngồi yên quan sát một lượt rồi nói với Hỷ Nhi:

- Uống rượu một mình buồn lắm, hồi còn ở bộ đội, chúng tôi đã...

- Tôi chưa vào bộ đội bao giờ nên chưa biết sinh hoạt của bộ đội ra sao. Đây, chè của anh đây, anh thấy đã đủ chưa?

- Đủ rồi, đủ rồi. Lần sau tôi sẽ mời anh uống rượu.

Hỷ Nhi cười rồi ngồi xuống bàn, lấy đũa gắp một miếng thịt gà tuy đã nguội, nhưng vẫn còn thơm phưng phức.

Thiệu Binh mời Hỷ Nhi hút thuốc lá để tỏ tình thân thiện. Anh mong đợi Hỷ Nhi sẽ khách sáo mời anh uống một cốc rượu. Bụng anh ta đã đói mềm, dưới nhà chỉ có mấy chiếc bánh bao đã nguội lạnh. Thấy Hỷ Nhi ăn thịt gà ngon lành, Thiệu Binh nuốt nước bọt ừng ực. Anh quay sang nhìn chiếc tivi, bỗng nghi ngờ. Không biết kênh này có phải là kênh lúc trước mình nghe thấy không? Anh không có cách nào đoán ra, anh ngược nhìn bức tranh phong cảnh Tây Tạng treo trên tường.

- Bức tranh đẹp quá nhỉ, nơi này tôi rất quen thuộc, quen thuộc quá... anh mua ở Tây Tạng à? - Thiệu Binh nói.

- Bạn tôi tặng đấy. - Hỷ Nhi nói.

- Bức tranh này đắt lắm đấy. - Thiệu Binh nói.

- Tình bạn là cao quý, ai lại tính chuyện tiền nong làm gì. Hỷ Nhi cười bảo.

- Anh nói đúng, tình bạn là vô giá. - Thiệu Binh gật đầu.

Thiệu Binh đứng chống tay vào chiếc ghế, chỉ chờ Hỷ Nhi mời một câu là ngồi xuống ngay, nhưng Hỷ Nhi cứ tỉnh bơ ngồi nhai xương gà gấu gấu...

- Hình như phòng của anh rộng hơn phòng dưới tôi, phòng khách cũng rộng hơn, ở đây có thể khiêu vũ được đấy...

Thiệu Binh tự nói, tự nghe, miệng hút thuốc đi đi lại lại trong phòng khách như một anh lính gác. Điếu thuốc lá đã cho anh vài phút thư giãn, rõ ràng trông anh rất đàng hoàng. Anh thường xuyên cảnh giác với những người tình của vợ, lúc này đây, anh đang rơi vào tâm trạng phức tạp. Vợ anh hiện nay đang ở đâu? Anh có cảm giác như mình bị đánh rơi một vật gì đó, anh mở máy di động gọi cho Điền Tiểu Lan, nhưng máy của Điền Tiểu Lan

vẫn không có tín hiệu trả lời. Hỷ Nhi nói:

- Lần sau nếu hết chè, anh cứ lên đây mà lấy.

- Anh là một đồng chí rất dễ tính, tôi rất thích kết bạn với những người như anh. - Thiệu Bình nói.

- Tôi là người thô thiển, tính khí lỗ mãng. - Hỷ Nhi cười nói.

- Tôi cũng là người lỗ mãng. - Thiệu Bình nói.

- Anh khiêm tốn quá đấy, một người tinh tế như anh sao lại gọi là lỗ mãng được.

- Cánh cửa nhà anh đẹp thật đấy, chạm trổ tinh vi chẳng khác nào một bức tranh...

Thiệu Bình hút hết nửa điếu thuốc lá, xem ra thời gian không còn nhiều anh đi đi lại lại trong phòng rồi bất chợt đến buồng, lấy tay kéo nhẹ nắm đấm cửa ra vào, nhưng bên trong chốt chặt.

- Cửa buồng nhà anh chắc quá nhỉ, làm bằng gỗ gì đấy?

Hỷ Nhi cứ ăn uống như thường, coi như không nghe thấy. Thiệu Bình hỏi:

- Anh trồng được nhiều hoa trên ban công không?

- Trồng có vài bồn thôi.

Hỷ Nhi gắp thịt bò ăn ngon lành. Thiệu Bình lại hỏi:

- Chúng ta là hàng xóm của nhau, tôi xin góp ý kiến với anh, được không?

- Anh cứ nói đi. - Hỷ Nhi nói.

- Tôi cũng là người thích trồng hoa, nhưng hôm nay tôi buộc phải có ý kiến với anh: nhiều lúc anh tưới nước, tràn xuống cả ban công nhà tôi, như thế bất tiện quá.

- Lần sau tưới cây, tôi sẽ chú ý hơn.

- Thực bụng mà nói, tôi vẫn ngửi thấy mùi thơm của hoa ở tầng trên.

Hỷ Nhi định nói "Mặc xác ông, cứ lôi thôi mãi", nhưng thôi không nói nữa. Trong cái thô cũng có cái tinh, Thiệu Bình cười nói: Mấy cái bồn hoa nhà tôi sút mẻ lung tung, trông rõ chán chết. À này, đừng vẩy tàn thuốc lá xuống sàn, nên vẩy vào gạt tàn cho sạch sẽ.

Thiệu Bình ra về nhưng anh vẫn nghi ngờ trong phòng ngủ có người tình của Hỷ Nhi lẫn trốn. Anh nghi ngờ người tình đó chính là vợ anh. Vợ thì vẫn là vợ anh, nhưng khi anh không có nhà, người hàng xóm đã tranh thủ

lợi dụng. Ở Lạc Sơn, chính anh cũng tăng tị với mấy cô gái. Tranh thủ thời cơ vốn là bản lĩnh của anh. Chính hồi còn làm đại đội trưởng anh đã theo đuổi bác sĩ quân y Điền Tiểu Lan theo kiểu này. Cái tính hung dữ của anh được Điền Tiểu Lan hiểu sai là tính háu gái. Hơn nữa, anh là người Lạc Sơn, lớn lên trên đất thờ đạo Phật, địa lý lại gần với Mi Sơn. Cô bác sĩ quân y đã trao thân cho anh ngay trong phòng trực ban, đến năm sau thì trở thành vợ anh. Trước khi sinh cô con gái đầu lòng, chị bắt đầu ném đòn của anh, chị phải trốn đến ở nhờ trong doanh trại của mấy sĩ quan trẻ suốt nửa tháng, thế rồi một hôm Thiệu Bình đi ô tô đến lôi chị về. Quá tuyệt vọng, chị xin xuất ngũ trở về Mi Sơn, từ chối không về Lạc Sơn. Thiệu Bình nghĩ ngay ra một cách khống chế vợ khác thường: Sáng sớm tinh mơ gọi điện thoại, nửa đêm xông về nhà...

Thiệu Bình đã ra khỏi phòng của Hỷ Nhi. Hút xong điều thuốc, tuy trong lòng vẫn chưa hết nghi ngờ, nhưng chẳng có lý do gì để ngồi lì trong phòng của Hỷ Nhi. Anh vừa đưa tay lên nắm đấm cửa buồng, Hỷ Nhi đã nhắc nhở anh chú ý tàn thuốc lá. Anh hiểu ý liền đi ra, Hỷ Nhi tiễn anh ra tận cửa, hai người đàn ông còn tỏ vẻ thân thiện gật đầu chào nhau.

Thiệu Bình không hổ danh là người lính gác, mà tỏ ra là người có bản lĩnh. Anh giả vờ xuống cầu thang, chân bước thật mạnh, nhưng chỉ một loáng đã quay lại chỗ cũ. Chẳng biết làm thế nào để nhìn qua mắt thần ở cửa được, anh đành ghé sát tai vào cánh cửa. Anh phát huy trí tưởng tượng: Cánh cửa buồng mở ra, cặp tình nhân bất chính thoát hiểm, tung chằm lấy nhau mừng thắng lợi, rồi bế nhau lên giường...

Thiệu Bình tỏ rõ bản lĩnh của người lính trinh sát, nhưng Hỷ Nhi cũng chẳng kém cạnh, năm ngoái anh cũng rình mò, bắt được quả tang Lý Phùng ăn nằm với Tường Vận. Việc Thiệu Bình giậm gót mạnh ở cầu thang làm anh cảnh giác. Anh bước đến cửa, nhìn qua mắt thần quả nhiên thấy Thiệu Bình đang nép mình vào tường, rình mò ở bên ngoài. Anh rất muốn đăng hăng một tiếng thật to để trêu Thiệu Bình, nhưng lại sợ Điền Tiểu Lan giật mình. Cánh cửa buồng đã mở, Hỷ Nhi ra hiệu cho Điền Tiểu Lan biết: Bên ngoài có người đang rình mò. Điền Tiểu Lan cười nhưng không quay trở lại phòng ngủ. Chị đến bên mắt thần nhìn ra, thưởng thức cảnh chồng mình

đang. rình trộm: Thiệu Binh tay vịn vào lan can cầu thang, đang ngẩng mặt lên trời hút thuốc, dáng vẻ bồn chồn. Điền Tiểu Lan quay lại nói nhỏ với Hỷ Nhi: Chúng ta ăn thôi, mặc xác hẳn.

Hai người ngồi vào bàn ăn, họ uống rượu, ăn chẳng khác gì một cuộc hội ngộ chúc mừng thắng lợi. Còn anh chồng đứng canh chừng ở ngoài cửa thì bụng đói meo.

Hỷ Nhi bật một kênh có phim truyện. Anh uống hết một cốc rượu rồi cao hứng khê hát: "Tiêu diệt hết lũ Hán gian, bọn giặc Nhật phải cuốn gói về nước". Điền Tiểu Lan bưng miệng cười.

Thiệu Binh ngồi ở cầu thang, hút xong điếu thuốc, nghe thấy tiếng Hỷ Nhi hát, anh thấy hơi yên tâm: Thằng cha sống cô đơn này tự hát để mua vui, nhưng ngồi ăn một mình, rõ chán chết... Thiệu Binh lúi thủi xuống nhà, lấy mấy chiếc bánh bao nguội ra hấp lại. Anh gọi vào máy di động của Điền Tiểu Lan nhưng máy vẫn tắt. Chắc cô ấy đang bận mình vì câu nói của mình hỏi cô ấy đang cặp bồ với ai, nên tắt máy. Thiệu Binh nghĩ, có lẽ mình đa nghi quá mức thì phải, mình đường đường là một thượng tá, tư lệnh phó sư đoàn liệu có thằng đàn ông nào dám cả gan bõm xõm với vợ mình? Hấp xong mấy chiếc bánh bao, anh bắt đầu lục soát các túi quần và giường ngủ của vợ. Anh chú ý lắng nghe tiếng động trên trần nhà, để nếu có tiếng chân của đàn bà anh sẽ lập tức xông lên ngay. Anh không sợ đánh nhau, không sợ Hỷ Nhi cao to lực lưỡng. Nếu vợ anh về, sẽ chết với anh, anh sẽ cho cô một trận như tử, sẽ lột trần cô, rồi đánh cho một trận để nhớ đời. Đánh xong, anh sẽ lôi cô ta lên giường để thỏa mãn cơn dục vọng. Dù Điền Tiểu Lan có van xin, anh càng hành động mạnh mẽ. Thiệu Binh tin rằng đến lúc hứng thú tình dục bốc cao, Điền Tiểu Lan sẽ lui cơn giận và chiều theo ý của anh. Bảntính của anh là như vậy, anh phát động tiến công và chờ đợi sự phản ứng, chờ sự đầu hàng của vợ, anh coi đó là sức mạnh của người đàn ông...

Thiệu Binh lên giường, anh có thói quen ngủ trưa. Vào lúc này dù vợ có mở máy hay tắt máy cũng chẳng sao, anh không cần quan tâm. Buổi chiều anh uống rượu, buổi tối bốc máu lên, hành hạ vợ...

Thiệu Binh bắt đầu chìm trong giấc ngủ, anh ngáy rất to, đến nỗi hàng xóm

bên cạnh cũng nghe thấy.

Điền Tiểu Lan nghe thấy tiếng ngáy của chồng ở tầng dưới, nên đã yên tâm. Hỷ Nhi bảo:

- Em xuống nhà thôi, nhân lúc hăn ta đang ngủ trưa.

Lão ta đánh một giấc đến tối cũng chưa biết chừng. - Điền Tiểu Lan nói.

- Làm gì có chuyện ấy. không khéo lão ta lại làm em mất ngủ cả đêm. - Hỷ Nhi cười nói.

- Lần nào hăn về, em cũng bị mất ngủ. - Điền Tiểu Lan nói.

- Có phải vì lão ta ngáy to quá không?

- Không chỉ có vậy, ban ngày hăn ta chuẩn bị sẵn tinh thần, đêm đến là quần thảo em.

Hỷ Nhi cười, anh nghĩ, thằng cha này có máu thật đấy. Song có điều sự tưởng tượng của Hỷ Nhi vẫn chưa đủ để lột tả hết tính cách của Thiệu Bình. Dù với vợ hoặc bất cứ người tình nào, Thiệu Bình cũng làm thâu đêm suốt sáng mà không thấy mệt, không đủ thỏa mãn dục vọng.

- Nửa đêm em và hăn cãi nhau có ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh không?

- Điền Tiểu Lan hỏi.

- Có một lần, suýt nữa anh định nhảy bổ xuống can thiệp.

- Anh chớ có xuống, chớ có xuống. Anh xuống là hỏng việc to. Tư cách đạo đức của hăn chỉ một mình em biết rõ thôi: thô lỗ, đa nghi, điên cuồng, thôi thì đủ cả.

Điền Tiểu Lan nói hồi ở Tây Tạng có đỡ hơn, chỉ huy cấp trên răn đe, hăn cũng biết sợ, phải nghe theo. Từ ngày chuyển ra ngoài, hăn coi trời bằng vung. Suốt hai năm nay em đã định bỏ hăn, vì thấy tính tình hăn ngày càng hung dữ hơn.

- Cám ơn em đã coi anh là... là người bạn tốt, đây là lần đầu tiên anh được nghe em kể những chuyện này. - Hỷ Nhi nâng chén rượu, nhìn Điền Tiểu Lan nói.

- Toàn là những chuyện không vui. Lẽ ra em không nên nói chuyện này. Hỷ Nhi, em cũng phải cảm ơn anh, vì sống bên anh, em thấy rất vui, rất, rất vui.

Hai người cụng ly rồi cùng cạn chén. Hỷ Nhi rất xúc động. Những lời nói

của Điền Tiểu Lan làm tâm hồn anh rạo rức, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Anh nghĩ: Niềm vui còn ở phía sau. Quân Trị Bình động viên anh phải chủ động xuất kích. Niềm vui như một hòn núi cao, anh phải xung phong mới leo tới được

Hỷ Nhi ngồi trong nhà vệ sinh suy nghĩ.

Chỉ một lát sau, có tiếng gõ cửa.

Điền Tiểu Lan chau mày, định đi vào phòng ngủ. Hỷ Nhi nói: - Không sao, không sao đâu.

Hỷ Nhi mở cửa, rồi nói với ai đó vài câu. Khi quay lại phòng ăn, anh nói với Điền Tiểu Lan:

- Em thử đoán xem trong tay anh đang xách cái gì đây?

- Một chai rượu nho. - Điền Tiểu Lan nói.

- Sai rồi.

- Một túi hoa quả.

- Cũng sai nốt.

Điền Tiểu Lan suy nghĩ một lát rồi lại nói:

- Một túi thuốc đông y.

- Thật không hổ danh là bác sĩ, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến thuốc.

- Có phải là thuốc đông y không? - Điền Tiểu Lan nói.

Hỷ Nhi cười, lắc đầu, để lộ hàm răng trắng muốt.

- Em chịu, không đoán ra đâu. À, để em thử nghĩ thêm xem

- Có phải là túi cá mè không? - Điền Tiểu Lan ngẫm nghĩ rồi nói.

Quả nhiên là một túi cá mè tươi.

- Thiệu Bình thật không có phúc, không được ăn món cá mè do chính tay em làm.

- Nếu anh muốn ăn, mai em sẽ làm cho anh ăn.

- Nhỡ hăn ta lại rình mò thì sao? - Hỷ Nhi cười nói.

- Hăn ta chưa bao giờ ở nhà quá một đêm đâu.

Hỷ Nhi nghĩ ngay đến một câu nói đùa: Nghi binh bắn một phát súng, rồi chạy sang một chỗ khác. Nói xong hai người lại nâng cốc. Cả hai đều đứng dậy. Hỷ Nhi ngắm nhìn chiếc áo dài Thượng Hải và bộ ngực căng phồng của Điền Tiểu Lan. Anh thấy đầu hơi choáng váng, chân đứng không vững

lắm. Hai chén rượu chạm vào nhau, còn tay kia thì lại chạm vào chỗ khác. Điền Tiểu Lan nói: Cạn chén.

Hỷ Nhi nói: Cạn... - Nhưng cách phát âm thì lại hoàn toàn khác. Điền Tiểu Lan ngửa mặt lên uống cạn chén rượu. Hỷ Nhi nhìn chăm chăm vào cổ và hàm răng chị. Điền Tiểu Lan nói anh cũng cạn chén đi chứ. Hỷ Nhi nghĩ: Cạn thì cạn, ừ thì cạn, cạn một chén, cạn một hồi... cuối cùng anh đã không kiềm chế nổi mình, đã đắm mình trong tình yêu. Một cảm xúc đột biến mà chính anh cũng không ngờ. Đã hơn một năm qua, giữa tầng trên và tầng dưới đã gán bó với nhau, hết trao đổi bằng tín hiệu, đêm đến lại gọi điện cho nhau...

- Tiếp tục cạn chén đi anh. - Điền Tiểu Lan nói.

Hỷ Nhi lại rót đầy hai chén rượu. Làn sóng tâm hồn trào dâng... lúc này anh giống hệt như người bệnh đang hôn mê, không phải nhìn về phía sau mà đang ngهن cổ nhìn về phía trước. Anh nghĩ Điền Tiểu Lan có phải là bác sĩ không?

- Thật thương cho anh là một hảo hán Lương Sơn Bạc mà không thẳng nổi một chén rượu đào.

Hỷ Nhi cố trấn tĩnh. Hảo hán Lương Sơn Bạc ư?... Anh nghĩ.

Hỷ Nhi đang còn ngơ ngác Điền Tiểu Lan lại nói tiếp:

- Anh uống đi, nếu uống không hết, em sẽ uống hộ.

- Ý em là hai chúng ta cùng uống chung một chén rượu? - Hỷ Nhi bình tĩnh trở lại, cười nói.

- Chẳng lẽ lại để lãng phí hay sao?

- Tất nhiên là không rồi, tham lam và lãng phí đều có tội.

- Khá lắm, anh dám nói thế là được rồi. - Điền Tiểu Lan cười bảo.

- Anh có tội, anh xin nhận tội.

- Trị tội anh bằng cách anh phải uống hết chén rượu.

- Sao lại thế? Vừa rồi em nói hai người cùng uống chung một chén, cùng đồng cam cộng khổ kia mà?

Điền Tiểu Lan cười. Lúc này Hỷ Nhi đã có phản ứng nhanh, từ chỗ cạn một chén rượu trở thành đồng cam cộng khổ, một từ nghe rất hả lòng hả dạ mà Điền Tiểu Lan đã mong đợi từ lâu. Tầng trên, tầng dưới, đồng cam cộng

khô...

Một chén rượu nho, Hỷ Nhi uống một nửa, Điền Tiểu Lan uống một nửa. Điền Tiểu Lan xách túi cá mè ra về, Hỷ Nhi tiễn chị ra cửa. Khi xuống đến chiếu nghỉ ở góc cầu thang, Điền Tiểu Lan nhìn Hỷ Nhi cười. Nụ cười gợi lại hình ảnh năm ngoái: cũng ở chiếu nghỉ cầu thang này, Hỷ Nhi đã nói: nụ sắp nở thành hoa, thế mà cho đến nay vẫn... Thực ra, suýt nữa năm ngoái Hỷ Nhi đã được thưởng thức hoa, anh đã sắp xếp đầu vào đây chỗ hẹn hò Điền Tiểu Lan, dùng một cái xảy ra chuyện đánh nhau với Lý Phùng.

Hỷ Nhi nháy nhót trong nhà chẳng khác gì một chú chó yêu không kìm hãm nổi niềm vui. Anh không thể kìm hãm nổi mình. Khi Điền Tiểu Lan xuống nhà rồi, anh nằm vật ra giường, ôm chặt lấy chiếc gối quần thảo. Một lúc sau, anh bật dậy giậm đế giày ba cái xuống sàn, Thiệu Bình tuy nghe thấy nhưng chẳng hiểu gì. Điền Tiểu Lan không có hồi âm, không có tiếng gậy đập xuống sàn. Âm hiệu vẫn như cũ... một lần Hỷ Nhi nói lại với Điền Tiểu Lan, chị bưng miệng cười. Họ giống như những người hoạt động bí mật, cùng phải đối phó với đặc vụ.

Một lúc sau, âm hiệu phát đi vẫn không có trả lời, Hỷ Nhi đoán có lẽ Điền Tiểu Lan đang làm cá. Cũng có thể chị đang bị chồng giám sát, quần áo mới, kiểu tóc mới có thể làm cho chồng phải chú ý. Rõ ràng sự trang điểm của chị không phải dành cho Thiệu Bình. Thiệu Bình lại phải nghiên cứu một vấn đề mới, lại có hứng thú mới hành hạ thể xác vợ mình...

Hỷ Nhi chau mày, nhìn cái gì cũng thấy chướng tai gai mắt. Anh đang cao hứng. Tầng dưới có tiếng cãi nhau hoặc đánh nhau thì phải, nếu anh không xuống thì còn gì gọi là Hỷ Nhi nữa. Anh sẽ gõ cửa nhà tầng sáu, sẽ trước lễ hậu binh. Ở khu tập thể này, anh được mọi người tôn sùng là Lôi Phong sống, là người bảo vệ lẽ phải, thân mật với hàng xóm láng giềng, bằng giá với những người có thái độ xấu. Đối với những người như Thiệu Bình thì sẽ là gió Thu quét sạch lá rơi.

Tầng dưới vẫn không có động tĩnh gì, tiếng ngáy của Thiệu Bình đã ngừng từ lâu. Trực giác mách bảo Hỷ Nhi: Có lẽ Thiệu Bình đang chuẩn bị phát động một đợt công kích. Hắn ta kéo Điền Tiểu Lan lên giường. Hắn ta rất khỏe, chắc chắn Điền Tiểu Lan không thể nào thoát khỏi bàn tay hắn. Hắn

sẽ cởi áo dài, lột quần lót của Điền Tiểu Lan (Hỷ Nhi nhớ rất rõ chiếc quần lót màu đỏ của Điền Tiểu Lan). Vợ càng không thích thú, hãnh càng điên cuồng, hãnh sẽ vờn vợ từ đầu giường xuống cuối giường. Hãnh sẽ làm cho vợ phải tối mày tối mặt. Ở Lạc Sơn hãnh còn e ngại đôi chút nhưng về nhà hãnh tự do hoạt động, muốn là làm ngay. Điền Tiểu Lan muốn tránh cũng không được, hãnh sẽ ghì chặt chị trên giường... thỏa mãn cơn dục vọng hết đợt này đến đợt khác.

Hỷ Nhi đứng trên ban công tưởng tượng, vểnh hai tai nghe ngóng động tĩnh. Anh đã từng rình mò cuộc tình vụng trộm giữa Lý Phùng và Tưởng Vận, còn bây giờ là nghe trộm về Điền Tiểu Lan. Anh vẫn thường đóng vai một người bàng quan đi nghe trộm chuyện chăn gối của người khác. Năm ngoái, tiếng động lớn năm nay tiếng động nhỏ, nói chính xác hơn là không có tiếng động. Hỷ Nhi nghĩ: Không có tiếng động, chẳng lẽ trận chiến lại không xảy ra? Chẳng lẽ Thiệu Bình và Điền Tiểu Lan chăn gối mà lại không có tiếng động?

Từ chỗ tình cảm bị xúc động mạnh, bỗng xẹp xuống như quả bóng xì hơi. Tiễn Điền Tiểu Lan ra về, há chẳng phải đưa chị vào miệng cạp hay sao? Điền Tiểu Lan quay đầu lại, nhìn Hỷ Nhi và cười, thế mà chỉ trong nháy mắt đã phải lên giường để cho chồng hành hạ. Người ở tầng trên thì tìm đập thành thịch, còn ở tầng dưới thì hai người dính chặt vào nhau trong cơn mê...

Thực lòng mà nói, Hỷ Nhi rất tôn trọng Điền Tiểu Lan, trước hết anh muốn chinh phục trái tim, sau đó mới tính đến chuyện khác nhưng xem ra cách nghĩ đó không ổn, thực tiễn đã chứng minh không trao đổi về thể xác là không được, nó sẽ không có lợi cho sự phát triển mối quan hệ giữa nam và nữ. Nếu chỉ có trái tim không thôi thì đó sẽ là chủ nghĩa đơn phương theo một ý nghĩa khác. Tâm hồn và thể xác vốn chỉ là một, cái sai của Hỷ Nhi là ở chỗ đã nhìn nhận chúng một cách tách rời nhau, bỏ mặc Điền Tiểu Lan cho Thiệu Bình hành hạ, lại biểu không cho Thiệu Bình một túi cá mè, làm như thể lo lắng cho hãnh ta không đủ sức lực để... Hỷ Nhi nghĩ lại càng thấy giận mình hơn.

Hỷ Nhi nằm trên giường lòng bức bối. Sau đó, anh ra ngồi ở phòng khách,

tiếp tục bức bối. Ánh nắng Xuân chan hòa ngoài cửa sổ, riêng mỗi tình của Hỷ Nhi vẫn chẳng đi đến đâu, một trái tim trống rỗng phỏng có ích gì. Không biết lúc này Triệu Ngự đang làm gì nhỉ? Nhưng Triệu Ngự cũng không thể giải quyết được vấn đề. Mỗi người đều có vấn đề riêng của mình... Lúc này Hỷ Nhi thấy mình thật vô tích sự. Đài truyền hình đang chiếu phim Tây sương ký. Có bóng người thấp thoáng ngoài hành lang, Hỷ Nhi nghĩ là người đẹp đến. Anh vội sửa lại cổ áo, nhưng rồi chẳng thấy có ai. Trên đời này có biết bao nhiêu cặp trai gái yêu nhau, còn mình vẫn là kẻ đứng ngoài cuộc, đóng vai trò đi nghe trộm: Tưởng Vận, Lý Phùng, Điền Tiểu Lan và Thiệu Bình...

Màn đêm buông xuống, thời gian trôi đi quá nhanh, đã mười giờ tối rồi. Hỷ Nhi nghĩ: Chắc giờ này Thiệu Bình đã lên giường, hẳn đánh chén no nê một bữa cá mè rồi lại trèo lên bụng vợ... tha hồ mà đú đờn. Sức khỏe chính là bạo lực, hẳn sẽ ghì chặt, cắn xé Điền Tiểu Lan. Hẳn không cần quan tâm đến phản ứng của vợ. Đau đớn, rên rỉ, khóc lóc, tất cả chỉ là số không. Sự phản kháng của Điền Tiểu Lan chỉ là số không, chỉ càng làm cho Thiệu Bình thêm khoái chí để tạo nên một bữa tiệc lớn hơn... Một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Hỷ Nhi: Không thấy động tĩnh gì, phải chăng Điền Tiểu Lan đã hòa thuận với Thiệu Bình?

Nghĩ vậy, Hỷ Nhi thấy lòng mình đau xót. Ai là người thấu hiểu cho việc giữa hai người? Việc Điền Tiểu Lan và anh, người ở tầng trên, kẻ ở tầng dưới chẳng qua chỉ là sự bổ sung, mượn cố để làm khuây khỏa nỗi buồn lúc nhàn rỗi mà thôi. Việc Điền Tiểu Lan định ly dị Thiệu Bình cứ nhùng nhằng mãi đã có kết quả gì đâu, đó chỉ là một trò đùa, một cách giải trí không hơn không kém.

Lúc này đây, Hỷ Nhi cũng giống như Thiệu Bình đã phát hiện ra một tình địch nào đó.

Thật vậy số mệnh đã đùn đẩy Hỷ Nhi trở thành con người như vậy đứng ngoài cuộc, bám đuôi, vênh tai nghe... Trước đây anh chơi mạt chược, lúc nhàn rỗi đều có mặt bên bàn mạt chược, sau đó anh quyết tâm không chơi nữa, tìm cách giảm béo, mặc comple. Anh cần có tình yêu và đã gặp Điền Tiểu Lan. Tình yêu giữa anh và Điền Tiểu Lan được bắt đầu từ chiếc quần

lót màu đỏ phơi trên sân thượng, nó như một ngọn cờ vẫy gọi dục vọng và tình cảm tốt đẹp. Họ cùng phơi quần áo trên sân thượng, chiều chiều cùng lên thu quần áo rồi dần dần yêu nhau. Suốt trên ba trăm sáu mươi ngày đêm Hỷ Nhi luôn có mặt trên đường chạy tình yêu, luôn sẵn sàng trong tư thế của một vận động viên chạy nước rút. Anh có điều kiện tiếp xúc thường xuyên với Điền Tiểu Lan. Một lần, anh mở nhầm khóa cửa nhà Điền Tiểu Lan, hết xoay bên trái lại xoay bên phải vẫn không sao mở được. Biết mình bị nhầm, anh tỏ ý xin lỗi, Điền Tiểu Lan chỉ cười.

- Xin mời vào, - Điền Tiểu Lan nói. - Tôi rất ngại pha trà, anh cứ tự pha lấy mà uống nhé! - Hai người ngồi đối diện nhau mà không nói năng gì. Hỷ Nhi cũng ngồi yên, không phải là không muốn mà là không thể. Lần thứ hai là khi đi bơi ở bãi sông, Hỷ Nhi đã va vào hai chân của Điền Tiểu Lan, từ ống chân lên đến đùi, sau đó họ lên bờ, quay lưng lại nhau thay quần áo, Điền Tiểu Lan không dám chui vào ruộng ngô. Trăng sao vắng vặc, bốn bề yên tĩnh, mặt nước phẳng lì như một cái gương. Điền Tiểu Lan loay hoay mãi mới thay xong quần áo, họ quay người lại, vừa nhanh vừa chuẩn xác, hai cái lưng đối diện nhau bỗng trở thành mặt đối mặt. Hai tay Hỷ Nhi thọc trong túi quần, nếu không thì hai bàn tay đã xò ra mở đầu cho một cuộc tình...

Tình và yêu vốn không lệ thuộc vào thời gian và địa điểm, nếu ở bãi sông chưa thể bày tỏ thì bày tỏ ở chỗ khác. Thực ra, họ có điều kiện vì chỉ cách nhau một cái sân nhà. Song khoảng cách đó còn có một trở ngại, đó là Thiệu Bình. Thiệu Bình đang sở hữu từ "người chồng", vì thế anh ta có quyền trở thành người lính gác, đề phòng những người đàn ông khác đụng đến quần vợ mình. Thiệu Bình là cái kìm kẹp chặt vợ mình là Điền Tiểu Lan, đồng thời cũng là một công cụ giám sát, người tuy ở Lạc Sơn nhưng vẫn giám sát được Mi Sơn; Thiệu Bình luyện võ công để đưa ra những quái chiêu với vợ mình...

Mọi việc cứ đi qua trước mắt như vậy, còn gọi gì là Hỷ Nhi nữa. Hỷ Nhi đi vệ sinh xong, cởi quần áo định đi tắm. Nhưng chưa kịp cởi xong chiếc áo đã nghe thấy có tiếng động bước lên cầu thang. Không biết có phải Điền Tiểu Lan không?

Hỷ Nhi xách đôi tạ lên tay sân thượng tập. Anh đã từng thi tạ tay với Triệu Ngự, anh chưa bằng Triệu Ngự vì dù sao Triệu Ngự cũng đã tập tạ trên mười năm rồi.

Hỷ Nhi hăm hờ bước lên sân thượng nhưng không hiểu tại sao tim anh đập mạnh thế, cứ như quả tạ bị rơi xuống sàn vậy.

Trên sân thượng có một người đàn bà, không phải Điền Tiểu Lan thì còn ai vào đây nữa? Điền Tiểu Lan đang phơi quần áo. Áo dài, giày, chấu... dường như chỉ riêng bóng hình chị thì chưa đủ, phải có một vật quen thuộc nào đó để chứng minh rằng người đàn bà trên sân thượng đúng là Điền Tiểu Lan. Điền Tiểu Lan quay lại cười và hỏi:

- Muộn thế này rồi mà anh còn tập à?

- Muộn thế này rồi mà em còn phơi quần áo à?

- Em giặt chăn và ga trải giường, ngày mai chắc nắng to lắm đấy. - Điền Tiểu Lan nói.

- Ủ, chắc nắng to lắm đấy. - Hỷ Nhi nhìn lên bầu trời rồi nói.

Hỷ Nhi đi về phía Điền Tiểu Lan nhưng đến nửa đường lại rẽ sang một phía. Anh lên sân thượng để tập, không có lý do gì để đi thẳng đến chỗ Điền Tiểu Lan. Hơn nữa, anh lại mặc quần đùi mà chiếc áo may ô lại trùm kín cả quần đùi trông chẳng khác gì một người không mặc quần. Anh đứng ở một góc sân thượng, ở đó có bồn hoa hải đường đang nở rộ, hoa thạch lựu và hoa ngọc lan. Hoa nhài thoang thoang hơi thơm từ phía Điền Tiểu Lan bay tới. Hỷ Nhi tập thở hít sâu, vừa tập tạ vừa liếc nhìn Điền Tiểu Lan. Điền Tiểu Lan phải vất vả lắm mới phơi được chiếc chăn bông và chiếc ga trải giường. Chị phải kiễng cả hai chân. Chiếc áo dài trong cảnh hoàng hôn càng tôn thêm vẻ đẹp vốn có của chị. Lúc này Hỷ Nhi nên chạy lại giúp chị một tay thì hơn, họ đã từng nhiều lần giúp nhau như vậy rồi. Nhưng không hiểu vì sao lần này anh lại quên khuấy đi, Điền Tiểu Lan hết kiễng chân lại vươn dài hai tay trông rất vất vả. Hai quả tạ trong tay Hỷ Nhi vẫn nhịp nhàng đưa lên đưa xuống, nhưng nhịp thở ngày càng nhanh hơn.

- Anh lại giúp em một tay. - Điền Tiểu Lan nói.

Chị hết phơi ga trải giường lại đến chăn, kiễng chân mãi đã thấy đau, hai tay mỏi rã rời. Nếu Hỷ Nhi không có mặt trên sân thượng, chắc chị sẽ

không cảm thấy đau hoặc mỏi. Nhưng một khi có người đàn ông bên cạnh thì chị em bao giờ cũng hay làm nũng, việc người phụ nữ có thể làm được lúc này trở thành không làm được.

- Anh ơi, lại đây một tí. - Điền Tiểu Lan nói.

- Anh đến ngay đây, gớm, có thể mà cũng không làm được à. - Hỷ Nhi để quả tạ xuống sàn nói.

- Em mỏi tay quá. - Điền Tiểu Lan nói.

- Có phải em giơ tay đầu hàng rồi không. - Hỷ Nhi cười bảo.

- Điều đó còn phải xem đầu hàng ai kia chứ.

- Lính gác đã giương cao súng, liệu em có dám chống cự không?

- Cho dù anh ta đã giương súng, cho dù đó là khẩu đại bác, em cũng không sợ.

- Hẳn đang xem ti vi ở dưới nhà à?

- Hẳn ngủ rồi. Anh không nghe thấy tiếng hăn ngáy à?

- Không nghe thấy. Anh chỉ biết em lên đây thôi.

- Biết thì tại sao không đến giúp em một tay? Tối nay em giặt cả một chậu quần áo.

- Thì anh đã có mặt ở đây rồi còn gì.

- Anh lên đây tập tạ chứ có phải lên giúp em đâu.

- Vậy anh đang làm gì đây? Chẳng lẽ những thứ này là của anh hay sao? Cái ga trải giường này...

- Cái ga trải giường làm sao?

- Chẳng làm sao cả, ga trải giường chỉ là ga trải giường.

- Anh không đùa đấy chứ?

- Điền Tiểu Lan vẫn là Điền Tiểu Lan.

- Hôm nay anh làm sao thế? Toàn nói linh tinh thôi.

- Anh có linh tinh gì đâu? Anh đang giúp em phơi quần áo đấy chứ.

Hỷ Nhi nghĩ: Đảo ngược... quần áo.

Không biết cái từ đảo ngược này có trong cuốn sách nào, có lẽ trong truyện *Thủy Hử* hoặc *Kim Bình Mai* chẳng. Hỷ Nhi đã đọc được nửa cuốn *Kim Bình Mai* nhưng vì ghét nhân vật Tây Môn Khánh quá nên anh vứt xó không đọc nữa, anh nhớ được vài từ trong truyện như đảo lộn quần áo

chẳng hạn. Ngày tháng thoi đưa, anh đã quên khuấy đi mất, bỗng bây giờ lại sức nhớ ra, điều đó chứng tỏ rằng những từ đó có sự tiềm ẩn ý nghĩa sâu xa, đồng thời cũng chứng tỏ rằng đã lâu lắm rồi, Hỷ Nhi chưa hề làm đảo lộn quần áo. Anh chỉ giúp Điền Tiểu Lan phơi quần áo từ cái lớn nhất đến cái nhỏ nhất.

Hai người đứng trước dây phơi, một người giữ từng cái một, còn người kia thì phơi từng cái một. Hỷ Nhi phơi rất nhanh, lúc rảnh tay lại ngẩng đầu nhìn trời đất hoặc cúi xuống nhìn Điền Tiểu Lan, nhìn những đường nét trên chiếc áo dài cô đang mặc. Trong đầu anh đang có ý nghĩ đảo lộn quần áo nên không thể không nhìn. Có điều nhìn cũng chẳng ích gì vì nhìn không đồng nghĩa với đảo lộn quần áo.

Trong chậu quần áo chỉ còn lại hai thứ, một là xu chiêng, còn thứ kia trông không rõ lắm. Hỷ Nhi cầm lên xem thì ra đó là chiếc quần lót, chiếc quần lót màu hồng giống hệt như chiếc quần lót đã tung bay trước gió năm ngoái. Điền Tiểu Lan không nói gì, vẫn đứng phơi chiếc xu chiêng của mình. Trái lại, Hỷ Nhi đứng ngây như trời trồng. Chiếc quần lót chính là sự mở đầu tốt đẹp, nó là vật tượng trưng cho sự xích lại gần nhau giữa hai người, nếu đêm nay... Tâm hồn Hỷ Nhi rạo rức, vừa rồi là đảo lộn quần áo, còn bây giờ là chiếc quần lót màu hồng. Điền Tiểu Lan nói: Ồ... - Lúc đó Hỷ Nhi mới định thần trở lại, anh giữ giữ chiếc quần lót, bỗng đánh rơi xuống sàn. Hỷ Nhi nói: Tệ quá.

Điền Tiểu Lan cúi xuống nhặt, Hỷ Nhi cũng cúi xuống, hai người va đầu vào nhau, cùng cười. Ở góc sân thượng có một vòi nước, Hỷ Nhi đem quần lót ra giặt lại, vắt khô rồi đưa cho Điền Tiểu Lan. Điền Tiểu Lan lại giữ chiếc quần lót mấy cái. Giữ là nói theo cách nói của người Tứ Xuyên, chỉ có nghĩa là làm cho nó phẳng ra. Nhưng Điền Tiểu Lan lại giữ ra vấn đề, chị lại đánh rơi hẳn hết. Năm ngoái, cũng chiếc quần lót này khoe mình trước gió, còn năm nay chị đánh rơi đến hai lần, rơi có duyên có chủ đích và ẩn chứa một cái gì đó. Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan đều không cười, không nói gì, dường như vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn. Trước khi cúi xuống nhặt, cả hai người đều ngừng lại, người nọ cứ tưởng người kia sẽ nhặt. Thế rồi, cả hai lại cùng cúi xuống, lại va đầu vào nhau, lần này va hơi

mạnh. Điền Tiểu Lan kêu ối một tiếng rồi bưng lấy đầu. Hỷ Nhi nhặt xong chiếc quần lót quay lại nhìn Điền Tiểu Lan và bắt gặp đôi mắt của chị. Bốn mắt nhìn nhau, Hỷ Nhi khẽ thổi vào đầu Điền Tiểu Lan mấy cái. Ở Mi Sơn cỏ câu đồng dao là: "Đừng đau nữa, đừng đau nữa...". Hỷ Nhi thổi liên tiếp hai, ba lần, Điền Tiểu Lan nhắm nghiền hai mắt hưởng thụ. Luồng gió thổi từ miệng Hỷ Nhi dần dần di chuyển xuống mũi và... Chỉ trong vài giây, họ đã hôn nhau, hôn tất nhiên không cần phải thổi nữa, mà là phải hít vào, hít vào thật lâu. Lần thứ ba, chiếc quần lót lại tuột khỏi tay rơi xuống.

Hỷ Nhi chỉ mặc quần đùi và áo may ô, còn Điền Tiểu Lan thì mặc áo dài, rất dễ dàng cởi ra.

Thực ra, họ đã cởi ra rồi, đã vén lên đến tận đùi, gần đến chỗ của chiếc quần lót khác, chiếc quần lót có hơi ấm và độ co giãn. Như vậy hôm nay Hỷ Nhi đã sờ vào hai chiếc quần lót. Động tác của Hỷ Nhi không hề thô bạo, trái lại, rất nhẹ nhàng. Anh là một hảo hán, một người đàn ông khỏe mạnh theo đúng nghĩa nhưng lại rất dịu dàng. Tinh lực trong anh mạnh đến đâu, anh cũng không rõ, song có điều anh vẫn rất dịu dàng. Cái mà anh muốn có chính là sự dịu dàng, dịu dàng, ôn hòa, cứ để nó đến dần, đi đâu mà vội. Một khi vòi nước đã mở nước sẽ chảy xối xả nhưng điều này không phù hợp với tình hình của Hỷ Nhi. Hỷ Nhi chưa có ý định trao đổi thể xác với Điền Tiểu Lan. Họ hôn nhau, hôn thật say đắm, hai cái lưỡi có sức truyền cảm lạ kỳ và sao lại dịu dàng đến thế! Răng cũng vậy, hai hàm răng cứng cũng trở nên dịu dàng. Tình yêu trên sân thượng, ở thời điểm khoảng hơn mười giờ tối, có hoa tươi, có ánh trăng và vòi nước. Hỷ Nhi lại cúi xuống nhặt chiếc quần lót, anh âu yếm hôn vào đùi Điền Tiểu Lan. Những ngón tay mềm mại của Điền Tiểu Lan vuốt nhẹ mái tóc của Hỷ Nhi. Tình cảm giữa hai người đẹp như một bài thơ, một bức họa... Hỷ Nhi đứng dậy lại ôm chặt lấy Điền Tiểu Lan hôn say đắm, niềm hứng khởi trào dâng, đôi vú căng phồng hỏn hển như biết thở, chiếc quần lót lúc co, lúc giãn... tay Hỷ Nhi không rời chiếc quần lót. Chiếc quần lót màu hồng đã phơi mình trước gió như hiển nhiên nó không phải là ngọn cờ vẫy gọi dục vọng.

- Ta xuống nhà anh đi. - Điền Tiểu Lan khẽ nói.

- Ngộ nhớ Thiệu Binh nó... - Hỷ Nhi nói.
- Hẳn ngủ lâu rồi. - Điền Tiểu Lan nói.
- Đợi cho hẳn về Lạc Sơn đã. - Hỷ Nhi ghé sát vào tai Điền Tiểu Lan nói.

Điền Tiểu Lan gật đầu, hai người buông nhau ra.

Hỷ Nhi cúi xuống cầm lấy hai quả tạ, còn Điền Tiểu Lan thì phơi chiếc quần lót. Lính gác... Hỷ Nhi nghĩ. Khi nào lính gác thay phiên sẽ tiện lợi cho anh và Điền Tiểu Lan hơn. Sớm, tối đều có thể gặp nhau. Hỷ Nhi cười: Đây lại là một từ trong tiểu thuyết cũ. Từ là thứ có sức sống, không phải bạ đâu nói đấy, nó có hình dạng, có mùi vị và có tiếng nói riêng của nó. Tiếng nói gì nhỉ? Đương nhiên là tiếng nói chung rồi. Song tiếng nói chung ấy cũng có nhiều dạng khác nhau. Việc nghe vụng chuyện tình của Tưởng Vận đã làm anh sáng mắt ra. Còn hình dạng, mùi vị... chính là chuyện làm đảo lộn quần áo.

Hỷ Nhi thở sâu, nâng hai quả tạ trên tay. Điền Tiểu Lan lè mề đứng bên dây phơi, hết sửa cái nọ lại sửa cái kia. Xem ra, công việc đêm nay vẫn chưa xong. Môi đã hoàn thành, nội tâm cũng đã ổn định nhưng tình yêu vẫn còn đó, hình ảnh người yêu vẫn in đậm trong tâm trí. Hỷ Nhi vừa tập tạ vừa quan sát Điền Tiểu Lan. Còn Điền Tiểu Lan tay sửa lại chiếc ga trải giường nhưng tâm trí lại ở nơi khác, chiếc ga trải giường vốn đã phơi ngay ngắn, chị lại làm nó xiên vẹo. Rõ ràng chị đang chờ đợi, chờ đợi anh bước tới, anh chạy tới và ôm chầm lấy chị... Tối nay làm sao thế nhỉ? Điền Tiểu Lan, càng ngắm càng thấy Hỷ Nhi đáng yêu vô cùng. Chị thực tâm muốn hiến dâng. Họ cùng hiến dâng cho nhau, hiến dâng cho cái âm và dương, cho cái cứng và mềm. Cùng hoạt động, cùng trao đổi làm cho cái ngày bình thường trở thành không bình thường, để lại dấu ấn không quên về tình yêu trên sân thượng.

Dòng máu sục sôi trong tim Hỷ Nhi đang chuẩn bị tuôn trào thì có tiếng chân người bước lên cầu thang.

Người đó chính là Thiệu Binh.

Thiệu Binh đang ngủ ngon bỗng tỉnh giấc. Anh gọi vợ một tiếng nhưng không thấy vợ trả lời. Anh vùng dậy, đi tìm khắp các phòng, kể cả nhà vệ sinh, nắp máy giặt nhưng chẳng thấy vợ đâu. Anh ngồi giữa phòng ghé

đùi hút thuốc lá. Anh tỏ vẻ hài lòng về thái độ của vợ. Anh ở Lạc Sơn để khống chế Mi Sơn, anh gọi đó là cách điều khiển từ xa. Điền Tiểu Lan không phải là người đàn bà dịu ngoan mãi mãi cần chinh phục. Anh coi hôn nhân là cuộc chiến lâu dài, còn sinh hoạt là cuộc chiến chớp nhoáng và công kiên chiến. Quan hệ tình dục với vợ chẳng khác nào như một trận đánh nhau: trên sàn nhà, trên đi văng, trong nhà vệ sinh... nếu Điền Tiểu Lan chạy ra phòng khách thì phòng khách cũng biến thành bãi chiến trường: anh sẽ ghì chặt lấy vợ, kéo xoạc hai chân vợ ra... Đau đớn, nước mắt, vết máu, giao hợp... hoàn thành xong Thiệu Bình coi mình là người thắng cuộc lòng dạ hả hê.

Hút xong điếu thuốc vẫn chưa thấy vợ về, anh đoán chắc vợ đang phơi quần áo trên sân thượng. Anh đã ngủ một giấc thật ngon, đầu óc đã tỉnh táo, tối nay phải chiến đấu một trận ra trò mới được. Anh ngẫm nghĩ về những sai lầm của vợ: trưa nay để anh phải ăn bánh bao nguội, lại còn tắt máy di động nữa chứ. Cứ quát cho vài câu, sau đó mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Sân thượng... anh nghĩ. Cũng có thể làm trò ngay trên sân thượng hoặc bên cạnh bồn hoa... Nghĩ vậy, Thiệu Bình xông lên sân thượng, bất chợt gặp ngay Hỷ Nhi trông cứ như người cời trườn vậy. Vợ anh đang nhón gót sửa lại chiếc ga trải giường. Thiệu Bình quan sát khoảng cách giữa hai người rồi đưa ra kết luận: họ không giống một cặp tình nhân.

Thiệu Bình còn chú ý đến cả thân hình vạm vỡ của Hỷ Nhi.

Thiệu Bình đứng xen vào khoảng cách giữa Hỷ Nhi và vợ, anh ngẫm nhìn trăng sao, tận hưởng hương thơm của hoa. Liệu trên sân thượng này có xảy ra mối tình vụng trộm được không?

Thiệu Bình nghĩ: Không, không đời nào một bác sĩ quân y lại bán mình cho một gã độc thân, dù có tình ý vụng trộm cũng không bao giờ bán mình cho Hỷ Nhi. Có điều, anh không thích hai cái đùi trần như nhộng của Hỷ Nhi.

Điền tiểu Lan nhắc cái chậu lên, có ý xuống nhà. Thiệu Bình tiến lại gần Hỷ Nhi hai bước nói:

- Trông anh rắn chắc quá nhỉ, hai tay khỏe thật đấy. - Hỷ Nhi nâng quả tạ lên, thở đều. Thiệu Bình lại nói: - Các buổi tối anh đều tập luyện à?

- Tôi tập chơi thôi mà. - Hỷ Nhi nói.

Thiệu Binh nhắc thử quả tạ rồi nói với Hỷ Nhi:

- Có nặng đến bốn ki lô gam không?

- Năm mươi ki lô gam. - Hỷ Nhi cười bảo.

- Anh hay nói đùa thật đấy. Hồi ở bộ đội tôi cũng có đôi tạ tay nặng tám ki lô gam. - Thiệu Binh nói.

- Thì ra khi ở bộ đội, anh cũng tập tạ tay à. - Hỷ Nhi nói.

- Tôi là Sư đoàn phó, thượng tá Sư đoàn phó. Vợ tôi là bác sĩ quân y, thiếu tá bác sĩ. - Thiệu Binh nói.

Hỷ Nhi liếc nhìn Điền Tiểu Lan, tay chị cầm chậu, đang quan sát hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Thiệu Binh nói với Hỷ Nhi:

- Lần sau về, tôi sẽ biếu anh một gói chè sản xuất ở huyện Mã Biên. Chè Lạc Sơn ngon lắm.

- Cám ơn anh, thường ngày tôi rất ít uống trà, sợ đêm mất ngủ. - Hỷ Nhi nói.

Thiệu Binh cười hóm hỉnh, cái cười ngụ ý muốn nói: Chỉ sợ đêm thiếu đàn bà thôi.

Hỷ Nhi hiểu ý Thiệu Binh, anh liếc nhìn Điền Tiểu Lan.

Thiệu Binh ngắt một bông hoa nhài đưa lên mũi ngửi. Anh ngắm nghía bộ quần lót của Hỷ Nhi, nhìn thấy cả chiếc quần lót của Hỷ Nhi. Thực ra quần lót của Hỷ Nhi vẫn minh hơn quần lót của anh nhiều, nó đúng với nghĩa của quần lót, còn anh chẳng qua chỉ là cái khố đeo.

Thiệu Binh đi dạo quanh sân thượng, ý anh muốn chờ cho Hỷ Nhi xuống nhà, chỉ còn anh và vợ trên sân thượng. Đối với anh, đây là một địa điểm mới mà trước đây anh chưa để ý đến, hôm nay mới phát hiện. Anh muốn "gây sự" với vợ ngay tại đây, trước mặt người đàn ông độc thân, anh cao giọng trách mắng vợ để anh phải ăn bánh bao nguội, lại còn tắt điện thoại. Sau đó anh sẽ hành sự ngay bên bức tường kia, không cần phải đề phòng tầng bảy làm gì...

Nhưng Hỷ Nhi vẫn tiếp tục tập.

Thiệu Binh nghĩ: Tập gì mà lâu thế! Sốt cả ruột.

Hỷ Nhi nghĩ: Mặc xác mày, sớm muộn mày cũng phải cút về Lạc Sơn.

Điền Tiểu Lan đứng dưới ánh trăng, giữa hai người đàn ông, mà lòng lạnh lẽo.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 11

Tướng Vận

Ngày bốn tháng Năm là ngày Thanh niên thế giới. Vừa tập xong bài thể dục buổi sáng, mở máy ra, Thương Nữ nhận được một tin nhắn của Tôn Kiện Quân vừa nhắn trước đó chừng hai mươi phút: "Các bạn trẻ, hãy tích cực hành động". Một tin nhắn như một khẩu hiệu có lẽ chẳng ai để ý đến làm gì nhưng lại có liên quan đến Thương Nữ. Cũng vào ngày bốn tháng Năm năm 1989, Thương Nữ với cương vị là phó bí thư đoàn Cục Bưu chính viễn thông có viết một bài báo đầy nhiệt huyết về đề tài tuổi trẻ. Chị đã thảo luận với nhà văn tài hoa Tôn Kiện Quân suốt nửa buổi về bài viết này. Cơm chiều xong, bố mẹ Tôn Kiện Quân đều đi chơi, chỉ còn lại Thương Nữ và Tôn Kiện Quân tiếp tục thảo luận. Sau khi đã chỉnh sửa xong bài viết, để chúc mừng tác phẩm đầu tay của Thương Nữ, họ ôm chầm lấy nhau, Tôn Kiện Quân tận dụng cơ hội, bế thốc Thương Nữ lên giường. Tình yêu của họ bắt đầu từ chính cái giường trong căn phòng này, Thương Nữ đã kết thúc thời kỳ thiếu nữ của mình. Cái ngày bốn tháng Năm ấy vừa quyến rũ, vừa xúc động biết bao, nó đã để lại trong lòng Thương Nữ một dấu ấn khó quên trong cuộc tình ngắn ngủi. Sau đó, Tôn Kiện Quân thay đổi sách lược yêu đương, còn Thương Nữ thì thầm mong có được một người yêu nho nhã lễ phép, nhưng hóa ra lợn lành lại chữa thành lợn què. Mùa Hè năm ấy, Triệu Ngự đến Dung Thành. Tôn Kiện Quân phạm sai lầm liên tiếp có quan hệ bất chính với Tiểu Đào và một người nữa trong nhà xuất bản. Mùa Thu năm ấy, Thương Nữ đoạn tuyệt tình yêu với Tôn Kiện Quân, rồi yêu Triệu Ngự, một anh chàng giống như một khúc gỗ mới từ một huyện lỵ nhỏ tới đây.

Lúc này, Triệu Ngự vẫn đang ngủ say. Thương Nữ rón rén bước ra ban công, nhắn một tin nhắn cho Tôn Kiện Quân: "Anh bảo nên hành động như

thế nào?". Hai hôm trước, Tôn Kiện Quân đã đề nghị mấy gia đình cùng thuê xe ra ngoại thành chơi, rồi ăn nghỉ tại đó chơi mát chược... Tôn Kiện Quân đã chuẩn bị kỹ càng cho chuyến đi này. Thương Nữ nhận tin xong đang chờ trả lời. Tầng hai của ngôi nhà rất ngăn nắp, ban công sạch sẽ, đầy bồn hoa. Chỉ hai phút sau, điện thoại của Thương Nữ réo vang, một dòng tin nhắn khiến chị phải chau mày: "Hai chúng mình sẽ viết chung một bài báo, chủ đề rõ ràng, chi tiết phong phú...". Thương Nữ nghĩ: Ông tướng này mắc bệnh thần kinh rồi hay sao, vừa bảnh mắt ra đã... Thôi, mặc xác ông ấy.

Thương Nữ trở vào nhà, nhìn đức ông chồng đang nằm ngủ trên giường, chị không nỡ đánh thức anh dậy. Chị mở cửa đi ra, phòng khách cũng vắng tanh, hai ông bà già đã ra khỏi nhà từ lâu rồi, họ đi lễ ở miếu Tam Tô, khi về còn mua cả quẩy và sữa đậu nành... Thương Nữ bước vào buồng con trai, nó cũng đang ngủ say như chết, thằng nhỏ thường ngủ đến lúc mặt trời lên cao mới chịu dậy.

Đánh răng rửa mặt xong, Thương Nữ lấy giẻ lau bàn ghế phòng khách. Chị cố gắng lau thật nhẹ nhàng. Chị mặc chiếc quần bò màu tro, chiếc áo ngủ che lấp cả bộ ngực căng phồng, tay áo dài đến tận ngón tay. Hình tượng đó làm chị duyên dáng hơn ngày thường và mang dáng dấp của một cô gái châu Âu vừa chăm làm vừa thướt tha.

Thương Nữ nhìn quyển lịch trên tường. Hôm nay là ngày bốn tháng Năm, ngày Thanh niên. Ngày bốn tháng Năm năm ấy... Thương Nữ vô tình nhớ lại, cái ngày ấy đã đến với chị từ lâu rồi. Ý thật trong đoạn tin nhắn của Tôn Kiện Quân có thể người khác không hiểu, còn chị thì sao? Năm ấy họ đã viết chung một bài báo đầy nhiệt huyết, thế rồi từ bài báo, họ đã lên giường. Có một chi tiết khiến người ta khó quên: giữa chừng họ đều đi vệ sinh rồi làm tình tiếp ở đó, rồi lại lôi nhau vào phòng khách, hai người lại chập làm một... Tôn Kiện Quân không bật đèn, anh đóng chặt cửa làm tình với Thương Nữ ngay trên chiếc ghế. Thương Nữ lần đầu tiên được nếm trải

tình yêu chính là phòng khách tối om này. Có điều trong lúc thỏa mãn tình dục, Tôn Kiện Quân cũng tỏ ra là người có bản lĩnh về nghệ thuật yêu đương. Sau đó hai người đã gặp nguy cơ, một mối nguy lẽ ra có thể tha thứ được đã trở thành vấn đề nghiêm trọng, không gì có thể cứu vãn nổi.

Lúc này đây Thương Nữ đang phải đối mặt với câu chuyện của cái ngày xa xưa ấy, tất nhiên chị không sao tránh khỏi xúc động. Ngày ấy cách đây đã mười hai năm, tạm gác vấn đề kỹ xảo sang một bên, Tôn Kiện Quân đã phải trả giá... nhưng Tôn Kiện Quân vẫn không cam chịu, tuy Thương Nữ không nghĩ sâu lắm, nhưng chị biết. Ở đây vừa có linh cảm trực giác của đàn bà vừa có chuyện của người tình đầu tiên. Cố nhiên chị không thể lặp lại chuyện xưa nhưng cũng có thể thông cảm với thái độ của Tôn Kiện Quân. Năm ngoái khi ở miếu Tam Tô, sương mù dày đặc, Tôn Kiện Quân đã ôm lấy chị, định làm tình ở Giả Sơn, đây là việc xảy ra bất ngờ, nó không để lại một dấu ấn gì nhưng nó bao hàm một ý nghĩa khác, Tôn Kiện Quân biết rất rõ, chị cũng vậy.

Thương Nữ cúi gập người lau hết chỗ này đến chỗ khác, tấm giẻ lau đã bẩn, chị vào nhà vệ sinh mở vòi nước. Đèn phòng khách hơi tối, chị lại bật thêm một ngọn đèn nữa. Ánh đèn rọi chiếu vào từng đồ đạc, sàn nhà. Thương Nữ kéo lê đôi dép, quần bò xắn lên tận gối. Chị dậy rất sớm, đã trở thành thói quen rồi. Tập thể dục xong là cầm giẻ lau khắp nhà, quét dọn bụi bặm. Với một tâm tư thoải mái, chị đi lại nhẹ nhàng, động tác lao động chẳng khác gì vũ điệu. Cuộc sống thật dễ chịu, ký ức lúc ẩn lúc hiện, những cái hôm qua, hôm nay và lúc ban đầu. Hàng loạt nếp nhăn, không sao nói hết được: giữa chị và người anh kết nghĩa Tôn Khánh Hải, giữa chị và hai người đàn ông họ Tôn... một người chị vẫn thường xuyên gặp, còn hình ảnh người kia lúc nào cũng lớn vờn quanh chị. Còn người nằm trên giường kia là phu quân thân yêu, là mặt trời đồng thời cũng là khúc gỗ của chị, Ngu đồng âm với Ngu, nhưng Ngu ở đây là Ngu Công chuyển núi. Cuộc sống là một quả núi, anh đục khoét làm sao hết được quả núi. Nhưng anh chỉ cầu mong có đất cày cấy chứ đâu có nghĩ đến vạt báu ở dưới lòng đất. Đối với người chăm

chỉ làm ăn thì bần mới chân chính là vật báu.

Bố mẹ chồng đã về, bữa ăn sáng thật rôm rả, quây, bánh bao, đường trắng và vài món rán. Hồi còn nhỏ, Triệu Ngự rất thích ăn các món này, ăn ít là bụng biểu tình ngay. Mẹ Triệu Ngự hỏi:

- Triệu Ngự vẫn chưa dậy à?
- Để con đánh thức anh ấy dậy. - Thương Nữ nói.

Một lát sau, Triệu Ngự dậy, đánh răng rửa mặt xong, anh ngồi vào bàn ăn thưởng thức các món đặc sản của quê hương. Anh ăn hết món này đến món kia, lại uống cả một bát sữa đậu nành to đùng. Bà mẹ ngắm nhìn con trai, còn Thương Nữ thì cười khúc khích, ông lão đi vào phòng ngủ của Triệu Cao, âu yếm đưa cháu đang trong giấc ngủ ngon lành. Không khí gia đình thật là đầm ấm. Bà mẹ lấy khăn mặt nóng đưa cho con dâu. Thương Nữ nói: Mẹ xem kìa, tay anh ấy toàn dầu mỡ...

Triệu Ngự quay vào phòng, vừa mở điện thoại đã nhận được ngay một tin nhắn của Tôn Kiện Quân và đề nghị anh trả lời. Triệu Ngự gọi đến số máy của Tôn Kiện Quân, Tôn Kiện Quân nói rằng đã liên hệ với Lý Tiến, Tề Hồng, Triệu Yến rồi, mấy gia đình cùng đi, ngày mai sẽ trở về Dung Thành. Triệu Ngự vốn chỉ thích tụ tập, không thích phân tán, liền hỏi: Đi về ngoại thành theo hướng nào? Tôn Kiện Quân bảo cứ đến đây rồi bàn sau, trưa nay có mặt ở nhà mình, buổi chiều xuất phát.

- Ăn cơm xong, bọn mình sẽ về Thành Đô, chắc chắn trước hai giờ sẽ có mặt. - Triệu Ngự nói. Cúp máy, anh nói với vợ: - Chiều nay sẽ xuất phát từ công viên Tà Xuyên. Chúng ta đi chơi cùng mấy bạn trẻ.

- Chúng ta đâu còn trẻ nữa, chỉ có Nam Tử và Triệu Yến là trẻ thôi. - Thương Nữ nói.

- Em và bọn họ đều trẻ như nhau, còn anh thì già từ lâu rồi. - Triệu Ngự nói.

- Anh nói chí phải. Khi em mới biết anh đã thấy anh như ông cụ non rồi. Thảo nào Tưởng Vận cứ gọi anh là khúc gỗ. - Thương Nữ cười bảo.

- Một khúc gỗ của cây gỗ. - Triệu Ngự cười.
- Em chẳng hiểu anh định nói gì?
- Một khúc gỗ không có tai.
- Người khác nghe không hiểu nhưng em lại hiểu. Trên đời này có người đàn ông nham hiểm chứ không có ông chồng nham hiểm.
- Tôn Kiện Quân không nói Nam Tử có đi hay không.
- Chắc cô ấy sẽ đi, họ có thể sẽ cho cả con trai đi. Thằng bé Tôn Ân trông khá khinh đáo để, Tôn Kiện Quân cho nó ăn mặc chẳng khác gì con gái.
- Con gái bao giờ cũng được người ta quý hơn.
- Anh đã có cậu con trai, lại còn thích con gái hơn à.
- Con gái rất đáng yêu.
- Còn đáng yêu hơn cả em chứ? - Thương Nữ cười nói.
- Có thể lắm.
- Thế thì em sẽ phải ăn dấm mất.
- Anh chưa bao giờ nghe nói mẹ ăn phải dấm của con gái. - Triệu Ngự vừa cười vừa nói.
- Nếu anh thích con gái, chúng ta sẽ...
- Đừng đừng nói tới chuyện đó. Anh chỉ thích vợ chồng con cái luôn đoàn tụ bên nhau, nhưng không nhất thiết phải ở chung một nhà.
- Giọng điệu của anh cứ như một người ông, sau này có cháu ngoại tha hồ mà làm ông.
- Thì em sẽ làm bà, các cháu sẽ xúm xít nhổ tóc bạc cho bà.
- Khấp mặt đầy vết nhăn.
- Những nếp nhăn đẹp, đáng yêu.
- Đã là nếp nhăn thì còn đẹp nổi gì? Anh thử nói xem. - Thương Nữ cười nói.
- Khuôn mặt hiền hậu, tự nhiên nếp nhăn sẽ đẹp. Ở một vài chỗ như mũi chẳng hạn còn lâu mới có nếp nhăn. Em có cái mũi rất đẹp, có lẽ đến năm tám mươi tuổi vẫn còn duyên.
- Tám mươi tuổi ư? Để em nghĩ xem nào, bây giờ đã gần nửa thế kỷ rồi... Triệu Ngự mất tập trung tư tưởng, nói đến cái mũi đẹp làm anh liên tưởng ngay đến cái mũi dọc dừa của Lâm Hạnh Hoa mà anh đã gặp trong chuyến

đi Cầu Khê hai mươi ngày trước. Dịp nghỉ tết Mồng một tháng Năm này chắc chắn cô ta sẽ có mặt ở Thành Đô. Rất có thể cô ta đang đi chơi đâu đó trong thành phố. Con trai cô ta đã lớn đến đâu rồi, đi nhà trẻ hay học tiểu học? Lần trước nói chuyện rất nhiều nhưng không đề cập đến vấn đề con cái của cô ấy.

Triệu Ngự đã định thần trở lại, anh ngấm nhìn cái mũi của vợ. Anh hôn môi vợ. Anh nói: Chúng ta ra phố mua thức ăn, dạo chơi đường phố Mi Sơn một lát.

Hai vợ chồng đi phố, người rất đông. Đặc biệt là mấy khu buôn bán và quảng trường Tô Thi rất náo nhiệt. Triệu Ngự đi lẫn trong dòng người, trong số biết bao nhiêu khuôn mặt, anh chẳng nhận ra một khuôn mặt quen thuộc nào cả. Mấy năm nay, năm nào cũng có đến hàng vạn nhân khẩu từ nơi khác chuyển đến thành phố này, họ mua nhà, thuê nhà để sinh cơ lập nghiệp. Thành phố nhỏ vốn yên tĩnh bây giờ trở nên ồn ào, náo nhiệt, xe ô tô đầy đường. Xung quanh quảng trường Tô Thi đầy rẫy những biển quảng cáo. Phát triển... Triệu Ngự nghĩ. Cả nước đều như vậy các thành phố lớn, nhỏ đều đua nhau mở rộng, lấn chiếm đất đai, tạo nên diện mạo thành phố xứng với tầm của nó. Mấy chục năm không được yên ổn... và có lẽ mấy chục năm sau, lớp người như Triệu Ngự đã nằm dưới lòng đất cả rồi, vì thế điều quan trọng là phải tìm cho mình một không gian khác, tránh xa những nơi đông đúc, đi theo con đường riêng biệt. Khoảng dăm ba người bạn hoặc một nhóm người cả đàn ông lẫn đàn bà quây quần thành nhóm nhỏ thân thiết sống bên nhau cho đến cuối đời.

Triệu Ngự cười thầm, anh lại mất tập trung tưởng, lúc này thì là Lâm Hạnh Hoa, còn bây giờ là viễn cảnh cuộc sống thơ mộng. Đối với quê hương, anh ít khi có nhận xét, cho dù bộ mặt của nó ngày càng trở nên mơ hồ, trừu tượng. Đôi mắt Triệu Ngự đổ dồn vào quả khinh khí cầu cực lớn màu sắc rực rỡ trên bầu trời quảng trường, một chiếc ròng rọc đang kéo quả cầu lên cao, tiếng kêu ken két. Thương Nữ chỉ cho Triệu Ngự một người đứng ở xa.

Tướng Vận đang đi về phía họ.

Hôm nay Tướng Vận mặc áo hoa, quần xanh. Với chiều cao và khổ người

trời phú, rõ ràng chị nổi bật trong đám đông. Hai người đàn bà siết chặt tay nhau, Thương Nữ khen áo sơ mi của Tưởng Vận đẹp quá. Tưởng Vận quay lại hỏi Triệu Ngự:

- Liệu tôi ăn mặc thế này có hở hang quá không?
- Tôi không thấy thế. - Triệu Ngự nói.
- Có gì đâu mà phải lo? Chị thử nhìn các cô gái xem.
- Khi mua chiếc áo này, mình đắn đo mãi, chủ cửa hàng lại cứ tán vào.
- Trông rất đẹp.
- Chất liệu vải tốt đấy vừa mềm vừa bó sát người.
- Mình đang sợ bó sát người quá.
- Vì chị quen mặc Âu phục rồi, bây giờ mới thấy thế.
- Các bạn bảo là được, mình sẽ thôi không tặng người khác chiếc áo này nữa. - Tưởng Vận nói.
- Nếu cho đi sẽ đáng tiếc lắm đấy, co người chị... - Thương Nữ nói.

Hai người đàn bà lưu luyến không muốn rời nhau, Triệu Ngự đứng trên hè phố ngắm nhìn quảng trường rồi quay lại nhìn họ. Tưởng Vận cao 1 m 70, chị đã cao như vậy từ khi còn chơi bóng rổ ở trường. Mùa Hè chị mặc quần soóc, mùa Đông mặc bộ đồng phục vận động viên khiến ai cũng phải khen ngợi. Vào những ngày nắng ấm, chị chơi bóng đến vã cả mồ hôi, phải cởi cả quần dài ra để lộ bộ đùi hấp dẫn và nõn nà. Các bạn trai xem chị chơi bóng rổ rất mê động tác lên rổ đồng thời cũng mê cả bộ giò của chị nữa. Bộ giò khi đứng yên, khi chạy... Quân Trị Bình là người mê bóng rổ nhất, nếu cần kể thêm thì người thứ hai phải là Lý Phùng. Hồi đó khổ người Lý Phùng nhỏ nhắn, chân tay khẳng khiu, thường phải chen lấn, xô đẩy giữa đám đông. Anh thường xem Tưởng Vận thi đấu ở hiệp hai, anh không thích động tác nhảy ba bước và động tác ném rổ của Tưởng Vận. Anh nổi tiếng về tài đi nhặt bóng, được mệnh danh là người chạy nhanh... Thế rồi vào một năm anh lấy một cái gậy thật dài đặt lên vai gánh tất cả các cặp sách bạn học suốt một tuần... làm Triệu Ngự cười như nắc nẻ. Lý Phùng có rất nhiều biệt danh, nhưng đã hơn một năm nay, Triệu Ngự chưa gặp anh. Anh đã có những chuyển biến tốt, Hỷ Nhi đã cho anh một bài học, Tưởng Vận đã làm thay đổi anh, tâm hồn tối tăm đã lóe lên đôi chút ánh sáng.

Triệu Ngự châm thuốc, thông thả hút. Họ vẫn đang nói chuyện. Tưởng Vận đứng nghiêng người, một chân co lên như để nghỉ ngơi, còn chân kia làm trụ để giữ thăng bằng cơ thể. Vì thế, lưng, đùi, cánh tay chụm ở vào một tư thế hoàn toàn khác. Tuy không đối xứng nhưng lại lộ ra một vẻ đẹp khó diễn tả bằng lời. Thường ngày, Tưởng Vận vẫn là một cô gái đoan trang, đi đứng uyển chuyển, còn bây giờ thì dáng đứng nghiêng nghiêng chẳng giống phong cách vốn có của chị chút nào. Triệu Ngự có thể ngắm kỹ đến từng chi tiết, nhưng mới chỉ nhìn thoáng qua đã thấy những chi tiết đẹp hiện ra. Tay áo bó sát, đùi hiện lên rõ nét. Vừa rồi chị nói hờ hang chính là theo nghĩa này.

Thời đại của những năm bảy mươi... Triệu Ngự chợt nghĩ. Nếu những năm bảy mươi mà ăn mặc như thế này thì chắc sẽ làm xôn xao cả đường phố. Sau những năm bảy mươi, anh mới lên mười tuổi nhưng đã có cảm giác về hình bóng người phụ nữ. Cảm giác đó theo anh cả một thời gian dài, cho đến khi ở tuổi thành niên thì anh có Thương Nữ và anh lại có thêm một phát hiện mới, vẻ đẹp của người đàn bà có thể thấy được từ đầu đến chân, chỗ nào cũng gợi cảm. Sự bố cục của ngũ quan tạo thành tất cả, đùi ra đùi, tay ra tay... Triệu Ngự rít mạnh một hơi thuốc, đưa mắt nhìn xung quanh. Trần ngập đường phố là những cánh tay, màu trắng, màu đỏ, màu lam, màu vàng và màu xanh lá cây của Tưởng Vận. Xem ra thời tiết đã chuyển sang mùa Hè, mặt trời rọi chiếu vào những chỗ nhạy cảm, nếu như trước đây người ta phải thót tim thì bây giờ chỉ cảm thấy đẹp. Tuy nhiên khuôn mặt đẹp cũng có giới hạn của nó, với chị em còn có nhiều điểm hấp dẫn khác. Ngoài khuôn mặt đáng yêu, bộ đùi thon thả, đôi bàn tay mềm mại và bộ ngực căng phồng đều có sức hấp dẫn, rung động trái tim của cánh đàn ông. Đặc biệt, với những cô gái trẻ, càng ít tuổi càng làm say đắm các chàng trai hơn. Các nhà kinh doanh thời trang rất am hiểu về lĩnh vực này, họ phối hợp chặt chẽ với những tạp chí một thời thượng để tạo ra những mẫu mốt làm tăng thêm vẻ đẹp và sự gợi cảm của phụ nữ. Các viên chức nhà nước thì tán thưởng khuynh hướng đi tìm sự rung động nội tâm. Dục vọng... Triệu Ngự nghĩ: Có điều lúc này không phải là lúc anh đi sâu tìm hiểu vấn đề này, cũng không phải là lúc để anh so sánh tình hình hiện tại với tình

hình những năm bảy mươi. Việc chị em đua nhau phô tài, phô sắc hôm nay có lẽ đồng thời cũng làm nảy sinh những bông hoa tàn bạo...

Triệu Ngự chuyển sang những suy nghĩ khác, anh dụi nửa điếu thuốc đang hút dở vút vào thùng rác. Thương Nữ nhìn anh cười. Cậu bé ngoan biết nghe lời, chị không cần phải động viên thêm gì nữa. Tưởng Vận biết được bí quyết này của Thương Nữ cũng bưng miệng cười.

Tưởng Vận phải đến công ty bưu chính thanh toán tiền điện thoại, chị chia tay Thương Nữ rồi đi. Chị không ngồi xe ba bánh mà đi bộ tắt qua quảng trường. Triệu Ngự đứng ngắm nhìn quả khinh khí cầu, còn Thương Nữ thì nhìn theo bóng hình Tưởng Vận.

Hai vợ chồng đến một cái chợ gần đây.

Lại nói về Tưởng Vận.

Chị chậm rãi bước đi trên đường phố, từ quảng trường đến công ty bưu chính chỉ cần đi bộ mười phút là đến. Chị không đi ô tô hoặc xe ba bánh, ở cái thành phố quy mô như Mi Sơn này, nhất là ở khu trung tâm, đi bộ vẫn là thượng sách. Để đánh giá về một thành phố, người ta thường lấy lượng người đi bộ làm thước đo. Ô tô ngày càng nhiều, tất sẽ dẫn đến cảnh lộn xộn. Ô tô ép người đi bộ vào mép đường, xếp hàng nối đuôi nhau, còi xe inh ỏi, tắc nghẽn giao thông. Một thành phố nhỏ như Mi Sơn mà có đến mấy nghìn ô tô. Vậy lấy ô tô làm gốc hay lấy người làm gốc? Đây là một câu hỏi lớn. Thái độ của Tưởng Vận về ô tô là dửng dưng, kinh nghiệm mười năm kinh doanh thời trang của chị cho thấy việc mua ô tô vào lúc này chẳng khó khăn gì, chồng chị có xe ô tô nhưng chị chưa hề một lần ngồi lên chiếc ô tô đó. Chị rất ghét thái độ coi trời bằng vung của lái xe. Loại người này đâu đâu cũng có, kể cả trong hàng ngũ các viên chức nhà nước. Chỗ nào cũng thấy đầy rẫy những kẻ vỗ ngực khoe khoang: trên đường phố, trong khách sạn, quán ăn, trong câu lạc bộ... Tưởng Vận rất ghét những hạng người như vậy.

Chuyện về thành phố nhiều vô kể. Những chuyện ở Mi Sơn càng không sao kể hết. Những chuyện tốt và chuyện xấu... Một bà cán bộ đi siêu thị không chịu gửi túi xách, bảo vệ kiên quyết không cho vào, ngay cả người phụ trách siêu thị giải thích, bà ta cũng không nghe. Một bà khác là quan chức

chính phủ khi đi xe công cộng luôn miệng quở trách lái xe khiến mọi người rất phẫn nộ. Mi Sơn là một thành phố thay đổi từng ngày, từng giờ, đồng thời cũng là thành phố ẩn chứa các tệ nạn. Hàng loạt những thói hư tật xấu diễn ra hàng ngày: ăn chơi trác táng, nghiện hút, đua đòi...

Tường Vận không thuộc hạng người đó, chị có quỹ đạo sống riêng của mình. Chị có thói quen gọi điện thoại kể cho Triệu Ngự nghe những điều tai nghe mắt thấy. Hàng tuần họ đều gọi điện thoại cho nhau, mỗi lần dăm ba phút để giải bày tâm sự. Nhưng khi Triệu Ngự về Mi Sơn, chị không có ý định gặp riêng. Chị ngày càng tỏ ra gần gũi với Thương Nữ hơn, Thương Nữ thật đáng yêu biết bao!

Làm xong mọi việc, Tường Vận đến một cửa hàng uốn tóc. Nhìn qua tấm gương, chị thấy khuôn mặt mình vẫn trẻ trung, thậm chí trông còn trẻ hơn năm ngoái. Cô gái làm tóc luôn miệng khen chị. Cửa hàng uốn tóc khá khang trang, tiện nghi đầy đủ các cô gái, chàng trai đua nhau đến đây. Chủ cửa hàng là một phụ nữ độc thân, vốn là khách quen về thời trang trước đây của Tường Vận.

Chủ cửa hàng luôn miệng chuyện trò, còn Tường Vận thì vừa nghe vừa ngắm mình trong gương. Tường Vận năm nay ba mươi ba tuổi, đã qua cái tuổi đẹp nhất của đời người con gái, cộng thêm mấy năm làm thời trang nên đến nay có thể gọi bằng chị được rồi. Chị cho rằng sở dĩ trông mình trẻ ra chính là nhờ ở cách ăn mặc, cách trang điểm, cách "mông má"... một cái đẹp giả tạo bề ngoài. Thời buổi bây giờ người ta đua nhau đi tìm cái mới, cái lạ. Chị làm nghề thời trang nên biết rất rõ: nào là một mùa Xuân, mùa Hạ, mùa Thu, mùa Đông, quanh năm cứ như cái đèn cù đi tìm cái mới. Trong thương trường bạn không thể làm theo ý mình được, thời gian không phải là thời gian của bạn, tâm tình cũng không phải là tâm tình của bạn, khách hàng là thượng đế, nó khống chế mọi suy nghĩ và việc làm của bạn. Điều đó khiến Tường Vận phải suy nghĩ: Hà cứ gì cứ phải kiếm tiền mới được kia chứ? Thà rằng cứ trở lại cơ quan làm công ăn lương, hưởng phúc lợi, mỗi ngày uống một cốc nước chè còn hơn. Như vậy thời gian, tâm tình sẽ là của mình. Người đàn bà đẹp suốt mười năm không có gì thay đổi, biết đâu thêm mười năm nữa lại chẳng nên nả duyên đáng hơn xưa. Tường Vận

nghĩ về tương lai như vậy.

Đi sửa lại mái tóc, nói vài câu chuyện phiếm... Tưởng Vận đã sử dụng thời gian buổi sáng ngày mùng bốn tháng Năm như vậy. Buổi chiều rủ mấy người bạn ra quán uống vài chén chè cho vui. Sống thật nhẹ nhàng, thanh thản, nếu thích thì chơi vài ván tú lơ khô, được thua không thành vấn đề. Có thể nói chốn vui chơi chỗ nào cũng có, tán gẫu, mua bán, kết bạn... nhưng phần lớn họ tìm đến nhau là để yêu đương, Tưởng Vận rất không hài lòng về hiện tượng đó. Quân Trị Bình lúc đầu theo đuổi chị từ trung học đến khi tốt nghiệp đại học, nhưng về sau lại say mê một cô gái ở Trùng Khánh. Vì thế mới xảy ra chuyện tình cờ năm 1999: Gặp lại bạn học cũ là Lý Phùng, thế rồi xảy ra chuyện chăn gối cùng Lý Phùng tại một ngôi nhà ở ngoại ô thành phố. Đã hơn hai năm rồi, Tưởng Vận dường như đã quên hẳn câu chuyện đáng buồn này. Hỷ Nhi đã đánh cho Lý Phùng một trận nhớ đời, còn Triệu Ngư thì gọi Lý Phùng là con người dã man, đểu cáng. Thực tình, đã nhiều lần Tưởng Vận định chia tay với Lý Phùng nhưng anh ta quỳ xuống khóc lóc van xin, làm chị mủi lòng và tiếp tục lao vào con đường tình ái bất chính.

Tưởng Vận ngồi trên chiếc ghế da, tiếng máy sấy tóc kêu vo vo, cô thợ lấy lược chải đầu cho chị. Chị cắt tóc ngắn, để kiểu tóc giống như của Thương Nữ. Đây là kiểu tóc của Diệp Nghinh Xuân, phát thanh viên đài truyền hình trung ương, vừa mát mẻ, vừa tiện lợi lại vừa dễ thương. Hồi còn làm thời trang, chị hơi bị ức chế, đúng lúc đó chị bị Lý Phùng đến khiêu khích. Suốt ngày nhàn rỗi, tâm hồn trống trải...

Nhớ lại hồi hai mươi tuổi, Tưởng Vận là một cô gái cứng cỏi, xinh đẹp dễ thương. Song từ trước đến giờ, dễ thương không phải là chủ đề của chị, hồi còn ở trung học, chị vẫn thường mặc trang phục thể thao.

Máy sấy tóc đã ngừng, nhưng người thợ vẫn đang chải tóc, bà chủ cửa hàng vẫn vừa nói chuyện vừa chỉ bảo kỹ thuật cho cô thợ. Đường đường chính chính là bà chủ, có cửa hàng hẳn hoi, tất nhiên ngoài việc kiếm tiền ra, còn có thú vui khác. Ngày nào kiếm được nhiều tiền thì tha hồ mà đếm, tha hồ mà ăn chơi xả láng. Nhà hàng chia ra làm hai gian, gian ngoài là uốn tóc, gian trong sửa sắc đẹp. Bất chấp khách hàng là đàn ông hay đàn bà, miễn là

kiếm được nhiều tiền, thế thôi. Thương nhân, viên chức, ai gọi đầu cũng nhất loạt tám đồng. Những người có máu mặt thường xuyên lui tới, bà chủ tuy bận tít tít nhưng trên môi không lúc nào thiếu nụ cười thường trực. Nụ cười của bà ta rất giống với bộ mặt giả tạo. Từ điệu bộ đến lời ăn tiếng nói, bà ta đều bắt chước các minh tinh màn bạc Hồng Kông, có thể tạo ra nụ cười tươi nhưng tiềm ẩn nhiều ý xấu.

Một người đàn ông bước vào, người đó chính là Lý Phùng.

Tưởng Vận nhìn thấy anh qua tấm gương. Lý Phùng nói:

- Bạn cũng gọi đầu ở đây à? Thật may quá.
- Ông Tống ơi, cửa hàng em ở đây gọi là cửa hàng làm đẹp tóc chứ không gọi là cửa hàng gọi đầu đâu. - Bà chủ cười, cải chính.
- À, thì ra làm đẹp tóc chứ không phải gọi đầu. - Lý Phùng cười nói.
- Thì ra ông Tống Lý và bà Tưởng Vận đây là chỗ quen biết, thế mà em lại định giới thiệu. - Bà chủ cửa hàng nói.
- Tôi vốn là khách quen của chị ấy. - Lý Phùng nói.
- Em cũng thế. Nhưng bây giờ chị ấy không làm thời trang nữa. Ông Tống ơi, ông thấy thế có tiếc không? - Bà chủ nói.
- Tiếc quá đi chứ! - Lý Phùng nói.
- Mỗi người có một sở thích riêng, ông ạ. - Bà chủ hỏi tiếp: - Hôm nay ông sửa tóc hay sửa khuôn mặt?
- Tôi chỉ gọi đầu thôi. Nếu ở đây không gọi là gọi đầu thì gọi là làm đẹp mái tóc cũng được. - Lý Phùng nói.

Tưởng Vận bưng miệng cười, bà chủ cũng cười, xem ra có vẻ hả hê lắm. Bà ta bố trí cho Lý Phùng ngồi cạnh Tưởng Vận. Đó là một trong những thủ thuật làm nghề của bà ta: để cho khách quen tiếp xúc với nhau, biến cửa hàng thành nơi giao dịch, thành nơi những người giàu có gặp nhau, kết thân với nhau. Một người đàn ông như Lý Phùng rất xứng đáng để kết thân với Tưởng Vận. Bà ta làm công việc xe chỉ luân kim, khen bên này một câu, bên kia một câu để họ xích lại gần nhau, từ chỗ quen biết trở thành bạn bè. Chiếc ô tô sang trọng của Lý Phùng cần dành riêng chỗ ngồi cho một cô gái xinh đẹp như Tưởng Vận...

Việc làm của bà chủ xem ra rất có hiệu quả: Tưởng Vận đã uốn tóc xong,

định rút tiền trả thì Lý Phùng đã nhanh tay hơn đưa cho bà chủ một trăm đồng.

- Không được... - Tưởng Vận nói.

- Không được là thế nào? Lần này ông ấy trả, lần sau bà trả. - Bà chủ cười bảo.

Tưởng Vận không nói gì nữa, định xách túi đi. Lý Phùng nói:

- Bạn đợi mình một lát, mình đánh xe đưa bạn về.

- Mình phải đến công ty bưu chính ngay bây giờ. - Tưởng Vận nói.

- Thế thì tốt quá, mình cũng đang định đến đó, trước đây bạn ưu ái mình, bây giờ để mình làm lái xe cho bạn một lần: - Lý Phùng nói.

Tưởng Vận đành ngồi nán lại chờ. Lại có một khách nữa vào cửa hàng, bà chủ tíu tíu chào hỏi, giục cô thợ nhanh tay lên.

Lý Phùng nhận được cú điện thoại, mặt tỏ vẻ cung kính, anh nói với người đầu dây bên kia: Có muốn nói chuyện với Tưởng Vận vài câu không?

Tưởng Vận nghĩ bụng: Không biết người đó là ai nhỉ? Chắc không phải là Hỷ Nhi, càng không phải là Quân Trị Bình.

Lý Phùng đã cúp máy nên không biết người kia đã nói những gì với anh.

Ai thế nhỉ? Tưởng Vận lại nghĩ. Chị không hỏi Lý Phùng. Cô thợ vẫn đang sấy tóc cho anh.

Điện thoại của Tưởng Vận rung chuông. Một giọng khàn khàn trong máy:

- Chào cô cô Tưởng Vận, cô có nhận ra tôi không?

- ...Ồ, thì ra là anh à, chào anh. - Tưởng Vận nói.

Người có giọng nói khàn khàn đó là Vĩ Ca. Vĩ Ca nói:

- Tôi có việc đi về vùng quê ở huyện Đan Lăng muốn mời cô cùng đi, cô có nhận lời không?

- Em cũng chẳng có việc gì bận bịu, nhưng anh đi Đan Lăng... - Tưởng Vận nói.

- Có chút việc, tôi đã hẹn với Lý Phùng và một người bạn khác rồi. Phong cảnh dọc đường đẹp lắm. Tiện đường, kiểm vài cân trái cây. Buổi chiều về thôi. - Vĩ Ca nói.

- Thế cũng được, anh ạ. - Tưởng Vận nói.

- Cảm ơn cô, cô Tưởng Vận. - Vĩ Ca nói.

- Anh khách sáo quá đấy, anh Vĩ Ca ạ, em phải cảm ơn anh mới đúng.
- Một chút việc còn con, ơn với huệ gì.
- Đâu phải là chuyện nhỏ như anh nói.
- Đợi xong việc cô sẽ cảm ơn cũng chưa muộn. Thôi, lát nữa chúng ta gặp nhau nhé!

Tưởng Vận tắt máy, qua gương thấy Lý Phùng đang tủm tủm cười.

Tưởng Vận trầm nghĩ: Anh ấy đến Đan Lăng làm việc, sao lại mời mình đi nhỉ? Chẳng lẽ chỉ vì vài cân hoa quả?

Tưởng Vận đã gặp anh ấy hai lần. Vì sự bố trí công việc cho Tưởng Vận, Lý Phùng đã nhờ Vĩ Ca giúp đỡ. Việc này do chồng chị là Quân Trị Bình đề xuất. Để tỏ ra rất yêu quý vợ, đức ông chồng muốn có một món quà hậu hĩnh tặng vợ nhân dịp sinh nhật lần thứ ba mươi nhưng bị người khác ngáng đường đòi tiền mãi lộ. Tưởng Vận kể lại cho Lý Phùng nghe, anh tìm cách giải cứu giúp Tưởng Vận, đồng thời cũng muốn tỏ rõ khả năng của mình. Quà mừng sinh nhật Tưởng Vận không có gì thay đổi, chỉ thay đổi người tặng quà thôi. Lý Phùng nhờ một người mà theo anh đó là nhân vật lớn thực sự, người đó là Vĩ Ca.

Lần đầu gặp Vĩ Ca, Tưởng Vận thấy mọi chuyện đều rất bình thường. Chị nghĩ liệu Lý Phùng có tôn sùng quá mức không? Xem ra Vĩ Ca cũng chỉ là một anh công an bình thường.

Địa điểm gặp là một ngôi nhà ở phía tây thành phố do Lý Phùng bố trí. Ngôi nhà ở một nơi vắng vẻ, có phòng trà và nhà tắm. Tưởng Vận vừa bước vào cửa thấy Lý Phùng đang tập luyện cơ bắp, anh ta chỉ mặc chiếc quần đùi, mình trần trùng trọc. Thời tiết tháng Ba mà anh tập vã cả mồ hôi: mồ hôi như tắm của một nhân sĩ thành công. Cơ bụng, cơ ngực, cơ đùi... đó là quang cảnh lúc bốn, năm giờ chiều. Hai cô gái đứng bên cạnh Lý Phùng, quần đùi áo may ô, cũng mồ hôi cháy ròn ròn. Lý Phùng vừa đặt dụng cụ tập xuống, học trò lập tức đưa ngay khăn mặt cho anh. Anh lau mồ hôi rồi nói với Tưởng Vận: - Dễ chịu quá ra mồ hôi thật dễ chịu.

Anh chỉ tay vào bức tranh quảng cáo trên tường, một minh tinh màn bạc tay cầm dụng cụ tập, tư thế rất đẹp: Muốn có sức khỏe tốt, phải thường xuyên tập luyện. Cô học trò mỉm cười, giới thiệu với Tưởng Vận mấy chục loại

dụng cụ tập luyện. Do bốc hứng nên chỉ trong giây lát, Tưởng Vận cũng quần đùi áo may ô xông vào tập, thoát đầu chịt tập trên máy chạy, rồi đến máy tập gập bụng, máy tập luyện cơ bắp. Lý Phùng đứng bên cạnh hướng dẫn kỹ thuật. Máy cô học trò còn nói trên tầng hai có chỗ dạy múa ba lê, người như Tưởng Vận mà tập ba lê thì tuyệt vời Lý Phùng nói Tưởng Vận không những phù hợp với môn bóng rổ mà có lẽ còn phù hợp với múa ba lê hơn. Cô học trò đề nghị Tưởng Vận lên tập thử xem sao, Tưởng Vận bảo thôi để khi khác còn hôm nay tập thử sơ sơ thể thôi. Đúng lúc đó, một chiếc ô tô bốn chỗ đỗ xịch ngay trước cửa, một người đàn ông mặc thường phục bước xuống xe.

Tưởng Vận nghĩ: Chắc là Vĩ Ca đến.

Vĩ Ca liếc nhìn Tưởng Vận, điệu bộ anh có vẻ mệt mỏi. Chiếc xe cảnh sát đã nổ máy đi. Lý Phùng vội vàng giới thiệu, Vĩ Ca bắt tay Tưởng Vận. Vĩ Ca nói với Lý Phùng:

- Tôi vừa phải họp suốt nửa buổi, ngồi ê ẩm cả người.
- Anh nên tắm và nghỉ ngơi một chút cho khỏe. - Lý Phùng nói.
- Nhưng còn cô bạn này của cậu... - Vĩ Ca nói.
- Không sao, tôi thế nào cũng được. - Tưởng Vận nói.
- Cô cứ tập tiếp đi tôi và Tổng Lý ngồi một lát cũng được. - Vĩ Ca nói.

Hai người đàn ông ngồi trên ghế băng, Lý Phùng ghé sát vào tai, thì thầm vài câu gì đó, Vĩ Ca có vẻ rất chăm chú nghe. Tưởng Vận tập thêm vài phút rồi lên tầng hai tắm. Mọi việc xong xuôi, cả ba người ra phòng trà, Vĩ Ca nói với Tưởng Vận vài câu mang tính xã giao.

Sau đó, ba người đến nhà hàng ở đường Sao Đỏ ăn uống, Vĩ Ca vẫn rất tiết kiệm lời, có lẽ khi họp anh đã nói nhiều quá nên thấm mệt. Lý Phùng kể vài câu chuyện vui, cốt để Vĩ Ca thư giãn tinh thần. Điện thoại của Vĩ Ca liên tục rung chuông, họ mời anh đi ăn, nhờ anh hết việc này đến việc nọ. Anh nói với Tưởng Vận: "Thật bất tiện quá". Anh cúp máy. Về việc điều động công tác của Tưởng Vận, anh chỉ hỏi qua loa. Khi Lý Phùng nói có người đang đòi tiền dứt lốt, anh chỉ cười. Rằng anh vàng khè vì ám khói thuốc lá. Lần gặp thứ hai, Tưởng Vận hơi ngạc nhiên, Vĩ Ca như biến thành một người khác hẳn: Răng trắng muốt, da dẻ mịn màng, tinh thần minh mẫn.

Lý Phùng kể công anh rất vất vả về chuyện này. Thăng cha đòi ăn hối lộ đã phải cam hòng, điều này Tưởng Vận đã được chính đức ông chồng xác nhận. Lý Phùng rất vui vì đã giúp được Tưởng Vận một việc lớn, anh còn tỏ ra tích cực hơn cả Quân Trị Bình. Quân Trị Bình chỉ là người hữu danh vô thực, còn Lý Phùng mới là người có năng lực thực sự. Anh càng trở nên gần gũi với Tưởng Vận hơn, anh có đủ lý do để tin ở chính mình rằng chỉ trong năm nay hoặc sang năm, chắc chắn Tưởng Vận sẽ trở thành vợ anh...

Lý Phùng lấy danh nghĩa Tưởng Vận mời cơm Vĩ Ca, chọn một địa điểm vui chơi, thư giãn tinh thần. Vĩ Ca nhận lời ngay. Lý Phùng nói với Tưởng Vận có một số người muốn mời Vĩ Ca ăn cơm, còn khó hơn cả chuyện leo lên trời. Ngụ ý muốn nói, vị trí của anh khác hẳn mọi người. Sau một hồi suy nghĩ anh quyết định mời Vĩ Ca đi ăn vịt quay ở Nham Từ.

Vào một buổi chiều trời quang mây tạnh trung tuần tháng Tư, tức trước ngày Triệu Ngự đi Cầu Khê. Vĩ Ca mặc sắc phục công an, Tưởng Vận trở mặt nhìn. Cô vốn có ác cảm với công an, nhưng với Vĩ Ca thì lại có ấn tượng tốt. Ngành nào, nghề nào mà chả có người tốt, rõ ràng Vĩ Ca là một cảnh sát tốt trong đội ngũ cảnh sát. Chị nhận xét theo trực giác của mình. Con người này làm việc nhiệt tình, nói năng ôn hòa, không có thái độ hống hách, kiêu căng như các cảnh sát khác. Anh hút loại thuốc bình thường, chỉ khoảng mười đồng một bao. Anh rất hiếu nghĩa với bố mẹ, yêu quý con cái. Anh xem thường những kẻ hãnh tiến trong chốn quan trường, rất nghiêm khắc với cấp dưới...

Họ thưởng thức vịt quay, uống trà ngon, chuyện trò vui vẻ. Vĩ Ca thao thao bất tuyệt, Tưởng Vận chăm chú theo dõi khuôn mặt anh, thỉnh thoảng mới liếc nhìn Lý Phùng. Lý Phùng thấp thỏm lo âu, Tưởng Vận đang bị hấp dẫn bởi một người đàn ông khác. Nhưng quan sát kỹ, Lý Phùng lại thấy yên tâm vì Vĩ Ca rất lịch sự với Tưởng Vận. Anh biết rất ít về sinh hoạt đời tư của Vĩ Ca nhưng anh đoán chắc Vĩ Ca cũng có nhiều cô gái đẹp theo đuổi. Hôm đó, Tưởng Vận mặc quần Âu trắng, áo sơ mi màu hoàng yến. Chị đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, chiếc quần trắng xen lẫn trong sắc màu thiên nhiên lá xanh hoa đỏ khiến Lý Phùng không kìm nén nổi sự đam mê: màu trắng ấy phải thuộc về anh... Vĩ Ca chỉ liếc nhìn, không tỏ thái độ gì.

Sau đó, họ thi leo núi, Vĩ Ca leo một mạch lên đến đỉnh núi, lúc quay xuống, thì Tường Vận cũng leo lên đến chỗ hai hòn đá lớn. Anh dắt tay Tường Vận leo tiếp mấy chục bậc thang nữa rồi ngồi nghỉ ở chòi hóng mát. Còn Lý Phùng đứng trên đỉnh núi gọi tên họ: Anh Vĩ, Tường Vận... Lúc này, Tường Vận có cảm giác hơi là lạ. Hai năm trước, trên chuyến xe khách đi Thành Đô, chị đã gặp Lý Phùng tại một thời khắc đặc biệt.

Khoảng hơn nửa tháng nay, Tường Vận không gặp lại Vĩ Ca. Chị có số điện thoại của Vĩ Ca để lại. Lý Phùng nói:

- Cô có số điện thoại này không phải là dễ đâu... Vĩ Ca có hai máy di động, trong đó một máy lúc nào cũng mở, số máy cô có chính là số máy đó.

- Số máy này có ý nghĩa gì với tôi? - Tường Vận nói.

- Trên đời này có ai không cần nhờ vả ai đâu... - Lý Phùng nói.

Câu nói của Lý Phùng rất có lý, và ứng nghiệm ngay. Cuối tháng Tư, chồng cô bạn bị phạt một khoản tiền một vạn đồng. Hai vợ chồng chỉ sống nhờ vào một cửa hàng nhỏ, buôn bán lật vặt để sống qua ngày, nay bị phạt một vạn đồng thì có mà sạt nghiệp, thế là họ phải cầu cứu Tường Vận. Cô bạn nước mắt rùng rùng, Tường Vận không thể bỏ qua được, chị gọi điện cho Vĩ Ca nhưng anh đang bận họp, chỉ nói với chị rằng đã biết việc này rồi. Ngay buổi chiều hôm đó, hai vợ chồng đến gặp Tường Vận, mừng mừng tủi tủi báo tin án phạt đã được hủy bỏ, người cảnh sát đến nhà hôm đó rất khách sáo. Họ muốn trả ơn, nhờ Tường Vận chuyển giúp rượu ngon, thuốc thơm đến tay anh ta. Thực ra, họ muốn nhân cơ hội này để làm quen, vì làm ăn mà có người đứng sau lưng che chở thì sẽ phát tài to. Buổi tối, Tường Vận lại gọi điện cho Vĩ Ca, Vĩ Ca nói:

- Họ buôn bán lật vặt, kiếm được đồng tiền khó lắm. Tôi không nhận quà đâu, hơn nữa từ xưa tới nay tôi chưa hề nhận quà của ai cả. Nói với họ rằng từ nay về sau làm ăn phải thận trọng.

- Nếu sau này họ còn tái phạm thì em cũng không giúp nữa. - Tường Vận nói.

- Không sao, tôi rất vui khi được giúp cô. - Vĩ Ca nói.

Cuộc nói chuyện kéo dài tới hai mươi phút...

Lúc ấy, từ nhà hàng bước ra, Tường Vận lên xe của Lý Phùng đỗ ở cạnh

đường. Bà chủ độc thân tiễn khách ra tận cửa, luôn miệng ông Tổng, ông Tổng và cười với Tưởng Vận bằng bộ mặt giả tạo. Bà ta tận mắt chứng kiến cảnh hai người ngồi trên xe xem ra ý hợp tâm đầu lắm, bà ta thầm nghĩ: Lần này cùng ngồi xe, lần sau cùng lên giường...

Xe chạy ra phía tây thành phố, Vĩ Ca đứng đợi ở đầu đường đang nói chuyện với người cảnh sát giao thông. Hôm nay Vĩ Ca mặc bộ complê màu xám nhạt, thắt cravat. Anh ngồi phía sau cùng Tưởng Vận. Lý Phùng nói:

- Hôm nay phúc đức quá, được gặp một bậc thầy.

- Cậu nói về chính cậu phải không? - Vĩ Ca hỏi.

- Anh đúng là bậc thầy, không tin anh cứ hỏi Tưởng Vận mà xem. - Lý Phùng nói. Vĩ Ca quay sang nói với Tưởng Vận:

- Cậu ấy đề cao làm tôi mát lòng mát dạ quá, đã bốn mươi tuổi rồi, tôi chưa thấy ai bảo tôi là bậc thầy cả.

- Vì anh Vĩ Ca. - Lý Phùng nói.

- Vĩ Ca, anh vừa là anh, vừa là bậc thầy. - Tưởng Vận nói. Vĩ Ca cười phá lên.

Buổi trưa đến một làng ở huyện Đan Lăng, bí thư, trưởng thôn đã đón đợi từ lâu, bắt tay Vĩ Ca. Trưởng thôn nói đã sắp xếp cơm trưa rồi. Vĩ Ca không đồng ý bảo làm việc trước đã, xong việc sẽ ăn cơm. Trưởng thôn làm theo ý Vĩ Ca, rồi dặn dò thư ký gọi điện báo cho chủ quán biết. Bí thư, trưởng thôn và thư ký cùng tháp tùng Vĩ Ca cùng ngồi trên một xe sang trọng do địa phương bố trí sẵn. Vĩ Ca nói:

- Thế này không hay lắm đâu, quần chúng sẽ dị nghị đấy, tốt nhất các anh ngồi sang cả xe chúng tôi, ta ngồi chật một tí cũng không sao, vả lại đường cũng không xa lắm.

- Về vấn đề này... - Bí thư nói. Nhưng Vĩ Ca xua tay:

- Thôi, ta đi thôi.

Thế là cả sáu người cùng ngồi vào một chiếc xe, bí thư là người béo nhất ngồi ở ghế trước. Còn bốn người ngồi ở ghế sau. Vĩ Ca và Tưởng Vận ngồi sát vào nhau, quần complê áp sát quần vải hoa. Lý Phùng lái xe luôn cười nhạt, đào và các loại trái cây hai bên đường sai trĩu cành... Trưởng thôn giới thiệu: năm nay được mùa, tì bà giá rẻ lắm, năm ngoái bảy, tám đồng một

cân, năm nay chỉ hai, ba đồng. Vĩ Ca nói:

- Tình hình còn nghiêm trọng hơn nhiều, toàn thành phố còn tồn đọng trên mười triệu cân tì bà, việc tiêu thụ là cả một vấn đề lớn.

- Anh Vĩ Ca nói đúng, sau này chúng tôi sẽ phải chú ý, không thể phát triển một cách mù quáng được. - Trưởng thôn nói.

- Có gì gọi là phê bình đâu, tôi có phải là lãnh đạo của các anh đâu, tôi nói tùy tiện thôi, chỉ là ý kiến cá nhân thôi. - Vĩ Ca cười.

- Ý kiến của anh còn quan trọng hơn ý kiến của lãnh đạo nhiều. - Bí thư nói.

Trong lúc đang nói chuyện xe bỗng chồm lên làm mặt Vĩ Ca va vào mặt Tưởng Vận. Vĩ Ca nói khẽ:

- Tôi xin lỗi.

- Tại xe vào cua gấp quá. - Tưởng Vận nói.

Xe chạy khoảng hơn một tiếng thì dừng lại trước một ngôi nhà tranh, nhà không có tường vây, chỉ có hàng rào tre nửa. Cả đoàn bước vào, Vĩ Ca đi đầu, kế đến bí thư, trưởng thôn và Lý Phùng. Tưởng Vận nghĩ chắc không phải vào đây mua quả tì bà.

Có tiếng người thưa trong nhà, hai ông bà già, cô con dâu và một bé gái khoảng mười hai, mười ba tuổi. Bé gái đến bên cạnh Vĩ Ca, anh đưa tay xoa đầu rồi hỏi cháu học có giỏi không. Mẹ cháu bé nói: Cháu thi học kỳ một có hai môn điểm mười.

Vĩ Ca gật đầu lia lịa, khen cháu giỏi lắm, giỏi lắm. Hai ông bà già rất xúc động, hết rót nước, mời thuốc lại bê ra cả một chậu tì bà. Thuốc lá là loại thường khoảng một đồng rưỡi một bao. Lý Phùng lấy trong túi ra một bao Trung Hoa Bài, Vĩ Ca không thềm đoái hoài, rút một điếu loại rẻ tiền hút. Bí thư, trưởng thôn và thư ký đều lần lượt hút loại thuốc rẻ tiền, Lý Phùng đành cất bao thuốc lá Trung Hoa Bài vào túi. Tưởng Vận tùm tùm cười, ngồi bóc quả tì bà.

Cả đoàn ngồi trên chiếc ghế băng ở giữa sân dưới ánh nắng trưa hè. Vĩ Ca cầm tay bé gái hỏi hết chuyện này đến chuyện khác. Cháu bé gọi anh bằng chú rất thân mật. Tưởng Vận ngồi cạnh gốc cây lê, còn mọi người đều phải phời mình dưới ánh nắng tháng Năm. Vĩ Ca không vào nhà nên bí thư và

trưởng thôn cũng không tiện nói. Hơn nữa ngôi nhà cũng chật hẹp, tối om như một cái hang. Ông bà già định đi nấu cơm, trưởng thôn liền nói:

- Bác cứ ngồi chơi, không phải nấu nướng gì hết, chúng tôi ngồi một lát rồi đi ngay.

- Hôm nay chúng tôi đến thăm gia đình, sau này nếu có khó khăn gì cứ nói với thư ký Lưu hoặc trực tiếp gặp tôi hay trưởng thôn cũng được. - Bí thư nói.

Hai ông bà già cảm động lắm, mắt cô con dâu cũng đỏ ngầu. Vĩ Ca vẫn cầm tay bé gái, vẻ thân thiết vô cùng. Cháu bé ngồi lên đùi anh chẳng khác gì bố với con, mọi người đều cảm động. Mặt trời như giãn ra, nắng gắt như đổ lửa, anh bí thư to béo luôn tay lau mồ hôi. Có điều ngoài mồ hôi, trên khuôn mặt anh luôn có nụ cười hiền hậu. Khuôn mặt hiền hậu cũng chính là khuôn mặt của trưởng thôn, của thư ký, của Lý Phùng. Cả bốn khuôn mặt ấy đều hướng về Vĩ Ca. Đừng nói gì đến nắng tháng Năm, ngay đến tháng Bảy đổ lửa, mấy người này cũng vẫn chịu đựng được và vẫn nở nụ cười hiền hậu.

Tưởng Vận ngồi dưới bóng râm cây cổ thụ. Đây là bóng râm duy nhất trong sân do Vĩ Ca chỉ cho chị. Những người khác đều ngồi trên ghế băng, riêng chị được ngồi trên ghế mây.

Cả năm người đều hút loại thuốc lá rẻ tiền nhưng thật kỳ lạ, càng hút càng thấy thích. Tưởng Vận ngồi ăn tì bà, chị thấy hơi nhạt và hơi chua. Đây là loại tì bà không ngon lắm, ở thành phố chị không bao giờ mua loại này. Nhưng vào lúc này, khi mọi người đều hút thuốc lá, chẳng lẽ chị lại không thưởng thức tì bà? Bà lão cứ luôn miệng mời: - Chị ăn đi, ăn đi, trên cây còn nhiều lắm, ăn hết lại hái.

Tưởng Vận bóc hết quả này đến quả khác ăn ngon lành, không kịp nhai kỹ đã nuốt. Tuy tỏ ra ăn ngon lành nhưng thực ra ê răng đến phát khiếp. Vĩ Ca nhìn chị cười và bảo: Đừng ăn nhiều quá, đau bụng đấy.

Lúc đó chị mới thôi, đứng dậy ra vòi nước rửa tay. Khi cúi xuống rửa tay, những đường nét trên chiếc quần hoa hằn lên rõ mồn một, dù không muốn, nó vẫn cứ đập vào mắt mọi người. Anh bí thư tảng lờ như không để ý nhưng thực ra là đang thưởng ngoạn, còn trưởng thôn thì giả đồ nhìn vòi

nước nhưng mắt lại xoáy vào những đường nét uốn lượn. Lý Phùng thờ người ra, nghĩ rằng tất cả những cái đó đều thuộc về mình... Vĩ Ca đang nói chuyện với ông bà già, thỉnh thoảng mới đảo mắt nhìn.

Vĩ Ca đứng dậy cáo từ ra về, anh rút trong túi ra một phong bì trong đó có tiền mà người ta thường quen gọi là tiền cứu tế, tập giấy bạc dày cộp, ít nhất cũng phải một nghìn đồng. Bí thư và trưởng thôn cũng vội rút trong túi mình ra mỗi người hai trăm đồng. Lý Phùng ba trăm đồng, thư ký và Tưởng Vận cũng mở hầu bao. Vĩ Ca nói với thư ký và Tưởng Vận:

- Hai người không cần biếu tiền đâu.

Thực ra, thư ký còn đang lưỡng lự, anh hết nhìn bí thư lại nhìn trưởng thôn. Bí thư nói:

- Anh Vĩ Ca đã nói thế rồi, cậu không phải biếu đâu, để tiền cho vợ mua lấy cái áo.

Thư ký như người được đại xá, gật đầu như gà mờ thóc. Tưởng Vận thấy vậy cũng thôi.

Không khí thật cảm động, ông lão bỗng quỳ xuống dưới chân Vĩ Ca nói:

- Ân nhân...

Bé gái và mẹ nó khóc thút thít. Tưởng Vận quay mặt đi. Lý Phùng rút khăn tay lau mặt.

Ôtô từ từ chuyển bánh, năm người đàn ông và một người đàn bà quay về theo đường cũ, họ ngồi yên không ai nói gì, họ đang xúc động. Ai đã làm cho họ xúc động? Đương nhiên là Vĩ Ca. Vĩ Ca từ xa đến thăm một gia đình nghèo và đây không phải là lần đầu, anh đã đến nhiều lần rồi. Anh đã cứu đứa trẻ thất học được trở lại trường, bé còn học giỏi, đạt hai điểm mười trong học kỳ vừa qua. Anh chọn làng này làm điểm giúp đỡ là niềm vinh dự to lớn của bí thư và trưởng thôn, là cái mà họ cầu mong cũng không có được. Tối nay trong huyện sẽ có người biết tin, ngày mai sẽ lan truyền khắp huyện.

Xe lắc mạnh, người cũng lắc mạnh, đui Tưởng Vận và đui Vĩ Ca vẫn áp sát vào nhau, nhưng họ còn đang cảm động nên chẳng ai để ý đến cái đui của mình. Đã vậy, mỗi khi xe đi vào đường vòng, Vĩ Ca luôn cố sức để tránh mặt mình khỏi va vào mặt Tưởng Vận. Ai là chứng nhân quân tử đây? Vĩ

Ca chính là chứng nhân quân tử.

Bữa cơm chiều được đặt ở một nhà hàng sang nhất thị trấn, nhiều món ăn ngon, riêng các món sơn hào đã lên đến chín món.

- Phô trương quá đấy. - Vĩ Ca lắc đầu nói. Trưởng thôn bảo chủ cửa hàng đem ra hai chai rượu ngon, Vĩ Ca nói: - Không uống rượu này, uống loại rượu các anh tự nấu ngon hơn.

Chủ quán đem rượu cuốc lủi ra, Lý Phùng cười hì hì, anh biết loại rượu này rất ngon, tráng dương đại bổ. Vĩ Ca cởi áo khoác ngoài, để lộ khẩu súng lục lủng lẳng bên hông. Bí thư và trưởng thôn thì thầm với nhau mắt nhìn Tưởng Vận, rõ ràng là chuyện họ nói có liên quan đến chị. Sáu chén rượu do chính tay bí thư rót. Tưởng Vận từ chối, chị nói nếu uống một chút rượu nho thì được, còn rượu trắng, loại rượu nổi tiếng ở địa phương, nặng lắm.

- Không cần biết rượu gì, cứ uống sẽ biết. - Lý Phùng nói và uống thử một hớp rồi khen ngon quá. Vĩ Ca nói với Tưởng Vận:

- Cô uống ít thôi, không sao đâu.

- Ba cán bộ thôn chúng tôi mỗi người xin mời chị một chén. - Bí thư nói.

- Nên mời anh Vĩ Ca trước thì hơn. - Tưởng Vận nói.

- Tất nhiên sẽ mời Vĩ Ca rồi, - Trưởng thôn nói, - sở dĩ muốn kính chị trước là vì hai lý do: Một là chị là nữ, phải ưu tiên trước; hai là, lần đầu tiên chị đến vùng nông thôn hẻo lánh, chúng tôi hoan nghênh chị bằng cách kính chị một ly rượu.

Tưởng Vận biết mình ở vào tình thế không thể từ chối được, đưa mắt nhìn Lý Phùng, hy vọng con người giáo hoạt này đỡ cho mình một vài chén. Ba chén rượu, chỉ nhìn vào rượu cũng đủ phát khiếp lên rồi, có trời mới biết được họ ngâm bằng những thứ gì. Không ngờ Lý Phùng lại nói:

- Ba chén thì thấm thía gì.

- Chỉ ba chén thôi, không được hơn đâu nhé! - Vĩ Ca nói.

- Nếu chị uống thêm một chén, tôi sẽ uống thêm mười chén. - Bí thư nói.

- Tôi uống năm chén. - Thư ký nói.

Tưởng Vận nhắm mắt uống cạn chén rượu của bí thư mời, chị thấy cũng được, không đến nổi nặng lắm. Chị yên tâm, ăn các món ăn. Năm người đàn ông liên tục cạn chén, mãi về sau Tưởng Vận mới phải uống đến chén

thứ hai do trường thôn mời. Như vậy là ba chén xem ra cũng chẳng thành vấn đề gì.

Giữa lúc tiệc đang vui thì trường thôn có điện thoại. Trường thôn nói với Vĩ Ca, có một cục trưởng muốn đến chúc rượu Vĩ Ca. Vĩ Ca nói: Bảo ông ấy đừng đến nữa. Máy điện thoại của trường thôn lại rung chuông. Cục trưởng báo sẽ đến ngay. Trường thôn thấy khó xử quá liền đưa máy cho Vĩ Ca. Vĩ Ca nói ngắn gọn vài câu, cục trưởng ừ ừ mấy tiếng rồi tắt máy.

Lý Phùng thấy Vĩ Ca nói chuyện với cục trưởng rất tự nhiên, anh rất tán phục.

Khi Tưởng Vận uống chén rượu thứ ba, chị thấy Vĩ Ca đưa mắt nhìn mình. Ăn xong sẽ lên đường, Vĩ Ca nói là làm, đó cũng là tác phong của bộ đội. Thư ký đưa mấy thùng tì bà từ trụ sở thôn đến, loại tì bà năm sao của khu văn công Nhân Thọ, giá một cân khoảng mười đồng. Bí thư, trường thôn đứng ngay trước cửa, họ thì thầm với nhau dường như đang cười Tưởng Vận cái gì đó. Họ bắt tay Vĩ Ca, xe nổ máy, để lại phía sau bụi khói mịt mù...

Tưởng Vận thấy hơi mệt, ngả lưng vào ghế. Vĩ Ca ngồi cạnh nói với Tưởng Vận:

- Đi suốt cả ngày, cô có thấy chán không?

- Tại sao lại chán? - Tưởng Vận nói.

- Chúng tôi rất xúc động. - Lý Phùng nói. - Vĩ Ca vừa giúp chúng tôi có được bài học lại vừa được ăn một bữa tiệc ngon. - Ý của Lý Phùng muốn nói là được uống mấy chén rượu kích thích. Anh định nói toạc ra nhưng lại không dám nói trước mặt Vĩ Ca. Đã không dám nói bậy, tất nhiên cũng không dám làm bậy. Hôm nay anh chỉ đóng vai phụ cho Vĩ Ca...

- Cô Tưởng Vận, nếu cô không vội về Mi Sơn thì chúng ta sẽ đi chơi một nơi nữa, một nơi phong cảnh hữu tình. - Vĩ Ca nói.

- Miếu Trúc Lâm, bạn đã đi bao giờ chưa? - Lý Phùng nói.

- Mình có nghe nói. - Tưởng Vận nói.

- Chỗ đó đẹp lắm, lại rất yên tĩnh. Nhà nước không có tiền để phát triển...

Tưởng Vận, bạn vẫn thích yên tĩnh kia mà? - Lý Phùng nói.

- Mình cũng thích cả nơi ồn ào nữa. - Tưởng Vận cười nói.

- Thích ồn ào thì khó gì đâu. Chọn một chỗ chơi bài, chơi mạt chược, chơi tú lơ khơ. - Vĩ Ca nói.

- Chơi tú lơ khơ vừa dễ chơi, vừa vui. - Tưởng Vận nói.

Miếu Trúc Lâm được xây dựng trên một quả đồi, có hai cái miếu và mấy Phật tử ở đây để nhận lễ vật, hương khói cho miếu. Trừ những ngày các tín đồ đi lễ Phật, ngày thường ở đây rất yên tĩnh, du khách đến rất ít. Các tăng ni tự trồng trọt, hòa thượng và các ni cô cùng ở một miếu nhưng không phạm vào những điều cấm kị. Những loại gia cầm được nuôi ở đây là để phục vụ cho khách tham quan. Mấy vị Phật tử thường xuyên tới đây trung niên có, bà già cũng có đi đứng nhẹ nhàng, khuôn mặt như những người ngoài trần thế. Núi không cao lắm, dưới chân núi là một con sông nước trong xanh biếc. Ở Đan Lăng không có nhiều nhà máy nên ít bị ô nhiễm. Một bộ phim chấn động dư luận: "Nơi tình yêu bị lãng quên" đã được quay tại đây. Cái tên phim ấy bây giờ xem ra mơ hồ quá. Nơi này nở tình yêu vốn thuộc về thiên kinh địa nghĩa. Ý của tên phim muốn nói là tình yêu đã chạy ra thành phố cả rồi, đã rời bỏ chốn sơn cùng đến với những nơi đèn xanh, đèn đỏ cả rồi.

Ba người ngồi trên du thuyền ngắm cảnh. Vĩ Ca gọi điện cho ai đó bảo đến miếu Trúc Lâm ngay.

Chiếc thuyền con lướt nhẹ trên sông, Lý Phùng ngồi ở đầu thuyền, Tưởng Vận, Vĩ Ca ngồi ở khoang giữa. Cách ngồi này xem ra không được hợp lý lắm vì muốn cặp bồ phải ngồi gần nhau mới đúng. Vừa bước lên thuyền Lý Phùng đã leo lên ngồi ở đầu thuyền, để Tưởng Vận ngồi cùng Vĩ Ca như một chủ ý sắp sẵn. Lý Phùng hai tay cầm chắc mái chèo, giữ phương hướng cho thuyền. Tưởng Vận bước lên, thuyền hơi chòng chành, Vĩ Ca đỡ lấy tay chị, chờ chị ngồi ổn định mới buông ra. Vĩ Ca là người lịch thiệp, tạo niềm vui cho người là chính, không hề có ý nghĩ gian xảo. Sở dĩ Lý Phùng ngồi riêng rẽ cũng có lý do của nó: Vĩ Ca là người đáng tin cậy đời nào lại có chuyện tình ái với bạn gái của mình. Anh mãi miết chèo thuyền, thậm chí không cần ngoái cổ lại.

Ở những nơi thuyền đi qua, hoa rừng đua nhau khoe sắc. Trời xanh mây trắng, tình bạn thăm thiết... tâm tình Tưởng Vận dạt dào niềm vui. Do trọng

lượng cơ thể của ba người, chiếc thuyền con ngậm nước rất sâu, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ bị đắm. Đắm thuyền sẽ càng tốt, lúc đó anh hùng sẽ cứu mỹ nhân, nhưng ai là anh hùng thì còn là một ẩn số. Tưởng Vận tay dài, chị thò tay xuống nước, ngón tay uốn lượn trông thật nên thơ... Vĩ Ca rút khẩu súng lục bên hông nhắm bắn một con chim, Tưởng Vận vội nói: "Đừng anh", Vĩ Ca cười, anh chỉ định ngắm chơi thôi, một con người có lòng nhân từ như anh ai lại nỡ giết hại chim trời bao giờ. Hơn nữa trong Cục Công an cũng đã có quy định rõ ràng, mỗi viên đạn đều có ghi chép hẳn hoi.

Tưởng Vận cầm lấy khẩu súng ngắm vào một gốc cây, rồi ngắm lên một đám mây trên trời. Vĩ Ca nói đùa:

- Nếu cô thích, lần sau tôi sẽ tặng cô một khẩu.

- Thật thế không? - Tưởng Vận nói.

- Anh Vĩ đã nói thì bao giờ cũng thật. - Lý Phùng nói.

- Sẽ biếu cô một khẩu nhỏ hơn, đẹp hơn nhưng không dùng được đâu. Cô cũng đừng nên dùng khẩu súng đó để dọa người, phạm pháp đấy, trách nhiệm lại đổ lên đầu tôi. - Vĩ Ca nói.

- Em chưa bao giờ phạm pháp cả. - Tưởng Vận cười bảo.

- Đã có anh Vĩ Ca rồi, phạm pháp cũng chẳng làm sao. - Lý Phùng nói.

- Lý Phùng, cậu đừng nói bậy. - Vĩ Ca nghiêm sắc mặt.

Vĩ Ca nghiêm túc lại là một Vĩ Ca khác. Lý Phùng im lặng không nói gì nữa.

Lý Phùng hơi buồn một lát rồi lại vui ngay, anh kể về tài bắn súng của Vĩ Ca, anh ca ngợi tài bắn súng trăm phát trăm trúng của Vĩ Ca. Anh kể cách đây có một tên tội phạm cướp xe, biết không còn đường thoát, để tránh khỏi lưới bủa vây, nó cho xe chạy hết tốc độ lao thẳng vào đám đông. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đó, Vĩ Ca đưa súng lên bắn đúng vào thái dương tên tội phạm. Xe của tên cướp mất đà lao thẳng vào một gốc cây, mọi người bình an vô sự... Sự việc này, Tưởng Vận đã được nghe kể nhưng không ngờ người cảnh sát được ca ngợi đó lại đang ở ngay cạnh mình khiến chị càng thêm khâm phục và xúc động hơn. Khi Tưởng Vận trao lại khẩu súng cho Vĩ Ca, hai tay họ chạm vào nhau, gây nên một cảm giác khó tả. Mặt trời trên đỉnh đầu, nước biếc ngay dưới chân, đàn ông và

đàn bà đang ở giữa âm dương. Buổi trưa lại uống rượu ngâm, trên thuyền thỉnh thoảng mới có cơn gió thổi, như không hẹn mà gặp, cả ba người đều lắng nghe sự yên lặng. Lý Phùng cho thuyền quay đầu trở lại.

Khi về đến miếu Trúc Lâm, vào đến nhà nghỉ đã thấy một người trẻ tuổi mặc sắc phục cảnh sát ngồi ở cạnh bàn, anh ta đang chơi tú lơ khơ một mình, cả năm mươi tư con bài đều được xếp ngay ngắn. Thấy Vĩ Ca vào, anh ta đứng dậy nhưng không nói năng gì, đến khi Vĩ Ca vỗ nhẹ vào vai, anh ta mới ngồi xuống. Chàng trai trẻ này trông rất lanh lợi, khi nói chuyện cứ nhìn chăm chăm vào Vĩ Ca, thỉnh thoảng mới liếc nhìn Lý Phùng, còn Tưởng Vận thì dường như anh ta không để ý đến, khiến Tưởng Vận có cảm giác là anh chàng này thiếu lịch sự. Sự khâm phục ở dưới nước lại được chuyển lên bờ, chị nghĩ: Vĩ Ca mời chị chơi bài chắc không phải là với anh chàng thô lỗ này.

Bốn người chơi châu ra một trăm đồng, Lý Phùng nói chơi cho vui thôi, ván thứ nhất Tưởng Vận và Vĩ Ca thắng. Gian phòng họ ngồi ở ngay sau miếu, bên ngoài là bụi tre, hoa tươi và xa xa là cả một dải non xanh nước biếc. Bàn chơi đặt ngay cạnh giường, căn phòng rất sạch sẽ, xa xa có tiếng tụng kinh vọng lại, thi thoảng lại có một tiếng chuông, mùi hương phảng phất...

Bên kia tụng kinh, bên này chơi bài, tiếng tụng kinh hòa lẫn với tiếng chơi bài. Bốn người cười vui xen lẫn nuối tiếc, thất vọng. Người thắng thì hể hả, kẻ thua thì ỉu xiu. Tưởng Vận cười lẩn ra giường: chị thắng Lý Phùng, Lý Phùng luôn miệng kêu trời "Thế có chết tôi không, chết tôi rồi"...

Một người cười như nắc nẻ, còn người kia thì buồn rầu, riêng Vĩ Ca vẫn giữ thái độ bình thản, vui nhưng không cười to mặc dầu anh có bộ răng rất đẹp. Hoàng hôn buông xuống, khẩu súng lục trở bên hông, Vĩ Ca tay phải đặt vào bao súng, tay trái ra bài, Lý Phùng thấy thế giải thích: Đây cũng là một trong những nghệ thuật của ông anh đấy. Tưởng Vận cũng bốc hứng chuyển từ tay phải sang tay trái chơi bài. Đang lúc mọi người mải mê chơi bài thì một ông già bước vào, bảo rằng cơm đã bày sẵn ở phòng kế bên rồi. Lý Phùng và viên cảnh sát trẻ trả tiền thua ván cuối cùng, Vĩ Ca nói:

- Cô hãy cầm cả lấy, ăn xong sẽ chơi tiếp.

- Vì thắng nên không dám ăn cơm chút gì. - Lý Phùng nói.
  - Nếu anh Vĩ Ca và chị Tường Vận vẫn cầm cái, thì chúng ta sẽ thua tiếp mất. - Viên cảnh sát ít nói lên tiếng.
  - Làm gì có chuyện ấy. - Tường Vận nói.
  - Cũng chưa biết thế nào. Nhưng theo mình nghĩ rất có thể lắm đấy. - Lý Phùng nói.
  - Tôi cũng cảm thấy thế. - Chàng trai trẻ nói.
  - Nếu đúng như vậy thì... - Tường Vận vừa đi ra ngoài vừa nói, chị quay lại nhìn Vĩ Ca, Vĩ Ca chỉ cười, không tham dự vào câu chuyện.
- Anh cảnh sát trẻ có đem theo một chai rượu. Tường Vận cũng uống hai chén. Hôm nay chị rất vui, liên tiếp gặp những chuyện vui. Lý Phùng nhận được điện thoại từ công ty gọi đến nói rằng có một lô hàng đã kiểm hóa xong, đề nghị về ngay Mi Sơn để ký giấy tờ. Lý Phùng chau mày nói:
- Bảo người nhận hàng đợi, tạm đi chơi ở đâu đó, mai tôi sẽ về.
  - Khách cần nhận hàng ngay để kịp chuyến tàu 8 giờ tối. - Anh nhân viên nói.

Lý Phùng mắng một câu rồi tắt máy quay lại nhìn Vĩ Ca. Vĩ Ca nói:

- Hay chúng ta về thôi, hôm nay cũng hết chỗ chơi rồi.
- Thắng, được tiền rồi định chuồn à? - Lý Phùng cười nói.
- Vậy cậu muốn gì? - Vĩ Ca cũng cười.
- Tôi sẽ về ký các giấy tờ, chỉ cần nửa tiếng cả đi lẫn về, chúng ta ở lại đây chơi một trận cho đã. - Lý Phùng nói.

Vĩ Ca quay lại nhìn Tường Vận. Tường Vận nói với Lý Phùng:

- Đừng phóng xe nhanh quá đấy.

Lý Phùng ra xe, anh cảnh sát trẻ cũng ra xe nói rằng về huyện giải quyết một chút công việc, khi nào xe của Lý Phùng trở lại sẽ theo xe về miếu Trúc Lâm, Vĩ Ca gật đầu.

Hai người đi rồi, chỉ còn lại Vĩ Ca và Tường Vận.

Họ ngồi đối diện nhau, chai rượu còn lại vừa đủ hai chén. Sau này nhớ lại những việc xảy ra hôm đó Tường Vận thấy không thể gọi là ân nghĩa được. Chị không mê tớn, không định tính sổ với ai nhưng những việc trùng hợp lại liên tiếp đến cùng một lúc dường như không muốn tin cũng phải tin. Vĩ Ca

nâng chén rượu, chạm cốc với chị. Chị uống hết chén rượu, má ửng hồng. Buổi trưa chị đã say, má vẫn còn ửng hồng, chiều tối lại say tiếp. Lần này không có ai, chỉ có hai người ngồi đối diện nhau. Suốt buổi chiều, hai người mặt đối mặt. Dưới mặt bàn là đùi với đùi chân chạm vào chân. Sau đó chuyện gì xảy ra đã xảy ra. Tại sao bàn chân chạm vào nhau lại vội co về ngay? Không phải chỉ một lần, mà đến lần thứ hai, thứ ba... cần phải hiểu rằng ở đây có vấn đề, rõ ràng là có vấn đề rồi...

Hai người buông đũa trở về phòng khách. Trời đã nhá nhem tối hoàng hôn đang xuống dần. Từng đàn chim bay về tổ, tiếng kêu hót thật vui tai, lúc này nếu đi ra ngoài dạo một chút sẽ thật dễ chịu. Nhưng Vĩ Ca không nhắc tới, Tưởng Vận cũng không tiện nói ra. Thực ra đi dạo một chút có sao đâu, đi dạo cũng chỉ là đi dạo... nhân lúc trời chưa tối hẳn, hai người đàn ông và đàn bà có thiện cảm với nhau cùng dạo chơi trên núi, có chuyện gì đâu. Đi dạo cho tâm hồn thư thái, cho tình bạn càng thêm trong sáng, cho mối quan hệ sau này tốt đẹp hơn, chứ có gì đâu.

Vĩ Ca vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, anh sắp đi sắp lại cỗ bài tú lơ khơ. Thật kỳ lạ, vẫn cỗ bài buổi chiều mà sao hai người không thể rời khỏi nhau.

Tưởng Vận vẫn ngồi đối diện nhìn anh sắp bài.

Một lát sau, cả hai cùng ngẩng đầu lên, cùng nhìn nhau và cùng quay về với ý nghĩ: Tại sao không thể rời nhau được nhỉ?

Hai chân chạm nhau vội co về ngay, đôi mắt cũng vậy. Bóng tối đã ập vào cửa sổ nhưng vẫn chưa bật đèn.

Ông già mặc áo đen lại đến hỏi họ có uống trà không, Vĩ Ca bảo pha cho hai cốc hoa quả.

Hai cốc nước cam được bưng lên, ông già rút lui, chiếc áo đen chìm trong đêm tối.

Vĩ Ca vẫn ngồi yên, anh vốn là người ít nói. Anh tiếp tục xếp bài. Tưởng Vận đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Vĩ Ca ngẩng đầu nhìn theo chiếc quần hoa bó sát hông Tưởng Vận. Nhà vệ sinh ở phía bên kia phòng lễ tân.

Vĩ Ca vẫn ngồi trên ghế, rõ ràng lúc này anh rất trầm tĩnh, sắc mặt không có biểu hiện gì khác. Con người anh là thế, có thói quen trầm tĩnh, cũng có thể gọi là sự trầm tĩnh cao độ. Ở địa bàn Mi Sơn, Vĩ Ca là của khắp mọi

nhà, những người có chức vụ cao hơn anh cũng đều sợ anh một phép. Anh nghĩ gì sẽ làm đúng như vậy, nếu so sánh giữa anh và Lý Phùng thì đó chỉ là chuyện bà mo nhỏ gặp bà mo lớn. Anh rất ít khi gặp chông gai, nói theo cách khác, chông gai không có tác dụng gì với anh. Mọi người bảo rằng anh đang muốn đinh đâm vào chân, có đâm vào chân mới tốt, vì anh là con sâu biếng nhác.

Tường Vận đã quay trở lại, Vĩ Ca lấy trong túi ra một gói giấy nhỏ có chứa chất bột màu lam rồi cho đều vào hai cốc nước cam, khuấy đều. Lúc Tường Vận bước vào phòng, anh đang uống. Anh chạm cốc với Tường Vận và nói:

- Cô Tường Vận, được làm quen với cô, tôi rất vui.

- Em cũng thế. - Tường Vận nâng cốc nói.

Hai cái cốc lại chạm nhau lần nữa, Vĩ Ca uống hết, Tường Vận cũng vậy. Suốt từ sáng đến giờ, họ đã ngấm phối hợp với nhau, hết động tác này đến động tác khác.

- Nếu không có gì xảy ra thì trung tuần tháng Năm này, cô có thể về nhận công tác ở đơn vị mà cô mong muốn. - Vĩ Ca nói.

- Em không biết phải cảm ơn anh thế nào. Anh còn giúp đỡ cả bạn em một việc to lớn. Xin cảm ơn anh, anh Vĩ Ca. - Tường Vận nói.

- Cô Tường Vận, không cần phải cảm ơn đâu.

- Không, nhất định em phải cảm ơn anh.

- Cô lấy gì để cảm ơn tôi? - Vĩ Ca cười nói.

Thật vậy, Tường Vận nghĩ mình lấy gì để cảm ơn anh ấy bây giờ?

- Quả thật đây là vấn đề rất khó, ngay bây giờ em chưa nghĩ ra nên cảm ơn anh bằng cách nào. - Tường Vận cười nói.

- Chưa nghĩ ra thì tốt nhất đừng nên nghĩ nữa. - Vĩ Ca nói.

- Anh Vĩ Ca, anh quả là con người tốt bụng.

- Cô Tường Vận, cô đừng nói thế.

- Anh là người rất tốt, tuy chúng ta gặp nhau không lâu, nhưng em đã nhận ra điều này. Trong lực lượng cảnh sát, rất hiếm có những người như anh. - Tường Vận nói.

- Cô Tường Vận, chúng ta chuyển sang chuyện khác đi, nói mãi chuyện này

làm gì. Tại sao Lý Phùng vẫn chưa về nhỉ? Gần một tiếng đồng hồ rồi. - Vĩ Ca xoa tay.

- Chắc bạn ấy đang trên đường đi. - Tưởng Vận nói.

Vĩ Ca im lặng, dường như anh đang suy nghĩ. Và suy nghĩ của anh bắt đầu phát huy tác dụng.

Tưởng Vận muốn gọi điện cho Lý Phùng nhưng tâm tư lại bị một cái gì đó ngăn lại. Buổi trưa chị uống rượu đen, buổi chiều lại uống rượu trắng. Ngồi mãi trên ghế, đôi chân đã tê dại, chị muốn đứng dậy cử động một chút nhưng không thể nào nhấc nổi đôi chân. Lúc đó chị cũng chẳng hiểu mình đang muốn gì..

Ánh trăng rọi chiếu qua cửa sổ.

- Ồ, đêm nay có trăng. - Vĩ Ca nói.

- Trăng đẹp quá. - Tưởng Vận nói.

- Chúng ta ra ngoài dạo một chút đi. - Vĩ Ca nói.

- Được thôi. - Tưởng Vận nói.

Có một con đường nhỏ đi lên bãi đất trống trên đỉnh núi, hai người lần theo bậc thang đi lên. Ở chỗ đường hẹp, bao giờ Vĩ Ca cũng đi trước. Một bên là vách núi, một bên là cây cối rậm rạp. Đi được khoảng hai trăm mét thì đến bãi đất trống, Tưởng Vận nhìn ra xung quanh, bất giác thốt lên:

- Ồ, đẹp quá

Non xanh nước biếc dưới ánh trăng thật là thơ mộng, Tưởng Vận chưa bao giờ được thấy ánh trăng trữ tình như thế này. Vĩ Ca hút thuốc. Tưởng Vận nói:

- Cho em xin một điếu.

Vĩ Ca đưa điếu thuốc đang hút cho chị, tự châm cho mình một điếu khác. Tưởng Vận hít một hơi dài và cảm thấy mình chưa được hút loại thuốc nào ngon như thế này.

Vĩ Ca bước mấy bước, mắt nhìn về phía xa. Lốp cỏ dưới chân anh như tấm thảm dày. Anh nghĩ: Nếu... Ở chỗ này. Song anh lại nghĩ: Thế thì quần áo sẽ bẩn hết mất.

Nội tâm đã bùng cháy, điếu thuốc lá trên tay rung rung. Vấn đề anh muốn bỗng trở nên khó khăn. Tưởng Vận vẫn đứng nguyên chỗ cũ, anh ngẫm

nhìn cô.

Hút xong điều thuốc, hai người quay về, dường như họ lên đây chỉ để hút một điều thuốc. Khi bước xuống bậc thang, Vĩ Ca nắm lấy tay Tưởng Vận. Động tác này chị không lạ lắm gì. Hai năm về trước, cũng vào tháng Năm, ở huyện Tân Kinh, Lý Phùng cũng nắm tay chị, kéo chị lên xe rồi hôn lấy hôn để. Bây giờ cảnh này lại tái hiện nhưng chẳng thấy bóng dáng Lý Phùng đâu.

Đến chỗ đất bằng phẳng, Vĩ Ca buông tay chị ra.

Tưởng Vận định nói câu gì đó nhưng lại quên mất, gió núi đã đem theo câu nói của chị đi rồi. Một cành cây chắn ngang đường như muốn trêu chọc đôi vú căng phồng của chị, chiếc quần hoa như căng hơn, bàn chân cũng như muốn thoát ra khỏi giày.

Gian phòng tối om, Tưởng Vận vào nhà định bật đèn nhưng công tắc lại không gần cửa. Chị vòng qua bộ bàn ghế, sờ soạng trên đầu giường. Vĩ Ca nói:

- Để tôi xem.

Anh tiến về phía Tưởng Vận, có lẽ nhìn không rõ nên va phải phía sau lưng chị. Hai người đưa tay sờ soạng trên tường, hai tay đụng phải nhau rồi quên cả công tắc đèn. Một công tắc khác đã được bật mở, người đàn ông hăm hở bế người đàn bà lên giường.

- Anh Vĩ Ca... - Tưởng Vận khẽ nói.

- Em Tưởng Vận! - Vĩ Ca.

Hai cái tên gặp nhau, đó cũng là sự lặp lại chuyện mùa Xuân năm 1999 tên của chị gặp tên của Lý Phùng trên xe khách.

Hai bóng người vật lộn nhau trên giường, Tưởng Vận nằm dưới cố sức giãy giụa, chống cự nhưng chị không còn là Tưởng Vận nữa rồi. Chỉ một lát sau chị đã mở rộng miệng đón nhận những cái hôn điên cuồng của Vĩ Ca, Vĩ Ca cởi quần chị với động tác rất nhanh. Sau đó Tưởng Vận không thể nào nhớ nổi mình đã bị lột quần ra như thế nào. Công đoạn cuối cùng, chị không may mắn có ý nghĩ chống lại, vì ý nghĩ đó vừa lóe lên đã vụt tắt ngay. Chị không thể, không muốn đẩy anh ra.

Trên đường cao tốc cách đó vài chục cây số, một người đàn ông đang

phóng xe như bay.

***

Thành Đô và Mi Sơn là hai thành phố cách nhau khoảng tám mươi cây số, đi ô tô mất khoảng bốn mươi phút. Hai thành phố một lớn một nhỏ này đều nổi tiếng về ăn chơi, cảnh rượu chè, trà lá nhan nhản trên đường phố. Đó là tệ nạn kéo dài hàng ngàn năm nay, bây giờ các kiểu ăn chơi lại đua nhau nở rộ. Hơn mười năm ao ước nay được dịp bung ra, từ ham muốn nhỏ đến ham muốn lớn đều tíu tít đua nhau tranh giành địa bàn, bối cảnh ăn chơi mọc lên như nấm. Truyền thống đã có vết rạn nứt. Có người hỗn loạn, có người vẫn cố giữ lối sống truyền thống. Hỗn loạn cũng có cái thú của hỗn loạn, giữ vững lối sống cũ cũng có cái hay của nó. Cái trước là tấm gương mới của thời đại, còn cái sau thì nép mình trong cuộc sống thường nhật. Giữa hai cái đó chưa hình thành một ranh giới rõ ràng.

Tưởng Vận ở Mi Sơn sa vào lòng một công an ở miền Trúc Lâm, còn Triệu Ngự ở Thành Đô lại đang du ngoạn với Lý Tiến, Tề Hồng, Tôn Kiện Quân ở vùng ngoại ô. Triệu Ngự gọi điện cho Tưởng Vận không được vì cô tắt máy. Anh thấy không yên tâm. Từ xưa đến giờ Tưởng Vận có tắt máy bao giờ đâu. Tưởng Vận vốn là cô gái xinh đẹp ở vùng Mi Sơn, thể hình đẹp, ăn mặc đúng một thời đại. Chị đã gặp phải Lý Phùng, một gã đàn ông có bàn tay dơ bẩn. Và ở Mi Sơn có quá nhiều bàn tay dơ bẩn... Triệu Ngự tự hỏi mình: Phải chăng mình đã quá lo xa. Tất nhiên anh không hay biết gì về câu chuyện rung động lòng người xảy ra ở một nơi cách thành phố trên một trăm cây số.

Triệu Ngự trở lại với bạn bè, lòng tràn đầy niềm vui. Triệu Yến, Tề Hồng, Lý Tiến, Tôn Kiện Quân xúm xít hỏi về Thương Nữ, vợ anh. Thương Nữ vắng mặt, còn Nam Tử đang ở quê. Một tổp người thân thiết, một đại gia đình. Xâu chuỗi tất cả các bạn ở Mi Sơn lại, chắc một ngày không xa, sẽ có thêm Tưởng Vận, Hỷ Nhi, Quân Trị Bình, Điền Tiểu Lan.

Có điều một số người trong bọn họ sẽ khó lòng mà ngồi cùng nhau, ví dụ như Tiểu Hứa và Tưởng Vận, chị Tô và Thương Nữ chẳng hạn. Có một số người dường như nấp trong bóng tối, nhưng thực ra chẳng có ai nấp trong bóng tối cả. Mọi người đều đứng ở chỗ sáng, chị Tô, Phan Đình, Tôn

Khánh Hải... Ô, còn có cả Lâm Hạnh Hoa nữa chứ.

Khi nhắc đến ba chữ Lâm Hạnh Hoa, tâm hồn Triệu Ngự không sao tránh khỏi xúc động. Cuộc hành trình đi Cầu Khê. Đêm ngủ lại ở nông thôn. Cái chậu gỗ màu đen, rửa chân bằng nước nóng. Say sắc...

Tình yêu không biên giới. Không chỉ có Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa, chị Tô, mà Tôn Kiện Quân cũng có chuyện. Tôn Khánh Hải, Quân Trị Bình, Hỷ Nhi, Lý Phùng và lão Tào, ai cũng đều có chuyện cả, nếu không có chuyện thì cũng có tâm tư.

Vô vàn những chuyện, kể sao cho hết, chuyện có liên quan đến tình và sắc thật rung động lòng người biết bao? Nói rằng con người say đắm, say như điệu đờ, say ngây ngất kể cũng đúng bởi vì tình và sắc không phải là cái gì khác, tình và sắc không nhiều cũng không ít mà chính là cái... của lẽ sống.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 12

Người Đàn Ông Thành Nghiến Răng Nghiến Lợi

K hoảng trước đó một giờ, Lý Phùng đánh xe từ miếu Trúc Lâm về Mi Sơn. Nét mặt anh sa sầm, viên cảnh sát trẻ hỏi chuyện, anh chỉ ậm ừ cho qua. Vĩ Ca là một cảnh sát tuy chức vụ không cao nhưng nhiều tài năng. Trước mặt Vĩ Ca, Lý Phùng tự coi mình như hàng con cháu. Anh phải đóng vai đó suốt nửa ngày rồi, lúc này anh đang muốn có một bộ mặt sa sầm. Bộ mặt sa sầm sẽ dễ chịu hơn so với bộ mặt cười tươi. Anh đã từng kéo thắt lưng, chấp tay vái lạy người đàn bà anh hằng yêu quý để được mãn nguyện mà không để lộ một dấu vết gì. Chuyện tưởng như hoang đường nhưng điều đó lại đúng với anh. Nếu có trách thì chỉ trách anh đã có những động tác thừa. Quân Trị Bình có động tác thừa, lại đến lượt anh có động tác thừa. Rõ ràng là bộ ngựa bắt ve, vành khuyên ở ngay sau lưng, chỉ hám lợi trước mắt, quên mất hiểm họa sau lưng. Anh tự cho mình là chim vành khuyên nhưng khi chuyện xảy đến lại biến thành một con bộ ngựa. Tưởng Vận là con ve, lúc ấy bị sa vào cái bẫy tinh vi của vành khuyên đã cài đặt sẵn. Vĩ Ca lợi hại thật. Lần đầu tiên gặp Tưởng Vận, anh không hề nói năng gì. Khi Tưởng Vận tập ở phòng thể dục, chị giơ tay, gập bụng. Vĩ Ca vừa hớp xong, người mệt mỏi chỉ ngồi yên một chỗ, làm như không chú ý đến thân hình kiều diễm của Tưởng Vận. Lần thứ hai ở miếu thờ Bao Thanh Thiên, anh tỏ ra rất lịch sự, vì thế Lý Phùng cũng không nghi ngờ gì. Tối qua, anh rủ Lý Phùng đi mát xa, Lý Phùng cũng chiều ý anh, anh nói muốn đến Đan Lăng thăm một đứa trẻ thất học và bảo Lý Phùng rủ Tưởng Vận cùng đi. Nói đến Tưởng Vận, anh chỉ cười khà khà, còn Lý Phùng thì ngứa ngáy cả da thịt. Vĩ Ca vỗ vai Lý Phùng nói: - Chú em ơi, sau này anh không bao giờ bạc đãi chú em đâu.

Hôm nay Lý Phùng đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình dẫn dắt của Vĩ

Ca. Anh đã song tấu với Vĩ Ca, hư cấu hình tượng huy hoàng của Vĩ Ca. Anh đã phải móc túi ra ba trăm đồng để cho đứa trẻ, lại thua tú lơ khơ mất bảy trăm đồng, thế là lại phải dùng kế hoãn binh đưa tiền cho vợ. Viên cảnh sát trẻ đến huyện lị thì xuống, cậu ta nói với Lý Phùng khi nào quay lại thì gọi vào máy cầm tay cho cậu ta. Cậu ta đưa tấm danh thiếp, anh chẳng thèm nhìn, đút luôn vào túi. Lý Phùng nghĩ bộ dạng thẳng cha này giống hệt mình.

Anh cảnh sát trẻ khoan thai bước vào một tòa nhà lớn. Lý Phùng nhìn theo và nghĩ bụng: Chỉ mười năm nữa, thẳng cha này lại là một Vĩ Ca mới đây.

Có lẽ không cần đến mười năm, năm năm cũng đủ rồi. Tuổi trẻ bây giờ người nào cũng giỏi dang. Sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước...

Lý Phùng cho xe chạy rất nhanh, chính anh cũng không biết nên đi về hướng nào. Làng mạc, đồng ruộng hai bên đường loang loáng trôi qua. Ma quỷ cũng không thể biết căn phòng nhỏ ở sau miếu đang xảy ra chuyện gì... Hai người đã làm gì nhau chưa nhỉ? Một người mưu cao, kế sâu như Vĩ Ca đời nào lại chịu khoanh tay ngồi nhìn? Trông điệu bộ của Tưởng Vận như vậy, Vĩ Ca chịu sao nổi, nhất là hôm nay cô lại mặc chiếc quần hoa bó sát người. Hai người này... Lý Phùng suy nghĩ miên man. Vào lúc giao thời giữa mùa Xuân và mùa Hạ, ở khu núi cao rừng rậm ấy tha hồ mà làm tình. Lý Phùng thấy lồng ngực như muốn vỡ tung, thế rồi trong anh bỗng lóe lên một tia hy vọng: Tưởng Vận sẽ đẩy Vĩ Ca ra, kiên quyết không cho Vĩ Ca xúc phạm mình, không cởi quần, không lên giường, Vĩ Ca sẽ phải bất lực. Chắc không có chuyện Vĩ Ca hiếp dâm Tưởng Vận?

Lý Phùng dừng xe trên con đường nhựa mới sửa ở ngoại ô Mi Sơn. Đây là nơi vắng vẻ, đường sửa xong rồi nhưng nhà cửa chưa xây dựng, cả dải đất lớn mọc đầy cỏ hoang. Lý Phùng định đợi cho họ "rảnh rỗi" rồi mới gọi điện, đó là kế hoạch bước một, lợi dụng lúc anh vắng mặt chắc họ tha hồ làm mưa làm gió.

Vĩ Ca và ông chủ của Lý Phùng là anh em kết nghĩa với nhau. Số người kết nghĩa với Vĩ Ca ở thành phố này khá nhiều. Năm ngoái có một việc đã để lại ấn tượng sâu sắc với Lý Phùng: Công ty có một khoản nợ kiện ra tòa hàng nửa năm vẫn chưa đòi được. Bần cùng bất đắc dĩ, ông chủ đành nhờ Vĩ Ca giải quyết. Chỉ vài lần gọi điện, Vĩ Ca đã giải quyết xong: Khách hàng đã trả tiền cho công ty không thiếu một xu. Lý Phùng không hiểu tại sao Vĩ Ca lại giỏi đến thế? Ông chủ vỗ vai anh nói: - Tiểu Lý, có một số việc cậu chưa hiểu đâu, thằng cha nợ tiền công ty mình có tiền án đấy, cậu có biết không? Nó lại dám chạy ì sao được? Vĩ Ca sẽ đề nghị tòa án bắt nó, cho ngồi tù ngay.

Lý Phùng ngồi trên xe ngắm nhìn đồng ruộng bỏ hoang. Nếu lúc này Tưởng Vận gọi điện đến thì chứng tỏ chẳng có chuyện gì xảy ra. Có điều, một khi Vĩ Ca đã vấp phải đình thì liệu anh ta có giận cá chém thớt không? Có thể Vĩ Ca sẽ manh động nhưng Tưởng Vận sẽ chống lại. Nhưng nếu Vĩ Ca nổi cơn điên lên thì sẽ là tai họa cho Lý Phùng. Ở dải đất Mi Sơn này, đôi khi bạn trị tội một người cũng có nghĩa là bạn đã trị tội cả một nhóm người, đi đến đâu cũng sẽ có người hỏi thăm bạn. Những người có tiền, có thế lực, những nhân sĩ thành công thường kết thân, hình thành một dây với nhau, Lý Phùng cũng nằm trong đường dây này. Nếu đối xử khéo, bạn tha hồ hoạt động tự do, còn nếu làm những việc ngốc nghếch, chẳng hạn như không để Vĩ Ca làm tình với Tưởng Vận, bạn sẽ bị mọi người lạnh nhạt ngay, thậm chí bị khai trừ khỏi mạng lưới vô hình này: Nếu Vĩ Ca không làm tình được với Tưởng Vận thì cái chức phó chủ tịch hội đồng trọng tài của Lý Phùng cũng sẽ đi tong...

Nghĩ vậy, Lý Phùng thấy vấn đề trở nên phức tạp.

Ánh trăng trên trời lúc tỏ, lúc mờ, dao động chẳng khác gì tâm tư của anh lúc này. Anh quyết định không buông xuôi sự việc. Một con người muốn thành đạt trong xã hội thì phải... anh nghĩ. Ý nghĩ mang tính tổng kết này

gần đây vẫn được anh sử dụng. Đây chính là lúc thử thách lòng người...

Máy vẫn không thấy rung chuông, chắc họ đang say trong cơn cuồng dục. Lý Phùng cố tưởng tượng xem họ bắt đầu như thế nào, Vĩ Ca chọn thời cơ nào, hạ thủ đối phương ở đâu. Tưởng Vận sẽ chống lại ra sao, sau đó thân thể lỏa lồ như thế nào. Lý Phùng tưởng tượng đến từng chi tiết. Anh nghe thấy từng hơi thở nhìn thấy hình ảnh hai người ôm chặt lấy nhau... Anh đang ngạt thở, sắp tắt thở đến nơi. Đen ăn đen, anh nghĩ. Anh đã ăn vụng vợ Quân Trị Bình, bây giờ Vĩ Ca lại tận hưởng chiến lợi phẩm của anh. Ở sòng bạc thường có câu nói cửa miệng: Đưa gái đến để đá bóng. Tưởng Vận cũng ví như quả bóng rổ, anh chủ động chuyền vào tay Vĩ Ca. Vĩ Ca nói chỉ vui tí thôi, nhưng ngộ nhờ anh ta... thì tính sao? Quan hệ giữa đàn ông và đàn bà vốn là thế, đã có lần thứ nhất rồi thì lần thứ hai sẽ...

Lý Phùng càng nghĩ càng cụ thể hơn, anh coi Tưởng Vận là quả bóng rổ. Lúc này quả bóng rổ đang nằm trong tay Vĩ Ca, anh ta muốn làm gì chả được. Cả một thời gian lâu như vậy, chắc chắn anh ta đã hành động rồi, bóng đã lăn rồi. Vậy mà Lý Phùng vẫn ngốc nghếch ngồi đợi trong xe, chẳng lẽ đợi đến lúc tan cuộc hay sao?

Lý Phùng bỗng cảm thấy mình là thằng ngốc.

Lý Phùng lái xe vào thành phố. Chỗ anh đỗ xe là vùng ngoại ô có tên gọi là phố Cao Đăng. Ở phố Cao Đăng có một khu dành cho người giàu, Lý Phùng ở khu vực này, hàng ngày anh vẫn lái xe đi đi về về. Vợ anh thường nhắc nhở anh về quan hệ nam nữ, mấy năm trước đã bị anh đánh cho một trận nên thân. Vợ anh trước đây cũng rất đáo để, luôn cãi cọ với anh nhưng đâu phải là đối thủ của anh. Anh là phó chủ tịch hội đồng trọng tài công ty còn chị chỉ là nội trợ, làm những việc lặt vặt trong gia đình, xem ti vi, tiếng nói của chị trong gia đình chỉ như tiếng muỗi vo ve. Nhưng cũng đã có một thời vợ anh được mệnh danh là người lăm điều, Lý Phùng phải vất vả lăm mới trị được, mới biến sư tử Hà Đông thành con muỗi...

Lý Phùng lái xe rẽ vào đường Cao Đăng, anh đang do dự không biết có nên về nhà cho vợ một bài học không. Không cần phải tạo cớ, mọi lý do đều đã có. Khi chồng bị nghẹt thở thì vợ có nghĩa vụ phải bơm không khí vào. Lúc này đây, anh đang bị nghẹt thở, lồng ngực như có cái gì làm tắc nghẽn. Liệu vợ có giải quyết được những vấn đề này không? Tuy anh hay trách mắng vợ nhưng việc giải quyết vấn đề tức ngực, nghẹt thở lại là vấn đề khác, chẳng những là vấn đề lớn, mà nếu không được giải quyết thì sẽ có nguy cơ trầm trọng hơn.

Xế cửa khu nhà giàu ở phố Cao Đăng có một hiệu thuốc, Lý Phùng thấy trong quầy bày la liệt những loại thuốc bổ. Ồ, thế mà mình quên khuấy đi mất. Lý Phùng dừng xe trước hiệu thuốc.

Cô gái bán hàng đi dép lê, quần ống lửng, áo sơ mi xanh. Cô đang nhàn rỗi, ngồi ngáp dài. Cô đang ngáp thì chiếc ô tô xích đến, cô rất quen số của chiếc xe này. Cô rất muốn làm quen với người đàn ông thành công có đôi mắt to, lông mày rậm này. Cô rất thích dáng vẻ đàng hoàng và phong độ của người đàn ông này. Năm ngoái, chỉ thiếu một chút nữa là cô đã cấu kết được với anh ta rồi. Anh ta đang định ôm hôn cô thì có điện thoại đường dài, anh liền buông cô ra. Lúc đó, cô rất giận nhưng sau lại tha thứ cho anh ta: Cuộc sống của những người đàn ông thành công là như vậy.

Hiệu thuốc không lớn lắm nhưng có đủ mọi loại thuốc. Thuốc bổ, thuốc tráng dương, bao bì rất đẹp. Cô gái đứng bên quầy thuốc, vẻ mặt mỉm cười. Con trai cô ở nhà, còn đức ông chồng thì mãi mê bên bàn mạt chược. Ban ngày đã có người trông coi cửa hiệu, tối đến cô đứng bên quầy thuốc nhìn khách bộ hành qua lại, bán vài thứ lặt vặt. Cô thích ngủ tại cửa hàng vì không hứng thú lắm với ông chồng. Có lẽ ông chồng cũng không hứng thú lắm với cô. Ông chồng có máu chơi mạt chược, nửa đêm gà gáy mới mò về. Khoảng năm bữa nửa tháng họ mới chăn gối một lần cốt cho có lệ giống như ăn một bữa cơm, uống một cốc nước vậy. Người cô trông đầy đặn. Chồng cô bảo cô hơi béo, nhưng lại khen cô là đẹp gái, duyên dáng, cô

cũng chẳng thèm để ý đến những lời tán tụng của chồng. Những lúc nhàn tản, cô thường gọi mấy người quanh phố đến tán gẫu. Cũng có nhiều chàng trai đến tấn công cô nhưng tất cả đều bại trận vì cô đâu phải là người để gheo nguyệt trên hoa. Có những chàng trai si tình suốt ngày đến quấy rầy cô, cô bực mình đóng sầm cửa lại, xua đuổi anh ta như xua đuổi lũ ruồi nhặng.

Cái miệng ngáp dài của cô trở thành nụ cười hiền hậu vẫy chào Lý Phùng. Cô nói:

- Chào anh, hôm nay ngọn gió nào đã đưa anh đến đây thế?
- Ngọn gió đông nam. - Lý Phùng nói.
- Không phải gió tây bắc à? - Cô gái nói.
- Cô thích gió tây bắc à? - Lý Phùng cười nói.
- Không. Nếu anh không chiếu cố đến cửa hàng em thì em chỉ còn cách hứng gió tây bắc thôi. - Cô gái nói.
- Dạo này làm ăn có khá không? - Lý Phùng hỏi.
- Anh không đến thì khá làm sao được?
- Cô nói sai rồi, chẳng lẽ cô mong tôi ốm suốt hay sao?
- Anh Lý ơi, anh nói thế cũng sai rồi. Thuốc ở cửa hiệu em phần lớn đều là thuốc bổ.

Lý Phùng liếc nhìn quầy thuốc. Viên đại bổ nhưng hươu...

- Anh Lý, hôm nay mua cho em vài thứ đi. Mua cho em một lọ thuốc dạ dày nhé! - Cô gái nói.
- Tại sao cô biết tôi cần mua thuốc dạ dày? - Lý Phùng nói.
- Nếu em không nhầm thì năm ngoái anh đã mua một lọ rồi. - Cô gái nói.
- Cô có trí nhớ tốt đấy chuyện từ năm ngoái mà vẫn nhớ. - Lý Phùng cười nói.
- Anh quên rồi à?
- Quên rồi.
- Anh bận nhiều việc, suốt ngày đánh xe đi xe về nên quên là phải thôi.
- Nhưng cô vừa nhắc đến là tôi nhớ ngay. - Lý Phùng nói.
- Anh chỉ nhớ lọ thuốc không thôi ư? - Cô gái nói.

- Thế tôi còn mua những gì nữa? - Lý Phùng hỏi.

- Nếu quên rồi thì thôi. Anh quên sạch cả rồi, em còn nhắc làm gì nữa.

Cô gái thờ dài nhìn ra đường phố. Cô đứng tựa vào quầy hàng, Lý Phùng cũng đứng tựa vào hàng, cảnh tượng này giống hết mùa Xuân năm ngoái. Hồi đó là mùa Xuân. Cô gái mặc sơ mi trắng mỏng, chiếc xu chiêng lộ rõ mồn một, cổ đeo vòng kiềng vàng. Lý Phùng áp sát môi mình vào môi cô.

- Cô thử nhắc thêm câu nữa xem sao. - Lý Phùng nói.

- Anh cố nhớ lại đi. - Cô gái nói.

- Chịu, không nhớ ra nữa rồi. - Lý Phùng nói.

- Hãy cố nhớ xem. - Cô gái nói.

Cố nhớ... Lý Phùng nghĩ. Trên tường có một cái đồng hồ quả lắc tiếng kêu tích tắc. Họ đang cố nhớ. Hai người ở miếu Trúc Lâm có lẽ đang cuồng say trong tình dục... Lý Phùng do dự, không biết có nên gọi điện để làm gián đoạn sự điên cuồng của họ không.

Lý Phùng lắc đầu. Làm gián đoạn cũng chẳng ích gì, dao chém xuống nước, nước càng chảy xiết...

- Anh vẫn chưa nhớ ra à? Em nhắc anh một câu nhé: - Anh còn nợ em một thứ. - Cô gái nói.

- Thứ gì? Lý Phùng hỏi.

- Một bữa cơm. - Cô gái nói.

- Làm gì có chuyện tôi nợ cô một bữa cơm? - Lý Phùng nói.

- Chính anh nói ở ngay gian nhà nhỏ này. - Cô gái nói.

Cô gái đưa tay chỉ về căn phòng nhỏ ở phía sau. Căn phòng chật đầy hàng hóa, có một cái giường. Năm ngoái Lý Phùng và cô đã đứng sòng đôi giữa hàng hóa và chiếc giường trong căn phòng đó. Lý Phùng đợi cô chủ động trước rồi mới sờ vào "cửa quý" của cô, định thử sức xem ai hơn ai. Đang sắp bước vào trận đánh thì có điện thoại của Tường Vận. Tường Vận đã làm gián đoạn cuộc chơi của họ. Lý Phùng nghĩ: Bạn làm gián đoạn tôi, nhưng tôi không thể làm gián đoạn bạn được.

Kim đồng hồ đã nhích thêm năm phút. Không biết trong năm phút đã có bao nhiêu động tác xảy ra? Năm mươi phút...

Lý Phùng thờ dài, ngược anh giãn nở. Cô gái nghĩ: - Không biết ông tướng

này hôm nay làm sao mà lạ thế, cứ chực nhảy bổ vào mình, anh ta muốn... chẳng? Được thôi, thích chơi thì chơi, xem ai sợ ai?

Cô gái nghĩ như vậy, bộ ngực vốn đã căng phồng lúc này lại càng nổi lên rõ nét. Lòng mày sâu róm dính chặt vào lòng mày lá liễu và hai người vừa đụng vào nhau đã bốc lửa ngay. Cô gái quyết định chơi, nói đúng hơn, cô đã chờ đợi từ lâu rồi. Hàng ngày thấy anh đánh xe ra vào khu nhà giàu, cô đã hình dung ra sinh hoạt của anh và nghĩ ngay đến cảnh người vợ của anh hàng ngày đi chợ. Cô nghĩ: Loại người như anh chịu sao nổi sức cám dỗ của người đẹp?

Lúc này cô thấy rất khinh miệt người chồng của mình, cô so sánh giữa người đàn ông thành đạt này với người chồng suốt ngày ngồi ôm bàn mạt chược và càng thấy bất mãn.

Chơi thì chơi, cần phải chơi cho đã, ở tuổi cô nếu không chơi sẽ không còn thời gian nữa.

Lý Phùng lại nhìn đồng hồ trên tường, cô gái nghĩ: Anh này làm sao thế nhỉ? Bảo mình đóng cửa sớm làm gì? Không chơi đi thì làm gì còn có thời gian nữa?

Song, rốt cuộc đàn bà vẫn chỉ là đàn bà, họ không thể nào chủ động vào cuộc thay cho đàn ông được.

Trên hè đường có hai người đàn ông đi qua, một người ngấm chiếc xe còn người kia thì dán mắt vào cửa hiệu. Họ là những tay ăn chơi ở phố này, hàng ngày vẫn thường lui tới, tán tỉnh cô chủ cửa hiệu.

Thấy động, cô gái chạy ra mở cửa rồi cúi xuống lấy một lọ thuốc dạ dày đưa cho Lý Phùng.

- Hôm nay tôi không mua đâu, lái xe qua đây tạt vào chơi một tí thôi. - Lý Phùng nói.

- Anh vào đây làm gì? Xem đồng hồ à? - Cô gái bĩu môi.

- Không phải đâu, tôi vào đây để ngấm cô. - Lý Phùng nói.

- Tối nay anh có bận gì không?

- Không.

- Không bận việc gì tại sao cứ nhìn đồng hồ mãi?

- Thế cô không cho tôi xem thời gian à?

- Anh là ai mà em lại dám thế! - Cô gái cười nói.
- Theo tôi, cô chẳng có gì là không dám cả. - Lý Phùng nói.
- Xe của anh đẹp quá. Nếu được ngồi xe này, chắc dễ chịu. lắm nhỉ? - Cô gái mặt đỏ bừng, nói lấp liếm.
- Dễ chịu. - Lý Phùng nói.
- Em đã được ngồi nhiều xe khác nhưng chưa được ngồi xe của anh lần nào... - Cô gái nói.

Lý Phùng mắt vẫn nhìn lên tường, đồng hồ vẫn kêu tích tắc như một dịch thể đang dần trôi đi. Kim giờ và kim phút đã chập lại nhau, đường thẳng chẳng khác gì đường cong.

- Em rất thích số xe của anh, số 55517. - Cô gái nói.
- Cô nói gì? Cô cần tôi à? - Lý Phùng nói.
- Ai cần anh? - Cô gái mặt lại đỏ lên.
- Ồ, thì ra không phải cô cần tôi. - Lý Phùng nói.
- Ai dám cần đến anh. - Cô gái cười chừa thẹn.
- Vừa rồi cô chả nói em, em cần anh là gì. - Lý Phùng cũng cười.
- Em chỉ đọc số xe của anh thôi, em, em...
- Cô hãy xem lại mình đi, lại lẫn lộn rồi.
- Anh nói linh tinh quá đấy.
- Cô bảo linh tinh ở chỗ nào?
- Thôi thôi, anh đừng nói nữa, đừng nói nữa, càng nói càng linh tinh hơn. - Cô gái xua tay.
- Tôi không hề nói linh tinh, cô bảo linh tinh ở chỗ nào? - Lý Phùng nói.
- Chả linh tinh thì là cái gì? - Cô gái nói.
- Số xe của tôi là 55517.
- Chỉ nói số xe không thôi thì có ích gì? Nói mãi mà em đã được ngồi vào xe của anh đâu. - Cô gái nói.

Lý Phùng ghé sát vào tai cô nói nhỏ:

- Cô muốn ngồi à?
- Muốn lắm chứ!
- Ra đường cao tốc đi chơi nhé! - Lý Phùng nói.
- Được thôi.

Thế là đã rõ, ai nấy hành động ngay, một người thì thu dọn, đóng cửa, còn người kia thì đánh xe ra ngã tư đường ngồi chờ. Đây là chủ ý của cô gái, cô muốn tránh không cho những người ở phố Cao Đăng biết, tránh những lời dị nghị.

Lý Phùng vừa dừng xe thì chiếc xe ba bánh ở phía sau cũng vừa tới. Cô gái xuống xe vội chui tọt vào ô tô ngay. Lý Phùng nói:

- Thắt dây an toàn vào.

Cô gái làm ngay. Mọi hành động đều theo lệnh chỉ huy, Lý Phùng bảo cô làm gì, cô đều làm theo. Cô đã đợi ngày này từ lâu rồi sự xúc động lộ rõ trong ánh mắt cô. Cuối cùng cô đã toại nguyện được ngồi trên chiếc ô tô này, ngồi cạnh người đàn ông thành công. Cô để ý từng động tác của người đàn ông: vào số, điều khiển vô lăng...

Cô thắt dây an toàn, ngồi nghiêm túc. Lý Phùng tập trung lái xe, không nói gì, mắt nhìn về phía trước, lúc đầu cũng cảnh im lặng thế này đã khiến Tưởng Vận xúc động. Lý Phùng vốn sớm phát hiện sở trường của mình, trước đây anh bị ức chế, nên chỗ nào cũng thấy toàn sở đoản. Kể từ ngày có một chút danh giá trong xã hội thì sở đoản mới biến thành sở trường. Đến bây giờ trong anh toàn là sở trường. Sự kìm nén của người đàn ông trở thành sự hấp dẫn đối với đàn bà. Kìm nén và hấp dẫn, anh chính là chuyên gia về hai phương diện này. Có điều hôm nay anh lại được nếm trải mùi vị áp bức: Vĩ Ca đè trên cơ thể Tưởng Vận. Vĩ Ca là một quả núi đè lên trái tim anh. Anh trao đổi thể xác với cô gái bán thuốc cốt là để trả thù Vĩ Ca và Tưởng Vận. Tưởng Vận lộn xộn thì anh cũng lộn xộn. Mọi việc đều phải công bằng, tối nay sẽ có sự công bằng...

Chiếc xe chạy với tốc độ 150 km/giờ, cô gái sung sướng quá khẽ rít lên, tiếng rít hòa trong tiếng gió. Lý Phùng nghĩ: đợi lát nữa cô sẽ sướng rên lên, sẽ rên lên em sướng lắm rồi.

Xe chạy một lúc đã đi được mấy trăm cây số, đi hết đường cao tốc thì rẽ vào một đường nhánh. Cô gái ngồi yên lặng, dường như cô đang điều chỉnh từ hưng phấn này sang hưng phấn khác. Hai năm trước, Tưởng Vận đã ngồi đúng vị trí mà cô đang ngồi, cũng vào tháng Năm, xe chạy đến cánh đồng ngô. Lúc này Lý Phùng đang muốn diễn lại vở kịch cũ, xe rẽ hai, ba chỗ

liền mà chẳng có quăng đồng không mông quạnh nào.

Lý Phùng dừng xe, tắt đèn, ngoảnh lại nhìn cô gái.

- Vừa rồi cô có thấy dễ chịu không? - Lý Phùng hỏi.

- Dễ chịu. - Cô gái nói.

- Lúc nữa quay về còn dễ chịu hơn, tôi sẽ cho xe chạy 180 km/giờ. Cô có sợ không? - Lý Phùng nói.

- Sợ gì mà sợ, cái mạng của anh đắt giá mà anh còn không sợ huống hồ em? - Cô gái nói.

- Thế thì tốt, tối nay hai chúng mình sẽ lấy dây thừng buộc chặt vào nhau nhé! - Lý Phùng nói.

- Trói chặt vào nhau thì đúng hơn. - Cô gái nói.

- Thích xả lảng thì cùng xả lảng, thích chết thì cùng chết. - Lý Phùng nói.

- Anh đừng nói đến chết chóc được không? - Cô gái nói.

- Chết đi sống lại mà. - Lý Phùng nói.

- ...

- Chết ở cánh đồng ngoại ô, biến thành hai đồng xương. - Lý Phùng nói.

- ...

- Biến thành hai đồng xương cày hay, một đồng xương nhảy múa, vậy gọi đồng xương kia. - Lý Phùng nói.

Cô gái ngược nhìn anh, mồ hôi lấm tấm trên mặt.

Cô gái lắc đầu. Cô không hiểu ý anh. Một người đàn ông có địa vị như anh tại sao không biết lựa chọn một hoàn cảnh xứng đáng, mà phải ra vùng ngoại ô để nói về bộ xương người. Có phải anh định dọa cô hay muốn cô phải sà vào lòng anh?

Cô gái đã tưởng tượng ra cảnh mình sẽ chia sẻ tình cảm với anh trong một khách sạn sang trọng, nhưng có ngờ đâu người đàn ông thành công này lại có cách nghĩ khác. Suốt hai mươi năm qua, anh đã từng ân ái với nhiều đàn bà ở những nơi đồng không mông quạnh, nhiều người đã nhắc nhở anh, đôi lúc chính bản thân anh cũng tự nhắc nhở mình rằng, làm như thế là không đàng hoàng. Anh đã từng thuê một ngôi nhà lá ở ngoại ô Mi Sơn, anh gọi đó là ngôi nhà tình yêu. Năm đó, anh đã đưa Tường Vận đến, làm mưa làm gió đến nỗi quý phải khóc than, sói phải gào thét... Đêm nay, anh

cũng định tâm mình trong tình ái, nên đã nói đến bộ xương người, hàm ý của anh là sẽ trao trọn niềm vui cho người con gái đến tận đỉnh điểm của cơn cuồng dục.

Lý Phùng nói với cô gái: - Chờ tôi gọi điện thoại một chút.

Lý Phùng rẽ sang vệ đường, anh lại tưởng nhớ đến ruộng ngô năm xưa. Cô gái tỏ vẻ hơi sợ sệt, ngồi lì trên xe. Hưng phấn, căng thẳng, sợ hãi đang lẫn lộn trong đầu cô. Ruộng ngô quen thuộc năm xưa đang tỏa ngát hương vị ngọt ngào, nhưng với cô thì tất cả đều xa lạ. Cô nắm chặt tay vào thành xe. Lý Phùng gọi điện thoại cho Vĩ Ca, máy thông rồi nhưng mãi một lúc sau, đối phương mới cầm máy nghe. Giọng Vĩ Ca mệt mỏi hỏi anh làm gì mà lâu thế. Anh trả lời lão chủ hàng chết tiệt, lè mề quá, nên anh chưa đi được. Vĩ Ca hỏi vậy bao giờ cậu trở lại miếu Trúc Lâm? Lý Phùng trả lời: Sau nửa tiếng nữa. Vĩ Ca nói nhớ nhanh lên một chút nhé.

Lý Phùng tắt máy, rồi chửi đổng: Vĩ Ca nên chết đi nhanh lên một tí thì đúng hơn, nên trở thành đống xương mục rữa, thối nát thì đúng hơn.

Lý Phùng lại gọi điện cho Tường Vận, anh muốn kiểm tra xem Tường Vận sẽ chống chế với anh như thế nào, sẽ nói với anh những gì. Anh rất hiểu khẩu khí của Tường Vận. Ồ, không biết bao nhiêu lần rồi nhỉ, chẳng lẽ cơn sóng tình dục vẫn chưa kết thúc hay sao?...

Tường Vận vẫn tắt máy.

Lý Phùng lâu bầu cô ta cũng biến thành đống xương rồi. Có gì mà cô ta không dám làm đâu, đôi chân dài ngoẵng của cô ta...

Sau đó Tường Vận giải thích máy của cô hết pin. Anh tin cũng được không cũng được, cứ coi là hết pin đi.

Lý Phùng trở lại xe, rất dễ để nhận ra anh đang giận dữ. Trong đầu anh lại xuất hiện cảnh một người con trai hai mươi năm về trước. Anh đã cố quên đi nỗi ám ảnh đó, đến nay, anh đã trở thành người thành đạt, muốn gì cũng có nhưng không ngờ bóng đen quá khứ vẫn cứ ám ảnh anh. Mặt anh hầm hầm, trông anh thật dữ tợn. Lúc bình thường vui vẻ, khuôn mặt anh rạng rỡ, rất có thiện cảm, nhưng lúc này rõ ràng là ngược lại: một bộ mặt kỳ quái, thật khó hiểu. Kể từ ngày bước vào đời, anh đã liên tục phấn đấu suốt hai mươi năm, mới có được hình ảnh hôm nay. Anh đã thành công, đã trở

thành phó chủ tịch hội đồng trọng tài, quản lý hàng vạn người. Hai năm trước anh đã chiến thắng Tưởng Vận. Anh đã quan hệ tình cảm với Tưởng Vận nhiều lần, có lần ở ngay trên giường của Quân Trị Bình. Anh thề bằng mọi cách sẽ lấy Tưởng Vận làm vợ, sẽ đánh đổ Quân Trị Bình. Còn hai người nữa anh thấy cần phải đánh đổ là Hỷ Nhi và Triệu Ngự. Hỷ Nhi dám cả gan đánh anh, còn Triệu Ngự chỉ với chức trưởng phòng còn con ở Thành Đô mà lại dám cả gan xem thường chức phó chủ tịch hội đồng trọng tài của một công ty lớn như anh. Mỗi khi họp mặt bạn học cũ, họ thường bài xích, xem nhẹ anh. Lần đầu tiên họp mặt, họ bắt anh làm đầu bếp... Tất cả những chuyện đó anh vẫn chôn chặt trong lòng. Anh tự nhủ mình rằng hễ chiếm được Tưởng Vận, coi như đã thắng lợi. Nếu Tưởng Vận chính thức trở thành vợ anh thì coi như anh đã giành toàn thắng. Nhưng sự việc hôm nay lại trở nên phức tạp, sự xuất hiện của anh chàng Vĩ Ca chết tiệt kia đã cản trở anh, chiếm đoạt Tưởng Vận của anh. Không biết giờ này họ đang làm gì đây... được, các người cứ việc làm, mày căn tao một, thì tao căn mày mười: Trên đời này, mày mạnh, nhưng còn có người mạnh hơn. Lý Phùng nhận ra một chân lý: Làm một người đàn ông chân chính không phải là chuyện dễ, phải phấn đấu suốt đời mới mong có được...

Lý Phùng đến bên cô gái, anh ngắm nhìn bộ ngực căng phồng của cô.

Đứng tựa trước đầu xe, cô gái nghĩ: Anh ta đã đến.

Hình ảnh Lý Phùng lúc này hơi khác với suy nghĩ của cô gái: Dường như anh ta có thừa sức mạnh nhưng thiếu hẳn sự ôn hòa. Có cảm giác như anh ta sẽ vồ lấy cô, ăn sống nuốt tươi cô. Vừa rồi anh ta có nói đến đồng xương... Cô gái nhìn xung quanh định chạy trốn. Nhưng việc đã đến nước này thì cô chạy đi đâu cho thoát. Người đàn ông như một trận cuồng phong ập tới ôm chặt lấy cô.

Cô không chạy, cô sẵn sàng đối phó với anh. Cô nghĩ để xem đêm nay anh ta đối xử với mình như thế nào. Thường ngày trông anh ta đàng hoàng là thế sao lúc này trông anh ta hung bạo đến thế. Được, cứ để anh ta dở thói hung bạo đi, chỉ sợ không còn hăng máu được nữa thôi...

Người đàn ông dùng mảnh châm thuốc hút.

Cô gái hơi thất vọng, cô cảm thấy hút thuốc sẽ lãng phí thời gian.

Lý Phùng hỏi cô có hút một điếu cho vui không, cô gái bảo đưa em hút một hơi.

Lý Phùng đặt điếu thuốc lá vào tận môi cô gái, cô rít một hơi dài, thực ra lúc đó cô cũng trở nên hung dữ.

- Xem ra miệng cô cũng khỏe đấy chứ, rít một hơi mà hết cả nửa điếu thuốc. - Lý Phùng cười nói.

- Em mới chỉ được nghe người ta nói cánh tay khỏe, chứ chưa nghe ai nói miệng khỏe bao giờ. - Cô gái cười nói.

- Cô rít một hơi hết nửa điếu thuốc, chuyện đó đâu phải là cánh tay?

Cô gái cười không trả lời. Lý Phùng cũng hít một hơi dài hết nửa điếu còn lại.

- Cái miệng của anh cũng khỏe đấy chứ. - Cô gái nói.

- Còn kém miệng cô một tí. - Lý Phùng cười nói.

- Vẫn chưa đấu với nhau, làm sao anh biết được kém một tí?

- Thì ta thử đấu xem sao.

- Đấu bằng cách nào?

- Cô muốn đấu bằng cách nào cũng được.

- Em vẫn chưa nghĩ ra, đấu miệng khác với đấu tay.

- Theo tôi, cũng gần giống.

- Có thật thế không?

- Xấp xỉ nhau thôi. - Lý Phùng nói.

- Theo em khác nhau xa, khác khá xa. - Cô gái nói.

Hai người vừa nói, môi vừa nhích lại gần nhau. Nói đến chuyện đấu miệng, thì giữa hai cái miệng không thể có khoảng cách được. Nhích lại gần nhau có nghĩa là hai môi cọ sát vào nhau, rồi mở to hai cái miệng ăn sống nuốt tươi nhau, chẳng ai cam chịu mình là yếu đuối. Do dùng nhiều sức nên răng va vào nhau nghe rõ mồn một. Miệng cô gái không phải là vừa, đấu năm phút, mười phút vẫn chưa chịu thua, các bộ phận khác cũng bắt đầu triển khai. Cuộc chiến diễn ra trên toàn tuyến, quần áo lần lượt được ném xuống đất. Cô gái người trần như nhộng đứng trước đầu xe khẽ rên rỉ, sau đó được bế thốc vào xe.

Ngày bốn tháng Năm hôm đó, sau một đêm cuồng nhiệt ở cánh đồng làng,

cô gái đã được thỏa mãn cả về tinh thần lẫn xác thịt. Người đàn ông quá là tràn trề sinh lực, cô sung sướng đến run cả người. Cô muốn khóc. Giá như cuộc sống cho cô một người đàn ông như thế này thì hạnh phúc biết bao. Thế mới gọi là đàn ông, hơn chồng cô cả chục lần. Tiếng rên của cô giữa đồng không mông quanh chẳng khác gì tiếng rên la của một con quỉ cái.

- Hôm nay mới chỉ là thử đem dao mổ trâu giết gà thôi. - Lúc mặc quần áo, Lý Phùng nói.

- Ngày mai... - Cô gái nói.

- Ngày mai sẽ tính sau. - Lý Phùng cắt lời.

Cô gái vội gật đầu đồng ý. Làm gì có chuyện đêm nay chưa xong đã nghĩ đến ngày mai, người ta là phó chủ tịch hội đồng trọng tài công ty, thời gian là tiền bạc. Cô được chần gối với một người đàn ông như vậy cũng có nghĩa là cô đã tiến kịp thời đại. Hiển nhiên không phải dễ gì có được dịp chần gối với một người đàn ông như anh, và đã một lần rồi thì lần sau sẽ quen mùi... bắt mùi ăn mãi.

Chiếc xe lại lên đường, cô gái mẫn nguyện tựa lưng trên ghế, mắt lim dim, đôi vú phập phồng. Xe đến khu đô thị mới Mi Sơn, cô gái đặt tay lên đùi Lý Phùng, anh đánh vô lăng cho xe vòng lên đê. Cô gái nhìn anh, còn bàn tay thì hoạt động ở dưới. Nếu anh muốn làm "tăng hai", cô sẵn sàng chiều anh. Trong ruộng ngô hay trên bờ đê cũng thế, nếu muốn điên thì điên luôn một thể cho đã, điên xong sẽ về thành phố ăn vịt quay, uống bia, bổ sung năng lượng... rất có thể cô gái sẽ mất ngủ cả đêm và đêm nay sẽ đi vào lịch sử đời của cô.

Xe dừng lại, hai người nhìn nhau rồi lại xông vào đấu mồm lần nữa. Con đê thẳng tắp. Đoạn đê này nằm giữa hai mố cầu bắc qua sông. Phía trước thấp thoáng bóng một chiếc ô tô dít vuông. Lý Phùng nghĩ: Có lẽ xe của cảnh sát. Cảnh sát tuần tra đêm hoặc xe của dân phòng thường hay đỗ ở chỗ tối, họ chuyên rình bắt những cặp làm tình bất chính để lấy tiền phạt. Mặc kệ, có phạt cũng chẳng đáng là bao, cứ làm tới. Lần đầu tiên khi mới quen Vĩ Ca, Lý Phùng đã tận mắt chứng kiến Vĩ Ca cũng làm tình lén lút trên con đường này. Lúc đó anh ta mới chỉ giữ chức phó phòng con con, đi cái xe cà tàng hiệu Trường Giang, thế mà cá lớn, cá nhỏ anh ta đều xơi hết không tha

một con nào. Nhưng bây giờ thì khác, anh ta đã ở vào vị trí khác: cảnh sát hoặc dân phòng rình bắt người, còn anh ta thì lờ đi.

Lý Phùng nổ máy cho xe chạy đến gần chiếc xe đỗ ở chỗ tối. Qua ánh đèn, anh ngỡ ngỡ, hình như xe của Quân Trị Bình thì phải. Trong xe có một người đàn ông, một người đàn bà, người đàn bà còn rất trẻ, ăn vận rất một thời trang. Người đàn ông cố lấy tay che ánh đèn nhưng Lý Phùng vẫn nhìn rõ đó là Quân Trị Bình.

Hay lắm, Lý Phùng nghĩ: Anh chàng này cũng đi ăn đêm.

Lý Phùng bất giác cười khà khà mặt tươi như hoa. Cô gái nhìn anh, cũng nở nụ cười tươi phụ họa. Cô đang đợi trận chiến thứ hai trong đêm nay, sẽ tận hưởng hết mình cho thỏa cơn khát, nhưng người đàn ông thì lại nghĩ khác, suốt dọc đường cứ cười khi khi chẳng khác gì một thằng điên.

Lý Phùng tự nói với mình: Té ra Quân Trị Bình cũng đi ăn vụng.

Đúng là một thu hoạch bất ngờ, như thế càng có lợi cho mối quan hệ vụng trộm giữa mình và Tưởng Vận. Tối nay anh đã tóm được một con bài, một con bài lớn. Khi cần thiết, anh sẽ đưa con bài này ra. Lúc đó cuộc sống của Tưởng Vận sẽ bị anh phá vỡ. Một khi việc Quân Trị Bình bị lộ chân tướng, Tưởng Vận sẽ nhân danh là vợ tuyên bố ly dị Quân Trị Bình để tìm cho mình con đường mới. Còn Vĩ Ca chẳng qua cũng chỉ là kẻ đi đường hái hoa chứ không thể làm hỏng kế hoạch lâu dài của anh được. Vĩ Ca đã nhiều lần nói rằng không hề có ý định cặp bồ lâu dài với ai vì nó không phù hợp với vị trí công tác của anh ta. Tình nhân là sự phiền toái bất lợi cho con đường công danh của anh ta. Vĩ Ca và Tưởng Vận cũng như Lý Phùng và cô gái bán thuốc, nói đúng ra là có cơ hội thì làm, thế thôi, không có gì ràng buộc nhau cả.

Lý Phùng lái xe rời khỏi con đê bấp chập sự thất vọng của cô gái. Xe trở về thành phố đến đầu đường Nhất Hoàn thì cô gái xuống xe, Lý Phùng giơ tay vẫy chào theo kiểu cấp trên với cấp dưới, lãnh đạo với quần chúng, người đàn ông có địa vị với cô gái bình thường.

Cô đi sang đường Cao Đăng trở về hiệu thuốc nhỏ bé của mình. Khởi phải nhiều lời, rõ ràng đêm nay đã làm cô có những thay đổi nhất định, tâm hồn sáng khoái hơn. Cô đã trao tình cho người đàn ông thành đạt, con đường

này không phải là con đường ban ngày nữa rồi, bộ ngực cô vốn đã căng phồng, nay càng căng phồng hơn. Từ nay về sau, người bị cô nhìn bằng nửa con mắt không phải chỉ có chồng cô, mà cả lũ thanh niên ma cô, thậm chí cả dãy phố Cao Đăng này...

Có điều cô gái hơi ngạc nhiên khi thấy xe của Lý Phùng không chạy về đường Cao Đăng mà lại chạy về phía đường Nhất Hoàn. Có phải đêm nay anh ấy còn có cuộc hẹn hò khác không? Cô gái lại tự an ủi mình: cuộc sống của người đàn ông thành công thường khác với những người bình thường, chắc chắn một ngày nào đó mình sẽ rõ mọi chuyện. Chơi... làm tình, cô gái muốn tách riêng nghĩa của cụm từ đó, vì sợ dân phố biết chuyện người ta sẽ cười cho thối mũi. Đúng lúc này, Lý Phùng đang phóng xe như bay qua Đan Lăng và sắp đến miếu Trúc Lâm. Không thấy Vĩ Ca gọi điện thúc giục, chẳng lẽ họ vẫn đang quần thảo nhau hay sao? Lý Phùng không sao hiểu nổi. Anh quyết định không gọi điện nữa, đợi về đến nơi sẽ xộc vào gõ cửa. Lúc đó hai người sẽ cuống quýt mặc quần áo, sửa lại tóc tai... Anh mới chỉ rời miếu Trúc Lâm vài tiếng đồng hồ, họ cũng chỉ cần có thế...

Khi về đến miếu Trúc Lâm, trời tối om như mực, anh xuống xe, sửa lại quần áo rồi đi lên miếu. Căn buồng nhỏ ở đầu hồi vẫn có ánh đèn, không có biểu hiện gì khác thường, anh lắng tai nghe, chỉ thấy tiếng sắp bài tú lơ khơ. Anh gõ nhẹ vào cửa, Vĩ Ca ngồi trong phòng nói ra:

- Mời vào.

Khẽ đẩy một cái, cửa đã mở.

Trong phòng có ba người, không biết chàng cảnh sát trẻ đã đến đây bằng cách nào, từ bao giờ. Tường Vận ngồi trên mép giường nhìn anh. Vĩ Ca chỉ tay vào đồng hồ nói:

- Chúng tôi đợi cậu lâu quá.

- Tại con mẹ chủ hàng lề mề quá. - Lý Phùng lấp liếm.

Sau đó anh hỏi ba người chơi lâu chưa? Tường Vận trả lời chơi cả tiếng rồi.

Lý Phùng nói:

- Chúng ta chơi tiếp nhé!

- Thôi, muộn rồi. - Tường Vận nói.

Lý Phùng nói đánh thêm vài ván nữa, hôm nay tôi đen quá, chơi ván nào

thua ván ấy.

Tưởng Vận tiếp tục chia bài. Vĩ Ca châm thuốc hút. Lý Phùng ngắm thấy Vĩ Ca vẫn complê cravat chỉnh tề, Tưởng Vận đầu tóc gọn gàng, anh thầm nghĩ: mình đã đoán sai về họ. Họ tiếp tục chơi thêm ba ván nữa thì nghỉ.

Bốn người rời khỏi miếu Trúc Lâm, Tưởng Vận ngồi ở hàng ghế trên, bên cạnh Lý Phùng. Khi xe đến Đan Lăng, chàng cảnh sát trẻ xuống xe. Vĩ Ca ngồi ở hàng ghế sau đã ngủ thiếp đi từ lâu. Lý Phùng chỉ chăm chú lái xe, không nói năng gì, còn Tưởng Vận ngồi ngay ngắn đàng hoàng. Lý Phùng thầm nghĩ: Có lẽ họ chẳng làm gì nhau cả, chuyện giữa nam nữ thật khó nói, nếu Tưởng Vận không đồng ý thì Vĩ Ca cũng chẳng làm gì được cô hoặc giả họ đang định có tình ý, thì chàng cảnh sát trẻ đến cũng nên... Nói tóm lại, có mấy khả năng có thể xảy ra, Lý Phùng đã chọn khả năng có lợi cho mình nhất, như thế đầu óc sẽ thanh thoi hơn nhiều. Chiếc xe băng băng về đích, để lại phía sau xóm làng, đồng ruộng.

Qua tấm gương phản chiếu, Lý Phùng nhìn chăm chăm vào mặt Tưởng Vận...

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 13

Chuyện Chăn Gối

Dã gần nửa đêm, Quân Trị Bình ngồi ở phòng khách về mặt thờ ơ. Đài truyền hình đang chiếu bộ phim hài, một đám thanh niên nam nữ đang ồn ào. Quân Trị Bình cầm chiếc điện thoại di động trên tay. Anh gọi cho Tưởng Vận nhưng không được, mãi sau mới gọi được. Điện thoại của vợ hôm nay có vấn đề, anh biết. Máy tự ngắt điện. Ngắt điện có nghĩa là cô đã mất hút, cũng có thể cô đang gọi cho ai đó. Quân Trị Bình không thích máy vợ mình bị ngắt điện kiểu ấy nhưng máy của vợ lại ở trong tay vợ, anh đành chịu chết. Thậm chí anh cũng không tiện nói với vợ đưa anh đi sửa chữa cho. Chỉ một việc nhỏ ấy thôi cũng đủ nói lên mối quan hệ tế nhị giữa hai vợ chồng.

Quân Trị Bình là người đàn ông tính tình ôn hòa, đường công danh cũng khá, mới ba mươi tuổi đã nổi danh trong đơn vị. Anh đang thăng tiến vùn vụt thì gặp ngay Tiểu Hứa. Tiểu Hứa là cô gái Trùng Khánh mới lớn lên, tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng, được phân công về làm việc tại Mi Sơn và làm quen với Quân Trị Bình. Thế là từ đó hai người quấn quýt với nhau dưới cái vỏ bọc quan hệ công tác. Năm 1999, Tưởng Vận đến thăm đơn vị của Tiểu Hứa, vừa gặp nhau hai người đã to tiếng, khi Tưởng Vận ra về, Tiểu Hứa chủ động bắt tay hòa giải, Tưởng Vận chần chừ một lát rồi chìa bàn tay ra. Chị thầm nghĩ mình đã gặp một đối thủ. Có lẽ chị cũng chẳng có gì ghét Tiểu Hứa, nhưng vì Tiểu Hứa cứ mồm loa mép giải, nên chị mới bực mình cho cô ta một cái bạt tai. Chị vừa vung tay, Tiểu Hứa đã phản ứng ngay, hai người cùng vung tay, tay phải của Tưởng Vận tát đúng vào má trái đối phương. Khi họ bắt tay nhau ở cổng, má của Tiểu Hứa vẫn còn đỏ ửng. Sau đó không lâu, trên chuyến xe đi Thành Đô, Tưởng Vận tình cờ gặp Lý Phùng. Lần đó, Lý Phùng đã được ăn trái ngọt, anh quyết

chỉ tìm cách lấy Tường Vận làm vợ. Anh so sánh mọi yếu tố giữa mình và Quân Trị Bình, thấy rằng Quân Trị Bình vẫn chiếm thế thượng phong. Tường Vận lấy Lý Phùng ư? Khó có khả năng ấy lắm. Lúc đầu Tường Vận chọn Quân Trị Bình cũng chỉ là miễn cưỡng, chẳng lẽ sau mười năm ngâm dưởng nuốt cay lại phải miễn cưỡng một lần nữa hay sao? Hai người đàn ông đều có những ưu điểm riêng nhưng xem ra, chồng chị vẫn lý tưởng hơn. Sau một thời gian chung sống, chị bắt đầu nghi ngờ. chồng. Cuối năm 1999, đến lượt chồng nghi ngờ chị. Hai vợ chồng ngấm ngấm theo dõi nhau, chẳng bên nào chịu bên nào, tuy bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường, vẫn làm việc, chăm sóc con cái, ngày ba bữa cơm kể cả việc ân ái trên giường với nhau.

Quân Trị Bình về nhà lúc mười một giờ. Lúc mười giờ, anh gọi điện cho vợ, Tường Vận nói rằng đang đi chơi với mấy người bạn, lát nữa sẽ về. Khi về đến nhà, anh bấm chuông những tưởng vợ sẽ ra mở cửa, nhưng đợi mãi chẳng thấy, anh đành lấy chìa khóa tự mở cửa. Vừa bước vào nhà anh đã cảm thấy khó chịu. Anh đổ vật người xuống đi văng vể bực dọc. Trong lúc vợ đi đâu không biết, anh thường ngồi lì trên đi văng xem ti vi để giết thời gian. Anh nhìn đồng hồ: mười giờ, mười một giờ, mười hai giờ rồi đến không giờ... Năm ngoái và đầu năm nay tình hình đã khá hơn, nhưng tối nay lại có vấn đề rồi, lại là không giờ rồi. Không giờ cộng thêm điện thoại tắt là một nghi vấn lớn.

Quân Trị Bình người cao to, khuôn mặt điển trai. Đã mấy năm nay anh là người đứng đầu đơn vị, khóa vừa rồi lại trúng cử, anh không muốn chuyển đi nơi khác nhưng cũng không muốn leo cao hơn. Anh rất thích các bạn đồng nghiệp và cấp dưới của mình, anh sống với họ như cá với nước. Anh không tham nhũng, sống trong sạch, được Thành ủy và Cục Chống tham nhũng biểu dương là cán bộ tốt, sống liêm khiết chí công vô tư. Ngoài những điều tốt kể trên, gia đình còn có một cái tốt nữa là: vợ tốt.

Gọi Tường Vận là người vợ tốt vì bản thân chị có ba điểm mạnh: Sức khỏe

tốt, thể hình đẹp, tính tình tốt. Khi Quân Trị Bình đưa Tưởng Vận đi dự các buổi chiêu đãi, một điều bất ngờ xảy ra làm anh rất đỗi tự hào: đàn ông thì ngó ngó nghiêng nghiêng, đàn bà thì trở mắt ra nhìn, tấm tắc khen thầm, ở chốn quan trường được mọi người ca ngợi hết lời thì còn gì bằng. Việc quan hệ giữa vợ chồng ra sao người khác biết làm sao được. Quân Trị Bình chỉ cầu mong họ sẽ không bao giờ biết.

Chọn được một người vợ tốt như Tưởng Vận không phải là chuyện dễ. Quân Trị Bình đã theo đuổi chị từ hồi còn học ở trung học, cho tới khi tốt nghiệp đại học. Hồi ở trung học, Tưởng Vận là cầu thủ bóng rổ, chị hằng say tập luyện và được gọi vào đội tuyển của trường. Khi bước vào đại học, Quân Trị Bình viết nhiều thư cho Tưởng Vận, nhưng chỉ nhận được rất ít thư trả lời và mỗi bức thư trả lời, Tưởng Vận chỉ viết vài câu, trong đó anh nhớ nhất một câu: Muốn thành công phải kiên trì chờ đợi. Anh thường tâm sự với Triệu Ngự rằng anh luôn luôn nhớ lời dạy của Mao chủ tịch: Trong bất kể tình huống nào cũng phải cố gắng và kiên trì.

Quân Trị Bình và Triệu Ngự cùng rời Mi Sơn một lúc, sau khi tốt nghiệp đại học, hai người lại cùng trở về Mi Sơn. Triệu Ngự làm giáo viên, còn Quân Trị Bình làm văn thư ở cơ quan chính quyền địa phương. Anh kiên trì theo đuổi Tưởng Vận. Một hôm vừa bước vào trường của Triệu Ngự, anh đã thấy Tưởng Vận mặc bộ đồng phục vận động viên đứng ở đó. Anh đã thành công, tình yêu đơn phương suốt năm sáu năm trời cuối cùng đã đâm chồi nảy lộc, sắp đơm hoa kết trái. Triệu Ngự rất mừng cho anh. Song có điều, hôm đó đã xảy ra một chi tiết tế nhị: Trước mặt Tưởng Vận, Triệu Ngự nói năng thiếu tự nhiên. Chính Tưởng Vận cũng phát hiện ra điều đó. Về sau, chính Tưởng Vận đã ngầm so sánh giữa hai người đàn ông này. Điều này có liên quan đến nghề nghiệp của chị. Trước khi lấy Quân Trị Bình, chị luôn cố vũ Triệu Ngự, nhưng Triệu Ngự lại là người đàn như một khúc gỗ. Sau khi lấy Quân Trị Bình, chị yêu chồng hơn bao giờ hết. Hai vợ chồng sống hạnh phúc, một người là cán bộ nhà nước, còn một người bước vào thương trường. Thế là lập tức có vấn đề, trước hết là do Quân Trị Bình.

Vào cuối năm 1990 Quân Trị Bình bắt đầu nghiêng ngả, anh cho rằng thời kỳ theo đuổi tình yêu đơn phương là thời gian anh bị áp bức, bây giờ, anh cần được giải phóng. Sau mười năm kết hôn, anh đã gặp Tiểu Hứa, một cô gái tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng, có quan điểm sống rất rõ ràng. Vừa mới quen nhau, cô đã có cảm tình ngay với Quân Trị Bình, trông anh hao hao giống Vương Trí Văn. Hai người chỉ ngồi uống nước, ăn cơm với nhau vài ba bữa, đã quấn quýt bên nhau. Quân Trị Bình say đắm trong sắc đẹp mới, thường về nhà muộn, về mặt bơ phờ. Cách đó không lâu, Tưởng Vận mỗi khi về nhà cũng về mặt bơ phờ. Dường như hai vợ chồng đang thi đua ngằm với nhau, ai về muộn hơn, người đó ngáp dài nhiều hơn. Bề ngoài, họ vẫn tỏ vẻ kính trọng nhau, nhưng bên trong, thì ai lo việc nấy. Quân Trị Bình biết rằng mình không thể đi quá đà, nhưng không biết liệu Tưởng Vận sẽ đi đến đâu. Rất có thể Tưởng Vận sẽ đi đến chỗ ly hôn mình. Lấy nhau đã hơn mười năm, bề ngoài ai cũng bảo là hạnh phúc lắm, nhưng thực ra trong lòng Quân Trị Bình lại luôn day dứt: Anh không hiểu nổi tình cảm của vợ. Với anh thì đã quá rõ ràng, anh luôn luôn đạt đến đỉnh điểm của tình cảm. Nếu nói về thước đo tình cảm, anh luôn luôn là người lấy một trăm độ để đáp lại tám mươi độ của vợ. Trong những ngày tình cảm nhạt phai dần thì con số đó cũng giảm theo: tám mươi độ và năm mươi độ. Nếu mức độ tình cảm giảm thấp hơn nữa sẽ rất nguy hiểm. Rất có thể, tình cảm của Tưởng Vận sẽ giảm tới mức thấp nhất, và sẽ không bao giờ lấy lại được. Việc Quân Trị Bình ra sức phấn đấu để có được địa vị xã hội cũng chỉ có thể làm cho vợ kính nể hơn đôi chút. Nhưng vợ anh là người có tính cách mạnh mẽ, mạnh như những động tác chơi bóng rổ hồi nào...

Không giờ, Quân Trị Bình tắt ti vi, cởi quần áo, đi vào nhà vệ sinh. Thân hình anh cao gầy, tay khăng khiu, trông giống như một vận động viên chạy đường trường. Anh cũng thích nghi với cuộc đua đường trường về tình yêu như với vợ mình trước đây. Đối với Tiểu Hứa chẳng qua chỉ là sự dừng chân tạm thời, chứ không thể làm mất phương hướng của anh. Sau này Tiểu Hứa cũng phải đi lấy chồng. Đối với Quân Trị Bình, cô chỉ giữ thái độ yêu

mến, chứ không có ý định đi sâu hơn. Về phía anh, anh cũng chỉ có thái độ hoa lá với Tiểu Hứa. Nhưng vợ anh lại bỏ đi đến tận không giờ chưa về, làm anh lại nghĩ nhiều về Tiểu Hứa. Có thể nói sự tự bảo vệ mình này là do vợ anh gây nên. Sự vắng mặt của vợ đã khiến anh phạm sai lầm, khiến anh tập trung suy nghĩ nhiều về Tiểu Hứa.

Buổi chiều Tiểu Hứa gọi điện cho anh nói rằng cô mới ở Trùng Khánh về. Cô mời anh đi ăn cơm tối. Quân Trị Bình gửi con gái sang nhà hàng xóm, rồi đánh xe ra đầu đường Hồ Tân đợi Tiểu Hứa. Lẽ ra Tiểu Hứa định mời anh ăn cơm ở nhà, nhưng anh bảo có một cửa hàng mới khai trương, các món ăn rất ngon. Tiểu Hứa cười, cúp máy.

Tiểu Hứa đeo đôi kính đen tiến lại xe của Quân Trị Bình. Một điều trùng hợp lý thú là Tiểu Hứa cũng mặc quần hoa trông gần giống như vợ anh. Tưởng Vận là người ưa thời trang, điều đó anh không có gì phản đối. Sáng sớm dậy, vợ anh thường đứng trước gương, anh nói rằng: Trông cô rất giống Thương Nữ... Tưởng Vận hiểu ý của chồng mình nói đến Thương Nữ là có dụ ý riêng. Hôm nay Tiểu Hứa mặc quần hoa, anh không có ý kiến gì vì suy cho cùng Tiểu Hứa vẫn là Tiểu Hứa. Anh ngắm nhìn Tiểu Hứa và thầm nghĩ: Tối nay chỉ ăn cơm với cô ấy thôi, ăn xong sẽ về nhà ngay.

Xe chạy ra hướng đông ngoại thành khoảng 10 km thì dừng lại trước một trang trại chăn nuôi cá. Trang trại có hồ nuôi cá, trong hồ có những bệ ngồi câu cá được xây bằng xi măng, trên quét vôi màu đỏ. Tiểu Hứa không thích chơi trò câu cá, chị luôn miệng nói dối lắm rồi.

Tiểu Hứa ăn rất ngon miệng, món nào cô cũng ăn nhiều, lại uống thêm một lon bia. Bố mẹ và hai anh trai Tiểu Hứa đều sống ở Trùng Khánh, họ rất mong con gái rời Mi Sơn về Trùng Khánh làm việc. Trước hết sẽ gả cô cho một người Trùng Khánh, sau đó sẽ sắp xếp cho cô và con rể vào làm việc tại các cơ quan ở Trùng Khánh. Hai anh trai cô đều là người có tài nhưng họ tôn trọng sự lựa chọn của cô. Tiểu Hứa nói: Đợi khi nào cô ổn định công

việc ở Mi Sơn rồi sẽ tính sau. Không nhất thiết phải về Trùng Khánh, về Thành Đô cũng được, vì tấm văn bằng của trường đại học danh tiếng sẽ là tấm giấy thông hành cho cô.

Tiểu Hứa đã ăn xong, cô liếc nhìn Quân Trị Bình.

Quân Trị Bình đứng đĩnh ngồi uống lon nước ngọt. Thông thường ăn cơm xong anh phải uống liền một lúc hai lon.

Tiểu Hứa sốt ruột nhìn anh và nói:

- Sao anh không uống một hơi cho hết đi?

- Nếu uống một hơi hết thì vẫn thèm thường. - Quân Trị Bình nói.

- Một số người chỉ uống một hơi là hết. - Tiểu Hứa nói.

- Những quân nhân và người thiếu số có thói quen uống một hơi hết sạch. Cách uống của tôi gọi là thưởng thức, còn họ thì gọi là uống cho thỏa cơn nghiện. - Quân Trị Bình nói:

- Nhưng rượu lại có duyên với họ hơn. - Tiểu Hứa nói.

- Cô là người Trùng Khánh có khác, người Trùng Khánh thích uống rượu, còn người Thành Đô chúng tôi chỉ thưởng thức rượu thôi - Quân Trị Bình nói.

- Thế còn người Mi Sơn thì sao? - Tiểu Hứa hỏi.

- Mi Sơn cũng thuộc vùng bình nguyên Tứ Xuyên, cũng giống như người Thành Đô, còn cô thì ở thành phố miền núi...

- Con gái miền núi về đồng bằng. - Tiểu Hứa nói.

- Nào, xin chúc cô gái miền núi một cốc. - Quân Trị Bình nâng cốc rượu nói.

Nói xong, Quân Trị Bình lại tiếp tục ăn cá. Tiểu Hứa ngồi nhìn anh.

Một người ăn, một người ngồi nhìn, hoàng hôn xuống dần. Cửa hàng cũng chẳng bật đèn.

- Em đi ra ngoài dạo một chút nhé. Phía sau cửa hàng này có một con đường rợp bóng cây. - Tiểu Hứa nói.

- Ừ, cô đi đi. - Quân Trị Bình nói.

Tiểu Hứa bước ra khỏi cửa, leo lên cầu bắc qua ao cá. Ánh sáng ở đây sáng hơn đôi chút, một người đàn ông đang ngồi câu cá ngược nhìn Tiểu Hứa.

Hôm nay mình sẽ... - Quân Trị Bình nghĩ.

Anh hạ quyết tâm tối nay sẽ không gặp Tiểu Hứa. Nửa tháng trước họ đã gặp nhau, chỉ ngồi uống trà chứ không làm gì, anh cho rằng mở đầu như thế là tốt. Lúc đầu, họ chỉ ngồi uống trà với nhau. Nhưng bây giờ họ lại muốn phá vỡ sự mở đầu đó.

Uống hết hai cốc rượu, người đàn ông nghĩ. Tối nay mình phải...

Vấn đề này luôn ám ảnh anh, từ lúc Tiểu Hứa lên xe đến bây giờ. Anh nhìn ra tấm cửa sắt của trang trại, bụng nghĩ: không biết cô ta định đi đâu. Anh rất quen thuộc với con đường rợp bóng cây kia.

Có lẽ vấn đề là ở phía cô ta, lẽ ra cô ta không nên mặc quần hoa, không nên mời anh ăn cơm, không nên để hình ảnh mình ám ảnh anh, mà nên ám ảnh người đàn ông đang ngồi câu cá mới phải.

Quân Trị Bình chăm chú nhìn, nhưng chỉ một lát sau Tiểu Hứa đã quay trở lại, chiếc quần hoa thấp thoáng bên hồ cá, đã trở lại bàn ăn. Quân Trị Bình ngẩng mặt lên, rồi uống một hớp rượu. Động tác này ngẫm mách bảo Tiểu Hứa rằng người Mi Sơn cũng chẳng kém gì người Trùng Khánh đâu.

Khi trời tối hẳn, họ ra về, xe bon bon trên đường. Tiểu Hứa không nói năng gì. Khoảng mười phút sau, xe đi đến bờ đê, hai người xuống xe đi bộ, vai kề vai bên nhau. Họ đã nhiều lần đi với nhau trên đoạn đê này, ánh đèn của ngư dân trên sông, ánh trăng treo trên đầu vẫy gọi tình yêu. Đoạn đê thẳng tắp này là đoạn mở đầu, là lời tựa, là đoạn đường chạy tiếp sức đầu tiên. Quân Trị Bình như một cây cột điện, còn Tiểu Hứa tiếp nhận bóng hình anh như dòng nước mùa Xuân. Họ đều in hình dưới nước. Con đường, ánh đèn, ánh trăng, cỏ cây trong gió hoặc cột đèn điện vì thế đều phẳng phất mùi vị trữ tình. Say tình cũng là trữ tình, giữa hai cái đó không thể tách rời nhau. Khi hai người sát vai bên nhau, trông họ giống như hai con ma men không thể rời nhau...

Hai người trở lại xe. Quân Trị Bình gọi điện cho vợ nhưng máy vẫn tắt. Anh chau mày: Cô đã bất nhân, thì tôi cũng bất nghĩa... Đúng lúc đó, có một chiếc xe đi qua, đèn xe rọi chiếu thẳng vào mặt Quân Trị Bình, anh lấy tay che mặt. Anh có ngờ đâu, người đàn ông ngồi trên xe đó cũng giống anh, đang cùng nghĩ tới một người đàn bà.

Quân Trị Bình cho xe nổ máy đưa Tiểu Hứa về nhà. Tối nay đi chơi thế là đủ rồi, anh đưa cô về tận chân cầu thang. Khu nhà của Tiểu Hứa rất đẹp, đây là khu tập thể dành cho cán bộ, nhân viên. Trong sân đầy ắp những xe, xe trong nước có, xe nhập khẩu có, người người đi lại nhộn nhịp. Có những vị cán bộ bụng to, mặt lạnh như tiền. Lực lượng cảnh sát canh phòng khắp nơi...

- Anh lên nhà ngồi chơi. - Tiểu Hứa nói.

Tiểu Hứa ở tầng năm, Quân Trị Bình cũng có một chùm chìa khóa ở phòng cô. Máy hộ xung quanh đều biết mặt anh, họ cho rằng anh là bạn trai của Tiểu Hứa. Ở đây có thói quen gặp nhau không cần chào hỏi, người đi lên, đi xuống gặp nhau chỉ gật đầu. Quân Trị Bình không quen với mối quan hệ hàng xóm như vậy. Đôi lúc gặp họ anh nở nụ cười gượng gạo, cách xưng hô như một cán bộ cấp dưới với cấp trên.

Căn phòng của Tiểu Hứa khá sang trọng, phòng tiếp khách rất rộng. Khi đến bên cửa sổ, Quân Trị Bình thấy đèn các nhà đều bật sáng. Vừa vào đến nhà, Tiểu Hứa đã pha trà ngay, sau đó mới vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Một lát sau, Tiểu Hứa thò đầu ra cửa buồng tắm nói: - Anh ơi, đưa giúp em chiếc khăn tắm ở sa lông.

Quân Trị Bình ném chiếc khăn tắm cho Tiểu Hứa, anh không trông thấy Tiểu Hứa trong buồng tắm.

Tắm xong, Tiểu Hứa bước ra, cô vẫn mặc chiếc quần hoa. Cô nói lát nữa, em sẽ tiễn anh xuống nhà. Quân Trị Bình bảo không cần khách sáo đâu.

- Em còn muốn đi dạo một chút nữa. - Tiểu Hứa nói.

- Cô đi xe suốt cả ngày rồi. cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút. - Quân Trị Bình nói.

- Em lên xe là ngủ ngay, ngủ một mạch đến tận Thành Đô. - Tiểu Hứa nói.

Hai chân Tiểu Hứa ghếch lên chiếc tủ chè, cô không đi bít tất. Cô thích đặt mình xuống là ngủ ngay, cuối tuần có thể ngủ một mạch đến tận trưa. Ở Mi Sơn, cô chỉ có vài người bạn. Cô đã từng có ý nghĩ lạ lùng: muốn kết thân với Tưởng Vận, nhưng cô đã gặp phải chiếc đinh mềm.

Quân Trị Bình cũng ngồi ghếch hai chân lên. Hai người ngồi đối diện chỉ cách nhau một mặt bàn. Chân của Tiểu Hứa chỉ cách chân của Quân Trị

Bình vài centimét. Do cô thường xuyên ngâm chân bằng nước nóng nên khí huyết lưu thông, khuôn mặt lúc nào cũng hồng hào.

Quân Trị Bình rót nước uống, lỡ đụng tay vào chân Tiểu Hứa. Chiếc ấm pha trà rất xinh xắn. Quân Trị Bình ngắm nghía mãi rồi cho mồm vào tu một hơi dài. Anh ngắm nhìn đôi chân thon thả của Tiểu Hứa.

- Sắp mười giờ rồi đấy. - Tiểu Hứa nói.
- Cô nên nghỉ sớm đi, đừng ra ngoài nữa. - Quân Trị Bình nói.
- Em chỉ đi dạo quanh đây một chút thôi. Anh định bao giờ thì về.
- Bây giờ tôi về đây.

Tiểu Hứa nhìn anh. Người đàn ông rót tiếp nước sôi vào ấm trà.

- Anh khát nước lắm à? - Tiểu Hứa nói.
- Trà ngon quá. - Quân Trị Bình chép miệng nói.
- Nếu anh chưa về, em không tiễn anh đâu nhé!

Quân Trị Bình lại uống nước. Tiểu Hứa hỏi:

- Anh có về không?
- Uống hết ấm nước này thì về.
- Biết bao giờ anh mới uống hết.
- Nhanh thôi, chỉ độ mười phút thôi.
- Ba phút thôi.
- Cô định cho tôi chết bồng à?
- Em mà làm anh chết bồng được à? Lợn chết sợ gì nước sôi? - Tiểu Hứa cười.

Quân Trị Bình bấm vào đùi cô một cái, Tiểu Hứa kêu ái một tiếng rồi co chân lại.

Người đàn ông thì ngồi uống trà, người đàn bà thì ngồi xoa chân. Họ nhìn nhau.

Người đàn ông đặt ấm trà xuống bàn, đứng dậy nói: - Bản quan đi về đây.

- Lợn chết đã sống lại rồi. - Người đàn bà cười nói.

Người đàn ông lặng thinh, ra cửa xỏ giày vào chân. Tối nay chơi thế thôi, đi giày xong là về ngay. Người đàn bà cũng đi giày, đôi giày cao gót rất đẹp nhưng tất vẫn vứt bỏ ở sa lông.

- Anh lấy hộ em đôi tất cái đã. - Người đàn bà nói.

- Cô tự đi lấy thì hơn. - Người đàn ông nói.
- Ừ, em nhờ anh lấy cơ. - Người đàn bà nói.
- Hôm nay dứt khoát tôi không lấy hộ cô đâu.
- Anh thật vô tích sự, nói thế mà không sợ bóng à? - Người đàn bà cười nói.
- Cô mới là người vô tích sự, nước trà cũng không cho uống, vừa uống được một hụm đã đuổi khách rồi.
- Em đuổi khách bao giờ?
- Cô chả ra lệnh ba phút phải uống xong là gì. - Người đàn ông nói.
- Nhưng bây giờ đã quá năm phút rồi.
- Vậy bây giờ kéo dài thêm năm phút nữa được không? - Người đàn ông nói...
- Nếu muốn kéo dài thêm năm phút thì anh phải đi lấy tất cho em. - Người đàn bà nói.

Người đàn ông gạt đầu, hai người đứng dựa vào bức tường ở hành lang. Người đàn bà một chân ghếch lên giá giày, nói với người đàn ông:

- Anh là con lừa cổ chấp.
- Không, tôi là con ngựa giống.
- Là con lợn chết thì có.
- Lợn chết đã sống lại rồi. - Người đàn ông cười nói.
- Một con lợn gầy, một con lợn sức dài vai rộng, vai đeo túi công văn, tay cầm hai chai rượu. - Người đàn bà nói.
- Một con lợn say khướt, lúc say lại thả đèn đi tìm dao kiếm... - Người đàn ông cười nói.
- Kiếm để ở đâu?
- Mũi tên đặt trên dây cung ấy mà.
- Sao em không thấy?
- Mũi tên được bắn ra bay với tốc độ rất nhanh, cô trông thấy làm sao được.
- Em thấy trong mắt anh, hình như có một mũi tên đang... - Người đàn bà cười bảo.

Hai người nhìn trước, nhìn sau rồi đôi môi ghé sát vào nhau. Mũi tên trong mắt bắn ra, miệng mở to, Quân Trị Bình ôm chầm lấy Tiểu Hứa. Tiểu Hứa nói:

- Anh nói chỉ nán lại thêm năm phút thôi mà.
- Chuyện ấy thật đơn giản, đừng nói là năm phút... - Quân Trị Bình nói.
- Có nghĩa là năm mươi phút... - Tiểu Hứa nói.

Có thể bỏ đi câu nói thừa ấy được rồi, cái miệng để nói và để ăn cơm cũng sẽ bỏ đi. Nói năm mươi phút thì hơi quá đáng, chỉ cần từ mười đến hai mươi phút là hợp với thực tế hơn. Trên hành lang cửa ra vào có giày dép của đàn ông và đàn bà, có giá để giày cao nửa mét, có một ngọn đèn và hai bức tường ngăn, hai chân bắt chéo... còn bút tất thì vẫn vút trong sa lông phòng khách.

***

Quân Trị Bình vừa tắm xong thì nghe thấy tiếng mở cửa. Vợ đã về. Trong phòng tắm, nước bốc hơi mù mịt. Tường Vận ngó đầu vào nhìn. Khó chịu quá, chị nói:

- Sao anh tắm muộn thế, đã lấy áo lót để thay chưa?
- Không cần, tôi lau bằng khăn tắm rồi. - Quân Trị Bình nói.

Người đàn ông đứng trong phòng tắm thấy người đàn bà đang cởi quần dài, anh ngăm ngía làn da của vợ, còn chị thì nhìn sắc mặt chồng.

- Anh giận à? - Tường Vận nói.
- Không, có giận gì đâu. - Quân Trị Bình nói.
- Không thể che mắt em được đâu. Thôi, đừng giận nữa. - Tường Vận nói.

Tường Vận chỉ mặc chiếc quần lót đến bên Quân Trị Bình khẽ hôn lên má anh một cái.

- Đi ngủ thôi, hai giờ rồi. - Quân Trị Bình nói.

Tường Vận vội vàng đi tắm, hai vợ chồng lên giường, mặt đối mặt. Tường Vận không ngủ được, có lẽ do uống trà. Chị vén mớ tóc lò xo trên trán. Ngón tay chị rất dài, bàn tay xinh đẹp vuốt nhẹ trên khuôn mặt. Có thể nói bàn tay chị gần như hoàn mỹ, có thể đưa lên trang bìa của tạp chí được. Nếu chị vẫn chơi bóng rổ thì chắc hẳn cơ thể sẽ phát triển hơn. Chị mở cửa hàng thời trang, làm một mạch mười năm, nên bàn tay chị là bàn tay lựa chọn thời trang, bàn tay hướng dẫn cho khách hàng các kiểu mẫu mới phù hợp. Năm ngoái chị thôi làm nghề kinh doanh để chọn cho mình một nghề nhàn hạ hơn. Năm nay chị ba mươi ba tuổi, nhưng chị muốn có cuộc sống sôi nổi

như khi mới hai mươi ba tuổi. Chị luôn giữ gìn cho tâm hồn thanh thản: Đến các quán trà thưởng thức hương vị của trà, đi bộ đến nơi làm việc, làm các việc trong nhà, xem ti vi, tập thể dục, đọc sách... Quân Trị Bình nghĩ: Có lẽ buổi chiều cô ấy chơi bóng rổ, tối đi uống trà.

Vợ chồng khách sáo với nhau độ nửa phút rồi lại mặt đối mặt, mắt nhìn mắt: Động tác thỏa đáng nhất lúc đó là nên tắt đèn để cánh cửa tâm hồn tạm thời khép lại sẽ tỏa sáng trong đêm tối. Tưởng Vận lại vuốt nhẹ mái tóc, có lẽ chị định tắt đèn nhưng rồi lại chuyển hướng, vuốt tóc xong, chị sà vào lòng chồng, tay kê tay, đùi bên đùi... nhưng giữa mắt với mắt vẫn có một khoảng cách. Lúc này chân tay thì đơn giản nhưng đôi mắt lại phức tạp. Mọi thành phần trong ánh mắt bài bác lẫn nhau, tình cảm vẫn là tình cảm song rất khó chủ động về tinh thần.

Dưới ánh đèn, họ mặt đối mặt với nhau như vậy, thử hỏi còn biết nói gì.

- Hôm nay cánh Triệu Ngự đã về Thành Đô rồi. - Tưởng Vận nói.

- Chiều nay họ về rồi. - Quân Trị Bình nói.

- Anh có gọi điện cho họ không?

- Triệu Ngự có gọi đến đây, anh cũng nói chuyện với Thương Nữ được vài câu.

- Thật thế à? - Tưởng Vận nói.

- Đúng thế.

Hai người đưa mắt nhìn theo hai hướng: người thì nhìn ra cửa sổ còn người thì nhìn bức tranh trên tường. Tắt đèn hay là...

Quân Trị Bình như chợt nhớ ra điều gì, anh nói với vợ:

- Hôm nay anh nhận được một cú điện thoại, thằng cha định vùi tiền nó gọi vào máy của anh. Nghe khẩu khí của nó thì việc chuyển công tác của em có triển vọng tốt đấy.

- Không cần phải quan tâm, được hay không cũng chẳng sao. - Tưởng Vận nói.

- Tại sao thằng cha ấy lại thay đổi chủ ý nhỉ? - Quân Trị Bình nói.

- Có lẽ sau khi nghĩ kỹ, nó thấy không nên hành hạ anh thì phải. - Tưởng Vận nói.

- Nó sợ gì anh. - Quân Trị Bình nói.

- Mặc xác nó, việc gì phải quan tâm. - Tưởng Vận nói.

Quân Trị Bình trầm ngâm, nhìn bộ mặt tỉnh khô của vợ.

- Ngày sinh nhật của em sắp đến rồi, cảm ơn anh đã tặng em món quà này, dù được hay không em cũng cảm ơn anh. - Tưởng Vận nói.

- Em là người vợ hiền của anh, anh sẽ cố gắng làm người chồng tốt của em.

- Quân Trị Bình ghé sát vào tai vợ nói.

Hai người hôn nhau, ôm lấy nhau khoảng chừng một phút. Đại để do trao đổi công việc nên tư duy hoạt bát, còn phản ứng của cơ thể thì trì trệ. Bộ đùi nõn nà và bộ đùi rắn chắc khó đan xen vào nhau. Họ nằm tách biệt nhau, không biết có phải ánh đèn sáng quá, đôi mắt mỗi người đều rục rịch sáng hay vì một cái gì đó đã ngăn trở không cho phép hai thân thể lỏa lồ nói chuyện với nhau.

Tắt đèn thì tốt hơn.

Tưởng Vận định tắt đèn rồi lại thôi, còn Quân Trị Bình thì không buồn thò tay ra. Anh không thích thú với cái động tác đơn giản ấy. Vào một mùa Xuân năm nào, hay nói chính xác hơn là hai năm về trước, mùa Xuân, mùa Hạ, mùa Đông năm 1999, anh rất không thích để vợ thò tay tắt đèn: Vợ thường về nhà muộn, đã thế cứ lên giường là thò tay vào công tắc không thèm đếm xỉa gì đến sự bức tức của anh. Anh không thể cáu gắt với vợ được vì anh là Quân Trị Bình mà một trong những đặc trưng của Quân Trị Bình là hòa nhã, vui vẻ. Hơn nữa, anh là người mắc sai lầm trước, anh đã có Tiểu Hứa, đã đưa Tiểu Hứa về nhà...

Quân Trị Bình và Tưởng Vận nằm sóng đôi nói chuyện, cuộc thì thâm trong đêm của hai vợ chồng. Nói một hồi rồi lại ôm nhau. Họ ôm nhau có đến mấy lần, chứa chan tình cảm thân thiết và đầy tính lễ tiết. Phòng ngủ vừa đẹp vừa rộng, đồ gỗ sang trọng, cửa kính, đèn ngủ bao trùm lên một cái giường... cái giường đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu lần hoan lạc, bao nhiêu lần biểu diễn... thế mà giờ đây họ thận trọng từng lời ăn tiếng nói, không có bất cứ cử động nào.

Tưởng Vận ngáp dài, Quân Trị Bình cũng ngáp dài. Điều bộ ngáp dài ý muốn nói đêm đã khuya rồi, nên ngủ đi thôi. Cánh tay dài vừa vươn đến công tắc đã rút lại, đặt trên gối hoặc trên chân, có lẽ phía sau động tác đó,

còn có động tác khác.

Chắc hẳn sẽ có động tác khác, cuộc sống vợ chồng thế nào chẳng có động tác này hoặc động tác kia. Động tác cũng có sự phân loại: động tác chân thành và động tác nghi ngờ, động tác tâm lý... động tác nảy sinh từ tình thân, tất cả đều là những động tác hay, riêng động tác do bộ não chủ trì là động tác xấu. Nói tóm lại, mọi động tác giữa vợ chồng gọi là động tác vô chính phủ của thân thể chỉ trong nội bộ gia đình biết với nhau.

Hai vợ chồng nằm trên giường hồi lâu, trần trọc, loay hoay mãi chẳng khác gì một cặp tân hôn mới động phòng. Nếu tắt đèn đi ngủ, hoặc ôm ghì nhau thì đó là những động tác dứt khoát, những động tác hàng ngày, nhưng hôm nay sao kỳ lạ thế...

Tường Vận ngáp liên tiếp, miệng há hốc, đôi môi đỏ chót. Quân Trị Bình cười thầm. Vợ không tắt đèn, làm anh cảm thấy mình được an ủi. Nếu có trách thì chỉ nên trách anh đã quá đa nghi nên không có được những động tác cần thiết.

- Ta ngủ thôi, gần hai giờ sáng rồi đấy. - Quân Trị Bình nói.
- Mới một giờ thôi. - Tường Vận nói.
- Anh tắt đèn nhé?
- Để em tắt.

Nếu mọi việc đều thuận buồm xuôi gió thì bao giờ cũng thấy dễ chịu. Tường Vận đưa ngón tay vàng của mình ấn vào công tắc đèn tắt ngay. Hai người cùng nằm xuống, có lẽ họ cùng nhắm mắt. Một lát sau, người đàn ông khịt mũi một tiếng.

Tường Vận rón rén xuống khỏi giường, lặng lẽ đi vào nhà vệ sinh. Chị ngẩng nhìn thân thể lỏa lồ của mình trong gương. Ở miếu Trúc Lâm chị đã... một trận trời, mặt chị nóng ran, đôi mắt vừa đen vừa sáng.

Người đàn bà ba mươi ba tuổi cho đến nay vẫn còn muốn leo đến đỉnh cao của tình cảm, phải chăng trong chị đã xuất hiện một bóng hình người đàn ông khác, một cái tên sáng chói: Vĩ Ca.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 14

Tôn Khánh Hải Và Các Bạn Gái

N ngày lễ Mồng một tháng Năm kết thúc, ngày mồng tám tháng Năm các đơn vị ở Dung Thành bắt đầu làm việc trở lại, các điểm vui chơi tạm thời lắng xuống. Người nhiều việc trở nên bận rộn, trên đường xe ô tô nối đuôi nhau, xe đạp lại càng nhiều, khách bộ hành len lỏi giữa các dòng xe như xe chỉ luôn kim, ai nấy đều hối hả. So sánh tương quan giữa ô tô và xe đạp rõ ràng là một cuộc chiến lâu dài, sức mạnh của hai bên ngày càng tăng, khí thế hùng hực. Ô tô muốn mở ra cục diện nhất thống thiên hạ. Thật khó tưởng tượng mười năm hoặc hai mươi năm sau cục diện sẽ ra sao. Xe công số lượng còn ít nhưng xe tư thì hùng hực khí thế, lớp nghèo thành thị chỉ có tăng không giảm trở thành một thế lực dõng non lấp biển, ai cũng muốn tranh giành địa bàn cho mình. Các luật lệ giao thông lần lượt ra đời đại để là nghiêng về lập trường bảo vệ mô, thiết kế đường đã dành nhiều không gian cho ô tô, ô tô tha hồ mà nhả khói trên đường. Phía sau những quy định bình tĩnh và "khách quan" đó là sự tưởng tượng của các quan chức chính phủ về một thành phố tương lai. Hết kế hoạch này đến kế hoạch khác, thôi thì đủ cả, tha hồ mà phô trương.

Cảnh tượng bận rộn của Dung Thành sau ngày nghỉ thật là khủng khiếp, người giàu bận, người nghèo cũng bận, người bận vì kế sinh nhai, người bận vì muốn mở rộng túi tiền. Bên cạnh đó lại có nhiều người nhàn rỗi, suốt ngày ra vào quán trà, ăn chơi xả láng, đi các siêu thị hoặc ngủ đến tận trưa vẫn không buồn dậy. Trong đó có một số người được gọi là nhà nghệ thuật cũng tỏ ra bận rộn theo tiết tấu riêng của mình. Họ là dạng khác biệt trong đời sống đô thị, mọi việc đều do họ chủ trương.

Tại khách sạn ven sông Phủ Nam có một nữ họa sĩ tên là Đinh Ninh. Hẳn

các độc giả vẫn còn nhớ cái tên này trong tác phẩm *Hơi thở ấm áp*. Chị là nghiên cứu sinh của Viện Mỹ thuật trung ương, chuyên vẽ tranh sơn dầu, đã có một số tác phẩm được triển lãm ở Paris, New York và Bắc Kinh. Ở trong nước, chị là nhân vật có danh tiếng, các kỳ triển lãm chị đều có mặt. Ngoài ra, các tác phẩm của chị vừa đẹp, vừa có đường nét độc đáo nên ở tỉnh nào cũng có đại lý bán tranh của chị. Những bức tranh tinh tế về đề tài phụ nữ đô thị, cảnh sắc ở đồng quê rất được độc giả mến mộ. Ai cũng muốn mua tranh của chị để treo. Chị mới bước vào đại học Mỹ thuật được hai năm đã có tranh bán. Việc chị được độc giả ưa thích quá sớm không phải là một việc tốt vì nó sẽ kiềm chế không gian tưởng tượng của chị. Một số nhà bình luận nổi tiếng đã chỉ ra cho chị thấy rõ điều này, chị đã thử cải tiến nhưng không kết quả lắm. Chị sống thoải mái, thậm chí có thể gọi là rất, rất thoải mái. Mỗi năm chị ở Thành Đô sáu tháng, thời gian còn lại, chị đi chu du khắp thiên hạ. Chồng chị cũng là người đàn ông thích bay nhảy nay đây mai đó, hôm qua đã rời khỏi Thành Đô.

Hôm nay Đinh Ninh dậy rất sớm, đúng bảy giờ đã bước vào phòng vẽ. Chị đang vẽ một bức tranh sơn dầu có tên là *Các bạn gái với bạn gái*, hai người đàn bà vừa đi qua một thương trường thì gặp ba người đàn bà khác đi tới. Họ nhìn nhau, có người còn ngoái cổ lại nhìn thương trường: Những ngôi nhà đồ sộ, cao vút, những tủ kính sang trọng, phố phường nhộn nhịp, những người đàn bà ăn vận đúng một thời trang... Một bức tranh tả thực giàu chất thơ mộng, màu sắc phong phú. Trong bức tranh này, người và cảnh đều được bố cục hài hòa. Thông thường một tác phẩm hội họa bao giờ cũng được đưa đi triển lãm để được nghe người xem và các nhà phê bình đánh giá. Bức tranh *Các bạn gái với bạn gái* sắp sửa hoàn thành, Đinh Ninh vừa ăn táo vừa ngắm nhìn tác phẩm của mình. Sáng sớm là thời điểm ngắm tranh thích hợp nhất. Chị thích vẽ vào buổi tối, sáng sớm ngắm lại, buổi chiều đi dạo chơi bằng xe đạp hoặc đi bộ. Đôi khi chị cũng tham gia họp mặt với các bạn bè. Chị mặc bộ váy ngắn màu xanh nước biển. Người phụ nữ mà chị vẽ trong tranh chính là nguyên mẫu về bản thân chị, hoàn toàn không có hàm ý gì khác, vì chị là người yêu màu xanh. Năm nay chị

hai mươi bảy tuổi, chị không có ý định sinh con trước năm ba mươi tuổi, chị định sau ba mươi tuổi mới tính đến chuyện con cái. Chồng chị trước đây đã có một đời vợ, một bé gái, nhưng nó rất ít chung sống với bố nó.

Đình Ninh có khuôn mặt trái xoan, cái mũi xinh xắn, xung quanh trang điểm vài tàn nhang nhỏ. Ban ngày chị thường lười biếng, nhưng ban đêm lại tỉnh táo, hết vẽ lại đến tán dóc, nói chuyện tình yêu... Chị có nhiều bạn, phần lớn là bạn gái làm việc ở các ngành nghề khác nhau, trong đó có cả một số người vì tham ô bị đuổi việc. Điều này rất có lợi cho sự nghiệp nghệ thuật của chị. Những người đàn bà có quyền thế, các nhà thơ, các cán bộ của hội liên hiệp phụ nữ ở Thành Đô đều là bạn của chị. Chị lắng nghe ý kiến bàn luận của họ nhưng không có nghĩa là chị tán thành. Chị có cách nghĩ riêng của mình. mấy người bạn gái thân nhất đều là những gương mặt sắc nước nghiêng thành, hoa khôi nổi tiếng. Chị thường rủ họ đến khách sạn uống trà. Phòng trà rộng khoảng hai trăm mét vuông ở tầng hai mươi bảy của khách sạn, ngay cạnh phòng vẽ của chị. Nhìn lên là bầu trời trong xanh hoặc trắng sao vằng vặc, nhìn xuống là dòng sông Phú Nam và khu đô thị phồn hoa. Chị thường xuyên gọi điện vào buổi chiều, còn buổi tối, sau mười giờ chị tắt máy.

Mùa Xuân năm ngoái, khi tham gia triển lãm ở khách sạn Tây Tạng, chị đã gặp Thương Nữ. Chị đã từng gặp nhiều người đẹp nhưng khi gặp Thương Nữ chị vẫn không tránh khỏi ngạc nhiên: Người đẹp càng dễ làm người ta liên tưởng đến thời đại, nhưng ở Thương Nữ, chị có cảm giác như đang sống trong những năm 80 hoặc những năm 70. Đình Ninh đề nghị được vẽ một bức tranh về Thương Nữ, Thương Nữ vui vẻ nhận lời. Vào cuối tuần một ngày tháng Ba chị mời Thương Nữ đến phòng vẽ của mình. Hai người nói chuyện với nhau rất lâu, sau đó cùng đi ăn cơm. Đình Ninh ngày càng thích thú, nửa đùa, nửa thật mời Thương Nữ ngủ lại với mình một đêm, Thương Nữ chỉ cười và lắc đầu. Hai người nói chuyện hồi lâu, Thương Nữ tỏ ý muốn ra về. Thế là đề tài tự nhiên chuyển sang thành chuyện gia đình. Thương Nữ giới thiệu sơ qua về tình hình gia đình mình, Đình Ninh ngồi

nghe luôn gật đầu. Thực ra, khi mới gặp Thương Nữ, Đinh Ninh đã nghĩ ngay đến người đàn ông bên cạnh Thương Nữ. Chị có nhạy cảm nghề nghiệp về người đàn ông này. Chị rất tò mò muốn biết nhiều về Triệu Ngự. Lần thứ hai Thương Nữ gặp chị, có Triệu Ngự đi cùng. Chồng Đinh Ninh cũng có nhà, bốn người ngồi uống trà với nhau. Sau đó chồng Đinh Ninh có việc phải đi, khi trở về vẫn thấy ba người ngồi uống trà trong phòng vẽ. Một lúc sau, vợ chồng Triệu Ngự ra về, Đinh Ninh tiễn họ xuống nhà và đi với họ thêm một đoạn đường bên bờ sông Phủ Nam. Ngày hôm sau Đinh Ninh gọi điện cho Thương Nữ, nói rằng không biết nên hình dung như thế nào về Triệu Ngự mới đúng. Chị ví Triệu Ngự như một loại trà, một loại Thiết Quan âm, càng uống càng có hương vị. Thương Nữ cười bảo:

- Thường ngày Triệu Ngự rất thích uống trà, nhất là loại trà Thiết Quan âm.

Bước vào mùa Thu, Đinh Ninh bắt đầu vẽ Thương Nữ, chị vẽ thông thả, không vội vàng. Vẽ một Thương Nữ đẹp như hoa như ngọc đòi hỏi phải có thời gian. Chị đồng thời cũng vẽ các bức tranh khác, như bức tranh *Các bạn gái với bạn gái* chẳng hạn.

Ăn hết nửa quả táo, Đinh Ninh lại đưa bút vẽ vài nét trên bức tranh. Chị tập trung cao độ vào nét vẽ của mình. Chị lùi lại mấy bước, lại ăn một miếng táo. Thoáng một cái, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Chị nhìn đồng hồ. Thông thường lúc vẽ, chị không quan tâm đến thời gian, nhưng hôm nay chị phải đón tiếp một vị khách đặc biệt. Đúng mười giờ khách đến.

Chị định vẽ đến chín giờ ba mươi phút, nhưng mới chỉ chín giờ đã không thể nào vẽ tiếp được nữa. Tâm tư tình cảm không còn tập trung, dường như có một sợi dây nào đó đã nối liền giữa bức tranh với phòng khách. Chị đặt bút vẽ xuống bàn, đi xuống bếp, uống một hùm nước rồi sửa lại mái tóc, trang điểm phấn son, thay áo lót mới. Chị dọn dẹp phòng ngủ, trang trí hoa... mọi việc xong xuôi thì vừa vặn chín giờ ba mươi phút. Người đến thăm vốn là một người rất chuẩn mực về thời gian, anh đã lên đường đang tiến vào cầu thang máy... Người đàn bà mặc váy ngắn màu xanh nước biển nở nụ cười tươi trở về phòng vẽ tiếp tục ăn táo và ngắm nhìn những bức

tranh. Hai bức tranh, một bức tranh là *Các bạn gái với bạn gái*, còn bức kia là Thương Nữ.

Đình Ninh chau mày nhìn khuôn mặt Thương Nữ trong tranh, rồi lấy tấm vải phủ lên.

Có tiếng chuông, Đình Ninh vội chạy ra cửa.

Người đàn ông bước vào phòng, complê, cravat trắng hoàng, tay ôm một bó hoa tươi. Người đàn bà nhìn vào mắt anh ta nói:

- Cám ơn. Anh dùng trà hay cà phê?

Người đàn ông nói: - Thế nào cũng được.

Câu nói khiến người đàn bà mặt mày rạng rỡ. Anh ta nói thế nào cũng được cũng có nghĩa là mọi việc đều có thể. Họ quen nhau ít nhất đã vài năm, nhưng chưa bao giờ anh ta có hành động tùy tiện với chị. Nếu anh ta có hành động đó thì họ đã chẳng phải là bạn bè theo một ý nghĩa chung chung từ lâu rồi.

Người đàn ông ngồi xuống ghế hút thuốc.

Người đàn bà pha trà, gọt trái cây. Ánh sáng le lói chiếu qua khung cửa sổ. Màu sắc giữa các phòng được bài trí hài hòa, giữa màu xanh, màu vàng lại điểm xuyết thêm màu đỏ. Người đàn ông ngồi suy nghĩ, còn người đàn bà ngồi gọt hoa quả.

Người đàn ông mới từ Paris về, anh ở Bắc Kinh được hai ngày. Anh tên là Tôn Khánh Hải, anh trai kết nghĩa của Thương Nữ, bạn thân của Đình Ninh.

Tôn Khánh Hải tuổi chưa đến bốn mươi, dáng vẻ bề ngoài cũng xấp xỉ. Có lẽ khi năm mươi tuổi, anh cũng vẫn giữ được dáng dấp như hiện nay: khuôn mặt, nước da và tinh thần vẫn ổn định. Có lẽ đến năm sáu mươi tuổi, anh cũng không có gì thay đổi nhiều lắm. Anh có đôi mắt vừa sinh động vừa hiền hòa. Những ngày phải bôn ba vất vả trước đây đã kết thúc. Anh đã từng có thời gian buôn bán tranh sơn dầu ở một thành phố biển của Nhật Bản. Trong những năm tháng đó anh vừa là người bán tranh, vừa mua tranh, vừa kiêm họa sĩ. Anh có một văn phòng làm việc tại Bắc Kinh. Hàng năm anh sống ở Paris độ khoảng vài tháng, anh đã nhập tịch Pháp. Ở Paris anh tham gia giảng dạy tại một trường học đêm, anh chuyên dạy về

tiếng Trung Quốc và nghệ thuật phương Đông cho người Pháp, người Đức người Angiêri và người Mỹ. Anh nói tiếng Pháp thạo hơn tiếng Anh. Anh có một ngôi nhà nhỏ ở khu La tinh nổi tiếng. Các bạn bè trong nước và nước ngoài đều gọi anh là giáo sư, vì thế anh phải để râu. Mấy năm gần đây, hình tượng của anh ngày càng gần gũi với một nhà nghệ thuật, tuy nhiên nửa năm anh mới vẽ xong một bức tranh. Là người buôn tranh, anh bôn ba khắp nơi, Paris đã tạo cho anh một vị thế và bối cảnh tốt. Việc thu nhập nhiều hay ít với anh không quan trọng, kiếm được bao nhiêu, tiêu hết bấy nhiêu. Anh đã có một đời vợ, nhưng hiện nay anh sống độc thân. Có lẽ phải mười năm nữa anh mới tính đến chuyện xây dựng gia đình một lần nữa, anh sẽ xây dựng với một người đàn bà khoảng dưới ba mươi tuổi và sinh với cô ta một đứa con.

Tôn Khánh Hải làm quen với Đinh Ninh ở Bắc Kinh. Đinh Ninh thích phong độ của Tôn Khánh Hải. Chị tôn trọng thái độ của Tôn Khánh Hải, trong nhiều năm, chị chưa thấy Tôn Khánh Hải nói điều gì thừa. Họ gặp nhau ở các thành phố khác, trong các khách sạn, tuy phòng liền phòng nhưng chưa hề lên giường cùng nhau bao giờ. Năm ngoái khi Tôn Khánh Hải về Thành Đô cũng là lúc chồng Đinh Ninh đi công tác vắng, Đinh Ninh đã bố trí cho Tôn Khánh Hải một phòng ngủ. Ban ngày họ đi chơi cùng nhau, chiều tối về nhà họ ngồi uống cà phê trò chuyện, rồi Tôn Khánh Hải ngủ một mạch đến sáng. Đêm xúc động tình cảm giữa bạn bè bên ly cà phê nóng đã tan đi như bong bóng xà phòng. Nữ họa sĩ ngồi vẽ tranh thâu đêm. Tôn Khánh Hải có thiện cảm với Đinh Ninh xuất phát từ nguyên nhân đồng hương, ở Bắc Kinh hoặc ở các thành phố phía Nam anh đều thích nghe giọng nói Thành Đô của chị. Anh đã giúp chị khá nhiều kể cả việc tổ chức triển lãm ở Paris. Anh đưa cho Đinh Ninh một chùm chìa khóa căn phòng của mình ở Bắc Kinh. Đinh Ninh thấp thỏm chờ đợi, khi chị ở Bắc Kinh, Tôn Khánh Hải cũng có mặt ở đó. Thực ra, điều kiện rất dễ dàng, chỉ cần họ bố trí một lịch trình là xong. Thời gian của họ có thể trùng khớp nhau. Mỗi năm có thể bố trí dăm bữa nửa tháng như hình với bóng bên nhau nếu họ muốn. Việc đó đối với nhà nghệ thuật có khó gì đâu. Song có điều giữa Đinh Ninh và Tôn Khánh Hải dường như còn thiếu động tác châm lửa. Tôn

Khánh Hải đã có bạn gái ở Bắc Kinh, anh không thể thiếu bạn gái, nhưng khi về Tứ Xuyên, anh chỉ đi một mình. Anh đến một mình, đi một mình, từ thành phố này đến thành phố khác. Đinh Ninh rất thích cái phong cách đó của Tôn Khánh Hải.

Hai người ngồi uống trà, nói chuyện với nhau về tình hình gần đây. Tôn Khánh Hải xa Thành Đô từ năm mười tám tuổi. Ở Thành Đô còn có bố anh và người em trai. Bố anh trước đây là sĩ quan quân đội, cậu em trai hiện vẫn đang tại ngũ.

- Tôi muốn xem phòng tranh của bạn. - Tôn Khánh Hải nói.

- Năm nay tôi vẽ ít lắm. Ăn tết xong tôi có đi Tây Tạng rồi đi Sơn Đông, Quảng Châu. - Đinh Ninh nói.

- Như vậy là bạn dành toàn bộ thời gian cho vẽ.

- Còn anh thì sao? Có vẽ không?

- Tôi có vẽ một bức tranh lớn khổ 150 x 180 cm.

- Anh vẽ về đề tài gì?

- Về đề tài Hồng vệ binh. Tôi vẽ một nam, một nữ Hồng vệ binh đang nghênh ngang đi trên đường phố, lấy khung cảnh năm 1969 hoặc 1970 gì đó. Không có gì đặc biệt cả, Hồng vệ binh cũng chỉ là những người bình thường của những năm tháng đó.

- Anh đã là Hồng vệ binh bao giờ chưa? - Đinh Ninh hỏi.

- Tôi đã từng là Hồng tiểu binh, quen rất nhiều Hồng vệ binh, họ chỉ hơn tôi độ một hai tuổi. Ở Paris, tôi đã được xem một cuốn phim tư liệu nói về cuộc Đại cách mạng văn hóa, bỗng tôi có linh cảm, Hồng vệ binh là sản vật của phong trào chính trị, tôi chỉ muốn vẽ những ấn tượng thời niên thiếu của mình về họ mà thôi. Trong ấn tượng chắc chắn sẽ có cái chân thực, cái chân thực cá thể, chân thực lịch sử.

- Như vậy là lần thứ hai anh vẽ về Hồng vệ binh.

- Lần thứ ba. Lần thứ nhất tôi vẽ một bức tranh về Nhật Bản. Hồi đó Trương Thừa Trí đang ở Nhật Bản, anh ấy có viết một cuốn sách về Hồng vệ binh. Anh ấy có quan điểm riêng của mình, cho rằng thời kỳ đầu của phong trào Hồng vệ binh là rất tốt. Một số bạn tôi ở Pháp rất thích những tác phẩm về đề tài Hồng vệ binh.

- Anh có tâm lý hoài cổ phải không? Anh liên tưởng đến cuộc cách mạng tháng 5-1968 của họ phải không?

- Không chỉ đơn thuần là hoài cổ. Người Pháp họ luôn có suy nghĩ phải làm thay đổi lối sống căng thẳng, kể cả lối sống của người cộng sản.

- Như vậy là chủ nghĩa tư bản muốn kết thúc vai trò lịch sử của người cộng sản phải không? - Đinh Ninh nói.

- Không phải thế đâu. Trong phong trào toàn cầu hóa về kinh tế nơi nào chả có những hạn chế, kể cả nước Mỹ. Cứ nhìn vào một số thành phố thì biết, theo tôi chẳng có thứ chủ nghĩa nào dám tuyên bố rằng mình đã kết thúc lịch sử. Ngay cả các nhà tư bản cũng vậy, sự tưởng tượng về đời sống thế giới của họ cũng rất khác nhau.

- Anh cũng quan tâm đến chính trị gồm nhĩ? - Đinh Ninh cười nói.

- Không thể gọi là quan tâm đến chính trị được. Các nhà nghệ thuật đều quan tâm đến con người, mà con người và chính trị thì lại có mối quan hệ chằng chịt với nhau.

- Có nghĩa là anh đã phát hiện ra mối quan hệ này.

- Đúng vậy. Trong bức tranh của bạn cũng có chính trị đấy, ví dụ bạn vẽ về đề tài phụ nữ chẳng hạn.

Đinh Ninh cười nói: - Tranh của tôi chưa có khả năng chứa đựng những ý nghĩa sâu xa đó đâu. Quyền bình đẳng và sinh hoạt của phụ nữ, tôi chỉ thể hiện được một chút ít thôi. Tôi không muốn một thứ chủ nghĩa nào hết. Mời anh vào phòng tranh của tôi xem, may quá tôi đang vẽ một bức tranh, nhỏ hơn bức tranh Hồng vệ binh của anh một chút.

Hai người bước vào phòng tranh, Tôn Khánh Hải xem rất kỹ. Anh cho rằng bức tranh *Các bạn gái với bạn gái* là một đề tài hay. Anh ngắm nhìn suốt mấy phút không chớp mắt, không nói một lời, Đinh Ninh thấy lòng mình không yên. Người cùng nghề xem tranh, chỉ nhìn qua là biết. Có người xem tranh Trung Quốc nói rằng chỉ cần liếc nhìn vài giây cũng có thể thấy được những ưu điểm của tác phẩm. Còn xem tranh sơn dầu thì chỉ cần hai, ba phút. Nhưng Tôn Khánh Hải đã xem đến mười phút. Anh không chú ý đến bức tranh đã phủ vải lên trên. Tôn Khánh Hải gật đầu:

- Bạn vẽ đẹp lắm. Bức tranh này bạn không nên vẽ vội.

Đình Ninh thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi chị toát cả mồ hôi trán. Tôn Khánh Hải là người trong nghề rồi, một mình anh đóng mấy vai liền, con mắt nghệ thuật của anh hơn hẳn người khác. Đình Ninh vui như mở cờ trong bụng, chỉ muốn kiễ chân lên hôn Tôn Khánh Hải một cái.

Phòng tranh to rộng, ánh sáng mặt trời le lói, trên tường treo các tác phẩm do bạn bè tặng họa sĩ. Bức tranh sơn dầu do Tôn Khánh Hải tặng được treo ở chính giữa mặc dầu đó chỉ là một bức tranh bình thường. Tôn Khánh Hải ngồi xuống ghế, Đình Ninh đi ra phòng khách.

Phòng khách được kéo rèm kín mít, từ chỗ sáng sủa trở nên tối om. Hai tấm rèm lớn tạo nên một bức tranh người trừu tượng, có âm, có dương. Ánh nắng bên ngoài cửa sổ, hình người giống như phim ảo đấng. Vị trí của sa lông cũng phù hợp với điều kiện ngồi thổ lộ tâm tình. Đình Ninh tay cầm cốc nước đi đi lại lại trông chẳng khác gì một tổ nữ trong tranh. Chiếc váy màu xanh nước biển càng khiến chị trở nên dễ thương hơn. Chị có thân hình cân đối, hai cánh tay thon thả, riêng bộ ngực hơi lép một tí phải độn bằng hai miếng mút, đó là khiếm khuyết duy nhất trong con người chị. Chị đến trước mặt Tôn Khánh Hải và nhìn anh. Một cái gì đó đang thai nghén. Buổi trưa họ ăn cơm với nhau, Đình Ninh gọi điện cho nhà ăn ở tầng dưới đưa cơm rượu lên. Họ có đủ thời gian. Phải mất nhiều năm họ mới có được những giờ phút như hôm nay. Tâm hồn và thể xác dường như đã hội tụ đủ yếu tố cần thiết. Đình Ninh cao 1 m 64, Tôn Khánh Hải cao 1 m 74. Đình Ninh có khuôn mặt trái xoan, Tôn Khánh Hải có khuôn mặt hồng hào, có lẽ anh sống ở nước ngoài quá lâu nên có dáng dấp giống người ngoại quốc hơn. Đình Ninh trẻ trung nhiệt tình, Tôn Khánh Hải in đậm dấu vết của một người bốn ba từng trải. Nhìn bề ngoài hai người giống như một đôi nam nữ bình thường. Không có ai quấy rầy họ, căn phòng lớn đã có đủ các điều kiện cần thiết. Tôn Khánh Hải đến đây vào lúc mười giờ, có lẽ mười giờ sáng mai anh mới rời khỏi đây cũng nên. Mấy ngày nay họ luôn như hình với bóng bên nhau, thành phố là thành phố của họ, ban đêm là ban đêm của họ.

Hai người ngồi trên đi vắng, giữ một khoảng cách nhất định, Tôn Khánh Hải gác một chân lên. Giọng nói nhỏ nhẹ, thời cơ sắp đến rồi, mọi khoảng

cách sắp bị xóa đi. Căn phòng rộng lớn của nhà nghệ thuật sắp sửa trở thành giường cưới.

- Trưa nay anh muốn ăn gì? - Đinh Ninh hỏi.

- Tùy bạn. - Tôn Khánh Hải nói.

- Tùy có nghĩa là ăn gì cũng được phải không? ăn các món ăn Pháp nhé? - Đinh Ninh cười nói.

- Nên ăn các món ăn Ý. - Tôn Khánh Hải cười bảo.

- Những thành phố nào của châu âu anh chưa được đi? - Đinh Ninh nói.

- Chỉ còn vài thành phố chưa đi thôi. Roma cũng đã đến ba lần, Athène cũng đã đi một lần. Có thể cuối năm nay sẽ đến các thành phố khác của Hy Lạp.

- Roma và Hy Lạp là thánh địa của các nhà nghệ thuật.

- Đồng thời cũng là thánh địa của các nhà tư tưởng.

- Đó cũng là thánh địa của những cặp bạn tình. - Đinh Ninh nói. Tôn Khánh Hải gật đầu.

- Nhà ăn ở tầng một cũng phục vụ những món ăn Pháp. Nhưng họ nấu không ngon lắm. - Đinh Ninh nói.

- Khi nào bạn sang Pháp, tôi sẽ mời bạn ăn những món ăn Pháp chính thống.

- Chúng ta sẽ leo lên đỉnh tháp Eiffel, vừa ăn vừa ngắm cảnh Paris tráng lệ. Thường ngày anh thích ăn cơm Âu hay cơm Á?

- Tôi thích ăn cơm Tứ Xuyên, đôi khi tự mình làm lấy một nồi lẩu. Có lần tôi đã làm sốt cá chua ngọt nhưng cho nhiều đường quá, thế mà các bạn Pháp vẫn khen lấy khen để, họ rất thích ăn đồ ngọt. - Tôn Khánh Hải nói.

- Nếu anh thích ăn các món Tứ Xuyên, thì chúng ta sẽ đến quán ăn ở đường Nhân Dân. Các món ăn ở đó ngon lắm. - Đinh Ninh nói.

- Tôi đã đến ăn ở đó rồi, để vài hôm nữa ta sẽ mời thêm một số bạn cùng đi, đừng đi hôm nay. - Tôn Khánh Hải nói.

- Vậy hôm nay anh thích ăn gì?

- Tôi thích ăn đậu kho. - Tôn Khánh Hải cười bảo.

- Anh có thích ăn kiến rang không?

- Thứ này tôi ăn rồi. - Tôn Khánh Hải nói.

- Thôi để tôi gọi một món khác vậy.
- Bạn định gọi món gì? Tôn Khánh Hải hỏi.
- Cứ đợi họ đem lên sẽ biết, có thể nhiều món anh chưa biết đâu - Đinh Ninh nói.
- Tôi gốc gác là người Thành Đô, thế mà bạn lại định bịp tôi à? Tôn Khánh Hải cười nói.
- Thế mới hay chứ, tôi sẽ gọi thêm một chai rượu lơ mơ.
- Có nghĩa là loại rượu uống vào sẽ bị lơ mơ?
- Rồi sau đó sẽ nhảy múa theo kiểu rắn bò.

Nói đến đây hình như Đinh Ninh không còn kiểm chế được mình nữa. Họ sẽ ăn cơm với nhau sau đó Đinh Ninh đi tắm... Tôn Khánh Hải ngồi gác chân trên đi văng, anh không thể hiện tình cảm gì khác thường. Phòng khách treo một chiếc đồng hồ cổ trên bàn nước đặt một lọ hoa tươi. Người đàn bà đứng bên cửa sổ dường như đang đợi anh đi tới. Phòng khách rộng thênh thang, hai người vẫn yên lặng, giữa phòng ngủ này và phòng ngủ kia... dường như đôi nam nữ đang muốn chung tay tạo nên một bức tranh mà khởi đầu là từ "khoảng cách": người đàn bà muốn kéo dài khoảng cách, còn người đàn ông lại muốn co hẹp khoảng cách, giữa họ có một không gian mang tính đàn hồi. Chị định hiến thân cho anh, điều đó tuy không nói ra nhưng anh đã biết. Ăn cơm hay không có thành vấn đề gì đâu. Trật tự giữa ăn và sắc đẹp có thể đảo lộn.

Tôn Khánh Hải nhận được điện thoại của một người bạn ở Thành Đô, người này cũng quen Đinh Ninh, anh ta mời họ đi ăn cơm trưa. Tôn Khánh Hải không tiện từ chối mặc dầu anh đang ở nhà Đinh Ninh. Hai người xuống nhà, Đinh Ninh lái chiếc xe màu xanh của mình từ nhà xe ra, Tôn Khánh Hải không có biểu hiện gì khác trên khuôn mặt. Xe đến một nhà hàng ở phía nam thành phố, nhân viên phục vụ hướng dẫn họ lên tầng hai. Cùng ăn với họ còn có hai người nữa, một người làm nghề buôn bán tranh, còn người kia là bạn gái của Tôn Khánh Hải. Ăn xong, họ đi đến một cửa hàng tranh tư nhân. Mấy người trong giới họa sĩ cũng kéo đến, họ rủ nhau đi uống trà. Ánh nắng bên ngoài chói chang, xuyên qua khung cửa sổ, rọi chiếu trên khuôn mặt các nhà nghệ thuật ăn mặc khác thường. Lại có thêm

hai cô gái mặc quần soóc rất mỏng đến góp mặt, họ là học sinh của học viện mỹ thuật, đến đây để mong kiếm được ít tiền và có dịp hòa nhập cùng các thầy cô đáng kính. Đương nhiên Tôn Khánh Hải là nhân vật trung tâm, có điều anh hơi ít nói. Những người mời anh phải xếp hàng theo thứ tự. Buổi chiều, anh và Đinh Ninh cáo từ ra về, trở về căn hộ của Đinh Ninh. Lúc lên cầu thang máy, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Đinh Ninh ăn lẩu vã cả mồ hôi, vừa bước chân vào cửa chị đã xông thẳng vào nhà tắm. Tôn Khánh Hải xem tranh ở phòng tranh, anh phát hiện bức tranh Thương Nữ bị phủ kín. Đinh Ninh che người bằng chiếc khăn tắm đứng ở cửa phòng tranh nhưng Tôn Khánh Hải không quay đầu lại. Đinh Ninh bước vào phòng ngủ, mặc chiếc váy mới.

Khi Đinh Ninh bước vào phòng tranh, Tôn Khánh Hải mới quay đầu lại. Không khí đã thay đổi. Anh hỏi:

- Thương Nữ đã được xem bức tranh này chưa?

Đinh Ninh lắc đầu. Chị chú ý đến cách phát âm của Tôn Khánh Hải. Khi tình cảm người đàn ông bị kích động, họ thường phát âm kiểu này, và người đàn bà thì mắt sáng lên. Nhưng mắt Đinh Ninh rất ảm đạm. Đinh Ninh nói:

- Tôi định hai hôm nữa sẽ mời chị ấy đến xem bức tranh này.

- Thử gọi điện cho cô ấy xem sao. - Tôn Khánh Hải nói.

- Gọi ngay bây giờ à? - Đinh Ninh nói.

- Đừng cho cô ấy biết tôi đang có mặt ở đây nhé! - Tôn Khánh Hải gật đầu.

- Tôn Khánh Hải muốn đem đến cho Thương Nữ một tin vui bất ngờ. - Đinh Ninh cười.

Người đàn ông gặp người đàn bà trong trái tim mình, niềm hưng phấn muốn được ân ái cùng người đẹp bùng phát dữ dội trong tâm hồn. Chỉ thiếu một chút nữa là Tôn Khánh Hải đã "nổi lửa" với Đinh Ninh. Tối qua, anh đã gọi điện nói cho Đinh Ninh biết mười giờ sáng nay anh sẽ đến. Không ngờ kế hoạch đó của mình không phù hợp với sự chờ đợi của một người đàn bà.

Đinh Ninh gọi điện cho Thương Nữ, tiếng Thương Nữ reo vui trong máy:

- Năm giờ chiều tan tầm sẽ đến ngay.

- Cô ấy đến đây, có cần tôi tránh mặt không? - Đinh Ninh hỏi Tôn Khánh Hải.

- Bạn tránh mặt cô ấy làm gì, cô ấy là em gái kết nghĩa với tôi đây - Tôn Khánh Hải đáp.

- Hai người chỉ là họ hàng xa với nhau thôi?

- Dù họ hàng xa cũng vẫn là họ hàng. - Tôn Khánh Hải cười nói.

- Bức tranh năm ngoái anh vẽ cho cô ấy, cô ấy đã đem về nhà chưa?

- Đem về rồi, cô ấy nói đã treo trên tường phòng khách. - Tôn Khánh Hải nói.

- Tôi còn nhớ bức tranh đó được lồng bằng khung gỗ hồng sắc rất nặng. Tôi đoán chắc Triệu Ngự treo nó lên.

- Có lẽ thế. Triệu Ngự là con người rất tế nhị.

- Là một người tốt bụng thì đúng hơn.

- Các bạn đã quen nhau rồi à?

- Anh ấy và Thương Nữ đã đến đây một lần. Anh ấy trầm tính, hơi giống anh một chút. Anh thì có kiến thức rộng, còn anh ấy thì tư duy nhạy bén, sống cởi mở. - Tôn Khánh Hải ồ lên một tiếng rồi lại tiếp tục xem tranh. Đinh Ninh nói tiếp: - Anh và Triệu Ngự còn có một điểm chung nữa là rất nhã nhặn với mọi người. Có lẽ những người đàn ông chân chính, xuất sắc, có sức mạnh đều như vậy.

Tôn Khánh Hải xem rất tỉ mỉ từng bức tranh.

- Anh không thích nghe những lời tôi nói à? - Đinh Ninh cười nói.

- Tôi vẫn đang nghe đây, bạn nói tiếp đi. - Tôn Khánh Hải nói.

- Thôi không nói nữa. Tôi đã phạm sai lầm, lẽ ra không nên ca ngợi một người đàn ông khác trước mặt một người đàn ông mới phải. - Đinh Ninh nói.

- Có phải bạn muốn phê bình tôi không? - Tôn Khánh Hải cười nói.

- Anh là ai nhỉ, tôi đâu dám phê bình anh. Anh đến chơi là tôi vui lắm rồi. - Đinh Ninh nói.

Tôn Khánh Hải vỗ vai Đinh Ninh. Đinh Ninh cười nói:

- Sao lại vỗ vai tôi?

- Chẳng lẽ không được hay sao? - Tôn Khánh Hải nói.

- Không được.

- Không được vỗ vai, nhưng ôm nhau thì được. - Tôn Khánh Hải nói.

Hai người đứng dậy ôm ghì lấy nhau trông chẳng khác gì hai người nước ngoài. Người Đinh Ninh run run, chị đi vào phòng ngủ. Khi bước ra, chị đã thay bộ quần áo khác. Chị gọi điện xuống nhà ăn đặt cơm chiều. Chị vén các rèm cửa sổ ở phòng khách để cho ánh sáng ủa vào. Chị không nói nên lời cái gì đã làm chị mất vui hoặc vui. Nếu chị làm ra vẻ vui thì đâu còn là Đinh Ninh nữa. Thương Nữ là bạn chị nhưng lại là một người đàn bà khác, là người đàn bà có nhan sắc hơn chị, người đã từng trăng hoa với Tôn Khánh Hải. Có trời mà biết hồi nhỏ họ đã quan hệ với nhau như thế nào. Năm ngoái, khi triển lãm tranh sơn dầu ở khách sạn Tây Tạng, Tôn Khánh Hải đã dắt Thương Nữ vào phòng ngủ của mình, chính Đinh Ninh đã được tận mắt chứng kiến. Kế đó là bức tranh lớn của Tôn Khánh Hải sáng tác tặng Thương Nữ, qua đó chị đã hiểu hết mọi ẩn ý trong tranh. Mặt tranh không vẽ hình người, chỉ vẽ căn phòng cũ kỹ, một cây cam, cây thiên thu, bức tường vôi, ánh nắng mùa Hạ... Chỉ từng ấy thôi cũng đủ để Đinh Ninh hình dung ra hai người con trai và con gái, hơi thở của họ trong không khí vẫn còn đọng lại trên từng lá cây cam.

Đinh Ninh nghĩ: Chắc giữa họ không có chuyện gì, vì dấu sao họ cũng là họ hàng với nhau. Họ xa hay gần cũng là họ hàng. Lúc còn nhỏ không hiểu biết thì chớ, nay đã lớn rồi, Thương Nữ đã ba mươi ba tuổi, Tôn Khánh Hải cũng đã gần bốn mươi, họ phải biết hổ thẹn với lương tâm, có quan niệm đạo đức của người bình thường mới đúng chứ... Đinh Ninh tự an ủi mình, bỗng tự nhiên buột miệng nói ra một từ: loạn luân. Thực ra Đinh Ninh cũng hiểu không nên dùng từ đó vì nó quá nặng. Nhưng không hiểu sao chị lại sử dụng từ đó, nói một cách khác từ đó đã tự động xuất hiện. Cái từ có sức mạnh tiềm ẩn trong dòng máu của mỗi con người đã giúp chị đối phó được trong giờ phút khó khăn. Chị cũng là đàn bà, vốn mến mộ Tôn Khánh Hải từ lâu, luôn có tình cảm tốt đẹp với anh, nhưng bây giờ chị lại rơi vào tình thế khó xử.

Đinh Ninh nghĩ: Dù chưa đến mức loạn luân, nhưng ít ra hành động của họ cũng có liên quan đến từ này.

Thế là đã rõ, nếu cho Đinh Ninh bỏ phiếu, thì chị sẽ coi hành động này của họ là hành động không chính đáng và tất nhiên chị sẽ bỏ phiếu phản đối.

Đinh Ninh đi đi lại lại trong phòng hồi lâu. Căn phòng lớn rộng hơn hai trăm mét, được trang trí bằng nhiều màu sắc khác nhau. Tôn Khánh Hải cũng bần thần cả người, không biết nên xử lý thế nào.

Đúng năm giờ mười lăm phút, Thương Nữ đến.

Thương Nữ ngồi trên xe taxi gọi điện cho Triệu Ngự nói rằng chị đến xem tranh ở nhà Đinh Ninh, có lẽ tối mới về. Triệu Ngự nói:

- Em cứ đi, để anh ở nhà trông con cũng được. Nhớ đừng về muộn quá đấy.

- Chín giờ tối em sẽ về. - Thương Nữ nói.

- Mười giờ cũng được, Đinh Ninh quý em lắm đấy. - Triệu Ngự nói.

- Mười giờ anh đánh xe đến đón em nhé. - Thương Nữ nói.

- Tuân lệnh. - Triệu Ngự nói.

- Anh đang làm gì thế? - Thương Nữ lại hỏi.

- Anh đang ở nhà làm nghề trông con và đợi vợ về. - Triệu Ngự nói.

- Anh ngoan gớm nhỉ.

- Em có cấm anh ra phố không? - Triệu Ngự cười nói.

- Nếu đi phố là không ngoan đâu. - Thương Nữ nói.

- Còn cấm anh những gì nữa?

- Cấm anh xem ti vi.

Lúc Thương Nữ tắt máy, xe đã chạy đến bờ sông, ở đó có một khách sạn năm sao thuộc loại sang trọng nhất nhì Thành Đô. Nửa năm trước, Tôn Khánh Hải về ở khách sạn này với một người bạn Pháp, anh mời Thương Nữ đến uống trà. Thương Nữ đã đến đó suốt hai tiếng đồng hồ nhưng chị không nói chuyện này cho chồng biết. Ngày hôm sau Tôn Khánh Hải ra sân bay về Bắc Kinh, anh đã gọi điện cho Thương Nữ, Thương Nữ rất cảm động. Anh trai kết nghĩa luôn phải bôn ba nơi đất khách quê người. Ngay từ thời thiếu nữ Thương Nữ đã có cảm giác như vậy. Khi Tôn Khánh Hải thi đỗ vào đại học, lúc sắp ra đi, anh đã tặng cho Thương Nữ một chiếc nhẫn bạc. Chị đeo chiếc nhẫn này mãi đến khi tốt nghiệp cấp hai. Do sơ ý, chiếc nhẫn bị gãy, chị khóc mãi...

Thoáng một cái xe đã chạy qua khách sạn Hào Hoa, thoáng một cái, anh

trao kết nghĩa đã biến mất tăm. Đình Ninh... Thương Nữ nghĩ. Chị rất thích những nét tàn hương trên khuôn mặt Đình Ninh. Hai chị em đã có dịp nói chuyện với nhau rất lâu. Đình Ninh nắm tay chị, muốn truyền đến chị mỗi tình hữu nghị qua làn da mịn màng. Đã có lần Đình Ninh định giữ chị ở lại qua đêm, nhưng chị từ chối.

Khi hai người đàn bà gặp nhau, họ thường có thói quen tay nắm tay. Thương Nữ theo Đình Ninh vào phòng tranh. Vừa bước vào Thương Nữ đã nhìn thấy ngay hình ảnh của mình: chị mặc chiếc áo gió màu trắng đang chăm chú nhìn người yêu đến. Có cảnh đường phố đô thị, phía xa là cảnh đồng quê. Trên đầu là trời mây vờn vũ hình thành sự tương phản với dáng vẻ bề ngoài của chị và dường như có sự mách bảo gì đó trong nội tâm chị. Đó là ấn tượng khi lần đầu tiên gặp Đình Ninh. Hồi đó Tôn Khánh Hải đã giới thiệu chị làm quen với Đình Ninh và nhận chị là em gái kết nghĩa. Sau khi vẽ xong bức tranh, Đình Ninh mới nhận ra rằng, trong bức tranh này có cả hình ảnh của Tôn Khánh Hải.

Thương Nữ rất thích bức tranh này, thích một Thương Nữ trong tranh, Đình Ninh vẽ chị rất có hồn. Về sau Triệu Ngự đã nói với chị rằng bức tranh giá trị này là cả tấm lòng của Đình Ninh tặng cho em đấy. Về hình ảnh Tôn Khánh Hải, nếu Đình Ninh chỉ nhắc đến một câu là Thương Nữ sẽ hiểu ra ngay, nhưng Đình Ninh không đề cập tới. Bức tranh này không liên quan gì đến Tôn Khánh Hải. Hai người đàn bà vừa bước vào đến cửa phòng tranh thì Tôn Khánh Hải đã nép mình đứng bên cánh cửa. Đình Ninh liếc nhìn thấy đôi mắt anh lộ rõ niềm vui.

- Hôm nay mình còn mời một người nữa đến. - Đình Ninh nói.

- Bạn của chị à? - Thương Nữ hỏi.

- Bạn của chúng ta. - Đình Ninh nói.

- Là ai vậy? - Thương Nữ hỏi.

Thương Nữ không ngờ đó là Tôn Khánh Hải, chỉ nghĩ rằng có thể là Tôn Kiện Quân. Năm ngoái bốn người đã cùng ăn cơm ở khách sạn Tây Tạng.

- Là anh trai kết nghĩa của bạn đấy. - Đình Ninh nói.

- Anh Khánh Hải à, anh ấy về bao giờ? - Thương Nữ nói.

Tôn Khánh Hải đứng ngay sau lưng Thương Nữ nói:

- Về tối hôm qua.

Thương Nữ giật mình, nhưng chỉ một thoáng đã vui ngay.

Đình Ninh thấy hai người vui mừng, mặt chị bỗng đỏ bừng.

Anh trai kết nghĩa ôm chầm lấy em gái áp sát má vào mặt em gái. Tiếp đến là Đình Ninh, anh cũng ôm Đình Ninh và hôn vào má trái. Thế là trong một lúc anh đã ôm cả hai người đàn bà. Đương nhiên giữa hai người đàn bà có sự khác nhau, ngực Đình Ninh có hai tấm đệm mút.

Đình Ninh vào bếp, nói là đi pha cà phê.

- Gần đây em có khỏe không? - Tôn Khánh Hải hỏi.

- Em vẫn khỏe, còn anh thì sao? - Thương Nữ nói.

- Anh vẫn thế, vẫn bôn ba khắp nơi. Triệu Ngự thì sao? - Tôn Khánh Hải nói.

- Anh ấy vẫn khỏe. Lần này anh về sẽ ở lại vài ngày chứ? - Thương Nữ nói.

- Anh ở lại khoảng một tuần. - Tôn Khánh Hải nói. - Ngày mai sẽ có hai anh bạn ở Bắc Kinh đến đây. Đợi khi nào họ ra về, hai gia đình ta sẽ họp mặt. Bố mẹ em có khỏe không?

Thương Nữ nói bố mẹ em rất khỏe, các cụ vẫn luôn nhắc đến anh. Tôn Khánh Hải nói anh cũng luôn nhớ em và các cụ.

Mặt Thương Nữ đỏ bừng, chị quay người ngấm tranh. Ánh nắng hoàng hôn lướt qua trên khuôn mặt chị. Chị mặc quần bò, áo sơ mi dài tay che lấp cả cánh tay nõn nà của chị. Bộ ngực phập phồng dưới lớp áo màu xanh nhạt... Tôn Khánh Hải ngấm nhìn chị. Đã lâu rồi, Tôn Khánh Hải vẫn có thói quen như vậy, anh nhìn chính diện, nhìn hai bên và nhìn sau lưng bóng hình Thương Nữ. Năm mười ba tuổi nhà Thương Nữ dọn đi nơi khác để lại vườn không nhà trống, Tôn Khánh Hải luôn lục tìm trong ý nghĩ bóng hình của Thương Nữ. Tháng Chín năm đó anh cũng ra đi, Thương Nữ đứng ngẩn ngơ trên gác nhìn theo bóng hình anh.

Thương Nữ bước đến bên cửa sổ, ngấm nhìn xuống cảnh đường phố. Tôn Khánh Hải lặng lẽ đến bên Thương Nữ, không nói năng gì. Bên cạnh là mấy chiếc ghế màu trắng.

Lại giống hệt như năm ngoái, trong căn phòng ở khách sạn Tây Tạng. Đường như cảnh tượng hỗn loạn lại sắp tái hiện. Hồi đó Thương Nữ ăn rất

nhiều món khô, trong khi nhiệt độ trong phòng lên rất cao. Tôn Khánh Hải đã ôm hôn chị, họ không còn là anh em kết nghĩa nữa. Những chuyện riêng tư của đàn ông và đàn bà như vậy chẳng ai dám hé răng nói ra. Hai người quần thảo nhau trên tấm thảm chán rồi, lại đưa nhau lên giường... Đúng lúc đó, Tôn Kiện Quân đã có mặt kịp thời, anh gõ cửa...

Tôn Khánh Hải cũng ngăm nhìn quang cảnh đường phố.

Nếu Thương Nữ quay đầu lại thì rất có thể sẽ va vào mặt Tôn Khánh Hải. Và nếu hoàn cảnh cho phép, biết đâu họ lại chẳng ôm hôn nhau như ở khách sạn năm nào.

Tôn Khánh Hải đã vượt qua ngàn dặm về đây. Trong giấc ngủ, anh luôn mơ về người đẹp...

Đình Ninh đem cà phê lên, Đình Ninh chính là Tôn Kiện Quân hôm nay. Ba người ngồi bên cửa sổ. Nhìn ra ngoài là tầng lầu cao đồ sộ, mặt trời đã ngả về tây. Gió hiu hiu thổi... Tôn Khánh Hải nói về chuyến đi châu Phi của mình, hành trình đi qua sa mạc Sahara, cảnh nghèo khổ của người dân châu Phi. Hai người đàn bà nhìn anh, mắt không chớp, say sưa nghe anh kể chuyện. Họ có mối quan hệ khác nhau với anh, có hoàn cảnh khác nhau. Đương nhiên ký ức của Thương Nữ có nhiều hình ảnh sâu đậm, còn ký ức của Đình Ninh thì đơn giản. Nói đúng hơn, tình cảm của Đình Ninh là trong sạch, dễ dàng thể hiện vai trò của một phụ nữ chân chính, còn Thương Nữ thì đó chỉ là những hành động lén lút...

Người phục vụ bưng cơm lên, rượu bia đã thay thế chỗ của cà phê. Cả ba người đều nâng cốc, Tôn Khánh Hải vẻ mặt vẫn như thường, không có gì tỏ ra xúc động. Hai người đàn bà vừa ăn vừa trò chuyện, còn anh thì hút thuốc. Lúc này anh có đôi chút giống Triệu Ngự, nhưng vào một lúc khác, anh lại khiến người ta nghĩ tới Tôn Kiện Quân. Anh là sự kết hợp giữa hai người đàn ông kia, bởi thế có đầy đủ lý do để nói rằng phụ nữ rất mê anh. Người phục vụ lại xuất hiện, đặt các món ăn vào bàn, rồi lặng lẽ lui ra. Người phục vụ chẳng nói chẳng rằng, làm việc như một người máy. Màn đêm buông xuống, Tôn Khánh Hải biến thành cái bóng đen. Ánh đèn đường và ánh sao đã làm người phụ nữ trở nên sinh động hơn. Đây chính là thời điểm để người đàn ông và người đàn bà để thể hiện ý riêng của mình

nhất.

Ăn xong họ rời sang phòng khách tiếp tục uống cà phê, Thương Nữ uống nước sôi để nguội. Mười giờ tối chị phải ra về. Đêm thuộc về đức ông chồng đồng thời cũng là của chị. Buổi trưa chị ở lại công ty với mấy bạn đồng nghiệp. Suốt cả ngày chị không gặp mặt chồng. Nhớ nhung... nhớ nhung là thứ tình cảm tốt đẹp cuộc sống cứ tiếp tục trôi đi như vậy, nhớ hết cái này đến cái kia, nhớ những người thân yêu... Lúc này chị đang ngồi ghéch chân lên sa lông, uống nước sôi để nguội. Ngồi cạnh chị là Đinh Ninh, ngồi cạnh Đinh Ninh là Tôn Khánh Hải. Hễ cứ ngược mắt nhìn là lại thấy anh trai kết nghĩa... thật chẳng chân thực chút nào, dường như anh trai kết nghĩa nên ở một nơi khác thì đúng hơn. Đinh Ninh bật ti vi vừa ngồi xem vừa tán gẫu. Đinh Ninh hoạt bát hơn hẳn, có lẽ cà phê đã kích thích thần kinh chị. Rượu ngon lại thêm cà phê... Thương Nữ đã bị cuốn hút vào câu chuyện, vừa ngẩng đầu lên lại bắt gặp cặp mắt Tôn Khánh Hải. Chị rất ngạc nhiên về sự cảm động của mình trước câu chuyện đơn giản: Tại sao bên cạnh mình luôn có hình ảnh của anh trai, chị không thể không nhìn anh.

Đúng chín giờ, Đinh Ninh bước ra khỏi phòng, chị nói là về nhà thăm bố mẹ.

Cũng đúng lúc đó câu chuyện trong phim kết thúc, một câu chuyện tình yêu li kỳ...

- Anh đã xem bức tranh Đinh Ninh vẽ về em rồi. - Tôn Khánh Hải nói.

- Thế thì tốt quá - Thương Nữ nói.

Hai người bước vào phòng tranh, Tôn Khánh Hải ngắm nhìn Thương Nữ trong tranh và Thương Nữ ngoài đời. Anh nói:

- Đinh Ninh vẽ bức tranh này khá công phu.

- Chị ấy vẽ suốt mấy tháng đấy. - Thương Nữ nói.

- Chỉ khi nào có cảm xúc cô ấy mới vẽ. Đây không phải là vẽ một nhân vật bình thường, cô ấy rất có cảm tình với em đấy. - Tôn Khánh Hải nói.

- Em với chị ấy... Ồ không biết nên nói thế nào cho đúng nhỉ, hễ cứ gặp nhau là vui như hội.

- Ồ, hễ cứ gặp nhau là vui như hội... Thế là em gặp người tình rồi.

- Anh trai, sao anh lại nói thế. - Thương Nữ mặt đỏ bừng.

Tôn Khánh Hải nói Đinh Ninh vẽ rất nhiều tranh về đề tài phụ nữ, nhưng anh dám cả quyết rằng đây là bức tranh cô ấy vẽ công phu nhất. Có thể đem đi triển lãm được đấy.

- Đem em trưng bày ở phòng triển lãm à? - Thương Nữ nói.

- Anh cũng muốn vẽ một bức tranh về em. - Tôn Khánh Hải cười nói.

- Anh đã vẽ rồi còn gì.

- Em định nói về bức tranh anh vẽ năm 1983 phải không?

Thương Nữ gật đầu.

- Bức tranh đó anh cũng phải vẽ tới nửa năm nhưng rất tiếc trong tranh không vẽ người. - Tôn Khánh Hải nói.

Thương Nữ bảo không vẽ người càng tốt chứ sao. Tôn Khánh Hải liếc nhìn chị. Hai người im lặng không nói gì nữa. Cái đáng sợ chính là sự im lặng.

Thương Nữ giở một quyển họa báo ra xem. Năm ngoái ở khách sạn Tây Tạng, chị cũng giở tập album của Tôn Khánh Hải ra xem, toàn là ảnh chụp ở Thành Đô, biết bao nhiêu kỷ niệm xưa gợi nhớ. Sau đó... tập album rơi xuống sàn.

Tôn Khánh Hải đến bên Thương Nữ đưa tay chỉ chỉ trỏ trỏ. Đây là tác phẩm của mấy họa sĩ mà anh quen biết. Tôn Khánh Hải giới thiệu hết bức tranh này đến bức tranh khác, cố giữ vẻ bình tĩnh. Thương Nữ chăm chú lắng nghe. Ngôn ngữ vốn là tiếng nói và hơi thở, tiếng nói là những từ ngữ có sức hấp dẫn và lan tỏa rất nhanh. Còn hơi thở làm cho mấy sợi tóc của Thương Nữ tung bay, trông chị càng trở nên duyên dáng.

Giọng nói, hơi thở giống như một liều thuốc kích thích.

Một khúc dạo đầu trước khi hỗn loạn. Ký ức đã hiện về, căn phòng buổi gặp gỡ đầu tiên, phòng tranh hiện hữu trước mặt. Cuốn họa báo trên tay Thương Nữ dường như muốn rơi khỏi tay. Lúc Tôn Khánh Hải nói, anh ghé sát vào tai Thương Nữ. Tai là bộ phận nhạy cảm của con người.

Họ đã từng hôn nhau.

Dần dần chẳng còn nghe thấy tiếng nói của Tôn Khánh Hải nữa. Dường như Tôn Khánh Hải chỉ đợi Thương Nữ ngẩng đầu lên là ôm hôn ngay.

Thời khắc đó bị kéo dài. Không gian yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng tim

đập. Tư thế đứng của Thương Nữ dường như đang chờ đợi.

Thương Nữ bước đến trước cửa sổ nhìn xuống đường phố. Chị chẳng nhìn thấy gì hết. Đức ông chồng... chị bỗng liên tưởng tới.

Tôn Khánh Hải cũng tiến lại gần cửa sổ, chẳng lẽ anh lại định ôm Thương Nữ từ phía sau lưng hay sao? Thương Nữ hơi hồi hộp. Tôn Khánh Hải đã đến sau lưng chị, chẳng nói chẳng rằng. Đứng... Thương Nữ nghĩ. Thực ra chị cũng không cần phải nghĩ, chỉ cần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cửa là xong. Chị cảm nhận được cả hơi thở nóng hổi của người đàn ông ở phía sau lưng mình.

Tôn Khánh Hải vẫn đứng yên. Có lẽ hai tay vừa định dang ra thì lại rút lại.

Đình Ninh đã về. tiếng chìa khóa mở cửa nghe rõ mồn một.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Tôn Khánh Hải nói:

- Có điều kiện em lên Bắc Kinh chơi, mùa Thu này, anh sẽ ở Bắc Kinh.

Thương Nữ gật đầu. Đình Ninh bước vào phòng tranh. Nữ họa sĩ cười bảo:

- Hai anh em kết nghĩa thân mật quá nhỉ.

Thương Nữ tủm tỉm cười, cái cười gượng gạo.

Đúng lúc đó Triệu Ngự gọi điện bảo rằng xe đã đến. Thương Nữ cáo từ ra về. Tôn Khánh Hải nói bảo chú ấy đợi một lúc được không?

Đình Ninh tiễn Thương Nữ xuống cầu thang máy, chị bắt tay Triệu Ngự, nói chuyện tào lao vài câu. Khi quay trở về phòng tranh chị chợt nghĩ: Tại sao hai người đàn ông lại không gặp nhau...

Tôn Khánh Hải đang dùng bút máy vẽ một bức tranh tốc họa: Ba người ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt và tư thế ngồi khác nhau. Hai người phụ nữ người ngồi thẳng, người ngồi nghiêng, còn người đàn ông thì ngồi quay lưng lại.

Có điện thoại gọi Đình Ninh, đức ông chồng gọi từ Ninh Ba về. Nghe xong, chị đặt máy xuống và tắt máy di động. Đêm nay chắc sẽ không có ai quấy rầy chị nữa. Thương Nữ đã ra về nhưng hình ảnh vẫn còn để lại.

Tôn Khánh Hải cầm bốn tờ phác thảo ra khỏi phòng, anh lại vẽ thêm một cái về Đình Ninh. Vừa vẽ xong, Đình Ninh cầm lấy xem, chị cười nhạt. Chị cầm bút vẽ một bức tranh về Tôn Khánh Hải, chị vẽ rất chậm, phải hết nửa giờ mới xong.

Đã mười một giờ rồi.

Đình Ninh mời Tôn Khánh Hải trở lại phòng khách. Căn phòng rộng rãi, thoáng mát, đẹp đẽ, đối diện với chiếc giường đôi là bức tranh sơn dầu nhỏ do chính Tôn Khánh Hải vẽ.

- Muộn rồi, anh nghỉ đi một chút. - Đình Ninh nói.

Tôn Khánh Hải hỏi còn bạn thì sao?

- Tôi còn phải làm việc. Uống nhiều cà phê quá. - Đình Ninh đáp.

- Tôi cũng uống nhiều. - Tôn Khánh Hải nói.

- Thế thì tính sao bây giờ? Hay anh cũng về đi. - Đình Ninh nói.

- Chúng ta đi dạo một chút được không? - Tôn Khánh Hải nói.

- Được thôi - Đình Ninh nói.

Hai người xuống nhà đi theo ven sông Phú Nam rồi bước lên cầu, mỗi người mua một que kem. Đối diện với cầu là một dãy phố ăn uống, khói tỏa lên nghi ngút. Đèn điện sắc màu rực rỡ trông rất vui mắt. Sinh hoạt ban đêm ở Thành Đô cũng rất nhộn nhịp nhưng không giống ở Paris. Ở Paris người ta thường gặp nhan nhản các mỹ nữ vào quán cà phê. Còn ở Thành Đô thì các mỹ nữ thường ở nhà hoặc vào các khách sạn, quán bar, phòng trà phòng khiêu vũ.

Khi quay về đã là một giờ đêm. Đình Ninh nói tôi phải tiếp tục làm việc. Còn Tôn Khánh Hải cũng không đi ngủ, anh bật ti vi xem.

Khoảng một tiếng sau, anh tắt ti vi, quay đầu nhìn sang thấy Đình Ninh đang đứng ở cửa phòng tranh.

Anh tiến gần đến Đình Ninh, Đình Ninh cũng đến gần lại anh. Chỉ trong chớp nhoáng, họ đã cởi hết quần áo...

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 15

Niềm Vui Đến Từ Lâm Hạnh Hoa

N ngày tám tháng Năm là một ngày bình thường, sau bảy ngày nghỉ đô thị trở lại với tiết tấu vốn có của nó. Chín giờ sáng, Triệu Ngự lái xe đến nhà xuất bản. Đây là nhà xuất bản quy mô không lớn nhưng hiệu quả kinh doanh khá tốt. Lý Tiến, giám đốc nhà xuất bản là người nổi danh trong làng xuất bản, anh rất nhạy bén trong lĩnh vực kinh doanh, có quan hệ rộng rãi với bạn hàng, còn đối nội thì nghiêm khắc, luôn tỏ rõ uy quyền, nói một là một, hai là hai. Dưới quyền anh có một đội ngũ cán bộ có khả năng làm việc độc lập, Triệu Ngự là một trong số đó, đã trụ vững trong nhà xuất bản suốt mười năm nay. Điều Lý Tiến cảm thấy ân hận là Triệu Ngự trước sau chỉ muốn làm một cán bộ cấp phòng, không có ý định phấn đấu vào ê kíp lãnh đạo. Lý Tiến đã thử thăm dò, thuyết phục, gây ảnh hưởng cho Triệu Ngự nhưng rốt cuộc vẫn là con số không. Triệu Ngự có cách nghĩ và lối sống riêng của mình, điều đó Lý Tiến thấy rất rõ. Mặc dầu Lý Tiến bận rộn trăm công ngàn việc, phải xử lý không biết bao nhiêu công việc trong ngày nhưng chắc chắn sẽ có một ngày anh cảm thấy nhàn rỗi. Người đàn ông đắm mình trong sự nghiệp, say sưa với những thành tích và quyền uy sẽ phải đối mặt với một mối hiểm nguy. Nói theo cách của Triệu Ngự thì trong sự thành công ẩn chứa một cái gì đó thật nguy hiểm. Bận rộn vẫn chỉ là sự biến tướng của hư không. Người bận rộn thường bị hư không đánh bại, hiện tượng này rất phổ biến ở Trung Quốc ngày nay. Vì thế điều quan trọng là phải biết quan sát cuộc sống, biết tu dưỡng nội tâm. Nhưng, những cái mà từ tu dưỡng đề cập đến lại quá nhiều. Với những người giàu có thì cái gọi là nâng cao chất lượng cuộc sống phải là chất lượng con người. Nếu xa rời tiền đề này mọi cái gọi là chất lượng cuộc sống đều phải xem xét lại, đều phải đánh dấu hỏi.

Triệu Ngự không bao giờ tự vỗ ngực khoe khoang mình là anh hùng trong cuộc sống đương đại nhưng quả thật anh đã dành được sự kính trọng của một số bạn bè, đồng nghiệp và người thân. Việc đọc nhiều, suy nghĩ nhiều đã mở rộng tầm mắt của anh, biết nhìn xa trông rộng. Anh luôn trau dồi lối sống mẫu mực: luôn thực sự cầu thị trong công việc, không bao giờ vụ lợi về thành tích. Anh nhận thức sâu sắc rằng bản thân cuộc sống không bao giờ là kết quả, chỉ khi chết đi mới là kết quả duy nhất. Anh luôn cầu mong tiến bộ, chỉ mong cái hữu hạn của cá nhân được phát huy tới mức tối đa. Trầm tĩnh, ôn hòa, không khoe khoang, không ồn ào. Lý Tiến từ chỗ không hiểu đến chỗ nhận thức ra vấn đề: thì ra cuộc sống là muôn hình vạn trạng... Lý Tiến đã sử dụng cây đàn cũ gảy khúc tì bà, tình yêu giữa anh và Tề Hồng bắt nguồn từ tiếng đàn tì bà này. Lý Minh, cô con gái chưa đầy tuổi là nguồn vui vô tận của anh. Dù bận đến đâu, anh cũng dành thời gian để đọc, anh đã mua nhiều tạp chí để đọc và đặt chúng vào đúng vị trí cần có của chúng. Là giám đốc nhà xuất bản, anh bắt đầu chú ý đến những cuốn sách hay, năng đi tham quan những nơi danh lam thắng cảnh, kết giao với nhiều bạn bè ở bên ngoài...

Những chuyện về Lý Tiến không nhiều, mà chính Triệu Ngự mới là người nhiều chuyện.

Ngày tám tháng Năm là một ngày bình thường thậm chí rất bình thường đối với Triệu Ngự. Tuy nhiên cũng có một số việc anh không hề hay biết. Ví dụ việc Tôn Khánh Hải về Thành Đô, việc Thương Nữ gặp Tôn Khánh Hải chẳng hạn. Ngoài ra anh còn không biết có một bức thư gửi từ Nga Mi Sơn đến, vẫn nằm trong phòng làm việc chờ đợi anh, và chính bức thư này đã biến một ngày bình thường trở thành một ngày không bình thường.

Triệu Ngự vừa lái xe đến cơ quan, chưa kịp dừng xe đã có điện thoại gọi, đó là điện thoại của Trịnh thợ may. Người đàn bà ở thị trấn Cầu Khê chỉ cười trong máy, không xưng danh họ tên, chị ta muốn để Triệu Ngự đoán xem mình là ai. Triệu Ngự cười nói chị là Lương Ngọc Cầm phải không?

Trịnh thợ may nói: Anh giỏi thật đấy, đoán ra ngay. Triệu Ngự hỏi còn chị Trịnh thợ may gần đây ra sao? Trịnh thợ may nói: Anh chỉ quan tâm đến Trịnh thợ may thôi, sao không hỏi thăm Lương Ngọc Cầm em lấy một câu. Triệu Ngự cười hỏi chị Lương Ngọc Cầm ơi, cửa hàng cá mè của chị hồi này làm ăn ra sao? Trịnh thợ may nói làm ăn rất tốt anh ạ. À này tại sao anh lại bảo cửa hàng cá mè là của em? Triệu Ngự nói: - Tôi nhầm rồi, tôi bị lẫn lộn giữa chị và Trịnh thợ may.

Hai người nói chuyện hồi lâu, Trịnh thợ may nói cho Triệu Ngự biết công việc mở cửa hàng ở Thành Đô tiến triển rất tốt, chị đã thuê một ngôi nhà ở đầu đường trong tiểu khu Ngọc Lâm, giá thuê nhà phải chăng, phố xá rất đông đúc. Gần đây chị thường xuyên phải đến Thành Đô, mong rằng nếu có thời gian Triệu Ngự đến đó góp thêm ý kiến cho chị. Triệu Ngự nhận lời ngay. Anh hỏi về tình hình Lương Ngọc Cầm, Trịnh thợ may nói Lương Ngọc Cầm làm việc rất chăm chỉ, tháo vát, rất có duyên với khách hàng. Sự có mặt của Lương Ngọc Cầm đã giúp cho cửa hàng lẩu cá mè làm ăn tốt hơn, Trịnh thợ may định tăng lương cho Lương Ngọc Cầm...

Triệu Ngự rất phấn khởi. Trung tuần tháng Tư, chuyển đi về Cầu Khê của Triệu Ngự thế mà được việc, đã giải tỏa được nỗi lo lắng cho bạn học cũ là Vương Đông. Lương Ngọc Cầm đã đoạn tuyệt với sự lười biếng và tư tưởng đứng núi này trông núi nọ. Bây giờ chị bận tít tít suốt cả ngày. Còn Trịnh thợ may lại sắp tiến quân ra Thành Đô, chị sống rất vô tư, yêu đời, chỉ còn thiếu tình yêu...

Khi bước lên cầu thang, Triệu Ngự đã suy nghĩ về những chuyện này. Phòng làm việc của anh ở tầng sáu, nhưng anh không đi cầu thang máy. Sức khỏe của anh có thể lên đến tầng mười mà không hề mệt mỏi. Trời sinh ra đôi chân thì phải dùng nó để đi chứ. Trong thời buổi ngày nay, ai cũng muốn làm việc thật nhanh, phải theo kịp tiết tấu khẩn trương, theo kịp thời đại. Nhất thiết phải đi cầu thang máy, trước và sau lúc ăn cơm phải rửa tay, quần áo lót phải thay hàng ngày, ăn dưa hấu bằng tăm... Đúng là tay chẳng

ra tay, chân chẳng ra chân, đại não giống như một cái máy tính, tim không đập, máu không nóng, vẻ mặt lạnh tanh, nụ cười giả dối, chỗ nào cũng toàn là cấp trên và cấp dưới...

Triệu Ngự cười. Đi bộ lên cầu thang không hề có cấp trên và cấp dưới, tất cả đều như nhau. Leo lên đến tầng bốn, anh dừng lại châm thuốc hút. Cầu thang không một bóng người, vắng tanh vắng ngắt. Bỗng xuất hiện một người từ tầng dưới đi lên, vỗ mạnh vào vai anh. Ô, thì ra là Triệu Yến. Triệu Yến có mái tóc rất đẹp, chị mặc quần bò, áo sơ mi cộc tay, đi giày thể thao trắng. Triệu Yến nói:

- Chào anh, hút thuốc ở đây là ô nhiễm không khí đấy.
- Sao hôm nay cô diện thể, chắc lại gặp ai phải không? - Triệu Ngự hỏi. - Nghe đâu chị Hà Tiểu Na có giới thiệu cho cô một bạn trai phải không?
- Hà Tiểu Na? - Triệu Yến hỏi.
- Chúng ta vẫn thường gọi là chị Hà, nhưng lão Tào lại gọi chị là Hà Tiểu Na.
- Lão Tào hết hơi rồi, hiện nay dư luận đều kịch liệt phản đối việc lão định lấy Hà Tiểu Na. Hề lão đụng vào ai y như rằng người đó sẽ bị xui xẻo, thế có bực không chứ.
- Lão Tào làm như vậy là không đúng, tình yêu phải xuất phát từ lòng tự nguyện. Thôi thử nói về bạn trai của cô xem nào.
- Chưa thể gọi là bạn trai được, mới gặp nhau có một lần, tối mai sẽ gặp nhau lần thứ hai, anh có thể đi cùng em được không?
- Tôi đi cùng làm gì? - Triệu Ngự nói.
- Anh có đi không nào? - Triệu Yến hỏi.
- Không. - Triệu Ngự đáp.
- Nếu anh không đi thì không phải là anh trai em nữa.
- Té ra tôi là anh trai của cô à? - Triệu Ngự nói.

Triệu Yến ghé sát vào tai Triệu Ngự nói nhỏ:

- Kiếp này anh là anh trai, kiếp sau sẽ là bạn trai của em.

Cô gái mặt đỏ bừng. Cô làm việc ở tầng năm, phòng máy vi tính ở tầng năm. Cô là em gái kết nghĩa của Lý Tiến. Vì là hàng xóm của Triệu Ngự,

nên cô thường xuyên đến gõ cửa nhà anh. Đôi khi đứng trước Triệu Ngự, mặt cô đỏ bừng, rồi bỏ chạy. Thực ra cô không sợ đỏ mặt vì năm ngoái hai người đã ngồi lì ở nhà cô suốt mấy tiếng đồng hồ, rồi bỗng ôm chầm lấy nhau. Sự việc diễn ra nhanh quá, khiến cả hai đều lúng túng. Hàng xóm, đồng nghiệp, bạn bè, lẽ ra cả ba yếu tố đó sẽ làm cho tình bạn trở nên thân thiết hơn, bây giờ chúng đã biến mất cả rồi. Hai người ôm nhau như hai khúc gỗ, người đàn ông vẫn là đàn ông, còn người đàn bà thì mặt nóng bừng bừng, tim đập thình thịch...

Xem ra tình hữu nghị cũng có lắm cái phức tạp, muốn phát triển tình hữu nghị, trước hết phải là tình yêu. Sau sự việc trên, hai người lại trở lại bình thường, vẫn là hàng xóm của nhau, hàng ngày vẫn gặp nhau. Khi người đàn ông vắng mặt, người đàn bà tỏ ra buồn rầu. Tuy nhiên cô vẫn không tránh khỏi đỏ mặt, nhưng mỗi khi đỏ mặt cô lại tránh đi nơi khác, đôi chân dẻo dai của tuổi trẻ... Rất có thể sau này gặp những trường hợp như vậy cô cũng quen dần.

Triệu Yến đi lên phòng máy vi tính ở tầng năm, còn Triệu Ngự lên phòng làm việc ở tầng sáu. Hai người cùng họ khác tên bước vào phòng làm việc riêng của mình.

Triệu Ngự lấy chìa khóa mở cửa phòng. Đã bảy ngày không đi làm, mặt bàn đầy bụi bặm. Anh lấy một xô nước và chiếc giẻ, lau sạch cả năm chiếc bàn. Một lão đồng chí đưa đến một tập thư. Các đồng sự lục tục kéo đến, tiếng nói cười râm ran. Bàn làm việc của Triệu Ngự hơi to, kê sát ngay cửa sổ. Trên bàn có hai máy điện thoại và một máy vi tính. Triệu Ngự tuy là cán bộ cấp phòng, nhưng được bố trí phòng làm việc khác hẳn với các đồng nghiệp cùng cấp.

Chín giờ rưỡi Triệu Ngự bắt tay vào việc giải quyết các công văn giấy tờ. Đúng lúc đó Lý Tiến gọi điện, thế là Triệu Ngự phải đến ngay phòng giám đốc. Rất nhiều việc ở cơ quan, Lý Tiến thường gọi Triệu Ngự lên để trao

đổi và lắng nghe ý kiến của anh. Hai phó giám đốc và bí thư đảng ủy cơ quan cũng thường làm như vậy. Triệu Ngự là người có năng lực, lại có tấm lòng tốt, chỉ biết chuyên tâm làm việc, không hề sinh sự với ai bao giờ, nên mọi người đều không cần thiết phải đề phòng anh.

Mười giờ, Lý Tiến triệu tập cuộc họp các trưởng phòng. Như thường lệ, sau khi các bộ phận báo cáo tình hình, thủ trưởng đơn vị phát biểu, kết luận, bí thư và các phó giám đốc bổ sung ý kiến. Phong cách nói chuyện của Lý Tiến rất đĩnh đạc, rõ ràng, thực tế còn bí thư lại hay nói vòng vo, hay đi vào các chi tiết vụn vặt. Tấm khẩu hiệu cũ treo trên tường có tám chữ: "Đoàn kết, khẩn trương, nghiêm túc, linh hoạt". Triệu Ngự từng nhận xét tám chữ này phản ánh rất chính xác tâm tư tình cảm của cán bộ nhân viên cơ quan. Lý Tiến rất tán thành nhận xét đó của Triệu Ngự.

Gần mười một giờ cuộc họp mới kết thúc, Triệu Ngự trở lại bàn làm việc của mình, anh phải giải quyết hàng loạt các công văn giấy tờ kể cả các bưu kiện. Công việc hàng ngày của anh đều bắt đầu bằng những công văn giấy tờ này. Vừa bóc ba bức thư ra xem, đã lại nhận bốn cú điện thoại liên tiếp... Mười một giờ, các đồng nghiệp lục tục xuống nhà ăn, Triệu Ngự vươn vai, châm thuốc hút. Anh đã gọi điện cho Thương Nữ nói rằng trưa không về nhà. Anh ngược mắt nhìn làn khói thuốc bay lên không trung. Các bạn đồng nghiệp đều đã xuống nhà ăn ở tầng dưới. Riêng anh do thói quen vẫn nán lại để bóc tiếp mấy bức thư ra xem. Có một bức thư, phong bì màu trắng rất đẹp. Anh cầm bức thư lên xem, sắc mặt anh thay đổi hẳn, dòng chữ Hán viết trên phong bì làm mắt anh sáng lên.

Bức thư gửi từ Nga Mi Sơn đến, trên phong bì có đề rõ địa chỉ gửi:

Văn phòng công ty du lịch tỉnh thường trú tại Nga Mi Sơn.

Lâm Hạnh Hoa.

Triệu Ngự ngắm nghía bức thư, không nỡ bóc ra.

Những bức thư như thế này không nên bóc tùy tiện, anh lấy kéo cắt ở đầu phong bì. Trong thư có một bức ảnh, có lẽ ảnh đã chụp từ lâu rồi, kèm theo một lá thư viết bằng giấy mỏng. Triệu Ngự mở ra đọc. Bức thư chỉ vền vện

bốn chữ: *Không thể nào quên...*

Triệu Ngự ngồi ngậy người. Người đàn ông được ví như khúc gỗ đã lộ rõ nguyên hình tính cách của mình. Ngoài hành lang tiếng nói cười rộn rã, nhưng dường như Triệu Ngự chẳng nghe thấy gì hết. Khúc gỗ cũng chỉ là cách nói để chỉ phong cách biểu lộ tình cảm của một con người.

Không thể nào quên...

Ngay một câu thăm hỏi cũng chẳng có, chỉ có tên của hai người là Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa, tổng cộng trong thư chỉ có vền vẹn chín chữ. Không thể nào quên, một câu ngắn gọn hàm chứa nhiều ý súc tích. Câu nói đơn giản trở nên phức tạp, vừa hàm súc, vừa mông lung. Xem ra người viết cố ý giấu mọi xúc động nội tâm của mình.

Ngoài mấy chữ ngắn gọn ấy là những dấu hỏi, dấu chấm... Triệu Ngự không cần suy nghĩ thêm cũng rõ ý của người viết. Người đàn ông được ví như khúc gỗ chẳng còn thiết ăn uống gì nữa, anh quên cả hàm nghĩa của từ "ăn": Ăn... Ăn mang ý nghĩa gì? Người Mi Sơn thường có câu nói hình ảnh: Chỉ nhìn cũng đủ no rồi.

Một khi tâm hồn thanh thản sẽ cảm thấy no. Lúc này trong lòng Triệu Ngự vô cùng phấn chấn nên chẳng biết đói là gì.

Bức ảnh nhỏ chụp cảnh mấy thửa ruộng, một nhà vệ sinh, phía sau nhà vệ sinh là làng mạc. Trên con đường nhỏ là chiếc xe khách đã dừng lại để hành khách xuống xe đi vệ sinh. Ảnh được chụp từ phía sau lưng nên rất tiện lợi cho mọi người. Tiện lợi ở đây được hiểu theo nghĩa: đi tiểu tiện lợi. Nhưng tiền đề của tiện lợi lại là bất tiện cho những ai có thói quen bừa bãi. Tiện lợi ở chỗ nam giới không nhìn thấy chỗ đi tiểu của nữ giới và ngược lại nữ giới không nhìn thấy chỗ đi tiểu của nam giới. Nơi này được gọi là nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh có ngăn cách rõ ràng giữa bên nam và bên nữ. Ý nghĩa của từ không nhìn thấy ở đây là: Không nhìn thấy tận mắt như cởi quần, vén quần cho đến khi mặc lại quần chỉnh tề. Việc ăn mặc chỉnh tề lúc đi vào và lúc bước ra khỏi nhà vệ sinh là hợp tình hợp lý, ai cũng thừa nhận. Đây chính là sự khác biệt giữa người và động vật. Căn cứ vào tiêu chí đánh giá này, mọi người đều có quyền bình đẳng, đều là những con người cần đi vệ sinh. Song trong điều bình thường ấy đã xuất hiện những

động tác lố bịch. Giữa thanh thiên bạch nhật, giữa đám đông, có người đã thân nhiên tụt quần hoặc kéo khóa quần. Cử chỉ ấy được mọi người nhìn nhận theo một nghĩa khác. rất có thể trong quần lót của anh ta còn đọng vô khối những giọt nước tiểu. Người có hành động thô lỗ ấy chính là một ông trung niên có cái bụng phệ, tướng mạo có vẻ quan cách. Bên cạnh ông ta là một người có thân hình gầy gò, bụng lép kẹp có lẽ là thư ký riêng của ông ta thì phải. Cử chỉ xun xoe, khép nép của người gầy gò trước ông bụng phệ khiến ai nấy đều rất khó chịu.

Phía sau bức ảnh có ghi dòng chữ: Chụp ngày 15-4-2001.

Ngày mười lăm tháng Tư, Triệu Ngự nghĩ: Tức là hai mốt ngày trước. Thực ra chẳng cần viết chữ làm gì, vì cái ngày đó nó đã đứng riêng biệt ngoài phạm vi thời gian, nó sẽ mãi mãi là trước rồi.

Triệu Ngự xuống tầng dưới ăn cơm. Dù sao cũng vẫn phải ăn, hơn nữa anh cũng cần phải vận động đi lại một chút: Đặc trưng của sự xúc động tinh thần là phải đi lại. Anh ăn hai bát cơm và một suất thịt kho. Nhà ăn phục vụ cho cả mấy cơ quan khác, cán bộ cơ quan anh đều ngồi quây quần quanh mấy chiếc bàn tròn. Triệu Yến gắp một miếng cá mời Triệu Ngự ăn rồi gắp một miếng thịt của Triệu Ngự bỏ vào bát mình. Cơm xong các bạn đồng nghiệp xúm vào chơi tú lơ khơ, còn anh thì trở về phòng làm việc. Lý Tiến lại gọi anh sang tán gẫu. Hai người ngồi trên sa lông. Buổi chiều anh trở lại làm việc bình thường. Triệu Ngự nhận được điện thoại của Tưởng Vận, chị chỉ nói ngắn gọn vài câu dường như chị có chuyện muốn trao đổi nhưng sợ trong phòng làm việc có nhiều người, nên lại thôi. Thương Nữ cũng gọi điện đến nói rằng Đinh Ninh mời chị đến xem tranh. Sau khi tan tầm anh mới rảnh rỗi, anh rút thuốc lá hút. Anh không phải đến trường đón con trai, vì Triệu Cao hàng ngày vẫn đi xe buýt về nhà.

Anh lại giở bức thư của Lâm Hạnh Hoa ra đọc lại một lần nữa.

Trên bì thư có ghi địa chỉ rõ ràng, anh định viết thư trả lời. Thực ra anh đã có ý định này ngay từ lúc nhận được bức thư nhưng lại chợt nảy ra một ý nghĩ khác. Trong thư, Lâm Hạnh Hoa không cho biết số điện thoại nhưng anh cho rằng việc tra ra số điện thoại cũng chẳng khó khăn gì. Anh nghĩ: liệu chiều nay Lâm Hạnh Hoa có ngồi ở văn phòng để chờ điện thoại của

anh không. Chị sẽ chăm chú vào chiếc máy điện thoại, đôi mắt chị sẽ sáng lên, cái mũi dọc dừa sẽ... Chị sẽ đoán thể nào cũng có điện thoại. Còn nếu chị định gọi điện thoại cho anh thì đã gọi từ lâu rồi chứ việc gì phải đợi đến hôm nay. Việc gì đến tất sẽ phải đến, hôm nay gửi thư, ngày mai sẽ gọi điện thoại.

Triệu Ngự nhìn đồng hồ, đã năm giờ mười lăm phút. Liệu giờ này Lâm Hạnh Hoa có còn ở văn phòng không? Anh nhìn chiếc điện thoại trên bàn, cảm thấy tinh thần mình rất phấn chấn. Suốt cả chiều nay mặc dù vẫn làm việc bình thường, nhưng nội tâm anh như đang có cái gì hết sức rạo rức. Nếu có người quan sát kỹ chắc sẽ nhận ra sự yên lặng khác thường của anh hôm nay. Anh vốn là người trầm tính, cho dù gặp bất cứ việc gì cũng vẫn luôn có thái độ bình tĩnh. Nhìn vẻ mặt đờ đẫn của anh liệu có ai biết được rằng nội tâm anh đang sôi sục như thế nào không? Sự hưng phấn cô đơn... hưng phấn bao giờ cũng là cô đơn, cũng như phiền muộn, phiền muộn cũng là cô đơn. Hai thái cực của tinh thần, cô đơn thường thể hiện rõ nét nhất.

Triệu Ngự định cầm bút viết. Cô ấy hiện đang làm gì nhỉ? Có cầm bút viết không?

Gọi điện để được nghe giọng nói của cô ấy. Điện thoại, điện tử nhắn tin... Triệu Ngự không loại trừ bất cứ hình thức nào. Nhắn tin cũng rất có ý nghĩa, nói chuyện với nhau trên mạng cũng rất thú vị, vấn đề là ở chỗ rất có thể những hình thức đó sẽ trở thành một bữa ăn nhanh. Người Mỹ đã phát minh ra thứ văn hóa ăn nhanh và ý nghĩa của từ "ăn nhanh" là cố gắng sao cho thời gian thức ăn ngừng lại trong mồm càng ngắn càng tốt. Nhanh... nhanh có ý nghĩa gì? Phải chăng đó là loại giá trị thượng đế ban cho? Nhai nhanh, nuốt vội có đem lại cho ta cảm giác thưởng thức mùi vị không? Nếu mất đi cảm giác thưởng thức cái ngon, cái ngọt thì nhanh sẽ trở thành ngu xuẩn. Tốc độ ngu xuẩn, tiết kiệm thời gian, nếu cái gì cũng đòi hỏi phải thật nhanh sẽ càng ngu xuẩn hơn. Có một danh nhân từng nói: tiết tấu sinh hoạt hiện đại chính là tiết tấu tích tụ của nhiều thứ ngu xuẩn.

Hãy thông thả, thông thả đã, đừng vội đưa tay vào máy điện thoại. Hiện bạn đang ở trong trạng thái hưng phấn, đừng để nước trong cốc tràn ra. Ồ, tinh thần quả là thứ quý giá, hãy cố giữ lấy nó. Con người chứ không phải

thứ gì khác, con người chính là tình cảm đấy. Cuộc sống là như vậy, sốt ruột là chuẩn bị đón nhận niềm vui. Niềm vui do Lâm Hạnh Hoa đem đến, cô ấy đã gửi một bức thư, chỉ nói một câu ngắn gọn để bày tỏ tình cảm của mình: "Không thể nào quên...". Câu nói có ý gợi lại quãng thời gian đã qua, không rõ ràng là ám chỉ cả tương lai. Phải chăng lối sống đã biến dạng? Hay con người có tư tưởng bảo thủ? Nếu bảo thủ tất sẽ nảy sinh nhiều vấn đề. Trên đời này có nhiều lối sống khác nhau, đó không phải là giáo điều, ngược lại nó đã phá giáo điều, buộc giáo điều phải lộ rõ nguyên hình. Lối sống đặt con người vào đúng vị trí của mình, còn lối sống giáo điều, phát triển là một loại giáo điều, tăng nhanh tiết tấu sinh hoạt cũng là một loại giáo điều, sự chậm trễ cực đoan đến mức không sử dụng hết thời gian cũng là một loại giáo điều.

Khi tư tưởng tình cảm đã bão hòa bao giờ dòng suy nghĩ cũng sẽ kéo dài triền miên, sự hấp dẫn của người đàn bà đẹp sẽ dẫn đường cho chúng ta đi tới, không biết ai đó đã nói như vậy, Triệu Ngự quên mất rồi, nhưng qua đó anh rút ra được một kết luận: Tình yêu có sự tự thân vận động. Trong buổi chiều khác thường hôm ấy, anh không chỉ nghĩ về Lâm Hạnh Hoa, mà còn nghĩ nhiều chuyện khác.

Triệu Ngự viết thư trả lời. Bức thư sẽ đi trên đường khoảng ba ngày thì tới tay Lâm Hạnh Hoa. Anh cũng chỉ viết vài câu ngắn gọn: *Chiếc áo nhung cổ bẻ...*

Ánh nắng tháng Tư rọi chiếu trên khuôn mặt Triệu Ngự. Chiếc xe đường trường lắc lư, đồng ruộng bao la, đêm nhà quê tối như mực...

Triệu Ngự lái xe về nhà mà cứ tưởng như đang đi trên con đường gồ ghề của miền Cầu Khê.

Đến số nhà 77 phố Cát Thăng, thấy lão Tào đang cười híp mắt. Vừa dừng xe, Triệu Ngự đã nhìn thấy Hà Tiểu Na đi chiếc xe đạp máy vội vã qua cổng. Đã có lần Triệu Ngự nói rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra với lão Tào. Nhưng lúc này tâm tư của anh buộc phải nghĩ tới lão Tào hoặc Hà Tiểu Na. Anh đi lên gác, không thấy con trai ở nhà.

Thằng bé đi đâu nhỉ? Sáu giờ rưỡi rồi, nó phải về rồi chứ.

Triệu Ngự gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm và được biết đã tan học từ lúc

năm giờ chiều. Chính giáo viên chủ nhiệm đã đưa nó lên xe buýt. Triệu Ngự hơi hốt hoảng, đang đợi vợ gọi điện về, bỗng nhiên một tiếng hét to ở phía sau:

- Bố! - Thăng bé nhảy chồm ra ôm chầm lấy bố.

- Đã có cơm rồi đấy, hai bố con sang ăn đi. - Triệu Yến đứng ở ngoài cửa nói.

Hai nhà kề liền nhau, chỉ cần vài bước chân là sang đến nơi ngay. Triệu Yến làm vài món ăn và mua một chai rượu. Triệu Cao đặt cặp sách trên chiếc bàn tròn ở phòng khách.

- Cám ơn, cám ơn cô nhiều. - Triệu Ngự nói.

- Nguyên câu đó của anh cũng đủ để phạt anh một chén rượu rồi. Triệu Yến nói.

- Tôi xin chấp nhận hình phạt. Nói xong anh uống một hơi cạn chén rượu. - Triệu Ngự cười nói.

- Phạt thêm anh một miếng sườn xào chua ngọt. - Triệu Yến nói.

Triệu Yến gấp thức ăn cho hai bố con Triệu Ngự, chị gấp cho Triệu Cao một chiếc đùi gà rán, Triệu Ngự một chiếc, còn chị ăn miếng cánh. Triệu Ngự nhai xương rau rầu, cậu con trai cũng bắt chước bố, tay dính đầy mỡ. Triệu Yến tủm tỉm cười, đứng dậy lấy khăn giấy đưa cho hai bố con.

Mùa Xuân năm ngoái, cũng tại nơi này...

Triệu Yến không cần suy nghĩ nhiều cũng nhớ ra ngay. Cuộc sống là như vậy, hàng ngày chị vẫn thường sang nhà Triệu Ngự ăn cơm, cũng chỉ vài bước chân là tới. Triệu Cao thường gọi chị là chị, vì chỉ có chị là người hay chơi trò bịt mắt bắt dê với nó.

- Ồ, cả ba người đều họ Triệu. - Triệu Cao bỗng thốt lên. - Lạ thật, tại sao ba người đều họ Triệu. Lớp của em có hơn sáu mươi bạn nhưng chỉ có hai bạn họ Triệu.

- Người phương Bắc mang họ Triệu rất nhiều. Có lẽ tổ tiên chúng ta là người phương Bắc thì phải. - Triệu Yến nói.

- Có phải tổ tiên ta là Triệu Tử Long không? Cụ Triệu Tử Long có cái côn sắt. - Triệu Cao nói.

- Lâm Sung cũng có côn sắt. - Triệu Ngự nói.

- Giá mà cụ Triệu Tử Long đánh nhau với ông Lâm Sung thì hay biết mấy.
- Triệu Cao nói.

Nói xong nó đặt đĩa xuống mâm bảo con ăn no rồi, bụng con tròn như cái trống đây này.

- Về nhà làm bài đi, con chỉ được xem phim hoạt hình một lúc thôi đấy nhé.
- Con làm bài ở đây cũng được, con phải làm một bài văn, phòng đọc sách cũng có bàn ngồi viết mà.

Ở trường đại học, Triệu Yến học khoa kế toán, ngoại ngữ của chị là Pháp văn. Chị đọc khá nhiều sách. Hàng năm vào ngày sinh nhật hoặc ngày lễ tình yêu, bạn bè cùng trang lứa thường kéo đến đây tụ tập. Có một chàng trai đã nói đùa một câu: Thiên hạ đại loạn, ai cũng có thể ôm ai. Nói xong cậu ta định ôm chầm lấy Triệu Yến, đã bị Triệu Yến cho một cái bạt tai thật mạnh. Thế là đại loạn đã gặp phép đại trị, mọi người đều câm như hến, còn chàng trai bị tát thì mặt mũi ỉu xìu... Triệu Yến cảm thấy trong số những bạn trai cùng trang lứa chẳng có ai đáng để chị nói đến chuyện yêu đương.

Triệu Cao bước vào phòng đọc sách của Triệu Yến chưa được bao lâu đã ngoái cổ nhìn ra, nó thấy hai người lớn cùng họ Triệu vẫn ngồi ở phòng ăn. Chắc họ đang tâm sự, nó nghĩ. Nhưng cô giáo ngữ văn đã từng giảng cho nó nghe: Tâm sự khác với nói chuyện...

Tuy mới đầu mùa Hè, nhưng Triệu Yến đã mặc quần soóc, áo sơ mi cộc tay. Tuy cô không thể sánh bằng Thương Nữ và Tề Hồng nhưng vẫn là một cô gái đẹp. Khi còn học ở đại học, cô cũng có một bạn trai được bạn bè mệnh danh là: "Mãnh tướng tóc ngắn số ba". Sau khi tốt nghiệp, mỗi đứa đi một phương. Cô thường than thở với Triệu Ngự rằng: Thời buổi này không phải là lúc nói đến tình yêu. Triệu Ngự thường khuyên cô nên mở rộng quan hệ bạn bè, hãy mở mắt to mà nhìn, sẽ có được tình yêu ở đơn vị công tác, Triệu Yến được mệnh danh là người "kén cá chọn canh", thích những người có chức vụ cao, hoặc thương nhân giàu. Do thường quan hệ với những người có địa vị cao như Lý Tiến, Triệu Ngự, Tôn Kiện Quân, nên bị mang tiếng là kén cá chọn canh cũng phải.

Uống xong cốc rượu, Triệu Yến xới cơm cho Triệu Ngự. Triệu Ngự ngồi ăn không nói gì vì sợ nói ra lại bị Triệu Yến phạt. Năm ngoái chị đã từng nói:

- Tôi rất vui... - Đúng thế, cô vui, Triệu Ngự cũng vui nhưng đằng sau cái vui ấy là cả một khoảng trống...

- Anh bạn trai của cô thế nào rồi, cô có ưng ý không? - Triệu Ngự hỏi.

- Chưa đi đến đâu cả, hôm qua mới gặp nhau lần đầu. Anh ấy là kỹ sư xây dựng. - Triệu Yến nói.

- Là cán bộ kỹ thuật à?

- Anh ấy chơi đàn piano rất hay. Tối qua ở nhà hàng, anh ấy còn tham gia biểu diễn.

- Một cán bộ kỹ thuật rất lãng mạn. Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi? - Triệu Ngự hỏi.

- Ba mươi tuổi.

- Lại một người kén cá chọn canh nữa.

- Đúng thế, điều kiện nhà anh ấy rất tốt. Người Thành Đô, bối cảnh gia đình trong sạch, nếu tối qua anh ấy không chơi đàn piano thì ấn tượng của em về anh ấy sẽ càng tốt hơn. - Triệu Yến nói.

- Không nên cầu toàn quá. Người ta thích cô nên mới phô trương tài năng trước mặt cô. - Triệu Ngự nói.

- Tối mai anh cứ nói thẳng cho anh ấy biết, em ủy nhiệm toàn quyền cho anh đấy.

- Làm như thế sao tiện?

- Chẳng có gì bất tiện cả, coi như anh là quân sư của em, thế thôi.

Triệu Ngự nói, một công trình tình yêu vĩ đại.

Triệu Yến nói anh có thể viết một bản nhận xét, đánh giá, rồi phôtô thành ba bản, giao cho em một bản, anh Lý Tiến một bản, còn một bản đưa cho Thương Nữ và Tề Hồng đọc...

- Sau đó sẽ làm gì? - Triệu Ngự hỏi.

- Sau đó anh sẽ là ông mối của em. - Triệu Yến nói.

- Đã có người làm mối rồi còn gì?

- Đúng thế, đó là chị Hà Tiểu Na, nhưng không thể gọi chị ấy là bà mối được, chị ấy chỉ cung cấp số điện thoại của em cho đối phương thôi.

- Cô đừng tin tưởng tuyệt đối vào tôi, việc này phải dựa vào trí tuệ của tập thể.

Triệu Yến cười nói: - Ta họp chi bộ vậy...

- Nếu không thì phải dựa vào trực giác. - Triệu Ngự nói.

- Không thể dựa vào trực giác được đâu, phải họp thôi.

- Hội gặp mặt, hội điện thoại, hội phân tổ thảo luận. Tối nay chúng ta sẽ tổ chức cuộc họp thông báo cho mọi người biết. - Triệu Ngự nói.

Triệu Yến tủm tỉm cười, cô nghĩ bụng: Triệu Ngự khéo nói thật. Hai người đứng dậy vào phòng khách bật ti vi xem thời sự Triệu Ngự ngồi hút thuốc, Triệu Yến đem gạt tàn để bên cạnh anh rồi vào bếp dọn dẹp. Làm xong đâu đấy, cô gọt hoa quả. Triệu Ngự ngồi xem ti vi, bỗng lại chợt nhớ: Chiếc áo nhung cổ bẻ...

Đúng mười giờ, Triệu Ngự đánh xe đi đón vợ. Dừng xe dưới sân nhà Đinh Ninh. Anh ngược nhìn lên tòa nhà cao ba mươi tầng. Giá nhà thuê ở đây năm nay rất cao. Đã có lần anh bàn với Thương Nữ nên thuê nhà ở đây nhưng Thương Nữ không đồng ý, bảo rằng nhà ở phố Cát Thăng cũng tốt chứ sao, việc gì phải chuyển đi nơi khác? Càng lên cao tầm nhìn càng rộng, nhưng khổ nỗi giá thuê cao quá...

Triệu Ngự ngược mắt nhìn tòa nhà cao tầng nhưng bụng lại nghĩ về cái sân thượng. Trời sao vắng vặc, đột nhiên có một ngôi sao băng phá vỡ màn đêm. Một ngôi sao từ từ di chuyển trên bầu trời từ hướng nam lên hướng bắc... Anh có cảm giác như mình đang ngồi bên cánh đồng tận hưởng làn gió mát của đồng quê Có người mở cửa đi về phía anh, nhưng trời tối quá, anh không nhìn thấy. Lâm Hạnh Hoa.

Hai người đàn bà từ tầng cao bước xuống, đó là Thương Nữ và Đinh Ninh. Đinh Ninh dắt tay Thương Nữ.

- Sao anh không lên nhà chơi, tôi và chị nhà ngồi tán dóc mãi. - Cô họa sĩ nói.

- Nếu tôi lên sẽ là người thừa. - Triệu Ngự nói.

- Sao lại là người thừa. Ồ, hai người thật đẹp đôi quá. - Đinh Ninh nói.

Đinh Ninh dừng lại ở cửa, Triệu Ngự cho xe nổ máy.

Về đến nhà, con trai đã ngủ say, Thương Nữ cúi xuống hôn vào đôi má bụ bẫm của nó. Chị hỏi Triệu Ngự buổi tối ăn gì, Triệu Ngự bảo ăn bên nhà Triệu Yến, thịt gà rán, sườn xào chua ngọt... Thương Nữ hỏi:

- Chắc ngon hơn ăn ở nhà chứ. Anh lại uống rượu à?

- Anh uống có hai cốc thôi. - Triệu Ngự nói.

- Sợ không phải hai cốc. - Thương Nữ nói.

- Chỉ đúng hai cốc... - Triệu Ngự nói.

Triệu Ngự xách tạ tay ra hành lang tập vài phút, Thương Nữ đi tưới hoa. Sau đó hai người đi tắm. Triệu Ngự xát xà phòng cho vợ, tay anh xoa xoa trên đầu vú, bụng, đùi, tay Thương Nữ. Như thường lệ, họ vừa xoa vừa nói chuyện. Tắm xong, Thương Nữ cứ mình trần như nhộng leo lên giường, đây cũng là thói quen lâu năm của chị, đức ông chồng ngủ đến nửa đêm mà vẫn chưa quên thân hình nõn nà của chị. Hai người quần thảo nhau một trận rồi lăn ra ngủ, nhưng ba giờ sáng tỉnh giấc, lại tiếp tục...

Hai người nằm nói chuyện: Từ chuyện con trai làm bài đến chuyện người yêu của Triệu Yến, chuyện tranh của Đinh Ninh... Lúc vợ không tập trung tư tưởng cũng là lúc chồng có tâm trạng giống hệt. Sau đó, họ tắt đèn đi ngủ, theo quán tính, họ lại ôm ghì lấy nhau, lại ân ái. Việc người đàn bà trần truồng đi ngủ tất nhiên sẽ kích thích dục vọng của người đàn ông, nhưng không thể đêm nào cũng "chiến đấu" được, làm như thế có khác gì... Độ nửa giờ sau, hai người đều trở mình, Triệu Ngự hỏi: - Em chưa ngủ à?
- Anh cũng chưa ngủ à?... - Thương Nữ cũng hỏi.

Thương Nữ dậy đi vệ sinh.

Đêm hôm đó hai vợ chồng gần như ân ái suốt đêm. Dị mộng đồng sàng. Cặp vợ chồng do tạo hóa sắp đặt này người thì để tâm tưởng vào việc lên giường với một người khác, người lại để tâm tưởng vào một chuyến đi Bắc Kinh trong mùa Thu tới...

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 16

Kỷ Niệm Ngày Bốn Tháng Năm

Dã là ngày tám tháng Năm rồi mà Tôn Kiện Quân vẫn cứ nghĩ về ngày bốn tháng Năm, hôm đó là ngày Quốc tế thanh niên, vừa sáng sớm tinh mơ, Tôn Kiện Quân đã gửi đi cho Thương Nữ một tin nhắn, nhắc lại những giây phút thân mật bên nhau, giục Thương Nữ hành động. Buổi chiều, mấy gia đình cùng xuất phát ở công viên Tà Xuyên đi dã ngoại ở Tổng Châu cách thành phố trên 100 km. Tổng Châu là một miền rừng núi, nhiều khoáng sản, nhiều suối nước nóng chưa được khai thác. Đường núi gập ghềnh, hiểm trở. Xe của Triệu Ngự được coi là xe leo núi, còn xe của Lý Tiến và Tôn Kiện Quân thì phải dừng lại ở thị trấn. Cả tám người đều leo lên xe của Triệu Ngự. Xe đi được khoảng 30 km, khi sắp đến làng An Doanh, hai đứa trẻ Triệu Cao và Tôn Tiểu Minh trông thấy một suối nước nóng, chúng nhảy cẫng lên reo mừng. Chăn màn, túi ngủ, lò sưởi đêm... đâu chỉ khiến lũ trẻ vui mừng, mà cả người lớn cũng thấy vui vui. Suốt dọc đường, Tôn Kiện Quân chỉ nói chuyện về ngày tình yêu, ngày tình yêu năm trước như thế nào, ngày tình yêu năm nay ra sao, mọi người đều phụ họa. riêng Thương Nữ vẫn ngồi yên, mặc dầu chị đã nhiều năm làm bí thư đoàn. Nơi cắm trại đã được xác định, lều bạt đã được dựng lên, Tôn Kiện Quân lại đi tìm một hộ dân làm địa điểm tối nay chơi mạt chược. Tề Hồng đem theo cây đàn tì bà, Lý Tiến đem theo cây sáo trúc, hai vợ chồng định mua vui ở miền sơn dã. Tôn Kiện Quân hoạt náo khác thường, dẫn hai đứa trẻ đi tìm suối nước nóng. Suối nước nóng có rải rác khắp vùng này, có suối độ nóng cao, có suối độ nóng thấp. Tôn Kiện Quân đi về phía núi, anh phát hiện thấy một khe nước nóng ẩn mình dưới một thung lũng, nhiệt độ nước lên đến năm mươi độ. Anh ôm choàng lấy Triệu Cao, Triệu Cao gào to: Chỗ này thích quá, còn Tôn Tiểu Minh thì đứng ngậy ra nhìn, nó khẽ thò chân xuống nước rồi vội rút lại kêu rú lên. Triệu Cao bất giác bật cười.

Màn đêm trong rừng ập xuống rất nhanh, chỉ trong nháy mắt rừng đã tối om, không nhìn rõ mặt người. Thương Nữ, Tề Hồng, Triệu Ngự thay quần áo tắm, màu sắc mỗi người một vẻ: màu phấn hồng, màu xanh cánh trà, màu vàng thắm. Màu phấn hồng của Thương Nữ là tươi nhất. Năm người lớn thì ở bên này, còn Tôn Kiện Quân và hai đứa trẻ thì ở bên kia. Tiếng nô đùa ồn ã, Triệu Cao gọi mẹ rất to. Triệu Ngự bảo: - Em sang với con đi.

Thương Nữ gật đầu rồi sang ngay. Nghe tiếng gọi có vẻ không xa nhưng sang tới đó cũng khoảng một trăm mét, phải đi qua một rừng cây, trời tối om om, Thương Nữ thấy hơi sợ, trong rừng không có đường, lại đi chân đất, lỡ có rấn trong bụi rậm thì sao?... Chị cảm mặt nhìn xuống đất, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến rấn, vừa ngẩng đầu lên bỗng thấy một người đàn ông mình trần trùng trực đứng chắn ngang trước mặt...

Tôn Kiện Quân đánh xe đến cơ quan làm việc, lúc đó vào khoảng mười giờ sáng ngày tám tháng Năm. Xe đi qua một phố đông đúc, khỏi cầu vượt một quãng thì dừng lại. Sau ngày nghỉ lễ nạn ách tắc giao thông vẫn diễn ra như cơm bữa, anh châm thuốc hút, nhìn khách bộ hành đi trên cầu vượt. Một tốp bạn gái nói cười rộn rã đi qua, đầu mùa Hạ là thời điểm để các cô gái khoe tay, khoe ngực. Có cô chỉ mặc chiếc quần đùi ngắn cũn cỡn như chiếc si líp, mỏng, đùi như trêu ghẹo ánh nắng mặt trời. Tôn Kiện Quân lắc đầu. Con gái anh cũng đã lớn rồi, dù trong bất cứ trường hợp nào cũng không cho phép nó ăn mặc kệch cỡm như thế. Đây là cách ăn mặc theo một thời đại của các thiếu nữ, họ đã phô bày nhân quan thẩm mỹ của mình ngay trên cầu vượt. Người đàn bà phải biết trang điểm mới gọi là đàn bà, nhưng đằng này chúng lại ăn mặc đủ các kiểu cách khác nhau. Những cái chúng để lộ ra lẽ ra phải được che kín. Nói như thế không có nghĩa là phụ nữ không được ăn mặc hở hang, nhưng không phải chỗ nào cũng hở hang. Ví dụ bộ ngực chẳng hạn, phải che kín thì mới có sức hấp dẫn.

Bộ ngực... Tôn Kiện Quân nghĩ. Anh bỗng liên tưởng tới một màu phấn

hồng.

Khi đó Thương Nữ đang cúi đầu đi qua một bãi rừng rậm tối om, chị đi thẳng vào đúng chỗ Tôn Kiện Quân đang đứng. Chị giật mình, khi nhận ra anh, chị mỉm cười. Tôn Kiện Quân ngấm nhìn đôi chân đất của Thương Nữ, anh cũng đi chân đất. Họ đi lên sườn dốc, Thương Nữ nhìn thấy một suối nước nóng có thể cùng một lúc mấy người cùng tắm được, bên cạnh suối có một cây cổ thụ nhiều nhánh. Triệu Cao đang trèo lên cây, Thương Nữ bảo con: - Con trai hãy cẩn thận đấy, - nhưng chị chưa nói dứt câu đã thấy đánh rầm một cái, Triệu Cao rơi từ trên cây xuống.

- Đừng lo, nước rất nóng. - Tôn Kiện Quân nói.

- Năm nó lên bảy tuổi đã được bố nó dạy bơi rồi. - Thương Nữ nói.

- Mẹ ơi, mẹ xuống tắm đi. - Triệu Cao gọi.

Tôn Kiện Quân và Thương Nữ cùng lội xuống suối. Nước chỉ sâu đến thắt lưng, hai bên là thành đá trông giống hệt như một chiếc chậu đá. Họ không biết rằng con suối này có tên gọi là suối Uyên ương. Thương Nữ lội ra chỗ sâu nhất, nước ấm từ chân đến đùi, rất dễ chịu. Hai đứa trẻ nô đùa dưới nước, không đứa nào chịu nhường đứa nào, nước bắn tung tóe. Triệu Cao định trườn đến chỗ mẹ nhưng lại chệch hướng lao đúng vào lòng chú Tôn. Lúc đó, trời đã tối, ánh sao trên trời lấp lánh, tiếng Lý Tiến nghe rõ mồn một:

- Tất cả lên bờ tập hợp, nổi lửa nấu cơm thôi.

- Cho chúng cháu chơi thêm năm phút nữa. - Tôn Tiểu Minh nói.

- Thêm mười phút nữa. - Triệu Cao nói.

Bé gái tóc ướt hết, đầu rối bù, bé trai lấy tay làm lược chải tóc giúp bạn.

Thương Nữ lên bờ, vừa đi được vài bước, Tôn Kiện Quân đã bám sát phía sau. Lúc đó, anh chưa có ý định lặp lại câu chuyện ở miếu Tam Tô năm trước. Đi theo Thương Nữ chỉ với mục đích bảo vệ chị, Thương Nữ đi đến đâu, Tôn Kiện Quân theo đến đó. Anh đã từng năm mơ cùng đi với chị, cùng chung một nắm mồ, cùng nằm trong một quan tài... Thương Nữ lại

bước về phía trước, bỗng chị khuyu xuống, chiếc gai đâm đúng vào gan bàn chân. Tôn Kiện Quân vội chạy lại và kêu lên:

- Đừng động đây.

Anh dìu Thương Nữ đứng dậy, đưa chị lên ngồi ở chân dốc. Anh quỳ xuống tìm cái gai dưới bàn chân Thương Nữ. Đã tìm thấy rồi, anh dùng tay bóp mạnh để nhổ cái gai ra, Thương Nữ đau quá kêu toáng lên. Máu chảy không nhiều, xem ra chỉ có một vết đen nhỏ giống như con giun đất.

- Không việc gì đâu. - Thương Nữ nói.

- Tại sao lại không, gai độc lắm đấy. - Tôn Kiện Quân nói.

Anh ghé sát miệng vào bàn chân Thương Nữ. Thương Nữ nói:

- Đừng anh... - nhưng Tôn Kiện Quân đâu có chịu nghe, anh hút đến "chút" một cái, làm Thương Nữ cảm thấy bàn chân hơi buồn buồn. Anh tiếp tục hút mấy lần nữa rồi nhổ ngay ra đất, toàn máu là máu. Thương Nữ nói: - Thôi được rồi.

Thương Nữ sợ Tôn Kiện Quân sẽ hút hết máu ở chân mình ra, vì anh hút rất mạnh. Sau đó, hai người dìu nhau xuống, đi được một quãng lại dừng lại, kiểm tra lại vết gai đâm cứ như là bác sĩ chuyên nghiệp vậy.

Hai đứa trẻ đã lên bờ, chúng lẩn vào bụi cây. Thương Nữ chân tập tễnh lê từng bước. Tôn Kiện Quân nói: - Hay để tôi công cô nhé! - Thương Nữ lắc đầu: - Ai lại làm thế, đi bộ vài bước có gì đâu.

Tôn Kiện Quân lại dìu Thương Nữ đi, bàn tay anh đỡ nhẹ vào ngang sườn Thương Nữ, còn bàn tay mềm mại của Thương Nữ đặt nhẹ trên vai Tôn Kiện Quân. Trong rừng trời tối om, đi qua các bụi cỏ rất khó khăn, Tôn Kiện Quân ngày càng ghì chặt vào thắt lưng Thương Nữ, bụng áp sát vào bụng Thương Nữ, rồi đến đùi ống chân, bàn chân... Đi được khoảng hơn chục bước thì thấy Lý Tiến đang đốt lửa, Tề Hồng và Triệu Ngư đã ăn mặc chỉnh tề. Hai người dừng lại chỉ cốt để nghỉ ngơi một chút, vì Tôn Kiện Quân dìu Thương Nữ cũng đã thấm mệt. Tôn Kiện Quân nói:

- Thương Nữ này.

- Cái gì hả anh? - Chị nhìn Tôn Kiện Quân. Tôn Kiện Quân không nói gì thêm, chỉ thở dài. Thương Nữ rất hiểu vì sao Tôn Kiện Quân thở dài, nhưng

không tiện động viên vì biết nói gì bây giờ. Hôm nay... Tôn Kiện Quân đứng lại không muốn đi tiếp nữa, anh đứng như trời trồng, như mọc rễ xuống đất. Hai người đứng xa nhau ra, đứng gần nhau quá sợ lại có chuyện xảy ra. Phía bên kia suối lửa cháy cháy rừng rực, Thương Nữ nói: - Ta đi thôi.

Tôn Kiện Quân cố ý đi chậm lại, rồi gọi Triệu Cao và Tôn Tiểu Minh. Thương Nữ đi cà nhắc từng bước một, ánh lửa rọi chiếu trên khuôn mặt ửng hồng của chị...

Buổi sáng, Tôn Kiện Quân họp ở cơ quan, giải quyết bản thảo và tiếp một vị khách đến thăm. Anh là phó ban thời sự, hàng tháng chỉ phải viết vài bài, thông thường anh không phải trực đêm. Anh là một trong những cây viết xuất sắc. Anh là cán bộ biên tập lâu năm, vợ cũ của anh là Tiểu Đào lại là người hiểu biết rộng hơn, mọi việc đều có sự hỗ trợ cần thiết, không để anh phải lo lắng. Chính sự trợ giúp đó của vợ đã làm hại anh. Các bản tin anh viết nghèo nàn, nhạt nhẽo, thiếu thực tế. Đối với nhà văn thì đây là hiện tượng không tốt đã để thời đại vượt lên phía trước nhà văn đuổi theo phía sau. Nói một cách khác là không theo kịp thời đại. Trong nhiều năm qua, nghề viết của anh chỉ dừng lại ở giới hạn kiếm miếng cơm manh áo. Đặc điểm lớn nhất của các bài viết là gây ồn ào. Anh đã thảo luận với Triệu Ngự nhiều lần về vấn đề này.

Họp xong, Tôn Kiện Quân trở về phòng, tiếp một vị khách mất khoảng hai mươi phút. Máy bàn đồng nghiệp đều bỏ đi hết. Anh tiễn khách xuống cầu thang, khách nhìn anh mỉm cười. Anh biết khách đã chọn nhầm địa chỉ để kết bạn tri âm. Ai bảo hôm nay anh lại có tấm lòng cởi mở đến thế? Buổi sáng vừa đánh xe ra khỏi cổng anh đã nghĩ ngay đến ngày bốn tháng Năm. Anh muốn gửi đi một tin nhắn nói cho Thương Nữ biết tâm tình của mình trong lúc này hoặc ít ra cũng có tác dụng khơi dậy nội tâm của Thương Nữ. Họ sẽ có chung một ngày. Hai ngày bốn tháng Năm cách nhau mười hai năm. Một ngày đã lùi về quá khứ xa xăm, còn một ngày đang cận kề. Tôn Kiện Quân sẽ trân trọng cả hai ngày đó và đặt tên cho chúng là ngày đi tìm niềm vui và ngày thỏa mãn dục vọng có giới hạn. Tôn Kiện Quân chưa bao giờ dùng từ có giới hạn một cách tùy tiện. Anh nâng bàn chân Thương Nữ

lên, anh hút máu bất chấp Thương Nữ có đồng ý không, cảm xúc trong anh lúc đó đã được khơi dậy. Dục vọng của hai người lúc đó đã vượt ra khỏi ranh giới tự nguyện. Ông trời đã tạo cho anh cơ hội, đã ban cho anh một cái gai đâm vào bàn chân mềm mại của Thương Nữ, nhờ đó, anh có dịp được hút máu ở gan bàn chân Thương Nữ. Tất cả đều xảy ra một cách tự nhiên, không giống như năm ngoái vì lúc đó chính anh đã chủ động ôm lấy Thương Nữ rồi lên giường với chị. Lần này thì khác, anh không có ý định đó, thế mới lạ chứ. Khi dìu Thương Nữ đi qua các lùm cây rậm rạp, anh hoàn toàn có cơ hội để lặp lại chuyện cũ, chẳng hạn tạo một cơ gì đó để hai người cùng ngã xuống, rồi chiến đấu... Ôi, ngày bốn tháng Năm quý giá, mười hai năm mới lại có một lần. Sau sự việc này, Tôn Kiện Quân mới triển khai hết mọi sự tưởng tượng, mới thiết kế mọi chi tiết. Nên nhớ rằng lúc đó Thương Nữ chỉ mặc một áo bơi, Tôn Kiện Quân cũng chỉ mặc một quần sịp. Sau khi hai người ngã xuống... cứ tưởng họ vùng dậy ngay, nhưng không, họ ôm ghì lấy nhau, cuồn si và bụi cây rậm rạp không phải là cái gì khác mà đã trở thành cái giường của họ...

Tôn Kiện Quân tưởng tượng ra như vậy, anh bất giác mỉm cười. Còn gì đẹp hơn thế nữa, ham muốn mang đầy ý thơ sẽ mãi mãi khắc sâu trong tâm khảm, nhưng tất cả đều mang tính thời gian. Đi trên thang máy, đứng trước bàn làm việc hoặc vào nhà vệ sinh, Tôn Kiện Quân đều nghĩ cách hoàn thiện những chi tiết đó một cách thật sinh động, không phóng đại. Anh bật cười và mãn nguyện. Sự tưởng tượng đó rất có cơ sở vì thực tế anh đã xốc ngang nách Thương Nữ và Thương Nữ đã vịn tay lên vai anh, hai cái đùi đã không hện mà gặp. Ngày hôm sau Tôn Kiện Quân mới phát hiện ra chỗ đó là những lùm cây cao chót vót, nhưng dù sao nó cũng được mệnh danh là lùm cây thực hiện ham muốn dục vọng rồi. Anh còn phát hiện thêm một điều nữa là do nôn nóng nên khi thực hiện đã bỏ quên một số chi tiết, cho nên Thương Nữ chưa được tận hưởng trọn vẹn.

Ngày hôm đó, mọi người đều vui chơi hết mình, đúng với ý nghĩa của ngày nghỉ. Tập thể có cái vui của tập thể, cá nhân có niềm vui riêng của cá nhân. Được tắm nước nóng, được vây quanh ngọn lửa hồng, được ăn gà nướng, cá nướng. Các ông bà già nhà quê lại đem đến những bắp ngô vừa mới bẻ

xong, ai nấy đều thích thú đua nhau nướng, hương thơm ngào ngạt, khuôn mặt ửng hồng... Các chàng trai, cô gái đô thị thỏa thích vui chơi, ăn uống, Triệu Ngự bảo Triệu Cao và Tôn Tiểu Minh đem một vài món ăn vào biếu mấy hộ nông dân ở gần đấy. Thương Nữ cũng đi, chị vẫn đi tập tễnh. Lúc quay về, Triệu Ngự mới có dịp xem lại vết gai đâm vào chân vợ, Tề Hồng, Triệu Yến cũng xúm lại Ai cũng quan tâm đến vết thương của Thương Nữ, còn Tôn Kiện Quân thì vừa uống bia vừa nói: - Không sao đâu, chỉ chảy ít máu còn chất độc đã thải hết ra rồi.

Tôn Kiện Quân là người có quyền trong việc này, anh nói không việc gì là không việc gì.

- Chỉ mỗi một mình tôi bị gai đâm... - Thương Nữ nói.

- Gai trong rừng này chỉ có cảm tình với riêng cô thôi. - Lý Tiến cười nói.

- Đúng thế, tôi đã đi mấy lần rồi, nhưng có cái gai nào đâm vào chân đâu. - Tôn Kiện Quân nói.

Tôn Kiện Quân đứng lên bắt chước kiểu đi tập tễnh của Thương Nữ, mọi người cười rộ lên. Thương Nữ lấy một cái lõi ngô ném vào người Tôn Kiện Quân. Một sự đau đớn ngọt ngào...

Có lẽ ngọn lửa hồng và tiếng cười đã làm náo động khu rừng, hai con quạ đen vỗ cánh bay lên. Tôn Kiện Quân mắt nhìn theo hướng hai con quạ bay, lòng đắm chìm trong mộng tưởng.

Tề Hồng ôm đàn tì bà tấu một khúc nhạc trong *Bài ca đội du kích đường sắt*, còn Lý Tiến thì cất cao giọng vịnh đực khàn khàn. Tề Hồng mặc áo dài kiểu Thượng Hải, tóc đen nháy, khuôn mặt trắng trẻo. Từ ngày được làm mẹ, chị lại càng duyên dáng hơn. Cô gái lớn lên từ vùng Tây Hồ Hàng Châu, từ nhỏ đã biết cầm kỳ thi họa, khi đến Dung Thành học đại học thì bén duyên với Lý Tiến. Lý Tiến đường đường là một giám đốc, nhưng sợ về mặt tài lẻ không sánh kịp với Tề Hồng, anh đã theo học âm nhạc. Hai vợ chồng, kẻ tung người hứng, Tề Hồng vừa gảy đàn xong, thì Lý Tiến đã biểu diễn ngay bài tấu sáo: *Tôi hát cho Đảng nghe*. Tiếng sáo du dương vang vọng trong đêm khuya tĩnh mịch. Anh lại tấu tiếp bài *Gánh gạo tải lương* làm cho không khí vui tươi tràn ngập trong lòng mọi người. Lý Tiến đã từng là trí thức trẻ làm việc tại công xã Thượng Nghĩa ở Mi Sơn. Anh đã

từng gánh thóc, cầm liềm gặt lúa nên có ấn tượng rất sâu sắc với cảnh bận rộn và cảnh nông nhân. Hai năm sau đó, anh vào bộ đội, mười năm sau anh chuyển ngành. Cuộc sống gian khổ của trí thức trẻ còn in sâu trong tâm trí anh, anh có một tâm nguyện: Hãy trở về đội ngũ cũ để thăm lại các bạn trí thức trẻ ở Mi Sơn, thăm lại người đội trưởng sản xuất và người đại đội trưởng dân binh năm đó. Triệu Ngự nói: - Điều đó dễ ợt, chỉ sợ khi về thăm họ, anh lại thấy đau lòng...

Tiếng sáo lạnh lạnh của Lý Tiến khiến Triệu Yến đứng ngồi không yên, cô gái mặc quần soóc vừa nghe thấy tiếng sáo đã liên tưởng ngay đến điệu nhảy quen thuộc mà mình yêu thích. Triệu Yến chạy đến đứng trước mặt Triệu Ngự, chị nhớ lại: Năm ngoái ở chính căn phòng của chị hai người đã từng ngồi dưới sàn xem chị Tô nhảy điệu múa tập thể.

Đêm nay, ở vùng sơn dã này, ai cũng phải đóng góp một tiết mục. Trẻ con trong làng cũng chạy ra vây quanh đồng lửa hồng, chúng vừa ăn, vừa uống rồi chui vào lều bạt, leo lên nóc xe ô tô, nô đùa âm ỉ. Lúc Triệu Yến biểu diễn múa, Tôn Kiện Quân nói với Thương Nữ:

- Cô cũng ra nhảy đi.

- Chân em què thế này nhảy làm sao được. - Thương Nữ nói.

- Cô mà nhảy thì chắc là đẹp lắm. - Tôn Kiện Quân cười bảo. Thương Nữ lờ đi, quay sang nói chuyện với Tề Hồng.

Tôn Kiện Quân biểu diễn một bài thể dục chống tay xuống đất anh làm liền một mạch được bảy mươi lần, mọi người đều đếm theo. Tề Hồng khen là giỏi lắm. Bảy mươi lần chống tay còn mang một ý niệm khác: Năm ngoái ở miếu Tam Tô, trước mặt Thương Nữ anh cũng chống tay được bảy mươi lần, chính Thương Nữ là người đếm. Sau đó được sự khích lệ của anh, Thương Nữ cũng chống tay được hai mươi lần. Biểu diễn xong, Tôn Kiện Quân đứng dậy nói với Thương Nữ: - Cô cũng thử làm xem, chủ yếu là dùng đến sức mạnh của hai tay, không ảnh hưởng gì đến chân đau của cô đâu. Cô chống tay hai mươi lần, chẳng có vấn đề gì đâu. Hai mươi lần chống tay để so sánh với bảy mươi lần, điều đó mọi người không hiểu hết, nhưng Thương Nữ quên làm sao được? Thương Nữ mới chống tay được mười sáu lần, mọi người đã trầm trồ khen là giỏi quá, thấy Thương Nữ

chống được mười sáu lần đã dừng lại, Tôn Kiện Quân chép miệng: - Thôi mười sáu lần cũng được, như thế càng tốt...

Triệu Ngự biểu diễn một bài Taekwondo, động tác vung tay kêu vù vù như gió rít. Ngay từ hồi còn nhỏ, anh đã sùng bái Lâm Sung, đã dùng cành cây làm côn để bắt chước Lâm Sung. Các động tác biểu diễn của anh rất thuần thục, mọi người không ngót tán thưởng...

Ngày Thanh niên, các chàng trai cô gái của đô thị vừa trẻ ra, vừa hoạt bát hơn hẳn ngày thường, đêm liên hoan trong rừng mang đậm ý thơ. Đêm đã về khuya, đã đến lúc chơi mạt chược, Tôn Kiện Quân đề nghị Thương Nữ chủ trì cuộc chơi, nhưng Thương Nữ lắc đầu. Lý Tiến phụ họa theo:

- Thương Nữ, cô cứ đứng lên chủ trì đi. Ngày thường cô vẫn là một cô gái đoan trang xinh đẹp, hôm nay cô bị vết gai đâm, trông cô hơi buồn, cô cứ đóng một vai khác, rồi mọi người sẽ biểu diễn, cô thấy tôi nói thế có đúng không.

- Thương Nữ, hãy dũng cảm lên, em chủ trì đi. - Triệu Ngự nói.

- Chủ trì cái gì? Thà rằng em biểu diễn một điệu múa còn hơn. - Thương Nữ nói.

- Thôi không bắt ép cô làm gì, cô hãy đứng lên đi vòng quanh đồng lửa một lần xem sao - Tôn Kiện Quân nói.

- Anh là người thật lắm quẻ kế. - Thương Nữ nói.

Thương Nữ đứng dậy, đi quanh đồng lửa hồng, bảy, tám người ngồi vây quanh bãi đất. Đi một vòng quanh bãi đất không phải chuyện dễ, Thương Nữ vẫn phải đi tập tễnh từng bước một. Tôn Kiện Quân đưa máy ảnh lên chụp liền một lúc mấy kiểu, mọi người vỗ tay hoan hô. Triệu Cao cũng đứng dậy bắt chước mẹ, nó cũng đi tập tễnh, trông rất giống mẹ. Mọi người lại cười rộ lên.

Đồng lửa vừa tắt thì họ kéo nhau vào nhà dân chơi mạt chược. Triệu Yến, Lý Tiến, Tề Hồng không chơi, ngồi nói chuyện với Triệu Ngự. Họ ngồi ngoài hiên tán gẫu với nhau. Hai đứa trẻ chui vào màn ngủ. Tôn Kiện Quân sắp đặt bàn chơi, ngồi đối diện với anh là Thương Nữ. Tôn Kiện Quân thăm nghĩ trong bụng: Thương Nữ quả là cô gái xinh đẹp, đôi môi chum lại với nhau, hai tay vuốt ve lẫn nhau, rồi... ngay trước mặt Triệu Ngự, mọi

chuyện đã xảy ra nhưng Triệu Ngự nào có hay biết. Ôi, những kỷ niệm êm đềm. Họ đã cùng hưởng một đêm vui suốt từ mười giờ tối đến tận sáng sớm hôm sau. Tôn Kiện Quân càng chơi càng hăng, Thương Nữ cũng không hề tỏ ra kém, chẳng những Tôn Kiện Quân, mà ngay cả Lý Tiến, Triệu Yến cũng phải trở mắt thán phục. Tề Hồng không quen thức đêm liền bước vào bảo mọi người giải tán. Kết thúc cuộc chơi Tôn Kiện Quân lại thua Thương Nữ: - Cô là khắc tinh của tôi, có lẽ cả đời tôi không sao thắng nổi được cô. Mấy người chơi kê lại bàn ghế y nguyên chỗ cũ, Tôn Kiện Quân bê chiếc bàn vuông, Thương Nữ cũng ghé tay vào. Hai người kê chiếc bàn vào góc tường, Tôn Kiện Quân nhìn chăm chăm Thương Nữ, rồi thở dài. Thương Nữ tưởng anh định nói gì, nhưng chẳng thấy anh nói. Hai người nhìn nhau khoảng vài ba giây, lúc Thương Nữ quay mặt đi, thì Tôn Kiện Quân lại chậm rãi nói: - Vết thương lòng của tôi chắc sẽ vô phương cứu chữa... - Thôi, đừng nghĩ linh tinh. - Thương Nữ đã hiểu, chị quay mặt đi nói. Tôn Kiện Quân đứng dựa vào bức tường.

Triệu Yến kéo tay Thương Nữ ra cửa, tận nhà vệ sinh. Tôn Kiện Quân ra cửa hút thuốc chờ họ trở lại.

Đã đến lúc phải đi ngủ rồi.

Bốn cái lều bạt cho bảy con người. Triệu Ngự đã sắp xếp chỗ ngủ cho gia đình mình. Anh ngủ trên xe, còn Thương Nữ và con trai ngủ trong lều bạt, Tôn Kiện Quân và con gái cũng ngủ ở một lều bạt cạnh đó. Lý Tiến, Tề Hồng thì dựng lều dưới một gốc cây. Lều của Triệu Yến căng ngay cạnh ô tô của Triệu Ngự, con gái sắp lấy chồng rồi phải đề phòng bất trắc xảy ra ban đêm còn có người cứu giúp. Lều của Tôn Kiện Quân căng ngay bên cạnh lều của Thương Nữ, anh mừng thầm trong bụng. Tuy nằm đó nhưng anh đâu có ngủ, hai mắt vẫn thao láo, chăm chú lắng nghe động tĩnh ở bên cạnh. Mùi cỏ cây lan tỏa trong không trung, tiếng nước róc rách chảy trong khe núi. Anh vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của con gái, vừa căng thẳng vừa hồi hộp, vừa bình tĩnh. Anh nghe thấy tiếng nói mê của Triệu Cao, nhưng không nghe thấy Thương Nữ nói gì. Liệu cô ấy còn thức không? Anh cũng không biết nữa. Nhưng không loại trừ khả năng này. Nếu cô ấy cũng phấn khởi như anh, đầu óc cũng giàu sức tưởng tượng như anh, thì đêm nay chắc

hắn sẽ vui lắm.

Tôn Kiện Quân gồi đầu lên hai tay, anh là nhà văn, giàu sức tưởng tượng, vì vậy trong giờ phút như thế này làm sao anh lại không nghĩ.

... Thương Nữ ra khỏi lều bạt, tìm chỗ đi tiểu, nhà vệ sinh của gia đình nông dân ở phía sau nhà, Tôn Kiện Quân nhồm dậy rón rén bước theo sau, trước hết là để dọa cho Thương Nữ một trận, rồi sau đó sẽ ôm chầm lấy chị, làm cho chị tưởng rằng mình đang ngủ mê. Chờ đến khi chị hiểu ra sự thật thì anh đã trao cho chị những nụ hôn nồng thắm, và lúc đó chị sẽ không còn tự chủ được nữa, sẽ đắm mình trong đê mê...

Tôn Kiện Quân suy nghĩ miên man, nghĩ mãi, nghĩ mãi, trần trọc mãi đến tận bốn giờ sáng vẫn chưa ngủ. Màn sương nhẹ phủ lên cây cối trong rừng, thi thoảng lại có một chiếc lá rụng. Tôn Kiện Quân trở mình tiếp tục suy nghĩ, một sự tưởng tượng đẹp đẽ trong một bối cảnh hết sức hỗn loạn. Không hỗn loạn mới là lạ chứ. Trong đêm tối, anh đưa mắt nhìn sang lều của Thương Nữ, giá bên ấy cũng trở mình thì hay biết mấy...

Sự hỗn loạn ở phía sau nhà của hộ nông dân chỉ là màn mở đầu, anh sẽ ôm Thương Nữ ra suối nước nóng, cả hai đều đắm mình trong nước, như thế mới thật sự hỗn loạn, giống như hai con cá lớn vùng vẫy trong nước. Vào thời điểm bốn, năm giờ sáng là lúc mọi người ngủ rất say, ai mà biết được hai con cá đang làm gì nhau? Thật thú vị, nếu hai con cá ấy cũng...

Nghĩ đến đây, Tôn Kiện Quân thấy lòng mình rạo rức, bầu máu nóng sôi sục hẳn lên. Cảm động là liều thuốc chữa trị tốt nhất cho căn bệnh bị kích động, nó có tác dụng hạ nhiệt. Hơn nữa, mắt anh cũng đã cứng đờ. Đương nhiên, anh là người tình của Thương Nữ, nhưng suốt mười mấy tiếng đồng hồ mắt luôn hoạt động khiến cơ thể anh mệt mỏi rã rời. Các vì sao trên trời vẫn sáng vắng vặc, còn đôi mắt ở dưới mặt đất thì đã nhắm lại. Tình yêu làm con người không kịp thở nữa, anh thấy cần phải dành cho mình một sự nghỉ ngơi cần thiết.

Nhưng chuyện đời đâu có đơn giản, trong đêm tối dường như có người đang quở trách anh: đã si mê tình yêu thì còn ngủ làm gì? Thương Nữ trở mình, rõ ràng là rất gần kề, giá mà Thương Nữ ngủ cùng giường với mình thì hay biết mấy. Anh giật mình tỉnh dậy, mắt lại chong chong. Anh đưa tay

sờ soạn, thì đụng phải cái cọc lều bạt... Anh cười thầm trong bụng và nghĩ: Mình nghe nhầm rồi. Lúc này anh đã tỉnh hẳn. Nếu Thương Nữ trở mình thật anh sẽ đáp lại bằng cách sẽ gọi tên Thương Nữ. Ngày mồng 4-5-1989 sao mà trôi đi nhanh thế, thậm chí đã mười hai năm rồi Thương Nữ ngủ cùng giường với Triệu Ngự. Hôm nay là cơ hội trời cho, trời đã mách bảo anh sẽ ngủ cùng giường với Thương Nữ, sẽ... Tôn Kiện Quân mừng rỡ tưởng đến một cuộc cuồng dâm thác loạn.

Chỉ có điều đáng tiếc là lều bạt bên ấy chẳng thấy có động tĩnh gì.

Tôn Kiện Quân thò đầu ngó ra bên ngoài, trời vẫn chưa sáng hẳn, anh quyết định không ngủ nữa, sẽ thức trắng một đêm vì Thương Nữ. Không thể nói rằng anh đã không thu hoạch được gì sự rung cảm và chờ mong vốn đã là sự thu hoạch. Anh vùng dậy bước ra khỏi lều bạt, cứ chân đất băng qua lùm cây lên lưng chừng dốc tìm đến con suối hôm qua anh và Thương Nữ đã tắm. Nước nóng thật dễ chịu. Tôn Kiện Quân ngồi trên một tảng đá, tiếp tục suy nghĩ miên man, bỗng anh thấy đầu óc tỉnh táo hơn hẳn: Không thể chết vì si mê Thương Nữ được, đồ ngốc ạ. Sống mới có tình yêu, chết rồi làm gì còn tình yêu nữa.

Khi quay trở về lều bạt, Tôn Kiện Quân thấy Thương Nữ đang ngồi chải tóc cho con gái mình. Mặt trời rọi chiếu trên núi, sự mệt mỏi của Tôn Kiện Quân đã trở nên vô hình...

Tôn Kiện Quân đang nghĩ về ngày mồng bốn tháng Năm, buổi trưa anh ở lại cơ quan, không về nhà. Anh gửi một tin nhắn cho Thương Nữ: *Ngày hôm đó thế nào* và nhận được tin trả lời của Thương Nữ: *Rất vui*. Anh đợi máy rất lâu, trong lòng rạo rức niềm vui. Anh tổ chức một chuyến đi dã ngoại cốt để kỷ niệm cái ngày đặc biệt đó. Ngày mồng bốn tháng Năm năm ngoái sẽ lại một lần nữa đến với anh. Nếu năm nào cũng tổ chức thì hàng năm anh đều có dịp may. Biết đâu đấy, sang năm chẳng những anh chỉ hút máu ở gan bàn chân Thương Nữ mà còn...

Tôn Kiện Quân ngồi tại phòng làm việc gọi điện cho mấy người bạn xa gần. Anh ăn cơm hộp rồi uống trà, hút thuốc. Phan Đình gọi điện đến, hai người nói tếu với nhau vài câu. Một tuần lễ trước họ đã gặp nhau, đã cùng nhau đi chơi đêm ở suối Long Tuyền. Đã gần nửa tháng nay họ chưa gặp

lại nhau, nên thấy rất nhớ Tôn Kiện Quân trong tâm trạng như vậy, Phan Đình cũng thế. Làn da nhạy cảm, thân hình kiều diễm... Ngày mồng 4-5-1989 Thương Nữ là như thế, Tôn Kiện Quân còn nhớ rõ trong lúc hoan hỉ Thương Nữ còn khẽ rên lên. Thời gian đó đã qua đi mười hai năm, nay hai người đã trở thành hàng xóm của nhau. Ký ức ấy vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí anh. Nếu hai ngày mồng bốn tháng Năm tại hai thời điểm khác nhau lại tái diễn một việc trùng hợp thì hay biết mấy.

Tôn Kiện Quân ngẩng mặt lên, chỉ thấy rừng xanh thăm thẳm.

Anh quyết định nhìn thẳng vào mặt Thương Nữ để đo xem lúc này thái độ của chị ra sao. Ngày mồng bốn tháng Năm đã trở thành kinh điển, nó sẽ mãi mãi là một kỷ niệm đẹp. Nhưng kỷ niệm mới chỉ là giai đoạn mở đầu: xuất phát từ ngày kỷ niệm này, sẽ có ngày cũng nhiều kỷ niệm khác. Từ kỷ niệm ngày mồng bốn tháng Năm năm ngoái, đến ngày kỷ niệm mồng bốn tháng Năm năm sau... Tôn Kiện Quân khác trước ở chỗ không còn toan tính đơn giản như hồi ở miếu Tam Tô nữa, anh không có ý định chỉ lợi dụng Thương Nữ để thỏa mãn dục vọng của mình. Tôn Kiện Quân bây giờ là một chính nhân quân tử có trái tim lành mạnh.

Nghĩ lại tên của mình, Tôn Kiện Quân rất vui, anh nở nụ cười để lộ hàm răng đầy mãn nguyện.

Anh mãi miết sửa bản thảo. Có người lặng lẽ bước vào phòng mà anh không hề hay biết. Khi người đó đến gần, mùi phấn son sực nức, anh mới giật mình ngẩng đầu lên.

Thì ra là Tiểu Đào. Tiểu Đào mặc chiếc áo cánh màu mận chín, quần âu trắng, cổ đeo sợi dây chuyền có hình con thỏ, chị tuổi thỏ.

Tiểu Đào thường xông thẳng vào phòng người khác vào buổi trưa. Nếu không phải thế thì đã không phải là Tiểu Đào. Chị không chịu ngồi yên một chỗ, chỉ ngồi độ vài phút là lại phải đứng dậy. Chị rất vui, vui hơn tuần trước rất nhiều, năm nay chị đẹp hơn năm ngoái nhiều. Những năm còn làm vợ Tôn Kiện Quân, anh cũng rất đẹp trai. Trai tài gái sắc bên nhau, đã phá hơi ấm thời đại vào gia đình. Sau đó họ ly hôn, ly hôn cũng theo một thời thượng. Sau ngày ly hôn, Tôn Kiện Quân dần dần xa lánh một thời thượng, còn Tiểu Đào thì vẫn thế, xem ra chị sẽ theo một thời thượng đến già. Một

thời thượng tạo cho chị khuôn mặt trái xoan, cái mũi dọc dừa cao cao, đôi lông mày sửa sang đúng mốt. Chị tạm thời chưa nghĩ đến việc tái kết hôn, chị là con người của thời thượng, mốt của chị là kết bạn với những người thời thượng, với máy đi động, với internet, với rượu chè, với cổ phiếu v.v... Chị nằm mơ cũng đều thấy thời thượng. Thời thượng đã ngấm sâu vào từng tế bào của chị. Chị sống sôi nổi trong lĩnh vực thời thượng của đô thị.

Đúng là người đàn bà hay kén cá chọn canh, hay quấy rối người khác, Tôn Kiện Quân nghĩ bụng. Anh chỉ vào chiếc ghế trước mặt mời vợ cũ của mình ngồi. Tiểu Đào ngồi xuống chưa đầy năm giây, lại đứng bật dậy, cứ như mộng chị có lò xo. Có một tạp chí đã nói mỗi ngày có hai tư giờ thì ngồi, đứng, nằm chiếm hết một phần ba thời gian. Cách nói của người đàn bà thời thượng cũng có những lý do xác đáng.

Tiểu Đào chỉ tay vào hộp cơm để trên bàn nói: - Vợ được cô vợ không biết nấu cơm, thật thương hại quá. Anh thì vùi đầu vào công việc, còn cô ta thì lại nhàn cư vi bất thiện... Tôn Kiện Quân nói:

- Hút một điếu thuốc nhé! Hôm nay tôi có thuốc ngon đây.

Tiểu Đào châm điếu thuốc Trung Hoa Bài hút, vẻ mặt tươi tỉnh.

- Vợ anh trẻ đẹp, số lại nhàn. Còn nhà văn lớn như anh thì lại rơi vào vũng bùn.

- Cô hút thuốc lá sành điệu gớm nhỉ, trông giống hệt như một nữ đặc vụ. - Tôn Kiện Quân nói.

- Chính anh mới là đặc vụ, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Thương Nữ của người khác. Anh nên nhớ hiện nay Triệu Ngự đang là bạn tốt của anh, anh làm ăn khấm khá cũng có sự trợ giúp đặc lực của Triệu Ngự đấy. - Tiểu Đào cười bảo.

Tôn Kiện Quân lườm Tiểu Đào. Tiểu Đào hỏi:

- Dịp Mồng một tháng Năm, anh có gặp cô ta không?

- Gặp rồi.

- Đã ra tay chưa?

- Cô nói thế là có ý gì? - Tôn Kiện Quân hỏi.

- Ra tay có nghĩa là lên giường. Hai người đã lên giường với nhau chưa?

Tôn Kiện Quân gật đầu.

- Hay thật, - Tiểu Đào reo lên, - thảo nào tôi vừa bước vào cửa đã nhìn thấy bộ mặt anh tươi tỉnh hẳn lên. Thì ra vẫn còn say. Hai người làm mấy tăng? Tôn Kiện Quân nói mấy gia đình rủ nhau đi chơi ở thị trấn Tống Châu, có mang theo cả lều bạt.

- Vốn đã có ý gian, thế nào đêm hôm chẳng chui sang lều bạt của cô ta. - Tiểu Đào nói.

- Rõ là cái giọng của đặc vụ. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Loại đặc vụ câm, một đặc vụ nam, một đặc vụ nữ.

- Ai cũng là đặc vụ cả, toàn thế giới đều là đặc vụ. - Tôn Kiện Quân nói.

- Như thế có thật tuyệt đối lắm không? Bản thân tôi đâu phải là đặc vụ.

- Cô là người cầm đầu đặc vụ. - Tôn Kiện Quân nói.

- Còn anh là bộ an ninh, chuyên đi bắt đặc vụ.

- Bà trưởng phòng Tiểu Đào ơi, trong tay tôi đang còn bẻ bộn một đồng bản thảo đây này, tôi phải giải quyết cho xong...

- Việc gì phải vội thế, lúc này là giờ nghỉ trưa mà.

- Giải quyết công việc xong, tôi còn phải về nhà.

- Về nhà để hầu vợ à? - Tiểu Đào cười bảo.

- Thôi thôi tôi xin cô.

- Không ngờ anh lại xót thời gian đến thế, thương hại quá nhỉ.

Tôn Kiện Quân cười.

Nói đến chuyện xót thời gian, Tiểu Đào bỗng nhớ lại những tháng ngày cùng chung sống với Tôn Kiện Quân, họ cũng bận tối mắt chẳng còn thời gian đâu mà đi chơi, nhưng bây giờ thì khác, chị không cam chịu cảnh đó nữa.

Tiểu Đào nói vợ mới của anh cũng cao giá ra phết, tôi nhờ chị ấy đi đón Tôn Tiểu Minh, mà chị ấy từ chối.

- Năm giờ chiều phải đi đón Tôn Ân. - Tôn Kiện Quân nói.

- Tôn Ân năm giờ rưỡi mới tan học, còn Tôn Tiểu Minh thì bốn giờ đã tan học, còn cả một khoảng trống một tiếng rưỡi đồng hồ, anh còn chống chế làm gì? - Tiểu Đào nói.

- Cô sắp đặt thời gian chặt chẽ quá nhỉ. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Chỉ có đột xuất, tôi mới phải nhờ cô ấy đi đón, nhưng cô ấy lại từ chối.

Xem ra cách ăn nói của cô ấy bây giờ khác trước rất nhiều. Tôi xin cảnh tỉnh anh, sẽ có một ngày, vợ anh sẽ làm mình làm mẩy với chính anh cho mà xem.

- Sao lại làm mình làm mẩy với tôi? - Tôn Kiện Quân nói.

Suốt từ cuối những năm 80 đến giữa những năm 90 Tiểu Đào vẫn luôn có ý thao túng Tôn Kiện Quân, lấy nhu khắc cương, lấy nước khắc đá. Đàn bà Thành Đô vốn có truyền thống thao túng đàn ông, nhưng rất tiếc, về mặt này, Tiểu Đào chưa bao giờ thành công. Tiểu Đào và Tôn Kiện Quân đã chung sống với nhau năm năm, năm nào cũng như năm nào, Tiểu Đào cố sức thao túng, nhưng đều thất bại. Điều đó dẫn đến rạn nứt hôn nhân. Năm cuối cùng, chị chuyển sang thao túng Nam Tử, để tận hưởng niềm vui của bà chủ đối với người giúp việc. Cho đến nay, hoặc vô tình hoặc hữu ý chị vẫn chỉ coi Nam Tử là một cô bảo mẫu. Chị không tin rằng Tôn Kiện Quân lại có tình yêu thực sự và bình đẳng với một cô gái nghèo nhà quê. Không thể như thế được. Tuy Nam Tử đã sinh cho Tôn Kiện Quân một cậu con trai, nhưng đó chỉ là một sự thao túng: nếu Tôn Kiện Quân không thao túng, thì cô ta sẽ thao túng Tôn Kiện Quân.

- Vợ anh còn trẻ, - Tiểu Đào cười bảo, - lại có tiền, nếu biết anh hay lăng nhăng với người khác thì liệu hôn đấy, nếu không thao túng được anh, cô ta sẽ bỏ anh cho mà xem.

- Như thế càng tốt, chính tôi đang muốn thưởng thức cái mùi vị bị thao túng đây.

- Dễ nghe quá nhỉ, cái bộ dạng Tôn Kiện Quân mà lại chịu để người khác thao túng hay sao?

- Thế thì biết làm thế nào bây giờ?

- Dễ thôi, lại ly hôn lần nữa.

- Nếu lại ly hôn, thì sau đó sẽ biết lấy ai làm vợ? - Tôn Kiện Quân nói.

- Lấy Thương Nữ, như thế sẽ thỏa mãn tâm nguyện của anh.

- Việc ấy không làm nổi. Tôi không có khả năng ấy. - Tôn Kiện Quân lắc đầu đáp.

- Nhà văn lớn Tôn Kiện Quân mà không có khả năng ấy à? - Tiểu Đào cười bảo.

- Mọi người đều có hạn chế như nhau cả. Bản lĩnh đều ở mức tương đối thôi.

- Câu nói đó anh tự nói ra đấy nhé, tôi rất thích nghe. Ồ, ông chồng cũ của tôi, anh ngày càng chín chắn hơn rồi đấy. Anh không biết đấy thôi, các cô gái bây giờ rất thích loại đàn ông như anh đấy.

- Tôi không thích các cô gái trẻ.

- Vậy anh thích thiếu phụ à?

Tôn Kiện Quân không trả lời. Tiểu Đào lại nói:

- Các thiếu phụ xinh đẹp ở Thành Đô nhiều lắm.

Tôn Kiện Quân hút thuốc. Anh nghĩ đến Phan Đình.

- Anh đang vui như mở cờ trong bụng phải không? - Tiểu Đào cười bảo.

- Ai cũng thích nghe những câu nói như vậy. - Tôn Kiện Quân cười.

- Khi nào anh ly hôn sẽ còn thích nghe hơn kia đấy.

- Nhưng tôi có định ly hôn đâu.

- Vấn đề không phải ở chỗ anh muốn hay không. Có lẽ đến một ngày nào đó, người ta sẽ buộc anh phải muốn.

- Cô nói gì, tôi không hiểu.

- Đã vậy tôi sẽ nói cho anh biết một điều, anh có muốn nghe không?

- Cô thử nói xem nào. - Tôn Kiện Quân nói.

- Vợ anh là một người đàn bà anh không hiểu nổi đâu. - Tiểu Đào nói.

- Cô ấy là người đàn bà như thế nào? - Tôn Kiện Quân hỏi.

- Bây giờ cô ấy nhất nhất nghe theo anh, nhưng sau này thì rất khó nói. Hôm nay tôi nhờ cô ấy đi đón Tôn Tiểu Minh, cô ấy từ chối thẳng thừng, lại còn bịa lý do nữa chứ. Cách cư xử của cô ấy khiến sau này tôi sẽ rất khó ăn khó nói: Nếu bạn việc gì tôi chỉ còn cách nhờ anh đến trường đón con họ thôi.

- Lẽ ra cô chỉ nên tìm gặp tôi thôi. - Tôn Kiện Quân nói.

- Bụng dạ vợ anh thế nào, tôi chỉ cần nhìn sắc mặt cũng biết. Cô ta cần rất nhiều thứ, không phải chỉ riêng vật chất đâu. Sau khi đã có vật chất rồi, người đàn bà sẽ đi tìm cái thú tinh thần, khó thao túng lắm đấy.

- Xem ra vợ cũ của tôi cũng có những bước tiến dài đấy nhỉ. Tôi không có thói quen thao túng người khác đâu. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Thật vậy. Suốt ngày anh chạy theo những người đàn bà khác, anh tưởng vợ anh không biết hay sao?

- Cô nói vô lý quá. Tôi chạy theo những người đàn bà khác suốt ngày bao giờ? Tôi còn phải đi làm, sáng tác, nuôi dạy con...

- Nói thật hay mất lòng, anh nghe hay không thì tùy. Còn một điều nữa, anh có muốn nghe không?

- Cô cứ nói đi. - Tôn Kiện Quân nói.

- Anh cũng như tôi, sống độc thân là tốt hơn cả. Theo dự đoán của một tổ chức quyền lực ở Mỹ thì thời đại sống độc thân ở Trung Quốc sắp đến rồi.

- Phải học tập cô thì mới theo kịp thời đại được. Về phương diện này, cô là bậc thầy rồi. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

- Đã là bậc thầy thì giảng bài phải có tiền thù lao. Tôi đã nói với anh cả nửa ngày mà đã được hớp nước nào đâu.

- Buổi chiều tôi sẽ đến trường đón Tôn Tiểu Minh.

- Có thể mới phải đạo chứ.

- Thưa bà trưởng phòng, tôi có thể bắt đầu sửa bản thảo được chưa?

Tiểu Đào cười bảo có thể bắt đầu được rồi đấy, nhưng anh cần ghi nhớ lời cảnh tỉnh của tôi.

Bốn giờ chiều, Tôn Kiện Quân đánh xe đến trường đón Tôn Tiểu Minh, tiện thể đón luôn Triệu Cao về tập thể số 77 phố Cát Thăng. Triệu Cao và Tôn Tiểu Minh học cùng lớp, ngồi cùng bàn, đó là do Tôn Kiện Quân dàn xếp với nhà trường từ năm ngoái. Anh mời hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm đi ăn cơm, Thương Nữ cũng có mặt. Khi họp hội phụ huynh, Tôn Kiện Quân và Thương Nữ cùng ngồi ở bàn đầu, trai tài, gái sắc... ngồi sát cánh bên nhau, vai kề vai đùi liền đùi. Rất đáng tiếc những cuộc họp phụ huynh như thế chỉ diễn ra mỗi năm một vài lần.

Năm giờ chiều, Tôn Kiện Quân về đến nhà, Nam Tử đang làm cơm dưới bếp. Nhà cửa đã dọn dẹp sạch sẽ, cửa sổ, sàn nhà lau chùi sạch như bong. Ông chồng ngồi vắt chân chữ ngũ trên đi văng, bà vợ bưng lên một cốc trà, lại thao túng đây... Tôn Kiện Quân nghĩ. Tiểu Đào đã nhận xét người khác theo logic của chị. Việc Tiểu Đào thành kiến với Nam Tử cũng là lẽ thường tình, một người là vợ trước, một người là vợ sau, một người là phụ nữ

thành thị, một người là phụ nữ nông thôn... Tôn Kiện Quân ngắm nhìn Nam Tử. Nam Tử mặc quần bò, áo sơ mi cộc tay, chị vừa ở quê ra được vài ngày, vẫn duy trì thói quen ăn mặc như thường lệ, áo sơ mi cộc tay làm tôn thêm vẻ khỏe khoắn, đôi mắt đen láy, thân hình kiêu diễm. Tôn Kiện Quân đứng dậy đi xuống bếp, anh hôn vào má chị. Hai người đều thể hiện tình cảm nồng thắm, có gì là thao túng nhau đâu. Nếu có thao túng nhau thì đó là lúc lên giường.

Tôn Kiện Quân rất vui, lúc ăn cơm, anh cho Tôn Ân ngồi trên đùi mình, vuốt tay trên khuôn mặt ửng hồng của Nam Tử. Đêm đến đã có một sự thao túng thật sự...

Tối mùng năm tháng Năm Nam Tử từ quê ra Thành Đô, suốt ba ngày đêm vợ chồng chưa hề ân ái cùng nhau, tình cảm dồn nén đều dành cho đêm nay.

Lúc sẩm tối, Tôn Kiện Quân vào phòng đọc sách. Trên bàn là bản thảo anh đang viết dở, anh đã hoàn thành chương ba. Chương một đã được đăng trên tạp chí văn học Thượng Hải. Bài viết này đã được ban biên tập đánh giá rất cao, họ hy vọng Tôn Kiện Quân viết tiếp và gửi cho họ đăng. Truyện của Tôn Kiện Quân viết khá sinh động mang đầy ý thơ. Anh không viết truyện dài vì không có thời gian. Hàng năm, anh viết khoảng mười truyện vừa, trong đó phần lớn là dành đăng trên các tạp chí. Anh là nhà văn trẻ tuổi viết khá chắc tay, chỉ chú trọng vào chất lượng, chứ không chạy theo số lượng.

Tôn Kiện Quân ngồi vào bàn, viết một mạch được ba trang. Viết xong anh lại đánh vi tính ngay, vừa đánh vừa sửa. Căn phòng trên ba mươi mét vuông chuyên dành cho anh ngồi sáng tác. Anh tưởng tượng đến tiếng sóng vỗ bờ, từng đàn hải âu tung cánh. Tâm tư rộng mở, tràn đầy phấn khích. Anh lẩm bẫm một mình rồi lại ngồi vào bàn. Anh nhớ Triệu Ngự đã có lần nói trạng thái tâm lý của các nhà nghệ thuật phải luôn giàu sức tưởng tượng hơn các nhà khoa học. Cùng lao động trí óc như nhau, nhưng các nhà nghệ thuật phải huy động tình cảm đến mức tối đa, còn các nhà nghiên cứu khoa học thì đặt tình cảm sang một bên. Các nhà khoa học vừa là người sáng tạo, vừa là người phá hoại. Triệu Ngự từng nửa đùa nửa thật rằng: Cùng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, tai họa cũng ngày một nhiều lên, hình tượng

các nhà khoa học cũng bị mài mòn.

Tư duy của Tôn Kiện Quân đang được tập trung cao độ thì bỗng lại nhớ đến Triệu Ngự. Gần đây anh thường nghĩ đến Triệu Ngự, nghĩ đến một người đàn ông thường hay thờ ơ trước mọi việc. Cũng có lúc anh đang nghĩ về Thương Nữ nhưng không hiểu vì sao lại nhớ ngay đến Triệu Ngự. Cứ như hai người ấy lúc nào cũng khoác tay nhau cùng đến với anh, họ đều là những người bạn tốt của anh. Thương Nữ đã làm cho tình cảm cá nhân anh được phong phú thêm, còn Triệu Ngự thì thờ ơ trước mọi việc. Ai đó đã có câu nói rằng tình bạn giữa nam giới phải được bắt nguồn từ bối cảnh bên ngoài, ta có thể hiểu thế giới ở đây là những sự vật khách quan. Trên thực tế, Tôn Kiện Quân không thể coi Triệu Ngự là bối cảnh khách quan thuần túy. Tình bạn giữa những người đàn ông là thứ có thể nhìn thấy được. Trong vài năm gần đây, tình bạn giữa họ chẳng những không hề giảm sút, trái lại còn thắm thiết hơn nhiều. Tôn Kiện Quân tự nhủ mình: hãy quên Triệu Ngự đi. Triệu Ngự là Triệu Ngự, Thương Nữ là Thương Nữ, không thể lẫn lộn giữa hai người đó được.

Tình bạn phải được duy trì với điều kiện: không làm ảnh hưởng đến tình yêu bấy lâu nay giữa anh và Thương Nữ. Tôn Kiện Quân đặt bút xuống. Cảm xúc của anh rẽ sang một hướng khác, từ sáng tác chuyển vào phòng tắm, lên giường. Sự xúc động của anh lây sang Nam Tử, điều đó dường như không sao tránh khỏi. Lại một đêm tiểu tâm hôn... đêm nay anh sẽ dành cho vợ tất cả. Tất nhiên trong cái vui, anh cũng dành thời gian để nghe vợ kể về tình cảnh nghèo túng của gia đình chị ở nhà quê. Vừa mở cửa phòng sách bước ra, anh đã nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của Nam Tử đang ngồi xem ti vi. Đây là nếp sống quen thuộc do anh tạo dựng cho Nam Tử. Nếp sống của Nam Tử hiện nay là do anh tạo nên. Nam Tử xa nhà đã bốn, năm ngày nhưng có khác gì Nam Tử đang ngồi trước ti vi đâu.

Suối nước nóng ngày mồng bốn tháng Năm... tình cảm đó lại khơi dậy trong lòng người đàn ông, bỗng anh nghĩ ngay đến một đề tài. Phải viết đề tài này, cho đăng lên báo. Một đề tài về du lịch. Không nói cũng rõ, bài viết này sẽ dành tặng Thương Nữ. Ngày mồng bốn tháng Năm, suối nước nóng, từng câu từng chữ anh viết đều mang hàm ý sâu xa, bằng lối văn kể chuyện,

anh điếm xuyết thêm những chi tiết cần thiết. Anh định bụng khi nào bài được đăng trên báo, sẽ thông tin cho Thương Nữ biết, họ sẽ cùng nhau tận hưởng ngày mồng bốn tháng Năm đầy thú vị và có lẽ không chỉ mồng bốn tháng Năm năm nay. Anh sẽ có cuộc trò chuyện dài với Thương Nữ về chuyện này. Thương Nữ trong tưởng tượng của anh sẽ bẽn lẽn như một nàng dâu mới...

Tôn Kiện Quân càng nghĩ càng thêm xúc động, trước tiên là nghệ thuật, còn bây giờ lại có thêm tình yêu. Nhưng người vợ trẻ trung, thân hình kiều diễm đang ngồi ngay trước mặt anh, khiến mọi suy tưởng và rung cảm trong lòng anh đều đổ dồn vào người vợ. Tất nhiên người vợ không thể từ chối anh và anh cũng không thể buông tha cho người vợ đêm nay. Ai bảo trời sinh ra Tôn Kiện Quân làm gì. Những phần thưởng trời ban cho cuộc sống, anh quên làm sao được? Món ăn ngon đặt ngay trên bàn, anh làm ngơ sao được? Bát đĩa, rượu ngon đã bày sẵn, say túy lúy... anh nghĩ.

Có tiếng cười của Nam Tử ở phòng khách.

Nam Tử mặc sơ mi cộc tay ngồi trên đi văng xem ti vi. Tư thế ngồi giống hệt như một học sinh tiểu học, chăm chú, dán mắt vào ti vi. Đài truyền hình trung ương đang chiếu một bộ phim về đề tài kháng chiến, bọn Nhật đang bị du kích ném một quả lựu đạn, làm chị bật cười. Một sĩ quan trẻ tuổi của Bát lộ quân cười ngửa, vai mang súng, người gầy gò nhưng mắt khá tinh anh, càng nhìn chị càng thấy người đó rất giống Ninh Cường. Chị chăm chú xem quên cả đức ông chồng. Tôn Kiện Quân đứng ngay sau lưng mà chị không hề hay biết.

Buổi chiều, Nam Tử lau sàn nhà, khi lau đến phòng sách chị thấy trên bàn của chồng có mấy tấm ảnh của Thương Nữ và một vài tấm ảnh chụp Triệu Ngư và Tề Hồng. Số ảnh của Thương Nữ chiếm quá nửa, Thương Nữ mặc áo tắm đang cười, có tấm chụp Thương Nữ đang đi lấy củi, có tấm chụp Thương Nữ đi chân đất leo dốc, có tấm chụp Thương Nữ ngồi bên đồng lửa hồng...

Ngày mồng năm tháng Năm Nam Tử trở về Thành Đô, nhưng Tôn Kiện Quân không ra đón vì anh còn bận quá nhiều việc: bận chụp ảnh cho Thương Nữ, bận ghi lại mọi hình ảnh về Thương Nữ. Thực ra một vài tấm

anh cũng chẳng có gì đáng nói, chồng chị đem về nhà, nhưng đâu phải để cho chị xem. Chị đã bị chồng bỏ quên. Trong lúc ham vui, anh đâu có quan tâm đến vợ?

Cũng thật kỳ lạ, Nam Tử cũng quên nhớ đến chồng.

Người sĩ quan Bát lộ quân trẻ tuổi, khôi ngô kia đang ra roi quất ngựa, Nam Tử dán mắt nhìn anh ta. Ninh Cường... Nam Tử nghĩ.

Sau khi trở về Thành Đô chị không hề có liên hệ với Ninh Cường.

Có một số việc, chị chôn chặt trong lòng giống như việc gieo trồng trên đồng ruộng. Chị đã trở về nhà mình ở Thành Đô, trở về với căn nhà bên cạnh công viên Tà Xuyên. Chị không hề thay đổi vẫn là Nam Tử như trước khi vắng nhà. Nhưng chồng chị... chồng chị vẫn là chồng chị trước đây.

Nam Tử muốn có một người chồng như thế nào?

Vấn đề này xem ra khá phức tạp. Nó lộn xộn, vụn vặt, tản mạn, khó có thể tìm ra định hướng chính xác. Việc Nam Tử đến với Tôn Kiện Quân không phải do chị thiết kế, mà do người khác liệu chị có thể đảo lộn được thiết kế này không?

Khi ti vi đang chiếu quảng cáo, chị liếc mắt nhìn sang phòng đọc sách.

Trên ti vi đã chiếu màn hai của vở kịch, viên sĩ quan Bát lộ quân đang cho ngựa ăn cỏ bên ven sông, dưới gốc cây, một cô gái xinh đẹp xuất hiện...

Nam Tử chăm chú ngồi xem, một lần nữa, chị lại quên hẳn đức ông chồng.

Bỗng nhiên có một bàn tay đưa từ phía sau tới, làm chị giật mình. Tôn Kiện Quân quỳ xuống hôn vào môi chị, chị đón nhận cái hôn của chồng, nhưng mắt vẫn dõi nhìn ti vi. Tâm tư của hai người đang để ở hai nơi khác nhau.

Tôn Kiện Quân hôn chị rất say đắm, khiến chị không tài nào còn tâm trí xem ti vi nữa. Một lát sau hai người đã kéo nhau vào phòng ngủ. Nam Tử đã trở thành Thương Nữ trong đêm tối. Hôn nhau, làm tình... Tôn Kiện Quân đắm mình trong dục vọng, ôm ghì lấy người vợ đáng yêu, nghe vợ kể về tình hình gia đình ở quê nhà.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 17

Mưa Cũng Có Cái Thú Của Mưa, Cứ Gì Phải Trời Nắng

Mùa Hè năm 2001, thời tiết ở Dung Thành và Mi Sơn khá giống nhau. Tháng Sáu, nóng hơn một chút, vào khoảng 35, 36 độ C, nước da người đi bộ dưới ánh nắng có đôi chút khác thường. Ánh mặt trời hơi độc. Câu nói có tính khuếch đại của người xưa nay đã ứng nghiệm. Một số người không sợ nắng như Triệu Ngự, Nam Tử thường thích đi bộ trong nắng, song với sự khuyên can của người khác, họ cũng cảnh giác với cái nắng nóng. Đã có những thực tế đủ để chứng minh rằng người mắc bệnh ngoài da ngày càng tăng lên. Vợ người bạn Triệu Ngự đứng trên sân thượng phơi nắng suốt hai tiếng đồng hồ để tưới cây, kết quả da bị mẩn ngứa rất khó chịu. Lúc đó, chị ta không để ý nhưng về sau đã phát hiện da ở chỗ cổ tay đeo đồng hồ có vấn đề.

Tầng dưỡng khí trên trái đất có những khe hở khổng lồ mà con người không thể nhìn thấy được. Con người chỉ quan tâm đến những vật mình nhìn thấy, đó cũng là một trong những đặc trưng trong thời đại ngày nay của chúng ta. Bầu không khí nóng tăng dần hàng năm, các nhà khoa học đã đưa ra một luận đoán mang tính thuật ngữ: Hiệu ứng nhà kính. Những người quan tâm và không quan tâm đều thừa nhận rằng nhiệt độ đã có sự thay đổi rõ rệt so với hai mươi năm về trước, mùa Đông không rét, mùa Hè lại quá nóng bức. Nhưng sự thay đổi cũng chỉ là thay đổi, nó có ý nghĩa gì? Sự thay đổi ấy có thật đáng sợ không? Hàng ngày trên thế giới đều có sự thay đổi, nếu không có sự thay đổi mới là điều đáng sợ... Những người lạc quan tin rằng các nhà khoa học sẽ giải quyết được mọi vấn đề. Sợ gì trời nóng! Đã có máy điều hòa không khí thật dễ chịu biết bao! Xe ô tô nhả ra một khối lượng lớn khói bụi, có gì là lạ đâu. Người Mỹ từ chối không ký vào bản Nghị định thư Kyoto về môi trường, chẳng lẽ người Trung Quốc

lại phải lo sợ ư? Tiếng nói bảo vệ môi trường ngày càng có sức mạnh nhưng liệu có thể lấn lướt được sự phát triển không? Phát triển là lý lẽ danh thếp, còn mọi thứ đều là lý lẽ mềm yếu. Ngập lụt bệnh dịch, bụi bặm... cũng đã qua rồi, chẳng phải chúng ta vẫn sống rất khỏe đó sao? Mặc dầu số lượng người nghèo chiếm tỉ lệ rất cao, nhưng há chẳng phải vẫn có khá nhiều người Trung Quốc vẫn sống sung túc đó sao? Người giàu ăn của ngon vật lạ, người nghèo nai lưng ra phục vụ, cảnh tượng cuộc sống như vậy há chẳng phù hợp với logic của một số nhân vật tai to mặt lớn hay sao?

Trời đã thay đổi rồi, đó là thực tế không cần bàn cãi: Đất cũng đã thay đổi rồi, đó cũng lại là một thực tế không thể chối cãi. Nhưng sự thay đổi của trời lại bắt nguồn từ sự thay đổi của con người. Con người ở đây là chỉ những con người lòng tham vô đáy sống ích kỷ, chỉ biết trục lợi, họ bất chấp tất cả, thật là khủng khiếp. Song cũng có những tiếng nói đồng đạc từ bờ đạc dương minh mông truyền đén, tiếng nói ấy nhắc đi nhắc lại không biết mệc mòi ba chữ: Dừng lại ngay. Dừng lại ngay, đừng tàn phá thiên nhiên nữa, dừng lại ngay lòng tham vô đáy, dừng lại ngay...

Cũng như Triệu Ngự, một người sống ở phía tây thành phố, ngày nào cũng nghe người ta nói đén: phát triển, phát triển, phát triển. Nghe mãi cũng quen tai, về sau từ này lại mang một ý nghĩa khác: làm giàu. Phải tỏ rõ cho người châu Âu biết, người Trung Quốc chúng ta cũng... nghĩ tới đây, Triệu Ngự bật cười, anh bỗng nhớ lại lời kêu gọi của thế giới: Phải dừng lại ngay. Anh đã nghe câu này suốt mười năm rồi, tiếng nói trên sách báo và tiếng nói trong trái tim bây giờ mới gặp nhau.

Năm 2001, có một tờ báo đã đạg tin: Mấy trăm nhà khoa học trên thế giới đã đưa ra kết luận: Việc trái đất nóng dần lên là điều không sao tránh khỏi. Người Trung Quốc thì nói rằng mệnh trời đã địnđ. Triệu Ngự rất ngưỡng mộ một giáo sư người Đức, vì ngay từ những năm 30 của thế kỷ hai mươi ông này đã chỉ ra: Phải tổng độnđ viên toàn cầu để cứu lấy trái đất. Triệu Ngự rất tâm đắc với ý tưởng này, năm nay anh đã ba mươi bảy tuổi, anh

thấy mình cần phải làm một việc gì đó, phải có tiếng nói riêng của mình, cho dù tiếng nói ấy có đem lại kết quả hay không, điều quan trọng là phải có tiếng nói. Niềm an ủi duy nhất của anh là tờ tạp chí *Bạn đọc* được phát hành rộng rãi trên toàn quốc ngày càng đăng nhiều tiếng nói của độc giả. Sự vận động bên lề của giới văn nghệ sĩ và dư luận đông đảo người dân đã tạo nên một sức mạnh thường xuyên xuyên cảnh báo về thảm họa môi trường. Nhưng trước mắt vẫn có thể là không khí ảm đạm, ham muốn của con người vẫn như con ngựa tuột khỏi dây cương, chủ nghĩa vật chất vẫn đang bùng bùng như ngọn lửa cháy. Qua những diễn biến thực tế, Triệu Ngự đã nhìn thấy sự ngu ngốc, ngu ngốc đến mức không tưởng của con người. Nếu sự ngu ngốc ấy đã trở thành thói quen thì chỉ còn biết lo lắng. Bạn cứ nghĩ, nghĩ mãi nhưng xung quanh bạn vẫn chỉ là những sự hung hăng, tàn phá môi trường, bất chấp tất cả.

Triệu Ngự đã rút ra bài học, coi đây là lá bùa hộ mệnh cho mình. Không thể đơn thương độc mã chiến đấu với thảm họa có một không hai trong lịch sử thế giới. Không thể cứ đơn phương phê phán, rồi đứng trơ mắt ếch ra nhìn. Đời người rất ngắn ngủi, chỉ vài chục năm là biến mất, trong khi đó những cái cần cảm thụ lại rất nhiều, có thể nói là nhiều vô kể.

Cuối mùa Hè năm 2001 ở Thành Đô và Mi Sơn đều có mưa, mưa kéo dài hàng mấy chục ngày, khắp nơi trong thành phố đều bị ngập lụt. Nạn lụt khủng khiếp chưa từng thấy bao giờ, ngay cả người sống trăm tuổi cũng chưa một lần được chứng kiến. Khu vực Tứ Xuyên trở thành vùng mưa dữ dội, cây cối, côn trùng đua nhau sinh nở. Dòng sông Phủ Nam chảy như thác lũ, nước sông dâng cao cả chục mét. Có ngày nhìn lên thấy trời nắng hắt hoi, thế mà chỉ trong chớp mắt trời đã sập tối, lại đổ mưa dữ dội. Trời đã thay đổi rồi, trời ơi là trời, dự báo thời tiết sai bét hết cả. Ruộng đồng ngập mênh mông đúng lúc lúa đang lên đồng, rau sắp ra hoa. Người thành phố không gặp trở ngại lớn lắm, chỉ phải mỗi tội không đi ra đường được, đường phố ngập lênh láng, những người làm ăn buôn bán đành chịu bó tay, đành đợi đến năm sau sẽ tính.

Mưa liên miên, đem lại nhiều sự buồn phiền. nhưng chính trong mưa cũng lại có nhiều niềm vui. Những người có niềm vui bao giờ cũng vui, trong mưa cũng có cái thú vui, hà cố gì cứ phải đợi trời nắng. Mùa Thu trời quang mây tạnh, ai chẳng thích, còn trời mưa tầm tã như mùa Hè này ai chả phiền lòng...

Hỷ Nhi ở đường Tô Tam Mi Sơn, do ở tầng cao nên bị nước đột tràn vào lênh láng, các phòng đều sưng nước, nước ngấm cả vào sàn nhà, dội xuống nhà Điền Tiểu Lan tí tách. Khi đi làm về Điền Tiểu Lan đứng ngây người như phỗng, chị vội chạy lên tầng bảy. Nhưng lúc đó Hỷ Nhi vẫn còn ở công ty uống rượu với mấy người bạn. Khi trở về anh ghé qua căn hộ của Điền Tiểu Lan, thấy chỗ nào cũng đặt chậu hứng nước, anh lại thấy vui vui. Hỷ Nhi hỏi xem cô định làm gì.

Điền Tiểu Lan đẩy anh lên gác, vừa mở cửa đã thấy nước mưa rơi tí tách. Điền Tiểu Lan bật ô, Hỷ Nhi lại thấy vui. Về nhà vẫn phải che ô, thích thật. Hai người cùng che một cái ô. Hỷ Nhi đi đến đâu, cái ô đi theo đến đó. Cái ô đã trở thành phương tiện của tình yêu, dưới mái ô là hai khuôn mặt ửng hồng. Hai người cùng lao động, cùng tát nước, khiến tình yêu giữa họ càng thêm mặn nồng. Chỉ có điều Hỷ Nhi mãi miết tát nước nên không kịp thổ lộ tình yêu. Tát sạch nước trên tầng bảy cũng có nghĩa là tầng sáu không bị đột nữa. Buổi tối, mưa đã nhẹ hạt hơn, Hỷ Nhi cầm đèn pin lên kiểm tra nóc nhà, thì ra những bồn hoa đã làm đọng nước ngấm vào tường rồi dội xuống khắp nhà. Hỷ Nhi lấy xẻng hớt các lớp đất còn Điền Tiểu Lan tay cầm ô, tay cầm đèn pin, cả hai hì hục lao động suốt hai tiếng đồng hồ mới xúc hết lớp đất rồi họ cùng đi xuống nhà. Họ tắm rửa, thay quần áo, tinh thần phấn chấn hẳn lên, khuôn mặt ửng hồng, nói cười vui vẻ. Hỷ Nhi giúp Điền Tiểu Lan sắp xếp lại giường ngủ. Khi trải ga giường, chiếc váy ngắn của Điền Tiểu Lan để lộ ra đôi chân trắng nõn, Hỷ Nhi đứng sững người. Điền Tiểu Lan nói: "Này", rồi lại nói, "này", lúc đó Hỷ Nhi mới như người sực tỉnh. Tháng Năm, lần đầu tiên họ hôn nhau trên sân thượng, nhưng chưa có dịp lên giường cùng nhau. Nửa tháng trước, họ lại hôn nhau lần

nữa, nhưng vẫn chưa lên giường cùng nhau. Thiệu Binh như một linh hồn ma quái, có thể trở về bất cứ lúc nào. Đệm giường đã trải xong, chiếc gối trắng toát, hai người ngồi bên thành giường rồi dần dần xích lại gần nhau. Lao động suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc này nên tận hưởng niềm vui mới đúng. Điền Tiểu Lan có hệ thần kinh rất vững, chị vẫn tỉnh táo theo dõi những tiếng động ở cầu thang. Hỷ Nhi cũng vội khóa chặt then cửa. Anh yêu Điền Tiểu Lan tha thiết, mọi động tác của anh cứ như chó đói vồ mồi, ăn vội ăn vàng vì sợ người khác chớp giật mắt. Thiệu Binh có một chiếc xe cũ, có thể về Mi Sơn bất cứ lúc nào, dù là nửa đêm hay hai, ba giờ sáng. Thiệu Binh không quản gió mưa, gió mưa càng thêm kích thích dục vọng của anh ta... Hỷ Nhi và Điền Tiểu Lan ngồi bên giường hôn nhau, hôn thật say sưa đắm thắm như vừa được ăn một bát canh ngon. Họ vẫn không thể lên giường cùng nhau. Hai người buông nhau ra, ngồi nhắm tính đợi hôm nào trời nắng sẽ gọi thợ đến sửa trần nhà. Đúng lúc đó có một tiếng sấm rất to làm hai người giật thót tim, cứ tưởng Thiệu Binh mở cửa...

Mưa bất thường, mưa triền miên, niềm vui trong mưa, ví dụ như Tôn Kiện Quân ở Thành Đô chẳng hạn. Cô con gái Tôn Tiểu Minh đã nghỉ hè nhưng vẫn đến trường học thêm. Tôn Kiện Quân nhận lời với Tiểu Đào, suốt ba buổi chiều liên tiếp đánh xe đến trường đón con, tiện thể đón luôn Triệu Cao, con trai Thương Nữ. Thương Nữ đã gọi điện nhờ anh đón hộ vì Triệu Ngự đi công tác ở Sơn Đông chưa về. Trước hết, Tôn Kiện Quân đưa con gái về với Tiểu Đào, sau đó mới đưa Triệu Cao về phố Cát Thăng. Nhưng Triệu Cao không chịu, nó đòi cùng vào nhà để làm bài tập với Tôn Tiểu Minh. Tôn Kiện Quân gọi điện hỏi ý kiến Thương Nữ, Thương Nữ đồng ý. Tôn Kiện Quân mừng thầm trong bụng: lại có thời cơ rồi. Anh tự vào bếp nấu cơm rồi đánh xe đến công ty điện tín đón Thương Nữ. Bữa cơm tối rất vui lại có thêm chủ nhà Tiểu Đào, cả năm người cùng ngồi vào bàn ăn. Suốt ba ngày đều diễn ra như thế, Tôn Kiện Quân thấy hả lòng, hả dạ. Trong hai người đàn bà thì Thương Nữ là mối tình đầu, còn Tiểu Đào là vợ cũ của anh. Bên chiếc bàn ăn hình chữ nhật, anh ngồi chính giữa, Thương Nữ và Tiểu Đào ngồi hai bên. Tôn Kiện Quân hết quay sang bên trái lại

quay sang bên phải gấp thức ăn, cạn chén với họ. Anh húp thử một thìa canh rồi khen ngon rồi rít, tạo nên một không khí đầm ấm trong gia đình. Tiểu Đào tỏ ra khách sáo với Thương Nữ. Trước đây chính Thương Nữ làm chị phải đau lòng, nhưng bây giờ thì không. Tất nhiên chị không đẹp bằng Thương Nữ nhưng lại thời thượng hơn. Khi chị nói chuyện về thời thượng, Thương Nữ chỉ còn cách ngồi ngây như một khúc gỗ, há hốc mồm nghe. Tiểu Đào thầm nghĩ: Người đàn bà gọi thân cho một người đàn ông cứng như khúc gỗ thì chính cô ta cũng là một khúc gỗ không hơn không kém. Thương Nữ đã ba mươi tuổi nhưng vẫn chưa hề nhận ra những khiếm khuyết của mình, về mặt xã hội, chị được trời phú cho tiền tài, đi lại bằng những chiếc xe sang trọng, nhưng thời gian đã quá gấp gáp rồi, mỗi năm lại sụt giá trông thấy. Tôn Kiện Quân vẫn say mê Thương Nữ như điều đố, điều đó Tiểu Đào biết rất rõ. Chị rất ủng hộ chồng trước biến ước mơ thành hiện thực. Trên bàn ăn, chị luôn dùng lời lẽ gán ghép cho hai người, kêu gọi lại những chuyện cũ, ngầm ám chỉ Tôn Kiện Quân vẫn rập tâm theo đuổi mối tình đầu. Phớt lờ sự khó xử của Thương Nữ, chị luôn cố ý nhắc lại tính chất quan trọng của mối tình đầu trong cuộc sống. Có điện thoại gọi, Tiểu Đào cầm ô đi ngay, chị đi ô tô, sợ gì mưa... Hai đứa trẻ sang phòng bên đóng cửa làm bài tập, còn lại một người đàn ông và một người đàn bà, uống nốt cốc rượu, họ sang phòng khách ngồi xem ti vi, nhưng ti vi đang chiếu chương trình gì, có lẽ cả hai người đều không tập trung tư tưởng. Thậm chí Tôn Kiện Quân càng tệ hại hơn: trong anh dường như không hề có ti vi. Trở lại với trạng thái lơ đãng năm nào, anh đăm đăm nhìn Thương Nữ, nhìn mãi không biết chán, nghe mãi vẫn thấy chưa đủ.

Thương Nữ mặc váy ngắn để lộ bộ đùi gợi cảm, mắt không rời Tôn Kiện Quân, bất thần chị quay đầu lại xem ti vi. Tôn Kiện Quân hồi hộp trong lòng: Cái ti vi chết tiệt này, hãy biến đi cho rảnh mắt. Nhưng làm sao ti vi có thể biến đi được, chính nó là cái cớ để hai người có thể ngồi với nhau suốt mấy tiếng đồng hồ. Thương Nữ luôn giục con trai về nhà, nhưng Triệu Cao vẫn mãi mê nô đùa với Tôn Tiểu Minh... Có ai biết Thương Nữ chỉ giả vờ giục con như vậy không? Cứ nhìn điệu bộ chị ngồi trên sa lông cũng đủ

biết chị chưa muốn về. Hai người thủ thủ nói chuyện như một cặp vợ chồng. Người đàn ông thì kiên nhẫn hầu hạ, còn người đàn bà thì không cần ý tứ, hết uống nước lại ăn hoa quả... Thương Nữ đứng dậy đi vệ sinh, Tôn Kiện Quân tay cầm một chiếc khăn mặt mới. Chiếc khăn mặt đẹp có ý nói với Thương Nữ rằng hãy cho anh cơ hội quý giá này. Thương Nữ cầm lấy chiếc khăn màu sắc sặc sỡ cũng có nghĩa muốn nói với anh: Em hiểu rồi... Thật vậy, làm sao chị lại không hiểu ra kia chứ. Họ ra khỏi nhà vệ sinh trở lại ngôi nguyên chỗ cũ, Tôn Kiện Quân kéo Thương Nữ về phía mình. Uống xong hụm nước, anh nhích lại gần hơn thì thầm với Thương Nữ như một cặp vợ chồng. Chiếc đi văng hình vòng cung dường như che khuất cả chiếc ti vi. Tôn Kiện Quân kéo Thương Nữ xích lại gần hơn nữa. Đây là động tác quen thuộc của Tôn Kiện Quân suốt mười năm qua mỗi khi tiếp cận Thương Nữ. Tôn Kiện Quân, hồi hộp, dục vọng đang thúc giục anh. Tình yêu làm anh sáng mắt ra, giọng nói lạc hẳn đi. Giá mà ôm ngay được Thương Nữ vào lòng thì hay biết mấy. Nhưng không thể được vì Thương Nữ vẫn ngồi yên bất động. Nếu Tôn Kiện Quân đánh liều cứ ôm chầm lấy Thương Nữ, thì có lẽ hậu quả sẽ thật khó lường. Hơn nữa anh cũng còn đủ bình tĩnh, không đến nỗi mù quáng làm bừa làm ẩu. Thật là cơ hội ngàn vàng, hai người ngồi với nhau suốt từ bảy giờ đến chín giờ. Đúng lúc đó Tiểu Đào về, hai người đều đứng lên nói lời tạm biệt ra về. Tiểu Đào nói ngay: - Tôi vừa về đến nhà, hai người đã định về hay sao? Nếu tôi chưa về thì sao? - Tiểu Đào mỉm cười, rồi đưa cho mỗi người một cái ô. Triệu Cao cầm lấy chiếc ô đi ra trước, Tôn Kiện Quân và Thương Nữ dùng chung một cái ô đi sau. Khi xuống đến bãi đỗ xe, cách nhà khoảng hai chục mét, Tôn Kiện Quân khẽ nắm tay vào thắt lưng Thương Nữ, cúi sát bên cúi, mặt giáp mặt. Trời mưa to quá, mưa rơi lộp bộp trên chiếc ô, họ càng áp sát vào nhau hơn. Hai mươi mét hạnh phúc, bỗng làm họ nhớ lại hai mươi giây hạnh phúc ở miếu Tam Tô năm ngoái. Tiểu Đào đứng trên tầng ba nhìn rất rõ cử động của hai người. Chị giận người, nhưng thôi, đó là chuyện của họ... Niềm vui trong mưa đã làm Tôn Kiện Quân quên hết cả. Sau khi đưa mẹ con Thương Nữ về phố Cát Thăng, anh quay đầu xe chạy lên đường cao tốc trước mưa to gió lớn, trước phong ba bão táp trong tâm hồn. Mưa vẫn ngày

càng dữ dội, lòng người nóng như lửa cháy, biết tính sao đây? Anh gọi điện cho Phan Đình rồi cho xe chạy một mạch đến đường Tam Hoàng. Trong mưa to, tiếng Phan Đình cười, hét lên: - Anh điên rồi sao?

- Đúng thế, anh đang điên, đêm nay anh phải điên tới số cho đã đời.

May mà có hình ảnh một người đã níu giữ anh lại: người vợ trẻ tuổi của anh: Nam Tử.

Mưa rơi, mưa rơi, mưa tháng Bảy, mưa tháng Tám, nông dân lo lắng, những người làm nghề buôn bán ở thành thị chau mày, còn những cặp tình nhân thì tới tập đưa nhau đến các quán cà phê. Thôi thì đủ mọi chuyện, người ta gọi điện, nhắn tin cho nhau, kéo nhau đến phòng trà tán gẫu... chỉ có Nam Tử là người thiệt thòi nhất. Ở quê chị chẳng có những chuyện như thế bao giờ. Mưa vài trận, nhà nông có cơ may được một vụ mùa bội thu. Thường ngày, Nam Tử vốn đã ít ra ngoài, những khi trời mưa lại càng không muốn ra ngoài. Chị ngồi trong nhà xem ti vi, nghe nhạc, ôn tập tiếng Anh, buổi chiều vào lúc năm giờ chị đành đội mưa đến nhà trẻ đón con trai Tôn Ân. Nam Tử xinh đẹp cũng có nhiều tâm tư, mưa to bão lớn, sấm rền chớp giạt cũng không thể làm chị liên tưởng đến cái đêm ấy ở quê nhà. Ký ức chị về cái đêm ấy đã được khóa chặt trong hòm bảo hiểm. Chồng chị, ngoài lúc đi làm, nói chung đều có mặt ở nhà. Ba miệng ăn cùng ngồi vào bàn thật là hạnh phúc. Tiếng mưa rơi như ru ngủ lòng người. Thế mới hay, mới gọi là cuộc sống gia đình, những ngày bình thường rất khó có cảnh này, chỉ có mùa mưa mới có thể giúp chị đem lại không khí ấm áp gia đình. Có một lần Tôn Kiện Quân vừa mở cửa, định đi nhưng màn đêm lóa lên mấy tia chớp, anh đứng tần ngần hồi lâu rồi lại quay vào ngồi bên cạnh vợ. Đúng là trời mưa đã giữ chân người ở lại, đã níu chân phu quân của chị... Nam Tử ngày càng xinh đẹp hơn, đôi mắt dịu hiền, giọng nói ngọt ngào. Nhưng suốt mấy ngày liền, Tôn Kiện Quân đi đâu mất tăm mất tích, làm chị rầu lòng. Cứ khoảng bốn giờ chiều chị lại nhận được một cú điện thoại báo tin chiều nay anh không về, tối còn đi dự chiêu đãi. Chiêu đãi gì, ở đâu anh không hề cho chị biết. Có một hôm mãi tận nửa đêm anh mới về... Trong màn đêm lạnh lẽo, Nam Tử mặc chiếc váy ngắn đứng trước cửa sổ chờ chồng, hai tay chị lạnh ngắt. Trong mưa to gió lớn bỗng chị vụt nhớ tới

một cái tên: Ninh Cường.

Mùa mưa năm 2001 kéo dài từ tháng Bảy đến tận tháng Chín, trong thời gian đó cũng có một vài ngày nắng ráo. Mọi người đổ ra đường để thay đổi không khí đều đem theo ô, nét mặt hớn hở như tù nhân được tha tù. Bạn bè lâu ngày mới được gặp nhau nên đề tài về thời tiết thường được nhắc đến. Mưa lâu như thế nếu không nói vài câu thì chịu sao nổi? Không ai nhắc đến vấn đề biến thiên của trời đất. Mọi người đều tin rằng trong lịch sử đã từng có những đợt mưa kéo dài suốt hơn hai tháng, có gì là lạ đâu. Cũng như thời tiết nóng bức, mặt trời trở nên độc ác, nếu nước sông không bị cạn kiệt thì ngập lụt mênh mông...

Những ngày trời mưa tầm tã, mặt trời không thể ngóc đầu lên được cuộc sống vẫn cứ diễn ra. Trịnh thợ may, cô gái vừa xinh đẹp vừa đảm đang của thị trấn Cầu Khê đang chuẩn bị ra Thành Đô lập nghiệp. Kế hoạch mở cửa hàng lẩu cá mè ở thành phố đã bước đầu được thực hiện, đã đặt tiền đặt cọc thuê nhà. Diện tích ba trăm mét vuông nhà dùng để kinh doanh được chia làm hai tầng, địa điểm này trước đây là cửa hàng cơm nhưng không sống nổi nên chị thuê để mở cửa hàng lẩu cá thực hiện ước vọng bấy lâu nay của chị. Chị dựa vào sự giúp đỡ của Triệu Ngự. Triệu Ngự vừa nhiệt tình vừa thận trọng suy nghĩ về mọi mặt giúp chị. Chị đã gặp Thương Nữ và mua tặng Triệu Ngự rất nhiều thứ. Chị nói với Triệu Ngự: Tôi thật không biết hình dung về vợ anh như thế nào cho đúng...

Nhưng khi trở về thị trấn Cầu Khê chị lại thao thao bất tuyệt kể cho Lương Ngọc Cầm nghe nào là cái mũi, đôi mắt, dáng người ra sao, khiến Ngọc Cầm nghe mà mê tít. Lương Ngọc Cầm hơi phiền lòng ở chỗ vợ chồng Triệu Ngự vốn là khách nhà chị, nay bị Trịnh thợ may nâng tay trên. Chị đề nghị bà chủ của mình cho chị đi Thành Đô một chuyến vì đã bảy, tám năm nay chị chưa đi Thành Đô. Trịnh thợ may gãi tai, ôm lấy chị bảo rằng: được, được...

Vào một ngày đầu tháng Tám, hai người thu dọn hành lý rời lên đường. Lúc đó, trời tối sầm, vừa đến Thành Đô trời đã đổ một cơn mưa lớn. Trịnh thợ may thuê một xe taxi và nói với Lương Ngọc Cầm:

- Từ nay cậu đừng gọi mình là Trịnh thợ may nhé.

- Gọi cậu là, Tổng giám đốc Trịnh cho oai. - Lương Ngọc Cầm nói.
- Gọi thế khó nghe lắm, cứ gọi tên thật của mình là Trịnh Thái Ưc cho tiện.
- Trịnh thợ may nói.

Buổi tối hôm đó, hai người đàn bà ở thị trấn nhỏ đến số nhà 77 phố Cát Thăng thăm vợ chồng Triệu Ngự. Lương Ngọc Cầm trang điểm kỹ càng, mặc quần áo mới, đi giày cao gót. Còn Trịnh Thái Ưc vẫn ăn mặc bình thường, vẫn áo sơ mi đen, quần bò. Họ vừa vào đến cửa đã được Thương Nữ niềm nở đón tiếp, chị cũng ăn mặc giản dị: quần soóc, áo sơ mi trắng. Ngoài chiếc vòng kiềng đeo cổ, chị không trang điểm thêm gì hết. Trong khi đó Lương Ngọc Cầm thì nào là nhẫn vàng, khuyên tai, kiềng vàng đủ cả. So với Thương Nữ rõ ràng là hơi tầm thường, nhút nhát chỉ ngồi yên, không nói năng gì, trong khi đó, Trịnh Thái Ưc luôn miệng nói cười, vồn vã kéo tay Triệu Cao như người thân thiết trong nhà. Triệu Ngự hỏi thăm Vương Đông và tình hình kinh doanh của cửa hàng lẩu cá ở Cầu Khê, Lương Ngọc Cầm trả lời rành rọt từng câu một, nhưng khổ một nỗi vừa trả lời mặt vừa đỏ bừng lên. Thương Nữ chỉ cười và nhìn chị.

Khi từ biệt vợ chồng Triệu Ngự xuống đến cổng lớn thì lão Tào ra mở cổng, lão ngắm nhìn rất kỹ hai người đàn bà nhà quê. Lão thấy khẩu khí của hai người này rất quê mùa, lão phân tích: đúng là hai người này đến tìm Triệu Ngự nhưng không may có Thương Nữ ở nhà...

Khi về đến nhà trọ, Trịnh Thái Ưc và Lương Ngọc Cầm đi tắm rồi leo lên giường. Mỗi người đắp một chăn bông riêng, nhưng cùng gối chung một gối, họ giao hẹn với nhau cấm không được đùa nghịch, chỉ nói chuyện nghiêm túc thôi. Bỗng Trịnh Thái Ưc nói đến vấn đề tiền, chị bảo rằng chạy đôn chạy đáo mãi mới vay được hai mươi vạn đồng nhưng khoản tiền nhỏ mọn này chẳng thấm vào đâu, còn thiếu một khoản tiền rất lớn, biết kiếm đâu ra bây giờ? Về thị trấn Cầu Khê vay ư? Không hy vọng. Bạn bè thân thiết của Trịnh Thái Ưc ở thị trấn Cầu Khê chắc cũng không giúp đỡ được nhiều lắm. Lần đầu tiên Lương Ngọc Cầm nghe Trịnh Thái Ưc nói đến vốn liếng làm ăn, mà thấy giật mình. Đúng như dự đoán của Trịnh Thái Ưc, Lương Ngọc Cầm đã gửi gắm tiền đồ của mình vào sự nghiệp của Trịnh Thái Ưc. Lương Ngọc Cầm trở mình, quay mặt sang phía khác, Trịnh Thái

Ức nhân cơ hội này trêu Lương Ngọc Cầm một trận, chị luồn tay sang chân của Lương Ngọc Cầm, Lương Ngọc Cầm chộp lấy tay Trịnh Thái Ưc hét toáng lên:

- Đã bảo không được nghịch kia mà.

- Nghịch cái gì nào? - Trịnh Thái Ưc cười bảo.

- Cậu chẳng đang nghịch là gì? Nếu không phải thì cậu cứ bỏ tay ra. - Lương Ngọc Cầm nói.

- Nếu mình không bỏ tay ra thì đã sao nào. - Trịnh Thái Ưc nói.

- Cậu lạ thật đấy, hai cái chân dày như nhau. Hơn nữa tiết trời tháng Tám chứ có phải đêm Đông giá rét gì đâu. - Lương Ngọc Cầm nói.

- Thời tiết hôm nay có khác gì mùa Đông giá rét đâu, nếu không tin cậu cứ sờ vào tay mình mà xem, lạnh buốt cả ra đây này. - Trịnh Thái Ưc cười bảo. Lương Ngọc Cầm không tin, thò tay sang chân của Trịnh Thái Ưc quả nhiên thấy hơi lạnh. Thế là hai người cùng đạp chung một chân, không để cho hơi ấm bị phân tán. Đùa nghịch với nhau một hồi, họ quay sang nói chuyện nghiêm túc.

- Nước đã lên đến tận cổ rồi mà cậu vẫn không lo hay sao? - Nếu ở địa vị mình, thì mình sẽ lo phát khiếp lên được. - Lương Ngọc Cầm nói.

- Nếu cậu chết đi, thì hàng năm mình sẽ đến bên mộ cậu khóc một lần. Cậu cũng biết đấy, nếu cậu chết thì mình biết sống với ai? - Trịnh Thái Ưc nói.

- Cậu định sống với ai? - Lương Ngọc Cầm nói.

- Mình sẽ sống với Vương Đông, đức ông chồng đáng yêu của cậu. - Trịnh Thái Ưc nói.

- Được lắm, lại vợ được của hời rồi. - Lương Ngọc Cầm bắm Trịnh Thái Ưc một cái.

- Làm gì có chuyện của hời? Cả hai đứa chúng mình, chẳng đứa nào vợ được của hời hết. - Trịnh Thái Ưc cười như nắc nẻ bảo.

- Thôi không đùa nữa. - Lương Ngọc Cầm nói.

- Ừ, thì thôi.

- Cậu không lo hay sao?

- Lo ư, lo thế nào?

- Mình có ý này, ta vay mấy hộ khá giả ở thị trấn... - Lương Ngọc Cầm nói.

- Cậu đừng nhắc đến những người đó làm gì, chưa vay tiền mà họ đã lăm le định tranh nhau chiếm lấy cậu, thử hỏi nếu vay tiền thì liệu cậu có thoát khỏi tay họ không? Những kẻ đó không phải là con người, mà là giống súc vật.

- Họ không phải là người, chỉ có chúng ta mới là người. - Lương Ngọc Cầm cười bảo.

- Chúng ta là những người tốt bụng, phải biết trân trọng điều đó. Trịnh Thái Ưc nói.

- Ai mà chẳng trân trọng? Song có điều mình rất lo cho cậu. - Lương Ngọc Cầm nói.

- Có thật cậu lo cho mình không? - Trịnh Thái Ưc cười bảo.

- Chẳng lẽ cậu bảo mình là giả dối, mình không phải là hạng người như thế đâu... - Lương Ngọc Cầm bực tức nói.

Lương Ngọc Cầm quay mặt đi. Trịnh Thái Ưc vỗ lên vai Lương Ngọc Cầm an ủi. Lương Ngọc Cầm mắt rơm lệ. Xem ra đó không chỉ đơn thuần là tình cảm của phụ nữ, mà còn là tình cảm của người làm thuê với bà chủ. Trịnh Thái Ưc xúc động ôm lấy bạn mình, ghé sát vào tai nói nhỏ vài câu, Lương Ngọc Cầm lộ rõ ngay vẻ vui mừng.

Bên ngoài, trời mưa càng to, họ tắt đèn đi ngủ, trong đêm tối, họ ôm lấy nhau thân thiết như hai chị em.

Hôm sau là ngày cuối tuần, Trịnh Thái Ưc mời Triệu Ngự và một số người đến ăn cơm ở nhà hàng Xuyên Giang khu Ngọc Lâm. Đây là lần thứ hai chị mời cơm, lần đầu tiên cũng mời Triệu Ngự, Lý Tiến, Tôn Kiện Quân và một số người khác ngồi kín cả một dãy bàn. Người đàn bà xinh đẹp của thị trấn nhỏ nói năng đâu vào đấy. Lý Tiến rất có cảm tình, hôm nay lại có thêm Lương Ngọc Cầm chưa nói mặt đã đỏ bừng làm cho không khí bữa ăn càng thêm ý nhị. Triệu Yến, Nam Tử cũng có mặt, kể cả người bạn của Triệu Ngự cũng có mặt. Lần đầu tiên Trịnh Thái Ưc đến Dung Thành là ngày Mồng một tháng Năm, đúng vào lúc Triệu Ngự đi Mi Sơn, anh đã nhờ bạn đưa Trịnh Thái Ưc đi khảo sát. Người đó họ Ngô, tên đầy đủ là Ngô Hải Ba, công tác tại thư viện tỉnh, có nhiều thời gian nhàn rỗi.

Mười người ngồi vây quanh hai nồi lẩu, Lý Tiến ngồi chính giữa, Trịnh

Thái Ưc ngồi kế bên, Lương Ngọc Cầm ngồi cạnh Thương Nữ. Tôn Kiện Quân mặt mày rạng rỡ, Nam Tử mặc áo dài Thượng Hải trông rất duyên dáng. Đàn ông uống rượu trắng, đàn bà uống rượu màu, phòng ăn rất sang trọng. Chủ quán trước đây cũng làm nghề thợ may, anh là người Trùng Khánh, vóc dáng tầm thước, đã từng là trí thức trẻ đi nông thôn, tốt nghiệp hệ Trung văn Học viện sư phạm Nam Sung. Là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty lớn, anh rất ít khi xuất hiện, hôm nay anh có mặt, Tôn Kiện Quân liền giới thiệu với mọi người. Anh uống một cốc rượu, hút một điếu thuốc. Đề tài xoay quanh việc mở cửa hàng lẩu, Trịnh Thái Ưc lắng nghe, không bỏ sót một câu. Cửa hàng lẩu cá Cầu Khê của chị cũng ở gần cửa hàng Xuyên Giang. Chị đã suy nghĩ kỹ khi chọn địa điểm này.

Mọi người đều bàn tán về việc chọn địa điểm của Trịnh Thái Ưc. Đa số đều cho rằng việc chọn địa điểm ở đây rất phù hợp, cửa hàng nhỏ bên cạnh cửa hàng lớn chẳng những không có hại, mà còn có lợi, hơn nữa đây lại là cửa hàng lẩu cá có phong cách đặc biệt. Lý Tiến nói với Trịnh Thái Ưc:

- Bước đầu tiên chị đã đi đúng, nếu món lẩu cá mè được khách ăn hoan nghênh, tôi tin chắc chị sẽ thành công.

- Cám ơn, cám ơn ông giám đốc nhiều lắm. - Trịnh Thái Ưc xúc động nói.

- Cứ gọi anh ấy là Lý Tiến, đừng gọi là giám đốc. - Tề Hồng nói.

- Không được, tôi không thể xưng hô tùy tiện như vậy được, như thế nghe bất lịch sự quá. - Trịnh Thái Ưc nói.

- Sau này quen thân, cách xưng hô sẽ thay đổi ngay. - Thương Nữ nói.

- Tôi đã được nghe về lẩu cá mè Cầu Khê từ lâu rồi, nhưng chưa được thưởng thức, điều đó chứng tỏ rằng tiềm lực vẫn chưa được khai thác hết. - Lý Tiến nói.

- Lời anh Lý Tiến thật chí lý, là giám đốc có khác, cách đánh giá thiết thực, tôi cũng chỉ mới được nghe nhưng chưa được thưởng thức. - Tôn Kiện Quân nói.

- Tôi được ăn rồi, quả thật rất ngon. - Triệu Ngự nói.

- Hồi tháng Tư anh đã đi Cầu Khê rồi còn gì. - Triệu Yến nói.

- Triệu Ngự đã nấu thử ở nhà, ăn rất ngon. - Thương Nữ nói.

- Thương Nữ đã khen ngon thì chắc chắn là ngon rồi. - Tôn Kiện Quân nói.

- Tôi cũng ăn thử rồi, hương vị khác hẳn với các cửa hàng lẩu khác - Triệu Yến nói.

- Tài nấu nướng của tôi còn kém xa chị Trịnh Thái Ưc - Triệu Ngư nói.

- Nghe các bạn kể hấp dẫn quá, thế nào tôi cũng ăn thử một lần xem sao, nhưng rất tiếc còn phải đợi một thời gian nữa, cửa hàng mới khai trương. - Lý Tiến nói.

- Không cần phải đợi đến ngày đó đâu, mai tôi sẽ nấu cho mọi người ăn thử. - Trịnh Thái Ưc nói.

- Làm ở nhà tôi cho tiện, đã có sẵn dụng cụ và bàn ghế rồi. - Thương Nữ nói.

Trịnh Thái Ưc đứng dậy uống hết chén rượu hồng, rồi nói với mọi người:

- Tôi quyết định trưa mai mời các vị đến nhà chị Thương Nữ thưởng thức món lẩu cá mè do chính tay tôi làm. Sau khi các vị thưởng thức, tôi mới chính thức khai trương cửa hàng ở Thành Đô.

- Ngày mai tôi sẽ giúp một tay. - Triệu Ngư nói.

- Tôi cũng sẽ giúp một tay. - Nam Tử nói.

- Thế thì hay quá còn gì. - Thương Nữ nói.

- Tốt quá, mọi người lại có dịp bên nhau. - Tôn Kiện Quân cười bảo.

Tôn Kiện Quân liếc nhìn Thương Nữ, còn Thương Nữ thì quay sang nói chuyện với Lương Ngọc Cầm. Triệu Ngư hỏi Ngô Hải Ba ngày mai có rỗi không? Ngô Hải Ba trả lời:

- Ồ, ồ tôi rảnh rồi. - Nói xong anh liếc nhìn Triệu Yến rồi lại cúi đầu xuống. Triệu Yến nói với Triệu Ngư lẽ ra ngày mai tôi có cuộc gặp mặt, nhưng thôi, cứ hoãn lại đã, tôi không muốn bỏ lỡ dịp thưởng thức lẩu cá mè Cầu Khê.

Tối nay Triệu Yến uống hơi nhiều, mặt cô ửng hồng. Cô đã có bạn trai, anh ấy là một nhà dương cầm nổi tiếng. Mỗi tuần họ gặp nhau một lần, không nhiều, cũng không ít. Triệu Ngư và Thương Nữ hỏi cảm tưởng của cô ra sao, cô nói ở quán cà phê cũng giống như ở phòng làm việc. Chỉ tiếp xúc độ bảy, tám lần là cô đã đọc được bản vẽ và dự toán của công trình. Triệu Ngư đã gặp anh bạn trai này rồi, mắt đeo kính trắng trông rất phong độ, rất có niềm tin vào sự nghiệp của mình. Chuyện vòng vo mãi bỗng đề cập tới

một từ: Phó Cao. Triệu Ngự có nhận xét rất tốt về chàng kỹ sư này. Đây là nhận xét rất nghiêm túc, chính Triệu Yến cũng không ngờ tới. Cô biết Triệu Ngự vẫn mong muốn cô tìm được một người bạn trai tâm đầu ý hợp, năm nay cô đã hai mươi sáu tuổi, nên lập gia đình mới phải.

Triệu Yến đứng dậy đi vào nhà vệ sinh thì gặp Ngô Hải Ba, biết là khách cùng ngồi ăn với mình, cô gật đầu chào. Khi tránh nhau ở lối đi, Ngô Hải Ba liếc nhìn Triệu Yến trong giây lát rồi quay đầu đi. Anh dừng lại ở hành lang như chợt nhớ ra điều gì. Anh là người uống rượu được, có thể uống liền một lúc hơn chục cốc. Anh đưa mắt nhìn lên trần nhà rồi lại cúi xuống vẻ suy nghĩ. Bước vào phòng ăn, anh ngồi vào chỗ cũ, trong không khí ồn ào, anh vẫn nghe rõ tiếng chân bước nhẹ: Triệu Yến đã quay trở vào.

Trưa hôm sau, mọi người lại kéo đến số nhà 77 phố Cát Thăng, bước lên tầng năm ngồi chật kín cả phòng khách nhà Triệu Ngự. Triệu Cao vui quá hò hét om sòm, cậu con trai bốn tuổi của Tôn Kiện Quân cũng hò hét theo khiến mọi người đều phải giật mình. Tôn Kiện Quân nói với Thương Nữ:

- Con trai tôi ở bên cạnh con trai cô xem ra cũng hảo hán ra phết.
- Đúng thế. - Thương Nữ gật đầu bảo.
- Con rất muốn chị Tiểu Minh ở đây. - Triệu Cao nói.

Tôn Kiện Quân gọi điện ngay cho Tiểu Đào, chỉ một lát sau Tiểu Đào đã đánh xe đưa con gái đến. Thương Nữ xuống nhà mời Tiểu Đào lên chơi rồi cùng ăn cơm trưa. Tiểu Đào nói còn đang bận việc, để khi khác. Tiểu Đào không biết trên nhà có đông khách, cứ tưởng cuối tuần chỉ có Tôn Kiện Quân đến chơi. Trong lúc hai người đàn bà đang nói chuyện, thì Tôn Kiện Quân dắt hai đứa trẻ xuống, đứng ngay sau lưng Thương Nữ, trông cứ như một cặp vợ chồng. Tiểu Đào bằng đôi mắt tinh nghịch đẩy hai người sát vào nhau. Lúc lên xe, chị đưa tay ra hiệu: - Các bạn cứ vui chơi đi, chơi thật thỏa thích đi.

Ba đứa trẻ dắt nhau ra phố mua quà, còn hai người lớn đi lên tầng năm, người đàn ông đi trước, người đàn bà đi sau. Đến tầng ba, Tôn Kiện Quân quay lại nhìn Thương Nữ, anh định nói gì nhưng lại thôi.

Triệu Ngự đang mổ cá dưới bếp, Triệu Yến đưa dao thớt cho anh. Cá mè được mua ở cửa hàng nông nghiệp, tuy cá còn tươi nhưng không thể so

sánh với cá mè ở Cầu Khê được. Trịnh Thái Ưc phối chế các gia vị, đây là khâu quan trọng nhất, ở các cửa hàng, người ta thường giữ bí mật về cách phối chế phụ gia. Lẩu cá mè có tới mười tám gia vị, thiếu một thứ cũng không được. Việc phối chế các gia vị cũng là cả một nghệ thuật, ví dụ chất thảo dược chẳng hạn, nhiều quá, ít quá cũng không xong. Trịnh Thái Ưc vừa làm vừa chuyện trò vui vẻ. Mười ba người quây quần quanh hai nồi lẩu là cả một nghệ thuật phải sắp xếp, tính toán sao cho ăn vừa đủ. Lương Ngọc Cầm vừa thái rau vừa nhìn Trịnh Thái Ưc phối chế gia vị, đến nỗi hoa cả mắt. Lý Tiến tò mò cũng xuống bếp hỏi Trịnh Thái Ưc. Trịnh Thái Ưc lần lượt kể mười tám loại gia vị cho Lý Tiến nghe, Lý Tiến luôn tặc lưỡi không ngờ làm lẩu cá lại phức tạp đến thế. Trịnh Thái Ưc nói chị không dám mơ mộng nhiều, chỉ muốn đứng vững chân ở Thành Đô rồi sẽ từ từ, từ nhỏ đến lớn. Lý Tiến nói chị có quyết tâm như vậy, chắc chắn sẽ thành công. Trịnh Thái Ưc nói: - Được giám đốc giúp đỡ, tôi tin mình sẽ thành công.

- Tôi sẽ gắng hết sức mình. Chị đừng gọi tôi là giám đốc, hôm qua tôi đã nói rồi. - Lý Tiến nói.

- Gọi anh là giám đốc cũng được chứ sao, anh là giám đốc công xã vậy. Triệu Yến nói cảnh tượng hôm nay có khác gì công xã nhân dân những năm trước đâu. - Triệu Ngự đứng bên cạnh cười bảo.

- Nhà ăn tập thể của công xã nhân dân. - Lý Tiến nói.

Mấy người đàn bà rồi rãi, ngồi ở phòng khách kể chuyện đan áo len. Thương Nữ đã đan cho con gái của Tề Hồng một chiếc áo len rất đẹp. Tề Tề đã tròn một tuổi, mặt mũi khôi ngô, ai cũng yêu thích. Nam Tử nói, tôi cũng sẽ đan cho Tề Tề một chiếc quần len. Còn Ngô Hải Ba thì chăm chú xem ti vi, khi đến mục quảng cáo, anh mới quay lại nghe các chị kể chuyện về đan áo. Không khí vui vẻ làm anh rất cảm động, vì thường ngày anh chỉ quanh quẩn trong thư viện, không khí thật buồn tẻ.

Hai chiếc bàn ăn được kê vào phòng khách, mỗi chiếc có một lỗ khoét tròn vừa đủ để nồi lẩu. Ghế ngồi thiếu, phải đem mấy chiếc từ phòng làm việc của Triệu Ngự sang. Mười ba con người, cả người lớn và trẻ con đều ngồi quây quần quanh hai chiếc bàn, hai nồi lẩu đang sôi sùng sục, hương vị tỏa

ra thơm ngát, trước hết là được tận hưởng bằng mũi, sau đó mới đến mồm. Chỉ trong giây lát, những con cá sống đã trở thành cá chín, mười ba đôi đũa thi nhau đưa vào nồi lẩu. Không ai nói gì, tất cả đều tập trung vào thưởng thức món cá mè Cầu Khê, riêng Trịnh Thái Ưc là không gặp, chị đưa mắt nhìn mọi người. Người đầu tiên thốt lên ngon quá là Tôn Kiện Quân. Sau khi nếm thử một miếng, Lý Tiến nói với Triệu Ngư: Thật tuyệt vời, không chê vào đâu được. Ăn tiếp miếng thứ hai, anh lại nói mùi vị thật hấp dẫn khoái khẩu quá. Lý Tiến quay sang nói với Trịnh Thái Ưc người Thành Đô rất sành ăn, khi gặp món cá ngon thế này, nhất định họ sẽ đổ xô vào ăn, chị hãy mau mau tiến quân về Thành Đô đi. Nghe Lý Tiến nói vậy, Trịnh Thái Ưc phấn khởi quá đến nỗi mặt đỏ bừng lên. Chị uống một hơi hết hai ly rượu, xem ra chị rất vui, nhưng trái lại, ngồi bên cạnh chị là Lương Ngọc Cầm lại tỏ ra e thẹn. Hai người đàn bà cùng ở một thị trấn nhỏ nhưng rõ ràng mỗi người có một tính cách, Trịnh Thái Ưc giao du nhiều nên tỏ ra bạo dạn, còn Lương Ngọc Cầm suốt ngày chỉ quanh quẩn ở nhà, nên tỏ ra nhút nhát.

Mọi người ai cũng khen ngon, ngay cả Ngô Hải Ba người vốn ít nói nhất cũng thao thao bất tuyệt, hết so sánh cửa hàng này với cửa hàng kia, lại bàn về nghệ thuật kinh doanh. Tuy anh chưa mở cửa hàng lẩu cá bao giờ, nhưng nói năng như một người sành sỏi trong nghề khiến ai nấy đều ngạc nhiên. Thực ra chỉ có Triệu Ngư là người biết rõ nhất về bạn mình, hễ anh ta thích cái gì là theo đuổi đến cùng.

Khi rượu đã tứ tuần, tiếng cười nói lại càng rôm rả, họ vừa ăn vừa nói. Lương Ngọc Cầm cũng dần dần lấy lại được bình tĩnh, chị cạ chén với Thương Nữ, Nam Tử, Tôn Kiện Quân, Tề Hồng, Triệu Yến, Lý Tiến, Ngô Hải Ba, Triệu Ngư... Thương Nữ hỏi bao giờ thì sửa xong cửa hàng, bao giờ thì khai trương. Lương Ngọc Cầm nói, hiện nay đang thiếu tiền, suốt hai ngày nay, tôi đang lo sốt vó, nhưng hỏi thì chị ấy lại bình chân như vại. Nghe thấy thế, Lý Tiến liền hỏi Trịnh Thái Ưc. Trịnh Thái Ưc trả lời: - Dù có sốt ruột cũng chẳng giải quyết được gì, hiện tôi đang nghĩ cách. Theo kế hoạch cũ thì tiền đủ chi dùng, nhưng địa điểm cửa hàng quá lớn, lại có cả bãi đỗ xe nên kế hoạch bị phá vỡ. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tuy lúc đầu phải

bỏ ra nhiều vốn nhưng làm ăn lại tốt hơn, thu hồi vốn nhanh hơn. Nếu so sánh thì vấn đề vốn chỉ là thứ yếu.

- Chị nói có lý lắm. - Lý Tiến gật đầu nói.

- Vấn đề tiền vốn giải quyết dễ thôi, chị có thể cân đối vốn được, có gì khó khăn lắm đâu. - Ngô Hải Ba nói.

- Hay chị gọi cổ đông, sau này làm ăn lớn sẽ thành lập công ty cổ phần. - Tôn Kiện Quân nói.

- Cậu có đồng ý tham gia cổ đông không? - Lý Tiến hỏi Tôn Kiện Quân.

- Đồng ý quá đi chứ. - Tôn Kiện Quân không cần suy nghĩ trả lời.

- Ý kiến phu nhân thế nào? - Lý Tiến hỏi Tề Hồng.

- Em không có ý kiến gì, cửa hàng này kiếm tiền được đấy. - Tề Hồng nói.

- Hay chúng mình cũng đóng một cổ phần đi. - Triệu Ngự hỏi Thương Nữ.

- Tùy anh quyết định, em chỉ biết thưởng thức thôi, không biết buôn bán đâu. - Thương Nữ cười bảo.

- Sau này chúng tôi làm ăn khấm khá cô cũng không nhàn đâu. Tiền thưởng ở công ty điện tín cũng khá lắm, cô hãy nói với tổng giám đốc của cô đưa khách đến ăn ở cửa hàng của chúng tôi nhé. - Tôn Kiện Quân nói.

Tôn Kiện Quân cố ý nhấn mạnh chữ "cửa hàng của chúng tôi" khiến mọi người phải phì cười. Trịnh Thái Ưc không ngờ sự việc lại tiến triển thuận lợi đến thế, câu chuyện chỉ nói qua trong bữa ăn, nhưng mọi lo toan về vấn đề vốn đã tìm ra được lối thoát. Rõ ràng những người bạn này của Triệu Ngự có sự tin tưởng lẫn nhau, họ cũng tin ở chị, tin vào khả năng và nhân cách của chị. Chị xúc động đứng dậy, nâng ly rượu đào, uống một hơi hết sạch, rồi vừa lau miệng vừa nói:

- Quả thật hôm nay tôi rất phấn khởi, các vị đã... thôi tôi xin phép không nói đến hai chữ cảm ơn nữa, chúng ta đều là người một nhà cả rồi, được sự giúp đỡ của các vị, nếu trước đây tôi chỉ có bảy phần bảo đảm thì nay lòng tin đã lên đến chín trên mười. Trịnh Thái Ưc tôi dù có vất vả đến đâu cũng quyết làm cho danh tiếng lấu cá mè Cầu Khê phải nổi danh ở Thành Đô. - Ngừng một lát, nhìn khắp lượt mọi người, chị lại nói với Lý Tiến: - Có điều, tôi phải kiến nghị về vấn đề chế độ cổ đông. Không những các vị chỉ đơn thuần góp vốn, mà còn phải mở rộng mối quan hệ xã hội. Quan hệ xã

hội chính là nguồn vốn lớn đấy, vì thế tôi xin đề nghị nếu tôi góp vào một vạn thì chỉ tính là một vạn, còn nếu các vị góp vào một vạn sẽ được tính là một vạn ba, như thế mới công bằng. Không biết đề nghị của tôi có được các vị đồng ý không?

- Đồng ý, tôi xin giơ cả hai tay trước. - Lý Tiến nói.

- Lợi ích trông thấy như vậy, tôi cũng tán thành. - Tôn Kiện Quân nói.

- Anh bạn của tôi ơi, sao mà tham ăn đến thế, có còn để cho ai ăn nữa không. - Ngô Hải Ba cười nói.

- Anh có thể tham gia vào việc quản lý, có anh là chúng tôi tin tưởng rồi, bộ óc của anh cũng là một tài sản lớn đấy. - Triệu Ngư nói.

- Còn cô thì sao? Tôi chưa thấy cô phát biểu. - Thương Nữ hỏi Triệu Yến.

- Các người cứ làm giàu đi, việc gì phải lôi kéo một người nghèo như tôi, tuy không có nhiều tiền, nhưng vẫn có thể đóng góp được như mọi người. - Triệu Yến cười bảo.

- Hay lắm, thế mới đúng chứ. - Ngô Hải Ba ngồi bên cạnh nói.

Khi nói đến tiền, mọi người đều nêu lên con số cụ thể, người này ba vạn, người kia năm vạn, không khí thật vui vẻ và hữu hảo. Mười cốc rượu lại va vào nhau, ai nấy đều uống cạn. Trong số đó có một người khó xử nhất là Lương Ngọc Cầm. Chồng chị dạy học ở nhà quê, thu nhập ít ỏi, lại không có tích lũy, trước mắt là cơ hội kiếm tiền, nhưng đành giương mắt ngồi nhìn, chị suy nghĩ mãi nhưng đành chịu chết, không có cách nào, mồ hôi chị toát ra, mặt đỏ bừng. Không khí bữa ăn thật náo nhiệt, chạm cốc chan chát, chẳng ai để ý đến chị.

Ăn xong, mọi người vẫn chưa ra về, quay sang đánh mạt chược. Tất nhiên Tôn Kiện Quân là người tích cực nhất, anh chủ động kê bàn ghế và giục Thương Nữ bày mạt chược ra. Có năm người chơi, Tề Hồng cũng tham gia. Ngô Hải Ba ngồi xem xen giữa Lý Tiến và Triệu Yến. Nam Tử đi pha trà, ba đứa trẻ con sang nhà Triệu Yến, Triệu Cao và Tôn Tiểu Minh cùng dắt Tôn Ân. Triệu Cao nói: Mày là em trai tao.

Thương Nữ vội bảo: Con không được nói bậy, - Tôn Kiện Quân thấy thế chỉ cười. Lương Ngọc Cầm muốn về thị trấn Cầu Khê chị là người phụ trách chính, nếu vắng mặt, cửa hàng sẽ gặp khó khăn. Trịnh Thái Ưc tiến

chị ra bến xe phía Nam rồi quay lại chơi mạt chược. Triệu Ngự xuống nhà đánh xe ô tô ra bến xe phía nam. Ba người cùng ngồi vào xe. Trịnh Thái Ưc ngồi cạnh Triệu Ngự, qua tấm gương Triệu Ngự thấy Trịnh Thái Ưc đang tủm tỉm cười, dường như chị đã biết anh đang nghĩ gì. Khi đến bến xe, mua vé xong, nhân lúc Lương Ngọc Cầm đi vệ sinh, Triệu Ngự nói:

- Chị Lương Ngọc Cầm... - Trịnh Thái Ưc cắt ngang lời anh cười bảo: - Anh định nói về việc Lương Ngọc Cầm tham gia cổ đông chứ gì? Tôi đã nghĩ kỹ rồi, chúng tôi coi nhau như hai chị em gái, đời nào tôi lại bỏ rơi chị ấy? Tôi định bảo chị ấy cố lo lấy một phần, tôi lo giúp chị ấy một phần, cũng đóng một suất cổ đông khoảng từ hai đến ba vạn.

- Thế thì chị phải báo cho chị ấy biết ngay đi kẻo trên đường về chị ấy lại lo lắng. - Triệu Ngự nói.

- Anh tốt bụng quá, còn chu đáo hơn cả tôi. Bao giờ anh... - Trịnh Thái Ưc thở dài.

Đúng lúc đó, Lương Ngọc Cầm quay trở lại, thấy hai người thì thầm nói chuyện, chị hỏi:

- Hai người nói chuyện gì đấy? Sao không cho tôi nghe với?

- Đang nói chuyện về cậu đây. - Trịnh Thái Ưc nói.

- Nói chuyện gì về mình? - Lương Ngọc Cầm hỏi.

- Ông bạn quý của cậu nói một chuyện, mà theo mình cậu sẽ rất muốn nghe. - Lương Ngọc Cầm đưa mắt nhìn Triệu Ngự, Trịnh Thái Ưc nói tiếp:

- Vừa rồi chúng mình đã bàn về chuyện của cậu đấy, cậu thử đoán xem chuyện gì?

- Lương Ngọc Cầm cũng đoán ra được một phần, chị vui lắm.

Trịnh Thái Ưc lại ghé vào tai Lương Ngọc Cầm thì thầm, Lương Ngọc Cầm vui ra mặt, chị nói với Triệu Ngự:

- Cám ơn anh, cám ơn anh.

- Cậu chỉ cám ơn anh ấy thôi à, sao không cám ơn cả mình nữa? - Trịnh Thái Ưc cười bảo.

- Sao sốt ruột thế, tất nhiên mình cũng cám ơn cả bạn nữa. - Lương Ngọc Cầm nói.

- Cậu lấy gì để cám ơn mình? - Trịnh Thái Ưc lại dòn bạn đến tận cùng.

- Mình... - Chưa nói lên lời, mặt Lương Ngọc Cầm đã đỏ bừng. Chị bước lên xe ngồi vào chỗ đầu đấy rồi đưa tay vẫy chào hai người đứng dưới bên xe.

Triệu Ngự và Trịnh Thái Ưc trở về phố Cát Thăng. Mưa lất phất, xe đạp đi trên đường đông như mắc cửi. Người xe nườm nượp trong trời mưa... Trịnh Thái Ưc xúc động nói: - Cuộc sống ở thành thị còn có khoảng cách quá lớn, người thì đi ô tô, người thì đi bộ. Triệu Ngự cười, có gì đáng nói đâu.

Vừa vào đến nhà Trịnh Thái Ưc đã sà vào ngay bàn mạt chược. Tề Hồng quay sang nói chuyện với Nam Tử. Triệu Ngự rót nước cho mấy người rồi ngồi trên đi vắng nghe Tề Hồng và Nam Tử nói chuyện. Ngô Hải Ba đi dạo một vòng rồi trở về chỗ cũ xem Triệu Yến chơi mạt chược. Chơi xong, mọi người ra về, vợ chồng Triệu Ngự xếp dọn nhà cửa, Triệu Yến cũng xắn tay áo, giúp một tay.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 18

Bắc Kinh, Bắc Kinh

Mùa mưa năm 2001 kéo dài đến tận đầu tháng Chín mới bớt mưa, ông mặt trời lâu nay biến mất đã lộ dạng, rọi chiếu xuống Dung Thành. Hai ngày lễ đã cận kề, đó là tết Trung thu và ngày Quốc khánh, dù là cán bộ hay người làm ăn đều tỏ ra rất vui trước hai ngày lễ trọng đại này. Cửa hàng lẩu cá mè của Trịnh Thái Ưc đã tiến triển rất nhanh, dù mưa to gió lớn cũng không ảnh hưởng đến việc thi công. Lương Ngọc Cầm đã đến Mi Sơn, Nhân Thọ để tuyển nhân viên, mở lớp huấn luyện tại chỗ. Trịnh Thái Ưc bận rộn ở cả hai đầu, lúc thì ở Cầu Khê lúc thì ở Thành Đô, công việc rồi bù, tối tắm cả mặt mũi. Lý Tiến cố bố trí thời gian rảnh rỗi, rủ Triệu Ngư đến khu phố Ngọc Lâm theo dõi tiến độ thi công. Còn Ngô Hải Ba thức trắng cả đêm để viết bản kế hoạch... dự kiến cửa hàng sẽ khai trương vào ngày mười tám tháng Chín.

Thượng tuần tháng Chín, Thương Nữ có dịp đi chơi Bắc Kinh vài ngày. Tổng công ty điện tín Bắc Kinh định mở một lớp bồi dưỡng gì đó, nhưng thực chất chỉ là chuyến đi trá hình của du lịch. Cũng may Thương Nữ đang làm trưởng phòng, nên tổng giám đốc đã quyết định cử Thương Nữ đi tham dự khóa học. Chiều ngày mùng năm tháng Chín tổng giám đốc gọi điện báo cho Thương Nữ lên ngay phòng làm việc của mình. Thương Nữ không hiểu tổng giám đốc cho gọi có việc gì, trên đường đi, chị đang nghĩ không biết mình có sai sót gì chẳng? Khi mở cửa bước vào, thấy tổng giám đốc tươi cười chị mới yên tâm. Tổng giám đốc nói: Hãy đi xả hơi một chút, tôi biết thời gian qua cô rất vất vả. Vé máy bay đã đặt rồi, ngày mai cô sẽ lên đường. Mùa Thu ở Bắc Kinh rất thú vị rất dễ chịu.

Thương Nữ vui mừng ra mặt, chị nghĩ ngày mai mình đã có mặt ở Bắc

Kinh rồi... Phòng làm việc của chị ở tầng chín. Vừa bước vào cầu thang máy, chị bỗng giật thót tim. Chị nghĩ ngay đến một cuộc tao ngộ bất ngờ. Hai hôm trước, Tôn Khánh Hải gọi điện báo cho chị biết cuối tháng Tám anh sẽ có mặt ở Bắc Kinh, dự kiến khoảng trung tuần tháng Mười mới rời Bắc Kinh đi ẩn Độ rồi về Paris.

Vừa ra khỏi cầu thang máy, chị gặp ngay Tiêu Lan. Tiêu Lan là người đã tặng chị hai giò phong lan, chồng Tiêu Lan là một quan chức của tỉnh. Tiêu Lan ôm chầm lấy Thương Nữ nói: - Thương Nữ, sao mặt bạn đỏ như mặt Quan Công thế này? Đang hồi xuân phải không?

- Tôi mới ba mươi tuổi mà đã hồi xuân à? - Thương Nữ đẩy Tiêu Lan ra, trách khéo. Tiêu Lan vẫn cứ ôm chặt lấy Thương Nữ, trêu chọc chị một hồi rồi mới buông ra. Hai người đàn bà đi về hai hướng khác nhau, Tiêu Lan bước vào cầu thang máy, vẫn ngoái cổ nhìn theo bóng hình Thương Nữ.

Thương Nữ ngồi ngẩn người trước bàn làm việc. Ngày mai... chị nghĩ... chị chưa lường hết mọi chuyện. Ngày mai, cái ngày mai ấy khiến chị mặt đỏ bừng bừng, tim đập thành thịch. Trong đầu chị xuất hiện không biết bao nhiêu là cảnh tượng. Mùa Thu ở Bắc Kinh có ý nghĩa gì nhỉ? Uống hồng trà, hương vị ngọt ngào, hay đi thăm Vạn Lý Trường Thành... Ai sẽ ra sân bay đón mình? Những ý niệm ấy vụt lóe lên trong đầu chị rồi lại vụt tắt ngay. Chị cần gì phải nghĩ đến giây phút đó, cần gì phải nghĩ đến Tôn Khánh Hải? Những tâm tư trong lòng người thiếu nữ hai mươi năm về trước... Nếu có ai hỏi chị điều này, chị sẽ rất khó trả lời. Chính bản thân chị còn mơ hồ thì làm sao có thể trả lời rành rọt cho người khác được?

Bộ dạng thần thờ của Thương Nữ trông thật buồn cười, mắt mở to, mặt đỏ bừng. Cũng may lúc đó không ai đến quây rầy, chị đang lo cho chuyến đi tập huấn lần này. Ngoài trời, mây đang vần vũ, mây trắng, mây đen hòa quyện vào nhau. Ngày mai... chị nghĩ, tâm tư chị luôn xoáy vào hai chữ đó. Ngày mai chị sẽ có chuyến đi xa, sẽ đi đến một nơi thật xa hay đi vào đồng thoại?

Cảnh tượng và dấu chấm hỏi đều xuất hiện cùng một lúc, đều không rõ ràng chẳng khác gì mây trắng gặp mây đen, các màu sắc khác nhau hòa trộn vào nhau, bầu trời trở thành vũ đài với những hình dạng kỳ lạ...

Thương Nữ từng đọc một số tập thơ: Thơ thời Đường, thơ thời Tống, thơ Puskin, thơ trong Hồng lâu mộng. Vào những năm tám mươi của thế kỷ trước, Thương Nữ còn đọc nhiều bài thơ trào phúng, chị rất thích dạng thơ này. Chị liên tưởng đến cảnh tượng đang khát nước ngồi dưới giàn giáo của một công trường, trên đầu trời nắng chói chang, tay cầm bình nước đã khô như rỗng ráo. Đó là bức tranh khác trong đời sống của chị không liên quan gì đến cuộc sống hiện thực. Chị và người anh trai kết nghĩa Tôn Khánh Hải cũng thuộc một dạng khác. Mỗi quan hệ giữa họ bắt nguồn từ những năm tháng xa xưa thuở ấu thơ, mỗi quan hệ ngấm ngấm như trong giấc mộng, nó sẽ mãi mãi không bao giờ được phơi bày ra trước ánh sáng, nhưng rất có thể chuyển đi ngày mai sẽ viết nên một trang mới chẳng? Chuyển bay một giờ chiều sẽ xuất phát từ sân bay Song Lưu, sau hai giờ sẽ đến sân bay quốc tế thủ đô. Máy bay xuyên qua tầng mây, phơi mình trước ánh nắng mặt trời. Cuộc hành trình ngày mai sẽ là một giấc mơ hay sắc màu của giấc mơ đã che kín hết hiện thực?

Đã mấy lần nhắc máy điện thoại lên, ngần ngừ mãi, Thương Nữ mới gọi cho chồng.

Năm giờ chiều tan tầm, Tiêu Lan lại đến, cùng bước vào cầu thang máy, Tiêu Lan sờ tay vào trán Thương Nữ hỏi: Cậu đang sốt đấy à?

Tiêu Lan bằng tuổi Thương Nữ nhưng cách hành xử như một người chị gái, thường xuyên quan tâm đến Thương Nữ. Mỗi lần cơ quan tổ chức đi du lịch bao giờ Tiêu Lan cũng ở cùng phòng với Thương Nữ, đêm đến thường đắp chăn, sáng dậy thường chải đầu cho Thương Nữ. Mỗi lần chồng đi nước ngoài về, hễ có quà chị đều dành tặng Thương Nữ. Đôi khi Thương

Nữ cũng tặng lại chị một món quà nhỏ, chị đều quý như vàng, và bảo rằng sẽ mãi mãi giữ nó làm kỷ niệm. Thương Nữ rất vui trước tình cảm triu mến của Tiêu Lan, vì ở công ty, rất hiếm có mối quan hệ tình cảm như vậy.

Thương Nữ đi xe đạp về nhà. Xe đạp gửi ở nhà trông xe của công ty, chiếc xe màu trắng, rất đẹp. Thương Nữ mặc quần nhung kẻ màu lam, áo sơ mi màu hoàng yến. Chị muốn về nhà trước lúc trời mưa, đi men theo đường đê sông Phủ Nam, chị phóng rất nhanh, chiếc áo khoác tung bay trước gió. Tuy trời chưa mưa nhưng vô số người đã thủ sẵn chiếc ô. Gió thổi ào ào, mây đen vần vũ, chị và chiếc xe đạp vẫn lao nhanh về phía trước trông cảnh mọi người cầm ô, chị bất giác phì cười. Đã mưa đâu mà đã như chim sợ tên bắn đến thế? Thương Nữ không sợ mưa, nước mưa phủ vào mặt càng tốt, cho đầu tóc ướt, cho hạ bớt nhiệt độ trên trán... Mối tình đầu của chị cũng diễn ra vào đúng lúc trời mưa: mùa Thu năm 1988, khi đó chị vẫn còn là một cô gái trinh tiết, Tôn Kiện Quân đã đợi mưa đến trao cho chị một bức thư tình. Chị đem thư ra bờ sông Cấm Giang đọc và rồi lại như một cánh én băng băng dưới trời mưa chạy về nhà. Lúc đó, chiếc xe đạp của chị như bay trên không, bay một mạch về đến phố Cát Thăng, bay một mạch đến chuyển bay ngày mai...

Tốc độ xe của Thương Nữ như đang chạy đua với ô tô trên đường cố tránh cho được cơn mưa. Vừa về đến đầu đường Cát Thăng cơn mưa đã trút nước ào ào xuống đường. Mưa ập xuống nhanh quá khiến chị trở tay không kịp, chỉ trong nháy mắt đã ướt sũng cả người trong khi chỉ cách nhà độ vài trăm mét, mưa to gió lớn không ngớt phủ vào mặt chị. Chị không sợ mưa, cứ để cho mưa xối xả xuống người chị. Mưa sẽ làm cho làn da, bộ ngực và khắp các nơi trong cơ thể chị được mát mẻ hơn. Chị ngửa mặt lên trời, chỉ thấy mưa như tên bắn, xối xả trút nước xuống. Chị đang định gọi to một tiếng thì bỗng nghe thấy tiếng một người ở cách đó vài chục mét, gọi to: - Thương Nữ ơi, cô bạn trẻ xinh đẹp ơi... - tay người đó cầm chiếc ô đen chạy đến, đó là lão Tào. Lão Tào đã nghe thấy tiếng bấm chuông của chị, gặp dịp may hiếm có, lão chạy ngay ra cửa. Lão đưa Thương Nữ về đến

đơn nguyên ba, lão ngắm nhìn Thương Nữ người ướt như chuột lột, cười khi khi, nói: Lên nhà nhanh đi, nhớ uống một bát nước gừng nhé...

Thương Nữ mở cửa bước vào nhà, ông chồng giật mình đánh thót, còn cậu con trai thì cười khanh khách. Chị thay quần áo, lấy khăn lau khô tóc rồi ra ngồi ở đi văng. Bát nước gừng còn nóng đã được chồng bưng từ bếp ra, đây là phương thuốc dân gian vốn được gia đình ba nhân khẩu này ưa dùng. Triệu Cao áp trán mình vào trán của mẹ, nó chẩn đoán: Mẹ không sốt đâu.

Triệu Ngự vào bếp làm cơm tối, một lúc sau, cơm canh đã được bày trên bàn, kèm theo một chai rượu vang.

- Anh phải đôn đốc con làm bài tập ở nhà, không được nuông chiều nó đâu.

- Thương Nữ nói.

- Hàng ngày con sẽ viết nhật ký, con nhớ mẹ lắm. - Triệu Cao nói.

- Con trai ngoan của mẹ, mẹ chỉ đi vài ngày rồi về. Nếu bố ở nhà bận quá, thì con sang phố Lê Hoa chơi với ông bà cũng được - Thương Nữ nói.

- Thế thì anh lại tự do rồi. - Triệu Ngự nói.

- Được tự do anh sẽ đi đâu? - Thương Nữ cười bảo.

- Anh sẽ đi chơi phố, khoảng ba giờ sáng về.

- Khởi cần phải về, cứ đi thâu đêm suốt sáng cũng được.

- Nhân lúc em vắng nhà anh sẽ đóng vai một lãng tử lang thang.

- Con cũng muốn làm lãng tử lang thang. - Triệu Cao nói xen vào.

- Cả hai bố con cứ đi làm lãng tử lang thang đi. - Thương Nữ nói.

- Thừa cô thừa chú, con là người hành khất, xin cô chú rủ lòng thương, cho con một vài đồng... - Triệu Cao chìa đôi bàn tay nhỏ bé ra nói đùa.

Ăn cơm tối xong, Thương Nữ xếp dọn hành lý, vài thứ mỹ phẩm, vài bộ quần áo thay đổi, chỉ có thể thôi mà Thương Nữ cứ đứng ngẩn hồi lâu trong phòng ngủ, cứ xếp cái này lại quên cái kia. Triệu Ngự xem ti vi ở phòng khách, đợi chị ra để chuyện trò. Thường ngày hai vợ chồng vẫn hay chuyện phiếm với nhau. Ngày mai vợ đi công tác xa, phải năm, bảy ngày mới về, nên chuyện trò với nhau một lúc cho vui. Nhưng Thương Nữ cứ lục đục mãi trong phòng. Dường như chị đã quên cả đức ông chồng. Vừa rồi chị

uống hai cốc rượu vang, mặt chị đỏ bừng và nóng ran. Chị vừa sắp xếp quần áo, vừa ngắm nhìn mình trong gương. Bên ngoài trời vẫn mưa to, các chậu cây cảnh lắc lư trước gió... Tim chị đập thình thịch, tưởng nhớ đến một ngày mưa to, bão lớn năm nào. Cậu con trai mười tuổi từ ngoài chạy vào, ôm chầm lấy mẹ, nó gục đầu vào ngực mẹ nói: Mẹ ơi, sao tim mẹ đập nhanh thế, - rồi bất giác nó khóc òa lên. Thương Nữ ghì chặt con vào lòng, chị cũng rơm rớm nước mắt, nhưng không thể giải thích được vì sao chị lại khóc. Phải chăng tình cảm hưng phấn đã thôi thúc nước mắt trào ra, phải chăng tình cảm xa cách giữa mẹ con đã làm chị xúc động? Chị lau nước mắt, rồi vào phòng khách ngồi cạnh chồng. Triệu Ngự liếc nhìn chị một cái rồi rút thuốc lá hút.

Ba vợ chồng con cái ngồi xem ti vi, sau đó Triệu Cao ngủ thiếp đi trong lòng mẹ.

Chiều hôm sau Triệu Ngự bận rộn tíu tít. Vợ anh đang bay ở trên trời, anh đang mừng rỡ đến cảnh vợ ra khỏi máy bay và đi trên sân bay như thế nào. Cảnh tượng đó không hẹn mà đến, điều đó có ý nghĩa gì đâu? Vợ anh đi Bắc Kinh một mình hay đi với các đồng nghiệp, anh quên không hỏi, chị cũng chẳng cho anh biết. Chị ăn cơm trưa ở công ty sau đó xe của công ty trực tiếp đưa chị ra sân bay. Tối hôm qua có một hiện tượng lạ, khi đến ngồi bên cạnh anh, khuôn mặt chị vẫn còn ngấn nước mắt, còn có gì khác nữa không, anh không biết. Đêm đến khi hai người chăn gối với nhau, chị như người mất hồn, làm cho cuộc vui kém phần mãn nguyện.

Triệu Ngự không đi sâu vào những chi tiết đó. Anh vốn là người có tấm lòng khoan dung độ lượng. Anh thường căn vặn thế gian, nhưng không bao giờ căn vặn vợ bất cứ việc gì. Nhưng lần này những chi tiết đó cứ ập đến khiến anh phải suy nghĩ. Tôn Khánh Hải, cái tên ấy bỗng hiện lên trong đầu anh. Hồi tháng Năm Tôn Khánh Hải về Thành Đô, mấy nhà cùng ăn một bữa cơm vui vẻ, mọi người đều mừng vui, chỉ riêng Thương Nữ là ngồi yên không nói năng gì. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Triệu Ngự: Chắc Thương Nữ và anh trai kết nghĩa đã gặp nhau rồi.

Sau giờ tan tầm, Triệu Ngự về nhà bố mẹ vợ ở phố Lê Hoa ăn cơm, rồi ngồi hầu chuyện ông bà nhạc. Triệu Cao đang mải chơi với lũ trẻ ở tầng dưới.

Ông bà nhạc muốn gọi vợ chồng Thương Lực đến chơi mạt chược nhưng Triệu Ngự từ chối nói rằng tối nay còn có việc. Đúng là anh có việc thật, anh đang có tâm tư. Anh dặn dò con trai đâu đấy rồi quay về phố Cát Thăng, anh để ô tô ở nhà, đi xe đạp ra bờ sông Phủ Nam ngồi hóng mát. Mưa liên tiếp mấy ngày, nước sông dâng cao, người ra bờ sông ngắm cảnh đứng chật ních cả hai bên bờ. Mấy chiếc thuyền nan nhỏ chằng lưới bắt cá, người xem vây quanh kín mít. Triệu Ngự ngồi riêng một chỗ ngắm nhìn dòng nước hồi lâu. Mấy chú cá đã sa vào lưới, mọi người reo hò ầm ĩ. Một người ngồi bên cạnh nói với Triệu Ngự: Anh xem kìa, con cá dễ phải đến nửa cân. Triệu Ngự nói chắc không đến nửa cân đâu. Người kia cười bảo: Không phải nửa cân thì cũng là tám lạng.

Làm gì có chuyện ấy, Triệu Ngự nghĩ. Hơn lúc nào hết, lúc này Triệu Ngự không muốn có chuyện gì vương vấn trong đầu. Buổi chiều anh vẫn trong trạng thái tinh thần tốt, đọc bản thảo, đi họp, ăn cơm, chơi tú lơ khơ với các bạn đồng nghiệp nhưng tại sao buổi chiều lại thấy sốt ruột thế, cứ như là bầu trời tháng Hai vậy, tinh thần, tư tưởng phân tán, lại đến chuyện con cá vừa rồi, tất cả cứ như níu lấy anh, không buông tha anh. Trước giờ tan tầm, anh gọi điện cho Tường Vận thì thấy trong máy có giọng khàn khàn của một người đàn ông nào đó. Tường Vận bảo rằng đang ngồi uống trà với mấy người bạn.

Triệu Ngự dắt chiếc xe đạp ra về. Đây là chiếc xe đạp sản xuất tại nước Anh mà Ngô Hải Ba đã tặng anh mấy năm về trước. Ngô Hải Ba là người có tính cách rất kỳ lạ, tự nhiên bỏ cả nghề kinh doanh để quản lý một thư viện, chuyên đọc những sách có số lượng phát hành ít. Đã trên 30 tuổi mà vẫn chưa có người yêu, bị hết cô gái này đến cô gái khác lừa lọc, anh ta bực mình quyết định chạy theo các thiếu phụ. Những ngày vừa qua anh lái chiếc xe ô tô đi suốt ngày, ngày nào cũng gặp Trịnh Thái Ưc anh giúp Trịnh Thái Ưc chỉ huy đội ngũ thi công, soạn thảo kế hoạch kinh doanh. Quái, tại sao anh chàng này lại mê Trịnh Thái Ưc đến thế nhỉ? Trịnh Thái Ưc đã từng công khai tuyên bố không cần nhắc đến ông chồng cán bộ của chị ở Cầu Khê nữa.

Xe đạp của Triệu Ngự sơn ba màu khác nhau: vàng, xanh lục, trắng. Anh

mặc bộ complê màu ghi, đây là quà Tưởng Vận tặng anh năm ngoái. Mùa thu năm ấy, cửa hàng thời trang của Tưởng Vận đóng cửa, chị lại tặng thêm Triệu Ngự một chiếc cravat. Anh thích mặc áo len nhiều màu, quần vải, đi giày du lịch, nhưng lúc này lại mặc complê, thắt chiếc cravat, đi xe đạp ba màu, rõ ràng nội tâm và dáng vẻ bề ngoài trái ngược hẳn nhau. Nếu biết thế thì sáng dạy anh đã không mặc complê. Sáng sớm... anh nghĩ. Buổi sáng Thương Nữ ngồi trước gương trang điểm, lúc sắp đi lại nhét thêm chiếc áo dài Thượng Hải vào vali.

Triệu Ngự ngẩng mặt nhìn trời, một đàn bồ câu đang bay lượn...

Triệu Ngự gọi điện cho Ngô Hải Ba nhưng anh này đang ở Mi Sơn. Lương Ngọc Cầm đã tuyển được một số nhân viên phục vụ. Ngô Hải Ba và Trịnh Thái Ưc vội chạy đến đó xem sao. Với tư cách là một cổ đông, Ngô Hải Ba đã lặn xả vào công việc. Tính cách của anh là như vậy, không có việc thì thôi, có việc anh đều làm hết mình.

Triệu Ngự tắt máy. Trời tối dần, đi đâu bây giờ nhỉ?

Chẳng biết đi đâu cả.

Về nhà xem ti vi ư, rất có thể Triệu Yến lại gõ cửa bò sang để bàn về chuyện anh bạn trai của cô. Cô biết Thương Nữ đi công tác vắng. Họ sẽ nhẩn nha ngồi uống trà, rồi xoay quanh câu chuyện về anh chàng kỹ sư có tên là Phó Cao, Triệu Yến gọi đùa anh ta là ông Phó Cao, trước đây mỗi tuần gặp nhau một lần, nay đổi thành hai tuần gặp nhau một lần.

Triệu Ngự lắc đầu. Anh chàng này còn có một khoảng cách quá xa với Triệu Yến.

Anh đạp xe đi, đèn đường đã bật sáng, trước mắt là nhà hàng khiêu vũ khổng lồ, người ra vào tấp nập. Triệu Ngự đã từng đến nhà hàng này rồi, năm ngoái anh đến đây hai lần, một lần vào ngày tết tình yêu và một lần vào tết nguyên đán. Chính tại nơi đây anh đã quen chị Tô. Đã hơn một năm qua họ mới chỉ ngồi uống trà với nhau được một lần, gọi điện cho nhau được vài lần, mỗi lần nói chuyện, cũng chỉ rông dài vài câu. Nhà họ cách nhau không xa, chỉ khoảng một cây số. Nhà hàng khiêu vũ là nơi gặp gỡ của nhiều người, họ từ các nơi đến đây. Chị Tô là một trong số những người thường xuyên có mặt ở đây. Có một số chàng trai rất muốn tiếp cận

với chị. Chị giống như một quả núi chỉ chờ một chàng trai vừa ý nào đó đến khiêng đi. Với Triệu Ngự, chỉ có thể tiếp cận chị nhưng không có khả năng dời quả núi đó đi nơi khác.

Bên ngoài nhà hàng, xe đỗ chật cứng, chứng tỏ nhà hàng này làm ăn khấm khá. Trời mưa kéo dài nhiều ngày, nay tạnh ráo, ai cũng náo nức tới đây.

Triệu Ngự đi qua cổng vũ trường, anh đoán chắc giờ này chị Tô đang có mặt ở đó. Nhưng anh không vào vì chẳng thấy hứng thú gì. Anh đạp xe như điên, chẳng khác gì một người vô gia cư. Anh đi qua quảng trường Thiên Phủ, đến bờ sông rồi lại vòng về. Có tiếng điện thoại, tiếng của Thương Nữ nói trong máy, tất nhiên là anh nhận ra ngay.

Mười giờ tối anh trở về nhà, khi dắt xe qua cổng tập thể, thấy lão Tào chạy ra. Hình như lão có điều gì muốn nói với anh. Triệu Ngự mặc bộ comple màu tro, còn lão Tào mặc bộ comple màu tím than, cả hai người đều thắt cravat chỉnh tề. Lão Tào nói: - Thừa trưởng phòng Triệu, tôi có chút việc muốn báo cáo với trưởng phòng...

Nhìn miệng lão lấp bắp, Triệu Ngự nghĩ ngay đến Hà Tiểu Na. Nhưng lão không hề đề cập đến Hà Tiểu Na. Mối quan hệ bồ bịch giữa họ trước đây nay đã biến thành người dưng nước lã: mỗi khi Hà Tiểu Na đi qua cổng, lão đều ngẩng mặt lên trời. Có lần Hà Tiểu Na về nhà, bị cơn mưa ướn sũng cả người, lão cũng làm ngơ, đến cái ô cũng chẳng thèm cho mượn, tệ hại hơn lão còn nhìn theo Hà Tiểu Na với thái độ hằn học. Hà Tiểu Na khinh bỉ tình yêu của lão, hàng ngày chị thoa son điểm phấn, ăn mặc rất diện để đón tiếp một lão Tào mới. Lão Tào đã đếm được có đến ba lão Tào mới ra vào cổng khu tập thể, trong đó có một lão Tào còn vào phòng bảo vệ hỏi thăm về tình hình Hà Tiểu Na. Nhân cơ hội này, lão Tào đã hỏi rõ danh tính, tên họ là gì, ở cơ quan nào, đến tìm Hà Tiểu Na có việc gì? Lão vắn vẹo đến nỗi lão Tào mới trả lời toát cả mồ hôi. Một lúc sau thấy con trai của Hà Tiểu Na mặt sát khí đặng đặng bước vào phòng bảo vệ cãi nhau với lão...

- Thừa trưởng phòng, xin trưởng phòng cho ý kiến, tôi giữ nghiêm kỷ luật bảo vệ có gì là sai trái không? Tại sao con trai cô ta lại vô cớ xuống gây sự với tôi? Người cơ quan khác vào khu tập thể, tôi phải hỏi han xem xét giấy tờ, thừa trưởng phòng... - Lão Tào nói.

Lão Tào chỉ nói "con trai cô ta" mà không hề đề cập đến ba chữ Hà Tiểu Na nữa. Cái tên Hà Tiểu Na, không còn trong bộ nhớ của lão nữa, chị đã có một lão Tào mới, có nghĩ cũng vô ích. Múa đôi dưới ánh trăng... bạn có ngủ mê không đấy. Lão Tào là người mùa Hè đã phải mặc quần áo mùa Thu, mùa Thu đã phải mặc quần áo mùa Đông, đi ba bước thì ho lụ khụ hai tiếng, còn Hà Tiểu Na không những không còn là chị Hà Tiểu Na mà đã hồi xuân trở thành cô gái Hà Tiểu Na. Song không vì thế mà lão cảm thấy bi quan, lão vẫn có sức lực, có đôi mắt tinh nhanh, lão cũng mặc comple chững chạc như ai. Lão cũng có tương lai, có sổ tiết kiệm gửi ở ngân hàng, có cô Tiểu Diệp ở phố Cát Thăng, có cô Kim Hương bán dưa ở nhà quê...

Triệu Ngự hút xong điếu thuốc, nghe lão trình bày xong, anh nói:

- Bác làm đúng chức trách, không có gì sai cả.

- Thừa trưởng phòng... - Lão Tào nắm lấy tay Triệu Ngự.

Khi bước lên cầu thang, Triệu Ngự thấy cầu thang được vệ sinh sạch sẽ, tay vịn sáng loáng. Triệu Ngự rút chìa khóa mở cửa. Lão Tào... anh nghĩ. Đã bước chân vào trong nhà mà sao tâm tư anh vẫn thấy căng thẳng đến thế. Anh ngược mắt nhìn bức tranh sơn dầu trên tường. Anh đi tắm rồi lên giường đọc cuốn sách *Tồn tại và thời gian*. Đây là một cuốn sách rất hay. Triệu Ngự đã đọc được hơn chín mươi trang, anh nhớ rõ từng câu từng chữ. Anh vừa đọc vừa suy nghĩ: Có lẽ thế giới bây giờ đã đổi thay.

Sau đó, anh ngủ thiếp đi, một giấc ngủ bình yên.

Hôm sau là ngày cuối tuần.

Triệu Ngự lại trải qua hai ngày thứ bảy và chủ nhật căng thẳng.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 19

Những Nam Thanh, Nữ Tú ở Nga Mi Sơn

Sáng thứ hai, Triệu Ngự đến cơ quan, Lý Tiến gọi điện báo cho anh biết có mấy anh bạn ở Sơn Đông đến thăm, họ cũng là người trong ngành xuất bản. Hai nhà xuất bản Tứ xuyên và Sơn Đông hợp tác với nhau ra một loại sách, nên thường xuyên có sự qua lại lẫn nhau. Ba người đến Tứ xuyên lần này Triệu Ngự đều quen, trong đó có một người làm công tác biên tập lâu năm nhất tên là Hoàng Duy, năm mươi tư tuổi, người này tri thức uyên thâm, Triệu Ngự vừa gặp đã thân thiết như bạn lâu năm.

Lý Tiến đánh xe ra sân bay đón khách có Triệu Ngự đi cùng. Trưa hôm đó nhà xuất bản chiêu đãi khách tại nhà hàng Bá Quốc. Đến dự có bí thư đảng ủy và hai phó giám đốc, cả thảy là tám người. Hoàng Duy là người hay uống rượu, anh thường uống loại rượu có nồng độ cao. Lý Tiến kéo Triệu Ngự ra hành lang nói chuyện. Anh nói: - Mấy vị khách Sơn Đông muốn đi tham quan Nga Mi Sơn, tôi đã trao đổi với bên du lịch rồi, tôi muốn cử anh đi cùng.

- Thương Nữ đi Bắc Kinh, anh đi Nga Mi Sơn, vấn đề Triệu Cao ở nhà giải quyết như thế nào? - Lý Tiến hỏi.

- Không sao cả. - Triệu Ngự trả lời.

Thế là việc đã được quyết định ăn cơm xong sẽ khởi hành ngay. Đến thứ tư, tức ngày mười hai tháng Chín sẽ quay về Thành Đô.

Từ Thành Đô đi Nga Mi Sơn chỉ mất một tiếng rưỡi đồng hồ. Bốn mươi phút đến Mi Sơn rồi đi tiếp bốn mươi phút nữa là đến Nga Mi Sơn. Triệu Ngự cho xe chạy thẳng đến miếu Hồ Phục. Đi du lịch Nga Mi Sơn có hai tuyến đường, một là đi theo đường Kim Đỉnh, hai là đi theo đường đến

miếu Hồ Phục, miếu Lô âm, đền Thanh âm, đền Voi Tắm. Nếu đi xe thì có đến ba phần tư địa điểm phong cảnh không được thưởng ngoạn, vì thế Triệu Ngự bàn với khách nên đi bộ lên núi.

Miếu Hồ Phục nằm ngay dưới chân núi, có nhiều cây cổ thụ tỏa bóng râm mát, cảnh quan thật nên thơ. Bốn người đàn ông ngồi uống trà dưới bóng cây, nắng không chiếu tới, chỉ thấy gió thổi vi vu. Xung quanh đều là những cây cổ thụ, cành lá sum suê. Nghe nói đêm nay sẽ có cuộc họp ở đây để bàn về công việc của khu danh lam thắng cảnh: Sự sinh trưởng của thảo mộc, việc đốt nhang ở các đền chùa, miếu mạo, việc chống sét, việc lắp đặt hệ thống chiếu sáng ban ngày, tất cả đều được quyết định giống như các viện nguyên lão ở phương Tây. Hoàng Duy là người đã từng đến nơi này, từng được nghe các hòa thượng và cư dân ở đây kể nhiều chuyện ly kỳ, hấp dẫn.

Họ ngồi đợi người hướng dẫn du lịch đến. Lý Tiến gọi điện nói rằng bên du lịch đã sắp xếp đâu đấy cả rồi. Đó là tin tức lúc ba giờ chiều. Họ đã gặp may, hòa thượng nói với họ rằng tối qua ở đây có một trận mưa rất to.

Trong số khách đi lần này có một vị là phó giám đốc nhà xuất bản. Ngoài ra, còn có Tiểu Yêu thân hình cường tráng luôn cặp kè bên cạnh người lãnh đạo.

Khi người hướng dẫn du lịch đến, Triệu Ngự vòng ra sau miếu tìm chỗ đi vệ sinh.

Lúc quay trở lại, anh bước vào đền, anh thấy dưới bức tượng mạ vàng cao đến tám trượng, có một hòa thượng mắt nhắm nghiền, tay lần tràng hạt, tay gõ mõ tụng kinh. Phật đường rộng lớn không một bóng người, hòa thượng không bảo Triệu Ngự mua một que thẻ để xem số mệnh của mình. Triệu Ngự cũng hiểu rằng bây giờ chốn linh thiêng này cũng đã biết cách làm kinh tế, họ kiếm được khối tiền. Một lần, anh đã mạnh dạn hỏi người đứng

kiểm soát ở cửa chùa: ở đây làm ăn khấm khá chứ? Người đó đứng ngáy ra một lát rồi cười bảo: Cũng tạm được.

Triệu Ngự chưa kịp quỳ xuống lễ đã thấy có tiếng đánh chuông. Vị hòa thượng già đánh chuông nhưng không thu tiền của Triệu Ngự. Thí chủ tự quỳ xuống lễ, hòa thượng tự đánh chuông, nhang khói trước tượng Phật Như Lai bay nghi ngút.

Có người đi vào gian thờ chính, đứng ngay sau lưng Triệu Ngự.

Lão hòa thượng khẽ liếc nhìn rồi nhắm mắt lại.

Người ấy rì rầm cầu nguyện vài câu gì đó. Người này mặc quần bò, sơ mi trắng cộc tay, đi giày thể thao, đeo kính râm, vai đeo chiếc túi du lịch. Người này như từ trên trời rơi xuống, miệng tùm tùm cười nói rành rọt từng chữ với người đang quỳ phía trước:

- Thí chủ có ốm đau gì không mà đến đây?

Triệu Ngự nghe rất rành rọt, vừa lo, vừa mừng. Anh không quay đầu lại, trả lời ngay:

- Từ ngày chia tay ở Cầu Khê, đã nửa năm rồi, cô vẫn khỏe đấy chứ?

- Nhờ hồng phúc của anh, em vẫn khỏe. - Người đứng đằng sau nói.

- Xin hỏi, cô từ đâu đến, định đi đâu? - Triệu Ngự nói.

- Đến từ nơi cần đến, đi từ nơi cần đi. - Người đứng phía sau cố nhin cười nói.

- Có thể nói rõ hơn cho kẻ đần độn này nghe được không? - Triệu Ngự nói.

- Đến từ chân núi, muốn leo lên tận tầng cao mây trắng. - Người đứng đằng sau nói.

Triệu Ngự cười hà hà, đứng dậy. Vị hòa thượng vừa mở mắt ra đã sững sờ nhìn đôi bạn trẻ đứng trước tượng Phật. Trời ơi, ai lại đứng trước cửa Phật trò chuyện như thế, chướng tai gai mắt quá. Sức mạnh tình yêu ghê gớm quá, đúng là coi trời bằng vung. Chốn Phật đường bấy lâu nay tôn nghiêm là thế, nay bị các nam thanh, nữ tú hậu sinh làm cho bẽ mặt, thật xấu hổ quá. Có điều vị hòa thượng già vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, nhưng qua ánh

mắt của ông, có thể đọc được ý nghĩ trong đầu ông: Các người định đến đây đủ đờn phải không?

Đôi bạn trẻ cùng cười.

Họ chính là Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa.

Sự có mặt của Lâm Hạnh Hoa ở đền Hồ Phục chỉ là tình cờ. Văn phòng làm việc của cô ở cách đó không xa. Khi ăn cơm trưa, cô được chánh văn phòng cho biết có mấy cán bộ của nhà xuất bản Ngày nay ở Thành Đô về tham quan, làm Lâm Hạnh Hoa nghĩ ngay đến Triệu Ngự. Thế là cô xin đi làm hướng dẫn viên. Chánh văn phòng nói đây là đoàn khách từ Sơn Đông đến, nhà xuất bản Ngày nay chỉ cử một người đi tháp tùng, chưa vị tất đã phải là Triệu Ngự. Lâm Hạnh Hoa vẫn muốn thử nghiệm vận may của mình. Dù Triệu Ngự không có mặt thì đến đó hỏi thăm tin tức của anh ấy cũng tốt chứ sao.

Thật dễ hiểu tâm tư lúc đó của Lâm Hạnh Hoa. Trước khi đi, cô do dự mãi rồi mới để chiếc áo nhung cổ bẻ màu lam ở nhà.

Khi bước vào khu rừng, từ xa cô đã trông thấy mấy người đàn ông ngồi uống trà. Lâm Hạnh Hoa mặt nóng bừng bừng, tim đập thình thịch. Lúc đến gần, Lâm Hạnh Hoa chưng hửng: Làm gì có Triệu Ngự?

Lâm Hạnh Hoa tự giới thiệu mình với Hoàng Duy và những người cùng đi, phía khách cho biết trong đoàn còn có một đồng chí đang đi vệ sinh tên là Triệu Ngự, Hoàng Duy buột miệng nói. Có đúng anh ấy thật không? Lâm Hạnh Hoa gật đầu, mặt đỏ bừng. Hoàng Duy thấy thế nghĩ bụng: Thì ra Triệu Ngự có một người bạn tri kỷ ở Nga Mi Sơn...

Lâm Hạnh Hoa bước vào nhà thờ Phật, cô không muốn để mọi người chứng kiến cuộc gặp mặt giữa cô và Triệu Ngự. Chính vì thế nên mới có cảnh như đã nói ở trên.

Phó giám đốc nhà xuất bản Sơn Đông hỏi ý kiến Lâm Hạnh Hoa nên ở lại miếu Hồ Phục, hay tiếp tục lên đỉnh núi. Lâm Hạnh Hoa nói: Miếu Hồ Phục tuy cảnh quan đẹp, nhưng không nên ở lại đây. Từ đây lên đỉnh núi còn nhiều cảnh quan đẹp khác cứ lên miếu Lô âm nghĩ cũng được. Sáng mai xuất phát từ miếu Lô âm, đi tham quan tiếp đại cảnh ở miếu Vạn Niên. Phó giám đốc nhà xuất bản nói: Thôi được, cứ tiến hành mọi việc theo ý

kiến của đồng chí Tiểu Lâm, ta lên núi thôi.

Cả năm người cùng leo lên núi, đường lên có đoạn lát bằng đá, có đoạn phải luồn đường rừng hoặc leo vách núi. Ở Nga Mi Sơn núi liền núi, kéo dài hàng trăm cây số, độ cao cách mặt nước biển đến ba nghìn không trăm chín mươi chín mét. Đỉnh núi Vạn Phật đứng chơ vơ, cao chót vót, từ đây có thể thưởng ngoạn toàn cảnh Nga Mi Sơn, đồng thời cũng là địa điểm lý tưởng cho những cuộc hẹn hò của các cặp tình nhân. Vừa lên đến đỉnh núi Vạn Phật, Triệu Ngự đã nảy ra một ý nghĩ: Núi Vạn Phật, nơi lý tưởng để hẹn hò và trò chuyện về tình yêu. Trên đỉnh núi cao chót vót, hai trái tim đều có chung một niềm đam mê. Đó là vào năm 1989, có thể coi đó là năm may mắn của Triệu Ngự: Do gợi ý của Lý Tiến anh đã được điều động từ một trường trung học ở Mi Sơn về công tác tại Thành Đô và đi vào đời sống của Thương Nữ. Tiểu Đào mỗi mắt trông đợi anh, Tưởng Vận cũng theo đuổi anh, nhưng vào mùa hoa quế rụng năm đó, Thương Nữ chia tay với Tôn Kiện Quân... Tháng Bảy Triệu Ngự trở lại Nga Mi Sơn, leo lên đỉnh núi Vạn Phật, ngồi một mình bên phiến đá suy nghĩ miên man. Năm đó anh mới hai mươi ba tuổi, là một chàng trai rất đáng yêu. Anh đang ngồi đó một mình, bỗng thấy một cô gái vừa trẻ vừa xinh đẹp đang leo lên núi. Rõ ràng là Tưởng Vận rồi. Trước khi Tưởng Vận lên đỉnh núi Vạn Phật gặp Triệu Ngự, đã có một cô gái xinh đẹp khác tên là Thương Nữ đến với anh... Anh liên tưởng lại không biết hồi đó mình đã ngồi trên đỉnh núi Vạn Phật này bao nhiêu lâu? Dễ có đến hai tiếng? Không, còn lâu hơn thế. Cửa Phật là nơi linh thiêng, nơi thờ cúng của nhà Phật, mình đến đó nghĩ vớ nghĩ vẫn như vậy có thất lễ không? Triệu Ngự cười thầm trong bụng, anh bỗng nảy ra ý nghĩ: Phật tổ và người đẹp có thể cùng chung sống với nhau. Quan Thế âm Bồ Tát cũng xinh đẹp lắm chứ?

Lúc này, Triệu Ngự đang đi bên cạnh Lâm Hạnh Hoa, hai người cùng đi giày thể thao. Triệu Ngự vẫn ăn mặc như mấy tháng trước: vẫn áo len nhiều màu, quần vải. Chỉ khác ở chỗ trên cổ áo có đeo lủng lẳng chiếc máy ảnh. Lâm Hạnh Hoa giới thiệu với khách về sự tích và cảnh đẹp ở Nga Mi Sơn, Triệu Ngự nhiều lần đưa máy ảnh lên chụp hình ảnh của cô. Cánh đàn ông thường rất ít chụp ảnh, có chăng chỉ chụp một kiểu để lưu niệm và nhớ lại

ngày nào tháng nào đã đến du lịch nơi đây. Lâm Hạnh Hoa vừa đẹp gái vừa hoạt bát, nói năng trôi chảy hơn nhiều so với các hướng dẫn viên du lịch khác. Chẳng những cô nắm vững sự phân bố động thực vật ở đây, mà còn thuộc như lòng bàn tay cấu tạo của các dãy núi, tình hình khí hậu trên núi. Cô thuộc lòng nhiều câu tầm chương trích cú trong những bài thơ hay của Lý Bạch, Đỗ Phủ, Tô Đông Pha, thuộc các truyền thuyết về đạo Phật và sự tích của từng đền thờ. Giọng nói phổ thông của cô có pha trộn đôi chút khẩu khí Thành Đô, nghe rất vui tai. Ông phó giám đốc nhà xuất bản tuy tóc đã điểm hoa râu, nhưng vẫn bị cô hút mất hồn, mắt ông nhìn chăm chăm vào mặt Lâm Hạnh Hoa mà không cần giữ ý. Lâm Hạnh Hoa chỉ về phía trước nói: Đã đến miếu Lô âm rồi đó.

Miếu Lô âm ẩn mình dưới bóng cây cổ thụ, vừa bước vào đến chân núi cả năm người đều nhìn thấy một ngôi miếu bốn gian, có hành lang bao quanh. Phó giám đốc nhà xuất bản và Lâm Hạnh Hoa đứng ở thềm chụp chung một kiểu ảnh, Hoàng Duy và anh chàng Tiểu Yêu cũng chụp chung với cô một kiểu. Phó giám đốc nói với Triệu Ngự:

- Tiểu Triệu, cậu cũng nên chụp một kiểu ảnh với đồng chí Tiểu Lâm làm kỷ niệm.

Triệu Ngự cười, không nói gì. Lâm Hạnh Hoa cũng không có phản ứng gì, cả hai người đều đứng ngây như phỗng. Phó giám đốc nói tiếp:

- Hai cô cậu đều còn rất trẻ nhưng sao tư tưởng lại phong kiến đến thế?

- Người ta không chụp ảnh là có lý do của người ta. - Hoàng Duy nói.

Phó giám đốc nhìn Lâm Hạnh Hoa, không hiểu đầu đuôi ra sao. Lâm Hạnh Hoa chỉ cười.

Vừa ra khỏi Lô âm, bầu trời đã khác hẳn. Ánh nắng gay gắt, chẳng còn thấy bóng bất cứ một người đi du lịch nào. Khi ra đến chỗ nhà chờ, mọi người đều lên xe, bên phía đền Lô âm vốn đã vắng lại càng vắng hơn. Đường làng vừa gấp khúc vừa mấp mô, phó giám đốc vốn là bộ đội, ông đi đầu đoàn, đôi lúc còn dắt tay Lâm Hạnh Hoa. Ông nói với Lâm Hạnh Hoa:

- Cô là đồng chí nữ duy nhất trong đoàn mà.

Mặt trời đã ngả về Tây, bóng hình họ in trên vách núi. Chiếc áo sơ mi trắng của Lâm Hạnh Hoa tung bay trong gió. Triệu Ngự luôn bấm máy kêu lạch

xạch. Lâm Hạnh Hoa khẽ nói:

- Thôi đừng chụp nữa.

- Tôi chụp chơi thôi mà. - Triệu Ngự nói.

- Chụp chơi gì mà toàn chĩa ống kính vào em... sao anh ngốc thế, đợi lát nữa em sẽ chụp cho anh vài kiểu. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Tôi không chụp đâu. - Triệu Ngự nói.

- Làm gì có chuyện lạ đời đến thế, anh chỉ cho phép mình được chụp người khác, còn người khác thì không là sao? - Lâm Hạnh Hoa nói.

Hai người đang rì rầm cãi vã nhau thì Hoàng Duy và Tiểu Yêu nghe thấy, họ nhìn nhau cười và đi chậm lại. Phó giám đốc đi ở phía trước tưởng họ nói gì về mình, quay đầu lại nhưng không thấy Lâm Hạnh Hoa đi bên cạnh nữa. Ông đứng lại chờ, đưa tay lau mồ hôi, nhìn xuống dưới chân núi.

Đôi bạn trẻ ngày càng to tiếng với nhau, phó giám đốc nở nụ cười hiền hậu nói với Lâm Hạnh Hoa:

- Tiểu Lâm, tôi rất hoan nghênh cô đến thăm Sơn Đông, đến ngắm cảnh vịnh Bột Hải.

- Cháu đã đi Sơn Đông hai lần, nếu lần sau đi cháu muốn đi thăm bán đảo Keo Đông. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Bán đảo Keo Đông cũng hay lắm, ở đó có thành phố Long Cầu phát triển rất nhanh. - Phó giám đốc nói.

- Hình như ngày xưa Từ Phúc đã dẫn năm trăm nam nữ nhi đồng đi từ địa điểm này ra biển thì phải. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Trong sử sách gọi ông là Từ Thi. - Hoàng Duy nói.

- Em cũng biết thế. Hồi còn nhỏ, xem tranh liên hoàn về Từ Phúc em rất có ấn tượng. Từ Phúc là một ông già đầu râu tóc bạc, thế mà lại dẫn một lúc năm trăm đứa trẻ ra biển. Lúc đó em nghĩ ông già này giỏi thật. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Thành phố Long Khẩu đẹp lắm, thật không thể tưởng tượng nổi tốc độ phát triển của nó. - Phó giám đốc nói.

- Thành phố Thiển Sơn... - Triệu Ngự nghĩ - Thành phố Thiển Sơn là thành phố hư cấu trong cuốn tiểu thuyết của Trương Vĩ. Cuốn sách miêu tả thành phố này có hàng triệu tỉ phú suốt ngày bận rộn với công việc khai phá, máy

móc làm việc suốt ngày đêm làm cho cửa biển xinh đẹp, vốn yên tĩnh, nay không còn kịp thở nữa. Những người này được các quan chức địa phương gọi là vĩ nhân. Triệu Ngự biết Trương Vĩ đã từng giữ chức phó thị trưởng thành phố này. Liệu thành phố Thiển Sơn dưới ngòi bút của ông có chút dáng dấp gì của thành phố Long Khẩu không? Sự chuyển thể, sự thay hình đổi dạng, làm cho diện mạo của một đô thị phù hợp với thời đại đa nguyên như vậy là chà đạp thô bạo lên cuộc sống thực tiễn của con người.

Triệu Ngự bắt đầu làm quen với cái tên Trương Vĩ qua hai tác phẩm *Chiến hạm cổ* và *Mỗi hận mùa Thu*. Nay Trương Vĩ có tác phẩm mới, anh và các bạn của mình nhất định phải đọc thật kỹ. Anh rất chú ý đến nhà văn có tính cách đặc biệt này. Vào một năm nào đó, anh được tin Trương Vĩ bị bệnh gan, anh hết sức lo lắng cho ông. Sức khỏe là vốn quý của con người. Cụ Lỗ Tấn mang trong mình các bệnh tim, gan, đã mất sớm vào lúc năm mươi sáu tuổi, trọng lượng cơ thể của cụ chỉ khoảng hơn bảy mươi cân ta tức vào khoảng ba mươi lăm kilogram. Vì vậy Triệu Ngự nghĩ muốn có tư duy và sáng tác tốt, thì sức khỏe phải được đặt lên hàng đầu. Triệu Ngự không biết tình hình sức khỏe của Trương Vĩ hiện nay ra sao?

Trong tác phẩm mới của ông có miêu tả một cô gái tên là Sư Huy, cô gái này xinh đẹp như hoa như ngọc, có đôi mắt tinh anh, có thể nhìn xa được hàng trăm mét. Sư Huy không lấy chồng, cô cố né tránh bàn tay bẩn thỉu của con người, để giữ mãi vẻ đẹp của riêng mình. Cô và những người khai phá miền biển nói trên đã tạo nên một ranh giới rõ ràng: Sức mạnh của đồng tiền, cũng chỉ có giới hạn nhất định. Dù ai dụ dỗ, mua chuộc cô đều vô ích, những "vĩ nhân" này trong con mắt cô chỉ là những con người nhỏ bé...

Triệu Ngự cười. Vậy Sư Huy là người như thế nào? Phải chăng đó là những đức tính tốt đẹp nhất của một người phụ nữ mà Trương Vĩ định xây dựng cho nhân vật điển hình của mình? Trong tác phẩm, còn có một nhà họa sĩ người gốc Bắc Kinh mà ông miêu tả, chỉ cần đọc giả đọc qua một lần là không thể nào quên được.

Lâm Hạnh Hoa hích vào tay Triệu Ngự hỏi:

- Anh đang nghĩ gì mà mặt đỏ ra thế?

Triệu Ngự nhìn cô.

- Trông anh buồn cười quá, cứ như người mất hồn vậy. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Thái độ thờ ơ của Triệu Ngự rất có ý nghĩa đấy. Tháng Bảy vừa qua, cậu ấy đi Tế Nam chơi, tôi đã dẫn cậu ấy đi khắp mọi nơi, tìm một món ăn vặt. Chỉ thoáng một cái, cậu ấy đã biến mất, gọi điện cũng chẳng thấy đâu, tôi phát hoảng, chạy đi tìm khắp nơi. Tiểu Lâm, cô thử đoán xem, lúc đó Triệu Ngự đang làm gì? - Hoàng Duy nói.

- Lúc đó anh ấy đút tay vào túi quần, lơ đãng hòa vào dòng người, đi lung tung khắp nơi. - Lâm Hạnh Hoa nghĩ một lát rồi nói.

- Cô đúng là bạn tri kỷ của Triệu Ngự, đoán không sai chút nào. - Hoàng Duy cười bảo.

- Triệu Ngự thích suy nghĩ về những chuyện đại sự quốc gia. - Phó giám đốc nói.

- Anh ấy nghĩ về bát cơm manh áo cho mọi người. - Tiểu Yêu nói.

- Không có chuyện đó đâu, tôi chỉ nghĩ chơi cho vui thế thôi. - Triệu Ngự nói.

- Anh ấy lo lắng nhiều việc lắm, lần trước chúng tôi đi Cầu Khê - Lâm Hạnh Hoa chỉ nói nửa câu, rồi dừng lại. Hoàng Duy cười hỏi Cầu Khê ở chỗ nào, chỉ thấy mặt cô đỏ bừng, tay chỉ xuống một ngôi đền ở dưới chân núi: Kia là đền Trung Phong, một trong tám ngôi đền cổ nhất ở Nga Mi Sơn.

Cả năm người bước vào ngôi đền cổ, nhìn thấy một phiến đá màu vàng thẫm nằm trong bụi cỏ gần đấy. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Phiến đá này có lịch sử của nó, người ta gọi là Hùng Hoàng Thạch. Chuyện kể rằng Đường Huyền Tông khi đi lánh nạn ở Thành Đô năm mê thấy một ông lão tự xưng là Tôn Tư Mạc, sống ở đền Trung Phong, đề nghị được đem phiến đá Hùng Hoàng Thạch tinh chế thành thuốc linh đơn. Đường Huyền Tông liền chuyển phiến đá đó đến chỗ hiện nay, mây phủ đầy núi, không thấy vết tích của người để lại, nhưng sự hiện diện của phiến đá đã nói lên lời cảm ơn.

Mọi người nhổ cỏ đến xem, quả nhiên trên phiến đá có những dòng chữ mờ

mờ. Phó giám đốc rất xúc động. Ông rất tin vào sự thật trong câu chuyện Lâm Hạnh Hoa vừa kể.

- Mây phủ kín rừng, không trông thấy bóng người, nhưng lại thấy chữ viết trên phiến đá. Đó là điều kỳ lạ. - Triệu Ngự nói.

- Tôn Tư Mạc là ông tổ nghề thuốc đời Tùy Đường, ông được mọi người sùng bái, bài thơ nổi tiếng của Vương Duy chính là miêu tả về Tôn Tư Mạc. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Có lý lắm. Có lẽ là ông ta. - Phó giám đốc nói.

- Có thể là ông ta, song cũng có thể không phải là ông ta. - Triệu Ngự cười bảo.

- Tại sao lại không phải ông ta? Anh thử nói lý do không phải ông ta xem nào. - Lâm Hạnh Hoa trừng mắt nhìn Triệu Ngự.

- Tôi không thể giải thích được. Cô nói đấy là ông ta, thì cứ cho là ông ta đi. Cô có quyền nói, tôi có quyền nghe, tôi có phản đối cô đâu. - Triệu Ngự nói.

- Tiểu Triệu ơi, cậu có phản đối cũng chẳng ích gì, chúng tớ sẽ bỏ phiếu cho Tiểu Lâm, Hoàng Duy và Tiểu Yêu không được quyền bỏ phiếu. - Phó giám đốc cười bảo.

- Hai người đó có tỏ thái độ gì đâu mà bị tước quyền bỏ phiếu? - Triệu Ngự nói.

- Nhưng lãnh đạo cứ tước quyền bỏ phiếu của chúng tớ thì đã sao. - Hoàng Duy nói.

- Chao ôi, sao lại thiếu công bằng thế. - Triệu Ngự lắc đầu.

- Thế mới gọi là mang màu sắc Trung Quốc. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Ồ, màu sắc Trung Quốc. Hôm nay đi thăm đền cổ đã thu hoạch được một cách nhìn thấu đáo, sau này khi về hưu sẽ đến nơi đây ẩn dật để qua những năm tháng cuối đời. - Triệu Ngự nói.

- Em cũng đến chân núi kiếm lấy một mảnh đất trồng rau, nuôi gà. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Hai người, một ở trên núi, một ở dưới núi thì làm cách nào liên hệ thường xuyên với nhau được. - Hoàng Duy nói.

- Độ dăm bữa nửa tháng, em sẽ lên núi thăm cư sĩ Triệu Ngự, đàm đạo với

ông ấy về đạo Phật. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Độ dầm ba ngày tôi sẽ xuống núi để ăn rau xanh, quả tì bà hoặc thịt gà rán do bà Lâm Hạnh Hoa nuôi trồng. - Triệu Ngự nói.

- Cư sĩ cũng ăn thịt gà ư? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Tô Đông Pha sống ở Hải Nam ăn thịt gà như điên, một ngày giết sạch toàn bộ gà ở thôn Tây. - Triệu Ngự nói.

- Em chưa được nghe câu chuyện cổ tích ấy bao giờ. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Câu chuyện cô vừa kể, tôi cũng chưa được nghe bao giờ.

- Thôi, chuyện của cô, cô biết, chuyện của tôi, tôi biết, như thế cũng được. - Triệu Ngự nói.

- Anh biết, em biết, trời, đất biết. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

- Cô hãy chứng giám cho tấm lòng thành của tôi. - Triệu Ngự buột miệng nói.

Nghe Triệu Ngự nói thế, Lâm Hạnh Hoa mặt đỏ bừng, cô chỉ tay về phía đầu kia của ngôi đền nói:

- Ở đó cũng có một phiến đá kỳ lạ.

- Có thể viết một thiên phóng sự về những phiến đá ở đền Trung Phong này, chủ nhân ông của chúng đều là những người thật việc thật không cần gì phải hư cấu. - Hoàng Duy cười bảo.

Lâm Hạnh Hoa giả vờ như không nghe thấy, cô lặng lẽ đi sang đầu hồi bên kia. Phó giám đốc nói:

- Phóng sự về những viên đá cũng chính là một pho sách *Hồng lâu mộng* đấy. - Triệu Ngự gật đầu, không bổ sung thêm gì. Tuổi trẻ hay thật đấy, Hoàng Duy bất giác mỉm cười.

Năm người ra khỏi đền đi về phía Tây, ánh triều dương dần dần khuất núi. Phó giám đốc đã thể hiện đúng bản lĩnh quân nhân của mình, đi băng băng xuống dốc, bốn người còn lại nối tiếp theo sau ông. Năm người như một phân đội nhỏ, Lâm Hạnh Hoa là một bông hoa trong đội ngũ ấy.

Triệu Ngự ngẩng mặt lên là thấy ánh nắng chói chang, bầu trời trong xanh, núi rừng trùng điệp, tất cả đều như những bức tranh tráng lệ, thêm vào đó lại có Lâm Hạnh Hoa đi bên cạnh. Lâm Hạnh Hoa là người như thế nào nhỉ? Câu trả lời: Lâm Hạnh Hoa là Lâm Hạnh Hoa. Chuyển đi Cầu Khê,

chuyến xe đường trường lắc lư, cảnh đồng ruộng tháng Tư, khói nghi ngút trong bếp nhà nông... chiếc áo nhung cổ bẻ khó quên, chuyện ngâm chân nước nóng, chuyện ngủ cùng giường, chuyện suốt năm tháng không gọi điện cho nhau, chuyện mười năm không nhớ tới gia đình... Đủ rồi, đủ rồi, Triệu Ngự đang rơi vào mê hồn trận ở Nga Mi Sơn, chàng ngốc trở thành người si tình, cây cổ thụ trở hoa. Trên đường núi xuất hiện ba đôi giày da, hai đôi giày thể thao, màu đen đi với màu đen, màu trắng kề liền màu trắng. Phân đội nhỏ năm người dần dần tách thành hai nhóm: nhóm giày da đi trước, nhóm giày thể thao đi sau, để giày nện trên sỏi đá kêu lạo xạo. Đường đá, đường trong rừng... Tiếng chân của những người Sơn Đông ngày càng xa dần, để lại bốn bề yên lặng đến nỗi ngay cả tiếng lá rơi cũng nghe rõ mồn một. Lâm Hạnh Hoa cúi xuống buộc lại dây giày, Triệu Ngự rút thuốc lá hút. Xung quanh như những bức tranh sơn dầu trắng lẹ và con người đang cử động trong tranh. Lâm Hạnh Hoa vừa đứng thẳng người dậy đã bắt gặp ngay ánh mắt Triệu Ngự. Con đường dưới chân đi về đâu nhỉ? Có lẽ trong ánh mắt của hai người đều có một dấu hỏi lớn, nhưng ý nghĩ đó vừa lóe lên lại vụt tắt ngay. Quang cảnh dọc đường thật là tuyệt đẹp, sá quản gì con đường sẽ đi về đâu.

Nửa giờ sau, họ đã đến Thanh âm Các.

Thanh âm Các là nơi sơn thủy hữu tình. Thanh âm Các nằm dưới dãy núi Ngưu Tâm, độ cao cách mặt biển bảy trăm mười mét, là một khu rừng nguyên sinh nổi tiếng thế giới. Ở Nga Mi Sơn có hai con sông lớn chảy qua: Hắc Long Giang và Bạch Long Giang, điểm hội tụ của chúng chính là Nga Mi Sơn. Ở giữa nơi hội tụ, nhô lên một tảng đá cực lớn. Nước xô vào tảng đá, bọt nước bắn tung tóe, bào mòn cả tảng đá quý. Lâm Hạnh Hoa gọi điện thoại đặt thuê phòng, cô chưa vội báo cơm tối, vì còn muốn dẫn khách đi tham quan Ngưu Tâm Đình. Vào lúc hoàng hôn, những nước trong nước đục dưới lòng sông vẫn trông thấy rõ. Lâm Hạnh Hoa giải thích: Sông Hắc Long Giang bắt nguồn từ chi dưới của hang Cửu Lão, lòng sông có huyền vũ nam, màu nước đen như mực. Còn Bạch Long Giang, chảy qua những nơi có nham thạch trắng, vì thế có màu nước trắng. Hai dòng nước trắng và đen cùng đổ về Ngưu Tâm, tiếng nước chảy vang động cả núi rừng chẳng

khác gì tiếng đàn cổ ngày xưa. Lâm Hạnh Hoa rủ rì kể, giọng cô nghe rất bùi tai, phó giám đốc gật đầu lia lịa, hết hỏi cái này đến cái khác. Màn đêm dần buông. Lâm Hạnh Hoa tiếp tục kể chuyện về hòa thượng Huệ Thông: Tám trăm năm về trước, Huệ Thông đến Nga Mi Sơn, ông thấy núi non kỳ vĩ như có lửa, liền cho xây dựng ở đây ba ngôi đền có tên là Mây, Nước để chế ngự lửa, trong đó có một ngôi đền gọi là đền Tụ Mây mà bây giờ người ta gọi là Thanh Âm Các.

- Bảo đỉnh núi này như có lửa là mang ý nghĩa gì? - Phó giám đốc hỏi.

- Đó là một cách nói của Phật giáo. Núi non ở vùng Nga Mi Sơn đều có hình dạng nhọn hoắt, giống như ngọn lửa đang cháy nên thường xảy ra hỏa hoạn. - Lâm Hạnh Hoa trả lời.

- Tiểu Lâm vừa trẻ vừa xinh đẹp mà dùng những từ khiến tôi không sao hiểu nổi. Nghĩa của từ "hỏa hoạn" là gì? - Phó giám đốc cười bảo.

- Cháu làm nghề này, không học cũng không được. - Lâm Hạnh Hoa cười trả lời, rồi quay lại nói với Triệu Ngự: - Anh có biết "hỏa hoạn" là gì không?

- Là thần lửa. Thường xuyên gặp hỏa hoạn, ý muốn nói ở Nga Mi Sơn luôn xảy ra hỏa hoạn. - Triệu Ngự nói.

- Anh Triệu Ngự giỏi hơn cháu nhiều, cháu biết một, anh ấy biết mười. - Lâm Hạnh Hoa cười.

- Cô đừng đề cao Tiểu Triệu như thế. Cô cứ kể tiếp đi. Tôi nghe cô kể chuyện về Nga Mi Sơn mà quên cả đói. - Phó giám đốc nói.

- Bụng đói thì ăn mới ngon. - Lâm Hạnh Hoa nói. - Sắp tối rồi, để cháu gọi điện báo cho họ chuẩn bị cơm tối, lát nữa chúng ta sẽ về ăn.

Gọi điện xong, Lâm Hạnh Hoa cài chiếc điện thoại vào bao nhỏ đeo ngang bụng. Cô kể tiếp câu chuyện vừa rồi: Trong lịch sử, ở Nga Mi Sơn đã từng xảy ra ba vụ hỏa hoạn lớn, thiêu trụi khá nhiều những vật quý nơi cửa Phật. Vì là khu rừng mang tên Phật giáo nên có cách nói riêng của Phật giáo. Huệ Thông là hòa thượng đời Đường, ông muốn lấy nước để chế ngự lửa, nhưng thực tế vẫn chưa thể chế ngự được, hỏa hoạn lớn vẫn còn xảy ra ở đời nhà Tống. Giới Phật giáo thường tự khoe như vậy, nhưng vẫn để lại một số nghi vấn, song ta không cần nói đến đúng sai của việc này. Chỉ cần nói sơ dĩ Nga Mi Sơn có được ngày nay là do công lao của lịch sử và hòa

thượng. Nếu không trở thành vùng núi nổi danh trong tứ đại Phật giáo, thì làm gì có những danh thắng như ngày nay.

Phó giám đốc nói: - Bốn ngọn núi Phật giáo nổi danh ai cũng biết cả rồi, chỉ chưa biết xuất xứ của từng ngọn thôi. Tiểu Lâm, cô có thể giải thích rõ nguồn gốc của chúng được không?

Lâm Hạnh Hoa nói: - Theo kinh Phật thì bốn ngọn núi lớn nổi danh Phật giáo được tóm tắt như sau: Người ta chia địa, thủy, hỏa, phong làm bốn dòng lớn của đạo Phật Quan âm Bồ tát. Địa tạng Bồ tát ở Cửu Hoa Sơn, vì có đất và lòng đất; Quan âm Bồ tát ở Phổ Đà Sơn, vì có hải đảo và nước; Phổ Hiền Bồ tát ở Nga Mi Sơn, vì có hình núi như ngọn lửa; Văn Thù Bồ tát ở Ngũ Đài Sơn, vì có trăng thanh gió mát. Việc giải thích trong kinh Phật có quan hệ gần gũi với những lời giảng giải của hòa thượng Huệ Thông, vì thế Nga Mi Sơn xứng đáng liệt vào một trong bốn dãy núi Phật giáo nổi tiếng là điều không cần bàn cãi.

- Đó chẳng qua cũng là cách tự vợ công lao cho mình. - Hoàng Duy cười bảo.

- Vợ công lao vào mình cũng được, miễn là dân chúng tin. - Phó giám đốc nói.

- Truyền thuyết Phật giáo đã đưa Nga Mi Sơn vào câu chuyện thần kỳ. Tôi vốn không tin đạo Phật, nhưng sau khi tham quan ở đây cũng thấy lòng mình vui vui. Nga Mi Sơn hôm nay không thể tách rời công lao của hai lớp người: Hòa thượng và nhà thơ. - Triệu Ngự nói.

- Phật giáo đem lại điều thần kỳ, còn nhà thơ thì miêu tả cảnh đẹp hai cái đó đan xen lẫn nhau, tạo nên cảnh quan mới hôm nay. Ngoài ra cũng phải kể đến công lao của các nhà địa chất học hiện đại. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Về phương diện này, tôi là người ngoại đạo, đề nghị giải thích cụ thể hơn. - Triệu Ngự nói.

- Em cũng là người ngoại đạo, chỉ biết qua sách vở thôi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô đọc sách cũng là người trong nghề rồi, cũng giỏi hơn chúng tôi nhiều rồi. Đúng là chuyến đi Nga Mi Sơn lần này rất bổ ích. Tiểu Lâm, cô kể tiếp đi. - Phó giám đốc nói.

- Thoạt đầu Nga Mi Sơn có hình gấp khúc, đại để cách đây khoảng sáu tỉ năm. Lịch sử địa chất gọi là chu kỳ cuối của kỷ nguyên động đất, lúc đó cả vùng Tứ Xuyên là một biển nước mênh mêng. Nhiều lần núi lửa dưới đáy biển phun lên một khối lượng lớn vữa đá hoa cương, sau khi nguội, kết thành từng tảng lớn rắn như thép, tạo nên hình thù Nga Mi Sơn ngày nay. Sau đó một số thập kỷ, lớp đá nhô lên khỏi mặt nước, Nga Mi Sơn lúc ẩn, lúc hiện. Những biến cố thiên nhiên liên tiếp trong lòng trái đất đã khiến Nga Mi Sơn ngày một nhô cao, tạo nên những nếp nhăn, vết nứt trải dài chỗ lồi, chỗ lõm như hình hài Nga Mi Sơn ngày nay. Những điểm nổi của địa tầng ở các thời gian khác nhau, mà người xưa gọi là sự kỳ quái thần tiên của thiên nhiên chính là kết quả vận động tạo nên dãy núi kỳ vĩ hôm nay. Trải qua biến thiên hàng triệu năm sau, cả dải đất Tứ Xuyên được hình thành và Nga Mi Sơn tráng lệ đã được hình thành với những đường nét uốn lượn nhấp nhô, trở thành một kỳ quan như ngày nay. Ngoài ra, còn phải kể đến băng tuyết do thiên nhiên ban tặng làm cho dải đất này trở thành dãy núi thần tiên. Ôi, nói đến băng tuyết lại thấy khát nước quá, Triệu Ngự, anh cho em xin chai nước khoáng.

Lâm Hạnh Hoa nói đến uống nước, phó giám đốc, Hoàng Duy và Tiểu Yêu đều nhìn vào chai nước trong tay mình. Triệu Ngự đưa chai nước khoáng cho Lâm Hạnh Hoa, cô tu liền một hơi, rồi lau mồm kể tiếp: - Do thời tiết thay đổi, tuyết tan ra, ngấm vào đá, làm một số tảng đá vỡ vụn và trôi đi. Có thể nói băng tuyết đã làm thay đổi diện mạo của Nga Mi Sơn, các anh và chú hãy nhìn xuống thung lũng mà xem, vết lõm kéo dài đến tận đền Vạn Niên, các nhà địa chất nói rằng thung lũng chính là một trong những vết tích của tuyết tan để lại. Khoảng vài chục năm trở lại đây, thời tiết ấm dần lên, cả dãy núi ngày càng có nhiều cỏ cây động vật quý hiếm, có tất cả trên hai nghìn loại động vật, còn thực vật thì nhiều vô kể, không sao đếm nổi. Các ngọn núi cao chót vót, các thung lũng sâu thẳm, bốn mùa hoa nở, làm cho Nga Mi Sơn có bộ mặt đẹp đến mức không giấy mực nào tả xiết.

Lâm Hạnh Hoa chưa nói dứt câu, phó giám đốc đã vỗ tay tán thưởng cả bốn người cùng vỗ tay làm vang động cả núi rừng, khiến chim muông bay táo tác. Lâm Hạnh Hoa chỉ vào tảng đá lớn nói:

- Tầng đá này gọi là huyền vũ nham, vì cả một vùng Thanh Âm Các các phiến đá đều nhẵn bóng, đều một màu đen thẫm.

- Nghe cô kể chuyện, chúng tôi chỉ còn cách đóng tai lên mà nghe. - Phó giám đốc cười bảo.

- Cháu cũng chỉ kể theo sách vở ghi lại thôi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô nhớ như thế là giỏi lắm, lớp trẻ ngày nay, dễ có mấy ai được như cô Tiểu Lâm này, cô phải kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi mới được, đừng làm quá sức, khi cần thiết cũng phải biết vui chơi. À này, cô có biết chơi mạt chược không? - Phó giám đốc nói.

- Cháu đang học chơi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Phó giám đốc của chúng tôi là một cao thủ mạt chược đấy. - Hoàng Duy nói.

- Tôi già rồi, chơi mạt chược để giết thời gian. Hồi còn trẻ tôi cũng chăm chỉ lắm, tranh thủ từng giây một... Tiểu Lâm, tối nay ta chơi mạt chược một lúc, cô thấy thế nào? - Phó giám đốc nói.

Lâm Hạnh Hoa mỉm cười gật đầu, cô không nỡ từ chối.

Mọi người rời khỏi Ngưu Tâm Đình, men theo bậc thang lên Thanh Âm Các. Thanh âm Các là một kiến trúc cổ ba tầng, tầng nào cũng có hành lang giống nhau. Đây là nơi lý tưởng để mọi người ngắm nhìn cỏ cây hoa lá, lắng nghe tiếng chuông thánh thót. Phòng ăn ở đây lịch sự, đẹp đẽ, cửa sổ nhìn xuống thung lũng, tiếng chuông chùa nghe rõ mồn một. Người phục vụ đã bày xong các món ăn trên bàn, vừa ăn phó giám đốc đã khen ngon quá. Thấy được khen người phục vụ tranh thủ giới thiệu mấy món ăn bằng thịt thú rừng. Triệu Ngưu xoa tay. Phó giám đốc nói:

- Tiểu Triệu khó tính quá.

- Có thể là như vậy, song cũng có thể không phải như vậy. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Bốn người đàn ông uống rượu mạnh, còn Lâm Hạnh Hoa uống rượu màu. Lâm Hạnh Hoa chạm cốc với Triệu Ngưu, bốn mắt chỉ nhìn nhau cười, không nói gì. Phó giám đốc không phát hiện ra điều tế nhị đó, nhưng Hoàng Duy thì lại biết.

Cơm nước xong, phó giám đốc ngồi tựa lưng trên ghế, tròng mền ngắm nhìn

Lâm Hạnh Hoa như người cha ngắm nhìn đứa con gái của mình. Ông hỏi Lâm Hạnh Hoa, chồng và con cháu năm nay bao nhiêu tuổi, ngoài thú vui đọc sách, cháu còn có thú vui nào khác. Lâm Hạnh Hoa lần lượt kể cho phó giám đốc nghe tình hình gia đình mình. Phó giám đốc rất hài lòng, ông thấy mến mộ Lâm Hạnh Hoa hơn bao giờ hết. Ông coi Lâm Hạnh Hoa như con đẻ của mình, mắt ông chăm chăm nhìn Lâm Hạnh Hoa...

Hoàng Duy và Tiểu Yêu đang ngồi chuyện trò với nhau ở một góc, vì đây là vấn đề hết sức tế nhị, họ không dám nhìn vào mắt phó giám đốc.

Khoảng nửa giờ sau, bốn người đàn ông ngồi vào bàn chơi mạt chược, Lâm Hạnh Hoa ngồi bên cạnh Triệu Ngự xem. Chơi mãi đến tận chín giờ tối họ mới nghỉ giải lao. Đúng lúc đó Triệu Ngự nhận được điện thoại của Thương Nữ nói rằng sáng mai chị sẽ về Thành Đô. Vì đang ở Nga Mi Sơn nên không thể đi sân bay đón được, Triệu Ngự nói với Thương Nữ:

- Em gọi điện cho Tôn Kiện Quân hoặc Lý Tiến nhờ họ đón giúp có được không? - Thương Nữ bảo rằng em không muốn làm phiền họ, thôi, cứ để em tự lo cũng được...

Triệu Ngự tắt máy rồi đi ra nhà vệ sinh.

Vừa quay trở lại, anh thấy có tiếng người ở đầu hành lang bên kia gọi tên mình:

- Anh Triệu Ngự ơi, sang đây.

Triệu Ngự vội nhìn sang thì thấy một cô gái mặc áo sơ mi trắng đang đứng trên cầu. Đúng là Lâm Hạnh Hoa.

Lâm Hạnh Hoa đang đứng tựa lưng vào thành cầu, phía dưới là thung lũng sâu thẳm.

Khi Triệu Ngự đến, hai người không nói gì nhiều, chỉ nói vài câu về chuyện chơi mạt chược. Lâm Hạnh Hoa đứng ngắm nhìn trăng, Triệu Ngự đứng hút thuốc lá.

- Sắp đến tết Trung thu rồi đấy, anh ạ. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Còn mười mấy ngày nữa kia mà. - Triệu Ngự nói.

- Thật hiếm thấy có mùa mưa như năm nay. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Ở Nga Mi Sơn cũng mưa à? - Triệu Ngự nói.

- Cũng đỡ hơn Thành Đô một chút. Tuần trước em có qua đây, suốt dọc

đường ngập nước, nhất là ở Mi Sơn, thật khủng khiếp quá em chỉ lo thành phố bị ngập.

- Mi Sơn có địa thế cao, ngập sao được.

- Hè vừa rồi, em cũng đi Mi Sơn hai lần.

- Cô đi thăm bạn à?

- Không, em đi công tác. Ở Mi Sơn cũng có vài công ty du lịch, em đến đó giúp đỡ họ về mặt nghiệp vụ. Nhà bố mẹ anh ở chỗ nào?

- Ở bến Lạc Hồng.

- Em biết bến Lạc Hồng, ở gần đền Tam Tô. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô khá am hiểu về Mi Sơn đấy. - Triệu Ngự nói.

- Mi Sơn, Lạc Sơn em đều thuộc lòng.

- Sau này nếu về Mi Sơn, tôi sẽ khoản đãi cô và đưa cô đi thăm đền Tam Tô.

- Em cũng nghĩ thế. Khi đi trên đường phố, em cứ nghĩ liệu có gặp anh Triệu Ngự không?

- Có phải cô vừa đi Cầu Khê lần nữa phải không? - Triệu Ngự hỏi.

- Chưa đâu. Có thể cuối năm nay sinh nhật bà chị họ, em sẽ đi - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cũng vẫn đi xe đường trường rồi đến Nhân Thọ chuyển xe chứ!

- Vâng, có lẽ vẫn chiếc xe đường trường màu đỏ lần trước, anh ạ.

Triệu Ngự lặng yên, không hỏi gì nữa. Hai người đều ngược mắt ngắm trăng, thấy một đám mây đen đang tiến đến gần mặt trăng. Ký ức như bị cái gì đó chặn lại, phải chăng vì họ cũng đang tiến gần lại nhau?

- Chúng ta về phòng thôi. - Triệu Ngự nói.

- Nhỡ họ chơi mạt chược đến sáng thì sao? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Anh đừng hút nữa, - Triệu Ngự rút thuốc hút, cô gái bảo. Triệu Ngự rút tay lại, dựa lưng vào thành cầu.

- Đây có phải là cây cầu cổ không? - Triệu Ngự hỏi.

- Cầu này có từ đời nhà Tống, anh nhìn phiến đá ở đầu cầu có khắc chữ, nhưng vì ánh trăng mờ mờ, nên không nhìn rõ lắm. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Anh định đến gần xem, Lâm Hạnh Hoa nói: - Anh đừng vội, hãy thử đoán xem hai chữ ở trước mặt là chữ gì.

- Không biết xuất xứ của cầu, đoán làm sao được. - Triệu Ngự nói.
- Em gợi ý cho anh nhé, những cặp tình nhân đến cây cầu này đều để lại dấu ấn của họ. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Triệu Ngự đang cố đoán, thì một đám mây đã che kín mặt trăng. Anh nói:

- Chẳng nhìn thấy gì hết.
- Anh đừng nhìn bằng mắt, hãy suy nghĩ đi.
- Như thế là đoán mò à? - Triệu Ngự cười bảo.
- Không phải là đoán mò. Em lại gợi ý thêm cho anh một câu nữa nhé: Cây cầu cổ một nghìn năm lịch sử này có tác dụng rất kỳ lạ, nếu anh nhắm mắt mà trời phù hộ độ trì thì hai chữ kia sẽ hiện lên trong đầu anh.

Triệu Ngự làm theo lời Lâm Hạnh Hoa, nhắm mắt lại, một lát sau mở mắt ra, lắc đầu. Cô gái nói:

- Anh không tập trung tư tưởng rồi, thử làm lại một lần nữa xem.

Chàng trai làm theo lời cô gái: Thấy trước mắt đen ngòm, trong đầu toàn những hình ảnh về con gái, làm gì có chữ hiện lên. Anh nghĩ: Trời không phù hộ mình rồi, đành chịu thôi. Vừa mở mắt ra, anh bỗng thấy một luồng ánh sáng ở chỗ phiến đá làm hai chữ nổi lên, anh mừng quá, reo lên: Song Phi.

Lâm Hạnh Hoa thở phào nhẹ nhõm, cô nói:

- Đúng là trời không phụ lòng người, xin cảm tạ trời đất.
- Hình như vừa rồi có một luồng ánh sáng. - Triệu Ngự nói.
- Đó không phải là ánh trăng, mà là ánh sáng của ma quỷ. Anh hãy nhìn kia, ánh trăng lẩn khuất vào mây rồi. - Lâm Hạnh Hoa nói.
- Tôi vẫn có cảm giác đó là ánh trăng. - Triệu Ngự nói.
- Ánh trăng cũng là ánh sáng ma quỷ. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.
- Đúng thế, ánh trăng cũng là ánh sáng ma quỷ. - Triệu Ngự nói. Đang nói thì thấy ánh trăng lại hiện ra, hai chữ trên phiến đá lại mờ mờ nhìn không rõ. Đúng là có chuyện quỷ thần, tuy Triệu Ngự không tin, nhưng cũng phân vân: Có thật trên cầu Song Phi này có ánh sáng ma quỷ không? Dù sao Nga Mi Sơn cũng là thánh địa của Phật giáo làm sao có chuyện cho phép nam nữ đến đây tình tự?
- Cách đây không xa, có một động tên gọi là động Đơn Sa. Sử sách có ghi

đây là nơi luyện linh đơn của Tôn Tư Mạc. Điều kỳ lạ là trên các vách đá, cỏ cây không mọc nổi, cứ vào ban đêm là có ánh sáng, anh có muốn đi xem không?

- Cô không sợ à? - Triệu Ngự nói.

- Không, em không sợ, còn anh? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô không sợ thì việc gì tôi phải sợ? - Triệu Ngự cười bảo.

- Nếu không sợ, chúng ta đến đó xem sao.

- Nhưng còn ông phó giám đốc và hai người nữa thì sao?

- Ai thích chơi mạo chước cứ chơi, ai thích đi tham quan cứ đi. Chúng ta đi thôi.

Động Đơn Sa cách Thanh Âm Các chừng ba cây số, ánh trăng rọi chiếu xuống nền đường rất dễ đi. Đôi khi gặp phải một đoạn đường gồ ghề, Triệu Ngự lại níu lấy tay Lâm Hạnh Hoa. Gió núi lúc có lúc không, dòng nước dưới lòng sông vẫn chảy êm đềm. Đường đá được hình thành tự nhiên bên vách núi cao cheo leo, đúng như Lâm Hạnh Hoa mô tả, đây là một kiệt tác của trời đất khi tạo thành dãy núi, những cành cây cổ thụ vươn dài trông như những cánh tay của người khổng lồ. Nếu chẳng may gặp một đêm sấm chớp, gió thổi mạnh, tiếng cây rừng réo vi vút thì liệu có ai dám vào động Đơn Sa không, sợ chết khiếp đi được. Lâm Hạnh Hoa quả là một cô gái gan dạ, song cô vẫn phải thú nhận với Triệu Ngự rằng: Đây là lần đầu tiên cô đi tham quan núi ở Nga Mi Sơn. Đi đến một đoạn cây cối thưa thớt, ánh trăng nhẹ chiếu, đôi nam nữ nắm tay nhau cùng đi. Cảnh tượng đó khiến Lâm Hạnh Hoa bỗng nhớ lại và liên hệ việc đi chơi trên núi Nga Mi Sơn hôm nay cũng na ná như chuyến đi Cầu Khê giữa cô và Triệu Ngự. Đúng là cảnh tượng này chỉ nằm mơ mới thấy. Nhưng cô lại nghĩ một điều khác: Đây là cảnh thần tiên của hai con người bé nhỏ bình thường, không phải bất cứ ai cũng có được.

Đã đến động Đơn Sa. Ở đây cũng có đền thờ, tên gọi là đền Ngự Tâm, hai người rón rén bước đi, tránh không làm kinh động các tảng ni trong đền. Khi đi đến cách động khoảng ba mươi mét, Lâm Hạnh Hoa chỉ cho Triệu Ngự thấy những đốm lửa lân tinh lúc ẩn lúc hiện. Lâm Hạnh Hoa khẽ hích tay nói nhỏ với Triệu Ngự:

- Không biết có phải đó là mắt của những ma quỷ không?

- Dù là mắt ma quỷ cũng cứ đến đó xem. - Triệu Ngự nói. Hai người đến gần cửa hang thì những đốm sáng ấy lại biến mất. Triệu Ngự bảo: - Ta thử chui vào trong xem sao.

Anh bật một que diêm, dặt tay Lâm Hạnh Hoa, rẽ cỏ đi vào động. Đi vào sâu, chẳng thấy có bất cứ vật gì. Lâm Hạnh Hoa nói: - Sử sách ghi rõ trong động này có lò luyện Đơn Sa, chính Hoàng Đình Kiên đã tận mắt nhìn thấy. Nhưng Hoàng Đình Kiên đã mất cách đây gần một trăm năm, nên e rằng lò luyện Đơn Sa đã dời đi nơi khác.

- Trong động trống rỗng chẳng có vật gì, vậy ánh sáng lân tinh từ đâu phát ra? - Triệu Ngự nói.

- Có lẽ có ma quỷ thật... - Lâm Hạnh Hoa thì thầm.

Triệu Ngự lại bật thêm mấy que diêm nữa, soi vào vách hang, thấy toàn nhũ đá ngoài ra chẳng phát hiện thấy gì khác. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Hay là do Tôn Tư Mạc trước đây luyện Đơn Sa ở đây nên mới thế?

- Rất có thể. Các khoáng chất luyện Đơn Sa còn rơi rớt lại đã phát lên ánh sáng.

- Liệu chỉ có một người ngủ ở đây mà không sợ hay sao?

- Sử sách đã ghi rõ ông ấy sống độc thân, chẳng một người thì mấy người?

- Em chưa được nghe nói như vậy, có lẽ là hai người...

Hai người thủ thủ nói với nhau trong hang, giọng nói có đôi chút khác thường. Que diêm vừa tắt, hang tối om, không trông rõ mặt người. Cả hai đều im lặng. Hai khuôn mặt áp sát vào nhau. Nụ hôn đầu tiên trong hang cũng có thể được coi là chuyện lạ. Sau nụ hôn, động Đơn Sa đã trở thành nơi động phòng.

Không thể phủ nhận được rằng chuyện đó lại không xảy ra.

Triệu Ngự lại bật diêm, bỗng một tiếng kêu lớn, khiến Lâm Hạnh Hoa giật mình, ôm chầm lấy Triệu Ngự.

Thì ra tiếng điện thoại di động của Lâm Hạnh Hoa.

Cô bạn gọi điện báo cho Lâm Hạnh Hoa biết: Ông phó giám đốc rất lo lắng cho Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa. Tiếng ông phó giám đốc oang oang trong điện thoại, hết nói với Lâm Hạnh Hoa, lại quay sang nói với Triệu

Ngư: Tiểu Triệu à, đêm hôm thế này đi chơi trong núi là rất nguy hiểm...

Lâm Hạnh Hoa tắt máy và lẩm bẩm: - Lạ thật, ở trong hang mà vẫn có tín hiệu.

Hai người ra khỏi hang trở về con đường cũ, đi được một đoạn họ quay đầu nhìn lại thấy ở cửa hang lại xuất hiện những đốm sáng lân tinh. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Theo các hòa thượng ở đền Ngưu Tâm kể thì những đốm sáng ở cửa hang không phải lúc nào cũng có, mỗi năm chỉ có vài lần. Nhưng chỉ thấy vào mùa Xuân và mùa Hạ, ít thấy vào mùa Đông. - Triệu Ngư trầm tư suy nghĩ. Lâm Hạnh Hoa nói tiếp: - Số anh may thật đấy, khi ở trên cầu Song Phi thì ánh sáng ma quỷ đến trợ giúp anh, còn ở trong hang động thì động Đơn Sa lại phát ra ánh sáng phục vụ anh. Cả hai loại ánh sáng ấy đều tình cờ mà có được.

- Những ngày vừa qua, trời lúc nắng, lúc mưa, rất có thể sau khi nắng các chất khoáng còn sót lại trong hang đã phóng năng lượng ra. Muốn biết cụ thể chỉ cần làm vài thí nghiệm là rõ ngay. - Triệu Ngư nói.

- Hòa thượng ai lại đi làm thí nghiệm. Tại sao lại phải làm thí nghiệm? Cứ để cho nó có vẻ huyền bí một chút chẳng tốt hay sao? - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

- Có một số điều giải thích không có sức thuyết phục lắm, ví dụ mỗi người đứng trong đền thờ Phật đều thấy cái bóng của mình thì lại giải thích đó là sự phản xạ của các giọt nước trong không khí. Cứ cho đó là hiện tượng bốc hơi đi, người ta vẫn có quyền hỏi tại sao chỉ ở đền thờ Phật mới có hiện tượng bốc hơi?

- Các nhà khoa học đôi khi thường hơi khó tính.

Triệu Ngư nói: - Do thời đại tạo nên cả thôi, cái gọi là bài trừ mê tín thực ra đã phá bỏ nhiều tục lệ tốt đẹp. Ví dụ chuyện đĩa bay chẳng hạn, cách giải thích của các nhà khoa học rất võ đoán cứ như là có sinh vật sống ngoài hành tinh thật. Đó chỉ là thứ chủ nghĩa thực dụng, ích kỷ, thiển cận. Khi giải thích khoa học không có chứng cứ thuyết phục mà họ vẫn nhân danh khoa học đưa ra thì nó sẽ biến khoa học thành một thứ tín ngưỡng.

- Anh có tin vào Phật không? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cách giải thích của Phật giáo về thế giới có nhiều điểm khiên cưỡng.
- Ý anh muốn nói là Phật và Phật giáo có sự khác nhau phải không?
- Hồi còn nhỏ, tôi có về huyện Tân Đô thăm người nhà, được người lớn đưa đi viếng đền Ngọc Quang, khi nhìn thấy ba bức tượng Phật tổ, chẳng hiểu vì sao, tôi rạp mình xuống lễ lấy lễ để. Thật khó hình dung cảm giác lúc đó, cứ như có ánh sáng soi vào tâm can. Về sau hể nơi nào có thờ Phật tổ Như Lai, tôi đều vái.
- Em cũng giống anh. Không bao giờ em xem nhẹ những nơi thờ Phật, hể bước vào đền là phải quỳ xuống, nhắm mắt khẩn lễ.
- Người phương Tây khi đến giáo đường cũng có cảm giác như khi chúng ta đi vào chốn thờ Phật. Có một thứ linh thiêng trên đầu bạn, nhưng bạn không thể nhìn kỹ, không thể nghiên cứu về nó được.
- Cách đỉnh đầu ba mét có thần linh đấy.
- Cô nói đúng đấy. Thần linh hoặc các vị thần thánh khác. Phải nói rằng chúng ta rất cần đến nó cũng như một người mẹ không bao giờ nói về tình yêu mẫu tử, một người yêu không bao giờ nói rằng mình cầu tình yêu.
- Thần linh, tình yêu của mẹ hoặc tình yêu nên đặt vào vị trí nào? - Lâm Hạnh Hoa hỏi.
- Chúng không phải là những thứ cụ thể nên không thể đặt vào đâu được. Liệu cô có thể đặt số mệnh của mình vào một vị trí nào không? - Triệu Ngự cười bảo.
- Anh nói thật chí lý, em học được rất nhiều điều. - Lâm Hạnh Hoa khẽ nói. Hai người vừa đi vừa tâm sự, dường như họ đã trở lại với câu chuyện chuyển xe đường trường hồi tháng Tư. Cánh đồng bao la biến thành dãy núi nhấp nhô. Lâm Hạnh Hoa ngồi lên phiến đá, bốn bề tĩnh lặng, ánh trăng nhàn nhạt, chùm sao lung linh trên các ngọn núi cao. Ý thơ và thần linh... Triệu Ngự cũng yên lặng. Đi được vài bước, Lâm Hạnh Hoa như sức nhớ ra điều gì, cô quay lại nói với Triệu Ngự: - Em nghĩ ở trên đời có hai thứ hư và thực, giữa hai cái đó có quan hệ mật thiết với nhau. Ví dụ lý luận đông y nhấn mạnh rằng hư có thể trở thành thực. Hư chính là thực trên một ý nghĩa khác đúng như anh vừa nói. Cái hư có thể soi rọi vào cái thực. Để em thử nghĩ tiếp xem: Vạn vật trên đời này đều là sự tương phản tương thành hư

và thật, âm và dương, chính và phụ, phải và trái, vật chất và phản vật chất...

- Cô sắp trở thành nhà triết học rồi đấy. - Triệu Ngự cười bảo.

Lâm Hạnh Hoa nhìn ra xung quanh, rồi nhìn Triệu Ngự nói:

- Anh thấy không, núi non, cỏ cây, ánh trăng, tất cả dường như đã thay đổi.

- Không những chỉ đơn thuần là cái đẹp, mà còn có nhiều cái khác - Triệu Ngự nói.

- Tâm hồn em lúc này vui không sao kể xiết, vừa xúc động, vừa bình tĩnh. Còn anh thì sao? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Tôi cũng thế. - Triệu Ngự nói.

Đôi trai gái vừa xúc động, vừa bình tĩnh cùng ngồi trên phiến đá cao, mắt nhìn ra xung quanh bao la.

- Chúng ta về thôi. - Triệu Ngự nói.

Khi leo núi, anh dắt tay Lâm Hạnh Hoa, lúc xuống dốc, hai người tung tăng như hai đứa trẻ đang vui đùa. Triệu Ngự buột miệng nói: - Say sưa nháy múa dưới chân núi, ánh trăng tràn ngập lòng người lúc nào không hay biết; trong đêm tối mênh mông, chẳng có ai quản lý mình.

- Không có ai quản lý càng tốt... - Lâm Hạnh Hoa nói.

Sáng sớm hôm sau lúc đi ăn sáng, Triệu Ngự ăn một bát mì to còn Lâm Hạnh Hoa ngồi uống sữa và nói chuyện với Tiểu Yêu. Triệu Ngự vừa ăn vừa ngắm nhìn Lâm Hạnh Hoa bụng thầm nghĩ: Cô gái này vừa đẹp, vừa có duyên quá đấy. Hoàng Duy thấy Lâm Hạnh Hoa có cách ứng xử đúng mực, anh cũng thầm mến phục. Còn phó giám đốc thì vui mừng ra mặt, tối qua chơi mạt chược ông đã thắng. Ông mua một số quà lưu niệm tặng mọi người. Lâm Hạnh Hoa đến bên Triệu Ngự nói:

- Anh cũng phải mua cái gì tặng em chứ.

- Biết tặng cô cái gì bây giờ - Triệu Ngự nói.

- Em tuổi thọ, anh tặng em một con thỏ. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Thỏ rừng hay thỏ nhà? - Triệu Ngự cười hỏi.

- Cả hai thứ đó đều không phải... - Lâm Hạnh Hoa nói.

Mãi nói chuyện, họ đi đến cầu Song Phi lúc nào không biết. Hoàng Duy đi phía trước, lấy máy ảnh chụp phiến đá có hai chữ Song Phi ở đầu cầu. Lâm

Hạnh Hoa mặt đỏ bừng, cô không đi cùng Triệu Ngự nữa mà dừng lại chờ phó giám đốc.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 19(tt)

Họ đi từ Thanh Âm Các đến đền Vạn Niên. Vào tiết trời Thu, đền Vạn Niên có phong cảnh đẹp tuyệt trần, đã đến đây thì không thể không đi tham quan. Bốn người đàn ông và một người đàn bà cùng leo lên dốc dưới ánh nắng ban mai. Vẫn với tác phong quân nhân, phó giám đốc là người dẫn đầu, theo sau là Tiểu Yêu, tay cầm chai rượu. Lâm Hạnh Hoa cũng không chịu kém, cô bước đi băng băng. Hoàng Duy và Triệu Ngự tụt lại phía sau khoảng mười mét, Hoàng Duy tay cầm máy ảnh nói với Triệu Ngự:

- Vừa rồi tôi chụp được mấy kiểu ảnh quý lắm. - Triệu Ngự cười vì đã biết những tấm ảnh quý mà Hoàng Duy chụp là cái gì rồi. Hoàng Duy nói: - Nếu tôi bán bức ảnh quý này cho cậu thì cậu trả tôi bao nhiêu tiền?

Triệu Ngự không trả lời. Hoàng Duy hỏi tiếp:

- Này, liệu cậu có thể trả tôi bao nhiêu?

- Anh cứ ra giá đi, tôi còn mặc cả chứ. - Triệu Ngự cười bảo.

- Hôm nay tớ phát tài to rồi, chỗ anh em, tớ chỉ lấy cậu mười vạn thôi... -

Hoàng Duy ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Lâm Hạnh Hoa đi chậm lại, nhường đường cho Hoàng Duy đi lên trước, cô liếc nhìn và hỏi Triệu Ngự:

- Vừa rồi các anh nói chuyện gì thế?

- Chẳng có chuyện gì đâu. - Triệu Ngự nói.

- Rõ ràng em nghe thấy anh Hoàng Duy nói cái gì mười vạn mà.

- Anh ấy bảo anh mua phiến đá trên cầu Song Phi... - Triệu Ngự cười bảo.

- Anh nói dối, không phải anh Hoàng Duy nói thế. - Lâm Hạnh Hoa lắc đầu.

- Đúng là nói chuyện về phiến đá thật mà. - Triệu Ngự nói.

- Có phải là phiến đá anh ấy chụp ảnh không? - Lâm Hạnh Hoa nói.

Triệu Ngự ngó nhìn xung quanh: Quả nhiên phiến đá rất có ý nghĩa thật.

Lâm Hạnh Hoa nói:

- Anh mua tấm ảnh ấy được đấy, đem về để ở phòng làm việc, hàng ngày ngắm nhìn nó, biết đâu lại chẳng có tình cảm để viết một truyện ký về phiến đá ấy.

- Có lẽ nên viết về Lâm Giáo Đầu ở thế kỷ hai mốt thì hay hơn. - Triệu Ngự nói.

- Chỉ viết riêng về Lâm Giáo Đầu thôi ư? Còn một anh chàng gốc nữa, không viết hay sao? - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

Triệu Ngự chỉ cười, không trả lời.

Thực ra chàng gốc đâu có gốc, anh biết điều đó, Lâm Hạnh Hoa cũng biết. Những điều muốn nói nhưng chưa nói được hãy chôn chặt trong lòng, hạ hồi phân giải. Trước mắt hãy cứ nhìn ông mặt trời đang lên, ông mặt trời vào lúc tám, chín giờ sáng...

Hai đôi giày thể thao đi lộp cộp trên đá, vừa có giai điệu, vừa nghe như tiếng vĩ cầm.

Vào khoảng giữa trưa họ đến đền Vạn Niên. Lâm Hạnh Hoa giới thiệu đền Vạn Niên có ba báu vật: răng Phật, bức tượng Bồ tát Phổ Hiền và bể trắng soi (ngắm trăng). Răng Phật nặng khoảng mười cân, thực ra đây chỉ là phiến đá giống hình thù cái răng, nó có mặt ở đây đã hai trăm nghìn năm rồi. Hoàng Duy cười bảo:

- Có lẽ đây là một trong những cái răng của đức Phật tổ ngày xưa.

- Khoa học là khoa học, không nên lẫn lộn giữa tôn giáo với khoa học. Tiểu Lâm, cháu thấy chú nói thế có đúng không? - Phó giám đốc nói.

- Cháu không biết. - Lâm Hạnh Hoa lắc đầu.

- Hôm qua cháu còn giải thích về địa chất học, về xuất xứ hình thành dãy núi, tại sao hôm nay lại bảo không biết? - Phó giám đốc cười bảo.

- Khoa học cần phải được tôn trọng nhưng cháu vẫn tin vào câu nói: Phật pháp là vô cùng tận. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Tôi cũng nhất trí với ý của cô Lâm. - Hoàng Duy nói.

- Triệu Ngự, cậu thấy thế nào? - Phó giám đốc quay sang Triệu Ngự.

- Khoa học và tôn giáo là hai lĩnh vực khác nhau. - Triệu Ngự nói.

Phó giám đốc nghe xong lắc đầu, Lâm Hạnh Hoa bưng miệng cười. Bức tượng đồng Phổ Hiền được đặt ở một vị trí trang trọng, trông rất uy nghi. Lâm Hạnh Hoa chấp tay quỳ trước tượng, miệng lẩm bẩm khấn, Hoàng Duy, Triệu Ngự cũng tỏ lòng thành kính, quỳ xuống bên cạnh Lâm Hạnh Hoa và cũng lẩm bẩm cầu nguyện.

Bể trắng soi là một bể nước thiên nhiên, mùa Hè nước không cạn, mùa Đông cũng vẫn thế, ếch nhái trong bể kêu rất vui tai như tiếng đàn, người ta thường gọi là "dàn nhạc ếch". Ếch nhái chơi đàn như thế nào, còn người thì sao? Lâm Hạnh Hoa nói: - Năm đó, Lý Thái Bạch đã nghe hòa thượng Quảng Lăng gảy đàn... - khách Sơn Đông đều chăm chú lắng nghe, còn Triệu Ngự thì lại lơ đãng. Gió Thu tràn về, nhưng lá đỏ của cây rừng vẫn rục rỡ. Dòng nước trắng dưới chân núi uốn lượn quanh co như một dải lụa trắng. Ngược mắt nhìn lên, trời cao, mây thăm... Triệu Ngự lặng người trước cảnh đẹp thiên nhiên, anh đang xúc động. Anh đút hai tay vào túi quần, mắt đăm đăm nhìn về phía Lâm Hạnh Hoa, bất chợt bắt gặp nụ cười tươi trên môi cô khiến trái tim anh thổn thức...

Lúc ăn cơm trưa, Lâm Hạnh Hoa nhận được điện thoại của lãnh đạo bảo rằng có xe của công ty đi Kim Đinh, cô thử hỏi xem khách có muốn đi tham quan Kim Đinh không. Lâm Hạnh Hoa hỏi Triệu Ngự, Triệu Ngự lại hỏi phó giám đốc. Phó giám đốc trưng cầu ý kiến của Hoàng Duy và Tiểu Yêu, rồi quyết định đi và ngủ qua đêm tại Kim Đinh. Mấy hôm nay ở Nga Mi Sơn có mưa liên tiếp, vào lúc chiều tà mới thấy trời quang mây tạnh. Xem ra thời tiết sáng mai có vẻ khá hơn.

Cơm nước xong cả năm người ngồi trên cao uống trà, đợi xe đến. Đền Vạn Niên rất thoáng đãng, đẹp và sạch sẽ. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Tiếc quá không được ngủ qua đêm ở đây.
- Sang năm các chú sẽ đến đây lần nữa, hy vọng cháu Tiểu Lâm sẽ lại làm hướng dẫn viên cho các chú. - Phó giám đốc nói.
- Cô ấy là phó văn phòng, ít khi đi làm hướng dẫn viên du lịch lắm. - Hoàng Duy nói.

- Chỗ quen biết có thể có ngoại lệ. - Lâm Hạnh Hoa nói.
- Bây giờ chúng ta đã có thể là bạn của nhau được chưa? - Phó giám đốc nói.

- Đương nhiên rồi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Tiểu Yêu lại nhắc đến chuyện bướm rừng, Lâm Hạnh Hoa nói:

- Rất có thể mấy bụi rậm ở gần đây có loại bướm này.

- Chúng ta đi xem một tí đi. - Tiểu Yêu đáp.

- Xe sắp đến rồi. - Phó giám đốc nói.

- Chúng cháu đi một lát rồi về ngay. - Tiểu Yêu nói.

Thế là Lâm Hạnh Hoa dẫn đường, Hoàng Duy cũng đi theo. Hoàng Duy lấy chai rượu của Tiểu Yêu uống một hớp. Phó giám đốc dặn hai người:

- Các cháu cứ đi xem bướm đi, tôi và Triệu Ngự ở nhà uống trà tán gẫu cũng được.

Ba người xuống nhà, men theo đường rừng. Lâm Hạnh Hoa ngoảnh lại liếc nhìn Triệu Ngự, cười.

Phó giám đốc nói đúng là một cô gái tốt bụng. Triệu Ngự gật đầu. Phó giám đốc cứ nghĩ là Lâm Hạnh Hoa cười hai người.

Trà họ đang uống là loại trà ngon, trà tuyết trên đỉnh núi cao Nga Mi Sơn.

- Liệu hết năm nay Lý Tiến có còn làm việc nữa không? - Phó giám đốc hỏi.

- Khả năng này rất ít. - Triệu Ngự đáp.

- Con người có sức khỏe và năng lực như Lý Tiến mà nghỉ thì tiếc quá. Một con người đã tạo dựng được một ê kíp làm việc tốt như vậy, nay về hưu thì thật tiếc quá... - Phó giám đốc thở dài nói còn Triệu Ngự lặng thinh. Phó giám đốc đột nhiên hỏi: - Tiểu Triệu, cậu và Lâm Hạnh Hoa quen nhau lâu chưa?

- Mới chỉ quen vài tháng thôi. - Triệu Ngự đáp.

- Tớ cứ tưởng cô cậu quen nhau mấy năm rồi. Có hay gọi điện thoại cho nhau không? - Phó giám đốc cười bảo.

- Không. - Triệu Ngự đáp.

- Không thể nào được? Tại sao tớ cứ có cảm giác... - Phó giám đốc nói.

Phó giám đốc muốn nghe Triệu Ngự kể chuyện, nhưng anh chẳng có

chuyện gì để kể cho ông nghe, anh quay mặt ra ngoài ngắm nhìn phong cảnh. Lâm Hạnh Hoa đã quay về, nhưng chân đi tập tễnh cô phải vịn tay vào vai Hoàng Duy.

Cô bị tẹo khớp chân.

Tiểu Yêu phát hiện thấy bướm trong bụi rậm, anh chàng mừng quá hét um lên, Lâm Hạnh Hoa vội chạy lại xem thì bị tẹo chân. Tuy cô đau đến cả mồ hôi, nhưng vẫn luôn miệng nói: Không việc gì, không việc gì. Hoàng Duy đỡ cô ngồi xuống, phó giám đốc vội chạy lại cởi giày cho cô, quả nhiên thấy khớp xương chân trái sưng vù. Phó giám đốc khẽ ấn nhẹ tay vào chỗ đau, Lâm Hạnh Hoa kêu ái một tiếng thật to.

Phó giám đốc nghiêm sắc mặt.

- Tại cháu. - Tiểu Yêu nói.

Lâm Hạnh Hoa nói do cháu sơ ý, không phải tại Tiểu Yêu đâu.

- Cậu hơi quá quắt đấy, đi tìm bướm làm gì. Chân Tiểu Lâm đau thế này, liệu cậu có công cô ấy lên Kim Đỉnh được không? - Phó giám đốc lườm Tiểu Yêu.

- Công thì công chứ sao. - Tiểu Yêu ấp úng.

Hoàng Duy cười bảo cả bốn người đàn ông chúng ta thay phiên nhau công cô ấy lên tận đỉnh núi.

Lâm Hạnh Hoa lắc đầu, có lẽ cháu không đi Kim Đỉnh được đâu. xe chỉ có thể đưa chúng ta đến một ngôi đền gần đấy được thôi, phải đi bộ hơn chục dặm đấy.

- Thôi, không đi nữa, tất cả ở nhà chăm sóc Tiểu Lâm. - Phó giám đốc nói.

- Ấy chết, không cần phải thế đâu, hôm nay trời đẹp lắm, các chú cứ đi đi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Phó giám đốc nói dù trời có đẹp đến đâu cũng không thể để cháu ở lại một mình được. Và lại cháu không đi lấy ai thuyết minh, thế thì còn hứng thú gì nữa?

- Kim Đỉnh và đỉnh Vạn Phật chủ yếu là phong cảnh thiên nhiên, cháu nói lung tung có khi còn mất cả hứng thú. Thôi, các chú cứ đi đi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Hoàng Duy nói dù gì thì gì cũng phải cử một người ở lại chăm sóc cô.

- Thôi, cũng được, ta chia binh làm hai ngả. Tiểu Lâm, cháu thấy thế nào? - Phó giám đốc nói.

Lâm Hạnh Hoa khẽ gật đầu, mặt cúi xuống, tay khẽ xoa vào chỗ bị trật khớp.

- Ai tình nguyện ở nhà nào? - Phó giám đốc hỏi.

- Anh còn hỏi làm gì? - Hoàng Duy cười bảo.

- Chắc không phải là mình rồi. - Phó giám đốc suy nghĩ.

- Cháu có sai lầm, để cháu ở nhà chăm sóc cô ấy, lấy công chuộc tội. - Tiểu Yêu nói.

- Ồ, té ra ai cũng muốn ở nhà. Tiểu Lâm, cháu đã thấy người Sơn Đông nhiệt tình chưa. Tiểu Lâm, cháu thử nói thật xem, cháu muốn ai ở nhà? - Phó giám đốc cười bảo.

Lâm Hạnh Hoa không trả lời. Tiểu Yêu bưng miệng cười.

- Một người cởi mở như cháu, tại sao lại xấu hổ? Nếu cháu không nói, chúng tôi sẽ phải bỏ phiếu bình chọn. - Phó giám đốc nói.

Lâm Hạnh Hoa ngẩng đầu lên, môi mấp máy nhưng không nói lên lời. Cô lại đưa tay xoa vết đau. Đúng lúc đó, điện thoại của cô vang lên, bảo rằng xe đã đến.

- Để tôi nói hộ vậy, có một người từ này đến giờ không phát biểu, để anh ta ở lại. - Hoàng Duy nói.

- Triệu Ngự rồi. - Phó giám đốc cười khà khà.

- Như vậy sẽ không tiện, tôi là người được cử đi tháp tùng các anh kia mà. - Triệu Ngự nói.

- Họ là khách từ xa đến. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Phó giám đốc đặt tay lên vai Lâm Hạnh Hoa rồi quay sang nói với Triệu Ngự:

- Khách sẽ đi tham quan Kim Đình, còn chủ sẽ ở lại đền Vạn Niên chăm sóc cho đồng chí Tiểu Lâm của chúng tôi. Chỉ có một chuyện đơn giản thế thôi việc gì phải bàn đi tính lại mãi. Tiểu Triệu, tôi giao nhiệm vụ này cho cậu, hễ ngày mai trở về, chân Tiểu Lâm chưa khỏi, tôi sẽ phê bình cậu đấy.

Triệu Ngự cười. Lâm Hạnh Hoa cúi gằm mặt xuống. Khách Sơn Đông đã đi rồi, phòng trà cũng không còn ai. Triệu Ngự thuê một căn phòng rồi dìu

Lâm Hạnh Hoa vào ngồi trên đi văng. Anh cúi xuống nhìn kỹ chỗ bị thương, thấy khớp vẫn còn sưng nhưng không nghiêm trọng lắm. Triệu Ngự khẽ sờ tay vào, Lâm Hạnh Hoa chau mày nghiêng răng:

- Ôi, đau quá.

- Phải xoa rượu thuốc vào chỗ đau mới được, để tôi chạy xuống dưới nhà xem có không. - Triệu Ngự nói.

- Em có bạch dược của Vân Nam đây, anh lấy khăn mặt nóng đắp giúp em.

- Lâm Hạnh Hoa nói.

Triệu Ngự lấy trong túi của Lâm Hạnh Hoa một hộp thuốc bạch dược. Đây là loại biệt dược nổi tiếng của Vân Nam, chuyên trị các vết thương đau ngã, uồng hoặc bôi bên ngoài đều được. Triệu Ngự rắc lên chỗ đau ở cổ chân Lâm Hạnh Hoa, rồi lấy khăn mặt nhúng vào nước nóng phủ lên trên, tay day đi day lại. Trước đó anh đã dùng thuốc sát trùng rửa chỗ đau cho Lâm Hạnh Hoa. Lâm Hạnh Hoa ngâm cả hai chân vào chậu nước nóng, chỗ trọ khớp thấy dễ chịu dần. Triệu Ngự nói: Ngâm thế này máu sẽ lưu thông tốt hơn.

Lâm Hạnh Hoa có cảm giác như lúc này mình đang là bệnh nhân của Triệu Ngự. Triệu Ngự rất tận tình chu đáo, luôn thay nước và bấm vào các huyệt từ gan bàn chân lên đến đùi non. Lâm Hạnh Hoa thấy buồn gan bàn chân quá, cố nén chịu nhưng rồi cũng phải bật cười. Triệu Ngự bảo không được cười, phải có sự phối hợp, nếu không tôi sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị phó giám đốc phê bình. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Trưa mai họ mới xuống núi kia mà. - Triệu Ngự nói trọ khớp như thế này cứ phải một trăm ngày mới khỏi. Lâm Hạnh Hoa cười bảo: - Một trăm ngày ai mà chịu được.

Đã dùng hết một phích nước nóng, Triệu Ngự lại đi lấy phích thứ hai. Nước trong chậu đã nguội, Triệu Ngự lại đổ nước mới vào. Anh ân cần chăm sóc Lâm Hạnh Hoa, quên cả mệt mỏi. Khi gặp Lâm Hạnh Hoa ở đền Hồ Phục đã là một chuyện tình cờ, nay ở đền Vạn Niên lại tình cờ được chăm sóc cô.

- Anh nghỉ một lát đi, em thấy đỡ nhiều rồi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Hình như vẫn còn hơi sưng một tí. - Triệu Ngự nói.

- Anh dìu em vào giường, anh ngồi đây mà nghỉ.

- Cô uống một chút bạch được nhé.
- Mùi thuốc khó ngửi lắm, em không uống nổi đâu.
- Hay kẹp nó vào miếng táo vậy nhé. - Triệu Ngự nói.
- Như thế lại càng khó nuốt. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

Lâm Hạnh Hoa nằm duỗi thẳng chân trên giường, Triệu Ngự ngồi cạnh thành giường. Căn phòng này tựa lưng vào vách núi, bên ngoài là một con dốc, xung quanh cây cối mọc um tùm. Có một năm tuyết phủ dày lắm, hồi đó Triệu Ngự ở đền Vạn Niên, tuyết phủ trắng xóa. Hồi đó anh mới mười bảy tuổi, vừa tốt nghiệp trung học xong, anh cùng các bạn nam nữ trong lớp đến đây tham quan. Thấm thoắt đã hai mươi năm trôi qua, anh vẫn nhớ như in hồi đó anh cũng ở trong căn phòng này, mọi trang thiết bị trong phòng vẫn như xưa, nay chỉ có thêm một chiếc ti vi.

Họ chia nhau ăn một quả táo. Đây cũng là thói quen của Lâm Hạnh Hoa, mỗi ngày chị ăn một quả táo. Chị còn nhớ hồi tháng tư đi trên chuyến xe đường trường, chị cũng bổ táo mời bà lão ngồi bên cạnh ăn. Sau đó Triệu Ngự mời chị ăn lê, rồi tối hôm đó hai người ngủ chung một giường.

Lâm Hạnh Hoa thử cử động cổ chân, quả nhiên đã thấy đỡ nhiều.

- Em đã đi nhiều nơi nhưng đây là lần đầu tiên em bị tẹo cổ chân. - Lâm Hạnh Hoa nói. Chị nhìn Triệu Ngự đang làm mát xa, nói tiếp: - Lần này em thấy lạ quá, lẽ ra công ty cử một hướng dẫn viên du lịch đi, nhưng em đã tự nguyện xin đi. Chánh văn phòng ngạc nhiên hỏi tại sao lại thế, em trả lời rằng hôm nay trời đẹp. Khi đến đền Hồ Phục em chẳng thấy anh đâu, thì ra anh đã vào trong đền.

- Tôi đang quỳ và nhắm mắt khẩn thì nghe thấy tiếng cô.
- Anh chỉ mới nghe thoáng qua mà đã nhận ra ngay à? - Lâm Hạnh Hoa nói. Triệu Ngự gật đầu. Lâm Hạnh Hoa lại hỏi: - Cảm giác của anh lúc đó như thế nào?
- Thấy vui vui.
- Em cảm ơn anh.
- Cô khách sáo gớm nhỉ. - Triệu Ngự cười bảo.
- Vậy anh muốn em nói như thế nào? - Lâm Hạnh Hoa hỏi.
- Tôi cũng chẳng biết nữa.

- Lạ thật, trên đời này hiếm có một người như anh, không biết cả mình đã nghĩ gì. Anh Triệu Ngự, em hỏi thật anh nhé: Tại sao anh không nhận lời cảm ơn của em?
- Cô đã đem lại niềm vui cho tôi, lẽ ra tôi phải cảm ơn cô mới đúng. - Triệu Ngự nói.
- Anh nói thế là không đúng, nếu nói là vui thì phải nói em là người vui trước, vì được gặp anh, còn anh sau khi nghe tiếng nói của em, anh mới thấy vui kia mà. Theo logic của anh, em phải là người cảm ơn anh trước mới phải. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.
- Tôi chịu thua cô rồi. - Triệu Ngự cười.
- Chúng ta nói phải có lý mới được. Tục ngữ có câu: Trời cao đất rộng cũng không qua được lẽ phải.
- Vậy cô nói có lý, còn tôi nói không có lý, như thế được chưa? Tôi tình nguyện làm người học trò nhỏ của cô, được chưa?
- Cuộc chiến chưa bắt đầu đâu, anh Triệu Ngự, tại sao chưa khai chiến anh đã đầu hàng, thật đáng thương quá nhỉ. - Lâm Hạnh Hoa cười.
- Cô Lâm Hạnh Hoa, hôm nay cô định tuyên chiến với tôi đấy à?
- Đâu dám, đâu dám, em chỉ nói vài câu thôi. - Lâm Hạnh Hoa vừa xoa tay liên tiếp vừa nói.
- Không, cô nói nhiều lắm.
- Em còn muốn nói cả trăm câu nữa kia. Anh Triệu Ngự đáng thương, đáng thương...
- Tôi là một con sâu đáng thương. - Triệu Ngự làm điệu bộ khổ não.
- Tại sao lại là con sâu đáng thương, anh là người đọc nhiều sách, chẳng lẽ lại không hiểu ý nghĩa đích thực của hai từ "đáng thương" hay sao?
- Không hiểu thì học chữ có sao đâu.
- Ý nghĩa của từ "đáng thương" là... À mà thôi, em không nói nữa đâu.
- Ồ, té ra nghĩa của từ "đáng thương" là em không nói nữa đâu.
- Anh đã ăn hạt sen bao giờ chưa?
- Ăn rồi, hương vị rất thơm. Hạt sen...
- Hạt sen chính là hạt đáng thương.
- Hạt sen là hạt sen, là quả của hoa sen.

- Hoa sen trông rất đẹp, hạt sen lại rất ngon. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Hạt sen thơm ngon tuyệt vời.

Hai người liếc nhìn nhau rồi quay đi phía khác.

Lâm Hạnh Hoa tựa lưng vào đầu giường, Triệu Ngự ngồi ở mép giường. Bên cạnh tay người đàn ông là chân người đàn bà. Hôm nay sẽ không có chuyện ngủ cùng giường. Không. Chắc chắn là không. Tối đến họ sẽ phải rời xa nhau. Chỉ có chuyện chị thương, anh yêu mà thôi. Hạt sen quả thật rất ngon, hương vị đậm đà. Nhưng có nhiều thứ ngon quá, bạn không thể tham lam thưởng thức một lúc tất cả. Thò tay ra thì dễ nhưng rút tay lại thì khó.

Vả lại, việc gì phải chia tay ra? Cứ như hiện tại có phải tốt hơn không?

Như vậy là rất tốt. Giữ một khoảng cách nhất định sẽ rất hay. Hay ở chỗ không nhiều lời, căn phòng sẽ trở nên yên tĩnh hơn. Có tiếng chân người đi ngoài hành lang, mấy chú chuột đang nhảy nhót trên cành cây. Các cây cổ thụ người ôm không xuể đan chen san sát bên nhau. Người không trò chuyện, cây không lên tiếng, phải chăng các sinh vật khác đang có cùng một suy nghĩ. Cành cây lơ lửng trên không luôn tỏ thái độ tôn trọng, còn rễ cây thì bám sâu trong lòng đất, đan xen vào nhau.

- Em muốn đi vệ sinh. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô đi một mình được không? - Triệu Ngự hỏi.

- Không được. Anh dìu em. Đưa cho em đôi giày.

- Để tôi đi giày giúp cô.

- Anh ngoan quá nhỉ. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Ai bảo cô là bệnh nhân. - Triệu Ngự nói.

- Khi nào anh là bệnh nhân, em sẽ chăm sóc anh.

- Tôi đi giày cho cô mà cô lại mong cho tôi ốm à?

- Nếu anh không ốm thì em làm gì có dịp được đeo giày cho anh? Hôm nay em là bệnh nhân của anh, ngày mai, anh là bệnh nhân của em. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

- Cô càng nói càng lộn xộn, tuy nhiên tôi sẽ mong ngày mai tôi ốm. - Triệu Ngự nói.

- Ngày mai anh ốm càng tốt, anh đỡ phải...

Triệu Ngự đã đi giày cho Lâm Hạnh Hoa, anh ngẩng đầu lên hỏi:

- Cô bảo tôi đã phải cái gì? Nói đi.

- Thôi em không nói nữa.

- Lại có thêm một câu em không nói nữa. - Triệu Ngự cười bảo.

- Đã bảo không nói là không nói. Hạt sen chính là hạt đáng thương.

- Tôi không hiểu ý cô định nói gì.

Anh nghĩ: Hoa hồng chính là hoa hồng, chính là hoa hồng:... chiếc áo nhung kẻ chính là chiếc áo gió cỡ bẻ...

- Nào, dìu em ra nhà vệ sinh một tí, sao lại cứ ngây người ra như thế? - Lâm Hạnh Hoa nói.

Nhà vệ sinh ở phía bên ngoài, hai người chậm rãi dìu nhau đi trên hành lang, nắng chiều le lói chiếu. Dưới đèn người người ra vào, ngoài sân, cúc vàng khoe màu cùng các loài hoa trắng. Triệu Ngự liếc nhìn quanh đèn Vạn Niên chỉ thấy núi non xanh thẳm trùng trùng điệp điệp, lá cây rừng màu đỏ. "Ồi, cảnh núi rừng thơ mộng quá, sao giống lòng người đến thế!". Triệu Ngự đứng ở hành lang chờ Lâm Hạnh Hoa đột nhiên thốt lên một câu như vậy. Câu nói phảng phất dáng dấp tình yêu. Nhớ lại năm nào Thương Nữ đến với anh dưới bóng cây ngô đồng, anh cũng đưa Thương Nữ đi vệ sinh, cũng đứng đợi dưới gốc cây ngô đồng. Tình và cảnh sao giống nhau đến thế... Lâm Hạnh Hoa đã ra, lê từng bước lên chiếc cầu nhỏ rồi vịn tay vào lan can chờ Triệu Ngự đến. Hôm nay cô là bệnh nhân của anh... Lâm Hạnh Hoa, cô gái hoạt bát đang chìm trong suy nghĩ...

Hai người dìu nhau đến đầu hành lang, cảnh vật xung quanh đẹp như tranh vẽ.

Triệu Ngự châm thuốc hút, mắt liếc nhìn phía sau Lâm Hạnh Hoa, hồi tháng Tư khi đi trên chuyến xe đường trường, anh cũng chỉ nhìn phía sau cô. Mái tóc cô rất giống mái tóc của Diệp Nghinh Xuân, người dẫn chương trình của đài truyền hình trung ương hoặc nói ngược lại, mái tóc Diệp Nghinh Xuân rất giống mái tóc của Lâm Hạnh Hoa cũng được. Hồi tháng Tư, Triệu Ngự đã ngắm mái tóc này, bây giờ lại được ngắm một lần nữa. Lâm Hạnh Hoa đứng đó phóng tầm mắt nhìn về phía xa. Còn về phía sau cô là gì, cô đã biết, không cần phải quay đầu lại.

Mặt trời sắp lặn, Triệu Ngự lại châm thuốc hút.

- Anh đừng hút nữa. - Lâm Hạnh Hoa quay đầu lại nói.

- Đây là điếu cuối cùng. - Triệu Ngự chìa bao thuốc đã hết ra và nói.

- Mỗi ngày anh có hút hết một bao không?

- Ba ngày hết hai bao.

- Ai mà tin anh được?

- Tôi không bao giờ hút hết một điếu, đôi khi cầm điếu thuốc trên tay mà quên khuấy đi không hút.

- Em thấy anh lúc nào cũng phân tán tư tưởng. Anh có biết mình thiếu tập trung tư tưởng không? Nói chuyện với anh mà anh cứ để tai ở nơi khác.

- Triệu Yến đã từng gọi tôi là chuyên gia thiếu tập trung.

Lâm Hạnh Hoa ngẩng nhìn phong cảnh rồi quay lại nói với Triệu Ngự:

- Đã có ai nói với anh rằng điệu bộ thiếu tập trung của anh trông rất đáng yêu chưa?

- Vừa rồi cô nói trông tôi rất đáng thương, bây giờ lại nói rất đáng yêu là sao? - Triệu Ngự cười bảo.

- Chẳng lẽ không đồng nghĩa hay sao? - Lâm Hạnh Hoa nói.

Triệu Ngự hút thuốc, né tránh trả lời.

- Anh Triệu Ngự này, - Lâm Hạnh Hoa nói, - em có một chuyện hơi băn khoăn, hình như bất cứ lúc nào anh cũng suy nghĩ. Anh có thể nghĩ xa, nghĩ gần, nhưng những cái gọi là xa ấy thực ra lại rất gần. Anh có thể cho em biết tại sao lại như thế được không?

- Ở trên đời này làm gì có chuyện xa và gần. Nói theo cách khác xa và gần không phải do khoảng cách quyết định. - Triệu Ngự đáp.

- Em hiểu ý anh rồi. Ví dụ người Mỹ chẳng hạn. - Lâm Hạnh Hoa gật đầu.

- Khoảng cách giữa người Mỹ và chúng ta rất gần, những năm gần đây lại càng gần hơn. Chủ nghĩa kỹ thuật, chủ nghĩa vật chất cũng phù hợp với lợi ích của chúng ta hơn.

- Đây là một đề tài lớn. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Đúng thế, rất lớn là đằng khác. Tôi đã nghĩ về đề tài này suốt mười mấy năm rồi. Đôi khi cũng đứng trên lập trường của họ để suy nghĩ về các vấn đề như dân chủ, pháp chế, lối sống, nguyên tắc thị trường. Nhưng nghĩ đi

ngĩ lại mãi vẫn cảm thấy vấn đề rất nghiêm trọng.

- Nghiêm trọng đến mức độ nào? - Lâm Hạnh Hoa hỏi.

- Nghiêm trọng đến mức rất nhiều người không coi đó là một vấn đề.

- Và ngược lại, không chạy theo người Mỹ mới là một vấn đề.

- Còn cô, cô nghĩ thế nào? - Triệu Ngự cười bảo.

- Em cũng nhất trí với anh, em không thích người Mỹ tỏ ra mình là người giàu có, gặp ai cũng khua chân múa tay. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cách suy nghĩ của người Mỹ về lối sống còn nhiều vấn đề phải bàn lắm. Cô đã đọc tác phẩm của Vương Tiểu Ba chưa?

- Có đọc một số như *Thời đại hoàng kim*, *Ngôi nhà tinh thần của tôi*.

- Vương Tiểu Ba là một trí thức tự do điển hình, ông đã từng sống ở Mỹ tám năm và rút ra được kết luận là: Kinh tế thương trường Mỹ sẽ mãi mãi là điểm nóng hàng nghìn độ. Ông không thích nước Mỹ. Người Mỹ đã mở rộng nguyên tắc thương mại sang nhiều lĩnh vực, thậm chí tràn lan ra khắp thế giới. Nguyên tắc thương mại của họ rốt cuộc đã trở thành luật rừng.

- Chủ nghĩa đơn phương ngày càng rõ nét. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Hiện giờ tôi đang nghĩ không biết có phải chủ nghĩa đơn phương bắt nguồn từ chủ nghĩa kỹ thuật hay không? Chủ nghĩa kỹ thuật đã đem đến cho họ một thứ quyền bành trướng vô hạn, quyền giữa người với người, giữa người với thiên nhiên. Điều này rất nguy hiểm. Nó càng thô bạo hơn ở chỗ sự nguy hiểm ấy ngày càng đến gần chúng ta nhưng chưa ai gióng lên hồi chuông cảnh báo. - Triệu Ngự nói.

- Dù hồi chuông cảnh báo đã gióng lên cũng chưa vị tất có người nghe thấy.

- Dù sớm muộn gì mọi người cũng sẽ nghe thấy. Cứ tiếp tục gióng lên hồi chuông cảnh báo, ít ra cũng có một tiếng nói khác.

- Anh suy nghĩ về những vấn đề này, có bao giờ cảm thấy bi quan không? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô trông tôi có giống người bi quan không? - Triệu Ngự cười bảo.

- Không giống. - Lâm Hạnh Hoa trả lời.

- Tôi còn nhớ ai đó nói rằng chỉ có những người bi quan nhất mới lạc quan. Vì thế, tôi không phải là người bi quan. Bi quan và lạc quan không phải là nguồn gốc của sự vật. Tôi có cách nghĩ riêng về lối sống, chỉ đơn giản thế

thôi.

- Cách nghĩ riêng của anh như thế nào, anh có thể kể cho em nghe được không? - Lâm Hạnh Hoa hỏi.

- Cô muốn nghe thật à? - Triệu Ngự vừa cười vừa hỏi lại.

- Sao anh lạ thế, nếu không muốn nghe thì bảo anh nói làm gì.

- Đền Vạn Niên đẹp thật.

Lâm Hạnh Hoa dường như đang suy nghĩ. Cô tiến lại gần nói với Triệu Ngự ý kiến của anh giống hệt như những thuật ngữ của người theo đạo Phật. Anh đừng giải thích vội, để em suy nghĩ thêm xem sao.

Triệu Ngự liếc nhìn cô. Anh muốn hút thuốc nhưng trong tay chỉ có cái vỏ bao không.

Mặt trời đã xuống đến lưng chừng núi, phía Tây chỉ còn một màu hồng nhạt. Hương vị các món ăn từ dưới nhà bay lên, hình như một món thịt rán nào đó. Một món thịt, với một bình rượu... lát nữa anh và Lâm Hạnh Hoa sẽ cùng ăn, cùng uống. Ngồi với nhau suốt cả buổi tối vẫn chưa thể nói hết những lời muốn nói. Vẫn còn một buổi sáng mai nữa. Ồ, còn ngày hôm sau nữa chứ. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác. Cuộc đời có nhiều điều kỳ lạ, Lâm Hạnh Hoa trong chuyến đi Cầu Khê, Lâm Hạnh Hoa hôm nay, mỗi tình đồng chí thật đẹp đẽ. Triệu Ngự chưa uống rượu mà đã say khướt.

Lâm Hạnh Hoa im lặng trong giây lát rồi ngẩng đầu lên nói với Triệu Ngự:

- Em biết rồi.

- Biết rồi, cô thử nói cho tôi nghe nào. - Triệu Ngự bảo.

- Chúng ta về phòng thôi. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Nói ở đây không tiện à? - Triệu Ngự cười bảo.

- Anh đã nói ra thuật ngữ đó, chẳng lẽ em lại không hiểu hay sao.

Triệu Ngự nghĩ: Chúng ta về phòng thôi...

Gọi là thuật ngữ của Triệu Ngự có nghĩa là sự cảm thụ trong từng giây, từng phút của anh, Lâm Hạnh Hoa đã dùng câu nói đó để đối đáp lại với anh là hợp lý. Lâm Hạnh Hoa vịn tay vào vai Triệu Ngự trở về phòng.

Người phục vụ đem cơm lên, quả nhiên có món thịt rán. Theo thói quen ở Tứ Xuyên thịt rán phải nửa nạc, nửa mỡ, rán cháy cạnh ăn mới ngon, gia vị

ngấm vào rồi bốc mùi thơm. Triệu Ngự vừa nếm một miếng đã khen ngon, ở nhà, anh thường vào bếp tự tay rán thịt. Thịt rán là món ăn hàng ngày đồng thời cũng là món ăn khoái khẩu của người Tứ Xuyên. Trên bàn chỉ có một đĩa thịt rán, còn các món khác đều là sản vật của rừng, không hề có đồ biển. Uống rượu nhắm thịt rán là nhất rồi còn gì. Lâm Hạnh Hoa bảo người phục vụ đưa lên hai chai rượu loại ngon nhất. Cô nói: Lúc đi vào rừng bắt bướm với Tiểu Yêu, cô cũng đã uống hai ngụm loại rượu này, Tiểu Yêu cũng uống, còn lại bao nhiêu, Hoàng Duy uống sạch.

- Hoàng Duy là vua rượu đấy, uống vài chén chẳng nhằm nhò gì đâu - Triệu Ngự nói.

Hai người chạm cốc rất mạnh. Có một người đàn ông đi qua cửa phòng nhìn vào, Lâm Hạnh Hoa cố lê chân ra đóng cửa. Đèn bật sáng, rọi chiếu trên khuôn mặt ửng hồng của cô. Bên ngoài, hoàng hôn đang dần buông, ánh triều dương giữa núi rừng trông thật mê li. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Lên núi, xuống dốc anh đều giúp đỡ em, là một hướng dẫn viên du lịch, em muốn làm tròn nhiệm vụ ở mức cao nhất, hà cứ gì lại bỏ qua cảnh đẹp nơi đây? Ăn cơm xong, chúng ta đi dạo một chút.

- Nhưng chân cô... - Triệu Ngự nói.

- Thì anh dìu em, có sao đâu. - Lâm Hạnh Hoa cắt lời. - Tiếc quá hôm nay không được đi Kim Đỉnh. Cám ơn anh đã ở nhà chăm sóc em.

- Hàng trăm năm cô mới bị tai nạn một lần. - Triệu Ngự cười bảo.

- Đây là lần đầu tiên em bị tẹo chân đấy. Nào, uống đi, hôm nay phải uống thật say mới được.

- Đừng uống say.

- Tại sao lại không uống say? Đến đây có phải dễ đâu. Mai anh đã về rồi, có lẽ vài tháng nữa cũng chưa gặp lại nhau được đâu.

Triệu Ngự im lặng. Lâm Hạnh Hoa gọi điện thoại bảo người phục vụ đem thêm hai đĩa thịt rán và hai bình rượu nữa. Lần này Triệu Ngự uống rất nhanh, anh học cách uống của Hoàng Duy, tu một hơi hết nửa bình. Uống hết phần rượu của mình, anh lại lấy bình rượu của Lâm Hạnh Hoa uống. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Đừng trở tài kiểu ấy, em say thì không sao nhưng nếu anh say thì cả hai

chúng ta sẽ lăn quay xuống chân núi mất.

- Cô lại xem thường Lâm Giáo Đầu tôi rồi, uống vài bình rượu đã bõ bèn gì. - Triệu Ngự cười còn Lâm Hạnh Hoa ngơ ngác: Lâm Giáo Đầu? - Triệu Ngự lại nói: - Hồi học ở trường trung học, mọi người gọi tôi là Lâm Sung Giáo Đầu đấy.

- Em là Lâm Y Đầu, còn anh là Lâm Giáo Đầu, đúng là truyện *Hồng lâu mộng* gặp truyện *Thủy Hử*. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

- Cô là chiếc áo nhung cổ bẻ. - Triệu Ngự nhìn Lâm Hạnh Hoa nói.

- Anh là... khó quên. - Lâm Hạnh Hoa nhìn Triệu Ngự nói.

- Cô say rồi ư? Cứ mỗi người nói một câu, lại nhai mãi có mà loạn mất.

Triệu Ngự định cúi xuống gắp một miếng thịt, rồi lại dừng tay. Anh ngơ ngác như người mất hồn. Người đàn ông được mệnh danh là khúc gỗ đã thay đổi hẳn, khúc gỗ đã chìm xuống nhường chỗ cho sự lãng mạn tình ái nổi lên. Cảnh thần tiên ở Nga Mi Sơn, đền Vạn Niên như trong giấc mộng đã gây xúc động trái tim anh?

Thực tâm mà nói, anh si mê Lâm Hạnh Hoa quá đi rồi.

- Sao anh chẳng nói năng gì, cứ ngây người ra như thế? - Lâm Hạnh Hoa nâng bình rượu lên cười bảo.

- Hết rượu rồi. - Triệu Ngự nói.

- Thương hại quá nhỉ, Lâm Giáo Đầu mà lại không có rượu uống. Bình rượu này em chia làm đôi, anh uống một nửa, em uống một nửa. - Lâm Hạnh Hoa nói.

Lâm Hạnh Hoa tu một hơi, rồi đưa cho Triệu Ngự. Anh giữ luôn bình rượu, không trả cho Lâm Hạnh Hoa nữa. Lâm Hạnh Hoa nói:

- Chơi như thế không đẹp, người ta tin thì mới đưa cho anh chứ.

- Thế này vậy, tôi và cô đều không uống nữa.

- Phải uống chứ. Em và anh oản tù tì xem.

- Cô là chuyên gia về lĩnh vực này, tôi làm sao địch nổi. - Triệu Ngự nói.

- Địch không nổi càng tốt chứ sao, chẳng phải anh đang muốn uống rượu là gì. - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Đừng đánh lừa tôi, tôi mà thua thì đời nào cô cho tôi uống.

- Làm gì đến nổi thế. - Lâm Hạnh Hoa cười bảo.

Nhằm đúng lúc Lâm Hạnh Hoa sơ ý, Triệu Ngự đưa bình rượu lên miệng uống ừng ực, Lâm Hạnh Hoa vội giằng lấy bình rượu. Hai người kẻ giằng, người giữ. Lâm Hạnh Hoa cố giằng lấy bình rượu để tỏ rõ tính hiếu thắng của mình. Còn Triệu Ngự thì khăng khăng giữ chặt bình rượu. Chiếc bàn ăn đung đưa. Cả hai đều đã ngấm men, thử hỏi còn cái gì không đung đưa. Nếu cứ giằng co nhau mãi, rút cuộc bình rượu sẽ trở thành bức bình phong: Đêm nay sẽ ra sao đây? Ngủ cùng giường, cùng gối ở Nga Mi Sơn... Triệu Ngự buông tay ra, Lâm Hạnh Hoa giằng lấy chai rượu uống một hơi hết sạch.

Họ xuống nhà ngắm cảnh hoàng hôn. Lâm Hạnh Hoa đi thử một mình, chân cô đi khập khễnh từng bước một, trông chẳng khác gì Thương Nữ đi vòng quanh đồng lửa hồng hôm mồng bốn tháng Năm. Triệu Ngự nghĩ: Lâm Y Đầu... xem ra chỗ nào cũng toàn là hoa cúc, hoa quế tỏa hương thơm ngát...

Có vài ba khách du lịch cũng đang đi dạo chơi, từng đám mây trên trời đang từ từ chuyển động. Trời sao vắng vặc.

Cửa phòng chính của đền thờ đã đóng lại, các tăng ni đang cầu kinh. Lâm Hạnh Hoa kéo Triệu Ngự vòng về phía sau đi vào nơi làm lễ. Họ quỳ xuống trước điện chấp tay khẩn vái. Phía trước là mấy hòa thượng đang đọc kinh Phật. Lâm Hạnh Hoa ghé sát vào tai Triệu Ngự khẽ nói: - Người ta tụng kinh theo tiếng Phạn ở Nga Mi Sơn đấy. Vào những ngày lễ quan trọng của đạo Phật còn có cả hòa tấu giữa các nhạc cụ như xình tiền, trống, sáo, tiêu, mõ nữa đấy, - tiếng tụng kinh trầm bổng rất trang nghiêm. Triệu Ngự ngược mắt nhìn pho tượng đồng Phổ Hiền, lẩm bẩm nói những lời thành kính.

Một hòa thượng liếc mắt nhìn Lâm Hạnh Hoa, tủm tỉm cười, bảo cô hãy gõ mõ tụng kinh đi. Vị hòa thượng già liếc nhìn vị hòa thượng trẻ. Vị hòa thượng trẻ lại tiếp tục nhắm mắt tụng kinh nhưng không gõ mõ.

Khi ra khỏi nơi tụng kinh, trời đã tối, chỉ còn rất ít khách đi dạo. Ánh trăng rọi chiếu càng làm cho đền Vạn Niên trở nên tôn nghiêm hơn. Lâm Hạnh Hoa dừng lại nói: - Ngày mai chú phó giám đốc và mấy người kia về, vẫn phải đi bộ ra đền Hồ Phục, ăn cơm chiều ở đó rồi về Thành Đô cũng chưa muộn. - Triệu Ngự gật đầu. Anh biết khả năng ăn cơm chiều ở đền Hồ Phục

khó xảy ra, vì Lý Tiến đã có kế hoạch mời cơm khách ở Thành Đô để hôm sau khách ra sân bay trở về Sơn Đông.

Xuống khỏi thềm, Lâm Hạnh Hoa lại vịn tay vào vai Triệu Ngự.

Trăng đã lên cao, bể nước đón trăng lung linh như một chiếc gương đồng. Tiếng ếch nhái lại hòa tấu văng vẳng bên tai.

Lâm Hạnh Hoa định nói gì, xong lại thôi. Triệu Ngự ngẩng mặt lên trời ngắm trăng. Anh thầm nghĩ: Trời không lên tiếng thì người còn biết nói gì. Tâm tư đành gửi cho gió, tình cảm đành gửi lại trời.

Cả hai người đều xúc động, tim đập như trống dồn.

Xúc động lại gặp xúc động, cả hai đều bắt nguồn từ một ý nghĩ. Rõ ràng là hai con người, nhưng trong thực tế chỉ là một. Chiếc áo nhung cổ bé... thân thể vẫn là thân thể, chẳng có gì có thể che kín được. Triệu Ngự bỗng nhớ đến đêm ngủ cùng giường nhưng hai người vẫn không trở thành một. Sức mạnh của hai nhập thành một quá lớn. Giữa họ lẽ ra phải là hai vật có sức hút lẫn nhau, nhưng đêm đó định luật lực học đã không phát huy tác dụng, đồng thời lại phát sinh lực đẩy. Tuy chưa có bằng chứng để chứng minh trong vũ trụ có những điều kỳ diệu đến thế, nhưng có thể khẳng định các loại lực vừa đơn giản, vừa phức tạp. Quy luật âm dương đôi khi cũng trở nên khó hiểu.

Triệu Ngự vốn là người nhạy bén trước mọi hiện tượng, nhưng giờ đây anh đang trở thành một chàng ngốc.

- Chúng ta về thôi, - Lâm Hạnh Hoa nói.

Trên đường về, họ không nói với nhau nửa lời. Một sự im lặng đáng sợ.

Về thôi... hai từ này bỗng nhiên lại mang một nghĩa khác. Cùng đi, cùng về, luôn như hình với bóng bên nhau. Họ trở về với căn phòng, với sa lông, với chiếc giường... Hai từ "trở về" là khởi điểm của niềm vui lúc ẩn lúc hiện trong trái tim họ.

Lúc này đây, chính là lúc tích tụ: trời, đất, người, thần. Hai tiếng "trở về" như một bức tranh của bao niềm vui sướng... Nếu trời có tình thì trời cũng sẽ phải già đi, con người thọ một trăm năm, còn tuổi thọ của trời là bao nhiêu? Phải hàng tỉ tỉ năm...

Lâm Hạnh Hoa tự đi lên gác, Triệu Ngự đi phía sau và luôn có ý sẵn sàng

dìu cô. Thấy chân Lâm Hạnh Hoa đã đỡ, tinh thần anh bớt căng thẳng hơn. Hai người về đến cửa phòng, Triệu Ngự lấy chìa khóa mở cửa.

Khi vừa bước vào phòng, Triệu Ngự nói câu gì đó mà cô quên mất, nói đúng hơn, cô nghe không rõ nhưng không hỏi lại, cô chỉ nhìn Triệu Ngự cười, nụ cười gượng gạo. Bên ngoài, rừng cây tối om.

Triệu Ngự bật ti vi xem.

Ngồi đi vắng hay ngồi trên giường? Đây là một vấn đề.

Cả hai người cùng lưỡng lự.

Lâm Hạnh Hoa ngồi dưới đèn, Triệu Ngự bước đến bên cửa sổ. Tiếng trong ti vi sao mà xa lạ với anh đến thế. Sự yên lặng chết tiệt này, anh thấy khó xử quá.

Tình yêu bao giờ cũng vậy. Vào một đêm mưa mùa Đông mười hai năm về trước, trong vườn cây ngô đồng, tình yêu và do dự, nhịp đập của hai trái tim và những điều không dám nói ra. Thương Nữ... cái tên đáng yêu biết bao, tuy người chưa xuất hiện nhưng lòng đã mê say.

Chỉ có một mình Lâm Hạnh Hoa ở trong phòng.

Tại sao cô lại đứng mãi thế? Nhưng Triệu Ngự cũng nên tự hỏi mình như vậy.

Sự im lặng đáng sợ.

Quay người lại đã khó, hừ thở cũng khó. Tuy tim đập như trống dồn nhưng máu lại khó lưu thông đến tứ chi, thế là...

Tay chân lạnh buốt.

Triệu Ngự thấy người hơi run run. Suốt mười năm nay anh chưa gặp trường hợp nào như thế này. Dường như anh không còn là Triệu Ngự.

Lâm Hạnh Hoa cúi xuống nhìn cái chân đau, không nhìn Triệu Ngự. Âm thanh ti vi ngày càng xa vời. Căn phòng chỉ rộng khoảng mười hai mét vuông kê một chiếc đi vắng và một chiếc giường. Giường là cái gì? Giường... vấn đề này có thành vấn đề không? Ai sẽ ngẫm hỏi như vậy? Triệu Ngự hay Lâm Hạnh Hoa?

Triệu Ngự muốn hút thuốc nhưng thuốc đã hết. Lâm Hạnh Hoa ngồi như mọc rễ dưới đất. Nếu có ai đi qua ngoài cửa chắc chắn cũng sẽ ngạc nhiên: cặp tình nhân trong căn buồng này khiến người ta thật khó quên. Nếu chụp

tấm ảnh thì chắc chắn tấm ảnh sẽ trở thành kỷ vật quý về tình yêu nhân loại, ngay cả người ngoài hành tinh cũng phải ngạc nhiên. Có một cái gì đó như một màn sương bao phủ trong căn phòng nhỏ, dày đặc trong rừng sâu, trên cành cây, ngọn cỏ.

Triệu Ngự cũng ngồi bất động. Lâm Hạnh Hoa liếc nhìn anh.

Nhưng mọi chuyện vẫn không xảy ra. Người đàn ông được mệnh danh là khúc gỗ dường như vẫn chỉ ngồi hóng gió, còn người đàn bà đẹp chỉ trở mắt nhìn. Người đàn ông kiên trì im lặng. Có lẽ chắc vài phút nữa cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Đương nhiên Triệu Ngự là vô sự, nhưng với Lâm Hạnh Hoa ai dám bảo rằng cô cũng vô sự.

Lúc này sức mạnh tình yêu đang bị một lực khác ngăn cản, hai bên mới chỉ xuất phát từ số không. Im lặng, bất động, lắng đọng. Chỉ có một thứ duy nhất là trong trạng thái lưu động: thời gian. Thời gian sẽ phá vỡ sự lắng đọng. Tuy người đàn ông và người đàn bà không nói gì với nhau, nhưng thời gian sẽ nói lên tất cả. Thời gian sẽ lặp đi lặp lại, sẽ thường xuyên xuất hiện chỉ với hai chữ: thay đổi.

Triệu Ngự thở mạnh một hơi. Dường như anh đã trở lại trạng thái bình thường. Anh lẩm bẫm một câu gì đó, dường như là thuốc lá thì phải. Anh quay người lại, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh nhìn Lâm Hạnh Hoa... Anh nói: Tôi xuống nhà mua bao thuốc.

Triệu Ngự định đi qua chỗ Lâm Hạnh Hoa để thăm dò thái độ nhưng không thành công. Lâm Hạnh Hoa quay ngoắt người, khiến anh phải dừng lại, hai người mặt đối mặt. Triệu Ngự muốn qua loa cho xong chuyện, anh định nói vài câu nhưng chưa kịp nói đã thấy Lâm Hạnh Hoa rơm rớm nước mắt. Lâm Hạnh Hoa gục đầu vào người Triệu Ngự, nước mắt rơi lã chã. Hai khuôn mặt áp lại gần nhau, đôi môi mềm mại, hàm răng trắng muốt cũng xích lại gần nhau. Dường như lúc này trên trái đất chỉ có duy nhất đôi môi. Sự chuyển động của đôi môi chẳng khác gì sự di chuyển của các thiên thể, chúng dần dần áp sát vào nhau... hôn nhau, không còn từ nào để khắc họa sinh động hơn thế nữa. Thương Nử ơi, Thương Nử ơi, anh đang ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc...

Triệu Ngự đón nhận nụ hôn của Lâm Hạnh Hoa, tiếp đó, anh ghì chặt Lâm

Hạnh Hoa vào người, hai người chuyển động dưới ánh đèn.
Thời gian dần trôi như một đặc công đã hoàn thành nhiệm vụ.
Hai cái lưỡi luôn quấn quýt không rời nhau.

Ôi, Thương Nữ...

Lâm Hạnh Hoa thở dài một tiếng, rồi lại hôn lấy hôn để Triệu Ngự. Nước mắt cô lại tuôn trào. Đây là giờ phút cô cảm thấy hạnh phúc nhất. Nếu dùng từ say đắm để miêu tả, e rằng sẽ chưa đủ.

Cuộc sống của con người là thế. Cái gì đến đã đến, hãy sẵn sàng tiếp nhận nó, không việc gì phải lảng tránh. Lâm Hạnh Hoa mắt nhắm nghiền, còn Triệu Ngự thì lại mở to đôi mắt, hết hôn môi, lại hôn lên cái mũi dọc dừa của Lâm Hạnh Hoa. Triệu Ngự có đôi chút hốt hoảng, nhưng chưa đến nỗi rối trí, anh còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ về các vấn đề khác. Anh biết rõ có một việc đã đi vào lịch trình, không thể nào thay đổi được.

Hôn có nghĩa là động tác duy nhất, song đồng thời lại chỉ là một khâu trong hàng loạt các động tác, hôn mới chỉ là màn mở đầu. Thực ra, các động tác khác cũng đã diễn ra. Triệu Ngự hôn điềm tĩnh, đó là đặc điểm tính cách của anh. Nước bọt giống như dòng nước khoáng. Càng hôn càng mê say, anh biết mình đang làm gì. Khi hai tâm hồn đã hòa nhập thì nụ hôn là biểu hiện quý giá nhất. Hai đôi giày thể thao vẫn từ từ di chuyển dưới mặt đất, chưa vội vã lên giường. Trên màn hình ti vi đang xuất hiện những gì, anh không cần biết. Trong lúc say sưa ôm hôn Lâm Hạnh Hoa, Triệu Ngự lại nghĩ: Có lẽ đêm nay sẽ thức trắng mắt.

Trên màn hình ti vi xuất hiện cảnh một chiếc máy bay đâm vào tòa nhà chọc trời, tiếp theo lại một chiếc nữa đâm vào tòa nhà cao tầng bên cạnh. Triệu Ngự nghĩ có lẽ đây là bộ phim quay về cảnh hỏa hoạn chẳng? Bộ phim quay rất giỏi, giống hệt như thật. Đây là bộ phim Mỹ, người Mỹ thường thích những cảnh giật gân. Trên màn hình, tiếng người phát thanh viên sang sảng, Triệu Ngự nghe rất rõ: Tòa tháp đôi bị...

Triệu Ngự giật mình đánh thót: Nước Mỹ bị tấn công?

Lâm Hạnh Hoa nhìn lên màn hình. Họ buông nhau ra. Trên màn hình hiện rõ chiếc máy bay chở khách lao thẳng vào tòa tháp đôi những mảnh vụn bắn ra tung tóe. Tòa tháp đôi nghiêng ngả, dân chúng sợ hãi, chạy loạn xạ.

Triệu Ngự thở dài: Tòa tháp đôi New York cao trên bốn trăm mét, nay đã sụp đổ tan tành. Anh nghĩ: Người Mỹ bị tấn công nói lên điều gì? Không cần phải nói ra, mọi người cũng đã rõ.

Liệu có khả năng chuyển hướng giá trị không? Triệu Ngự lắc đầu. Trực giác mách bảo anh rằng sự việc sẽ trở nên phức tạp hơn, sức mạnh của người Mỹ sẽ còn bị thử thách.

Triệu Ngự ngồi ở thành giường.

- Thật là khủng khiếp quá... - Lâm Hạnh Hoa nói.
- Những sự kiện khủng khiếp hơn vẫn còn ở phía sau.
- Người Mỹ sẽ trả thù.
- Trả thù sẽ lại dẫn đến trả thù.
- Thật chẳng ra làm sao cả. - Lâm Hạnh Hoa thở dài.

Triệu Ngự muốn hút thuốc.

Họ dắt nhau xuống nhà, đèn Vạn Niên tĩnh mịch dưới ánh trăng. Triệu Ngự đến bên quầy mua thuốc, Lâm Hạnh Hoa đứng bên cạnh anh. Thương Nữ từ Thành Đô gọi điện đến, nói chuyện đến mấy phút về tin tức vừa rồi trên ti vi. Thương Nữ rất xúc động. Triệu Ngự cũng xúc động, song xúc động trong bình tĩnh. Lâm Hạnh Hoa đã nghe rõ tiếng Thương Nữ. Họ trở về phòng, hai người ngồi lại ở phòng Triệu Ngự đến tận đêm khuya, họ lại ôm nhau hôn thăm thiết. Sau đó Lâm Hạnh Hoa trở về phòng mình, khóa cửa lại.

Triệu Ngự vừa đặt mình lên giường đã ngủ ngay.

Ngày hôm sau Triệu Ngự dậy rất sớm, vừa mở mắt ra đã thấy hai con sóc nhảy nhót trên cành cây kêu chít chít. Rửa mặt xong, anh bước ra ngoài, ánh nắng ban mai vừa xuất hiện, những người già đang tập thái cực quyền. Anh chạy thong thả trên con đường trải đá, chân dẫm lên lá khô kêu sột soạt. Không khí trong rừng thật dễ chịu. Qua khỏi cổng chùa, ngược mắt nhìn lên, bầu trời một màu xanh lam, núi rừng điểm màu hoa đỏ, các hòa thượng đóng lên những tiếng chuông đầu tiên trong ngày.

Triệu Ngự đến bên cây quế. Đêm qua... anh nghĩ.

Thực ra anh không cần phải nghĩ. Hai chuyện va chạm khác nhau trong đêm qua, đợt sau này sẽ giải quyết.

Lâm Hạnh Hoa đã dậy, cô đứng ở hành lang nhìn Triệu Ngự. Triệu Ngự chạy lại chỗ cô.

-Ồ - anh cười. - Xin chào buổi sáng.

Lâm Hạnh Hoa lại rơm rớm nước mắt.

Triệu Ngự ôm chầm lấy Lâm Hạnh Hoa, vỗ vào vai cô.

- Ta đi ăn sáng thôi, - cô nói. - Xuống nhà ăn hay gọi người phục vụ đem lên hả anh?

- Thế nào cũng được. - Triệu Ngự nói.

Người phục vụ đưa món ăn sáng lên gồm có mì, trứng gà, sữa đậu nành. Lâm Hạnh Hoa bóc trứng bỏ vào bát mì của Triệu Ngự. Triệu Ngự gắp rau, nhũ đậu vào bát của Lâm Hạnh Hoa. Họ vừa ăn vừa nghe thời sự buổi sáng, xem xong những hình ảnh tòa tháp đôi ở New York bị tấn công, Lâm Hạnh Hoa liền tắt máy. Cô hỏi Triệu Ngự:

- Mì có ngon không?

- Cũng tạm được. Chất lượng kém hơn tôi tự làm, không thơm bằng.

- Em biết anh thích ăn ớt, lần trước ở Nhân Thọ...

- Tôi vẫn chưa thắm vào đâu, bạn tôi ở Mi Sơn tên là Hỷ Nhi mới nổi tiếng là người ăn nhiều ớt.

- Anh có hay về Mi Sơn không? - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Có. - Triệu Ngự gật đầu.

- Nghe nói ở Mi Sơn có một số cảnh đẹp nhưng chưa được đi - Lâm Hạnh Hoa nói.

- Cô vẫn chưa đi thăm đền Tam Tô à? Sau này, tôi sẽ đưa cô đi - Triệu Ngự cười bảo.

- Nói lời phải giữ lời đấy nhé! - Lâm Hạnh Hoa bảo.

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Em không ăn nổi nữa rồi. - Lâm Hạnh Hoa nhìn vào bát mì của mình bảo.

- Bỏ đi thì phí quá, để tôi ăn nốt cho. - Triệu Ngự nói.

Triệu Ngự bưng bát mì ăn, Lâm Hạnh Hoa nhìn anh, mắt lại rớm lệ. Cô đưa khăn giấy cho Triệu Ngự, anh cầm lấy lau nước mắt cho cô, anh cười bảo:

- Đúng là Lâm Y Đầu...

Hai người quấn quýt bên nhau, thoáng một cái đã mười một giờ trưa.

Hoàng Duy gọi điện về báo rằng phó giám đốc quyết định ăn cơm trưa ở đền Báo Quốc, sau đó lên đường trở về Thành Đô. Triệu Ngự tắt máy. Lâm Hạnh Hoa hỏi: Các anh không ăn cơm chiều à?

Cô cứ nghĩ còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới chia tay, ai ngờ phút chia tay đã cận kề. Cô đứng ngẩn người hồi lâu. Một lúc sau Hoàng Duy lại gọi điện về nói rằng mười phút nữa xe về đến bãi đỗ ở đền Vạn Niên, họ không lên phòng khách nữa, đề nghị Triệu Ngự và Lâm Hạnh Hoa xuống chờ họ ở bãi đỗ xe.

Lâm Hạnh Hoa không nói gì, kéo tay Triệu Ngự đi. Triệu Ngự cũng không hỏi cô là đi đâu. Xuống đến tầng dưới, hai người đi sóng đôi nhau, chân Lâm Hạnh Hoa đã khỏi hẳn. Khi đi qua bồn hoa cúc, cô ngắt hai bông, một đưa cho Triệu Ngự, một giữ lại cho mình. Triệu Ngự cài bông hoa vào túi ngực, anh muốn ngực mình sẽ ấm áp hơn.

Lâm Hạnh Hoa muốn vào điện thờ.

Họ quỳ trước tượng Phật tổ Như Lai. Lâm Hạnh Hoa ngược nhìn tượng Phật, nước mắt lại tuôn trào. Triệu Ngự chấp hai tay, trong lòng trào lên nỗi đau xót ngọt ngào. Phải chăng Lâm Hạnh Hoa cầu khẩn Phật tổ phù hộ hoặc chứng kiến cho mình? Trong khi đó, Triệu Ngự lại thản nhiên ra khỏi Phật đường, quay lại nhìn tượng tổ không mấy may xúc động.

Hai người dắt tay nhau ra khỏi cổng chùa, trời quang, mây tạnh.

Hai giờ chiều, họ chia tay nhau, Triệu Ngự lên xe đưa khách về Thành Đô. Lâm Hạnh Hoa vẫy chào tạm biệt. Cô nhớ lại hình ảnh năm tháng trước, khi cô bước lên xe đường trường trở về cơ quan, Triệu Ngự cũng đứng bên đường vẫy tay tạm biệt cô.

Lưu Tiểu Xuyên

Say Sắc

Dịch giả: Ngô Tín

Chương 20

Kết Thúc Hay Mở Đầu

Ngày 18-9-2001, Cửa hàng lẩu cá mè cầu Khê ở tiểu khu Ngọc Lâm, Thành Đô khai trương, các bạn bè xa gần đều có mặt. Thương Nữ đã mời lãnh đạo công ty điện tín đến dự, một số đồng nghiệp biết tin cũng đến dự, trong đó có Tiêu Lan. Tiêu Lan còn kéo cả ông chồng quan chức tỉnh cùng đi, vợ chồng chị tặng một lẵng hoa lớn. Cán bộ nhà xuất bản Ngày nay đến dự đông nhất, Lý Tiến vừa cười vừa ngấm ngấm lo sợ. Anh đã nhắc Triệu Yến không được phát ngôn bừa bãi, Triệu Yến về trách móc nói một số đồng chí lãnh đạo đều chú ý đến thái độ của giám đốc, cô cũng chẳng có cách nào khác. Đến dự thì cứ đến, cổ vũ cho lãnh đạo có gì là phạm pháp đâu. Anh chàng Ngô Hải Ba đứng cạnh đó tùm tùm cười.

Khách của Ngô Hải Ba mời đến toàn là những nhân vật kỳ quái: diễn viên kịch, người chơi guitar, họa sĩ... đầu tóc bù xù, họ nhảy bổ vào bàn Triệu Yến và mấy bạn gái cùng trang lứa đang ngồi. Ngô Hải Ba kéo Triệu Yến ngồi xuống. Thương Nữ đến bên khẽ hỏi Triệu Yến tại sao anh bạn kỹ sư có tên là Phó Cao không đến. Triệu Yến quay đầu lại trả lời còn Ngô Hải Ba thì vênh tai nghe trộm.

Một tốp người hoan hỉ bước vào, thì ra là Hỷ Nhi, Tưởng Vận, Quân Trị Bình cùng các bạn từ Mi Sơn đến. Tưởng Vận trong trang phục màu lông chuột, tóc uốn kiểu u-si, mắt đen láy chạy đến bắt tay Thương Nữ, mắt đảo quanh tìm Triệu Ngư. Thương Nữ nói: - Triệu Ngư ra đầu đường đón bạn anh ấy là Vương Đông rồi.

Quân Trị Bình vắt óc suy nghĩ: - Vương Đông à?... Đã hai mươi năm nay tôi chưa gặp anh ấy!

Tôn Kiện Quân sán đến bên Thương Nữ, bắt tay Tưởng Vận, vỗ vai Hỷ Nhi. Đúng lúc đó, một phụ nữ ăn mặc rất mốt, mặt tươi như hoa bước đến, theo sau là mấy phóng viên. Người phụ nữ đó là Tiểu Đào, vợ cũ của Tôn Kiện Quân. Tiểu Đào đến bên Tôn Kiện Quân, ống kính phóng viên chĩa thẳng về phía anh. Tôn Kiện Quân xua tay lia lịa, rồi chỉ phóng viên một người phụ nữ mặc áo vét màu đỏ. Các phóng viên vội xúm xít vây quanh người phụ nữ mặc áo đỏ, một nhân vật quan trọng, đó là chủ cửa hàng Trịnh Thái Ưc. Đương nhiên bên cạnh Trịnh Thái Ưc, người không thể thiếu được là Lương Ngọc Cầm, cả hai bông hoa xinh đẹp của thị trấn Cầu Khê đều đã chuyển đến Dung Thành. Nhưng Lương Ngọc Cầm đâu có chịu tiếp xúc với phóng viên, cứ định chuồn đi nơi khác, Trịnh Thái Ưc cứ phải giữ chặt lấy tay Lương Ngọc Cầm. Tôn Kiện Quân cười bảo:

- Tôi đã có một bài viết về hai hoa khôi này của Cầu Khê rồi. Có ai muốn đọc không?

- Có, chúng tôi rất cần. - Các phóng viên nhao nhao đáp. Năm, sáu phóng viên đều vội vã rút sổ tay ra chuẩn bị ghi chép...

Đây là bữa tiệc buổi tối. Cửa hàng lẩu cá Cầu Khê được chia làm hai tầng, khách ngồi chật cứng. Những người phục vụ trong bộ đồng phục đều nói giọng Nhân Thọ, các cô gái Mi Sơn đều quen nói giọng Nhân Thọ, chỉ khi nào khách nghe không hiểu họ mới chuyển sang nói tiếng thổ âm Tứ Xuyên. Trịnh Thái Ưc cùng Lương Ngọc Cầm đi khắp các bàn chúc rượu, ông chồng Trịnh Thái Ưc thấy vợ mình ăn mặc và trang điểm đẹp quá, cười tít cả mắt, cứ lảng nhãng đi sau như một cái đuôi. Thấy vậy, Trịnh Thái Ưc quay lại lờm anh, anh mới chịu ngồi xuống. Anh cán bộ nhỏ của thị trấn chỉ còn biết nói chuyện với Vương Đông, khen hết lời Lương Ngọc Cầm đẹp quá. Vương Đông vừa mới đến, lại phải ngồi xe đường trường cả nửa ngày, nên tỏ ra rất mệt mỏi. Anh vốn là người ít nói, sau khi uống rượu lại càng ít nói hơn. Anh luôn quan sát mọi cử động của vợ mình. Thấy vợ ăn mặc đẹp hơn, giao tiếp hoạt bát hơn, anh thấy vui vui trong lòng. Từ ngày mai trở đi, Lương Ngọc Cầm sẽ ở lại Dung Thành. Điều đó anh không có gì

phải lo lắng cả.

Triệu Ngự và Lý Tiến cùng đi chúc rượu các bạn, Tề Hồng đổi hai cốc rượu trắng của họ thành hai cốc nước lọc. Triệu Ngự nói:

- Như thế không được.

- Tại sao lại không được, nếu để các anh uống rượu thật thì có mà say bét nhè. - Thương Nữ nói.

- Say cũng được chứ sao. - Triệu Ngự nói.

- Hôm nay mọi người đều vui, phải uống một trận thật say. - Lý Tiến nói.

- Hồng rồi, tối nay chị em mình lại mất ngủ cho mà xem. - Thương Nữ nói với Tề Hồng.

- Thế thì dứt khoát chúng ta phải đi cùng hai ông tướng, uống đỡ họ vài chén. - Tề Hồng nói.

Sau khi đi chúc rượu xong, chồng lại ngồi một nơi, vợ ngồi một nẻo, chồng uống rượu, vợ uống trà. Tuy Thương Nữ và Tề Hồng đều ăn mặc giản dị, nhưng vẫn nổi bật vẻ đẹp, khiến phần lớn khách đều phải tấm tắc ngợi khen và biết đâu trong số đó lại chẳng có người mang lòng yêu vụng, nhớ thầm. Hai cái tên Thương Nữ, Tề Hồng đã nổi danh là người đẹp ở khắp Thành Đô nên các phóng viên cũng không lạ lắm gì. Nếu có ai đó đến chúc rượu họ thì đó cũng là lẽ thường tình. Trong một bữa tiệc lớn như thế này, tránh sao khỏi những ánh mắt liếc nhìn trộm người đẹp.

Tại bàn ăn của Tôn Kiện Quân, có cả Tiểu Đào và khoảng chục phóng viên nữa đều nhất tề đứng dậy. Lý Tiến nói: - Đề nghị ngồi xuống, ngồi xuống. Tôi cảm ơn các bạn, tôi sẽ cạn chén, còn các bạn thì tùy ý.

Tôn Kiện Quân nhanh mắt phát hiện cốc của Lý Tiến là nước lọc, đang định nói thì Thương Nữ túm lấy áo anh, anh quay người lại, Thương Nữ ghé sát vào tai thì thầm mấy câu, anh thôi không nói gì nữa.

Tiểu Đào cùng các phóng viên đến chúc rượu Lý Tiến và Triệu Ngự. Hôm

nay Tiểu Đào vui ra mặt, chị đến chúc rượu Thương Nữ. Nhớ lại năm nào, Tôn Kiện Quân say mê Thương Nữ như điên đảo, khiến chị phải rầu lòng, mất ăn mất ngủ không biết bao nhiêu đêm. Hôm nay đã có dịp để người phụ nữ thời thượng này so bì tửu lượng với kinh địch:

- Thương Nữ, hôm nay chúng ta thử thi xem ai uống được nhiều hơn.

Thương Nữ vừa uống hết chén thứ hai, thì chén thứ ba đã được rót đầy, các phóng viên đều vỗ tay hoan hô. Tiểu Đào là người đặc ý nhất liên tiếp uống hết chén này đến chén khác. Thương Nữ lượng sức mình không thể tiếp tục được nữa, quay đầu cầu cứu đức ông chồng, Tiểu Đào nói ngay:

- Triệu Ngự không được uống hộ, có ai uống hộ tôi đâu.

- Nhưng tôi... - Thương Nữ nói.

- Thương Nữ ơi, lẽ ra mười năm trước mình đã định sẽ chạm cốc với cậu rồi, nhưng mãi đến hôm nay mới thực hiện được, chẳng lẽ cậu lại từ chối ư? - Tiểu Đào cười bảo.

Hàm ý câu nói của Tiểu Đào là hôm nay phải thanh toán món nợ mười năm trước mới xong. Thương Nữ nhăn nhó, hết nhìn chỗ này lại nhìn chỗ khác. Lý Tiến định đứng dậy đỡ đòn, nhưng bị Tiểu Đào chặn lại ngay. Tiểu Đào nói:

- Giám đốc ơi, cứ để cho cầu ra cầu, đường ra đường, lát nữa tôi sẽ cạn chén với giám đốc.

Tiểu Đào là người phụ nữ có bản lĩnh thật sự, khiến Tôn Kiện Quân ngồi bên cạnh cũng phải nổi máu. Anh đứng dậy lách qua dòng người đến bên Thương Nữ nói:

- Thương Nữ, để tôi thay cô cạn chén với Tiểu Đào.

Nói xong anh nâng cốc rượu của Thương Nữ lên, Tiểu Đào nói ngay:

- Không được, - chị phê bình Tôn Kiện Quân - Anh có lý do gì để uống thay? Hãy đứng sang một bên.

Tôn Kiện Quân cười nhạt rồi đặt cốc rượu xuống.

- Đúng thế, chẳng có lý do gì, cũng chẳng nhân danh cái gì, hà cơ phải uống thay?

Tôn Kiện Quân thì khó xử, còn Nam Tử thì mặt đỏ bừng bừng, chị chỉ còn

biết cúi đầu gắp cá cho con trai...

- Chén cuối cùng nhé. - Thương Nữ nâng ly rượu lên nói với Tiểu Đào.

- Cứ uống xong sẽ hay. - Tiểu Đào nói.

- Quả thật tôi không uống được nữa. - Thương Nữ nói.

- Cô đừng quên cô là chánh văn phòng công ty điện tín. - Tiểu Đào nói.

- Tôi là phó thôi. - Thương Nữ nói. - Thường ngày tôi không uống rượu, nếu không tin chị cứ hỏi lãnh đạo của tôi mà xem.

- Tôi việc gì phải hỏi họ? - Tiểu Đào cười bảo. - Cứ hỏi chị em ở đây cũng biết. Này, các chị thử nói xem, chánh văn phòng có biết uống rượu không?

- Khẳng định là biết uống rượu. - Bảy, tám người cùng đồng thanh.

Lý Tiến, Triệu Ngự, Tôn Kiện Quân đều cười. Tiểu Đào ở tư thế đắc thắng, nói tiếp:

- Mọi người đều bảo như thế, cô phải uống tiếp cho ra vẻ lãnh đạo chứ.

Câu nói của Tiểu Đào có ẩn ý chế giễu. Thương Nữ vốn là người không thích tranh luận với ai, chị nói:

- Uống thì uống, việc gì phải nhiều lời. - Thương Nữ vừa đưa cốc rượu lên miệng, Tiểu Đào lại bổ sung một câu:

- Thế mới xứng đáng là lãnh đạo chứ.

Tiểu Đào cố ý chọc tức Thương Nữ, nếu Thương Nữ bực mình thì càng hay. Tiểu Đào nghĩ: Hôm nay mình sẽ cho cô ta một trận, sẽ cho cô ta uống một trận rượu buồn...

Nhưng Tiểu Đào chưa kịp nói ra đã nghe thấy một giọng khàn khàn của người đàn ông nói:

- Bà chị ơi, xin hãy thong thả.

Hỷ Nhi cầm chai rượu đến, đi bên cạnh là Tưởng Vận ăn mặc rất thời trang và đức ông chồng Quân Trị Bình. Tiểu Đào ngơ ngác nhìn ba người, chị quay lại hỏi Triệu Ngự, Triệu Ngự lần lượt giới thiệu từng người. Tưởng Vận vừa bước đến, đã nắm lấy tay Thương Nữ, thái độ thân thiết như hai chị em. Hỷ Nhi chẳng cần phân bua, nâng ly rượu của Thương Nữ lên, uống một hơi cạn sạch, rồi giơ chiếc cốc không cho Tiểu Đào xem. Tiểu Đào bực mình nói:

- Các anh...

- Quân Trị Bình cười bảo: - Xin chớ hiểu lầm, chúng tôi đều là bạn thân của Thương Nữ, đỡ cho chị ấy vài ly thôi. Rượu này ngon lắm, để tôi rót cho các vị. Nếu các vị muốn thì uống rượu, xin hãy thi với tôi. Từng người một thi với nhau, xong người này, tôi sẽ thi với người khác.

- Chị thấy thế nào? Nào, chúng ta cạn chén. - Hỷ Nhi nói với Tiểu Đào. Tiểu Đào bực quá, không hé răng nói một lời. Hỷ Nhi lại nói: - Tôi là người thô thiển, không biết nói, chỉ biết uống thôi, hôm nay vui quá tôi xin uống trước ba ly.

Nói xong, Hỷ Nhi uống liền một mạch hết ba ly rượu. Lý Tiến, Tề Hồng, Tôn Kiện Quân đều vỗ tay khen giỏi quá, Triệu Ngự mỉm cười: Hỷ Nhi vốn có biệt danh là Lỗ Đạt, nhưng về mặt từ lượng thì còn thua xa Quân Trị Bình.

- Những người bạn tốt của tôi... - Thương Nữ xúc động nói, chị xúc động đến nỗi nước mắt sắp tuôn trào. Cánh phóng viên không ai lên tiếng: Chẳng lẽ nam giới thành thị lại không bằng các chàng trai ở huyện lỵ hay sao... Tiểu Đào không còn cách nào nữa, đành lúi thúi ra hàng hiên, miệng lẩm bẩm: Đúng là dọc đường gặp Trình Giảo Kim...

Bữa tiệc lâu cá mè kết thúc, khách vui vẻ ra về, Trịnh Thái Ưc và Lương Ngọc Cầm đứng ở cửa tiễn khách, miệng cười tươi như hoa. Tấm biển của cửa hàng có bốn chữ to do Vương Đông viết: "Cá mè Cầu Khê". Vương Đông ra khỏi cửa hàng mà không để ý nhìn kiệt tác của mình. Còn chồng Trịnh Thái Ưc thì lại khúm núm trước Vương Đông, dường như coi Vương Đông là bí thư của thị trấn. Anh chồng Trịnh Thái Ưc nói với Vương Đông: - Anh xem chúng mình giống ai nhỉ? Giống những người nhà quê Thành Đô phần hoa thật. Vợ tôi ra đây chắc không về lại thị trấn nữa đâu, còn vợ anh... - anh ta cố ý nhấn mạnh hai từ "vợ anh, vợ tôi" - Tôi e rằng sẽ có vấn đề nghiêm trọng đấy. Để vợ ra thành phố làm ăn, liệu có còn là vợ của chúng ta nữa không? - Vương Đông rút thuốc hút, không nói năng gì. Lý Tiến, Triệu Ngự, và một số người vừa bước ra, anh chồng nhà quê nuốt giận nghĩ: Trước mặt mình, sao vợ lại có những cử chỉ thân mật đến như vậy? Nếu vào nửa đêm chắc mình sẽ cho cô ta một cái đá lăn xuống khỏi

giường. Anh ta tỏ vẻ rất buồn, song vẫn kịp nhắc nhở Vương Đông: - Anh nhìn kia, vợ anh cũng sắp xúm lại chỗ họ rồi đấy. Ồ, cái mông vợ anh còn tròn hơn cái mông vợ tôi. Đêm nay, anh em mình còn được sờ mông vợ, nhưng ngày mai biết đâu lại chẳng rơi vào tay người khác... - Vương Đông lườm anh ta một cái, anh ta liền cải chính: - Khuôn mặt xinh đẹp và cái mông của vợ chúng mình để cho người khác ngắm. Anh Vương Đông, như thế gọi là gì nhỉ? Có phải gọi là tình hình thực tế không?

- Đừng nói năng, suy nghĩ bậy bạ. - Vương Đông nói.

- Thì cũng phải suy nghĩ và chuẩn bị sớm đi là vừa, biết đâu đấy, đến một ngày nào đó... người cũng mất, tiền cũng mất. - Anh chàng cười khi khi nói. - Tôi xin tiết lộ một bí mật cho anh biết đàn ông sống độc thân ở Thành Đô nhiều lắm, vô số những công tử thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Anh cứ thử nhìn người mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen kia mà xem, anh ta tên là Tôn Kiện Quân, một ông chủ lớn, một nhà báo lớn, một đại gia. Loại đàn ông như thế hẳn muốn người đàn bà nào là có ngay, huống chi là sờ mông...

Vương Đông đi ra chỗ khác, thằng cha này rượu vào lời ra, nói năng xằng bậy quá, rất khó nghe. Không ngờ anh ta đã bám sát ngay sau lưng, nói:

- Anh Vương Đông ơi, anh đừng đi vội, hãy nghe tôi nói vài lời tâm sự cái đã. Tôi nói khó nghe hay việc sau này khó xử? Có lẽ sau này chúng mình cần phải luôn mắt để ý mới được, cứ cuối mỗi tuần, chúng ta ra thành phố một lần, chi phí đi lại bắt các bà ấy chịu. Chúng ta phải cho các công tử thích trêu hoa ghẹo nguyệt ở thành phố biết rằng các bông hoa xinh đẹp ấy đã có chủ sở hữu, chớ có đụng vào, sẽ bị sờ gáy ngay đấy, hì hì, hì hì...

Anh chàng nhà quê này tỏ vẻ đắc chí, mũi nở phồng, mắt nhìn lung tung. Vương Đông nghĩ: Thằng cha này điên rồi, anh lấy cớ đi vệ sinh để thoát khỏi sự đeo bám của anh ta.

Cửa hàng bận bịu công việc, các nhân viên phục vụ hối hả thu dọn bát đĩa. Vương Đông lên tầng hai đi vệ sinh. Anh giáo viên nhà quê mặt mũi khôi ngô chau mày, bên tai anh văng vẳng: mông tròn... quả thật mông Lương Ngọc Cầm đúng như thế. Nhưng sự thật ấy nói lên điều gì? Vương Đông ra khỏi nhà vệ sinh với suy nghĩ đó thì thấy Triệu Ngự đứng ở hành lang vẫy anh.

- Cậu thấy bữa lẩu cá mè hôm nay thế nào? - Triệu Ngự hỏi.
- Rất ngon, có thể kiếm tiền được đấy. - Vương Đông nói.
- Ai cũng phải khen cái biển hiệu của cậu kè. - Triệu Ngự nói.
- Đó chỉ là chút tài vật thôi, có gì đâu. - Vương Đông nói.
- Xem ra cậu không vui lắm thì phải. - Triệu Ngự cười bảo.
- Không, mình rất vui. - Vương Đông nói.
- Có một việc mình muốn bàn với cậu, bà Lương Ngọc Cầm, vợ cậu - Triệu Ngự nói.
- Cứ để cô ấy ở lại Thành Đô mình có ý kiến gì đâu. - Vương Đông nói.
- Cậu hãy nghe mình nói hết đã, - Triệu Ngự cười bảo. - Lương Ngọc Cầm bây giờ đã thạo việc rồi, tuy ít nói nhưng tính cẩn thận nên mọi người nhất trí cử bà ấy làm giám đốc phòng ăn nhưng vẫn phải kiêm nhiệm cửa hàng cũ ở Cầu Khê. Bà ấy chỉ làm việc ở Thành Đô ba tháng, đợi khi nào chọn được giám đốc mới, bà ấy sẽ về Cầu Khê.
- Các bạn đã tính toán cho mình cả rồi à? - Vương Đông nheo mắt nói.
- Đương nhiên là tính toán cho cậu, chứ còn cho ai vào đây nữa.
- Đúng lúc đó, Trịnh Thái Ưc bước ra, chị lườm Triệu Ngự một cái rồi vỗ vai Vương Đông nói: - Anh Vương Đông ơi, ông bạn của anh lo cho anh chu đáo quá, lo cả việc hạnh phúc của vợ chồng anh nữa. Anh sướng thật đấy, ban ngày thì đi dạy học, tối về lại ôm vợ ngủ, tôi ao ước có ngày như thế mà không được. Lương Ngọc Cầm chỉ làm ở đây ba tháng rồi sẽ về, anh cứ yên tâm.
- Tôi có gì không yên tâm đâu. - Vương Đông nói.
- Nếu yên tâm thì tốt rồi. Ba tháng không phải là dài, cũng không phải là ngắn, chỉ ngoảnh đi ngoảnh lại là đến ngay thôi. - Trịnh Thái Ưc nói.
- Nói xong, Trịnh Thái Ưc cười, hết nhìn Triệu Ngự lại nhìn Vương Đông. Chỉ có điều đáng tiếc là cả hai người đàn ông này đều không có duyên với chị. Triệu Ngự thầm nghĩ: ông chồng chị ta... đụt quá, không biết anh ta ở đâu ra mà đàn độn đến thế. Không ngờ vừa nói xong thì chồng Trịnh Thái Ưc xuất hiện thật. Vừa trông thấy chồng, nụ cười tươi trên môi Trịnh Thái Ưc đã biến mất. Anh chồng cười nói với vợ rằng:
- Tôi đã thảo luận kỹ với anh Vương Đông rồi, vào cuối mỗi tuần chúng tôi

sẽ ra Thành Đô giúp các bà một tay.

- Ai khiến ông ra làm gì? Tuần nào cũng đi Thành Đô, sao anh nói dễ nghe thế, dễ tiền tàu xe không mất chắc? - Trịnh Thái Ưc nói.

- Cửa hàng to như thế này, một tí tiền mà cũng...

- Anh đừng nói với tôi như thế, tiền to với tiền nhỏ gì ở đây, cửa hàng mới khai trương, làm gì có tiền?

- Thế thì chúng tôi ra thăm vậy, chẳng lẽ lại không được hay sao?

- Được thôi, mỗi năm ra một lần.

- Mỗi năm ra một lần thì ít quá, ngộ nhờ các con nó nhớ cô thì sao? Tôi thì chẳng nói làm gì, nhưng các con, nó là con đẻ của cô kia mà. - Anh chồng lâu bầu nói.

Anh chồng nhắc đến con cái, làm Trịnh Thái Ưc mắt đỏ hoe. Triệu Ngự thấy thế vội nói:

- Mỗi năm một lần, anh chị có đùa không đấy. Thôi lúc nào rảnh anh cứ ra.

- Anh Triệu Ngự, - Trịnh Thái Ưc cắt ngang lời nói, - sao anh giống một chuyên gia tâm lý đến thế? Tôi bận trăm công nghìn việc anh ấy ra làm gì? Để tán gẫu à? Vấn đề con cái tạm thời cho ra học ở trường nội trú ở Mi Sơn. Sau này khi có điều kiện, sẽ cho ra Thành Đô học.

- Thế còn tôi thì sao? - Anh chồng giãy nảy lên.

- Để còn xem thái độ của anh như thế nào đã. - Trịnh Thái Ưc nghiêm sắc mặt.

- Tôi bảo đảm sẽ có thái độ tốt. - Anh chồng ưỡn ngực đứng nghiêm.

Trịnh Thái Ưc phá lên cười. Triệu Ngự thầm nghĩ anh chàng này vừa ngốc nghếch, vừa đáng thương. Trong lúc đang nói chuyện thì Lương Ngọc Cầm bước ra, hỏi các người đang nói chuyện gì thế. Trịnh Thái Ưc cười bảo: - Đang nói chuyện về đức ông chồng của cậu đấy, mình bảo anh ấy là cứ cần rắng chịu đựng ba tháng nhưng anh ấy bảo khó lắm, giữa chừng phải ra thăm để hú hí với cậu.

- Chị Trịnh Thái Ưc khéo bịa chuyện thật đấy, tôi có nói thế bao giờ đâu? - Vương Đông nói.

- Miệng anh không nói nhưng đầu anh nghĩ thế. - Trịnh Thái Ưc cười bảo.

- Theo mình thì chính đầu cậu nghĩ thế nhưng lại đổ cho người khác. -

Lương Ngọc Cầm nói.

- Anh xem hai người nói năng ngọt xớt, có vẻ bịn rịn lắm. Quyết định của chúng ta là rất chính xác, cuộc sống vợ chồng phải gắn bó như keo với sơn, hà tất phải nghiêng răng nghiêng lợi làm gì, ngộ nhờ Vương Đông can đứt lợi thì Lương Ngọc Cầm sẽ đau xót đến nhường nào. - Trịnh Thái Ưc nói với Triệu Ngự.

- Cậu càng nói càng lộn xộn, mình tha cho cậu đấy. - Lương Ngọc Cầm dấm vào lưng bạn một cái, hét to lên.

Hai người đàn bà trêu chọc lẫn nhau cười khúc khích. Vương Đông thấy rất vui, còn chồng Trịnh Thái Ưc lại làm ra bộ mặt buồn thiu, anh ta gượng cười.

Có tiếng chân người đi rầm rập, Triệu Ngự nhìn ra đầu cầu thang thì thấy Lý Tiến, Tề Hồng, Thương Nữ, Triệu Yến, Ngô Hải Ba, vợ chồng Tôn Kiện Quân cùng Tưởng Vận, Hỷ Nhi đang lục tục kéo nhau lên gác. Lý Tiến đề nghị mọi người họp để thảo luận về bữa tiệc lâu tối nay. Tưởng Vận nói với Triệu Ngự:

- Các anh đang bận, chúng tôi xin phép về đây.

- Không, có bận gì đâu. - Triệu Ngự nói.

- Việc gì mà vội thế? Hôm nay đừng về, tất cả về nhà tôi ngủ. - Thương Nữ nói.

- Nhà chị có chứa hết không? - Hỷ Nhi nói.

- Ba người đàn ông các anh ngủ ở phòng khách, chịu khó nằm chật một tí, còn tôi và Tưởng Vận ngủ trong buồng. - Thương Nữ nói.

- Chả mấy khi được ngủ cùng giường với Thương Nữ, chúng ta ở lại thôi. - Tưởng Vận cười bảo.

- Ta nghỉ tại khách sạn thôi, việc gì lại cản ngăn tình ân ái vợ chồng người ta. - Quân Trị Bình nói.

- Vì cậu không dám rời Tưởng Vận đến nửa bước nên mới nói như vậy. - Hỷ Nhi nói.

- Chắc cậu lại nhớ Điền Tiểu Lan quá rồi phải không? Mới ra Thành Đô được vài tiếng đồng hồ mà đã gọi cho nhau cả chục cú điện thoại. - Quân Trị Bình cười bảo.

- Thế là còn ít đấy. - Hỷ Nhi cười bảo.
- Sao anh không mời Điền Tiểu Lan cùng đi? - Thương Nữ nói.
- Thằng cha Thiệu Bình vừa về nhà. - Hỷ Nhi nói.
- Thế quan hệ giữa anh và cô ấy hiện nay ra sao? - Thương Nữ hỏi.
- Tiền đồ thì sáng sủa, nhưng đường đi lại gặp ghềnh. - Hỷ Nhi cười.
- Nói chung vui nhiều hơn. - Quân Trị Bình bổ sung thêm một câu.

Nói xong, Quân Trị Bình tùm tùm cười. Anh đã uống quá nhiều rượu nên hơi chệnh choáng, nói năng có đôi chút thái quá. Anh nhắc lại vui nhiều hơn buồn. Nếu tiệc rượu hôm nay diễn ra ở Mi Sơn thì chắc chắn anh còn loạn ngôn hơn nhiều. Triệu Ngự không bao giờ nói đùa theo kiểu như vậy, Hỷ Nhi cũng không thích nghe bạn mình nói đùa như vậy. Quân Trị Bình cứ độc diễn mãi câu nói đùa ấy nhưng chẳng có ai hưởng ứng coi như anh tự sản tự tiêu. Tưởng Vận lờm anh rồi quay sang nói chuyện với Thương Nữ. Quân Trị Bình bỗng nhớ tới Tiểu Hứa, cô gái người Trùng Khánh. Anh và Tiểu Hứa đã gặp nhau nhiều lần và có nhiều thiện cảm với nhau. Nhưng cả hai đều chưa đi đến tình yêu. Bố mẹ Tiểu Hứa luôn thúc giục cô hãy trở về Trùng Khánh lập nghiệp, lấy chồng và sinh con đẻ cái. Tiểu Hứa vẫn còn do dự, chỉ vì cô đang vấn vương với Quân Trị Bình. Gần đây, quan hệ giữa Tiểu Hứa và Quân Trị Bình ngày càng khăng khít hơn, trước đây nửa tháng gặp nhau một lần, nay mỗi tuần gặp nhau một lần, và mỗi lần gặp nhau, chất lượng tình cảm lại được nâng lên. Quân Trị Bình nghĩ tiếp: Mỗi quan hệ giữa anh và Tiểu Hứa như vậy là rất tốt, đó cũng có thể coi là việc tốt bởi nếu có xảy ra chuyện gì với Tưởng Vận thì anh đã có Tiểu Hứa. Anh suy nghĩ liên miên hết Tưởng Vận lại đến Tiểu Hứa, ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh mãi. Bình tâm mà nói việc anh chung sống với vợ mình trong mười năm qua cũng là việc tốt, cho dù có ngoại tình với ai đi chăng nữa cũng nên giữ trọn tình cảm nồng ấm với vợ mình. Đây là một nguyên tắc. Vì anh cũng rất yêu Tưởng Vận. Xét về một ý nghĩa nào đó thì Tiểu Hứa chỉ là thứ "hoa thơm dọc đường".

Cả mười lăm người ngồi chật một căn phòng lớn để đàm luận về buổi chiều dài lâu cá mè tối hôm đó, người người tranh nhau phát biểu, tiếng nói cười râm ran. Triệu Ngự chơi với bốn đứa trẻ. Ngô Hải Ba nêu lên bảy ưu điểm

lớn về lẩu cá mè, anh chưa dứt lời, Triệu Cao đã gào lên:

- Mai cháu vẫn muốn ăn nữa.

- Cháu cũng muốn ăn nữa. - Cậu bé Tôn Ân chưa đầy năm tuổi cũng vội nói theo.

Triệu Cao chạy lại chỗ mẹ, Tôn Ân cũng chạy theo, Thương Nữ ôm con vào lòng và hôn lên má nó. Tôn Kiện Quân nắm lấy tay con trai Thương Nữ dịu dàng nói:

- Ngày mai bác sẽ lại đưa cháu đến đây ăn.

Triệu Cao thích quá, nhảy cẫng lên rồi chạy đến bên Trịnh Thái Úc. Trịnh Thái Úc kéo Triệu Cao ngồi vào lòng mình. Những ngày qua chị đã trở nên quen thuộc hơn với Triệu Cao, như người thân trong một nhà. Lương Ngọc Cầm ngồi bên cạnh đưa tay nhẹ nhàng vuốt má Triệu Cao.

- Cháu cũng muốn sờ má cô, trông mặt hai cô giống mặt Quan Công quá. - Triệu Cao nói.

Mọi người cười ồ lên. Thương Nữ bảo:

- Con trai ngoan của mẹ, không được nói hỡn.

- Bố bảo trẻ con phải nghịch ngợm mới tốt. - Triệu Cao nói.

- Nhưng mẹ đã nói với con rồi nghịch ngợm phải đúng chỗ chứ. - Thương Nữ nói.

- Đây là nhà hàng chứ không phải trường học, con không nghe mẹ đâu. - Triệu Cao nói.

- Em phải nghe chị, chị là chị gái của em. - Tiểu Minh, con gái Tôn Kiện Quân nói với Triệu Cao.

- Lạ nhỉ, mà họ Tôn, tao họ Triệu, mà lại bé hơn tao, tại sao lại là chị tao được? Chị Triệu Yến mới là chị tao. - Triệu Cao cười bảo.

- Nhưng chị là lớp phó. - Tôn Tiểu Minh nói.

- Tao là... con trai, tao là Lâm Giáo Đầu chỉ huy tám mươi vạn cấm quân. - Triệu Cao nói.

- Em còn bảo em là Cổ Bảo Ngọc nữa. - Tôn Tiểu Minh nói.

- Tao giả vờ làm Cổ Bảo Ngọc, tao chính là Lâm Sung. - Triệu Cao cười hề hề.

Thương Nữ vừa nghe vừa lắc đầu, chị nói với chồng:

- Thăng con trai anh đáo để quá.
  - Lúc nó nghịch ngợm thì bảo là con trai anh, lúc nó ngoan ngoãn thì lại bảo là con trai quý của mẹ. - Triệu Ngự cười bảo.
  - Em có nói thế bao giờ đâu. - Thương Nữ nói.
  - Chắc chắn đến chín phần mười em đã nói như vậy. - Triệu Ngự nói.
  - Các bạn xem, đức ông chồng tôi bây giờ cũng ghê gớm thế đấy. - Thương Nữ nói.
  - Nghe hai vợ chồng cô tranh cãi, tôi chẳng biết tin ai cả, theo tôi cả người lớn lẫn trẻ con đều có lúc thái quá, có điều người lớn biết che giấu sự thái quá, còn trẻ con thì không. - Lý Tiến nói.
  - Giám đốc Lý nói phải lắm, người lớn, trẻ con đều có lúc thái quá. Hôm nay là ngày vui, tôi đề nghị chúng ta đi khiêu vũ, các vị thấy thế nào? - Trịnh Thái Ưc nói.
  - Được lắm, - Tôn Kiện Quân nói, - nhân dịp có mấy bạn ở Mi Sơn đến. Tết năm ngoái chúng tôi cũng đi khiêu vũ ở Hoàng Long Khê, đại khái độ khoảng mười người.
  - Hôm nay là mười lăm người. - Triệu Ngự nói.
  - Đội ngũ của chúng ta ngày càng hùng mạnh. - Lý Tiến nói.
  - Đêm nay phải nhảy cho thật đã, nhảy cho đến khi nào phát điên lên thì thôi. - Quân Trị Bình nói.
  - Nhưng cấm không được uống rượu nữa. - Tề Hồng nói.
  - Chỉ cấm không được uống rượu trắng thôi. - Ngô Hải Ba cười bảo.
  - Kể cả rượu màu cũng không được. - Thương Nữ nói.
  - Tôi hiểu ý Thương Nữ rồi. Cấm không được uống rượu trắng và rượu màu, chỉ uống bia thôi. - Tôn Kiện Quân nói.
  - Ý tôi là. - Thương Nữ cười bảo.
  - Ý cô là uống ít bia thôi phải không? - Tôn Kiện Quân cướp lời.
  - Đúng như vậy, tôi cũng hiểu theo ý đó. - Lý Tiến nói.
  - Tôi không tranh luận nổi với các ông đâu, thôi tùy các ông. - Thương Nữ cười bảo.
  - Các đồng chí, chúng ta xuất phát thôi. - Triệu Yến hỏi to.
- Cả tốp nam nữ mười lăm người lên bốn chiếc xe đi đến nhà hàng Tiêu Gia

ở đường Nhất Hoàn. Đây là nơi có vũ trường nổi tiếng nhất. Triệu Yến ngồi xe của Ngô Hải Ba, hai người bàn tiếp chuyện phương thức kinh doanh của nhà hàng. Họ quan tâm đến vấn đề này vì mỗi người đều góp một cổ đông như nhau.

Xe đã đến vũ trường Tiêu Gia. Vũ trường này có tên gọi là vũ trường "Chim Oanh". Năm ngoái, cũng ở vũ trường Chim Oanh Mi Sơn, Tưởng Vận và Thương Nữ đã say sưa nhảy hết điệu này đến điệu khác đến nỗi Triệu Ngự cũng phải bốc hứng. Hôm nay Thương Nữ mặc váy ngắn màu xanh da trời, sơ mi màu phấn hồng càng tôn thêm vẻ đẹp vốn có của chị. Tưởng Vận cũng ăn vận rất mát thời trang. Hai người tay nắm tay say sưa nhảy lần lượt đến Tề Hồng, Nam Tử, Trịnh Thái Úc, Lương Ngọc Cẩm, Hỷ Nhi, Lý Tiến, Vương Đông, Triệu Ngự, Quân Trị Bình, Tôn Kiện Quân và ngay cả ông chồng Trịnh Thái Úc cũng bốc hứng nhảy như điên. Hỷ Nhi mặc comple, người anh đã đỡ béo nhiều rồi nên có thể mặc comple được. Triệu Ngự vẫn áo len nhiều màu, quần vải, giày thể thao, có vẻ như anh muốn nhớ lại những kỷ niệm gặp gỡ Lâm Hạnh Hoa tuần trước. Vương Đông đeo kính râm nhưng vẫn không giấu nổi niềm vui trong lòng, không khí ở Dung Thành làm anh cảm thấy dễ chịu. Điểm yếu của Lý Tiến là thường khua chân, múa tay theo thói quen của một người lãnh đạo. Quân Trị Bình tay luôn cặp kè cái cặp đen, vẻ hơi tình bơ, vì thế đã có lần Tiểu Hứa gọi anh là người có trái tim đóng băng. Tôn Kiện Quân mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn trông khá đỉnh đạc, xem ra rất hợp với phong cách của Thương Nữ. Đức ông chồng nhà quê của Trịnh Thái Úc tuy là người không cần đề cập đến, nhưng rõ ràng anh ta cũng có thể giới nội tâm của mình, anh ta cần theo dõi chặt chẽ mọi cử chỉ của vợ, theo dõi chặt chẽ mọi diễn biến trong sinh hoạt. Cho dù bão táp mưa sa, anh cán bộ ở thị trấn nhỏ cũng vẫn chỉ tâm niệm hai chữ: bám sát...

Đêm đã khuya, cuộc vui vẫn chưa dừng lại. Tuy sàn nhảy ở Tiêu Hà không bằng sàn nhảy ở Hoàng Long Khê, không có cầu treo, ánh trăng, cây cổ thụ nhưng người nhảy rất đông, giọng hát càng thánh thót, đi vào lòng người hơn, nhất là phong cách nhảy không thể chê vào đâu được. Triệu Yến mời Triệu Ngự cùng nhảy Tôn Kiện Quân mời Thương Nữ...

Trong lúc mọi người đang say sưa với điệu nhảy thì Tề Hồng có điện thoại của cô bảo mẫu gọi đến bảo rằng Tề Hồng đã ngủ dậy, nó cứ luôn miệng hỏi mẹ đâu. Tề Hồng đành để Lý Tiến ở lại thuê taxi về.

Tiến vợ ra xe xong, lúc quay trở lại Lý Tiến thấy Trịnh Thái Ưc đứng ngay ở cửa ra vào. Trịnh Thái Ưc nói:

- Giám đốc Lý...

- Cứ gọi tôi là anh Lý, đừng gọi là giám đốc. - Lý Tiến xua tay bảo.

Trịnh Thái Ưc bưng miệng cười, rồi gọi anh Lý. Khi chị nói về chuyện cửa hàng, Lý Tiến lấy thuốc ra hút. Việc cần bàn nhiều lắm, hai người đứng một lúc thì thấy Lương Ngọc Cầm nhìn ra cười rồi lại quay mặt đi.

Lương Ngọc Cầm bây giờ đã hoạt bát hơn nhiều, hoàn cảnh mới đã đem lại niềm vui cho chị, mọi lo lắng trong lòng đều đã tan biến. Chị biểu diễn một điệu múa của dân tộc Tạng, được mọi người tán thưởng, vỗ tay như sấm. Chị khẽ hỏi chồng: - Em nhảy có được không?

- Giống như hồi em mười lăm, mười sáu tuổi... - Vương Đông nói.

Lương Ngọc Cầm véo chồng một cái. Khi Vương Đông mới yêu chị mới mười lăm tuổi. Nhưng mãi năm năm sau, Vương Đông mới nhờ người chính thức đặt vấn đề. Đêm động phòng chị mới tiết lộ một tin bí mật với Vương Đông: Chỉ cần Vương Đông chậm năm ngày, rất có thể chị đã là vợ của một người ở thị trấn rồi. Tin đó làm Vương Đông toát cả mồ hôi. Lương Ngọc Cầm là người phụ nữ như vậy, dường như lúc nào cũng sẵn sàng đi lấy người khác. Không phải chị không yêu chồng, nhưng do thời đại thôi thúc, chị đã có ý nghĩ chia tay với anh giáo viên để lấy người chồng khác giàu có hơn. Ở thị trấn cũng chịu ảnh hưởng của thời đại chẳng kém gì thành phố. Bây giờ thì tốt rồi, chị đã được ra Thành Đô, Vương Đông cũng là cố đô ở đây. Từ nay trở đi, chị sẽ gắn bó với chồng, nhìn chồng bằng con mắt thông cảm hơn: Anh ấy vất vả quá, ngày nào cũng phải lên lớp bốn, năm tiết, vừa là giáo viên chủ nhiệm, vừa là giáo viên phụ đạo... Lương Ngọc Cầm kéo Vương Đông cùng nhảy, chị dựa đầu vào vai anh, đưa mắt liếc nhìn anh cán bộ nhà quê. Anh cán bộ nhà quê đang tần ngần đứng ở cửa theo dõi nét mặt tươi cười của vợ mình với Lý Tiến. Anh ta thầm nghĩ: Có lẽ chức giám đốc ở thành phố to hơn chức chủ tịch huyện

ở quê mình.

Khi mọi người giải tán đã là hai giờ sáng, anh cán bộ về nhà, ôm vợ ngủ, được ngày nào hay ngày đó, sau này sẽ tính tiếp. Cách nhau một bức tường là phòng của Vương Đông và Lương Ngọc Cầm, họ đang thì thầm nói chuyện với nhau. Trước khi chia tay, cặp vợ chồng này âu yếm như đêm tân hôn.

Tình yêu là đẹp đẽ. Yêu một người cụ thể mới có thể yêu cả thế giới. Triệu Ngự lên xe trở về nhà số 77 phố Cát Thăng, tranh thủ nghỉ ngơi vài tiếng để rồi lại bắt đầu vào công việc. Cả Dung Thành vẫn rợp ánh đèn. Thương Nữ ngồi bên cạnh luôn quay đầu lại nói chuyện với Tưởng Vận. Hai người phụ nữ này vẫn lưu luyến không muốn rời nhau, đêm nay họ sẽ ngủ cùng giường... Triệu Ngự sức nhớ ra nhưng điều đó không làm anh căng thẳng. Trong những ngày vừa qua, Triệu Ngự luôn suy nghĩ và anh đã nghĩ ra một câu mới mẻ: Thế giới là của thế giới, của tình yêu. Có điều sẽ phát sinh một mâu thuẫn khó tránh khỏi: Có thêm một tình yêu liệu có làm cho thế giới tươi đẹp hơn không? Vấn đề này chưa có câu trả lời thỏa đáng, cần được tiếp tục suy nghĩ. Cuộc đời là như vậy, bạn bè là cao quý... Triệu Ngự tăng tốc. Những người thân yêu của anh ngồi trên xe có Thương Nữ, Tưởng Vận, Hỷ Nhi, Triệu Yến, Quân Trị Bình. Xe đã về đến cổng khu tập thể. Tưởng Vận gọi điện thoại vào phòng thường trực, lão Tào mặc chiếc quần đùi, vội chạy ra mở cổng.

Sự việc sau này tiếp diễn ra sao, hạ hồi phân giải.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: bevanng

Nguồn: bevang / VNthuquan - Thư viện Online

Nhà Xuất Bản Phụ Nữ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 30 tháng 6 năm 2010